HARUL

ADA IOANA RALUCA BĂCEANU

ADA IOANA RALUCA BĂCEANU

HARUL

roman

Colecția: ROMAN & FICTION
Coperta: Florin AFLOAREI

Lectori: Constantina Raveca BULEU, Vlad ROMAN
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂCEANU, ADA IOANA RALUCA
Harul / Ada Ioana Băceanu. - București : Ideea Europeană, 2012
ISBN 978-606-594-172-4

821.135.1-31

Proiect finanțat de COPYRO – Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor

ADA IOANA RALUCA BĂCEANU, poet, romancier, eseist. S-a născut pe data de 29 decembrie 1993, la Bucureşti. Absolventă a Colegiului Naţional *Spiru Haret*, studentă la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Istorie. Debut absolut – 2009. Publică poezie în antologia *Bal la palat*, Editura Granada, 2010, proză în antologia *Balaurul şi mioriţa*, Editura Eagle Publishing, 2011, şi în antologia *Dincolo de noapte*, Editura Millennium Books, 2012.

Roman: *Călătorie prin mintea unei adolescente*, Editura EuroStandard, 2009, reeditat în 2010 la Editura Litera Internaţional.

Eseu: *Integrarea socială a persoanei maniaco-depresive*.

Premii literare: Premiul I la Simpozionul *Internaţional Adolescentul miop al lui Eliade în universul şcolii româneşti contemporane* (2010), premiul I la *Concursul Naţional Simboluri în universul cunoaşterii* (2012), premiul I la *Simpozionul Municipal Adolescenţii de azi pentru Europa de mâine* (2012).

Celor trei „L" dragi mie:
Luminița, Luiza și Lena.

Primo tibi cupe! Reliquum fortuna est!

Prolog

Ceasul arată ora 19 şi 19. Credeam că e mult mai târziu, dar se părea că m-am înşelat. Stăteam cu telefonul lipit de urechea dreaptă de doar o oră şi jumătate. Aveam vaga senzaţie că deja nu mai aud bine, dar era doar o senzaţie. Ceea ce era real, ar fi putut să fie faptul că îmi amorțea mâna al naibii de tare, dar nu îmi păsa, atâta timp cât purtam o discuţie interesantă.

Aud paşi apăsaţi dinspre hol şi în câteva secunde, cum şi preconizam, mama apare în camera mea. Nu-i a bună, pe chipul ei se citeşte că e destul de furioasă.

– Iar vorbeşti la telefon, Amy? O să surzeşti într-o zi, sau şi mai rău, o să faci o tumoră la cap! O să îți vină telefonul atât de mult încât o să ți-l confisc de tot. Văd că nu te mai potoleşti. Vrei să ne supărăm sau ce?

– O, hai mamă. Ea m-a sunat, mă întreba ceva de... un proiect la Logică. Trebuie să dezbatem o problemă şi ne pregătim discursul. E ceva legat de şcoală, şi apoi, nu vorbesc demult la telefon. Îți faci prea multe griji şi eşti prea nervoasă.

M-am abţinut cu greu să nu îi spun şi ultima frază ce îmi stătea pe limbă, şi anume că nu îi stă bine supărată, fiindcă face nişte riduri adânci când se încruntă. Mi-am zis că atunci chiar o voi încurca. Ce e mai bine e să ignori toanele părinților, deşi uneori este atât de greu.

Şi totuşi, se vedea că are chef de scandal, aşa că nu m-am abținut şi i-am trântit o altă remarcă.

– În loc să te iei de mine, mai bine mai faci ceva de mâncare, m-am săturat să mănânc ciorbă, numai ciorbă de trei zile. Şi dacă tot ai nervi, stai departe, am şi eu problemele mele. Nu îți mai vărsa dracii pe mine. Eşti atât de nedreaptă uneori!

Abia după ce am zis totul pe nerăsuflate mi-am dat seama că nu ea era cea care avea chef de ceartă, ci eu. Eu eram cea nedreaptă. Ştiam că trece printr-o perioadă cam grea, de obicei nu era aşa ţâfnoasă. Şi eu treceam printr-o perioadă grea, aproape imposibilă. M-am simţit prost pentru ce îi spusesem, de obicei ne înţelegeam perfect... dar de la o vreme încoace eram amândouă stresate de... prea multe.

M-am mirat când am văzut că mama se mulţumeşte doar să se încrunte şi mai mult la mine. A plecat la fel cum a şi venit. Paşii ei apăsaţi mă stresează foarte mult de un timp încoace. Şi nu că s-ar crede interesantă... Dar chiar am mai multe pe cap decât ea. Viaţa mea este mult mai complicată de la un timp...

Minciunile sunt la ordinea zilei de mai mult de un an, dar ăsta e singurul mod prin care mă mai pot preface că sunt o adolescentă normală, sau cel puţin o adolescentă ce vorbeşte groaznic de mult la telefon. Şi asta e o minciună, vorbitul la telefon este doar un pretext, când eu nu vorbesc la telefon, ci cu cineva *aievea*...

Partea întâi

„Dar pe cel nenorocit Dumnezeu îl scapă prin nenorocirea lui şi prin suferinţă Dumnezeu îi dă învăţătură."
Iov 35-36, versetul 15

Capitolul 1
DIFERITĂ

Întotdeauna m-am simţit diferită de ceilalţi. Ceva în mine ştia asta şi mi-o amintea tot timpul. Spunând diferită, nu mă refer că aveam un stil vestimentar deosebit sau o figură prea aparte, frumuseţe, sau inteligenţă debordantă. Nu, nu ştiu dacă prin toate astea. Fizicul poate era puţin altfel, iar gândirea mea era profundă încă de mică. Pentru mine pubertatea a fost mai degrabă prima tinereţe. Poate şi din cauza asta, niciodată nu mi-am simţit locul printre ceilalţi, fie ei de vârsta mea sau maturi. Nici măcar în familie nu mă simţeam în largul meu. Dacă se putea numi familie...

Eram şi încă sunt diferită, dar mai mult în sensul de ciudată. De când am simţit că sunt respinsă de societate, am simţit nevoia de a-mi clădi propria lume, propria realitate. Asta era modul cel mai bun de a mă depărta de tot şi de toate, sau cel puţin aşa credeam.

Nu a fost cum îmi imaginasem că ar trebui să fie, şi într-un fel mă bucur de asta, nu ştiu nici eu de ce, dar mă bucur. Poate ceva la mine nu este normal şi simt nevoia să ştiu şi să simt că sunt respinsă de ceilalţi. Sunt o singuratică şi aşa voi rămâne pentru tot restul vieţii mele. Probabil.

Pentru o perioadă, cam pe la 12-13 ani, am încercat să schimb foaia şi să fiu altfel. Nici atunci nu mi-a reuşit. Degeaba am încercat să mă fac plăcută de lume, să dau senzaţia că sunt fericită şi prietenoasă, când mai mult am dat senzaţia că sunt o prostănacă penibilă. Doar am dat senzaţia...

Aşa că am revenit la vechile obiceiuri. Mi-am dat seama că persoanele numite de ceilalţi „prieteni" nu vor exista

pentru mine. Eu eram cea mai bună prietenă a mea şi mă distram foarte bine cu mine. Nu îmi era jenă să plâng cu mine atunci când citeam o carte de dragoste, sau să merg de una singură la cinema; simţeam că mai este cineva cu mine, probabil eu-l meu, sau cine ştie, poate sufeream de dublă personalitate? Nu, nu cred, altfel nu eram conştientă de *prezenţa* unei alte persoane. Poate eram nebună, poate îmi imaginam şi eu, la fel ca în cărţi, că e cineva care mă ocroteşte, ca un fel de înger. Şi parcă, e cam trist să mergi la cinema cu îngerul tău păzitor, mai ales dacă nu îl vezi şi nu poţi comenta cu el filmul văzut. Dar, în sfârşit, să lăsăm ţăcănelile mele deoparte...

A fost o perioadă însă, când nu mai suportam şcoala, şi nu pentru că materia era încărcată, ci din cauza colectivului. Având în vedere că eram o singuratică, ceilalţi colegi mă marginalizau. Nu mă deranja atâta timp cât le eram indiferentă, cât nu încercau să se bage în seamă cu mine sau să mă jignească, însă, după un timp au început să se întâmple exact lucrurile de care mă temeam cel mai tare. Am început să fiu subiect de discuţie, şi nu orice fel de discuţii, ci răutăţi adevărate. Nu cred că merită să povestesc viaţa mea jalnică din şcoala generală, pentru că îmi face rău doar gândul la vechii mei colegi, la vechile lor obiceiuri, la vechile mele porecle. Sau poate merită?!...

A fost atât de greu, mai ales în ultimii doi ani. Am încercat să găsesc un sprijin, dar cei din familie s-au purtat întotdeauna ca şi cum nu le-ar fi păsat de mine, de parcă nici nu existam. Am încercat să îmi găsesc sprijinul în credinţă, în Dumnezeu.

Chiar mă simţeam mai bine când mă rugam, când mergeam la biserică. Mă simţeam atât de eliberată de tot ce era rău, atât de împăcată cu mine însămi, dar totul se termina de cum ieşeam din biserică şi plecam spre şcoală. Acolo era Iadul pentru mine. Ce făcusem să merit soarta aceea? Cu ce greşisem faţă de colegii mei? Da, eram diferită, ei erau toţi la fel. Găseam atitudinea lor, deci, normală, respingeau ceea ce era anormal raportat la ei, dar, aveam şi eu dreptul să trăiesc, sau cel puţin să fiu lăsată în pace...

Nu existau zile în acele vremuri, în care eu să nu plâng. Şi plângeam, plângeam până simţeam că nu mai am lacrimi.

Devenisem sclava propriilor lacrimi, a propriilor mele probleme. Am zis să renunţ, atât de afectată eram.

Am fugit de acasă o perioadă de două săptămâni la mănăstire. Am vrut să mă călugăresc. Disperarea mea atinsese cote maxime. Aveam de ales între două lucruri, atât de radicale, de extreme. Mi-am zis, că ori mă sinucid şi aşa voi scăpa de lume, mai ales că nimeni nu îmi va simţi lipsa, fiindcă consideram că-i imposibil să simţi lipsa unui lucru care este anormal, diferit, ori să continui să trăiesc, pentru că eram prea laşă ca să mă otrăvesc ori să îmi înfig un pumnal în inimă, dar cel mai important, îmi era frică de Iad. Am ales să trăiesc, însă doar gândul că aş putea totuşi să mă sinucid, m-a făcut să mă simt atât de vinovată încât am hotărât să plec la mănăstire.

Capitolul 2
ÎNGERUL

Totul nu s-a întâmplat aşa de repede. Mi-au trebuit două luni pentru a-mi pune planul în aplicare şi să plec, să plec de tot ce mă împingea la suferinţă, la depresie, la sinucidere.

La sfârşitul clasei a VII-a am ales momentul potrivit, exact a doua zi după terminarea şcolii. Cu două luni înainte de asta, am tot mers cu şcoala pe la diverse mănăstiri, şi cea pe care am ales-o a fost Ghighiu, relativ aproape de Ploieşti. Deşi locuiam în Bucureşti, am crezut că pot ajunge acolo cu trenul fără probleme şi că mă voi descurca după cumva.

În fiecare noapte mă gândeam la posibilitatea că nu mă vor accepta să mă călugăresc, adevărul este că nici nu ştiam exact procedura, sau dacă există o limită de vârstă. A fost ceva cu adevărat nebunesc, dar am făcut totul cu gândul la cel care era unica mea speranţă, la Dumnezeu.

Nopţi întregi nu puteam să dorm, zilele arătam tot mai obosită şi cu cearcăne care, cu fiecare zi care trecea, deveneau tot mai vineţii. Postul pe care îl ţineam era încă un factor care mă slăbea.

Credinţa mea devenise deja nebunie. Într-o zi, când m-am uitat mai atent în oglindă la chipul meu, mi-am dat seama că de fapt eu mă pedepseam pe mine însămi, şi nu trebuia să fac asta. Răul era însă deja făcut şi mama a observat o schimbare în comportamentul meu.

Îmi părea atât de rău că o făceam să sufere, fiindcă era totuşi mama mea şi mă iubea, deşi niciodată nu mi-o arăta.

Nu de puţine ori, o surprindeam că plânge din cauza mea. Presupun că ştia că ceva nu e în regulă cu mine, o

simțea, iar asta pe mine mă făcea să sufăr şi mai mult, simțindu-mă vinovată pentru toate...

Mă consola gândul că atunci când voi pleca, mă va înțelege şi nu o voi mai face să sufere. Simpla mea prezență cred că o distrugea, pentru că ştia că eu de fapt, mă autodistrug.

A încercat să vorbească cu mine chiar înainte cu o săptămână de fuga mea. După ce mă întorceam de la biserică, m-a luat de mână şi m-a dus la bucătărie. Îmi pregătise friptură de pui cu cartofi prăjiți, unul dintre felurile mele de mâncare preferate, dar eu nu mai mâncasem carne de mai bine de o lună, ea ştiind lucrul ăsta. Ceva nu era în regulă.

– Amy, ți-am pregătit felul tău de mâncare preferat. Ştiu că nu ai mai mâncat demult aşa ceva, m-am gândit să îți fac plăcerea asta. Sper că nu ai de gând să devii vegetariană, ştii bine că ai anemie.

Şi eu care credeam că ştie că țin post, se pare că nu era aşa.

– Nu mai mănânc nimic de dulce, țin post, nu sunt vegetariană.

I-am spus asta destul de repede, dar am încercat să par cât de cât convingătoare.

Ea se uita la mine mirată şi cu o doză de amărăciune în ochii ei mari şi verzi.

– Of, fetița mea, ce e cu tine? Dumnezeu ştie ce ai, că de la o vreme nu te mai recunosc. Nu ai fost niciodată tu prea veselă, glumeață sau vorbăreață, dar acum, simt că cresc un muribund, simt că te pierd pe zi ce trece. Nu mai mănânci. Pe acasă nu prea stai, unde te tot duci? Ce ai pățit? Nu vreau să cred ce e mai rău, că cineva a abuzat de tine!

– O mamă, ai atât de multă dreptate, numai Dumnezeu ştie ce e cu mine, nici măcar eu nu ştiu. Stai calmă, nu a abuzat nimeni de mine, dacă asta era grija ta. Nu stau pe acasă pentru că îmi petrec orele la biserica de lângă şcoală, acolo îmi fac temele, învăț, meditez asupra scurgerii timpului, şi vieții mele... am răspuns cu un glas stins, abia auzit.

Atunci mama a început să plângă. Nu ştiam ce să fac, ce să îi spun. Fără să vreau, din gură mi-au ieşit tocmai cuvintele care trebuiau să rămână acolo, îngropate adânc

în inima mea putrezită de atâta supărare, în sufletul meu atât de gol.

– O să se termine totul mai devreme decât crezi! Nu te teme, totul va fi bine după. Amândouă ne vom găsi liniştea.

– Amy, ce e cu tine? Mă omori cu zile, copila mea. Spune-mi te rog, ce nu e bine, vreau să te ajut. Nu încerca să faci ceva nesăbuit. Promite-mi, jură, altfel îţi jur eu că mă bagi în pământ! Eşti singurul meu copil, suntem doar noi două în casa asta, nu trebuie să existe între noi secrete. Vreau să te ajut, vreau să se înceteze să mai plutească asupra noastră norul ăsta de ghinion, de rău, de supărare. Te rog, te implor, spune-mi ce ai pe suflet, nu ai idee cât de mult te iubesc.

Eram şocată. Niciodată nu îmi vorbise mama mea în felul ăsta. Eram obişnuită cu ea ba foarte rece, ba foarte supărată. Atunci, pentru prima oară, simţeam că într-adevăr îi pasă de mine. Am realizat că doar pe ea o am, că doar cu ea stau, şi că tata e undeva departe. Fusesem egoistă încercând să îmi fac mie rău, pentru că ei îi făceam de fapt. Nu numai credinţa era salvarea mea, ci şi ea, ea, mama mea.

Dar, trebuia să termin ceea ce începusem. Trebuia să plec, fie şi numai pentru o perioadă. Poate că mă întorceam ori ţineam legătura cu ea. Acum, îmi mai păsa doar de ea, de mama... Nu îmi păsa că renunţam la şcoală, la vechile obiceiuri, pentru că la mănăstire probabil trebuia să mă supun unui regulament strict. Dar îmi păsa de ea prea mult.

Următoarele zile au fost pentru mine sfâşietoare. Am continuat să arăt din ce în ce mai jalnic, şi mama să se consume din ce în ce.

Cu două zile înainte să plec, mama m-a luat din nou în bucătărie să discutăm. De data asta, fără felul meu de mâncare preferat, ci doar să discutăm.

Puteam să văd pe faţa ei întipărită teroare, frică sau ceva asemănător, care o desfigura. Era neliniştită şi îşi freca mâinile convulsiv.

– Amy, Amy, Amy! Trebuie să îţi spun ceva. Nu ştiu dacă fac bine, sau dacă fac rău. Nu vreau să te sperii şi pe tine, dar trebuie să afli.

Deja intrasem în panică, parcă îmi transmisese mie toată durerea şi frica ei. Mă simţeam prăbuşită şi începusem

să tremur, dar era un tremurat din acela atât de puternic, de mă zguduia tare încât îmi clănțăneau dinții. Aveam senzația de frig, un frig care te străpunge, o senzație oribilă, ca și cum ar fi trebuit să intru în șoc hipotermic dintr-o clipă în alta. Am simțit cum mă albesc la față, odată cu mama.

– Înainte să plec la serviciu, chiar când ieșeam din baie și mergeam înspre hol, am văzut, într-o fracțiune de secundă, lângă patul tău o siluetă mare albă, ca un înger. Nu știu dacă să mă bucur sau să mă îngrozesc, dar ceva tot simt că nu e bine. În fracțiunea aia de secundă, am și văzut cum se întoarce la mine acel chip palid și cu părul acaju. Ceea ce m-a speriat a fost că... acea siluetă, entitate, plângea. Amy, dacă era îngerul tău păzitor, înseamnă că ceva groaznic urmează să se întâmple.

– C-c-ceee?? a fost tot ce am putut să spun, iar mama a continuat.

– Trebuie să îți mai spun ceva ce nu am spus nimănui toată viața mea. Sunt sigură că în cărțile pe care le citești tu cu atâta pasiune, ai întâlnit personaje cu aceleași capacități ca și mine. Da, am anumite puteri. Acum este poate momentul să afli asta. Înainte ca ceva rău să se întâmple, doar atunci, văd lângă persoana căreia trebuie să i se întâmple o nenorocire, un înger sau un demon după caz. Știi foarte bine că fiecare om are doi îngeri păzitori, unul bun, și unul rău. Când apare un înger, înseamnă că persoana căruia trebuie să i se întâmple ceva rău scapă. Însă, la tine, îngerul era trist. Amy, te rog, jură-mi că nu vei face nimic nebunesc și că vei avea grijă de tine.

Am rămas cu gura căscată câteva secunde.

– Mamă, tu îmi spui abia acum că vezi îngeri și demoni când o persoană este în pericol, și mă pui să jur că nu voi face nimic nebunesc? Nu este oare iminent? Crezi că te poți împotrivi sorții? Nu înțeleg, sunt confuză. Dintotdeauna am simțit că și tu, ca și mine, ascunzi ceva, dar nu îmi imaginam vreodată că poate să fie ceva atât de, atât de... imposibil!

– Nimic nu e imposibil, Amy, absolut nimic. Vei vedea și tu asta, sau mai bine zis, vei simți.

Nu am mai zis nimic și am plecat de lângă mama cât mai repede posibil, înspăimântată de ceea ce abia îmi mărturisise. Oare mă mințea doar ca să mă protejeze?

Capitolul 3
FUGA

Următoarea noapte a trecut mai greu ca celelalte. Am avut trei coşmaruri. În primul coşmar mă urmărea o creatură întunecată şi nu puteam să alerg, în al doilea se făcea că eram la şcoală şi colegii mei se transformau în nişte monştrii care voiau să mă mănânce şi în al treilea coşmar eram prinsă într-o tornadă odată cu nişte şerpi care se izbeau de faţa mea, nişte şerpi mari şi verzi cu ochii roşii.

Am încercat să ignor acele coşmaruri şi am început să îmi fac bagajele, bineînţeles fără ca mama să mă poată auzi. Urma să plec exact noaptea la ora unu şi să iau trenul la ora 3:15 dimineaţa.

Nu a fost atât de uşor pe cât mă aşteptam. Ceva mă ţinea legată de casă, atât de strâns încât atunci când am plecat am simţit cum ceva din mine se smulge, şi sângerează, ca o hemoragie de regrete, pe care nu puteam să le mai opresc. Era normal, trebuia să regret. Ceea ce făceam nu era bine, mă purtam ca o laşă, iar eu eram conştientă de asta; conştiinţa mă mustra ca atunci când nu îmi făceam o temă la mate, doar că de o mie de ori mai mult. Dar tot găseam o cale să îmi păcălesc propria minte, mă minţeam pe mine crezând că dacă îmi spun că fac totul în numele lui Dumnezeu, mă voi simţi mai puţin vinovată.

Drumul a fost uşor, prea uşor chiar. Mi-am făcut bagaje puţine şi am plecat încercând să nu fac niciun zgomot. Înainte să ies am sărutat icoana de lângă uşă şi am pus pe scaunul de lângă bibliotecă o scrisoare:

„Mamă... plec. Nu este vina ta, este doar a mea, din cauza firii mele autodistructive. În ritmul acesta şi ţie îţi

fac rău, aşa că voi înceta să mai fac asta, plecând de acasă. M-am săturat de viaţa pe care o duc. Cu fiecare zi care trece simt cum mă scurg în eter, înnebunesc. M-am săturat de lume, de tot. Nu mai pot face faţă, nu am ce căuta aici, poate nici acolo unde vreau să merg. Sper totuşi că acolo va fi linişte şi pace, atât de linişte încât să nu mai îmi aud propriile gânduri, atât de negre. Nu mă căuta, nu mă vei găsi în locul unde mă duc. Nu te îngrijora, dar ştiu că o vei face totuşi. Promite-mi că şi tu o să ai grijă de tine şi te implor nu te supăra pe mine. Dumnezeu să te aibă în pază şi pe mine la fel.

În speranţa că ne vom revedea... curând...

A ta fiică, Amy

P.S Te iubesc mai mult decât îţi poţi închipui, eşti totul pentru mine şi îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar nu am încotro, sper să înţelegi."

După ce m-am asigurat că mi-am luat tot ce era necesar cu mine, am plecat. Cu fiecare pas pe care îl făceam, aveam senzaţia că mă depărtez uşor-uşor de tot ce e rău. M-am uitat din când în când în spatele meu, tot timpul având senzaţia că ceva sau cineva mă urmăreşte. Cu siguranţă mintea mea era de vină pentru acele plăsmuiri. Aveam în stomac un gol straniu, nu ca şi când mi-ar fi fost foame, ci mai degrabă îmi transmitea un mesaj codificat. Poate voia să mă opresc? Abia atunci mi-am dat seama că de fapt alergam pe străzile puţin luminate, cam prea repede, aşa că am încetinit pasul şi am început să admir natura noaptea, sau mă rog, puţinii copaci de lângă blocuri şi puţinele petice de iarbă.

Lumina slabă făcea tot farmecul iar ochii mei au început să se obişnuiască cu întunericul. Privind mai adânc printre tufişuri şi frunzele copacilor parcă vedeam o altă lume. Nu ieşisem până atunci singură afară noaptea. Era palpitant şi am realizat că îmi place foarte mult să mă plimb de una singură. Parcă întunericul mă proteja de ce lumina nu putea să o facă, de lume. Noaptea mă simţeam un alt om, acum observam. Noaptea îmi dădea curaj, dar şi nesăbuinţă, în cantităţi mai mari. Adrenalina era darul nopţii pentru mine...

A fost destul de uşor să găsesc un taxi, relativ uşor. La capătul străzii era unul liber. Nu am ezitat şi am urcat.

– Domnişoară, dar tu nu eşti cam micuță ca să poți merge la ora asta cu taxiul de una singură? spuse după ce-mi măsură trupul din cap până-n picioare bărbatul cu început de chelie şi cu părul deja cărunt la perciuni.

– Nici vorbă, domnule, am aproape 18 ani, par mai mică, mi s-a mai spus. Pot să îmi port singură de grijă la vârsta mea. Trebuie să ajungem la Gara de Nord cât mai repede. Sunt aşteptată acolo de nişte prieteni, mergem la munte, ştiți şi dumneavoastră, sărbătorim terminarea liceului, am zis totul cu o notă de superioritate în glas, şi probabil că omul era deja încurcat de ceea ce îi spusesem, nu se aştepta să îi dau un astfel de răspuns.

– A, înțeleg. Mă scuzați, e întunericul de vină, credeam că sunteți mai micuță, la vreo 14-15 ani, spuse uitându-se la mine curios şi mirat în acelaşi timp. Tot ce am putut să fac a fost să îi zâmbesc timid şi să îmi las privirea în jos. Să nu fi crezut că flirtez cu el, era de-a dreptul scârbos.

– O să iau această remarcă, să zicem, ca un compliment, am spus eu încercând să zâmbesc.

– Şi eu am o fetiță de 13 ani, zice el cu modestie. Cresc atât de repede.

La asta chiar nu mă aşteptam. M-am simțit puțin stânjenită de gândul meu de mai devreme. Era tată. Eu nu aveam un tată...

– Da, aşa e, parcă ieri eram şi eu de vârsta ei. Trece timpul prea repede, domnule, am mărturisit eu cu melancolie.

Ce teatru zăcea în mine!

Taximetristul zâmbi şi porni de-îndată la drum. Părea un om cumsecade, dar cam nerod. L-am dus de nas atât de uşor! Of, uneori oamenii sunt foarte uşor de convins, nesăbuit de naivi, sau poate cine ştie, eram eu prea convingătoare. Cum se spune, atitudinea face totul.

Pe drum taximetristul mi-a povestit de fiica lui. Din descrieri părea tipul de fată veselă şi frumoasă cu mulți prieteni. O invidiam pentru că avea o familie, prieteni. Am început să mă simt din ce în ce mai prost față de mama care încă nici nu ştia că plecasem.

După puțin timp ajung şi la gară, îi plătesc bărbatului cursa şi gonesc spre interiorul gării. Mă simțeam eliberată, nu mai trebuia să ascult poveştile acelui om despre el şi familia lui perfectă. Ce ironie, tocmai genul ăsta de poveşti

trebuia eu să aud. Familii perfecte, cine are nevoie? Da, pe cine încerc să păcălesc, normal ca şi eu aş fi avut nevoie de o familie, dar fiecare cu norocul lui.

Ştiam unde era gara, dar nu îmi aminteam să fi fost în interior trenurile. Erau nişte coloane mari în dreapta şi un fast-food. În stânga, mai aproape de mine, era un magazin de obiecte bisericeşti. Ce ironie!

Eram doar eu acolo. Culoarul părea destul de lung şi singurul lucru care mă însoţea, era zgomotul propriilor paşi, care mă trăda. Mergeam repede, dar nu şi apăsat, de parcă aş fi fost nesigură de ceea ce făceam. Chiar eram nesigură. Se pare că descifrasem o adevărată psihologie a paşilor unei persoane cu probleme psihice, de integrare şi căreia îi lipsea cu desăvârşire încrederea în forţele proprii, bine, poate nu cu desăvârşire...

Vocea femeii de la casa de bilete mă trezi parcă dintr-un vis, când mă întrebă ce doresc.

– Un bilet vă rog, spre Ploieşti, cursa de la 3:15 cu Rapidul.

– Imediat, domnişoară, mormăi ea pe jumătate adormită, pe jumătate trează.

Se pare că aici nu conta dacă eram domnişoară, doamnă sau fetiţă. Chiar dacă era multă lumină şi putea deduce ce vârsta am, femeia nu a întrebat nimic, nu am părut cu nimic suspectă. Mai să fie, trebuia să fie ziua mea norocoasă!

După ce îmi explică unde e peronul unde trebuia să aştept trenul, pornesc cu paşi repezi. Cred că arătam destul de penibil cu rucsacul meu de munte, plin, alergând ca o zănatică prin gara aproape goală. Nu îmi venea să cred că eu chiar fac asta. Începusem să simt în sânge iar adrenalina, nu ştiu de ce. Poate pentru că făceam ceva ce nu trebuia să fac, pentru că era interzis. Şi eu se presupune că fugeam la mănăstire...

După ce m-am urcat în tren şi mi-am găsit locul, am aţipit puţin. Am visat că era ziua mea de naştere, fiind înconjurată de mulţi copii. Mama se afla lângă mine şi ţinea de mână un bărbat. Era tatăl meu, aşa cum mi-l aminteam din singura poză pe care o aveam cu el. Era o poză din profil, deci nu prea ştiam cum arată, dar în vis am putut să mi-l imaginez, cum am putut şi eu mai bine. Imaginaţia se arăta şi ea bună în unele vise. Mă simţeam atât de fericită, râsul copiilor din jurul meu mă făcea să mă simt nemaipo-

menit de bine. Mă simțeam împlinită. Aveam familie, prieteni, fericire. Și apoi, m-am trezit. La naiba, era totul mult prea perfect, de ce trebuie să simt fericirea decât în vis? De ce? Era atât de nedrept!

Mă trezise controlorul, voia să îmi vadă biletul. L-am scos plictisită din buzunarul pantalonilor şi i l-am dat. S-a uitat cu aceeaşi privire la mine, la fel ca şi taximetristul. Văzuse că ceva nu e în regulă.

– Şi, domnişoară, unde îți sunt părinții?

Nu mă mai simțeam în stare să mint, eram prea obosită aşa că am bâiguit vreo două vorbe.

– Nu am părinți, sunt singură.

– Cum aşa? spuse uitându-se la mine neîncrezător.

– Uite ce e. Mă întorc acasă. Sunt destul de mare să îmi port de grijă. Oricum nu îi pasă nimănui de mine – aici mi se puse un nod în gât – aşa că nu mai pretinde şi dumneata că îți pasă. Dacă vrei să mă dai jos din tren, fă-o, nu-mi pasă. O să ajung unde vreau chit că pe jos ori cu trenul, dar scuteşte-mă cu interogatoriul, mă simt ca la poliție.

– Bine, bine, te las, zise uitându-se la mine cu milă. Nu vreau să îți fac probleme. Doar că pari cam mică să călătoreşti singură. Niciodată nu eşti îndeajuns de mare ca să îți porți singur de grijă, dar fie, te las, nu am de ce să te dau jos din tren, ai bilet, şi îmi făcu cu ochiul.

Atunci am întors capul şi am încercat să îmi continui somnul. La două secunde după asta plecă şi mă lasă în pace. Eram atât de uşurată, chiar începusem să îmi fac griji că mă poate da jos din tren, sau şi mai rău, să anunțe poliția.

Am auzit cum uşa compartimentului se deschide iar, şi am crezut că este din nou controlorul, dar de data asta era un bărbat la vreo 40 de ani, cu părul lung, şaten şi ondulat prins într-o coadă. Avea nişte ochi de un albastru incredibil de frumos. Erau cei mai frumoşi ochi pe care îi văzusem vreodată. Era ceva la acel bărbat care îmi părea cunoscut, aproape familiar. Voiam să îi spun ceva, dar nu ştiam ce, de unde îl cunoşteam? Cum a intrat în compartiment, a şi ieşit, fără să zică nimic, probabil căuta pe cineva sau îşi căuta locul în tren.

Nu am mai reuşit să adorm după asta, deşi îmi doream cu disperare să îmi continui visul de dinainte care era atât de frumos. Ajunsesem.

După ce am ieşit din gară mi-am dat seama că la ora aceea nu circulau încă maşinile, şi nici taxi nu puteam să iau, nu ştiam să explic oricum unde vreau să ajung. Aşa că m-am văzut nevoită să rămân în gară încă o oră. Am adormit pe o băncuţă până când o femeie între două vârste m-a trezit.

– Hei, ce e cu tine aici fetiţo? Nu îţi dai seama că e periculos să dormi într-o gară, vrei să te jefuiască cineva?

– A, nu mi-am dat seama că am adormit, voiam să mai aştept puţin.

– Ce să aştepţi, copilă? spuse măsurându-mă din cap până în picioare cu suspiciune.

– Păi, autobuzele circulă acum? am întrebat eu mirată şi încercând să-mi ascund privirea.

– Da, de 3 ore chiar, hai scoală-te, scoală-te, doar nu vrei să păţeşti ceva. Eşti un copil, şi un copil ca tine nu are ce căuta singur într-o gară. Du-te, du-te, zise cu un glas mirat şi totodată amuzat, femeia micuţă şi rotofeie cu obrajii rumeni.

Asta însemna că dormisem 4 ore în gară. Slavă Domnului că nu păţisem nimic, femeia avea dreptate. Cine ştie câte puteau să mi se întâmple...

Citisem pe internet cum pot să ajung la mănăstirea Ghighiu. Trebuia să iau un autobuz până la Liceul Agricol, şi de acolo să merg pe jos pe partea stângă, pe drum pietonal. Am zărit mănăstirea pe partea dreaptă după aproape 40 de minute de mers.

Am simţit că sunt uşurată. Parcă nu azi se întâmplase totul, mai întâi plecarea de acasă, când i-am lăsat mamei scrisoarea, apoi discuţia cu taximetristul, sau cu acel controlor. Părea că totul se întâmplase demult, parcă într-o altă lume. Dar eram în altă lume, păşeam, şi aveam senzaţia că păşesc pe nori. Simţeam că zbor şi nu îmi venea să cred că în sfârşit ajunsesem.

Am intrat în curtea mănăstirii, m-am uitat la cer şi... mi s-a tăiat firul atunci.

M-am trezit când era deja noapte, probabil leşinasem. Acum eram într-o cameră. Probabil eram în camera vreunei măicuţe. După un minut se iveşte din cealaltă cameră o femeie îmbrăcată cu totul în negru. Avea ceva nepământesc în privire, era totodată o privire goală, şi totuşi când o priveai în ochii hipnotizanţi de verzi, simţeai în suflet o linis-

te, dar una foarte apăsătoare. Totul era echilibrat la figura acestei bizare ființe, poate puțin cam prea echilibrat. Părea dureros de perfectă... Aproape m-am speriat de apariția călugăriței, și ea observase asta.

– Stai liniștită, nu te teme, și îmi zâmbi ca să mă liniștească. Te-am găsit în mijlocul curții acum câteva ore bune. Probabil erai extenuată și ai leșinat. Ceea ce mă miră, este că nimeni până acum nu a venit după tine. Cu cine ai venit până aici, micuțo? Vocea ei era foarte calmă, aproape mămoasă.

Eram uimită, nu știam ce să îi spun, nu puteam să mint, trebuia să îi spun adevărul. Dar de ce oare îmi era atât de teamă?

– Ei bine, am venit de una singură. Nu sunt de prin împrejurimi. Am venit aici pentru Dumnezeu.

Îmi zâmbi trist și își lăsă privirea în jos:

– Toți oamenii care vin aici, vin pentru Dumnezeu, este o mănăstire. Aici e locul unde îți poți găsi alinarea.

O priveam încă fascinată. Abia mai puteam să vorbesc din pricina emoției.

– Da, știu. Dar nu cred că ați înțeles. Am venit aici, și nu mai pot pleca. Vă rog, vă implor, în numele lui Iisus, nu mă izgoniți, e singurul loc unde mai pot să trăiesc, altfel nu știu ce mă fac. Nu mai e cale de întoarcere!

Lacrimile în momentul acela au început să curgă șiroaie și nu mă mai puteam opri. Simțeam privirea femeii pe pielea mea, parcă o puteam vedea cum se uită la mine cu compasiune, cu o milă de neîndurat.

M-a lăsat să mă liniștesc și apoi a vorbit.

– Acum putem să vorbim, te-ai liniștit?

– Da, cred, am răspuns eu ștergându-mi lacrimile.

– Nu o să te izgonesc. Am înțeles de ce ai venit. Dar aici poți rămâne doar dacă...

– ...mă voi supune anumitor reguli, știu.

– Nu, nu e vorba numai de asta, dar încă nu știu nimic despre tine. Gândește-te, dacă acum te caută cineva, poliția de exemplu, nu te pot ține aici, nici dacă aș vrea eu. Trebuie să vorbesc cu mai multe persoane, și ele trebuie să fie de acord cu șederea ta temporară aici.

– Șederea mea permanentă, vreau să mă călugăresc! lacrimile au început să curgă iar fierbinți pe obrajii mei.

– Of, of, of, draga mea, dar este atât de complicat!

Capitolul 4
MĂRTURISIRI...

Şi de această dată a aşteptat până m-am liniştit. Acolo, lângă acea femeie, puteam în sfârşit să nu mă mai ascund şi să plâng, să plâng cât dorea inima mea sfredelită de durere. Cu cât plângeam mai mult, durerea părea că dispare în neant de parcă nici nu ar fi existat. Eram uşurată, din ce în ce mai liniştită. Lacrimile nu s-au oprit decât după o jumătate de ceas. Nu mai plânsesem în viața mea atât de mult, chiar mă întrebam de ce atâtea lacrimi şi de unde proveneau, parcă erau de ordin astral; îşi luau materia din durerea mea. Probabil mă abținusem prea mult timp; îmi ascunsesem durerea într-un mod care acum se vedea.

Când în sfârşit am simțit că toată durerea se topeşte şi lacul de lacrimi seacă, am putut să îi vorbesc ciudatei ființe de lângă mine. Abia acum am observat cum arată. Era o femeie la vreo 40 de ani, deosebită. Avea o frumusețe care te ducea cu gândul la prințesele din Evul Mediu, poate şi datorită veşmintelor lungi pe care le purta. Părea şi mai blândă acum când o priveam încă cu ochii înlăcrimați. În tot timpul cât am plâns, a stat lângă mine, nu a încercat să mă oprească şi nici să îmi vorbească. A stat pe scaunul modest de lângă patul cel mic de o persoană. Era mai înaltă decât mine, sau poate stăteam eu foarte cocoşată pe pat, iar ea foarte dreaptă pe acel scaun. Avea un chip palid, alb de parcă pielea ei nu întâlnise vreodată razele soarelui, însă buzele erau aproape roşii. Cum putea o astfel de femeie să fie mireasa Domnului?

Era profund mişcată de persoana mea. Mă compătimea. Se vedea în ochii ei de smarald licărirea aceia de curiozitate

care mă făcea să mă simt din ce în ce mai prost, continuând cu tăcerea mea. Aşa că am decis să vorbesc, pentru că ea nu dădea semne că ar vrea să înceapă o nouă discuţie.

– Îmi pare nespus de rău. Dar am simţit că nu îmi mai pot controla lacrimile. Trebuia să le epuizez odată şi-odată. Am convingerea că pot să îţi spun totul, de-a fir a păr, fără să mă judeci, cu speranţa că mă vei înţelege...

– Te ascult, spuse cu o voce moale şi neliniştită în acelaşi timp. Poate te pot ajuta cu ceva şi sper din tot sufletul să o pot face.

– Ei bine, trebuie să încep de undeva, dar îmi este atât de greu. Întreaga mea viaţă a fost presărată de ghinion şi nefericire. Am fost crescută doar de mama. Tata, nu ştiu nimic despre el, mama refuză să îmi vorbească, tot ocolind subiectul ăsta încă de când eu nici nu aveam puterea să judec. Aşa că am încetat după o vreme să o mai întreb ceva de el. Am avut o copilărie atipică, nu am avut prieteni pentru că mă simţeam diferită şi ceilalţi observau asta la mine. M-am îndepărtat de societate cât am putut, dar la şcoală tot trebuia să merg. Acolo m-am izbit de răutatea copiilor, de jignirile lor şi chiar de nepăsarea profesorilor cu privire la mine şi la conflictele cu ai mei colegi. Am încercat pe cât posibil să nu ies în evidenţă cu nimic, dar faptul că aveam note foarte bune, în ciuda faptului că profesorii nu se purtau cu mine ca şi cu o elevă model, îi înnebunea şi îi făcea să fie mai răi, şi mai răi cu mine.

Am tras adânc aer în piept şi am continuat fixând cu privirea podeaua.

– Acasă m-am confruntat cu răceala mamei. Nu puteam să vorbesc nimic cu ea, era prea ocupată cu problemele ei de la serviciu, locul unde îşi petrecea prea mult timp. Mama întotdeauna a fost o femeie rece şi pare uneori atât de supărată. Deseori se întorcea acasă la 12 noaptea, singura ei scuză fiind că avusese multe documente de verificat. Văzând că sunt respinsă până şi de unica persoană care se presupunea că mă iubeşte, am căutat alinarea în cărţi. Pentru o vreme m-am simţit, să zicem, fericită. Depărtarea mea de realitate, de viaţa cotidiană, care îmi era oferită de acţiunea diferitelor cărţi pe care le citeam, sentimentele care le trăiam alături de personaje, ca dragostea, prietenia, furia, deznădejdea, mă copleşeau şi le trăiam din plin.

Cărţile mi-au fost bune prietene, şi poate îmi vor mai fi, dar la un moment dat, totul s-a sfârşit. Nu mai mă satisfăceau, totul era gol şi pe deasupra se terminaseră toate cărţile din biblioteca de acasă. Banii de buzunar i-am cheltuit pe alte cărţi, dar şi aceştia s-au terminat. Mama a refuzat să mai îmi dea bani, cu pretextul că o să îmi stric ochii de la atâta citit, lucru şi adevărat pentru că trebuia să îmi schimb dioptriile de la ochelari de două ori pe an.

Un oftat mi-a scăpat şi am privit-o cu teamă pe călugăriţa ce mă privea fix. O privire ce nu o puteam înţelege... nici măcar acum.

– Am încercat să recitesc anumite cărţi, dar nu mai era ca înainte, am continuat după ce am reuşit să mă dezmeticesc. Nu mai reuşeau nici bietele romane să umple golul din inima mea. Atunci am căutat alinarea în biserică, în Dumnezeu. Nu a fost însă de ajuns. La şcoală era Iadul, la biserică, Raiul. Nu exista o cale de mijloc, aşa că, am aşteptat să termin clasa a VII-a. Ultimele luni au fost îngrozitoare. Am suferit din ce în ce mai mult din cauza colectivului. Un coleg chiar mi-a făcut brânci pe scări, pentru că nu putusem să îi suflu la un test la biologie. Atunci am înţeles că nu pot să trăiesc într-o astfel de lume, că voi fi veşnic respinsă de semenii mei. Mama a observat o schimbare la mine şi atunci am observat şi eu la ea o schimbare. A început să îi pese de mine. Apogeul a fost atins când mi-a mărturisit... că... nu mai puteam să continui.

Dacă femeia care mă asculta cu atâta atenţie avea să creadă că sunt nebună, şi la fel şi pe mama mea? Nu voiam să îi spun chiar şi asta....

– Că...? Ce ţi-a mărturisit, ce putea să fie atât de neobişnuit încât nu poţi să îmi spui despre ce e vorba? E ceva care te face să te simţi constrânsă, din câte observ, sau este altceva, mai grav, poate chiar nebunesc?

... şi totuşi...

– Exact, nebunesc este cuvântul cel mai potrivit pentru ce am de gând să vă spun. Înainte de a-mi spune acel lucru nebunesc, mi-a spus că a observat la mine că ceva nu este în regulă. Niciodată nu fusese, dar acum simţea că mă pierde. Adevărul este că, ţineam post de ceva timp, şi asta mă slăbise. Noaptea nu mai reuşeam să adorm, din cauza asta începusem să fac cearcăne, care deveneau din ce în ce

mai vizibile şi îngrozitoare cu fiecare zi care se scurgea; eu mă scurgeam în propria mea nebunie, poate. Am avut gânduri negre, ce-i drept. Mama niciodată nu îşi mai exprimase îngrijorarea pentru mine în felul ăsta. Abia la puţin timp după discuţia asta mi-a mărturisit că a văzut asupra mea un înger, că avea darul să vadă asupra unei persoane care se află în pericol, un înger sau un demon. Doar că îngerul meu, l-a surprins ca fiind trist. Asta o neliniştea. Ceea ce m-a şocat a fost că ea avea un asemenea dar, că îl ascunsese de mine atâta timp, şi că văzuse asupra mea un înger. Nu am putut să mai îi zic nimic, eram şocată, şi încă sunt. Mă întreb dacă să fie adevărată toată nebunia asta, sau să fi fost doar o minciună care să mă facă să mă schimb, să nu mai încerc să mă autodistrug? Să fie oare adevărat? am încheiat eu mai mult retoric.

– Draga mea, începu femeia încât mă făcu să tresar, trebuie să îţi mărturisesc că, da, este adevărat, pentru că... şi eu am acest *dar*.

Capitolul 5
PACE ŞI LINIŞTE...?!

Era cu putinţă să nu fie o minciună totul? Dumnezeule, cum era posibil aşa ceva? Aceste două mărturisiri, mai întâi a mamei, apoi a acestei călugăriţe îmi schimbau radical viaţa. Care era conexiunea între ele? Şi cum ajunsesem de la una la alta, era o coincidenţă sau ceva predestinat? Dacă încercam să cataloghez această situaţie drept o coincidenţă cu siguranţă eram mai mult decât o ignorantă. Tot atunci mi-am dat seama că nu există aşa-zisele coincidenţe.

Am încercat să îmi revin puţin, pentru că după ce călugăriţa îmi spusese acest fapt am văzut cum camera se învârte cu mine. Era prea de tot să leşin încă o dată, în aceeaşi zi. Sau poate nu era atât de nefiresc, pentru că realizasem că nu mâncasem nimic. Îmi era îngrozitor de foame.

– Îmi pare rău, am murmurat eu. Dar nu pot să mai judec nimic, să fac vreo conexiune. Încă mi se pare totul de necrezut. Şi apoi, mintea mea nu mai poate lucra, sunt înfometată. Poţi avea bunăvoinţa să îmi dai măcar un colţ de pâine sau un pahar de apă?

– O, desigur. Probabil nu ai mâncat nimic azi, acum observ că eşti din ce în ce mai palidă. O să îţi aduc o supă de legume, e tot ce am, ce a mai rămas de mai devreme, de la cină. Dar stai, mă duc să îţi prepar ceva repede, eu mă ocup de bucătărie. Te simţi în stare să te ridici, să mă însoţeşti?

– Da, pot să merg, cred, şi m-am ridicat, apoi am plecat cu ea spre bucătăria mănăstirii.

Ieşind din camera bine luminată, întunericul m-a orbit. A trebuit să rămân puţin pe loc până când am început să disting ceva în jurul meu. Curtea mănăstirii arăta magic noap-

tea, atât de frumos. Mi-aş fi dorit să pot imortaliza această imagine superbă, dar nu puteam. Mi-am zis că poate într-o zi mă voi mulțumi să pictez acel peisaj. Mi-am ridicat puţin speriată ochii spre cer, pentru că ultima oară când făcusem asta leşinasem, dar acum, a fost total diferit. Cerul era atât de limpede, luna era plină şi în jurul ei vedeam stelele. Mă gândeam că acolo, undeva sus, se află şi Dumnezeu, care mă priveşte. Privirea mea nu putea cuprinde tot cerul şi prin mişcări necontrolate ai banalilor mei ochi, încercam să surprind cât mai multe detalii. Uitându-mă la cer, îmi imaginam absolutul, infinitul, că acolo se forma însuşi timpul şi spaţiul sub ochii mei, şi ca într-o poezie de-a lui Eminescu, mă uitam la stele cu melancolie, gândindu-mă că poate unele dintre ele nici nu mai există, şi tot ce văd, este doar lumina lor ajunsă după mii de ani, aici.

Tot uitându-mă la cer, am uitat că mai şi merg, aşa că m-am împiedicat de o bordură.

– Vai, Dumnezeule, ai păţit ceva? Te simţi bine? Poţi să te ridici? mă întrebă femeia, îngrijorată şi speriată simultan.

– Ah, m-am împiedicat. Staţi liniştită, mă uitam în altă parte şi nu am văzut bordura.

M-am ridicat şi am continuat să merg alături de ea, încercând să nu mai casc ochii la cer. Nu voiam ca biata femeie să facă un atac de cord din cauza neatenției mele prosteşti. Am intrat într-o altă căsuță; şi aceasta semăna cu cea lungă în care stătea călugărița. Cum am intrat am mai mers puţin şi am dat de bucătărie. De îndată femeia a început să îmi pregătească ceva rapid să mănânc. Mi-a încălzit o supă de legume pe care am mâncat-o mai repede decât mă aşteptam, cu legume cu tot, eu care nu suport morcovii şi ţelina. Eram surprinsă de cât de înfometată eram, la fel şi femeia care îmi pregătea de zor mâncare, şi care se uita la mine mai mult decât mirată. Dar se vedea că era bucuroasă că mâncam cu atâta poftă.

Următorul fel de mâncare a fost un piure delicios cu o bucată de piept de pui alături. Când am văzut mâncarea din farfurie am căscat ochii, încât călugărița m-a întrebat:

– Ceva nu e în regulă? Dacă vrei îți pregătesc altceva, nu e nimic.

– A, nu, nu-i nevoie. Sunt foarte mulțumită. Doar că nu am mai mâncat carne de foarte mult timp. Țineam post fără motiv, dar cred că acum nu mai am puterea să îl continui, am nevoie de ceva proteine din carne. Renunț la post pentru un timp. Voi ține doar vinerea şi pe cele de Crăciun şi Paşte.

– Bine atunci, aşa să faci. Nici chiar noi, cei de aici nu suntem atât de stricți în privința postului, aşa că nici tu nu ar trebui să mai fii vreodată atât de aspră cu tine, da?

– Mă voi strădui, am spus veselă în timp ce muşcam din bucata de carne şi luând o furculiță mare de piure. Era aşa de gustos, de nu mai puteam să mă opresc. Călugărița s-a întors doar o clipă să mai îmi dea şi pâine, dar când mi-a dat pâine deja terminasem de mâncat.

– Vai, dar îți era foarte foame! zise ea uitându-se distrată la mine. Mai vrei presupun, încă o porție.

– Dacă se poate... da... am spus cu privirea în pământ şi puțin stânjenită pentru că mâncam toată mâncarea călugărițelor. Dar nu mă săturasem încă şi stomacul meu era incontrolabil, voia mai mult.

– Să nu uiți de pâine, o să îți țină de foame. Stai! Nu mânca încă, mai e ceva sos prin frigider, aşteaptă să îl încălzesc, şi s-a întors să ia din frigider sosul, şi să îl încălzească cât mai repede posibil.

După ce mi-a pus sosul peste piure, s-a aşezat şi s-a uitat la mine cum mănânc. Era foarte fericită uitându-se la mine cum înfulec. Eu nu o mai luam în seamă şi înghițeam fără să mai mestec unele îmbucături. După ce am terminat de mâncat am băut şi apa care îmi era pusă într-un pahar cam mare, după părerea mea, dar spre surprinderea mea, l-am băut pe tot din 3 înghițituri.

– Săru'mâna pentru masă! am spus eu cu mulțumire şi cu zâmbetul pe buze. Mă simt cu totul alta. Gătiți excelent, măicuță!

– Să îți fie de bine, şi te rog, spune-mi Maria! Şi dacă tot veni vorba de nume, eu nu îl ştiu pe al tău, copilă.

– Am uitat complet să vă spun, m-am scuzat eu. Mă numesc Amy, am răspuns eu puțin stânjenită.

– Amy, ai un nume tare deosebit. Pe aici pe la noi nu prea întâlnim fete cu numele ăsta. Amy, sună superb, afirmă ea uitându-se la mine cu admirație. Ți se potriveşte!

– Serios? am întrebat eu mirată. Nu m-am gândit niciodată dacă mi se potriveşte numele ăsta. Pare un nume potrivit mai mult pentru o fată frumoasă şi veselă, nu pentru mine, am spus eu uitându-mă pe pereţi, aproape gânditoare.

– Ba eu cred că ţi se potriveşte perfect. Eşti o fată frumoasă şi cred că şi veselă poţi să fii, deci cred că ţi se potriveşte.

– Eu, frumoasă şi veselă? Nici gând! Nu sunt nici una nici alta, mai mult opusul acestor două adjective. Nu sunt deloc frumoasă şi sunt aproape tot timpul posomorâtă. Nu îmi amintesc să fi fost vreodată veselă, sau, cred că acum sunt veselă, pentru că mă aflu aici, pentru că îmi doream demult asta şi am reuşit!

– Vezi? Am avut dreptate. E un nume perfect pentru tine. Eşti frumoasă. Veselia îţi modelează şi chipul, nu ştiai asta? Cu cât eşti mai veselă, cu atât fericirea îţi radiază mai mult pe chip şi devii din ce în ce mai superbă, şi tu, acum, eşti superbă, crede-mă, pentru că frumuseţea interioară, se revărsă pe chipul tău în momentul ăsta. Faci un mare păcat spunând că nu eşti frumoasă, nu ştii că îl mânii pe Dumnezeu? Sunt pe lume atâţia sărmani, fără mână, sau picior, fără ochi. Trebuie să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru că eşti sănătoasă. Cum te-ai simţi dacă ai fi printre cei ce suferă de un handicap, dacă ai fi desfigurată în urma vreunui teribil accident?

– Ai mare dreptate, acum îmi dau seama. Trebuie să îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce sunt. Da, se putea şi mai rău de atât.

– Nu Amy, nu că se putea mai rău de atât, se putea să fie *rău*. Bucură-te că din punct de vedere fizic eşti perfect normală şi poate mai mult de atât. Chiar dacă ai suferit mult până acum, trebuie să uiţi că a fost să fie aşa, să fii normală şi din punct de vedere spiritual, să fii fericită pentru tot ceea ce ai, pentru simplul motiv că exişti.

– Maria, eşti o femeie înţeleaptă. Mă bucur că am ocazia de acum să discut cu cineva, simt că pot învăţa de la tine o mulţime de lucruri. Eşti prima persoană care mă face să am mai multă încredere în mine. Doar prin câteva cuvine ai făcut ca în mine să se „activeze“ ceva, care îmi spune să lupt

și să nu îmi mai plâng soarta. Ești o persoană cu adevărat empatică.

– Asta doar pentru că și tu ești la fel de empatică. Pot vorbi cu tine o mulțime de lucruri, te pot învăța multe și de toate, zise ea zâmbind iar la mine. Îmi trebuie însă timp și ca tu să mă asculți în tot ceea ce îți spun. Să zicem că de azi, vei deveni ucenica mea, iar eu te voi învăța mai multe lucruri despre Dumnezeu și de viața pe care el ne-a încredințat-o, despre scopul pe care îl avem pe această lume, pentru că toți avem unul. Și vreau să îți spun, că tu ai unul destul de important, dar înainte de asta vreau să știi că va trebui să treci printr-o mulțime de încercări, unele foarte dure. Nu te teme, le vei trece pe toate și după fiecare dintre ele vei fi din ce în ce mai încrezătoare, curajoasă și înțeleaptă.

– Vreau din tot sufletul asta, să mă înveți, eu am timp, te ascult, vreau să aflu mai multe despre Dumnezeu, despre viață, despre tot. Întotdeauna mi-am dorit să pot vorbi cu cineva despre toate acestea, dar nu am reușit. Acum când în sfârșit am ocazia, sunt nerăbdătoare. Nu îți poți imagina cât de fericită mă fac cuvintele tale, parcă este prea frumos ca să fie adevărat.

– Nu, nu mai spune asta, e frumos și este adevărat. Voi face tot posibilul să fac din tine o persoană luptătoare și în același timp bună.

O stare de beatitudine mă inundă, fiecare părticică din corpul meu vibrând de bucurie, de emoție! Uimitor! Niciodată nu mă mai simțisem atât de bine. Pulsul îmi era accelerat, de parcă de acum începea cu adevărat aventura....

– Sunt nespus de încântată, dar am o singură întrebare. Nu mă cunoști nici de o oră, de ce ești atât de bună cu mine, de ce vrei să mă ajuți? Știu că ești o călugăriță și că e în firea ta să fi așa, bună, altruistă, dar simt că totuși, e ceva mai mult de atât, așa-i? am spus eu suspicioasă.

– Da, Amy, mai este ceva, ceva simt că ne leagă oarecum. Îți voi povesti în următoarele zile. Acum trebuie să fac tot posibilul ca tu să rămâi aici, însă înțelege că nu poți rămâne prea mult. Mama ta probabil este înnebunită, nu știe unde ești, cu cine. O să meargă la poliție dacă nu deja a făcut-o. Nu te poți călugării, trebuie să îți termini studiile, mănăstirea nu poate face o asemenea oroare încât să te țină aici, fără știrea mamei tale. Este inuman să desparți

o mamă de un copil, şi nu vom face asta. Înţeleg că a fost voia ta să vii aici, dar nu depinde nici de mine, nici de tine, sau oricine altcineva în afară de mama ta cât vei putea sta aici.

Avea dreptate. Nu puteam să mă călugăresc. Mama ar fi trebuit să ştie că voi rămâne aici pentru o perioadă, dar chiar nu voiam ca ea să afle unde sunt. Poate în adâncul sufletului meu îmi doream ca ea să îmi simtă lipsa, să înţeleagă că are o fiică şi că merit mai multă atenţie, să îmi demonstreze că mă iubeşte. Eram deci, egoistă, într-un fel sau altul.

Maria văzându-mă că tac, a continuat să îmi vorbească.

– Mama ta, cred că a văzut acel înger trist pentru că el prevestea plecarea ta, nu pentru că ar putea să ţi se întâmple ceva. Poate era trist pentru că şi ea avea să fie tristă după plecarea ta. Aşa că nu te teme că ceva rău ar putea să ţi se întâmple, gândindu-te la asta atragi forţele răului asupra ta, Amy, mi-a spus ea uitându-se pe fereastra întunecată.

Aproape ca şi uitasem de toate astea, de îngerul pe care mama l-a văzut, de faptul că şi Maria avea acelaşi dar ca şi ea. Încă nu îmi venea să cred. Până la urmă, mi-am făcut curaj să o întreb pe Maria mai multe despre subiectul acesta.

– Maria, dar cum se face că tu şi mama vedeţi îngeri sau demoni înainte ca ceva primejdios să i se întâmple cuiva? Nu înţeleg cum tocmai tu şi mama aveţi darul ăsta. Bine, poate şi alte persoane au darul acesta, dar nu îl înţeleg. Îl aveţi din naştere? E dat din generaţie în generaţie? Sunt confuză, parcă toată povestea asta e desprinsă dintr-o carte.

– E destul de greu de explicat. Eu sunt conştientă de darul ăsta încă de dinainte ca bunica mea să moară. Bunica a fost cea care m-a crescut, părinţii mei au murit într-un accident, nici eu nu ştiu exact cum s-a întâmplat. Ştiu doar ca eu am supravieţuit şi că bunica m-a crescut de la vârsta de 4 ani. La 16 ani, am văzut lângă patul ei o umbră roşie, un demon, dar lângă el era şi o siluetă de lumină. M-am speriat îngrozitor de apariţia celor două spirite. Credeam că sunt nebună, dar nu, ceea ce văzusem era adevărat. Mi-am

făcut curaj şi i-am spus bunicii de ceea ce văzusem. Nu era deloc surprinsă şi asta m-a speriat şi mai mult. Tot ce mi-a spus, a fost ca în sfârşit s-a întâmplat ceea ce trebuia demult să se întâmple. Era scris să mi se întâmple asta mie, să primesc acest *dar*, pe care, eu multă vreme l-am socotit drept un blestem de nesuportat, pentru că de câte ori se întâmpla să văd o siluetă întunecată lângă cineva, însemna că acel cineva moare. Mă simţeam neputincioasă, fiindcă nu puteam să fac nimic pentru a împiedica ceva care era inevitabil, şi anume moartea. La o zi după ce i-am spus bunicii ce am văzut, ea a murit de un atac cerebral. Am suferit mult după ea, şi următorii doi ani i-am petrecut la o mătuşă îndepărtată, care oricum se purta cu mine ca şi cu o sclavă. Am încercat să aflu mai multe despre acest fenomen, dar nu am reuşit. Am urmat facultatea de filosofie, şi după ce am absolvit, am hotărât să mă călugăresc. Darul pe care îl primisem de la Dumnezeu mă făcea să mă simt din ce în ce mai rău, pentru că nu puteam să ajut cu nimic oamenii care erau în pericol de moarte. Retrăgându-mă din acea lume, m-am regăsit. Viaţa de aici, de la mănăstire, m-a făcut să mă simt împlinită. De când sunt la Ghighiu, nu am mai văzut îngeri sau demoni. Într-un fel, venind aici, m-am îndepărtat de darul meu, încercând să fac un alt bine. Îmi pare rău că nu îţi pot spune mai multe despre darul acesta pe care îl avem şi eu şi mama ta. Poate la ea este diferit, cine ştie. Poate prin spusele bunicii înseamnă că se transmite din generaţie în generaţie, sau din două în două. Nu pot să îţi spun exact, cert este că trebuie să învăţăm cum să îl folosim. Eu nu cred că voi mai învăţa vreodată asta, dar mama ta mai poate. Tu trebuie să o ajuţi să afle cum.

– Dar, cum, cum pot să o ajut, eu? Eu nu am nicio legătură cu asta, nu-i aşa? am întrebat-o eu cu o nebunească curiozitate. Nu am nicio legătură şi nici nu o să am.

– Eu cred că vei avea, şi una foarte mare, dar nu ştiu ce fel de legătură. Îţi spun doar că trebuie să fii pregătită pentru orice. Dacă şi tu vei avea acest dar, sau vreun urmaş al tău?

– Chiar crezi că e posibil să am eu acest dar? am spus terifiată.

– Orice e posibil, Amy. De ajuns cu vorba, trebuie să te odihneşti.

Oare unde mai auzisem eu ceea ce îmi spusese Maria?... Da, auzisem la mama. Să fie orice posibil? Păi atunci era îngrozitor.

Maria m-a dus într-o cameră unde de obicei dormeau vizitatorii care hotărau să rămână la mănăstire un timp. Era foarte drăguță camera, modestă, dar plăcută şi mă simțeam foarte confortabil acolo. Am adormit enervant de repede, nici nu am mai avut timp să mai analizez tot ce vorbisem cu Maria.

A doua zi m-am trezit bine dispusă. După pregătirile mele matinale, mi-am zis să nu o aştept pe Maria, ci să ies să iau o gură de aer proaspăt.

Grădina nu mai avea misterul şi magia pe care le avea aseară sub protecția întunericului. Nuanțele purpurii dispăruseră şi acum totul era de un verde jignitor de verde, şi totuşi atât de minunat, încât nu puteai să nu îl admiri. Mai erau pe ici colo câteva flori care spărgeau verdele ierbii şi al frunzelor copacilor, care aveau nişte culori țipătoare: erau violete, câțiva trandafiri ireal de roz sau roşii, şi alte câteva flori pe care nu le mai văzusem în viața mea, sau poate le văzusem, dar încă nu puteam să îmi amintesc dacă în vis sau chiar aievea, pentru că erau de un galben neverosimil. Mirosul florilor îmi dădea o stare de bine, mă liniştea.

De nicăieri am văzut cum sare o pisică neagră foarte aproape de piciorul meu stâng. S-a oprit şi s-a uitat la mine cu ochii ei mari şi verzi. Ceva în ochii aceia îmi părea cunoscut, dar nu ştiu exact ce. Atunci a apărut lângă mine Maria.

– Să înțeleg că ai făcut cunoştință cu pisica mea, Amy? zise ea zâmbitoare.

– Vai, e chiar pisica ta? Ştiam eu că ceva la ea îmi aduce aminte de cineva. Are ochii la fel de verzi ca şi ai tăi. Este superbă, deşi trebuie să recunosc că m-am speriat când am văzut-o cum a sărit, parcă de nicăieri.

– Aşa e Steluța, apare de nicăieri, când te aştepți mai puțin. Crede-mă că îmi dă mari bătăi de cap când o prind pe masă sau încercând să fure mâncarea noastră.

– Steluța, ce nume drăguț i-ai dat... Hmm, aş putea să spun că şi la asta seamănă cu tine, apare când te aştepți mai puțin, nu însă la momentul nepotrivit, am afirmat eu uitându-mă încă la pisica neagră.

- Ha-ha! Se spune că la un moment dat animalul seamănă cu stăpânul, sau invers chiar. Se pare că după tine, Amy, chiar aşa e, zise Maria amuzată teribil de curiozitatea mea mirată, pentru că eram puţin şocată de ea şi Steluţa, pisica ei. Cred, continuă ea, că te place, pentru că niciodată nu s-a dus la vreo persoană în afară de mine.

– Dacă ăsta e modul prin care pisica ta vrea să îmi spună că mă place, adică sărind lângă mine fără să ştiu de unde şi speriindu-mă... am spus eu încercând să par cât de cât serioasă, înseamnă că nu vreau să ştiu cum e când nu place pe cineva.

– O, păi atunci îl ignoră, fireşte! îmi răspunse Maria.

– Frumoasă pisică, şi totuşi aşa de stranie, am spus eu încă studiind-o pe Steluţa.

– Cred că îi e puţin foame, şi ţie la fel, nu-i aşa Amy?

Abia atunci mi-am dat seama că îmi era foame, şi i-am spus puţin cu mirare.

– Nici nu simţeam foame până să îmi spui tu, uitasem. Poţi să crezi asta? şi am început să râdem împreună îndreptându-ne spre bucătărie, cu Steluţa în urma noastră.

De data asta mâncarea era pregătită deja. Salata de roşii cu brânză mă aştepta pe masă mai nerăbdătoare decât o aşteptam eu. Maria i-a pus Steluţei într-un vas mic puţin lapte şi apoi s-a aşezat lângă mine.

– Nu mănânci? am întrebat surprinsă eu.

– Am mâncat mai devreme, nu îţi face griji în privinţa mea, am mâncat cu restul călugăriţelor, zise ea uitându-se la mine cum înfulec. Ai grijă să nu te îneci, Amy, continuă ea râzând în hohote pe seama mea.

După ce am terminat de mâncat am băgat de seamă că Steluţa deja fugise cine ştie pe unde. Maria văzând că mă uit pe jos după ceva, îşi dădu seama că mă uitam după pisică.

– O să se întoarcă diseară la prânz, crede-mă.

– Da, mă gândeam şi eu. E o pisică foarte inteligentă, cu siguranţă ştie exact când trebuie să apară.

– Nici nu îţi imaginezi cât de mult adevăr ai spus prin asta, Amy, spuse ea zâmbind larg şi uitându-se pe fereastra care acum arăta şi ea diferit faţă de aseară. Acum puteai vedea perfect pomul bătrân care îşi lăsa crengile amorţite peste acoperişul căsuţei. Probabil de acolo sărea Steluţa

când intra pe fereastră pentru a-şi procura de mâncare. Cu adevărat inteligentă mâță.

– Maria, ce vom face astăzi? Mă poți ajuta să îi conving pe cei care trebuie să îi conving, pentru a rămâne aici? am întrebat eu temătoare.

– Nu îți face griji, draga mea, deja am aranjat. Şi eu mă ocup cu treburile acestea, şi poți fără nicio grijă să rămâi aici.

– Serios? Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc din suflet Maria! am zis fericită din cale afară, şi m-am dus să o îmbrățişez.

– Nu ai pentru ce, Amy, sunt bucuroasă că îți pot fi de folos.

– Este incredibil, chiar pot să rămân aici? Sunt extrem de bucuroasă, Dumnezeule, îți mulțumesc! Am o întrebare... am continuat eu puțin mai serioasă.

– Da, spune, ce s-a întâmplat?

– Păi, nu pot rămâne aici pur şi simplu. Trebuie să dau nişte bani, pentru adăpost, pentru mâncare, şi să respect nişte reguli de aici.

– Amy, lasă asta în grija mea şi nu îți mai bate tu căpşorul cu alte probleme. Ai încredere în mine şi o să fie totul bine, da?

– Da, dar, mă simt eu prost. Nu pot face ceva, să te ajut, să te ajut să găteşti de exemplu, sau să ajut mănăstirea într-un fel, pentru a recompensa adăpostul şi mâncarea?

– Nu trebuie să te simți stânjenită, şi nu trebuie să faci nimic. Nu aş putea să accept bani de la un copil, cum te vei întoarce acasă, cum îți vei lua bilet de tren sau de autobuz? Nu, nu trebuie să te recompensezi cu nimic față de mănăstire, decât cu credința ta. Şi cred că şederea ta aici va fi decât secretul nostru. Până acum, nimeni nu ştie că tu eşti aici, nimeni, decât eu. Aici e locul unde poți trece neobservată şi unde nimeni nu este suspicios cu privire la oamenii care vin aici. Eşti un vizitator şi aşa vei rămâne până la sfârşitul vacanței tale aici, nicidecum nu te poți călugării de acum, şi sper că nu o vei face niciodată, ai înțeles asta de aseară, da?

– Da, am înțeles, şi îți mulțumesc pentru tot. E uimitor cum s-au aranjat toate lucrurile astea atât de bine. Eşti şi bucătăreasă, mi-ai oferit şi o cameră unde pot sta şi toate

dară ca nimeni să nu ştie. Eşti atât de bună cu mine, dar trebuie să mă revanşez cumva, altfel o să mă simt prost, ca un... parazit!

- Haide, Amy, cum să fii tu un parazit? Ce glumă! Şi dacă tot te simţi atât de prost încât să afirmi că eşti un parazit pe capul meu, o să te fac să nu te mai simţi aşa. Să zicem că o să devii de azi ajutorul meu în bucătărie. E bine, ce spune? şi zâmbi la mine cât mai larg posibil.

– E mai mult decât bine, e perfect! şi i-am întors şi eu zâmbetul în cel mai frumos mod posibil.

– Bine. Ne apucăm de treabă în curând, avem de gătit ceva mâncare, zise ea uitându-se la frigider. Avem multe de făcut, dar cu ajutorul tău, zise ea uitându-se la mine cu subînţeles, o să le terminăm pe toate mai repede şi mai uşor!

– Maria, totuşi aş vrea să te mai rog ceva...

– Ce te frământă? se uita ea mirată la mine.

– Păi, e foarte bine că pot trece neobservată şi că nimeni nu va ştii deci că sunt aici, dar vreau ca lucrul acesta să rămână valabil şi pentru mama. Nu vreau să îi spun că sunt aici, te rog, nu mă pune să o sun, mă va lua de aici cu forţa dacă află şi nu vreau să mă întorc acasă, mai ales după ce te-am cunoscut pe tine, care eşti atât de bună şi înţelegătoare cu mine. Ştiu că nu fac bine că nu vreau să o anunţ şi că o să fie îngrijorată, dar e mai bine aşa, te rog să mă înţelegi şi de data asta.

– Bine, te înţeleg pentru că sunt puţin egoistă, şi ştii de ce?

– Tu nu poţi fi egoistă Maria, cum să spui aşa ceva, dar de ce spui că eşti egoistă?

– Pentru că sunt de acord să nu o anunţi pe mama ta, de teamă că te-ar putea lua de lângă mine când abia te-am cunoscut şi când ştiu că îmi eşti foarte dragă, deja ţin la tine ca la propriul meu copil. Aş fi putut şi eu să îţi fiu mamă, şi dacă aş fi mama ta aş fi groaznic de îngrijorată. Dar nu pot permite să pleci deja. O vom anunţa pe mama ta că eşti bine, o să îi spun eu asta, dar nu îi voi menţiona şi locul unde te afli, decât atunci când vei fi hotărâtă să pleci acasă. Gândeşte-te că aici poţi veni oricând, eşti binevenită. Deja începe să îmi fie greu pentru că am prins drag de tine, dar îmi este milă şi de mama ta, care te iubeşte enorm, deşi, din

câte îmi spui tu, nu prea îți arată. Tu să fii sigură că ești iubită și niciodată să nu te simți în plus, bine?

– Am înțeles, și să știi că și eu țin la tine deja. Abia de ieri te cunosc, și nu îmi vine să cred, fiindcă am senzația că te știu dintotdeauna. Nu pot să explic, dar ceva din mine îmi spune că pe lângă faptul că ești o persoană extraordinară, ai o legătură cu mine, dar nu știu ce fel de legătură, i-am spus eu puțin confuză.

– Înțeleg ce vrei să spui, exact asta e și senzația care o am eu. De atâta timp de când sunt aici, și crede-mă că este foarte mult, aproape 20 de ani, nu m-am atașat atât de repede și de mult de o persoană, de niciuna. Aș putea spune că am fost o persoană rece încă de dinainte să vin aici, și singura dragoste pe care am simțit-o vreodată a fost pentru bunica și pentru credință. Și acum apari tu.

– Da. Dumnezeu a vrut să fie așa, sunt sigură.

– Așa este, Amy, cine ar fi crezut? Poate chiar Dumnezeu te-a adus aici cu un scop. Scopul meu este să te învăț treburi importante, să te ambiționez să lupți pentru ceea ce e drept și pur. Eu m-am retras aici poate și din lașitate, și am vrut să părăsesc lumea asta din frică, din frică să înfrunt și eu societatea, la fel cum și ție îți este acum. Nu voi permite să faci aceeași greșeală, pentru că simt că tu ai un scop nobil pe lumea aceasta. Nu se știe niciodată ce oportunități vei întâlni, sau ce obstacole. Nu regret că eu sunt aici, poate scopul meu este să fiu aici, și dacă nu e așa, iarăși, poate se va schimba ceva. Dar tu, tu mai ai multe de făcut. Poate să fie o rătăcire de moment faptul că tu vrei să te călugărești, dar nu lăsa disperarea să îți ghideze pașii, ci inima, cu inima trebuie să judeci, dar și cu mintea, rațiunea, combinat. Așa vei știi că ai luat deciziile bune, întotdeauna.

– Așa voi face, atunci. Și inima mea împreună cu mintea îmi spun că vreau să lupt, da, și poate într-o zi să mă fac auzită. Dar vreau pentru o perioadă să rămân aici, să îmi pun ordine în gânduri. A fost o nebunie doar să sper că pot rămâne aici pentru tot restul vieții. Doamne, am de terminat clasa a VIII-a, am de terminat liceul, o facultate. Și de acolo poate voi reuși să fac ceva bun pentru lume și pentru sufletul meu, să îmi găsesc scopul în viață și să mă simt împlinită. Poate dacă voi avea o situație financiară bună, voi construi o biserică, sau un adăpost pentru orfani, sau voi fi

un medic care va salva vieți, care va găsi un leac împotriva unei boli incurabile, poate voi distruge cancerul. Ai dreptate Maria, mare dreptate.

– Observ că în sfârșit ți-ai dat seama ce voiam să spun. Să ții minte, oricât de mult ai suferi și te-ai simți de neputincioasă, să nu îți pierzi credința, și să știi că ai un scop, ca toți oamenii de pe pământ, mi-a spus ea cu încurajare.

– Fiecare are un scop... dar suntem pe pământul ăsta miliarde de oameni. E imposibil să îmi imaginez cum e posibil ca fiecare om să aibă o menire. Atunci de ce mai mor tinerii, copiii, există accidente care să le curme viața? Ce scop are pe lume un copil care a murit la un an, sau un tânăr de 20 de ani? La astfel de oameni, unde a fost scopul, *dacă a existat*? am întrebat eu cu amărăciune.

– Dumnezeu încă nu ne-a dat capacitatea de a răspunde unor astfel de întrebări, poate. Scopul există întotdeauna, de asta să fii sigură, dar e posibil ca acest scop să vizeze persoanele din jurul celui sau celei care s-a stins din viață prea devreme, și care părea să nu aibă un scop care să fie împlinit. Nu știu să îți răspund la întrebarea aceasta mai bine, Amy.

– Da, probabil nu vom afla niciodată. Trebuie să existe și întrebări fără răspuns, nu?

– Desigur, Amy. Există întrebări fără răspuns. „Crede și nu cerceta“ .Uneori e bine să te ghidezi și după asta, zise ea cu tristețe.

– Dar, cum să crezi fără să cercetezi? Nu vreau să fac pe Toma Necredinciosul, dar nu pot să mă ghidez după asta. Dacă eu aș crede în orice mi se spune, fără să am o dovadă, sau ceva de care să mă agăț? Nu merge așa. Nu pot să cred pur și simplu.

– Da, și eu am zis la fel, într-o vreme îndepărtată, pe când încă eram tânără. Dar nu e vorba de găsitul dovezilor, pentru că ele nu ar exista, ci pentru că tocmai, ele există, dar nu pot fi înțelese: „Nu cerceta ce e mai presus de tine, căci multe s-au dovedit a fi peste priceperea omului“. Dacă cercetezi și găsești niște dovezi pe care nu le poți înțelege, poți înnebuni căutând un sens în tot și în toate. Nu vreau să mă avânt mai mult în discuția asta, e periculos pentru mintea noastră. E mai presus de noi înțelegerea unor fapte

ce țin de Dumnezeu, pentru că numai el este atotputernic și atotștiutor.

– Presupun că așa e. Dar sunt puțin dezamăgită. Poate nu ar trebui să fiu atât de curioasă, am constatat eu.

– Poate că da, poate că nu. Curioasă o să fi mereu, asta nu poți schimba, ține de firea omului de cele mai multe ori, dar și de împrejurări. Misterul nu ar mai fi mister fără să existe curiozitatea omului, nu crezi? Și nu ar mai fi mister dacă ar fi elucidat așa de simplu. Cum ar fi viața fără mister, mai frumoasă oare? Cine știe, dar cu siguranță nu ar mai fi palpitantă.

– Oau, nu m-am gândit la asta până acum. Ai dreptate, perfectă dreptate. Acum văd lucrurile total diferit, am spus eu cu o emoție puternică, după ce simțisem că am o revelație.

– Asta e bine, dar să nu te facă o persoană mai puțin curioasă! zise Maria zâmbind la mine.

– Nici pomeneală, eu, mai puțin curioasă? Acum sunt mai curioasă și simt cum curiozitatea mea care se ridică la grad de nebunie aproape, hrănește misterul și mai mult, care e și mai greu de pătruns, de atins, la fel ca și absolutul. E un mister absolut, sau un absolut mister! am spus eu exaltată.

– Bine, bine, înțeleg ce vrei să spui, dar am cam vorbit ceva. Să lăsăm și pe mai târziu, și ea se uită la ceas. Vai cât e de târziu Amy, ce repede trece timpul cu tine. Trebuie să ne apucăm de treabă numaidecât, și Maria deja începuse să pregătească legumele.

– Da, acum observ și eu cât de repede trece atunci când te distrezi, sau, vorbești despre lucruri interesante, aflând noțiuni noi, în cazul nostru, am spus eu pe un ton foarte gânditor.

După, am început să o ajut pe Maria cu mâncarea. Am învățat în după-amiaza aceea să curăț cartofi și morcovi. Până atunci nici nu știam cum se ține cuțitul în mână, dar Maria a fost mai răbdătoare cu mine decât mă așteptam. Sunt o neîndemânatică, asta am mai realizat în ziua aceea, dar, ce să fac, eram și eu la început. M-am simțit bine când Maria mi-a spus că fără ajutorul meu nu termina la timp. Dar cu siguranță termina la timp dacă nu vorbeam atât de mult mai devreme, deci mi-am „achitat“ pofta de vorbă aju-

punându-o la gătit. Maria era o bucătăreasă desăvârşită, ar fi terminat şi fără umilul meu ajutor toate bunătăţile la timp. Gătisem mâncare de cartofi, o salată de varză delicioasă şi o ciorbă de roşii. Deşi nu prea eram eu fana mâncărurilor gătite, ci a celor semi-preparate – asta pentru că eram obişnuită ca mama să nu aibă timp să îmi gătească, şi mâncarea mai mult mi-o „preparam" eu punând-o la cuptorul cu microunde cât era necesar, astfel, fiindu-ne mult mai uşor mamei şi mie, deşi nu era mai sănătos – dar, mâncarea gătită de Maria mă atrăgea acum mai mult. Mirosea incredibil de bine!

Când totul a fost gata mi-am zis să mă plimb puţin prin grădina mănăstirii, şi chiar mai departe de aceasta. M-am aşezat pe o bancă şi tot ce am făcut pentru următoarele ceasuri a fost să privesc în jurul meu natura. Aveam un sentiment de linişte, de linişte şi pace. Încă o dată mi-am zis că lumea aceea este ireală, fiind mult prea frumoasă. Dar trebuia să mă obişnuiesc şi eu cu această nouă lume, măcar pentru un timp, cât aveam să rămân aici. Am înţeles în clipa aceea că tot ce e frumos, ori nu e adevărat, ori ţine prea puţin. Eu aveam să rămân la Ghighiu prea puţin însă mi-am zis că voi trăi nişte clipe minunate aici, lipsite de evenimente negative care să îmi perturbe mult dorita linişte. M-am bucurat să pot respira aerul curat, să privesc florile şi cerul de un albastru infinit. Am stat cu ochii spre cer atât de mult timp, încât atunci când mi-am coborât privirea spre pământ, am avut senzaţia că orbesc. Uşor, uşor, am început să văd din nou lumea aşa cum era. Soarele strălucea puternic şi auzeam în depărtare păsările cum ciripesc. O atmosferă atât de calmă nu aveam să mai întâlnesc o bună bucată de timp, din păcate, după plecarea mea iminentă de la mănăstire.

Gândindu-mă la plecare, mi-a zburat gândul şi la mama, care cred că era îngrozitor de îngrijorată din pricina mea. Poate era momentul să afle pe pielea ei nepăsarea pe care şi eu am îndurat-o din partea ei în toţi anii aceştia, pentru că fusese o mamă rece şi niciodată nu îmi spusese că mă iubeşte, decât în preajma plecării mele de acasă, atunci când a văzut îngerul. A trebuit să se întâmple ceva relevant ca ea să îşi exteriorizeze sentimentele. Da, mă iubea, dar de ce niciodată nu mi-o arătase, de ce niciodată nu se îngrijise

de mine, nu mă întrebase cum mi-a mers, cum mă mai simt, ce mi-aş dori? Nici ce era necesar nu îmi asigura, ce să mai fie vorba de dorințe. Simțeam din ce în ce mai multă furie cu cât mă gândeam la felul cum se purtase cu mine de când mă ştiu. De ce nu putea să fie o mamă iubitoare, să îmi spună în fiecare zi că mă iubeşte şi să mă copleşească cu pupici, cum vedeam când mergeam prin parc, de una singură, la mamele şi fetițele lor cum se joacă, cum aleargă în jurul copacilor, cum mănâncă vată de zahăr pe băț, sau floricele, sau pur şi simplu se plimbă râzând în hohote? De ce? Nu îmi doream un tată, pentru că nu simțisem lipsa lui, ca a unui lucru pe care îl pierdusem, nu simțeam pentru că nu fusese niciodată în viața mea ca să simt că lipseşte. În privința asta, nu pot să spun că sufeream, aproape deloc, doar din când în când, mă gândeam cum ar fi fost viața mea alături de un tată, să simt că sunt protejată de o familie tradițională, cu bunici care îmi spun poveşti şi îmi pregătesc dulciuri, cu unchi şi mătuşi, cu verişoare cu care să îmi petrec timpul şi răsfoind reviste de fete, sau gătind prin bucătărie clătite, sau prăjituri, ori făcând orice face o fată de vârsta mea cu familia, cu prietenii. Tot ceea ce era socotit de mine normal, nu se regăsea în persoana mea. Aş fi vrut să văd cum e să simți afecțiunea unor prieteni, cu care să merg la film, sau doar să mă distrez la şcoală, în ore râzând de mai ştiu eu ce nimicuri, să mă bucur de un lucru mărunt şi să nu îl scap cu vederea, ca fiind ceva banal. Mă simțeam frustrată, pentru că eram altfel. Mergeam prin parcuri de una singură şi mă aşezam la umbra unui copac privind la lumea de care mă temeam atât de mult, şi totuşi admirând-o. Stăteam cu orele neclintită, şi încercam să surprind cât mai multe: copii cum se joacă, părinții cum îşi admiră copiii, bunicii cum îşi admiră nepoții şi dau de mâncare la păsărele. Într-un fel simțeam şi eu puțină afecțiune făcând asta. Îmi plăcea să îmi imaginez că sunt unul dintre copiii care râd. Până la urmă şi eu eram un copil, fizic, dar psihic simțeam altceva. Parcă sufletul unei bătrâne era captiv în corpul unui copil. Eram atât de dornică să simt şi eu fericirea... dar cu cât îmi doream mai mult acel lucru, cu atât simțeam că e mai imposibil de atins, de simțit. Eram atât de singură...

Şi, când trecea timpul, mă îndreptam spre casă cu capul în pământ, adeseori lăsând liberă o lacrimă să îmi încăl-

zească obrazul meu rece. De nenumărate ori mă întorceam în parc cu câte o carte în mână şi citind până ce aproape se întuneca, şi alergam speriată acasă, de multe ori împiedicându-mă la cât de grăbită eram. Acasă continuam de citit şi mă culcam, sperând să visez curcubeie, căprioare şi alte animale ce doar le întâlneam şi reuşeam să le vizualizez citind paginile cărţilor. Aproape niciodată nu visam, şi când visam, visam mai mult ceea ce nu voiam, monştrii, visam viaţa mea de la şcoală şi colegii mei cum mă îmbrâncesc şi atunci mă trezeam în toiul nopţii strigând disperată:

– Lăsaţi-mă vă rog! Lăsaţi-mă în pace, vă implor!

Nici nu mi-am dat seama că spusesem asta cu voce tare când apăru lângă mine Maria cu Steluţa în braţe.

– Amy, ce ai păţit? mă întrebă ea disperată.

– Nu am păţit nimic, doar mă gândeam la ceva şi am spus-o cu voce tare. Mă gândeam la coşmarurile pe care le aveam, la viaţa mea. Îmi aminteam cum îmi petreceam eu timpul când nu mergeam la biserică.

– Şi, ce făceai? întrebă ea curioasă, dar încă speriată.

– Mergeam prin parcuri de una singură, priveam lumea, eu stând lângă un pom sau citind câte o carte. Nu cred că am fost cu mama prin parc vreodată, poate doar când eram foarte mică, un bebeluş. Regret multe, regret felul meu de a fi, şi faptul că sunt altfel decât ceilalţi de vârsta mea. Chiar mi-aş dori să văd cum e să fii un copil normal, şi să mă bucur de copilărie.

– Aici e locul unde o să te simţi din nou copil, unde o să fii fericită, Amy. Ai puţină încredere, Dumnezeu până la urmă o să te răsplătească şi pe tine. Dar să ştii, că pe cine iubeşte, Dumnezeu pedepseşte.

– Dar e nedrept. De ce mă pedepseşte, cu ce am greşit? am întrebat eu tristă.

– Fiindcă aşa va vedea dacă îţi păstrezi credinţa. Mulţi dintre noi când dau de greu cer ajutorul Lui, însă alţii Îl renegă, nu mai cred în El şi în puterea Lui fără de margini.

Răspunsul Mariei m-a satisfăcut. Şi acum, avea dreptate. Era logic...

– Da, aşa e, am zis eu într-un sfârşit.

– Ce zici, vrei să ne mai plimbăm, aşa o să îţi spun câteva din regulile care trebuie să le respecţi aici.

– Sigur, Maria, să mergem, i-am spus deja ridicându-mă de pe bancă.

– Să începem cu începutul. De obicei eu mă trezesc la ora 5 dimineaţa să mai pregătesc prin bucătărie câte ceva. Masa e la 7. A, şi trebuie pe cât putinţă să nu vorbeşti, să nu vorbim. Eu, de când mă aflu aici, nu îţi pot spune că ştiu ce voci au celelalte măicuţe. Este foarte important să nu fim văzute că vorbim. Acum e în regulă, nu e nimeni prin preajmă ca să ne audă, dar o să încercăm să vorbim mai mult în bucătărie şi în camera ta, seara.

– Bine, dar de ce nu putem să vorbim? am întrebat eu mirată de grozăvia aceasta.

– Amy, eşti la o mănăstire. Aici domnesc liniştea, pacea şi credinţa. Nu putem vorbi. Dar eu voi încălca regula asta, şi o încalc şi în momentul ăsta vorbind cu tine. Eu în mod normal nu am voie să vorbesc cu tine. Tu dacă ai fi venit aici cu şcoala, cu profesorii, ai fi putut să vorbeşti, pentru că eşti dinafara mănăstirii, înţelegi? întrebă ea şi făcând nişte ochi mari.

– Da, am înţeles, puţin deranjată când am auzit cuvintele „şcoală“ şi „profesori“.

– Bine, mă bucur că ai înţeles. Prânzul se ia la ora 12, iar cina la 6. Dar tu fiind copil poţi să îmi mai ceri de mâncare şi la alte ore, îţi voi fi la dispoziţie tot timpul. Camera mea este chiar lângă camera ta, dar trebuie să intri într-o altă casă, pereţii sunt doar lipiţi. O să îţi arăt mai târziu.

– Am înţeles. Oricum nu cred că voi mai avea nevoie de nimic altceva. Am trei mese asigurate, e mai mult decât bine.

– Şi miercurea şi vinerea avem mâncare gătită de post, ştii? zise ea uitându-se la mine cu drag.

– Da, ştiu, nu mă deranjează, am ţinut post multe săptămâni la rând. Aş putea spune că sunt obişnuită cu postul. Mai degrabă ar trebui să mă obişnuiesc cu carnea, am zis eu râzând.

– Da, aşa este, uitasem. Dar, cum ai putut să nu mănânci atât de mult timp carne, ouă şi lapte? Eşti în creştere, şi după culoarea pielii tale observ că ţi-a făcut mult rău postul. Eşti palidă, prea palidă pentru o fetiţă ca tine. Ar trebui să ai obrajii rumeni, o culoare mai sănătoasă. O să te pun eu pe picioare cât eşti pe mâna mea, mi-a zis ea zâmbind.

Te voi pune la cură de îngrăşare, eşti cam slăbuță pentru înălțimea ta.

- Da ştiu, în mod normal ar trebui la înălțimea mea să mă îngraş vreo 10 kilograme, sau chiar mai mult, i-am mărturisit eu Mariei.

– Vai de mine! Tare mult mi-aş dori să am nişte vitamine, cu prima ocazie când mă duc în oraş să cumpăr de mâncare, o să îți cumpăr nişte vitamine, zise ea cu îngrijorare.

– O, nu, te rog! Nu le suport! Mai bine mănânc dublu decât să iau vitamine, te rog, nu mă pune să iau, nu îmi plac de nicio culoare! m-am plâns eu la ea.

– Bine, Amy, dar promite-mi că o să mănânci tot ce îți voi pune în farfurie, da?

– Nici nu văd cum nu aş face asta, găteşti excelent, Maria!

– Mulțumesc mult, dar sper să nu zici asta doar ca să scapi de mâncat! îmi spuse zâmbind ştrengăreşte la mine. O să mănânci tot! continuă ea.

– Bine, bine, bine, biiine. Promit! I-am zis eu dându-mi ochii peste cap şi râzând. Mi-ar plăcea să am o mamă ca tine, Maria...

– Of, Amy, şi eu aş vrea o fiică la fel ca tine, dar, la mine este imposibil acest lucru. Mama ta se poate schimba în bine, eu nu pot face nimic.

– Hei, mă ai pe mine pentru un timp, şi o să te vizitez, o să fac cumva să țin legătura cu tine, şi apoi am luat-o în brațe, iar ea îmi zâmbi dulce.

– Te conduc până la camera ta. Eu mai am câte ceva de făcut pe la bucătărie. Ți-o las pe Steluța să te mai joci cu ea, zise Maria după câteva clipe.

– Mulțumesc, sper să nu mă zgârie, i-am spus cu puțină teamă în glas.

– Nu ai de ce să îți faci griji, Amy, e blândă cu noi două. Cu ceilalți însă, nu ştiu cum ar putea să reacționeze.

După ce îmi zise asta, am văzut că deja ajunsesem în fața camerei mele. Ea s-a depărtat înspre bucătărie, şi eu am urcat cu pisica torcându-mi în brațe.

Am stat în cameră jucându-mă cu pisica până mai târziu, când Maria s-a întors. Era deja întuneric afară, dar eu nu-mi dădusem seama cât timp trecuse de când stăteam în cameră cu Steluța. Probabil am mai şi ațipit între timp.

Trecuse demult ora cinei, şi eu abia acum puteam să merg să mănânc ceva.

– Am avut multă treabă, Amy, îmi pare rău că te-am lăsat atât de mult timp singură.

– Nu e nimic. Am stat cu pisica, şi oricum nici nu mi-am dat seama când a zburat timpul, i-am mărturisit eu.

– Hai să mergem la bucătărie. Cred că îți e o foame de lup!

– Pofta vine mâncând, ştii cum se zice, am spus eu zâmbind timid.

Am parcurs drumul spre bucătărie foarte repede, deja îmi era familiar şi paşii nu mai îmi erau ghidați de mine, mergeau singuri, aşa aveam senzaţia. Maria pregătise în seara aceea pilaf cu piept de pui. A fost şi de această dată delicios. Steluţa, la picioarele mele, mânca de zor din castronul ei.

Am avut senzaţia că Maria este supărată. Era abătută şi se vedea că e preocupată de o problemă, dar nu îmi puteam imagina exact ce.

După ce am terminat de mâncat i-am spus bucuroasă:

– Sărut-mâna pentru masă!

– Să îți fie de bine, Amy...

– Te văd abătută, s-a întâmplat ceva, o simt, spune-mi te rog ce este. Nu îmi place să te văd aşa, mă faci şi pe mine să mă simt rău, i-am spus eu îngrijorată.

– Empatică... Eşti o persoană empatică... Încearcă să nu te laşi afectată de durerea celorlalţi. Când o persoană e bucuroasă, e bine să te poți bucura alături de ea, dar în caz contrar, aş vrea să încerci să blochezi emoțiile altor oameni, pentru că e multă durere pe lumea asta. Tu, Amy, o atragi mai mult decât restul persoanelor, şi nu vreau să ştiu că suferi, că simți durerea lor. E cumplit!

Eram mirată şi speriată totodată. Nu ştiam ce să zic, era ceva cu ea, mai rău decât îmi închipuisem eu. Da, mă afecta, era cumplit, dar eu dintotdeauna am simțit la persoanele din apropierea mea starea de spirit, şi uneori chiar durerea, ca o căldură ce mă sufocă, mă arde, dar niciodată nu luam în seamă asta. Credeam că e ceva normal, ceva normal la o persoană ca mine, unde toate ciudățeniile erau posibile.

Mi-am zis că trebuie să spun ceva, chiar dacă nu ştiam ce aş putea zice, aşa că am deschis gura şi cuvintele mi-au ieşit singure, parcă spuse de altcineva:

- Niciodată nu voi putea să blochez emoţiile altor oameni. Eu atrag tot ce e mai rău din ei şi o simt, uneori atât de puternic încât mă confrunt cu dureri fizice. Simt emoţiile, le înţeleg, dar durerea, durerea o simt ca şi cum ar fi durerea mea, ca şi cum cineva m-ar arde, m-ar lovi, m-ar înjunghia. Dar, m-am obişnuit.

– Amy, ceea ce îmi spui tu, depăşeşte cu mult ceea ce simte o persoană empatică apropo de emoţiile semenilor. Mă tem că ceea ce eşti tu, trece graniţa normalităţii. Dar până la urmă, ce e normalitatea asta? Stau şi mă întreb. Normal, anormal. Oamenii consideră ceva normal, ceva raportat la ei, la banalul din viaţa lor, ceva cărora lor să li se pară ca fiind adevărat şi firesc. Un spirit evoluat nu e nevoit să se limiteze, şi să eticheteze un lucru ca fiind normal sau anormal, ci ca fiind posibil, plauzibil, ba chiar natural...

– Nu cred că înţeleg. Vrei să spui că eu sunt un spirit evoluat şi că nu trebuie să mai încerc să înţeleg prin ceea ce trec, doar pentru că este posibil, şi pentru că nu se pune problema că este ceva anormal ori normal, natural? Cam asta vrei să înţeleg? Am întrebat-o eu năucită.

– Da, cam aşa. Mai mult de atât, dar ai înţeles ceva. Cu timpul vei înţelege tot, Amy.

Abia din acel moment am început să îmi dau seama de ceva. Până atunci nici nu băgasem de seamă că pot să simt durerea celorlalţi; făcea parte din fiinţa mea, nu era ca ceva dobândit, ca ceva care se învăţa. Nu cred că spusesem cuiva că pot simţi durerea, nici nu aveam cui, dar chiar nu acordam importanţă acestui lucru. Acum îmi aminteam episoade din viaţa mea...

Îmi aminteam cum că odată eram la şcoală şi un coleg îşi luxase piciorul la sport. Când a venit în clasă jalnic, şchiopătând, nu am simţit nimic. Dar când am trecut pe lângă el am căzut pur şi simplu, parcă îmi luxasem şi eu piciorul. Am rămas pe jos speriată până când m-a ridicat o profesoară crezând că am leşinat, pe când ceilalţi colegi râdeau pe înfundate în clasă, inclusiv colegul care îşi luxase piciorul drept. Am luat acea întâmplare ca nefiind ceva extraordinar de ciudat, ci doar ca o întâmplare. Mi-am zis că

m-am împiedicat de ceva, deşi ştiam că nu era aşa. În fine, am încercat să mă mint şi după un timp am uitat complet de strania întâmplare.

S-a mai întâmplat ceva asemănător când eram într-un autobuz. Stăteam pe scaun şi priveam pe fereastra liniştită, când deodată, am simţit în tot corpul o durere cumplită, de parcă fiecare os, fiecare muşchi, mă durea, de parcă se smulgeau unele de altele. Când am întors capul am văzut cum o bătrână ce avea chipul schimonosit, parcă chinuit, e dusă de braţ de o alta mai zdravănă pe locul de lângă mine. Instantaneu m-am ridicat de pe scaun cu toate că încă simţeam acea durere infinită în corpul meu, şi am coborât din maşină. Când am coborât, nu am mai simţit nimic, de parcă totul fusese în imaginaţia mea. Acest eveniment l-am uitat mai greu, însă am reuşit cumva să îl rătăcesc printre rafturile memoriei mele.

Au mai fost câteva, dar nu pot să îmi mai amintesc exact. Chiar şi la mama am simţit o durere localizată undeva la genunchi, ca după aceea să aflu că a căzut pe gheaţă.

Încă zăpăcită de tot ceea ce îmi aminteam, mi-am zis să mă smulg din acele amintiri şi să rămân prezentă în bucătărie, împreună cu Maria şi Steluţa. Când am revenit la prezent, parcă dintr-un vis, am văzut că Maria se uita pe fereastra micuţă. Steluţa plecase şi lăsase în urma ei decât un os de pui, în castronul ei roşu .

– Maria, poţi să îmi spui acum ceea ce te preocupă? Te rog, trebuie să ştiu... am implorat-o eu.

– Of, scumpa mea, o să îţi spun, dar înţelege că nu pot acum, poate mâine, sau poimâine, ori peste o săptămână, îmi răspunse ea.

– Odată şi-odată tot voi afla, dar aş fi vrut să îmi poţi spune acum. Faci cum consideri tu că este mai bine, Maria. Şi îmi pare rău dacă am fost cicălitoare, nu vreau să fiu o pacoste pentru tine, nici nu ştiu cum să îţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci pentru mine, chiar nu ştiu.

– Mă mulţumesc doar cu simpla ta prezenţă, Amy, doar cu simpla ta prezenţă...

Văzând că nu mai e nimic de zis, am plecat, iar Maria era chiar în spatele meu. M-a condus până în cameră şi mi-a şoptit:

– Noapte bună! Vise plăcute şi îngerii să te sărute!

– Somn uşor, Maria!

Imediat după ce m-a sărutat pe frunte a plecat din cameră abătută, şi puteam să jur că ochii ei verzi scânteiau din pricina unor lacrimi chinuitoare.

Zilele ce au urmat au fost frumoase, din pricina vremii, şi triste din cauza Mariei. Chiar îmi doream să ştiu ce are.

Văzând că nu pot să vorbesc cu ea prea mult, şi fiind ocupată cu treburi prin bucătărie, am început să îmi petrec ore în şir în mănăstire şi rugându-mă pentru binele lumii, pentru sănătatea mamei, pentru fericirea mea, pentru pace, pentru sănătatea Mariei, chiar şi pentru colegii şi profesorii mei. Mă rugam pentru tot şi mă simţeam bine. Când ieşeam din mănăstire mă plimbam prin grădină. Lângă mănăstire era un mic cimitir, acela era singurul lucru care mă cutremura, pentru că făceam asocierea cu moartea. Îmi era frică de moarte, pentru că era ceva iminent. Dar la vârsta mea de atunci, să mă gândesc la moarte, era destul de înfricoşător.

Am petrecut ceasuri întregi pe o băncuţă foarte aproape de cimitir, simţindu-mă uşoară, şi totuşi având o apăsare pe inimă...

Zilele treceau, fiecare apus îl savuram de una singură, fiecare răsărit, stând pe băncuţă, şi privind în zare, uneori plimbându-mă pe lângă mlaştina de lângă mănăstire. Primele zile petrecute împreună cu Maria îmi păreau undeva departe, un vis frumos pe care nu am apucat să îl trăiesc prea mult, pentru că realitatea crudă m-a smuls din iluzia fericirii. Da, pentru că realizam ca fericirea e doar o iluzie, la fel ca şi realitatea, însă una deosebit de persistentă. Citisem acest citat într-o carte, dar nu îl înţelesesem niciodată, însă acum era limpede ca apa de izvor, sau ca lacrimile mele cristaline ce se iveau deseori în colţurile ochilor mei. Nu pot să spun că eram tristă, dar nici fericită nu eram. Cuvântul cel mai potrivit cred că ar fi că eram liniştită.

La mănăstirea Ghighiu domnea pacea şi liniştea, dar nu şi fericirea. Am început să mă gândesc la tot felul de lucruri: cum va fi când mă voi întoarce la şcoală, cât voi mai suferi, dacă voi mai rezista. Tot atunci am realizat că îmi este foarte dor de mama şi când mă gândeam la ea simţeam în piept o durere sfâşietoare. Parcă ceva mă ardea de la interior la exterior, şi mai aveam puţin şi nu mai exista în

urma mea nici cenuşă. Începusem să mă întreb dacă mai exist, sau dacă sunt doar o umbră pe pământ. Nu îmi mai auzisem glasul de ceva timp, nu mai simţeam nici frig, nici căldură, nici chiar durere. Poate ăsta era Raiul, poate ăsta era Iadul. Dar nu, era doar mănăstirea.

Degeaba am încercat să îmi găsesc o ocupaţie care să îmi alunge toate aceste gânduri, să nu mai am nevoie să gândesc, să cuget, pentru că îmi făceau rău; nu am putut să fac nimic decât să mă plimb şi să continui să exist, dacă asta se putea numi viaţă.

Chiar când credeam că nimic nu mai are rost şi că mă scurg inevitabil în eter, spre moarte, am primit un semn. Era mâna Mariei pe umărul meu.

– Cum te mai simţi, Amy? mă întrebă ea absentă.

– Excepţional, nu se observă? i-am trântit eu.

– Excepţional zici... păi atunci, te las, murmură Maria confuză.

– Crezi că vorbesc serios? Maria, ce e cu tine? În ultimele zile nu ai mai vorbit cu mine deloc, eşti tot mai supărată, şi am impresia, de fapt sunt sigură că eu am un amestec în toate astea.

– Posibil, spuse ea cu glas stins.

– Doar atât poţi să îmi răspunzi? Îmi pare rău, încep să cred că am ajuns cu adevărat o pacoste pentru tine. Poate e timpul să plec. În primele zile era totul minunat, vorbeam lucruri aşa interesante, de folositoare. Îmi plăcea cum decurgea viaţa mea, chiar m-am simţit fericită, sau am crezut asta. Apoi, dintr-odată, totul s-a răsturnat cu susul în jos. Nu ai vrut să îmi explici despre ce e vorba, ori nu ai putut. Nu mai contează. Plec, mama probabil e moartă de îngrijorare, şi cred că şi-a învăţat lecţia, şi eu pe a mea. A fost frumos să pot fugi de problemele mele aceste aproape două săptămâni, dar simt că dacă voi mai rămâne aici, îmi vor reveni gândurile mele negre de altădată.

– Poftim? Amy, nu pleca! Nu acum, te rog! Mai rămâi, măcar două zile. Nu eşti o pacoste pentru mine, şi îmi pare extrem de rău că nu am putut vorbi cu tine zilele astea. Şi eu sunt sigură că mama ta este foarte îngrijorată, dar mai rămâi puţin şi după poţi pleca. Am uitat complet, am spus că o voi suna, dar nu te-am mai întrebat nimic. Nu ştiu nici eu ce a fost cu mine, poate am tratat cu prea multă seriozitate,

dacă o pot numi astfel, problema cu care am crezut că mă confrunt. Dar cred că, m-am înşelat. Am fost egoistă pentru că am încercat să rezolv problema mea, şi pe tine te-am lăsat baltă. Fie însă cum vrei tu, dacă te simţi rău aici, pleacă.

Făcu o pauză, încruntându-se, apoi continuă:

– Dar, ce fel de gânduri negre crezi că îţi vor reveni? mă întrebă ea speriată.

– Păi... când am plecat de acasă am plecat pentru că mă simţeam vinovată de aceste gânduri care m-au chinuit, din cauza şcolii, a mamei, a mea. Am crezut că am două variante. Îmi este şi ruşine să îţi spun despre ce e vorba, probabil nu voi fi iertată niciodată doar pentru că mi-am închipuit că pot face asta ca să scap.

– Amy, mă sperii, spune-mi te rog, despre ce e vorba.

– Dar îmi e greu, nu îţi imaginezi. Of, cred că pot spune, poate dacă dezvălui cuiva acest secret, pe care nimeni nu îl ştie, mă voi simţi eliberată. Am vrut să... mă sinucid.

În acel moment Maria s-a înverzit la faţă şi se citea pe chipul ei teroare, frică şi mirare toate amestecate într-un mod brutal, atât de violent încât m-am speriat de ea, m-am speriat de mine când mi-am văzut chipul prin ochii ei mari şi terifianţi.

– Da, asta am vrut să fac, am continuat eu simţind cum un nod mi se pune în gât. A trebuit să aleg, Maria, să trăiesc şi să lupt, ori să mor şi să scap de toate. Mi-am amintit la timp că mă aşteaptă Iadul dacă vreau să fac acest lucru îngrozitor, pentru care nu există iertare, dar eram şi prea laşă ca să pot face asta, aşa că am renunţat. Numai simplul gând care mi-a fulgerat prin minte m-a făcut să mă simt aşa de vinovată şi ruşinată încât am fugit aici, implorând iertarea. Credeam că am fost iertată atunci când am simţit fericirea, când te-am întâlnit pe tine şi am crezut că vom fi cele mai bune prietene, că îmi vei fi ca o mamă. M-am înşelat, Dumnezeu nu m-a iertat, şi din pricina asta mă chinuie, te-a îndepărtat de mine, şi mă face să mă simt din ce în ce mai mizerabil. Poate aşa va fi toată viaţa mea din cauza acestui păcat. Nu ştiu ce să fac, nu pot să spun la spovedanie un asemenea lucru. Dacă poţi, te implor, dă-mi un sfat, ajută-mă, i-am strigat eu disperată.

– Înţelege, Amy, că fiecare om trece mai devreme sau mai târziu prin ceea ce treci tu. Aceste gânduri, cum le spui

tu, că sunt negre, sălăşluiesc în fiecare dintre noi. Binele şi răul se găsesc în noi numai că stă în puterea noastră să ne păstrăm mintea şi sufletul în partea luminată, în bine, şi nu în cea întunecată, răul. Încetează să te mai simţi vinovată doar din pricina unor gânduri. E adevărat, e şi ăsta un păcat, dar l-ai mărturisit, şi acum eşti eliberată. De acum, totul va fi altfel. Ai încredere în puterea Domnului, da?

– Voi încerca, Maria, voi încerca din răsputeri, însă am certitudinea că va fi deosebit de greu, mai ales pentru mine, i-am răspuns eu resemnată.

– Dumnezeu pe cine iubeşte...

– ... pedepseşte, am zis eu. Ştiu, Maria. Sper însă că nu toată viaţa mea va fi o continuă pedeapsă.

– Bineînţeles că nu! Cum poţi crede asta? Mai devreme sau mai târziu fiecare găseşte fericirea. Dar cum ar mai putea omul să preţuiască această fericire, dacă nu ştie ce presupune necazul, ghinionul, suferinţa? Cum ştie? Cel ce mai întâi a suferit, şi încă mult, la fel ca tine, se va bucura mult mai mult decât alţii, va preţui viaţa, fericirea. Dacă vei crede că lucrurile merg rău, aşa vor merge, dar dacă tu crezi că totul e bine, aşa va fi. Fericirea ţi-o poţi face singur, dacă tu crezi în ea, dacă vei crede că o vei găsi, sau că ea te va găsi pe tine! Gândurile noastre au o influenţă enormă asupra psihicului nostru, să ţii minte lucrul ăsta, scumpa mea! mi-a spus ea mie.

– Poate că nu am apucat noi să vorbim prea mult săptămânile acestea, dar puţinele discuţii care le-am purtat, ştiu că mă vor ajuta, şi nu voi uita niciodată ce m-ai învăţat, îţi voi fi veşnic recunoscătoare, Maria.

– Sper din tot sufletul să îţi fie de folos ceea ce ţi-am spus. Acum să îţi spun de ce nu am mai putut vorbi cu tine.

– În sfârşit, am răsuflat eu uşurată. Credeam că nu voi mai afla.

– Afli acum. Tu nu ai avut niciun fel de legătură cu lumea de dincolo de mănăstire. Eu da. Eu merg la cumpărături şi mai aud şi cum lumea vorbeşte. Am văzut pe jos un ziar. Nu mi-a venit să cred ce era scris pe prima pagină. Era un articol scris despre tine. Ai idee că eşti dată dispărută în toată ţara? Şi că mama ta crede că ai murit?

– Poftim??? am ţipat eu disperată.

Capitolul 6
ÎNTOARCEREA

Cu siguranță universul meu căpătase acum o altă nuanță astrală. Încă mă mir cum de am putut să îmi revin din acel întuneric etern, din acea continuă nebunie. Pentru o clipă, dar neobișnuit de lungă, nu am mai fost conștientă decât de o beznă ce mă ascundea, ce începuse să îmi ascundă propria existență într-o eternă nebunie. Dar nu știu cum, am revenit la normal repede. Ce fusese oare asta?

Eram dată dispărută și poliția mă căuta. Mama credea că am murit și eu... eu trăiam bine-mersi la mănăstire. Acum înțelesesem de ce Maria nu mai vorbise cu mine atât de mult timp. Ținea la mine, poate prea mult, pentru că devenise egoistă, sau voia doar să mă ocrotească? Era ceva inimaginabil ceea ce se întâmpla. De asta nu prea aveam unde să ies, de asta Maria niciodată nu îmi propusese să mă ia la cumpărături sau să îmi dea să citesc vreun ziar, ce să mai spun de televizor, pentru că nu cred că exista așa ceva pe acolo, așa credeam...

Eram dată în urmărire, ca și criminalii, poliția era pe urmele mele, probabil la televizor fusese o știre „senzațională" privind dispariția mea. Cine știe ce tam-tam se iscase pe acasă. Cine știe pe ce stâlpi era pusă fotografia mea și dedesubt scrise datele mele. Nu voiam să îmi imaginez un astfel de afiș, mai ales cuvântul „Dispărută" scris mare ca titlu peste tot. Dacă se credea că sunt răpită? Dacă se credea că mi-au fost furate organele și vândute? Dacă se credea că sunt deja în altă țară și cerșesc pentru o bucată de pâine sau după bani, îmbrăcată în niște haine jerpelite, în niște zdrențe?

Toate imaginile ce îmi veneau în minte erau din ce în ce mai groaznice și mă simțeam rușinată pentru că fugisem,

pentru că acum toată țara îmi cunoștea drama. Cum putusem să fiu așa de nesăbuită? Pe de-o parte, în sfârșit îmi era acordată atenția, însă nu chiar în modul în care mi-aș fi dorit eu. Trebuia să iau în calcul toate posibilitățile, dar se pare că luasem în calcul mai puțin de jumătate. Trebuia să îmi imaginez că mama va înțelege cine știe ce din scrisoarea mea, că va crede că sunt moartă. Poate credea că locul unde ea nu mă va găsi este sub 2 metri în pământ? Și că locul unde eu îmi voi găsi pacea și liniștea va fi propriul mormânt? Dacă prin „ne vedem curând“ ea înțelegea că ne vom revedea pe cealaltă lume? Cum putusem să fiu atât de imbecilă, încât să nu îmi dau seama de propriile mele cuvinte, ce acum, în mintea mea ceva mai limpede, căpătau un alt sens? Dumnezeule, dacă mama era undeva la spital? Dacă înnebunise sau suferise un atac de cord? Dacă pățise ceva din vina mea?

Atât de multe întrebări și niciun răspuns care să-mi aline îngrijorarea. Eram disperată. În acel moment nu mă mai gândeam la mama ca la o persoană care nu mă iubise, care nu îmi arătase dragostea ei, ci mă gândeam la persoana datorită căreia eu trăiesc, datorită căreia eu am un scop. Îi datoram veșnică recunoștință pentru că mi-a dat viață, pentru că ea și-a dorit să mă aibă, și cine știe și ei cât de greu i-a fost să aibă un copil ca mine, un copil care numai copil nu poate fi numit. Era vina mea că nu putusem niciodată să ne bucurăm de viață, împreună, că nu putusem să ieșim în parc și să ne distrăm, că nu puteam să vorbim cum vorbesc alte mame cu fiicele lor. Eram eu vinovată, pentru că ea nu voia să mă rănească în vreun fel, poate credea că o voi refuza dacă m-ar fi întrebat dacă aș vrea să facem o plimbare, sau nu aș fi vrut să discut dacă ea îmi spunea ceva. Nu mă întreba nimic de școală pentru că știa că mă rănește dacă o va face, și nu îmi povestea de problemele ei de la serviciu doar pentru că nu voia să se enerveze. De ce nu o înțelesesem de la bun început? De ce o învinuiam pe ea pentru tot? Cum îi este oare unei mame să își crească copilul de una singură, fără ajutorul și dragostea unui tată? Cum se simțea ea când mă vedea cum sufăr? Știa, doar era mama. Nu îmi vorbea, din cine știe ce motiv. Cât de jalnic mă simțeam în acel moment, când îmi imaginam cât suferă mama mea.

S-a trezit în mine ceva, şi am ştiut ce înseamnă acest lucru, că îmi e dor de ea, şi că vreau să-i vorbesc, să îi explic totul şi să fiu iertată. Atunci mi-am dorit să pot vorbi cu ea, cum vorbisem cu Maria, să fim deschise una faţă de cealaltă, să îmi dea sfaturi şi eu să îi arăt cât o iubesc. Toată ura mea pentru ea dispăruse, şi pentru mine purtam un sentiment oribil, îmi era greaţă de mine, pentru că îi spusesem Mariei ca mama este o femeie rece care este supărată aproape tot timpul. Cum putusem să vorbesc astfel de propria mea mamă? Cum putusem să fiu atât de impertinentă?

Dumnezeu în sfârşit îmi luminase mintea şi am înţeles multe. Îmi doream nespus de mult să mă întorc acasă. Îmi doream să o văd pe mama şi să îi spun că totul va fi bine, că am venit, şi să o copleşesc cu pupici.

Maria era încă lângă mine şi mă studia. Probabil îmi remarcase fiecare emoţie, fiecare tresărire de pe chipul meu. Niciodată nu putusem să îmi ascund emoţiile, şi Maria mă citea ca pe o carte deschisă, îi era uşor, şi mie îmi era uşor să remarc pe chipul ei sentimentele ce i le trezeam, căci şi ea avea o mimică sugestivă: îi era milă de mine, mă compătimea. Nu voiam să îi fie milă de mine, îmi doream să mă certe, să mă mustre şi să mă trimită acasă ca pe un câine, să plec cu coada între picioare dezamăgită, doar ca să pot să lupt în continuare, aveam nevoie de un stimul pentru asta, eram prea moale ca să iau singură o decizie. Dar chiar în acea clipă, m-am schimbat, şi am simţit cum vechea eu moare şi se evaporă cu tot ce avea mai rău în ea. A dispărut naivitatea, a dispărut laşitatea. Eram acum puternică, încrezătoare în forţele proprii. Ştiam că pot înfrunta lumea de acum încolo, că la şcoală nu îmi va mai păsa de răutatea colegilor, că le voi răspunde cu aceeaşi monedă în cazuri extreme. Asta nu însemna, că m-am schimbat în rău, nu, eram realistă şi mult mai curajoasă. De ce să mă consum, de să sufăr? Cine numără lacrimile mele, cui îi pasă de ele? Nimănui. Doar mie. De ce să plâng, când nimeni nu ştie, nu înţelege? Nu mai voiam să îi fie cuiva milă de mine vreodată, pentru că nu voiam să mă mai simt neputincioasă şi patetică. Eram înainte mult prea slabă. Noua Amy era altfel. Era exact ce aveam nevoie pentru a supravieţui în jungla aceasta numită societate.

Nu mai vedeam rostul de a mă călugări. Întotdeauna îi voi fi credincioasă Lui, nu îmi voi pierde credința, dar aveam multe de făcut, de rezolvat, de îndreptat în viața mea. Am jurat că tot ce voi face, va fi pentru dreptate şi în numele tuturor lucrurilor ce merită, pentru adevăr. Mi-am jurat mie, că îmi voi fi credincioasă şi nu mă voi îndepărta de la principiile mele, că voi rămâne corectă şi deloc naivă, că voi fi curajoasă şi voi înfrunta problemele ce vor veni cu multă putere, şi Dumnezeu va fi alături de mine. Mi-am jurat că voi fi fericită într-un viitor destul de apropiat.

Aveam o viață întreagă înainte. Nu merita să rămân la mănăstire. Mi-am zis că poate când voi fi destul de bătrână voi petrece săptămâni la mănăstire, când deja viața mea se va fi aranjat într-un mod cum îl văd eu mai bun: având copii şi nepoți şi fiind fericită pentru că mi-am atins scopul în viață, indiferent care va fi acela.

După un timp, am reuşit să spun ceva, în sfârşit:

– Maria, am şoptit eu. Cred că ți-ai dat seama că aflând vestea aceasta, trebuie să plec numaidecât. Nu mai pot rămâne decât azi, mâine plec. Te rog însă, să mă însoțeşti până la gară. Voi avea grijă să nu fiu recunoscută, şi astfel nu îți voi crea nici ție probleme. Îmi pare nespus de rău dacă te-am supărat cu ceva, şi îmi pare rău că trebuie să plec, mai aveam atât de multe să ne spunem... E timp pentru toate, mă voi întoarce cândva. Poate putem ține legătura într-un fel...

– Of, scumpa mea Amy. Este imposibil să ținem legătura, sper să înțelegi asta. Şi nici să te vizitez nu voi putea. Pot doar să te duc până la gară, mâine, chiar dacă nici asta nu prea ar trebui să fac. Voi pretinde că merg la cumpărături în oraş, Dumnezeu mă va ierta pentru această minciună nevinovată. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai demult. Nu îți închipui cât de chinuită am fost nopțile, cât de vinovată m-am simțit. Nu vreau să îmi porți pică, te rog să mă ierți! Am vrut doar să fi fericită aici, măcar pentru un timp, dar am văzut că nu a fost aşa, pentru că nu am mai putut discuta. Te-am simțit, Amy, am ştiut că te simți singură, dar ceva mă împiedica să vorbesc cu tine, pur şi simplu nu am putut, mă simțeam mult prea vinovată, zise ea cu lacrimi în ochi.

Nu am de ce să te iert, sunt sigură că ai vrut să mă aperi doar, şi ai vrut să rămân aici pentru a mă linişti puţin. M-a ajutat mult liniştea, şi chiar îţi sunt recunoscătoare că nu mi-ai mai vorbit, poate a fost mai bine aşa. Mi-am pus ordine în gânduri, şi am de gând să nu mai fiu cum eram înainte. M-am schimbat, Maria, sunt de acum o persoană puternică, şi nu mă voi lăsa călcată în picioare de nimeni. Dumnezeu va fi de partea mea, şi mă va ajuta. Voi rămâne o persoană bună şi miloasă, însă numai cu cine merită. Gata cu naivitatea, cu lacrimile, cu tot ceea ce mă făcea să sufăr. Nu merită nimeni lacrimile mele, deloc. Îţi promit că nu mă voi îndepărta de credinţă, şi mă voi gândi mereu la tine. Totul s-a terminat aici mult prea repede, dar nu sunt pregătită pentru lumea ta, am o viaţă întreagă înainte, multe de făcut, i-am mărturisit eu îngândurată.

– Da, Amy, ai un scop, şi sunt sigură că unul important, unul nobil. Mă bucur că te-ai schimbat, aveai nevoie de asta ca să poţi continua. Sper că sfaturile mele te-au ajutat, şi te vor ajuta. Nu uita, deciziile să le iei întotdeauna şi cu mintea, şi cu inima, Amy! Să nu uiţi!

– Nu voi uita, Maria... am murmurat eu.

M-am îndepărtat de băncuţa pe care stăteam, şi m-am îndreptat spre camera mea să îmi fac bagajul, adică ghiozdanul meu cel mic cu puţinele haine pe care le luasem cu mine.

Maria încă stătea pe bancă şi se uita în zare. Am văzut cum se apropie de ea Steluţa şi cum o ia în braţe. Am observat cum o pereche de ochi verzi strălucitori mă fixează, şi pentru o clipă am crezut că sunt ochii Mariei, dar erau ai Steluţei. Bizară pisică... şi Maria cred că era la fel de bizară, şi poate şi eu, pentru că noi două eram singurele persoane de care se apropiase pisica. Era ceva ciudat în legătură cu ea, dar nu mai aveam timp să aflu, trebuia să mă grăbesc.

Nu îmi venea să cred că deja trebuia să plec, parcă nici nu ajunsesem bine la mănăstire, că deja plecasem. Acele două săptămâni au trecut mult prea repede, dar nu am venit la Ghighiu degeaba. Am aflat de la Maria o mulţime de lucruri, am avut parte de linişte şi pace, şi dacă stau să mă gândesc, a fost chiar o perioadă grozavă, în ciuda faptului că nu prea am avut cu cine să vorbesc în ultimele zile.

Parcă ieri plecasem de acasă, parcă ieri scrisesem blestemata aceea de scrisoare, parcă ieri începuse toată nebunia cu fuga. Încă mi se părea ceva extraordinar ceea ce făcusem, poate extraordinar de nebunesc mai exact!

Acum se termina şederea mea la mănăstire, nici asta nu puteam să cred. De când viaţa mea se schimbase? Nu cred că doar acum câteva minute, când Maria îmi spusese că apărusem în ziare, ci înainte să plec; acela a fost primul pas spre schimbarea mea în bine, desigur. Abia definitivasem schimbarea, şi deja trebuia să plec. Poate şi la Maria se petrecuse o schimbare, la fel ca la mine. Nu ştiam pe atunci ce fel de schimbare, dar aveam să aflu peste un timp...

Nu ştiam cum aş fi putut să mă deghizez, pentru a nu fi recunoscută. Cei de la mănăstire care mă mai văzuseră, abia dacă aruncau spre mine o privire amărâtă. Eram invizibilă, şi poate aşa voi rămâne şi când voi ieşi de pe teritoriul magic al mănăstirii, şi voi păşi în lumea adevărată şi crudă cu care trebuia să mă confrunt de atunci o viaţă întreagă. Totul se lega, nu existau coincidenţe, fiecare suflet venit pe pământ avea un scop. Aveam să aflu răspunsuri la întrebări pe care nu le pusesem vreodată, să aflu multe, fără să vreau chiar, şi fără să stric misticismul secretelor, al misterelor, farmecul lor care mă intriga.

Sufletul meu atinsese parcă un nou nivel, şi ca om, mă maturizasem. Înainte nu credeam că mă mai pot maturiza, credeam că am ajuns la „apogeu", dar se pare că m-am înşelat. Aveam de învăţat încă multe, şi eram la început de drum. Niciodată nu poţi spune că ştii destul, cunoaşterea nu are limite. Până şi universul are o limită, pe care doar Dumnezeu o percepe, însă cunoaşterea este infinită. Nu îmi puteam imagina infinitul nici dacă aş fi vrut, nu puteam, eram doar un simplu om, însă cu timpul voi avea să aflu că nu sunt chiar un simplu om, ci mai mult de atât.

Faptul că Maria şi mama puteau vedea îngeri, era doar începutul în şirul de întâmplări cu care mă voi izbi atât de puternic, încât îmi va fi zgâlţâită zdravăn mintea, de nu voi mai putea să mai fac distincţia între ce e normal şi anormal, pentru că nu există de fapt; totul era posibil, chiar dacă eu eram încă o neştiutoare în aceste lucruri despre care nu credeam vreodată că mi se pot întâmpla, deşi ştiam că odată

şi odată se va întâmpla ceva, însă neştiind încă ce ar putea să fie. Ce ciudat!

În timp ce îmi aranjam hainele în ghiozdan şi mă tot gândeam la aceste lucruri, mi s-a părut că aud o voce, însă nu am reuşit să înţeleg ce îmi spusese. Nu ştiu din ce direcţie venise, am presupus că Maria era lângă mine, însă nu era ea. Oare înnebuneam de-a binelea, sau chiar auzisem cu adevărat o voce? Poate erau doar gândurile mele, vocea conştiinţei care tot încerca să îmi spună ceva, ori auzeam fantome? Ce pueril, nu eram într-un film sau o carte ca să aud fantome, şi în plus eram la mănăstire, ce fantome puteau să existe? Cele din cimitirul mic de lângă mănăstire? Ha! Ce amuzant, doar dacă nu îmi auzeam îngerul păzitor. Cine ştie, poate mama îi vedea, iar eu îi auzeam. Ce grozăvie!

Nu am luat în considerare acea întâmplare, deşi mai târziu aveam să aflu că era ceva demn de luat în vedere...

După ce am terminat de împachetat, m-am mai plimbat pe lângă mănăstire, m-am bucurat de peisajul minunat, ştiind că voi pleca şi cine ştie câtă vreme va trece până mă voi întoarce în acel loc idilic. Pentru un timp, mănăstirea fusese casa mea, şi mă simţisem într-adevăr ca acasă, de parcă locul unde locuiesc cu mama nu se poate numi acasă pentru că pur şi simplu nu mă simţeam bine. La mănăstire fusese plăcut, şi îmi încărcasem bateriile cu energie, o energie care nu avea să mă mai părăsească mult timp de aici înainte.

M-am plimbat ceasuri întregi, până când am obosit şi m-am aşezat pe băncuţa mea. Începuse să se întunece. Apusul era pictat în nişte culori superbe, atât de vii, atât de grozave. Roşul şi galbenul se îmbinau într-un mod plăcut, iar portocaliul rezultat la orizont părea ireal de frumos. Era pentru prima oară când am privit apusul cu atenţie, şi mă minunam de frumuseţea lui. Câte lucruri extraordinare pe această lume! Priveam cerul de când încă era de un albastru infinit, şi eram prinsă ca într-o vrajă a culorilor, meditam, până când am fost trezită de culorile calde ale mirificului apus. Era real, şi totuşi îmi părea tot mai imposibil cu cât îl admiram mai mult. Uimitor! Fiori mă străbăteau pretutindeni, apoi o senzaţie de rece m-a răcorit într-un mod plăcut. Am inspirat adânc aerul, simţind un iz de parfum. Aproape

reuşeam să îl gust din aer, papilele mele gustative aflându-se într-un extaz, la fel ca toate celelalte simțuri.

În mintea mea era o învălmăşeală totală. Începeam să mă gândesc la un lucru şi terminam cu un altul. Nu mai înțelegeam nimic, parcă eram ameţită, mă durea capul. Am încercat să nu mă mai gândesc la nimic, şi a funcţionat, durerea a încetat şi am putut să admir negura nopţii, cerul negru care era luminat pe ici-colo de câte e stea obraznică. Luna se ridica maiestuos printre micile stele, ce păreau atât de neînsemnate în comparaţie cu acest astru. Era lună plină, şi lumina lunii ce se răsfrângea pe chipul meu, mă hipnotiza într-un fel straniu. Era a doua oară în viaţă când am simţit adrenalina în sânge, dar nu am reperat o cauză, pur şi simplu o simţeam. Îmi plăcea foarte mult noaptea, mai mult decât ziua. Am zărit culorile violete ale ierbii, pomii purpurii, şi uitându-mă mai mult la cer, acesta a căpătat o nuanţă indigo, stelele scânteind rozalii. Noaptea mă atrăgea, mă intriga în acelaşi timp şi nu puteam să mă gândesc la altceva decât la măreția ei. Dacă nu ar fi mai existat stelele şi luna care să lumineze puţin cerul? Noaptea ar fi fost tenebroasă şi mult prea neagră, un negru absolut care ar fi înghițit fiecare făptură de pe pământ, ar fi ascuns-o, nu ar mai fi existat nicio dovadă că aceasta există, şi probabil însuşi fâpturile ar fi uitat de propria existenţă, meditând la fel ca mine asupra unor lucruri inteligibile.

Întunericul domnea peste meleaguri. Dar întunericul chiar există? Nu, misticismul întunericului este dat doar de absența luminii. Iar lumina ne dă senzaţia uneori că suntem ocrotiți de necunoscutul ce se ascunde dincolo de întunericul nopţii. Oamenilor le place lumina, şi mie îmi place, însă întunericul mă incita mult mai mult, ştiind că acolo se va ascunde mereu ceva, iar veşnic voi fi curioasă să aflu ce sălăşluieşte acolo. Palpitant pentru mine, nebunie pentru alții. Senzația că eşti ocrotit, dată de existenţa luminii, este pură ignoranţă. Lumina ne ajută doar să vedem ce se află pe pământ, şi anume natura, oamenii, dar şi altele. Învăluit de întuneric, nu poţi face distincţia între obiecte, poţi crede că o creangă de copac este de fapt un monstru, sau că o pisică neagră este vreo vrăjitoare preschimbată. Lumina ne dezvăluie adevărul, ziua ni-l dezvăluie. Imaginaţia noastră nativă poate că ne sporeşte teama, în funcţie de ce se ascun-

de în subconştient. Însă, în întuneric poate chiar se ascund creaturi mistice şi periculoase. De aici şi frica omului de întuneric, pentru că nu poate ştii niciodată ce se ascunde dincolo de acel negru de nepătruns, de tăciune.

Mi-am îndreptat privirea spre cimitir, iar crucile pe timpul zilei, albe, acum îmi păreau înfricoşătoare, gri şi mari. Mă speriau, dar ştiam ce sunt de fapt pe timpul zilei, aşa că m-am mai calmat puţin. Era doar imaginaţia mea de vină, amestecată cu întunericul.

Poate de aici şi izvorâse adrenalina, din această frică pentru aşa-zisul necunoscut. Mă gândeam la divin, la Dumnezeu şi puterea Lui. El putea să vadă în această noapte neagră, orice vietate micuță, absolut orice. Pentru un om simplu ca mine, până şi să îmi imaginez îmi era aproape imposibil acest fapt. Dacă încercam să mă gândesc mai mult la acest lucru, probabil iar mă lua durerea de cap, aşa că am lăsat-o baltă.

De nicăieri a apărut Steluţa pe băncuță. M-a speriat de-a binelea când am văzut cum o umbră sare lângă mine din neant. Văzând că este doar pisica, m-am liniştit şi am început să o mângâi drăgăstos, iar pisica a răspuns afecțiunii mele torcând drăgălaş.

În întunecimea nopții, ochii ei scânteiau într-un mod foarte straniu, poate de aceea şi purta numele de Steluța; ochii ei erau ca nişte stele. Uitându-mă în ochii verzi ai pisicii, mi-am amintit brusc de Maria. Când să mă ridic de pe bancă, am şi văzut cum o umbră înaltă se apropie de mine încet. M-a speriat la fel de mult cât mă speriase pisica atunci când sărise pe bancă. Dar era doar Maria care venea spre mine.

– Ce faci Amy aici de una singură? Te-am căutat peste tot. Nu îți e frică de întuneric? m-a întrebat ea suspicioasă.

– Nu îmi este frică, chiar îmi place, face parte din noapte, şi în plus, am adăugat eu, eram cu Steluța.

– Of, în regulă, dar este târziu şi mâine trebuie să plecăm devreme. Hai să mergem să mănânci.

– Bine. Vin acum Maria, aşteaptă-mă, am strigat eu văzând că se grăbeşte spre bucătărie.

În timp ce mergeam spre bucătărie, am avut senzația că uitasem ceva. Când m-am uitat în urma mea, sperând

să zăresc pisica, am remarcat că dispăruse. De ce mă mai mira oare?...

Ajunsă la bucătărie, am înfulecat repede ce îmi pregătise Maria. Era foarte gustos. M-am uimit pe mine însămi cât de mult am mâncat, nu credeam că îmi era aşa foame, dar se pare că stomacul meu nu era de aceeaşi părere. Maria stătea lângă mine şi privea pe fereastră ca întotdeauna. Steluţa a intrat în bucătărie de nicăieri şi a fugit glonţ până la castronul ei cu mâncare. După ce a mâncat a şi plecat, nu am mai avut timp să o văd pe unde a ieşit, adică pe fereastră; eram şi eu preocupată cu ce aveam în farfurie. Sosul era picant, exact cum îmi place mie, iar cărniţa de pui nu foarte sărată. M-am bucurat de mâncare cum numai eu ştiu, iar apoi am băut un pahar întreg cu apă. Îmi fusese sete, căci băusem toată apă dintr-o înghiţitură.

– Mulţumesc, Maria! A fost foarte bun, i-am spus eu mulţumită şi ştergându-mă cu şerveţelul la gură.

– Mă bucur că ţi-a plăcut. Dacă mai vrei ceva să îmi spui. Uite, spuse ea arătând spre coşul cu fructe de pe cealaltă masă, poţi să iei un măr sau o portocală mai târziu. Ai nevoie şi de ceva vitamine.

– Voi lua un măr. Îl mănânc mai târziu, nu îmi place să amestec carnea cu măr, una după alta, îmi face de obicei rău la stomac, i-am spus eu puţin stânjenită.

– Fie atunci, îl mănânci mai târziu. Amy...

– Da, am răspuns eu confuză.

– Vrei să îmi spui ceva, sau să mă întrebi? m-a întrebat ea făcând nişte ochi mari la mine.

– Nu chiar, adică nu îmi vine nimic în minte, am spus eu puţin mirată de întrebarea Mariei.

Nu prea ştiam ce să îi spun, dar mi-am zis să spun ceva, nu puteam chiar să nu îi zic nimic, m-aş fi simţit penibil.

– Păi, am continuat eu, vreau să îţi mulţumesc pentru tot. Aaa, şi, mi-a făcut plăcere să te cunosc, eşti o persoană blândă, ce să mai spun, minunată, m-am bâlbâit eu.

– Nu la asta mă refeream, Amy, vrei să îmi mărturiseşti ceva? Dacă vrei să mă întrebi un lucru, să îţi pot da un sfat. Vreau să te ajut cumva... De parcă aş fi obligată, ca o datorie. Faptul că te-am avut aici, alături de mine, a însemnat enorm, am avut senzaţia că am grijă de propriul copil. Amy, eşti ca o fiică pentru mine, înţelegi? Nu te pot

lăsa să pleci atât de uşor, de parcă ar lipsi ceva anume, ca şi cum ar trebui să mai te ajut. Cine ştie ce se va întâmpla pe viitor, dacă nu ne vom mai revedea? Îmi doresc să îți aminteşti veşnic de mine, zise ea având lacrimi în acei ochi de un verde imposibil.

– Maria, draga mea Maria, eu nu te voi uita niciodată, nu se va întâmpla acest lucru. Ai fost ca o a doua mamă pentru mine, să ştii, şi te iubesc enorm. Nu credeam că mă pot ataşa de cineva atât de repede, i-am mărturisit eu, începând să simt că mi se pune un nod în gât.

Abia mai puteam să vorbesc, îmi venea să plâng.

– Maria, am urmat eu, îți jur că îmi voi aminti de tine. Aş vrea totuşi ceva de la tine, ca să mă simt protejată mereu, ca un talisman. Îmi poţi da orice, o batistă, o mărgică, să fie de la tine.

– Sigur că da, iubita mea Amy, îţi voi da o brăţară de lemn, pe care o am de la mama mea de când eram micuță. Dacă aş fi avut o fiică i-aş fi dat-o ei, dar cum tu eşti ca şi copilul meu, ți-o voi dărui ţie cu tot dragul din lume. Când te simți neajutorată, când eşti tristă şi simți că speranța te părăseşte, să strângi brăţara în palmele tale micuţe şi să te gândeşti la mine, iar eu, mă voi gândi la rândul meu la tine, şi îți va fi mult mai bine.

Maria scoase atunci din buzunarul ei o brăţară cu mărgele din lemn simplă. Se vedea că e veche, dar o purtase atâta timp cu ea, cu grijă şi se vedea că prețuieşte acel obiect, avea o însemnătate pentru ea, era ceva de la răposata ei mamă. Maria voia să îmi dăruiască mie acel obiect, care era aproape sfânt pentru ea, poate singura amintire care o mai avea de la cea care îi dăruise viață.

– Vai, Maria, dar nu pot, am spus eu încurcată. Cum să îți iau brățara? E amintirea ta de la mama. Nu pot... am răspuns eu cu o timidă convingere.

– Nu, te rog să o iei. Te va ajuta enorm, ascultă-mă. Ți-o dau cu toată inima, nu trebuie să te simți tu în vreun fel. Eu ți-o dau, pentru că vreau. Dacă o accepţi, sunt mai mult decât mulțumită, îmi mărturisi cu drag Maria şi mângâindu-mi părul buclat de pe spate.

– Îți mulțumesc, îți mulțumesc din tot sufletul. Promit că voi avea mare grijă de această brățară, ca de ochii din cap. Vor exista momente grele, ştiu asta, şi brățara de la

tine mă va ajuta, pentru că e de la tine, îmi va aminti pentru totdeauna de momentele petrecute împreună, de sfaturile tale, şi de fericirea de care m-am bucurat fiind în acest loc sfânt. Am realizat multe lucruri, le-am înţeles, mai exact, m-am luminat, i-am spus eu emoţionată.

– E cam târziu, mâine ne trezim ceva mai devreme decât de obicei, trebuie să plecăm. Of, îmi va fi dor de tine cum nici nu îţi poţi da seama. E ca şi cum o părticică din mine se sfâşie, şi locul rămas gol nu se va mai vindeca. Faci parte din mine. Şi eu stând cu tine, am înţeles noi fapte, am regăsit sentimente pe care le credeam pierdute pentru totdeauna, dar se pare că erau adânc îngropate în subconştientul meu, mi-a răspuns Maria cu o voce moale ca de mătase.

– Se vede deci, că ne-am ajutat una pe alta, am zis eu zâmbind cu tristeţe. Cred că voi mai sta câteva minute afară, să mă bucur de ultima mea noapte petrecută aici. Ne vedem dimineaţă, bine? am întrebat-o eu preocupată.

– Aşa rămâne, zise Maria duios. Somn uşor, puiule!

– Noapte bună, Maria!

Cum am ieşit din bucătărie, întunericul m-a orbit câteva secunde până să mă obişnuiesc cu el. Abia după acele secunde care mie mi s-au părut mult mai lungi am distins formele copacilor şi paşii mi-au fost călăuziţi spre băncuţa mea. Steluţa era deja acolo.

Nu înţeleg de ce, dar întunericul parcă mă înecase, şi am început să mă sperii de acest nou sentiment. Poate era de vină oboseala, dar am preferat să nu mai stau de una singură, afară, aşa că am plecat în camera mea luând şi pisica alături de mine.

Nici nu ştiu când am adormit, dar a doua zi de dimineaţă, am auzit zdravăn cum Maria bătea la uşă.

– Amy, hai trezeşte-te, e deja târziu! strigă ea neliniştită.

– Da, acum, gata, 5 minute, am bâlbâit eu incoerent.

Abia când pisica mi-a sărit pe faţă m-am trezit de-a binelea. Am fugit să mă îmbrac şi să îmi iau ghiozdanul în spate. Mi-am luat la revedere de la Steluţa, de la camera mea în care mă simţisem atât de bine, de la tot ce însemna şederea mea la acea mănăstire. Doar amintirile mi-au rămas, şi bineînţeles brăţara de la Maria pe care o port şi acum...

Maria mă aştepta la ieşire, şi eu am profitat de două minute cât să intru în mănăstire. M-am dus repede la icoana făcătoare de minuni, am sărutat-o, zicând doar un simplu „Doamne ajută!“ şi am zbughit-o înapoi spre poartă. M-am gândit că de acum încolo, viaţa mea va fi frumoasă, pentru că eu vreau să fie aşa, şi El, Cel de sus, mă va ajuta, şi nu va avea pentru ce să mă pedepsească.

Alergând ca o ţicnită, mi-a venit o întrebare în minte, ceea ce trebuia să o întreb pe Maria. Era incredibil ceea ce se năştea în mintea mea, un nou sentiment, ca o energie divină ce îmi inundă mai întâi capul, apoi coboară în jos pe şira spinării, ca un râu de cunoaştere şi de lumină aurie. Brusc, m-am văzut ajunsă în faţa Mariei, şi de abia aşteptam să o întreb:

– Am încercat să mă grăbesc, scuze, am intrat până în mănăstire să mă închin, ca să plec liniştită, i-am spus eu abia putând vorbi din pricina alergatului.

– Nu e nimic, nu suntem în întârziere, cred, zise ea preocupată.

– Ştii, Maria. Ieşind de aici, din acest loc sfânt, în mintea mea s-a format o întrebare. Oare chiar Dumnezeu pe cine iubeşte pedepseşte? am întrebat eu curioasă.

– Da, sigur că da, îmi zise ea hotărâtă.

– Nu, Maria, nu e aşa. Dumnezeu e numai iubire, noi ne pedepsim pe noi. Dumnezeu nu ne încearcă, noi suntem cei care suntem vinovaţi de necazurile noastre, de ghinion, doar noi. Atragem ce e rău gândindu-ne la rău, la probleme, la fapte negative. El este doar lumina ce sălăşluieşte asupra noastră, ce ne încarcă cu putere când ne e greu, Cel care ne ajută şi ne iubeşte. Noi suntem creaţia Lui, dar destinul noi ni-l construim, după alegerile pe care le facem. Noi suntem responsabili pentru viaţa noastră, şi tot ceea ce implică ea, inclusiv părţile mai puţin bune din aceasta. Ura şi dragostea, răul şi binele, fac parte din fiecare om, venim pe pământ ca un tot unitar, format din aceste două elemente opuse una faţă de alta.

Maria dintr-odată făcu o mimică neaşteptată, era teribil de surprinsă de ceea ce îi spusesem, dar nu ca şi cum nu ar fi înţeles, ci ca şi cum tocmai întreaga ei viaţă ar fi căpătat un nou sens. Citindu-i sentimentele după chipul acum

blocat de prea multe stări pe care le experimenta cu o viteză de neînchipuit, am izbutit să îi mai spun:

– Şi apropo de scopul omului, acela este să se descopere pe sine cât mai mult, scopul nostru este evoluția spirituală, să atingem un nivel cât mai de sus. Să nu ne socotim mulțumiți urcând doar două trepte, să ne socotim mulțumiți abia după ce am urcat scara întreagă, sau de ce nu, tot etajul, sau etajele, cât de multe or fi. Esențial este să îndepărtăm tot ceea ce este impur, rău, pesimismul, făcând loc optimismului şi altruismului, spulberând egoismul.

Chiar eu spusesem asta? Eram la fel de uimită acum, ca şi Maria, auzindu-mi cuvintele ieşite din gura mea, dar parcă fuseseră spuse de altcineva, cu aceeaşi voce ca a mea. Era ca şi cum o forță superioară îmi dicta ce să spun, dar eram conştientă şi ştiam de dinainte sensul cuvintelor, aşa cum ar fi şi trebuit să fie înțeles.

Până acum câteva minute, puteam să jur că atunci când îl vedeam pe Dumnezeu, sau mi-l imaginam, vedeam un bătrân cu barbă albă şi lungă, cu ochii mari, blajini şi albaştri ca marea, purtând nişte ochelari cu o ramă rotundă şi aurită. Îl vedeam ca pe un bunic foarte simpatic şi bun, dar totodată aspru şi drept.

În momentul de față, nu-L mai vedeam în acest fel. Pur şi simplu nu mi-L mai puteam imagina aşa, ci ca o energie albă-aurie din care pornea absolut totul, adică universul. El era universul, El era natura, El era în fiecare dintre noi, fiind construiți după chipul şi asemănarea Lui. Abia atunci realizasem de ce trebuie să îți respecți aproapele. Înainte îl respectam pentru că aşa era bine, dar acum aveam explicația, motivul, întreg raționamentul. Trebuia să îmi respect aproapele pentru că şi el, la fel ca mine, era făurit după Însuşi ființa divină, Dumnezeu.

Dumnezeu era energia, sursa ce se găsea în fiecare dintre oamenii de pe pământ. Acelaşi lucru aş putea să îl spun despre rău, şi el se găsea în toți oamenii, doar până când aceştia reuşeau să se curețe de el. Cum? Cu ajutorul Luminii ce acum mă inunda. Cu ajutorul acestei noi energii, omul putea să vadă lucrurile aşa cum sunt, reale, deşi păreau atât de imposibile. Acum vedeam în jurul meu cum fiecare lucru viu, plantă, animal sau om, vibra de această energie. Uitându-mă la propriile mâini, am avut impresia

că sunt mai lungi și că sunt albe, vedeam cum energia circulă prin mine.

Maria se uita la mine încă speriată. Trebuia să plecăm.

– Nu știu ce se întâmplă, Maria. Simt că nu trebuie să fiu înfricoșată, dar totuși sunt, i-am spus eu derutată.

– Amy, tocmai ai atins un nou nivel de cunoaștere, un nivel la care puțini dintre noi ajung spre sfârșitul vieții, dar tu, tu deja l-ai trecut și te îndrepți cu pași repezi spre un altul. Incredibil și totuși adevărat! E momentul ca tu să mă înveți pe mine, ți-ai întrecut „maestrul". Ceea ce mi-ai spus, mi-a zdruncinat puternic baza piramidei principiilor și părerilor mele despre credință și cunoaștere. Ce ai spus, a fost pur adevăr. Sunt uimită de câtă înțelepciune ești capabilă, draga mea, și sunt uimită de cât de întunecată era mintea mea.

– Nu mintea, nu cea fizică, poate cea astrală, ori însuși sufletul tău. Dar, cred că sufletul tău ar putea să fie astfel, poate nu aveai de unde să știi aceste fapte, poate nu venise momentul. Dumnezeu știe de ce l-a ales acum. Poate viața ta se va schimba radical de azi, sau, cine știe...

– Da, Amy, se va schimba... Să mergem, spuse după o secundă de gândire.

Drumul pe jos a fost revigorant. Nu am mai vorbit, nu era nevoie. Drumul până la gara din Ploiești, a fost lipsit de evenimente marcabile. Doar de două ori am avut impresia că două femei se uită la mine puțin cam prea mult, că se holbau, dar nu au zis nimic.

Ajunse la gară, am văzut că era cam goală, ca în dimineața când ajunsesem acolo, acum două săptămâni. La casa de bilete era femeia care se îngrijorase pentru mine, când adormisem pe bancă. Văzând asta, am pus-o pe Maria să îmi cumpere biletul, de teamă să nu fiu recunoscută și dusă cu poliția până acasă.

Trenul meu pleca la ora 12, așa că mai aveam de așteptat cam o oră. A fost de ajuns acest timp, pentru a mai sta cu Maria și să mai vorbim.

– Amy, am o întrebare. Cum ai făcut rost de bani fără ca mama ta să își dea seama? Cum te-ai organizat atât de bine și nu ți-a fost teamă să străbați încă de noaptea un drum atât de primejdios? M-a întrebat ea curioasă și totodată având o nuanță de admirație pentru mine în glasul ei dulce.

– Am strâns bani încă de mică. Am economiile mele. Mama îmi dădea în fiecare zi câte 2 lei, 3, să îmi iau ceva de la bufetul şcolii dacă voiam, dar eu îi strângeam, pentru că de obicei îmi luam de acasă de mâncare. De organizat a fost greu, dacă sunt sinceră. Mi-au trebuit două luni să îmi fac curaj şi să îmi pun ordine în minte, să aranjez fiecare detaliu. Se observă însă că nu am luat toate posibilităţile în calcul, de asta s-a ajuns unde s-a ajuns. Şi trebuie să recunosc, am avut nevoie de o doză de nebunie, deoarece eu abia dacă merg până în parcul de lângă casă, darămite să străbat atâta drum, cu trenul, cu taxiul, pe jos. Dar a fost o întâmplare din viaţa mea pe care nu o voi uita niciodată. Este importantă, fiindcă la mănăstirea Ghighiu am avut parte de pace şi linişte, şi chiar am realizat o mulţime de lucruri, mă simt, nu ştiu cum să mă exprim, luminată. Înțelegi? Am făcut ceea ce am simţit că trebuie să fac, şi am făcut. Am fost nesăbuită, dar a meritat. Singura mea dorinţă acum, este ca mama să mă ierte, şi să nu fi păţit nimic din cauza mea, i-am spus eu emoţionată.

– Înțeleg. Şi îţi garantez că mama ta te va ierta, te va preţui mai mult ca oricând. Eu te aştept, să ştii că vei fi binevenită mereu la mănăstire, dar sper că data viitoare să nu vii de una singură, ci cu mama ta. Cred că şi ei i-ar face plăcere să petreacă un timp undeva unde absolut totul se schimbă, unde atmosfera este liniştitoare, unde îşi va găsi pacea interioară.

Maria era tristă. Ştiam că ar fi vrut ca eu să mai rămân, şi încă se simțea vinovată că nu vorbise cu mama de la început, aşa cum îşi propusese.

– Ştii, nu trebuie să te simţi tristă sau vinovată de ceva anume, am spus eu cam încurcată.

– A, nu e vorba de asta, nu îți face griji, mă gândeam că am lăsat timp preţios să treacă fără ca eu să mai vorbesc cu tine aproape deloc. Nu ştiu ce a fost cu mine. Ai fost ceva nou în viața mea. Gândeşte-te că nu comunic cu nimeni de ani buni. Nici nu îmi mai ştiam propria voce până să vii tu aici. Ai fost pentru mine, ca un înger căzut din cer, ai venit ca de nicăieri şi ai intrat pe uşa sufletului meu aşa uşor. Cred că aveai de mult timp cheia... Sau poate nici nu îţi trebuia o cheie, trebuia să dai buzna pur şi simplu. Toată viața mi-am dorit ca ceva nou să mi se întâmple. Am lup-

tot cu banalul, cu rutina timp îndelungat, până când le-am acceptat pe ambele. Acel nou a fost reprezentat de tine. Mă bucur că exişti. Ai multe destine de schimbat, multe fapte bune de făcut, la fel cum ai făcut cu mine. Îmi pare nespus de bine că şi eu te-am ajutat, aşa cum am putut şi eu, şi mă simt mândră de tine. Dacă aş fi avut o fiică, mi-aş fi dorit să fie exact ca tine. Eşti un model, eşti cea ce a adus lumină în sufletul meu.

– Lumină... într-adevăr. Lumina este un miracol. Unde este lumină nu poate exista întuneric, nu poate exista rău, pentru că atunci când lumina a pătruns în mine, apoi în tine, acel moment a fost marcat de un eveniment deosebit de important, am îndepărtat, am izgonit tot ceea ce era opus luminii, binelui, i-am spus eu cu emoţie.

– Da, Amy, dar tocmai pentru că acum lumina este vie în noi, ca o torţă de energie divină, ceea ce este opus ei, va încerca să ne întunece, prin cine ştie ce căi. Se vor ivi necazuri poate, dar nu vei renunţa. Să te gândeşti la mine, nu uita, şi sper că brăţara să îţi fie de folos, cum ai spus şi tu, ca un talisman...

– Mă voi gândi, şi nu voi renunța oricâte belele ar fi pe capul meu.

Timpul s-a scurs foarte repede, şi sosise momentul ca eu să urc în tren. Nu îmi dădusem seama când trecuse o oră, iar aveam senzaţia ca data trecută, că nu realizasem când s-a evaporat timpul. Adineauri mă închinam la icoana Maicii Domnului, zicând să fie totul bine, şi deja trebuia să urc în trenul spre Bucureşti, spre casă, spre mama.

M-am ridicat odată cu Maria să ne luăm rămas-bun:

– La revedere, Maria, sper să ne reîntâlnim cât mai curând. Brățara îmi va aminti de tine mereu, i-am spus eu uitându-mă cu drag când la brăţara de pe mâna mea dreaptă, când în ochii Mariei.

– Pe curând, draga mea. Îmi va fi dor de tine, şi mă voi gândi la tine în fiecare zi, mă voi ruga pentru tine şi mama ta, pentru sănătate şi fericire. Dumnezeu să te aibă în pază!

Am avut în acel moment un impuls, şi anume să îi dăruiesc şi eu ceva Mariei, şi am scos de la gâtul meu lănțişorul de argint şi crucea mea de lemn simplă şi i-am întins-o zâmbindu-i.

Dându-şi seama de gestul meu, a întins o mână albă şi firavă şi a luat darul meu pentru ea, acel obiect care ştiam că îi va aminti şi ei de mine.

– E de la bunica mea. Ţi-o dau cu cel mai mare drag. Să nu îţi fie niciodată teamă să îţi urmezi inima! Acum eu sunt cea care îţi spune asta. Să laşi uneori raţiunea de-o parte, şi să faci ce îţi spune inima! Ai grijă de tine!

– Şi tu!

După o lungă îmbrăţişare m-am desprins cu greu de Maria, şi aveam amândouă la colţurile ochilor nişte cristale de lacrimi. S-au rostogolit lin peste obraz, până ce au coborât pe bărbie şi apoi pe jos. Ne-am făcut cu mâna încă o dată şi am urcat în tren.

A pornit foarte repede, nici nu mă aşteptam să pornească, şi am izbutit să îi fac cu mâna Mariei, şi ea m-a închinat din aer, în semn de protecţie. O clipă am întors capul, şi deja Maria dispăruse. Asta m-a făcut să mă gândesc la Steluţa, şi că nu îmi luasem rămas-bun cum ar fi trebuit de la pisica năstruşnică.

Plecasem după atât de mult timp, iar acum mă întorceam acasă în sfârşit. Îmi era dor de mama aşa de mult încât îmi venea să plâng iar. M-am liniştit la gândul că o voi revedea şi că o voi strânge în braţe puternic, cuibărindu-mă la pieptul ei şi simţindu-i aroma ei inconfundabilă, mirosul ei care mă liniştea uneori, pentru că ştiam că este ea, că este mama, ca atunci când eram un bebeluş şi o simţeam imediat doar mirosind-o, imediat calmându-mă şi adormind.

Gândindu-mă profund la mama, am aţipit pentru o clipă, sau poate mai mult de atât. Ciudat a fost că pe tot parcursul călătoriei, nu a venit niciun controlor, şi am rămas singură în compartimentul meu. Era destul de straniu, era luni după-amiaza, şi trenul mergea spre Bucureşti. Probabil era vreo explicaţie, dar am zis să nu-mi mai bat eu căpşorul cu astfel de întrebări, şi să gândesc cât mai pozitiv.

Când nu mai aveam răbdare, am băgat de seamă că ajunsesem. Am coborât cât am putut de repede, aproape alergând înspre ieşire. Gara acum era destul de aglomerată, aşa că m-am cam panicat din pricina mulţimii care se ducea peste tot şi nicăieri. Masa de oameni se mişca într-un ritm alert, şi mă cam ameţisem. Am răsuflat uşurată când

am ieşit din incinta gării. Am respirat aerul poluat al capitalei, şi am pornit la drum, spre troleibuz.

M-am urcat liniştită şi m-am aşezat undeva în fața maşinii, chiar pe primul loc la fereastră, şi nimeni nu putea să vadă cine sunt, să mă recunoască.

Am ajuns cam greu, era foarte aglomerat, trebuia să mă aştept la aşa ceva.

După aproximativ o oră, am coborât din maşină şi am mers încă două minute pe jos. Era o vreme frumoasă, nu foarte cald. Aş fi vrut să mă opresc în parc şi să citesc o carte, dar nu puteam să risc, şi apoi, eram lihnită.

Uitasem complet că mama este la serviciu, atunci când am sunat la interfon şi am văzut că nu îmi răspunde. A trebuit să caut cheile de la intrare. Desigur că ele erau undeva pe fundul ghiozdanului, şi când le-am găsit eram deja aprinsă la faţă şi puţin iritată.

Apartamentul era aşa cum îl lăsasem ultima oară. Camera mea era neschimbată, fiecare lucru era exact aşa cum era pus de mine înainte să plec, chiar şi o rezervă de stilou era încă lângă scaunul meu. Îmi amintesc că o lăsasem acolo fără să o mai ridic, atunci când voiam să îi scriu mamei scrisoarea. Am scos din sertar două rezerve în loc de una fără să vreau, iar una a căzut, dar fiind presată de timp, am lăsat-o acolo.

Deasupra cărţii de pe birou, „Casa umbrelor", încă era semnul meu de carte mov, şi în caietul unde scriu citate din cărți, era pixul meu norocos, cel albastru care scrie foarte gros.

Totul era la locul lui. Am fost puțin surprinsă. Mi-am zis să o aştept pe mama să se întoarcă de la serviciu, adică în vreo două ore.

Cel mai bun lucru de făcut era să citesc ceva sau să mănânc. Am ales să le fac pe amândouă, dar mai întâi am înfulecat ce am găsit şi eu prin frigider. Mi-am făcut o salată de roşii, cu brânză. Pâine mai era puțină, încă două felii, şi acelea cam tari. Am băgat de seamă că mama nu se mai hrănea. Era groaznic, pentru că era vina mea.

Nici nu am apucat bine să înghit că aud cheia în uşă, dar uşa era închisă pe dinăuntru, şi am fugit repede să îi deschid mamei, aşa disperată cum eram acum.

– Mamă, mamă, m-am întors! i-am zis eu sărindu-i în braţe.

Capitolul 7
Revederea

— Amy??? Amy, eşti chiar tu? Văd bine? Nu mă înşală ochii? Tu eşti? Dumnezeule, te-ai întors! Unde ai fost? Eşti bine? mă tot întreba ea examinându-mi fiecare părticică din corp şi pupându-mă pe ochi, pe obraji, pe cap, mângâindu-mi părul castaniu şi fiind mai mult decât emoţionată, era fericită.

Mă studia cu ochii ei verzi scânteind de o bucurie fără margini. Lacrimi timide îi umezeau ochii acum, devenind din ce în ce mai nesuferite, în final alunecându-i pe obrajii fini, neridaţi.

– Da sunt bine, stai liniştită. Îmi pare atât de rău că am plecat, nici nu ştiu cum să... să-ţi explic...

– Dumnezeule, Amy, nu îţi închipui cât de îngrijorată am fost. Scrisoarea pe care ai lăsat-o mi-a sfâşiat inima. Nu ştiam ce să fac, unde să te caut. Nu îţi poţi imagina cum am trăit eu săptămânile acestea două, neştiind nimic de tine. Poliţia nu îmi dăduse niciun indiciu, doar îmi spunea că te vor găsi. Dar cum să mă liniştesc, cum să mă liniştesc neştiind absolut nimic de tine? Unde ai fost, ce ai mâncat, spune-mi!

– Nu am idee de unde să încep, am spus eu derutată.

– Cu începutul, hai spune-mi.

– Păi... am fugit la mănăstire, la Ghighiu. Am fost odată cu şcoala acolo, şi mi-a plăcut foarte mult locul acela. Am fost îngrijită acolo, nu îţi mai face griji. Sunt în viaţă, şi aici cu tine. Gata, s-a terminat totul. Te implor să mă ierţi, nu am vrut să te îngrijorez... atât de mult, am spus eu cu o voce tremurândă.

– Of, să anunț poliția că te-ai întors acasă. Nu mai este nevoie să te caute. Slavă Cerului că te-ai întors, nici nu știi ce liniștită sunt acum. Dar, nu ți-a fost teamă să pleci așa, de una singură? Ești conștientă că e un miracol că nu ai pățit nimic? Puteai să fii răpită, puteai să mori. Ce a fost în capul tău, copilule?

– Trebuia să plec, așa am simțit, nu mai puteam rămâne, altfel mă stingeam ușor ușor. Eram foarte disperată. Îngerul pe care l-ai văzut a vestit plecarea mea, nu că aș fi în pericol. Nu ai idee câte am să îți povestesc, dar mai întâi vreau să mănânc ceva, a fost un drum extenuant.

– Mănâncă atunci, și eu sun poliția. Mă întorc imediat. Rămâi aici, stai cuminte.

– Nu plec nicăieri mamă, stai liniștită, am asigurat-o zâmbind.

Am auzit-o pe mama vorbind la telefon, iar eu am început să mănânc din salata pe care mi-o pregătisem. Am prins din zbor câteva cuvinte de-ale mamei. Am înțeles că trebuie să mă prezint la secție pentru nu-știu-ce-declarație. Trebuia să trec și peste asta, în fond, mă întorsesem, eram sănătoasă, mai bine ca oricând. De ce să se amestece poliția?

Mama a terminat repede de vorbit la telefon, și s-a întors în bucătărie.

– Ar cam trebui să mergem la secție, o declarație, ceva asemănător. Mi-au explicat că așa e procedura, înțelegi tu, zise mama plictisită.

– Da, înțeleg. Am fost dispărută două săptămâni. Să zicem că e normal. Dar nu prea aș vrea să aibă probleme... cineva, din pricina mea, am ezitat eu.

– Cineva...? a întrebat mama mirată.

– E cazul să îți povestesc, nu? am întrebat-o eu inocentă, deși răspunsul era evident.

Nu a mai zis nimic, doar a lăsat capul în jos, dar ochii i-a ațintit asupra mea, având pe buze un zâmbet care parcă spunea:

„– Dă-i drumul odată!”

Am tras aer în piept puternic, a doua oară pe ziua de azi, sperând că așa îmi va fi mai ușor, și voi fi ceva mai calmă. A ajutat, iar apoi, am început...

– Ştii, am plecat seara, în jur de miezul nopții. A fost destul de uşor, am luat un taxi, am îmbârligat taximetristul cum că am 18 ani, iar lumina slabă m-a ajutat să îmi ascund vârsta. La gară a fost şi mai uşor. Pe tren am scăpat iar basma curată, iar când am ajuns deja la Ploieşti, totul a fost floare la ureche.

– Ploieşti? mă întrerupse mama.

Am continuat ca şi când nu aş fi auzit că spusese ceva.

– Am luat apoi un autobuz, ştiam care pentru că mă interesasem pe internet cum să ajung la mănăstire. Doar că nu ducea niciun autobuz direct acolo, şi uite aşa am mers pe jos vreo doi kilometri. Am ştiut că trebuie să merg înainte, deci nu trebuia să schimb direcția, m-am descurcat. După ce am ajuns în grădina mănăstirii, îmi amintesc doar că am ridicat privirea spre cer, şi am leşinat. Eram extenuată şi înfometată. M-am trezit câteva ore bune mai târziu. M-a găsit o călugăriță de acolo care m-a îngrijit. Ea a avut grijă de mine tot timpul petrecut la Ghighiu, a fost ca o mamă pentru mine, şi a păstrat secretul cum că eu sunt acolo, aşa cum am rugat-o. Şi ea avusese o viață nu tocmai perfectă, atunci când s-a călugărit, pentru că şi scopul meu era de fapt să mă călugăresc, de asta am fugit de acasă.

În acel moment mama s-a înecat cu dumicatul de pâine pe care îl luase şi a fost nevoie să îi dau câteva palme zdravene pe spate ca să îşi revină.

– Dar mi-am schimbat decizia, am continuat eu, şi asta mulțumită Mariei, călugărița cu care mi-am petrecut destul de mult timp cât am fost acolo. Am gătit împreună, m-a învățat multe lucruri, nu numai legate de bucătărie, ci şi de viață. Am decis să nu mai fiu niciodată tristă, depresivă, cum fusesem înainte. M-a ajutat, şi eu am ajutat-o la rândul meu. Uite, i-am spus eu ridicând mâna şi arătându-i brățara, asta este amintirea de la ea. Nu îți imaginezi cât de bună era cu mine, sau în fine, primele zile, pentru că după a aflat că sunt dată dispărută, şi s-a simțit vinovată, mai întâi fiindcă nu putea să anunțe poliția, pentru că ştia că eu nu vreau asta, şi în al doilea rând, deoarece ştia cum te simți tu ca mamă. Începuse să țină la mine ca la o fiică, şi de asta, i-a fost foarte greu. Nu a mai vorbit cu mine cum vorbea la început, dar după o săptămână şi ceva, a început să comunice iar, dar era prea târziu, pentru că voiam să mă

întorc acasă, la tine. Începusem să mă simt singură... A înțeles, şi s-a bucurat într-un fel, că ne vom regăsi, şi relația noastră va fi altfel, mai puternică. La început îi spusesem că eşti rece şi supărată aproape tot timpul, dar după am regretat asta, pentru că ştiu şi eu că sunt o fire mai singuratică, adică mai dificilă. Am decis să fiu altfel, măcar cu tine, deocamdată.

– Deci s-au întâmplat foarte multe, din câte înțeleg. Încă nu îmi vine să cred, zise ea derutată şi mutându-şi privirea de la un punct la altul foarte rapid, de parcă globii săi oculari aveau propria lor viață, se mişcau haotic în orbite; cred că era şi foarte speriată.

– Da, mamă, nici nu îți poți închipui, i-am spus eu gândindu-mă la momentul când am fost cuprinsă de lumină, imediat după ce am părăsit mănăstirea.

Încă simțeam vibrația luminii în mine, în tot corpul şi cum se răsfrânge încet, dar sigur în toată camera, şi apoi în întreaga casă. Animam toate încăperile cu acea energie, şi brusc am îndreptat-o spre mama, aproape involuntar. Era singurul om din încăpere, şi am vrut ca şi ea să simtă ce simt eu, poate avea şi ea să o simtă, să o vadă şi să o folosească cât mai bine.

– Amy, îmi zise ea deodată, ce se întâmplă? Parcă am furnicături în tot corpul, şi văd la colțurile ochilor, culori vii: violet, galben şi verde. Aşa, dintr-odată parcă a intrat în mine ceva, dar e ciudat, pentru că mă face să mă simt bine, simt pace şi... linişte. Foarte bizar... spuse mama uitându-se la mâinile ei.

Mă întrebam de ce se uita în acel fel, pentru că şi eu mă uitam astfel la propriile mâini când am văzut cum acea lumină alb-aurie îmi prelungeşte degetele. Dacă mama vedea şi ea la rândul ei asta?

– Cred că eu sunt de vină. Am aruncat asupra ta o parte din energia mea. Am descoperit un nou mod de a mă reface, spiritual. Acum câteva ore am realizat acest lucru, dacă îți vine să crezi. S-a întâmplat pur şi simplu. Nu aveam habar că pot să focalizez acea energie asupra cuiva. Credeam că este energia mea, dar era energia universului din câte observam, era peste tot, o luam parcă de nicăieri, până acum, mamă, am spus eu cu un interes sporit, de parcă descoperisem America.

– Mă tem că nu prea înțeleg, Amy. Mi-ai spus atât de multe, nici nu știu ce să analizez mai întâi. Îmi trebuie 5 minute să îmi pun ordine în gânduri, spuse ea respirând adânc.

Făcea același exercițiu pe care îl făceam și eu când mă simțeam copleșită de situație, când mă simțeam rău sau îmi era frică de ceva. Probabil la ea se combinau toate aceste stări. Abia mă întorsesem acasă, după un timp în care nu știuse nimic de mine, și nici realul motiv pentru care plecasem, neștiind dacă mă va mai vedea vreodată, și în tot timpul acesta, gândindu-se la viziunea ei cu îngerul trist. Era normal să se simtă așa, dar nu puteam să o ajut înainte de a se liniști. Nu puteam să o liniștesc eu, dar am luat-o în brațe și ea la rândul ei m-a strâns și sărutat pe frunte.

Am rămas așa minute întregi până ca ea să vorbească. Era exact ca atunci când o întâlnisem pe Maria, și nu mă mai puteam opri din plâns, pentru mama era o situație asemănătoare, de asta a tăcut aceste minute, dar și-a revenit.

– Of, of, of. Nici nu mai știu ce să zic, ce ar trebui să te întreb mai întâi. Ai avut nevoie de o doză de curaj, sau nebunie ca să pleci. Ți s-ar fi putut întâmpla atâtea, dar ai scăpat. Totuși, ceva îmi spune că mai e ceva la mijloc, ceva ce eu nu știu. Ce îmi ascunzi? Recunoaște că faptul că nu îți mai suportai viața, nu e chiar un motiv așa puternic, încât să pleci. Bine, poate pentru tine e destul de, hmm, bun motivul, dar eu tot cred că mai e un motiv ascuns, mascat. Am dreptate, nu-i așa? mă întrebă ea de parcă ar fi de prisos răspunsul meu.

– Ai remarcat și tu asta... am spus eu resemnată.

– Cum adică și eu? Mai este cineva? mă întrebă mama mirată.

– Da, mai este Maria, și ea parcă știa că mai există un motiv pentru care am plecat de acasă.

– Și care este acela? făcu mama când văzu că îmi las capul în pământ, rușinată.

– Ajunsesem la disperare, din cauza școlii, și când zic școală mă refer la colectiv. De note nu mi-a păsat niciodată prea mult, învățam pentru că dacă nu o făceam mă mustra conștiința, dar ei vedeau în mine o tocilară, mă urau pentru că luăm note mai mari decât ceilalți. M-am săturat, îmi ajunsese până în gât. Degeaba mergeam la biserică, degea-

ba parcă, mă rugam, era în zadar. Nu se schimbase nimic, sau de fapt da, erau din ce în ce mai răi cu mine deşi nu le făceam nimic. Poate când îţi zic eu aceste lucruri, nu ţi se par atât de deranjante, dar nu ai de unde să ştii ce am simţit eu pentru că nu ai fost în locul meu şi nimeni nu se poate transpune în persoana mea din punctul ăsta de vedere. Crede-mă, nu ai idee cât sufeream, nu ai idee cât aşteptam să se termine mai repede săptămâna şi să vină weekendul, să nu îi mai văd două zile, dar eram totodată tristă, pentru că începeam după o altă săptămână de chin, şi iar, şi iar. Acum trec în a VIII-a, slavă Domnului că mai am un an şi scap de ei, de toţi, de Iadul ăsta. Dar disperarea m-a împins la anumite gânduri, şi acele gânduri negre îmi spuneau permanent că nu merit să trăiesc, că suferinţa se va termina doar dacă voi... muri.

Ultimul cuvânt l-am spus atât de încet încât a părut o şoaptă indescifrabilă, dar mama a înţeles şi dădea din cap aprobator. Oare chiar înţelegea ce îi spuneam?

– Fata mea, te înţeleg, să ştii că şi eu am trecut prin asta la vârsta ta. Eram o oaie neagră a clasei mele. Şi eu învăţam bine şi de asta mă dispreţuiau. Şi eu am suferit cumplit de mult. La liceu abia s-a schimbat viaţa mea în adevăratul sens al cuvântului, şi aşa se va întâmpla şi la tine. Observ că schimbarea la tine s-a produs mai înainte cu un an, în comparaţie cu mine. E bine, foarte bine, dar colegii tăi nu îţi vor recunoaşte schimbarea, nu o vor vedea, sunt prea orbi. E de ajuns să ştii tu asta, să conştientizezi că te-ai schimbat şi eşti mai puternică. Să nu îţi mai pese de ei, încearcă, şi atunci când simţi că nu mai poţi, sunt sigură că vei găsi o cale prin care să le închizi gura, pentru că poţi, zise mama hotărâtă.

– Fii sigură că aşa voi face! i-am promis eu. Oau, nu ştiam că şi tu ai fost o singuratică, aşa ca mine. Vreau să spun, că nu pari deloc ca mine, şi nici nu te văd în trecut ca fiind o retrasă, am spus eu puţin ironic.

– Încă sunt, ia gândeşte-te, de câte ori am venit eu cu prietene acasă? Sau m-ai văzut pe mine cu vreun iubit? Nu, nu am nevoie de aşa ceva. Mă mulţumesc cu familia mea şi cu câteva cunoştinţe, colegii de la serviciu care sunt unii buni, şi alţii mai puţin buni, dar îi accept aşa cum sunt, şi ei mă acceptă pe mine. Dar de la liceu încoace, nu am mai

dat nas în nas cu persoane ca cele din şcoala mea generală, parcă s-au evaporat. La fel şi la tine se va întâmpla.

– Sper, dar eu totuşi aş vrea să am prieteni când voi avea vârsta ta, şi un soţ.

În acel moment m-am întrerupt, nu trebuia să spun asta şi mama a observat că am zis acest lucru fără intenţie.

– Îmi pare rău, am urmat eu, nu am vrut să sune aşa.

– Nu e nimic, Amy, nu mă supăr, ai dreptate chiar...

– Chiar nu a fost cu intenţie. Îmi doresc o viaţă frumoasă, să am o familie şi o carieră. Vreau să fac atât de multe, dar îmi trebuie o voinţă de fier şi mai ales minte, multă minte. Voi reuşi, pentru că îmi doresc acest lucru din tot sufletul, crede-mă. Şi tu mai ai timp, mamă, eu sunt sigură că îţi vei găsi sufletul pereche, curând chiar. Poate e timpul să am şi eu un tată, nu crezi?

– Nu ştiu, poate undeva există şi pentru mine cineva. Nu e dracu' chiar aşa de negru. Nu toţi bărbaţii sunt la fel.

Mi-am zis să nu mai continui discuţia despre bărbaţi, nu voiam ca mama să se supere gândindu-se, inevitabil, la tata. Ştiam demult că acest subiect o supără, chiar dacă nu ştiam în ce măsură, dar nu conta atâta timp cât ea nu voia să discute despre el, avea mama un motiv întemeiat, credeam eu.

– Mamă, am spus eu umilă, sper că mă poţi ierta, şi dacă se poate, aş vrea să mergem să ne plimbăm prin parc, ce zici? Sau mai întâi vrei să dăm o fugă la secţie?

– Să mergem totuşi la poliţie, şi apoi facem ce vrei tu, mergem în parc, vorbim, mâncăm floricele cu caramel, îţi cumpăr tot ce îţi doreşte inima.

– Asta e tot ce vreau acum, mamă! i-am spus eu bucuroasă şi sărindu-i în braţe.

Capitolul 8
VIZITA LA SECȚIE

Drumul până la secție a fost absolut banal, ca și mersul până la magazinul de pâine. Deși poza mea era prin toate ziarele și fusesem dată la știri, nu am văzut pe nimeni întorcând capul după mine sau după persoana care mă însoțea, mama.

La secție părea că toată lumea e preocupată de ceva, oamenii de acolo lucrau de zor, abia dacă mai ridicau privirea din când în când. Nu vă închipuiți că erau prea multe persoane, ci doar patru-cinci. Nu îmi imaginasem vreodată că așa arată o secție de poliție, credeam că este un du-te-vino continuu, lume multă care se mișcă și care rezolvă cazuri importante, dar asta vedeam eu în filmele sau serialele polițiste, la televizor. În realitate nu era chiar așa, și să nu uit, trăiam în România, nu în S.U.A.

Mama era familiarizată cu acea clădire, știa unde să meargă, și m-a dus direct la persoana care se ocupa de cazul meu, la domnul Georgescu, după cum aveam să aflu mai târziu.

Era un bărbat masiv, cu o burtă respectabilă și o chelie lucioasă, parcă lustruită. Puținul păr pe care îl mai avea pe cap, era grizonat și creștea în toate părțile. Avea niște sprâncene stufoase și aproape unite, și când se uita la tine aveai senzația că te privește o bufniță. Era genul de om căruia nu îi puteai citi fața, fie că era vesel sau trist avea aceeași expresie. Nasul însă, nu se potrivea restului feței, sau al fizicului, în general, pentru că era mic și cârn, dar nu semăna cu nasul unui porc, era chiar finuț, aș fi văzut acel nas pe fața unei femei, în niciun caz însă pe fața unui bărbat ca el.

Când s-a ridicat în picioare, am observat că era mic de înălțime, puțin mai înalt decât mine. Masivitatea lui era dată deci doar de fizicul lui, în special burta muncită cu bere probabil. Per total, acest omuleț mă amuza copios și abia mi-am înăbușit râsul atunci când l-am văzut pentru prima dată.

– Bună ziua, doamnă Ackner! a spus domnul Georgescu cu o voce gravă. Să înțeleg că micuța s-a întors, zise uitându-se încruntat la mine.

Aproape că îmi venea să îi scot limba și să mă strâmb la el, așa de mult m-a enervat privirea lui. Părea un om așa frustrat!

– Da, m-am întors! Toate bune și frumoase! Acum putem să plecăm mamă? i-am zis eu mamei uitându-mă în timpul acesta urât la polițistul gras și mic de înălțime.

– Ușurel, Amy, ai de dat niște explicații, nu crezi? a spus bărbatul studiindu-mă din cap până în picioare.

– Ba da, dar i le-am dat mamei deja. Nu văd rostul de a mai vorbi încă o dată. Nu am pățit nimic, sunt vie și foarte bine, am răspuns eu puțin cam impertinent.

– Hmm, fiica dumeavoastră are o personalitate foarte puternică, doamnă Ackner, zise el zâmbind la mine cu niște dinți cariați și galbeni.

Semăna mai degrabă cu un criminal psihopat decât cu un polițist. Nu îmi plăcea deloc de el, mă băga în sperieți, dar trebuia să recunosc că avea niște ochi inteligenți, era dibaci.

– Da, într-adevăr, zise mama uitându-se cu drag la mine. Vă voi spune eu pe scurt ce s-a întâmplat. Fiica mea a făcut o vizită mai lungă la o mănăstire, a plecat de una singură și fără să îmi spună doar pentru că știa că eu nu pot veni cu ea, știa că sunt ocupată cu serviciul și nici nu îmi pot lua concediu. E un copil, nu s-a gândit la consecințe. Presa a dramatizat prea mult cazul ei, asta e adevărata problemă.

– Păi cum, fetițo, să pleci așa de una singură? De ce nu ai întrebat de la bun început? Poate mama ta ar fi găsit ea o soluție? Of, ce te faci cu copiii ăștia mici, nu au deloc minte în căpșorul ăla! zise polițistul cu superioritate.

Trebuia să îi joc jocul, ca să nu mai îmi pună întrebări să dau explicații și tot așa. Mama a făcut la fel ca mine și a jucat puțin murdar mințind polițistul.

– Da, am răspuns eu, nu m-am gândit la consecinţele faptelor mele, Eu sunt singura vinovată, dar atunci când am plecat, nu credeam că o să se termine aşa, nici nu visam.

– Dar, ia spune tu, la ce mănăstire ai plecat? întrebă poliţistul curios.

– Ce importanţă are? am făcut eu.

O dădusem în bară, iar dacă îi spuneam unde, aş fi iscat probleme Mariei, şi dacă minţeam, ei bine până la urmă afla adevărul.

– Păi am fost la o mănăstire în apropiere de Ploieşti. Nimănui nu i s-a părut ciudat că stau acolo, aveam bani, aveam o cameră şi mâncare. Măicuţele nu aveau de unde să ştie că sunt dispărută, ele nu au nicio legătură cu lumea dinafara mănăstirii, deci nu au nicio vină am spus eu hotărâtă, de parcă chiar aşa şi fusese.

– Cam greu de crezut, zise poliţistul. Nu cumva ai plecat la vreo rudă de prin Bucureşti, sau ai rămas la vreo colegă de şcoală? Cum să pleci tu, singurică până la Ploieşti? întrebă poliţistul suspect.

– Nu, chiar aşa a fost, am plecat la mănăstire. Am avut nişte bani strânşi de mine şi aşa m-am descurcat. A fost uşor, am spus eu încercând să mă dau rotundă.

Domnul Georgescu mă privi încruntat şi mângâindu-şi barba gânditor. Oare la ce se gândea?

– Voi mai da câteva telefoane, dar până acum să zicem că este în regulă, fetiţa are dreptate, e bine, sănătoasă, s-a întors, dumneavoastră doamnă Ackner, sunteţi acum liniştită, zise zâmbindu-i mamei. Nu văd de ce v-aş mai ţine de vorbă, probabil vreţi să vă petreceţi puţin timp împreună, bag eu de seamă, spuse văzându-mă pe mine cât de nerăbdătoare eram să plec. Doamnă Ackner, ca să fie totul în regulă... presupun că vreţi să vă retrageţi sesizarea. A, da, şi vă trebuie şi buletinul. Tu Amy poţi să aştepţi pe hol, eu şi mami mai avem ceva de făcut, bine? mă întrebă el pe un ton duios, rânjind dinţii la mine.

După aproximativ zece minute mama s-a întors, împreună cu domnul Georgescu.

– Amy, şi tu trebuie să dai o declaraţie. Unde ai fost, tot-tot ce s-a întâmplat astea două săptămâni. Uite şi o coală, zise el scoţând la iveală din mâna ascunsă la spate, o foaie şi un pix.

Am povestit ce am considerat eu că trebuie povestit, fără să spun ceva despre Maria, ori ceva ce nu ar fi trebuit să ştie domnul Georgescu. Am scris două pagini întregi, cu un scris micuţ, cât să îmi încapă. Apoi am semnat şi i-am dat declaraţia domnului Georgescu, mulţumită, îndreptându-mi privirea spre mama:

– Acum putem pleca? am întrebat-o eu pe mama nerăbdătoare.

– Da, să mergem puiuţ. La revedere, domnule Georgescu.

– La revedere, doamnă Ackner, Amy, spuse uitându-se la mine cu şiretenie.

– La revedere! şi nu am mai spus nimic.

Capitolul 9
Cu mama

Odată ieşite din secţie, ne-am simţit mai bine.

– Cum ţi s-a părut ofiţerul Georgescu, Amy? mă întrebă mama amuzată de situaţie.

– Ciudat individ, am răspuns eu plictisită şi căscând.

– Ciudat sau nu, e cel care rezolvă cazurile de dispariţie. E uimitor cum în două săptămâni nu te-a găsit. Cred că este puţin iritat din pricina asta, nu ai observat?

– A, deci de asta mă trata pe mine aşa, am înţeles eu deodată. Ce enervant, auzi, cel care rezolvă cazurile de dispariţie. Păi dacă nu m-a găsit pe mine, cum îi găseşte pe alţii? Vai, Dumnezeule, ce poliţie avem şi în ţara asta! am exclamat eu enervată.

– Trebuie să recunoşti, că nu prea avea nimeni de unde să ştie unde fugi. Te-ai organizat bine în privinţa asta.

– Ba da, dacă îşi dădeau interesul puteau să mă găsească imediat. Trebuiau doar să caute în calculatorul meu paginile vizitate în ultimele săptămâni, era aşa uşor. Eu nu îmi şterg niciodată istoricul acela. Era mai mult decât uşor, i-am spus eu mamei zâmbind triumfător.

– Ai citit multe romane poliţiste, sau te-ai uitat prea mult la filme! Au verificat ei ceva, dar nu ştiu cât le-a fost de folos... adăugă ea zâmbind.

– Eh, atunci nu cât ar fi trebuit, am spus eu râzând. Ca să vezi ce minte ascuţită îţi fac filmele poliţiste şi cărţile. Sunt un mic detectiv, un mic Poirot. Eu m-aş fi descurcat mai bine...

– Oo, Agatha Christie. Acum ştiu şi eu pe ce îţi cheltuiai tu banii de buzunar, pe cărţile ei.

– Cam aşa, am mărturisit eu amuzată.

– Ești incredibilă, repetă mama cu admirație, apoi am uitat complet de ce vorbeam mai devreme.

De fapt, ne înșelasem amândouă, și nici nu ne imaginam *cât*...

Parcul era în apropiere de secția de poliție. De cum am intrat am și simțit mirosul de floricele, de gogoși și am văzut cozile lungi care se întindeau în fața magazinului de vată de zahăr.

Cred că era prima oară când mergeam cu mama în parc, vreau să spun prima oară când eram conștientă că merg cu mama. Așa poate mai fusesem când eram un bebeluș, cine știe, poate și cu tata...

– Amy, ce vrei să luăm mai întâi? Floricele sau vată de zahăr? mă întrebă mama entuziastă.

– Hmm, nici una nici alta, hai să mergem să mâncăm o pizza, uite, e o pizzerie chiar aici.

Acum băgam de seamă că la intrarea în parc este un fel de restaurant, așa că am intrat și ne-am așezat undeva afară. Vremea era foarte frumoasă, mai erau câteva ore până să se întunece.

La începutul zilei încă eram cu Maria, și acum eram cu mama în parc. Iar aveam sentimentul că a trecut mai mult de o zi, pentru că fusese o zi mai mult decât plină.

Mama comandase două pizza cu pui și două sucuri naturale. Doar simțind mirosul de pizza și începusem să salivez. De când nu mai mâncasem eu o pizza? Nici nu mai știam, nici gustul nu îl mai țineam minte, îmi era aproape imposibil să îmi imaginez gustul savuros. Papilele mele gustative erau foarte derutate, sau poate creierul era?

Nici nu avusesem timp să mai meditez asupra acestei importante probleme existențiale, că deja sosise pizza.

– Poftă bună, Amy! îmi spuse mama cu drag.

– La fel, mami! i-am spus eu mamei rupând deja o felie de pizza și ducând-o la gură cu poftă.

Era delicioasă, nu mă mai puteam sătura. Cu fiecare felie voiam mai mult, așa că nu m-am săturat doar din pizza mea. Mama mi-a dat-o pe a ei.

– Nu pot să o mănânc pe toată, ia-o tu, ești în creștere, zise mama întinzând farfuria ei spre mine.

– Sigur? Nu îți e și ție foame? am întrebat-o eu cu gura plină.

– Sigur, şi chiar dacă mi-ar fi, tot ţi-aş da-o ţie. Te iubesc, zise ea drăgăstos, ia şi mănâncă.

– Mersi, am zis eu având încă gura plină.

Era uimitor cât puteam să mănânc, dar aveam o scuză, eram in creştere, păi nu? Aveam un apetit sănătos şi asta era bine, mai rău era dacă nu mâncam. Unde ai mai văzut copil căruia să nu îi placă pizza şi dulciurile? Eram un copil şi mă bucuram din plin de acest lucru, măcar acum, ca după ce voi creşte va trebui să îmi menţin silueta. Da, sigur, de parcă mie îmi pasă de felul în care arătam. Conta să mă simt bine, şi mă simţeam excelent mâncând pizza.

– Divin, am spus eu mulţumită. Ce bun a fost!

– Să îţi fie de bine, dar ştii că ai mâncat ceva! spuse mama râzând, în timp ce se uita la farfuriile goale. Mai vrei una? mă întrebă ea curioasă şi încă râzând.

– A, nu, mai păstrez loc şi pentru desert.

– Cum am putut să uit? râse mama. Hai să luăm nişte gogoşi cu ciocolată.

– Eu vreau floricele cu caramel!

– Luăm de toate, hai!

Coada la dulciuri părea interminabilă. Abia după 10 minute am putut să cumpărăm ce voiam, dar a meritat, iar dulciurile era grozave.

– Vrei să mergem cu bărcuţa? mă întrebă mama.

– Oau, nu am fost niciodată, da vreau, sigur, i-am răspuns eu nerăbdătoare.

– Mă gândeam eu, zise ea făcându-mi cu ochiul.

Deşi amândouă voiam să mergem cu bărcuţa, erau toate ocupate şi nici nu mai aveam răbdare să aşteptăm, aşa că am luat hidrobicicleta. Era mai practică, dacă stau să mă gândesc.

A fost o experienţă foarte frumoasă, nu mă aşteptam să fie aşa uşor să manevrezi hidrobicicleta. La început părea complicat, aproape că am intrat în fântâna arteziană şi ne-am cam udat, dar a fost haios acel moment. Când ne-am prins cum merge treaba a devenit ceva banal manevrarea hidrobicicletei. Ca să anime puţin plimbarea, mama m-a stropit cu apa din lac, iar eu la rândul meu, am stropit-o. A fost amuzant din cale afară!

Când ne-am dat jos din hidrobicicletă eram ude fleaşcă! Dar nu conta, ba mai mult, râdeam ca nişte zănatice.

Lumea se uita la noi ca la nişte nebune scăpate de la 9, dar nu ne păsa, eram fericite.

Fiind vară, hainele ni s-au uscat foarte repede. Ne-am plimbat prin parc foarte mult, chiar dacă nu prea ne-am vorbit. Râsul a luat locul cuvintelor şi pot să spun că a fost minunată acea zi în parc, alături de mama.

Ştiu că poate fetele de vârsta mea, stăteau cu prieteni tot de vârsta lor, şi chiar îi vedeam în parc cum se distrează în gaşcă, dar şi eu mă distram cu mama foarte bine, şi nu cred că mulți adolescenți ar putea să spună că se distrează cu părinții cum mă distrasem eu cu mama în acea zi sublimă de vară, aşa că, din acest punct de vedere, relația mamă-fiică, era perfectă.

Cerul începuse să capete nuanțe vineții când ne-am întors la restaurantul de la intrarea parcului. Nu mai aveam pic de vlagă în noi, şi deci, aveam nevoie de mâncare.

De data aceasta am comandat altceva. Eu aveam poftă de cartofi prăjiți cu friptură, iar mama dorea o supă uşoară, de pui.

Eram cu adevărat înfometate amândouă pentru că am terminat rapid de mâncat totul. Am mai stat puțin să ne bem sucurile, şi apoi am plecat pe jos spre casă.

– Cum ți s-a părut ziua asta, Amy? mă întrebă mama.

– Perfectă!!! am exclamat eu. Nu ai idee de când îmi doream să ies cu tine, să ne distrăm cum ne-am distrat astăzi. Parcă ai fost cu totul altă persoană, a fost minunat, nici nu ştiu cum să mă exprim. A fost cea mai frumoasă zi din viața mea!

– Şi vor mai urma altele. Şi tu te-ai schimbat. Nu ai fost niciodată atât de fericită. Nici eu nu cred că îmi amintesc vreo zi din viața mea mai frumoasă ca asta! îmi mărturisi mama.

– Trebuie să mai ieşim! Ce zici, vrei să ieşim de acum încolo în fiecare weekend în parc? Aici în Moghioroş, sau în Herăstrău, nu am fost niciodată acolo, sau, în Cişmigiu, şi acolo e frumos. Unde vrei tu, numai să ieşim, te rog, te rog, te rooog!

– Asta voiam să îți spun şi eu, fantastic, acum gândim la fel.

– Ştii cum se spune, geniile gândesc la fel! i-am zis eu râzând.

– Da, zise mama gustându-mi gluma din plin. Geniile se distrează la fel, în parc, în fiecare sâmbătă şi duminică.

– Mamă, vreau să te întreb, de ce m-ai acoperit atunci la secţie, şi nu ai spus adevărata poveste?

– Am evitat alte probleme care ar fi putut surveni dacă i-aş fi spus adevărul. Nu e bine să minţi, mai ales poliţia, dar în cazul de faţă, nu era nevoie să se ştie adevărul gol-goluţ, îmi zise mama.

– Da, aşa, mulţumesc că nu ai spus adevăratul motiv. M-ai scutit de o groază de întrebări şi altele.

– Nu ai pentru ce. Îţi dai seama ce s-ar fi putut întâmpla dacă domnul Georgescu ar fi ştiut totul.

– Eh, nu cred că cine ştie ce, având în vedere că nici nu s-a sinchisit să verifice istoria de la calculator. Doar dacă deschidea Google-ul putea să găsească, sau dacă se uita la paginile favorite.

– Aşa e, zise mama râzând în hohote. Dar cine ştie ce a fost în mintea lor...

Deja se întunecase afară. Părea că cerul era nu negru, ci de un roz închis, spre portocaliu. Poate era smogul de vină, poluarea oraşului, iar întunecimea nopţii părea mai magică cu aceste culori. La mănăstire cerul căpătase nuanţe de mov, aici la oraş căpătase o nuanţă de somon. Mă obosisem să observ noaptea în momentul acela. Dacă aş fi fost singură probabil m-aş fi temut până să ajung acasă, dar acum cu mama era interesant să mă plimb. Era o noapte plăcută, din când în când adia vântul făcându-mi părul să se onduleze şi să îmi gâdile faţa. Nu prea era multă lume pe afară, de fapt nu era nimeni, probabil cu toţii erau la casele lor urmărind emisiuni de divertisment, ori dormeau. Populaţia se retrăsese în acele cutii de chibrit, în acei patru pereţi, acele adăposturi numite locuinţe, locul unde cei mai mulţi oameni îşi petrec timpul, dar mai ales noaptea.

Eu şi mama eram singurii oameni care nu erau adăpostiţi în protectivele şi liniştitele locuinţe, pe noi ne proteja măreţia pământului şi a cerului, ne proteja natura. Ridicând privirea spre cer, am observat câteva stele obosite să mai strălucească puternic, abia-abia se mai observa cum lumina se chinuie să pătrundă prin cerul murdar de gunoiul poluării. Chiar şi ochii mei obosiseră să depisteze vreo

lumină de la stele, iar luna nu se observa, probabil era pe după vreun nor, ori era lună nouă.

Deşi lume pe afară nu se zărea, câinii nu se sinchiseau să se ascundă şi mişunau pe străzi, în speranța de a-şi găsi hrana prin tomberoanele neacoperite.

Noaptea scotea la iveală nişte lucruri ascunse în timpul zilei. Noaptea dezgolea sărăcia animalelor şi a unor oameni, căci mergând şi mergând, am văzut şi 2-3 cerşetori dormind pe bănci. Era îngrozitor, eu ştiam că mă îndrept spre casă, spre patul meu moale şi cald, pe când bieții aceştia trebuiau să se mulțumească cu o bancă rece şi cu frică pentru că exista pericolul de a păți ceva.

Cu toate astea, noaptea continua să îmi placă, însă nu şi întunericul, acela începuse să mă înspăimânte. Acum noaptea nu mai însemna pentru mine şi întuneric, era doar o parte care putea fi uşor neglijată, îndepărtată odată cu temerile mele.

– La ce te gândeşti? mă întrebă mama uitându-se şi ea la cer.

– Nu ştiu, la nimic cred, doar privesc, am spus eu. Dar tu, la ce te gândeşti? am întrebat-o şi eu.

– Că nu îmi place întunericul, dar că îmi place să mă plimb cu tine noaptea. Au trecut ani buni de când nu m-am mai plimbat pe afară noaptea. Îmi amintesc că ultima oară când ieşisem seara, am fost cu iubitul meu, cred că aveam vreo 17 ani. Ne plăcea noaptea amândurora, ne dădea sentimentul că ne protejează de privirile celorlalți, că ne protejează de... mai multe lucruri, zise mama zâmbind unui gând.

– Frumos..

– Da. De atunci nu am mai ieşit noaptea cu vreun băiat. El a fost primul meu prieten şi îl iubisem mult. După ce m-am despărțit de el, am vrut să evit să mai ies cu băieții seara, sau să ascult muzica pe care o asculta el, ori evitam să mă plimb pe unde mă plimbasem cu el. Am suferit mult după el, dar l-am uitat abia când l-am cunoscut pe tatăl tău.

– Poftim, tata ai spus? am întrebat-o eu şocată.

– Da, tatăl tău. L-am cunoscut în ultimul an de liceu. El era băiatul nou din clasă, tipul singuratic şi foarte frumos. Avea părul ceva mai lung decât ceilalți băieți din clasă, şi

ştii, că pe vremea mea, pe vremea comunismului adică, nu aveai voie să ai părul lung sau să te îmbraci într-un fel care ar fi putut să dea de bănuit, că te lua miliția. Ei bine, el scăpa de miliție şi îi îmbârliga el cu cine ştie ce motive, pentru că uneori se îmbrăca destul de bizar, şi nu se tundea, iar până la sfârşitul clasei a 12-a avea părul până la umeri şi ondulat, aşa ca al tău. Era superb, era un rebel şi toate fetele erau înnebunite după el, pentru că era altfel. Eu când l-am văzut pentru prima oară am simțit cum îmi sunt tăiate picioarele de la mijloc şi mi s-a tăiat respirația. Mi-am zis să mă feresc de el, pentru că este periculos pentru mine. În primele săptămâni, doar am privit cum fetele din liceu flirtează cu el şi cum el le refuza pe toate, uneori într-un mod chiar urât. Am crezut că îl urăsc, pentru că de multe ori îl vedeam cu coada ochiului că se uita la mine ciudat, sau aşa credeam eu. Într-o zi de octombrie, țin minte şi acum, pe 10, am ieşit din curtea liceului şi ca o toantă m-am împiedicat de tocul uşii căzând peste un băiat, şi ghici cine era, era chiar tatăl tău, rebelul Vali, aşa cum i se spunea prin liceu. Până să vadă că eu sunt cea care a căzut peste el a început să vorbească urât şi se încruntase, dar când a deschis ochii bine şi a văzut cine sunt, s-a scuzat zicând că e vina lui, că îi pare rău, şi în tot timpul acesta mă fixase cu ochii lui albaştri. În viața mea nu cred că am mai văzut pe cineva cu ochi atât de frumoşi. Mă privea într-un fel în care niciun băiat nu mă mai privise vreodată. Nu se uita la mine ca şi cum aş fi fost un trofeu, sau ca şi cum aş fi fost doar o altă fată cu care el să îşi facă de cap, avea o privire care nici acum nu îți pot spune cu certitudine ce înseamnă, pot doar să îți exprim prin cuvintele mele, că părea o privire goală, de parcă fusese hipnotizat de mine, avea o privire fixă, care a rămas aşa câteva minute. Mă întreb dacă şi eu m-am uitat la fel la el, dar cred că mai degrabă evitam să îl privesc în ochi. Am încercat să par furioasă şi eu, dar mi-am cerut scuze pentru că sunt o neîndemânatică. După ce m-a ajutat să mă ridic, mi-a spus ceva ce eu nu îmi închipuiam că va spune:

„– Vrei să stai pauza asta cu mine, ce zici?"

Mi-a luat ceva până să îi răspund, pentru că eram cam încurcată, aşa că privirea mea a părut una mirată, iar el a remarcat asta.

– Hai că nu te mănânc, şi în plus, nu prea am cu cine să stau, nu cunosc pe nimeni. Vreau să te cunosc pe tine, continuă el.

„– Dacă ăsta e trucul tău prin care să agăţi fete, cu mine nu îţi merge, i-am spus eu râzând."

– Nu a mai zis nimic, decât a început şi el să râdă, dar am mers cu el pe o băncuţă din curtea liceului. Ştiu că am vorbit foarte mult în ziua aceea, mi-a povestit mult despre el, şi eu i-am povestit multe despre mine, a fost grozav. Nici nu am auzit soneria, am pierdut o oră întreagă doar vorbind. Când se sunase din nou de ieşire, abia am intrat în liceu, şi deja fetele se uitau la mine invidioase pentru că stăteam cu noul tip, cu rebelul pletos.

– Ce frumos, mama! am zis eu cu admiraţie.

– Da, lunile ce au urmat au fost şi mai frumoase. Fiecare pauză şi-o petrecea cu mine, doar cu mine, şi după o lună se mutase cu mine în bancă. Bizar e că niciun prof nu a spus nimic, ba chiar zâmbeau la noi, ştii că pe vremea comunismului totul era strict. Hm. Nu exista oră la care să nu ne scriem bileţele, sau să râdem de profesori. De multe ori ne pufnea râsul şi eram daţi afară, dar profesorii ne iertau pentru că aveam note bune şi ştiau că suntem elevi respectuoşi. Aveam profi super. Probabil în alte licee erau mult, mult mai răi. Dădeau vina pe hormoni, mai ales că tot liceul ştia că Vali stătea numai cu mine. În ianuarie, devenisem cuplul perfect din liceu, Vali şi Ana. După ore ieşeam la un suc, ne plimbam prin Cişmigiu, şi la 19 ani, după ce am terminat liceul, ne-am căsătorit. Am fost fericiţi 5 ani de zile. Când a aflat că sunt însărcinată, cu tine, a fost cel mai fericit bărbat din lume. El ţi-a pus numele de Amy, întotdeauna visase să aibă o fetiţă cu numele tău, iar dacă era băiat, voia să îl cheme Traian. Când mai aveam doar o lună până să te nasc, Vali a avut un accident de maşină, iar eu am prevăzut asta, atunci când într-o dimineaţă am văzut un demon la capătul patului lui. I-am spus să nu plece în acea zi la serviciu, dar a spus să nu îmi fac griji, că nimic rău nu i se va întâmpla, şi a plecat. Două ore mai târziu era în comă la spital, şi doar aparatele îl mai ţineau în viaţă. Medicii au decis să îl deconecteze, pentru că ziceau ei, când îşi va reveni, va fi doar o legumă. Eu nu am vrut asta, am fost devastată, dar aşa au hotărât. Cu o zi înainte de a te

naşte tu, pe 30 decembrie, au decis să îl deconecteze, dar Dumnezeu ştie cum, a dispărut, pur şi simplu şi nu s-a mai întors niciodată. Poliţia l-a căutat pretutindeni, până când au declarat cazul închis.

– Deci de asta nu mi-ai vorbit tu niciodată de el? Nici bunica sau bunicul? Nimeni? De asta? Şi poliţia ce să facă, dacă nu m-a găsit pe mine, dar pe el? Dacă avea amnezie când s-a trezit şi a trebuit să trăiască o altă viaţă? Dacă nu şi-a amintit de tine? Dacă mai este în viaţă, dacă a murit? am întrebat eu disperată.

– Amy, şi eu m-am gândit la atâtea, nici nu ştii. Dar, nu mai ştiu nimic de el, nimic. Poate a murit, poate nu a murit, nu am de unde să ştiu, şi nu cred că voi mai afla vreodată. Când ai plecat tu de acasă, am crezut că nu te voi mai vedea niciodată, la fel ca şi pe tatăl tău. Nu îţi poţi imagina ce am simţit în sufletul meu, când am citit biletul. Am crezut că am rămas singură pe lume, îmi doream să mor, nici nu ştiu ce m-a ţinut în viaţă, poate doar, speranţa, că până la urmă doar ea moare ultima, îmi zise mama uitându-se la cerul ce acum era negru complet.

– Vai, mama, dar, dacă îl vei mai întâlni vreodată, îl vei mai recunoaşte? Se întâmplă minuni pe lumea asta, şi dacă crezi, ţi se vor întâmpla şi ţie!

– Da, l-aş recunoaşte, şi da, ştiu că există minuni, şi mă rog neîncetat să îl găsesc.

– Îl vom găsi, simt asta, nu ştiu de ce, dar sunt sigură că aşa se va întâmpla, şi sper cât mai curând, mamă, i-am spus eu zâmbindu-i.

– Nici nu ai idee, dar semeni mult cu el. Părul tău este la fel ca al lui, şi culoarea pielii tale, buzele, forma feţei, dar ochii...

– ...nu sunt ca ai lui, dar nici ca ai tăi.

– Da, exact, tu Amy, ai ochii parcă o combinaţie între ai mei şi ai tatălui tău. Eu am ochii verzi, iar tatăl tău îi avea sau îi are, se corectă ea, de un albastru ca marea, şi tu, îi ai parcă turcoaz. Ai remarcat asta?

– Credeam că am ochii verzi, ceva mai închişi decât ai tăi, am spus eu liniştită.

– Nu, îi ai altfel, ce naiba Amy, nu îţi ştii culoarea propriilor ochi? întrebă mama râzând tare.

– Se pare că nu, am replicat eu ruşinată.

– De acum, să fii conştientă că ochii tăi sunt turcoaz, nici verzi, nici albaştri, undeva la graniţa dintre aceste două culori, bine?

– Da mamă, i-am spus eu râzând şi dându-mi ochii peste cap.

Ce descoperire, aveam ochii turcoaz, şi nu verzi cum credeam până acum. Interesant...

– Nici nu îţi închipui cât mă bucur că mi-ai povestit despre tata. Uneori am stat să mă gândesc că a fost un om rău, care ne-a părăsit, că nici nu ai fost căsătorită, şi multe altele. În sfârşit ştiu adevărul. Dar...

– Dar ce, Amy? întrebă mama...

– Păi, ce te-a determinat să îmi povesteşti despre el?

– Ai crescut, şi pot de acum să îţi vorbesc mai multe lucruri, nu mai eşti o fetiţă. Nu puteam să îţi prezint toate aceste aspecte ale vieţii mele când tu erai mai micuţă, pentru că nu ai fi înţeles. Mă bucur că de acum nu vor mai exista secrete între noi, şi chiar dacă ne vom mai certa noi, să ştii că te iubesc enorm şi te susţin în orice ai face! Am încredere în tine.

– Şi eu te iubesc, şi îţi mulţumesc pentru tot, mamă.

Am ajuns acasă pe la 11:30, deci era foarte târziu. Imediat ce m-am băgat în pat, am şi adormit. Ciudat este că l-am visat pe bărbatul acela care a intrat în compartimentul meu, imediat după controlor. Abia în vis, am putut să observ nişte detalii, pe care nu le luasem în considerare prima oară când l-am văzut. Am băgat de seamă că avea ochii albaştri şi că, atunci când m-a văzut a fost uimit de ceva, de parcă văzuse o stafie, şi de asta a şi ieşit repede din compartimentul meu. Când am încercat să strig după el, şi să ies să îl caut, m-a trezit mama.

– Amy, e ora 10, hai la masă, ai dormit destul.

– O, hai mamă, de ce m-ai trezit? i-am reproşat eu tare afectată şi frecându-mi ochii.

– Ei, dar ce visai tu, vreun prinţ, un făt-frumos pe un cal alb? întrebă mama curioasă.

– Cam aşa ceva, nu contează, deja încep să uit, am minţit eu.

Oare de ce îl visasem pe acel om? De ce tocmai pe el? Încercam să găsesc o conexiune, şi atunci mi-a zburat gândul la tata. Acel bărbat părea că seamănă cu tatăl meu, din

descrierile mamei. Eh, dar era chiar culmea să fi fost chiar el, dar dacă era chiar tata?...

Am încercat să nu mă mai gândesc la această problemă, şi să accept că doar subconştientul meu este de vină, şi că fusese doar un vis.

Mama îmi pregătise omletă cu şuncă şi îmi făcuse un suc proaspăt de portocale cu morcov.

– Să mâncăm! zise ea adulmecând mâncarea.

– Poftă bună, mami! am spus eu luând deja cu furculiţa o bucată de ou.

După ce am mâncat, mi-am dat seama că era marţi, şi că mama ar fi trebuit să fie la serviciu, de cam două ore chiar.

– Auzi mamă, dar tu nu trebuia să mergi la serviciu? am întrebat-o eu, însă încercând să îmi ascund surpriza din glas.

– Trebuia, dar mi-am luat concediu medical, o pun pe doctoriţă să inventeze o scuză. Vreau să petrec un timp numai cu tine, zise ea nerăbdătoare.

– O, super, dar nu trebuie să te deranjezi, poţi sta cu mine după serviciu, ori în weekend, nu te complica, i-am spus eu jenată, dar fericită totodată.

– E, hai Amy, mergem la mare, nu am fost de când tu erai micuţă, nu crezi că ne prinde bine amândurora marea?

– Ceeee??? Mergem la mare? Pe bune? Vorbeşti serios? Vai, de când îmi doream. Nu visez? Ciupeşte-mă de mână să fiu sigură că nu visez!

– Nu visezi, hai să începem să facem bagajele, plecăm la ora 4, nu mai am răbdare până mâine. Hai grăbeşte-te! zise mama bucuroasă.

– Nici nu am ajuns bine acasă, şi deja iar plec, adică, plecăm.

– Aşa-i că e grozav? râse mama.

– Dar, avem destui bani? Nu o să ne fie greu să mergem? Dar cât mergem?

– Nu îţi face griji, tu, avem tot ce ne trebuie. Haine ne vom cumpăra şi de acolo, costume de baie, colaci şi ce ne doreşte inima. Stăm la mare cam 5 zile sau o săptămână, şi după mă gândeam să mergem la munte. Vrei?

– La munte? Da??? Sigur, mai întrebi? Nu am mai fost la munte de mult timp, şi când am fost, am mers cu şcoala, nu m-am distrat deloc, i-am mărturisit eu oftând.

– Acum te vei distra! Îţi garantez! Ne vom distra, o să vezi. La mare ne vom plimba în fiecare seară pe faleză, o să mâncăm o tonă de îngheţată, şi o să stăm noaptea pe plajă. Iar la munte vom face plimbări lungi, vom lua masa pe o pajişte frumoasă, ne vom încărca cu energia munţilor.

– Avem ce face două săptămâni, mama! Nu mai am răbdare, mă duc să îmi fac ghiozdanul.

– Aşa, şi eu mă duc să îmi împachetez câteva lucruri, zise mama la rândul ei nerăbdătoare.

Până în vacanţa asta, nu mai făcusem nimic special în vacanţe, doar citeam şi cam atât. Acum plecam la mare, şi apoi la munte. Ce putea să fie mai frumos de atât?

Dacă nu aş fi fugit la mănăstire, probabil nimic nu s-ar fi schimbat, ar fi rămas la fel. Până la urmă, meritase din plin fuga mea, şi eram recunoscătoare colegilor care mă făcuseră să sufăr, pentru că altfel nu aş fi fugit, şi deci, nu aş fi plecat la mare şi la munte. Teoria haosului! Şi ce mai „haos" plăcut.

Ce frumoasă e viaţa!

Nu mi-am luat multe lucruri, oricum nu aveam eu din ce să aleg, aşa că am luat cam tot ce aveam, şi mama la fel. Am mai mâncat ceva înainte să plecăm, şi ne-am închinat la icoana de lângă uşă, rugându-ne ca totul să ne meargă bine acolo unde mergem.

Am luat din staţie troleibuzul până la gară. Dacă am fi luat taxiul aş fi dat nas în nas cu taximetristul de data trecută, şi a fost mai bine că am luat troleibuzul. Iniţial mama voia să mergem cu taxiul, dar am convins-o uşor că ar fi mai bine să mergem cu troleibuzul, fiind mai practic, şi în plus, economiseam nişte bani valoroşi.

La gară era aglomerat, dar am ajuns la fix să ne luăm biletele şi să ne urcăm în tren. Nici nu ne urcasem de un minut că a şi plecat.

– Ce noroc pe noi, Amy, trenul următor era mâine la 5 dimineaţa.

– Am ajuns la marele fix! am exclamat eu fericită şi trăgându-mi sufletul după o aşa alergătură.

– Pfiu, chiar aşa. Ajungem diseară la Constanța, cred că abia aştepți.

– Normal! am făcut eu.

Pe tot parcursul drumului, nu mi-am putut dezlipi ochii de la fereastră. Imagini superbe se băteau să ajungă în ochii mei lacomi de la atâta frumusețe, de la peisaje, de la câmpurile întinse şi tot aşa. Încercam să nu clipesc prea des, de teamă să nu pierd ceva. Am văzut cai, am văzut capre şi oi.

Mama, lângă mine, se uita ba pe fereastră, ba la mine, zâmbind fericită.

– Frumoase locuri, nu?

– Da, mamă, absolut fantastice, i-am spus eu aflându-mă parcă într-o transă, fiind hipnotizată tot mai mult de frumusețea fără de pereche a naturii.

Măreață creație a lui Dumnezeu, lumea aceasta. Mă minunam la fiecare lucru, fie el cât de mic şi pentru unii neînsemnat, eu mă minunam.

Priveam lumea, locurile ca prin vis. M-am trezit din transă, abia când mama punea lucrurile din bagaje în dulap. Eram deja la hotel. Nu a durat mult până să ne aranjăm lucrurile, şi apoi am ieşit afară, să vedem marea.

Atunci am văzut cel mai minunat lucru din viața mea, marea. Era un sentiment nou, o experiență fabuloasă, să mă aflu pe plajă noaptea. Luna era aproape plină şi albă, iar aerul era foarte curat, sărat şi mă ajuta să respir mai uşor. Auzeam cum valurile se împing cu putere în stânci, şi le priveam şocată, după felul în care se unduiau, se ridicau.

Mama era undeva pe jos şi se bucura la rândul ei de spectacolul mării. Eu m-am îndepărtat puțin să ating apa.

– Nu te îndepărta şi nu intra în apă, da Amy? strigă mama la mine puțin cam prea protectivă.

– Stai calmă, nu intru în apă, doar privesc! i-am răspuns eu.

– Bine. Mai stăm puțin oricum. Ne întoarcem mâine la prima oră!

– Aşa să fie atunci, mami... am spus eu puțin tristă.

Marea, noaptea, mă vrăjeau. La fel şi luna. Era ceva magic în acea noapte, parcă era prea frumoasă, ca într-un film. Realitatea mea respingea lucrurile frumoase, şi toc-

mai de aceea respingea faptul că ceea ce vedeam eu, nu era real. Dar era real, nu?...

– Amy, trezeşte-te! E ora nouă, ai dormit destul, hai să mergem pe plajă.

– Ce? Dar, dar... am bâlbâit eu în semn de protest.

Fir-ar să fie! Fusese un vis, dar părea atât de real. Până şi în vis mă îndoiesc de realitate, ca şi în realitate!

– Am visat că am mers pe plajă, aseară. Ce vis, ce frumoasă era marea, am spus eu visătoare.

– Ai fi vrut tu, râse mama. După ce am ajuns la hotel te-ai trântit în pat fără să te mai schimbi în pijama, fără să mai zici nimic. Cred că erai foarte obosită şi nu te-am mai trezit.

După ce mi-a zis mama acestea, am văzut că avea dreptate. Eram îmbrăcată cu hainele de ieri, dar nu mai ţineam minte când mi s-a rupt firul, chiar nu mai ştiam, poate de asta şi visul a părut atât de real.

– Să mergem să mâncăm, avem aici la hotel şi restaurant. Am avut noroc să mai găsim camera aceasta, dacă veneam mai târziu o pierdeam cu siguranţă.

– Serios? am zis eu nu prea convinsă.

Încă eram moartă de somn, şi mi se închideau ochii.

– Haide, Amy, nu adormi la loc! Trebuie să mâncăm, după să facem nişte cumpărături, să facem plajă. Nu vrei să înotăm? Te duc la piscină mai târziu, ce zici? mă tot întreba mama mai nerăbdătoare decât eram eu.

– Îmi e atât de somn, dar haide, haide, până nu adorm la loc.

Ziua a trecut repede. După ce am mâncat şi ne-am aranjat fiecare, am plecat la cumpărături. Mama şi-a luat un costum de baie galben, cu totul, iar eu unul simplu bleumarin, plus două pălării şi loţiune pentru plajă. În acea zi am învăţat să înot, şi am descoperit că porumbul prăjit este foarte bun, la fel şi îngheţata cu caramel savurată după apus pe faleză.

Zilele ce au urmat au fost la fel de încărcate. În 4 zile, ne dublasem deja numărul de haine pe care îl aveam, şi eram bronzate cam prea mult, aşa că am hotărât ca în ultimele 3 zile, cât mai vom rămâne să ieşim doar seara, şi aşa am făcut pentru a evita să ne mai ardă soarele.

Ultimele zile au fost şi cele mai plăcute, pentru că astfel am evitat aglomeraţia care era în timpul zilei pe plajă. Au fost câteva ori când am ieşit de una singură pe plajă, şi m-am plimbat aşa, câte o oră, două.

Era plăcut să mai stau şi singură, nu că nu mi-ar fi plăcut să stau cu mama, dar aveam nevoie şi de câteva clipe doar cu mine.

Marea mă atrăgea inexplicabil de mult, începusem să o iubesc. Stând acolo, cu fiecare val care se apropia de mal, aveam senzaţia că mă încarc cu energie, cu energia valurilor. Pot spune deci, că am meditat, în felul meu, bineînţeles.

Au trecut şi cele 7 zile, au trecut şi următoarele 7 la munte. A fost frumos, ce pot să zic, dar parcă o parte din mine, voia mai repede să ajungă acasă. Poate că sunt eu prea comodă, poate că nu, în fine, nu ştiam care era motivul, dar voiam acasă, şi mama la fel.

Am făcut sute de poze în acea vacanţă, şi multe dintre ele au ieşit superb, mai ales cele de la munte. Întotdeauna mi-au plăcut verdeaţa, muntele, mai ales că nu era prea multă lume acolo, în comparaţie cu nebunia care era la mare, sau căldura căreia nu îi mai puteam face faţă.

M-am apropiat de mama din ce în ce mai mult pe parcursul a celor 3 luni de vacanţă. Nu credeam că voi ajunge să spun că am vreo prietenă, dar mama era cea mai bună prietenă a mea, puteam să îi spun orice, nu mă judeca, puteam să fac multe boacăne, ea mă ierta, şi lista poate să continuie mult şi bine. Cel mai important, e că puteam să comunicăm, şi că ne ajutăm una pe alta în orice problemă.

Devenise o tradiţie să ieşim în parc de două – trei ori pe săptămână. Ne distram de fiecare dată.

Cea mai frumoasă surpriză pe care mi-a făcut-o mama în acea vară a fost un pui de câine-lup, negru, fără pic de maro. Era superb şi nemaipomenit de drăgălaş. Numele eu i l-am ales, şi acela a fost Nero.

Dar vara s-a terminat şi a sosit toamna, şi odată cu aceasta şi începerea şcolii...

Capitolul 10
Răsturnare de situație

Mi-a fost destul de greu să îmi revăd colegii de clasă. Trezeau în mine un sentiment de repulsie și amintiri urâte. Am încercat să îmi văd de treaba mea, să învăț cât mai bine pentru că se apropiau tezele cu subiect unic care erau foarte importante pentru admiterea la liceu.

Primele săptămâni au decurs ca și înainte, doar că devenisem imună la jigniri. Mă întrebam dacă aveau să termine odată cu răutatea lor, care uneori mi se părea infinită, la fel ca și universul, dar nici universul nu eram sigură că era infinit. Acum gândurile mele semănau cu cele ale lui Einstein, atunci când a spus că două lucruri sunt infinite, și anume, universul și prostia omenească, doar că nu era sigur în privința primului. Așa era și la mine, doar că eu înlocuisem prostia cu răutatea. Dar poate se asemănau unele cu altele, nu? Adică, erau proști, în viziunea mea, niște nătărăi, dar asta nu însemna că mă credeam eu superioară, ci doar știam că nu degeaba am un creier.

Cred că eram totuși răutăcioasă, în gândurile mele, dar ce mai conta. Lor nu le păsa de mine, nu voiau decât să mă supere, iar mie nu îmi păsa de ei. Sau mai bine zis, *nu îmi mai păsa*.

Eram mândră de mine pentru că nu mă mai răneau cum o făceau înainte. Chiar dacă observaseră sau nu o schimbare la mine, ei continuau totuși să fie cam răutăcioși.

De ce nu putusem dintotdeauna să îi ignor și să nu mă afecteze în vreun fel comportamentul lor? Ar fi fost mult mai ușoară viața mea.

Într-o zi, prin decembrie când dăduse prima ninsoare, câțiva dintre colegi au început să se bată cu bulgări de ză-

pădă. Când am ieşit de la ore, nu am scăpat, şi am devenit victima unui bulgăre de zăpadă chiar pe gât. În acea seară, când mă întorceam de la şcoală, de una singură ca de obicei, şi ca să evit un al doilea bulgăre, mi-am imaginat că trimit energie negativă asupra lor, şi îmi doream cu atâta disperare să li se întâmple ceva rău încât a doua zi, am regretat ceea ce am gândit nespus de tare, mai ales când am aflat că 4 colege s-au îmbolnăvit. Era evident că răciseră din cauza bătăii cu zăpadă, şi nu din cauza gândurilor mele puerile. În acea seară eram foarte pornită împotriva lor, şi faptul că acea stradă era una foarte întunecată şi pentru că nimeni nu era prin preajmă, nici ţipenie de om, m-a făcut să adun multă energie negativă. Întunericul parcă mă făcea mai negativistă, mai necugetată.

Zilele treceau, săptămânile treceau, la fel şi lunile. Goana după note era din ce în ce mai acerbă, erau cu toţii disperaţi după notele de 10. Îi înnebunea parcă, şi erau dăţi când mă speriau cu această dorinţă nebună de a avea doar note maxime. Prieteniile din acea clasă începuseră să dispară încet-încet. Fiecare era doar pentru el, şi chiar făceau tot posibilul ca ceilalţi să ia note mici, de exemplu când copiau, unii de la alţii, dădeau ciorne greşite, sau scriau intenţionat un răspuns prost, ce să mai spun, era o vânătoare după note.

Nu puteam să cred că pentru ei notele reprezentau totul.

La tezele de pe primul semestru am luat note maxime, şi eram mândră de performanţele mele, mai ales că eu nu făcusem meditaţii la nicio materie, spre deosebire de colegii mei care făceau aproape toţi meditaţii, şi chiar se lăudau cu acest fapt, şi ca ce chestie, să se laude că au părinţii lor bani de aruncat, sau că nu fac faţă ori sunt nătângi?

Clasa a VIII-a a trecut cel mai greu dintre toţi anii, poate şi pentru că aşteptam cu nerăbdare să se termine odată şi să intru la liceu.

Mai aveam încă o lună de şcoală, luna când se încheiau mediile, când dădeam ultimele teze. A fost o lună grea. Înainte de fiecare teză nu puteam să dorm noaptea, şi aveam în mine o teamă inexplicabilă.

Teza la istorie a fost cu peripeţii, fiindcă mi-a fost luată din faţă lucrarea pentru a se putea copia după ea; evi-

dent, profesorii supraveghetori nu au văzut la timp asta. Nu am mai avut timp să fac un subiect şi am luat nota 9. Directoarea şcolii a preferat să treacă cu vederea acest incident din timpul tezei, însă mama nu a preferat asta, şi a făcut public acest caz la inspectoratul şcolar.

Nu m-am bucurat, dar nici nu am plâns pentru că directoarea a fost sancţionată şi dată afară, măcar ştiu că se făcuse dreptate. Nu era vorba că luasem un 9, ci faptul că nişte persoane care nu învăţaseră nimic, au luat aceeaşi notă ca mine, era nedrept.

Mai erau două săptămâni de şcoală când am dat un test surpriză la fizică. A fost lucrul la care mă aşteptam cel mai puţin, însă am luat 9, spre mirarea mea.

Partea proastă este că ai mei colegi au luat cu toţii note de 3 şi de 4, ceea ce însemna că aveau mediile stricate şi şansa de a intra la liceul dorit se micşorase.

Am fost acuzată că am copiat, şi în acel moment, am ţipat:

– Stop!!!

Toată clasa rămase cu gura căscată.

– M-am săturat să mi se pună la îndoială inteligenţa şi să fiu acuzată că EU copiez! Gata, mi-a ajuns până în gât! V-am suportat cu greu atâţia ani, nemernicilor! Credeţi că notele sunt totul? Aflaţi că nu e aşa, pentru că sunt lucruri mai importante în viaţă decât mizerabilele astea de note, care nici măcar nu arată inteligenţa fiecărui elev, decât foarte, foarte, foarte, foarte rar. M-am săturat să vă tot văd cum alergaţi după note bune, să vă văd cum daţi la sfârşit de ore flori profesoarelor, sau cadouri, poate-poate, să aveţi voi note mai bune. Frustraţilor ce sunteţi, nu o să ajungeţi nimic în viaţă, decât nişte netrebnici. Nu aveţi niciun viitor şi credeţi că vi se cuvine totul. Credeţi că dacă vă purtaţi aşa urât cu mine, sau cu oricine altcineva vă va uşura într-un fel viaţa? Sau că vă veţi simţi mai bine? Ei bine, nu e aşa, deschideţi-vă ochii!!! Am tăcut prea mult timp, şi merit să fiu ascultată. Dacă aveţi de gând să luaţi în considerare cuvintele mele, bine, dacă nu, şi mai bine! Faceţi ce vreţi cu viaţa voastră, dar nu o implicaţi şi pe a altuia, şi nu spuneţi lucruri pe care oricum nu cred că le credeţi despre cineva, doar pentru ceva pentru care voi sunteţi vinovaţi. Acum e vorba de un test idiot, şi de o notă idioată, şi daţi vina pe

cel ce a învățat. Dar când o să aveți un loc de muncă ce o să faceți? O să vă plângeți ca acum dacă sunteți dați afară, sau veți căuta un nou loc de muncă? Atunci pe cine o să mai dați vina, pe șef, că a concediat un incompetent, sau pe voi pentru că nu v-ați făcut treaba? Asta e și școala, îți faci treaba ta de elev, pentru a lua note, dar nu învinui pe cel care și-a făcut treaba doar pentru că tu nu ai făcut-o! În felul ăsta o să ajungeți vai de mama voastră! Nu știu cum v-am suportat eu atât de mult timp, dar cum vă suportați pe voi înșivă?...

După micul meu discurs nu exagerez când spun că toți aveau privirea în pământ și nici măcar unul nu avea curajul să mă privească în ochi. Eram plăcut mirată fiindcă nimeni nu mă întrerupsese, ba chiar se citea pe chipul lor regretul, și că se simțeau umiliți.

Au schimbat câteva priviri între ei, și atunci o colegă care îmi făcuse o grămadă de probleme, a venit spre mine:

– Știi că ai dreptate? Da, ai dreptate, și uite, eu îți cer scuze. Nu știu alții ce simt, dar când tu ai spus ce ai spus, m-am simțit prost pentru că m-am simțit vizată. Poate ar fi cazul să ne schimbăm cu toții. Tu, Amy, mie mi-ai deschis ochii, și îți mulțumesc.

– În cazul ăsta, mă bucur dacă ți-am fost de ajutor, și nu vreau ca toate amintirile mele legate de această școală să fie triste și mizerabile, i-am spus eu Adelei întinzându-i mâna. Prietene?

– Prietene, zise ea zâmbindu-mi și luându-mă în brațe.

La această scenă câteva colege au început să plângă, altele au continuat să mă privească cu ură și au ieșit din clasă, însă afectate îndeajuns de mult încât să realizez că discursul meu a dat roade.

Băieții, au venit cu toții să mă bată pe umăr și să îmi zică:

– Cred că trebuia și tu până la urmă să te faci auzită, bravo Amy, pentru asta te susținem băi!

– Da, te-ai făcut auzită, ce dracu' eram toți așa înnebuniți după note, am și uitat cine suntem. Ne-am purtat îngrozitor, și ne pare rău că te-am marginalizat doar pentru că erai ceva mai isteață, adică mai înțeleaptă decât noi toți

la un loc, ziseră cele două gemene, Laura şi Miruna într-un glas aproape simultan.

– Vorbiţi voi în numele vostru, zise Ilinca, cea mai nesuferită blondă pe care am întâlnit-o în viaţa mea. Ce a spus, au fost numai nişte prostii, şi acum deodată, vreţi să cred că v-a cucerit pe toţi, tocilara asta notorie? Treziţi-vă proştilor, vă manipulează.

– Dar ce, Ilinca, ai învăţat cuvinte noi? Amy să ne manipuleze? Eşti dusă, cred că mai degrabă tu ai făcut asta băgând strâmbe cum că ea aduce profilor cadouri şi face meditaţii. Asta ziceai tu de oftică dacă Amy lua note mai mari ca tine, şi ne-ai făcut şi pe noi să credem balivernele tale, zise grupul de băieţi din jurul meu.

– Ha, sunteţi cu toţii nişte stupizi, răspunse Ilinca şi ieşi din clasă trântind în urma sa uşa cu putere.

– Ce fiţoasă este! zise enervat Andrei, unul dintre băieţi. Haide Amy, nu te supăra, numai ea e de vină cu minciunile ei. Bine, recunosc că şi unii dintre noi suntem vinovaţii ba că am fost prea slabi şi am ascultat-o, ba că am plecat urechea la ce zicea ea, şi o susţineam. Dă-le încolo de note. La naiba cu nota de 4 de la fizică. Noi să fim sănătoşi!

– În sfârşit cineva care a înţeles, am răsuflat eu uşurată. Deci, nu mă urâţi cu toţii, e bine de ştiut, am glumit eu.

– Amy, tu auzi ce spui, cum să te urască cineva pe tine? Nici măcar Ilinca nu te urăşte, doar e ea mai răutăcioasă, se enervează că e a doua în clasă, şi nu prima. Ar fi vrut să te muţi la altă clasă doar ca să ia ea premiul întâi, poţi să crezi? zise Marian, băiatul grăsuţ şi prietenul cel mai bun al lui Andrei.

– Să înţeleg că asta era planul ei? Ha! Uite că nu i-a mers cu mine! am râs eu răutăcios.

– Te-ai ţinut bine, şi, chiar ne pare rău că nu am vorbit cu tine aproape deloc în ultimii, 4-5 ani, îmi mărturisi Anca, fata cu ochelari din prima bancă de la fereastră.

– Şi mie îmi pare, nu sunteţi aşa de răi pe cât îmi închipuiam. Poate ar fi trebuit să încerc să mă apropii de voi, într-un fel, le-am zis eu puţin tristă.

– Da, să ştii că noi începusem să credem că eşti arogantă şi că de asta nu vorbeşti cu noi niciodată, că în pauze nu ieşi din clasă şi stai şi citeşti din cărticica aia a ta de rugăciuni. Credeam că nu vrei să vorbeşti cu nimeni pentru

că nu ne suporți, dar se pare că nu era așa... spuse Andrei derutat.

– Aş putea spune acelaşi lucru, Andrei. Mai bine mai târziu, decât niciodată, putem acum începe să ne cunoaştem, nu?

– Normal, zise Andrei şi mă luă în brațe pe nepregătite.

Aş putea spune că în acel moment am simțit ceva ciudat, un soi de afecțiune pentru Andrei, mai ales când s-a desprins de mine şi m-a privit drept în ochi zâmbindu-mi sincer şi nevinovat. Oare se înfiripa ceva între mine şi colegul meu de clasă, care crezusem că mă urăşte şi pe care credeam că îl urăsc?

Andrei întotdeauna fusese băiatul de gaşcă care vorbea cu toată lumea, mai puțin cu mine, desigur, şi care ajuta pe oricine când avea nevoie de el. Se înțelegea cu toți, şi demult remarcasem că multe fete îl plăceau, pentru că era sociabil şi pentru că era şi frumuşel. Avea nişte ochi frumoşi verzi, un păr şaten deschis pe care şi-l purta destul de lung, şi în toate părțile zburlit. Avea acel ceva care te făcea să ai încredere în el şi să îi poți spune orice, absolut orice. Dar asta observasem eu abia acum... Cât de oarbă putusem să fiu?!

Abia după ce îmi vorbise, remarcasem că are o voce caldă şi un zâmbet fermecător. Începusem să îmi schimb părerea despre Andrei acum, şi îl vedeam cu alți ochi, dar aveam oare de ce?

– Amy, ai auzit? Te-am întrebat dacă vrei să ieşi cu noi după ore în parc? Să vorbim, bem un suc, aşa, cu gaşca? Ce zici? mă întrebă chipeşul Andrei.

Nu auzisem când mă întrebase asta, eu mă uitam în ochii lui adânc, şi probabil rânjind ca o fetiță tâmpită.

– Mai întrebi? Bineînțeles că vin, am spus eu puțin cam prea entuziasmată. Mai avem o oră, nu? am întrebat eu încercând să maschez tăcerea mea de mai devreme.

– Da, îmi răspunse Andrei, mai avem istorie şi ne cărăm! Pot să stau cu tine în bancă ora asta? mă întrebă el zâmbind. Nu ai mai avut coleg de bancă din clasa a VI-a.

– Oau, ai ținut minte, i-am zis eu mirată că ştia de când nu mai stătusem în bancă cu cineva.

– Pot, deci? mă întrebă el emoționat.

– Da, haide, îţi fac loc, i-am zis eu râzând şi eliberându-i locul în bancă colegului meu nou. După ce se instală ieşi din clasă val-vârtej cine ştie pe unde...

Fetele care rămăseseră în clasă şi puţinii băieţii care mai se găseau prin preajmă, chicoteau pe înfundate uitându-se ba la mine, ba la Andrei. Aşa că m-am hotărât să aflu cumva...

– Hei, Laura, poţi să vii puţin?

– Sunt Miruna, şi da, pot, îmi zise Miruna zâmbindu-mi.

– A, scuze, vă încurc încă. Păi, voiam să te întreb, în legătură cu, în fine, adică pur şi simplu vreau să ştiu, dacă tu ştii, sau ai auzit, înţelegi tu, vreau să zic, ştii cumva, ah, drace, m-am bâlbâit eu.

– Poftim? făcu ea uitându-se la mine speriată. Aaa, cred că îmi dau seama, zise Miruna uitându-se la Andrei, care încă mă privea şi îmi făcea cu mâna zâmbind. Da, cred că te place!

– A, am făcut eu agitată. Nu voiam să ştiu asta, sau, ba da, ba nu, voiam să ştiu de ce tot râdeţi voi, tu, Laura şi ceilalţi.

– A, păi de asta. De mult timp Andrei căuta un motiv să vorbească cu tine. Eşti singura fată care nu vorbeşte cu el, şi cea mai drăguţă în ochii lui, dar şi cea mai timidă şi misterioasă. Te place, şi nu ai idee de când.

– Ce? Tu vorbeşti serios, sau glumeşti? Adică, nu are cum să fie adevărat, cum el să mă placă pe mine???

– Păi da, încă un motiv pentru care o enervezi pe Ilinca, ştii, ea îl place pe Andrei din clasa I.

– Da, cred că asta ştie toată clasa, până şi eu, am zis eu uitându-mă în jur.

– În fine, e ciudat tot ce s-a întâmplat. Acum 10 minute eram cu toţii ca nişte duşmani în clasa asta, cu tine, şi acum, mai mult de jumătate îţi iau partea, şi îţi sunt prieteni. Deja eşti invitată în parc, şi ai aflat că Andrei te place. Cum faci faţă? mă întrebă Miruna amuzată de situaţie, şi totodată afectată ca şi cum s-ar pune în pielea mea.

– Crede-mă că nu ştiu, şi mi se pare incredibil ceea ce tocmai s-a întâmplat, i-am mărturisit eu Mirunei.

Deodată am simţit cum un val de căldură mă izbeşte, iar următorul lucru a fost că nu mai auzeam cu o ureche şi am început să văd alb în faţa ochilor.

Am încercat să mă agăţ de o bancă, dar nu ştiu ce am prins, pentru că în următorul moment am căzut...

– Amy, mă auzi? Amy, trezeşte-te!

Era profesoara de istorie care îmi dădea cu apă rece pe faţă, iar lângă ea erau Andrei, Miruna, Laura, Adela şi Marian, şi aveau figurile îngrozite.

– Eşti bine acum, poţi să te ridici puţin? Andrei mi-a spus că te-a văzut cum te albeşti la faţă şi la fix te-a prins înainte să cazi.

– O, Doamne, îmi pare rău, am spus eu încercând să par convingătoare, dar în acel moment mă gândisem doar că leşinasem în braţele lui Andrei. Cam penibil, nu? Dar uite că trucul domnişoarei la ananghie merge de fiecare dată, îmi ziceam eu.

– Să te ajut să te scoli, zise Andrei luându-mă de mână, şi iar am simţit acel val de căldură.

– Nu!!! Lasă-mă jos, încă nu mi-am revenit complet, am strigat eu un pic prea tare.

– O, haideţi, e numai teatrul de ea, nu vedeţi! se plângea Ilinca de partea cealaltă a clasei.

Începuse ora, şi deci erau toţi colegii mei în clasă şi fuseseră martori la stânjenitorul meu leşin.

– Toader Ilinca, strigă furioasă profesoara de istorie, cum poţi spune aşa ceva? E limpede că a leşinat şi ţie îţi arde de glume aici? Afară din clasă acum!

Profesoara văzând că Ilinca se prosteşte şi îşi dă ochii peste cap, mai strigă o dată:

– Acum am spus, fetiţo!!! Sau preferi să te ascult din lecţia de azi, pe care oricum cred că nu ai pregătit-o?

Ilinca văzându-se înfrântă ieşi din clasă nervoasă. Acum toate perechile de ochi din clasă erau aţintite asupra mea.

– Cred că vreau să merg la baie, am spus eu cu un glas stins. Îmi daţi voie doamnă profesoară?

– Da, du-te, du-te. Laura şi Miruna, mergeţi voi cu ea, zise profesoara cu autoritate.

– Mulţumesc, am spus eu, iar profesoara dădu din cap aprobator.

Când am ieşit din clasă l-am văzut pe Andrei uitându-se disperat după mine.

– Ce ai pățit? Ce naiba s-a întâmplat? mă întreba îngrijorată una din gemene.

– Nu ştiu, am simțit cum ameţesc şi cum cad, nu mă mai ţineau picioarele, am spus eu mecanic.

– Oau, dar ai căzut chiar în braţele lui Andrei şi când te-a întins pe jos şi ţi-a luat cu grijă capul în mâini, am crezut toate că te va săruta! zise cealaltă geamănă visătoare.

– Mda, păcat că nu suntem în *Frumoasa din pădurea adormită*, şi că eu chiar am leşinat, am răspuns eu puţin ruşinată după ce auzisem cuvântul „sărut".

– Ne-am speriat, ai căzut aşa dintr-odată, ziseră amândouă gemenele.

– Eu m-am speriat şi mai mult când.v-am văzut adunaţi asupra mea, cu toţii, le-am spus eu fetelor dându-mi cu puţină apă rece pe faţă.

– A fost groaznic! Am crezut că cine ştie ce ai păţit, ne-ai speriat rău. Credeam că ai făcut un atac de cord, sau cam aşa ceva, zise una din fete.

– Atac de cord? am întrebat eu amuzată.

– Da, din cauza emoţiei, ştii, din cauza răsturnării de situaţie. A fost foarte aiurea. Mai întâi te cerţi cu noi, apoi te împaci cu aproape toată clasa, şi deodată leşini.

– Asta da răsturnare de situaţie! am zis eu mirată de întâmplări, pe care abia acum le conştientizam în adevăratul sens al cuvântului.

Parcă nici nu îmi aminteam vremurile când sufeream şi plângeam la biserică rugându-mă să se termine odată. Parcă dintotdeauna avusesem prietene acolo, şi pe Andrei, care să mă placă. Evident, că pe Ilinca o percepeam tot ca pe un duşman. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Se pare că rugăciunile îmi fuseseră ascultate, tocmai în ultimele săptămâni de şcoală, iar lucrurile se aranjaseră perfect, chiar atunci. Dumnezeu mă iubea mai mult ca oricând, iar gândul îmi zburase la Maria. M-am uitat atunci la brăţara de la ea, şi mi-am zis că şi ea e fericită.

Văzând că sunt mai bine, fetele m-au dus în clasă. În banca mea mă aştepta Andrei bucuros că îmi revenisem.

– Nu ai idee cât ne-ai speriat! îmi zise Andrei îngrijorat. Nu ai mâncat azi, sau eşti bolnavă?

Nu mă gândisem la asta până acum, şi nu era prima oară când leşinasem. O dată se întâmplase la mănăstire,

când am presupus că sunt doar obosită şi înfometată, dar acum, nu era nimic de acest fel. Putea oare un om să leşine din pricina emoţiilor?

– Cred că nu am mâncat bine acasă, am încercat eu să mint.

– Nu ştiu de ce, dar nu te cred, îmi zise Andrei măsurându-mă din cap până în picioare şi luându-mă de mână. Uite, să te ajut să te aşezi în bancă! îmi spuse el binevoitor.

– Mă descurc, nu e nevoie să mă ţii, pe bune, i-am spus eu puţin enervată pentru că m-a luat de mâna.

– A, scuze, nu mi-am dat seama, zise încurcat.

– Nu e nimic, doar să nu o mai faci, bine? Mă faci să mă simt, prost, adică nu sunt chiar atât de neajutorată, am râs eu.

– Observ asta! râse Andrei cu mine.

– Hei, voi doi, mai uşor cu vorbăria! strigase profesoara la noi.

– Ne scuzaţi, doamnă profesoară, am spus eu şi Andrei într-un glas.

– Amuzante orele cu un coleg ca mine în bancă, aşa-i? glumi Andrei cu mine încercând să pară cuceritor.

– Şi cam posace cu mine, nu? l-am întrebat eu tot glumind.

– Hei, să ştii că eşti mult mai amuzantă decât credeam. Nici în clasa a III-a nu erai atât de amuzantă, vorba aia, pe vremea când încă mai râdeai cu fetele, mai socializai.

– Eh, din clasa a V-a, m-am schimbat mult, cel mai mult, am spus eu.

– Introvertită fiinţă ce ai fost tu! râse Andrei.

– Heeei, cine zice că încă nu mai sunt? am spus eu încercând să par serioasă.

– Nu mai păcăleşti pe nimeni acum. Eu cred că demult te-ai schimbat în bine, doar că noi ceilalţi am observat abia acum asta... asta zic eu, nu ştiu de ce. Nu ai idee cât de şocaţi am fost cu toţii, chiar toţi, de ce ai spus. Nu îţi poţi imagina cât de tare a fost faza aia!

Hă? Andrei observase ceva? Incredibil.

– Stai stai, tu de ce spui că m-am schimbat mai demult, dar că abia acum au observat şi ceilalţi? am întrebat eu mirată.

– A, păi... s-a bâlbâit Andrei.

– De ce nu îmi spui, haide, vreau să ştiu, te rog, m-am rugat eu de el.

– Amy, Andrei, continuaţi-vă afară discuţia, haideţi, afară, afară! zise profesoara nervoasă, dar încercând să pară calmă.

– Dar, dar... am zis eu.

– Afară, haideţi!!!

Ne-am supus şi am ieşit amândoi. Ne-am aşezat pe scară şi am încercat să mai scot de la Andrei ceva.

– Să continuăm, am zis eu dârză.

– Am şi uitat ce vorbeam, minţi Andrei.

– Da, sigur, şi eu sunt blondă natural. Haide Andrei, e limpede că îmi ascunzi ceva, dar nu văd de ce.

– Oh, fie, îţi spun, îmi zise Andrei nu prea încântat.

– Daa! am strigat eu bucuroasă.

– Eu te-am observat în toţi anii ăştia, şi am văzut că eşti diferită faţă de ceilalţi colegi. Am zis la început că e ceva trecător, dar am început să cred ce zicea Ilinca, şi apoi ce ziceau ceilalţi că eşti o tocilară bla bla bla, înţelegi tu. Dar ceva îmi spune că nu eşti aşa, şi aş fi vrut să pot să vorbesc cu tine, dar îmi era teamă că îţi vei arăta colţii dacă aş fi încercat să mă apropii de tine, înţelegi?

– Da, înţeleg, am oftat eu.

– Da, şi în afară de asta, te vedeam uneori când te mai duceai la biserică, şi de multe ori te-am surprins cu lacrimi în ochi, sau te vedeam cu ochii roşii la şcoală, mai ales anul trecut. Anul ăsta, nu te-am mai văzut cu ochii înroşiţi de plâns, nu te-am mai văzut tristă, ci doar indiferentă, aproape arogantă. Trebuie să recunosc că păreai cu adevărat plină de tine, păreai că ştii mai multe, şi era cât pe-aci să mă las înşelat de masca asta nouă a ta, când tu de fapt, te schimbaseşi în bine. În plus de asta, toţi cei din şcoală au aflat că ai fugit de acasă, dar nimeni nu a aflat prea multe. În ziar nu ai mai apărut, şi nici la televizor. Am crezut că a fost o confuzie treaba asta a ta cu fuga, sau o păcăleală. Da chiar, până la urmă ai fugit, sau nu? mă întrebă Andrei.

– Am fugit, da, i-am răspuns eu râzând.

– Unde?

– La mănăstire, am răspuns eu calmă, ca şi cum aş fi răspuns la „ce mai faci?” cu „bine“.

– La mânăstire? Cum naiba? întrebă Andrei curios şi speriat totodată.
– Cu stil, am glumit eu.
– Pe bune, Amy...
– O să îţi povestesc cu altă ocazie. În fine, ai observat bine, încă din vară m-am schimbat, am avut... o revelaţie, dacă pot numi astfel evenimentul care mi-a schimbat viaţa. Da, sunt fericită, şi nu ai idee cât mă bucur de această stare de bine.
– O, zise Andrei fără să înţeleagă exact ce spuneam eu.
– Îţi voi explica cu o altă ocazie, ok? i-am spus eu sinceră.
– Da, dar...
În acel moment s-a sunat de ieşire şi am zbughit-o în clasă mai mult ca să evit acel „dar“ pe care tocmai îl spusese Andrei, şi care pentru mine însemna un nou set de întrebări deranjante.
– Heeei, aşteaptă-mă. Amy!!! strigă el după mine.
– Grăbeşte-te, mergem în parc, ai uitat? i-am spus eu zâmbindu-i.
– A, da, a spus Andrei năucit. Aproape uitasem.
– Cum, ai şi uitat? am glumit eu.
– E, cum să uit, nu am uitat, zise Andrei începând să se înroşească.
– Hei, calm, doar glumeam.
– Scuze, încă nu m-am obişnuit cu noua Amy...
– În cazul ăsta, obişnuieşte-te, i-am spus eu râzând larg şi luându-l de mână ca să ne luăm ghiozdanele şi să plecăm.
La acest gest pe chipul lui Andrei a apărut un sentiment pe care nu îl mai văzusem vreodată. Părea în culmea fericirii, dar îi era şi frică de ceva, de parcă îi era frică de mine, pentru că îl luasem de mână.
Poate nu ar fi trebuit să îl ating, şi atunci i-am dat repede drumul, dar nu părea să se simtă mai bine.
Am ieşit în acea zi în parcul Moghiorş, vreo 4-5 copii. Andrei a fost neobişnuit de tăcut toată ziua, şi la fel de neobişnuit a fost că eu am fost cea care a râs şi vorbit cel mai mult.

Spre sfârşitul ieşirii noastre, Andrei mi-a cerut numărul de telefon, mobilul meu, şi m-a condus până acasă.

– S-a întâmplat ceva, Andrei? Pentru că eu am vorbit cel mai mult azi, iar tu nu ai scos niciun sunet... parcă am fi făcut schimb de roluri, i-am spus eu zâmbind timid.

– Nu ştiu, nu prea am avut chef să vorbesc, am preferat să observ, înţelegi tu, zise el uitându-se la mine sugestiv.

– Nu, nu înţeleg, am replicat eu confuză. Nu înţeleg, explică-mi.

– Amy, eşti fată isteaţă, zise el dându-şi ochii peste cap şi pufnind din nas.

– Nu sunt deloc isteaţă şi nu înţeleg, i-am spus eu hotărâtă. Chiar nu ştiu la ce te referi. Am făcut eu ceva?

– Nu, nu e vorba de asta.

– O, ba da. Ştiu, gata, am pretins eu.

– Chiar ştii? mă întrebă el fâstâcindu-se.

– Da, normal. Îmi pare rău că am leşinat în braţele tale, trebuia să mă aşez mai înainte pe un scaun, de când am început să nu mai aud bine. Asta e, nu? am întrebat eu prefăcându-mă amuzată, deşi ştiam că nu era vorba despre asta...

– Amy, chiar vrei să mă enervezi? Pentru că îţi iese foarte bine.

– Măcar atât pot să fac, am răspuns eu ironic la remarca sa. Ştiu că nu despre asta era vorba, dar vreau să îmi spui tu, cu vorbele tale ce te-a făcut să te simţi prost azi, în parc.

– Asta, zise Andrei luându-mă de mână. Asta era.

Am încercat să rămân calmă şi să nu mă panichez.

– Aaaa, te-am luat de mână pentru că altfel rămâneai în urmă, a fost ceva nevinovat, instinctiv, şi apoi, tu strigai după mine să te aştept, de asta te-am luat de mână, ce credeai, l-am întrebat eu amuzată şi clipind repede din gene, teatral.

– E vina mea atunci, pentru că am crezut că înseamnă altceva.

Îmi era milă de Andrei, mai ales că îl vedeam cum se uita trist în pământ. Până la urmă, era Andrei, tipul haios şi drăguţ, dorit de toate fetele din şcoala mea. Era popular, amuzant, era genul de băiat ideal, dar nu ştiu dacă era şi

pentru mine. Deocamdată îl simpatizam, doar, cred, sau, nu știu...

– Îmi pare rău, atât am putut să mai zic. Mai vorbim, ok?

– Te sun, da, zise el nesigur și încruntându-se unui gând.

– Nu e nevoie, mâine e vineri, ne vedem la școală, încă nu e weekend. Stai tot cu mine în bancă, mai râdem, mai discutăm, Marian nu cred că se supără, poate să stea cu altcineva.

– A, da. Stau tot cu tine, logic. Sper să nu ne dea afară profele și mâine, râse Andrei.

– Ei, și dacă ne dau, asta-i viața! am răspuns eu nepăsătoare.

– Îmi place noua Amy, îmi zise Andrei timid.

– Da, și mie, am râs eu.

Abia după ce a plecat am înțeles ce voia Andrei să spună prin „îmi place noua Amy". Nu o spusese în sensul în care credeam eu inițial, prietenește, spunea că mă place, adică, mă plăcea cu adevărat. Dar, și pe vechea Amy o plăcea, puțin, nu? Cel puțin așa înțelesesem de la Miruna, și cred că înțelesesem bine.

Mama deja ajunsese acasă și era foarte bucuroasă să mă vadă.

– Ce faci, Amy? Ești bine, văd că ești neobișnuit de fericită, remarcă ea.

– O, se vede? am întrebat râzând larg.

– Limpede! Ce s-a întâmplat, tu niciodată nu ai venit în halul ăsta de fericită de la școală, râse mama zgomotos.

– Păi, i-am pus la punct. Și a avut loc o schimbare de situație, am spus eu misterioasă.

– Așa, povestește, povestește! mă îndemnă ea mai emoționată decât eram eu.

– Da, și au fost de acord cu mine unii colegi, total de acord și chiar pot să afirm că mi-au devenit prieteni, nu pot să cred.

– Continuă, continuă, zise mama uimită și din cale afară de fericită.

– Și am aflat că Andrei mă place, am zis eu exaltată.

– Și, și??? făcu mama uitându-se la mine disperată.

– Şi... am leşinat.
– Poftim??? Cum adică ai leşinat? mă întrebă ea îngrozită.
– Uite aşa, am răspuns eu mândră, prefăcându-mă că mă prăbuşesc la pământ.
– Amy, zise mama ridicându-şi ameninţător sprânceana dreaptă.
– Nu ştiu ce s-a întâmplat, probabil a fost de la emoţie, nu ştiu, mă simţeam perfect, când deodată, zbuf. Partea bună e că m-a prins tocmai Andrei.
– Să ghicesc, trucul domnişoarei la ananghie, nu?
– Exact. Vreau să spun, chiar am leşinat, dar pentru o colegă, sau mai multe a părut totul doar teatru ieftin.
– Eu îmi fac griji în privinţa asta. Mergem la doctor mâine, nu te duci la şcoală, zise mama autoritară.
– Haide mami, tocmai mâine, când am şi eu prieteni, când o să mă distrez, când o să stau cu Andrei în bancă, am protestat eu cam visătoare. Mă duci după ce termin şcoala, mai e puţin, şi oricum, a fost de la emoţie, pe bune.
– Bine, dar în prima luni de după terminarea şcolii, mergem la doctor, da?
– Da mami, normal, am minţit eu.
Ştiam că până termin eu şcoala, peste o săptămână, o să şi uite de leşinul meu. Până la urmă, doar leşinasem, nu păţisem ceva grav, nu?
– Şi, Amy, cum s-a întâmplat această răsturnare de situaţie? Ce le-ai spus? mă întrebă mama curioasă.
– Păi dădusem un test, eu am luat şi de data asta cea mai mare notă, şi au zis că am copiat, şi alte mizerii. A fost picătura care a umplut paharul, şi m-am răstit asupra lor. Le-am zis că notele nu sunt totul în viaţă, că sunt nişte nemernici dacă ei cred că făcându-mi mie rău ei se vor simţi mai bine. Le-am reproşat multe, şi chiar dacă am părut puţin cam frustrată, măcar ştiu că în acest moment nu mai am niciun regret, şi tot ce a fost în trecut, parcă nici nu s-a întâmplat. Până la urmă, ce a fost, a fost.
– Înţeleg. Ce mi-aş fi dorit să fiu şi eu măcar o muscă pe un perete să văd toată scena. Sunt mândră de tine, îmi spuse mama.

Chiar se vedea că era mândră de mine, parcă ea ar fi avut acest triumf asupra lor, nu eu, atât de bine părea că se simte.

– A fost incredibil. Nu îmi vine să cred, nu e adevărat, am spus eu uitându-mă la tavan mirată, şi ridicând din umeri.

– O, ba da, este. Ştii că înainte îmi spuneai că abia aştepţi să intri la liceu?

– Da, normal că mai ţin minte.

– Ei bine, ţi-ai păstrat acea dorinţă, de a intra la un liceu la care eşti sigură că nu va intra vreun coleg de-al tău? mă întrebă ea încruntându-se.

– Sinceră să fiu, da. O să rămân prietenă cu cei cu care azi m-am înţeles bine, m-am distrat şi care mi-au luat apărarea. Dar parcă vreau să se schimbe totul la liceu, vreau ceva nou. Nu zic asta cu răutate, pur şi simplu.

– Mă gândeam, că poate, vei vrea să intri în Lazăr, sau Sava. Sunt licee foarte bune, şi tu poţi intra cu media ta oriunde. Şi speram că vrei să intri de acum în acelaşi liceu ca şi colegii cu care ai început să te înţelegi. Andrei în ce liceu merge?

– Păi îl auzisem că în Şincai, e un liceu bun.

– Poţi să intri acolo, e într-adevăr un liceu foarte bun.

– Da, dar...

– Dar, ce? întrebă mama

– Eu m-am hotărât cam de două săptămâni, oarecum. Vreau la un liceu unde se intră cu o medie nu prea mare dar nici prea mică, una accesibilă. Am de ales între Şcoala Centrală şi Spiru Haret.

– Dacă aşa vrei tu...

– Poţi merge cu mine sâmbătă să le localizăm? Ştii că singură nu mă descurc şi mă pierd şi până la piaţă.

– Mergem atunci sâmbătă, zise mama zâmbind.

– Tu ce liceu ai făcut, mami?

– Ghici!

– Sava?

– Nu.

– Lazăr?

– Nu...

– Şincai?

– Nu, în niciun caz.

– Haşdeu?
– Nici nu am auzit de el, râse mama.
– Spiru Haret? am întrebat eu de parcă aş fi ştiut deja răspunsul.
– Da!
– Păi, şi de ce nu mi-ai spus până acum? am întrebat-o eu iritată.
– Ha! Uite aşa. Mă întrebam ce liceu ai vrea tu, dar nu îmi imaginam că Şcoala Centrală ori Spiru Haret.
– Un răspuns mai plauzibil, decât „uite aşa", se poate? am întrebat-o eu ironică.
– Hmm, să zicem că, e un liceu special, şi nu spun asta doar pentru că eu am învăţat acolo. O să îţi placă dacă vei intra acolo.
Mama încă evita să îmi spună adevăratul motiv, dar poate nu avea unul logic, m-am gândit eu. Am lăsat-o baltă şi am început să mă imaginez acolo, în acel liceu. Deja mă simţeam mare, o liceană.
– Mă întreb cum arată, i-am zis mamei uitându-mă în gol.
– Stai să vezi ce biblioteca frumoasă are!
– Da, de-abia aştept să descopăr cărţile de acolo, am spus eu bucuroasă gândindu-mă la multitudinea de cărţi.
– Să ştii Amy, că o bibliotecă ascunde mai mult decât nişte simple cărţi, îmi zise mama în şoaptă.
– Ei, dar ce vrei să spui, am întrebat-o eu amuzată şi confuză în acelaşi timp.
– Mistere...
– ...din cărţi?
– De după, dintre, de peste tot, îmi zise mama cu un glas care încerca să pară misterios.
– Daa, atmosfera face totul, nu?
– Şi nu numai ea, îmi zise mama tot în şoaptă.
– Bine, cred că începi să mă sperii, am râs eu.
– Glumesc, Amy, râse şi mama făcând nişte ochi de pisică.
Glumă sau nu, mama m-a făcut curioasă apropo de liceul pe care voiam să îl vizitez sâmbăta care urma să vină, peste două zile. Şcoala Centrală parcă nu mai prezenta un interes pentru mine, deloc chiar. Mă simţeam o elevă a liceului Spiru Haret, o spiristă.

Nu am închis un ochi toată noaptea. Mă gândeam la prea multe şi tot nu mi se părea adevărat. Mă înţelegeam cu majoritatea colegilor, Andrei mă plăcea, iar eu voiam să intru în liceul în care învăţase şi mama. Grozav, nu?

Refăceam în minte firul întâmplărilor din ziua precedentă şi nu numai. Mă gândeam şi la Maria, la mănăstire, la Steluța, şi, ciudat, prin minte mi-a răsărit imaginea bărbatului cu părul lung şi ondulat şi ochi albaştri, cel care a intrat pentru o secundă în compartimentul meu. Mă obseda acel om, dar nu ştiam de ce, ori, poate ştiam, dar refuzam să cred ceea ce îmi imaginam, şi care, oricât de imposibil părea, putea fi real.

Cum naiba am avut curajul de a striga la colegii mei, şi cum de mă ascultaseră cap-coadă? Răspuns: Dumnezeu m-a ajutat. Altă explicație nu găseam, oricât îmi scotoceam mintea.

Şi iar mă întrebam de când viața mea a devenit atât de plină şi complicată? Îmi plăcea pentru că era mai frumoasă, şi pentru că în sfârşit devenise imprevizibilă.

Am reuşit să adorm în cele din urmă, şi spre uimirea mea am şi visat ceva. Se făcea că eram la şcoală cu Andrei, în sala de festivități. Eram doar noi doi. Vorbeam ceva, nu mai ştiu exact ce, dar țin perfect minte că m-a luat de mână şi mi-a spus că de multă vreme vrea să îmi spună ceva. Eu nu aveam glas şi nu puteam să îi răspund. Pur şi simplu când încercam să spun ceva, nu se auzea nimic. Îmi doream să îl întreb despre ce e vorba, dacă era vorba de ceea ce credeam eu. Având în vedere că eram mută, în acel vis, el nu mi-a mai spus nimic, doar m-a sărutat pe obraz, şoptindu-mi la ureche că aşa ceva se simte, nu se explică, şi că sigur ştiu despre ce e vorba. Mi-a mai spus că ştie că şi eu simt acelaşi lucru, iar eu în acel moment am strigat, de data asta având glas:

„– Nuuuu!!!"

– Amy, ce s-a întâmplat? Ai țipat în somn! Calmează-te, a fost doar un coşmar!

Mama apăruse în camera mea îngrijorată. Eram toată transpirată, respiram rapid, sacadat, şi fierbeam de furie. Dar de ce furie? Fusese doar un vis, unul urât, ce-i drept, dar totuşi un simplu vis. Nu îl plăceam pe Andrei, îl vedeam

doar ca pe un prieten. De fapt, îl vedeam ca mai mult decât un prieten, dar nu îl vedeam nici ca pe un posibil iubit.

– Mamă, am spus eu cu o voce răguşită, cât e ceasul?

– E 8 fără 20.

– Ah, drace, am 20 de minute să ajung la şcoală.

Aveam noroc că şcoala era aproape de casă, la vreo 3-4 minute. Trebuia să îl văd pe Andrei. Dar, de ce? Fusese doar un vis, şi chiar dacă el mă plăcea, nu aflasem de la el, oficial, cum s-ar spune, aşa că...

– Dar ce naiba ai visat? mă întrebă mama îngrozită.

– A, nu contează... Ceva cu monştri şi întuneric, deja uit, am minţit eu neconvingător.

– Aha, făcu mama uitându-se la mine ca prin gol. Te las să te pregăteşti.

Abia am avut timp să îmi fac un duş scurt, cam rece, şi să mă îmbrac. Am înfulecat pe fugă un sandwich şi am fugit la şcoală.

Am ajuns la fix şi l-am găsit pe Andrei aşteptându-mă în banca mea. Măcar ştiam că asta nu fusese un vis...

– Amy! Bună! Ce mai faci? mă întrebă el fericit.

– Hei, bine, credeam că voi întârzia, i-am mărturisit eu încurcată. M-am trezit cam târziu, ce-i drept.

– Uite că ai ajuns la timp. Sper că nu te-ai grăbit.

– Eh, m-am cam grăbit, dar nu are importanţă. De ce? am întrebat eu curioasă.

– E consiliu profesoral, râse Andrei.

– A, super! Avem o oră liberă, am exclamat eu.

– Hmm, de fapt vreo două. Profa de fizică a venit să ne anunţe înainte să ajungi tu că are ceva de rezolvat şi nu poate să vină la oră.

– Perfect! Am scăpat şi de fizică! Ce facem două ore? am întrebat eu.

– Ce facem de obicei, zise Andrei amuzat. Stăm, frecăm menta, râse el.

– O, grozav. Mă gândeam că poate putem şi noi să stăm în curte, mă plictisesc în clasă. Şi ceilalţi, stau prea cuminţi, ceva nu e în regulă, am remarcat eu.

– Da, aşa am zis şi eu la început. Cine ştie...

– Dar, lipsesc cam mulţi. Unde e Marian? Nici Ilinca nu e, nici Anca, nici Mirela şi Laura.

– Da. Mai lipsesc câţiva, zise Andrei uitându-se prin clasă cu suspiciune. Lipsesc şi Cătălin şi Ovidiu. Cam mulţi, ai dreptate.

– Probabil de asta sunt toţi atât de liniştiţi. În fine, am spus eu. Hai în curte.

– Hai, zise el bucuros. Prea plictisitor în clasă, zise el zâmbindu-mi ştrengar.

– Normal, e prea frumos afară. Uite ce soare e deja, e superb, am replicat eu zâmbindu-i la fel de cuceritor.

– Cam mult soare pentru mine. Stăm la umbra nucului? întrebă Andrei uitându-se pe geam în timp ce coboram scările.

– La nuc? Ai înnebunit? l-am întrebat eu simulând o privire îngrozită.

– Da, la nuc, de ce? m-a întrebat el speriat de privirea mea.

– Ştiu doar că nu e bine, i-am zâmbit eu, iar el se calmă. Prea mult iod, nu mai ştii ce ne-a zis proful de chimie? l-am întrebat eu având un aer de superioritate.

– E, mai ştiu eu. De parcă sunt atent la balivernele profului, râse el.

– Baliverne sau nu, sunt interesante. Acum ştii de la mine. Stăm la umbra oricărui copac vrei tu, mai puţin nucul, bine? l-am întrebat eu îngrijorată.

– Bine, bine, mă dau bătut. Mie îmi place nucul ăla, acolo stau de obicei şi mă simt foarte bine chiar.

– E doar o senzaţie, de fapt nu îţi face niciun bine nucul ăla, i-am spus eu menţinându-mi aerul de superioritate.

– Da, da, cum spui tu. Până la urmă e un pom, e natură. De ce ne-ar face rău natura? întrebă Andrei mai mult retoric, uitându-se la cer.

Deja ajunsesem în curte. Soarele era arzător şi era zăpuşeală. Acum îmi dădusem seama de ce restul de colegi a rămas în clasă, acolo era aerul condiţionat în cele din urmă.

Ne-am aşezat la umbra frasinului bătrân. Era un copac special, dar nu puteam să zic exact de ce. Era cel mai gros copac din curtea şcolii, şi cel mai frumos.

– Ştii, îmi zise Andrei, copacul ăsta e plantat de tatăl meu. Avea 15 ani, l-a plantat la sfârşit de clasa a VIII-a. Ceilalţi copaci, sunt plantaţi mai târziu. Observi? mă între-

bă el arătându-mi cu mâna ceilalți copaci, vizibil mai tineri decât frasinul.

– Da, văd. Hmm, ce frumos. Ar fi drăguț dacă am planta şi noi un copăcel. Să fie copacul nostru. Un măr, ce zici? i-am sugerat eu lui Andrei.

– E o idee excelentă. Vorbesc eu cu tata să cumpărăm un pom, dar vii şi tu, da? Trebuie să îl alegem împreună, spuse Andrei punând un accent ciudat pe ultimul cuvânt.

– Bine, am răspuns eu zâmbind. Va fi drăguț să plantăm un copac. N-am mai făcut asta niciodată, nici măcar la o plantă, o floare mică, am mărturisit eu sinceră.

– Mare brânză, săpăm o groapă şi o udăm, apoi punem pomul, ce ar trebui să fie aşa de greu? râse Andrei imitându-mi aerul meu inconfundabil de superioritate.

Aş fi putut spune că era cu nasul pe sus, la propriu şi se uita la mine sfidător.

– Hei, nu te mai uita aşa la mine! i-am spus eu râzând.

– Aşa cum? întrebă el prefăcându-se mirat.

– Aşa, mă imiți. Eşti enervant, i-am zis eu încercând să cred ceea ce spun, deşi Andrei mi se părea amuzant, şi deloc enervant.

Păru surprins.

– Nu te imit. Sau poate puțin, glumi el. Pace? zise el întinzându-mi mâna.

– Pace! am râs eu întinzându-i mâna, iar în acel moment el m-a tras mai aproape de el strângându-mă în brațe.

La acest gest, nu am mai părut surprinsă de nimic, şi m-am bucurat de moment, dar nu în felul în care Andrei probabil că se bucura de el.

– Eşti cel mai bun prieten al meu, Andrei. Nu credeam că voi ajunge să spun asta vreodată, şi mai ales, nu ție. E bizar cum totul s-a schimbat, nu? l-am întrebat eu uitându-mă la păsările din copaci.

– Da, bizar e cuvântul potrivit. Viața e bizară, în general. Şi eu pot să spun acelaşi lucru, eşti cea mai bună prietenă a mea acum, zise el uitându-se în ochii mei cu drag.

– Serios? Vreau să zic, tu ai o groază de prieteni şi ştii cum e să ai prieteni, spre deosebire de mine. Şi tocmai eu să îți fiu cea mai bună prietenă, asta e şi mai bizar. Tu eşti primul meu prieten, şi de asta te consider cel mai bun. Îmi

e uşor să comunic cu tine, şi pot să fiu sinceră, mă simt în largul meu, cum cu nimeni nu m-am mai simţit. La tine care e motivul? am întrebat eu curioasă.

– Amy, oftă el. Tu eşti altfel. Cu băieţii joc fotbal, vorbim de sporturi şi jocuri video. Cu fetele, dacă încerc să mă apropii de vreuna, crede că o plac şi sare pe mine, literalmente. Uite, zise el încercând parcă să îşi găsească cuvintele, ca şi tine, eu mă simt în largul meu atunci când vorbim, iar asta doar cu tine. Cu alte persoane, nu prea pot să afirm acest lucru, înțelegi? Sunt doar amici, tu eşti o prietenă adevărată.

– Dar, nu prea mă cunoşti, i-am spus eu.

– Ne ştim din clasa a III-a. Cred că te cunosc, chiar dacă nu am vorbit cu tine aproape niciodată. Te-am observat, ca şi pe toţi ceilalţi. Odată şi odată trebuia să vorbeşti cu cineva.

– Andrei, poţi sta lângă o persoană ani de zile, dar niciodată nu poţi spune că o cunoşti, sau cel puțin nu atât cât ar trebui.

– Bine, atunci să te întreb eu ceva, tu de ce mă consideri un prieten atât de bun, pe lângă faptul că poţi comunica uşor cu mine? Dacă eu nu te cunosc, atunci tu cum poţi spune că mă cunoşti îndeajuns încât să îţi fiu prieten? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Hmm, bună întrebare. Pur şi simplu? am replicat eu. Sau, nu ştiu. Nu pot să explic.

– Asta nu e o explicaţie bună, Amy, zise el zâmbind.

– Da, adică nu, în fine, ce mai contează. Nu pot explica în cuvinte, se simte, am spus eu mirată de ce tocmai zisesem.

Astea nu erau cuvintele mele, ci erau ale lui Andrei, din vis. Îmi ieşiseră pe gură involuntar.

– Ahaaa, zise Andrei de parcă avusese o revelație. Este aproape ca ...

– ...ca, ce? am întrebat eu speriată.

Discuția ajunsese într-un punct destul de sensibil acum.

– Ştii tu, ca, dragostea, zise el ridicând din umeri.

– Oarecum, am răspuns puțin încurcată.

– Oarecum? repetă el.

– Aşa zice toată lumea, apropo de dragoste, că se simte şi că nu se poate explica. Dar noi nu avem de unde să ştim, nu am avut parte de ea. Decât de dragostea părintească, dar nu se pune, i-am spus eu lui.

– Teoretic... zise Andrei.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu râzând.

– A, nimic. E teoretic, că dragostea se simte şi nu se poate explica în cuvinte. Dar eu cred că se poate explica, spuse el brusc serios.

– Uimeşte-mă, am glumit eu.

Judecând după chip, se părea că în interiorul lui Andrei se ducea o luptă sfâşietoare. Se chinuia să găsească un răspuns, sau poate îl ştia şi acum, adus în faţa faptului, îi era greu să spună. Adusese discuţia exact în punctul unde eu nu voiam să se ajungă, dar se întâmplase.

– Ascult, am spus eu totuşi, fiindcă nu voiam să se simtă prost în caz că îi ziceam ceva de genul „dragostea e o prostie şi nu poate să fie explicată mai bine de atât".

– Dragostea, începu el, este atunci când simţi pentru o persoană o afecţiune enormă, de parcă ar izvorî de nicăieri şi de parcă nu se va termina niciodată. E atunci când simţi în tine un monstru, care se luptă să iasă, şi să strige învingător „te iubesc!", după ce în sfârşit iese. Iubirea este un miracol, care se întâmplă când te aştepţi mai puţin, dar dacă ai ghinionul să te îndrăgosteşti de persoana nepotrivită, sau dacă persoana iubită nu te iubeşte, este un blestem necruţător ce îţi sfredeleşte sufletul, ţi-l rupe bucăţică cu bucăţică, iar inima ţi-o arde încet, dar sigur. Dar, nu ai de unde să înţelegi acest sentiment decât dacă l-ai trăit şi tu, pe pielea ta.

Se vedea că îi fusese greu să îmi spună toate astea. Acum se uita în ochii mei având o privire flămândă. Dacă privirea ar ucide, probabil în acel moment eu aş fi fost moartă fără ca măcar să îmi dau seama.

– Te simţi bine? l-am întrebat eu.

Stricasem momentul, dar nu aveam idee ce să zic.

– Dacă mă simt bine? întrebă el. Mă simt perfect, zise ironic.

– Îmi pare rău, dar definiţia ta e de neînţeles pentru mine. Doar cu ultima remarcă pot să spun că sunt de acord, nu am de unde să înţeleg acest sentiment, e ceva nou, e un

mister pe care îl voi înțelege peste cine știe cât timp. Și, ca să fiu sinceră, m-ai cam speriat... i-am spus eu uitându-mă în ochii lui cu teamă, abia îndrăzneam.

– În cazul ăsta, și mie îmi pare rău pentru că te-am speriat.

Părea sincer, și că își revine ușor-ușor.

– O întrebare tot am...

– Da?

– Andrei, dar tu, de cine te-ai îndrăgostit? Și cine te-a dezamăgit atât de mult încât să spui că dragostea e un blestem necruțător?

– O întrebare bună, dar răspunsul mă tem că nu ți-l pot dezvălui.

– Sunt cea mai bună prietenă a ta, nu îmi poți spune? l-am întrebat eu iritată de răspunsul lui, care mi se părea total nelalocul lui.

Chiar când Andrei părea să îmi spună în sfârșit răspunsul, s-a sunat. Deja trecuseră cele două ore și acum aveam matematică. Fir-ar să fie!

– Continuăm altădată? l-am întrebat eu plină de speranță.

– Vedem, răspunse el evaziv. Haide să ne grăbim, dacă întârziem ne mănâncă profa, râse el.

Măcar el se înveselise, dar eu numai veselă nu puteam să fiu. Ceva din mine îmi spunea că Andrei mă place, dar că nu eu i-am frânt inima. Poate de asta nu îmi spunea că mă simpatizează, de teamă să nu fie rănit. Dar, hei, aveam aproape 15 ani, nu îndeajuns de mult pentru o relație. Asta credeam eu...

Când am ajuns în clasă, nu mai era nimeni. Pe banca noastră era lăsat un bilet:

„Ne-am învoit de la restul orelor. Suntem toți la mall, să vedem un film. Dacă vreți, veniți, ne găsiți acolo. Ne pare rău că nu am venit după voi, dar ne-au dat afară din școală femeile de serviciu și nu mai avea niciunul din noi credit pentru mesaj. Scuze!"

Se semnaseră vreo 5 colegi. Nu prea aveam dispoziția necesară să merg la mall.

– Amy, ce zici, vrei să mergem? mă întrebă Andrei entuziast.

– Nu prea am... bani la mine, am mințit eu.

– Am eu, stai liniştită. Fac cinste! zise el zâmbind la mine cu toţi dinţii.

– De fapt, am început eu. Am bani la mine, dar nu prea am chef să merg la mall. Nu suport să mă aflu în locuri unde e lume multă, îmi face rău. E... o fobie, înțelege-mă, l-am rugat din priviri.

– Bine, bine. Nici eu nu prea aveam chef, dar dacă mergeai tu, veneam şi eu bucuros.

– Mai degrabă aş sta în curte, e relaxant, am spus eu cu scopul de a mă revanşa faţă de el.

– S-a făcut, dar hai să luăm de la magazin mai întâi nişte floricele şi suc. Îmi e cam foame, spuse Andrei muşcându-şi buzele.

– Stai! Dacă ne văd femeile de serviciu, nu ne mai lasă în şcoală.

– A, ai dreptate. Atunci sar gardul şi tu rămâi aici.

– Andrei, nu e periculos? l-am întrebat eu uitându-mă speriată la gardul care separa şcoala de magazin.

– Amy, fac asta tot timpul cu băieţii în weekend când mergem să jucăm fotbal. Ai încredere în mine! îmi făcu el cu ochiul.

L-am aşteptat cam 5 minute. S-a întors gâfâind cu două pungi mari de floricele şi chipsuri şi o Cola la doi litri.

– Ohoo, am zis eu uitându-mă la câte cumpărase.

– Sper că îţi plac chipsurile, mă întrebă el încă gâfâind.

– Normal, mă mai întrebi? Cui nu îi plac chipsurile? am întrebat eu retoric.

De fapt, detestam chipsurile, şi mai ales cele cu sare, pentru că îmi lăsau în gură un gust ciudat, şi mă făceau să mănânc şi mai mult. De multe ori terminam un festin cu chipsuri şi Cola având o criză de bilă urâtă. Doar din politeţe am gustat câteva, dar în rest am mâncat mai mult de jumătate din punga de floricele.

La un moment dat, am băgat mâna în punga cu popcorn în acelaşi timp cu Andrei, şi atunci am început să ne batem cu floricelele.

La sfârşitul luptei, amândoi aveam floricele în păr. Am început să râdem ca nişte copii mici şi tonţi de 5 ani.

– Eşti amuzantă, Amy. E o surpriză pentru mine, una plăcută, îmi mărturisi el sincer şi zâmbindu-mi cald.

– Da, cred că şi pentru mine este o surpriză faptul că sunt amuzantă, dar, chiar sunt? l-am întrebat încruntându-mă, însă zâmbind în continuare.

– Tu auzi ce întrebi? zise el făcând nişte ochii mari la mine, radiind neîncredere.

– Ai dreptate, Andrei. Am devenit amuzantă, de când... am lăsat eu fraza neterminată.

Eram curioasă dacă Andrei mă va mai întreba de fuga mea de la mănăstire ceva.

– De când? Are legătură cu fuga ta la biserică? întrebă el strâmbându-se.

– Mânăstire, l-am corectat eu. Şi da, ai punctat bine. Am petrecut acolo două săptămâni frumoase, liniştite. Am realizat că sunt o persoană specială, şi că nu merită să mă călugăresc.

– Tu călugăriță? Asta da glumă. Anul trecut mai râdeau colegii când te vedeau că toată ziua alergi pe la biserică, dar niciodată nu ne-am gândit că glumele noastre, atunci când te strigam „măicuța Amy" te vor deranja atât de tare încât să pleci.

– Am fost prea sensibilă, acum sunt puternică i-am spus eu hotărâtă.

– Aşa să fii! Pe lumea asta nu e loc pentru cei slabi, asta îmi zice mereu tata. Trebuie să fim puternici ca să răzbim, zise el imitând tonul meu de mai devreme.

– Ai dreptate, şi mă simt mai bine aşa.

– Şi, apropo de mânăstirea asta, cum de nu te-a găsit poliția? Adică ai stat într-un singur loc atâta timp, şi ai fost de una singură, presupun, până acolo? Cum de nimeni nu te-a oprit? mă întreba el enervat la gândul că nu am fost găsită.

– Cei de la poliție nici nu s-au sinchisit să îmi caute prin calculator prea mult. Dacă făceau asta, vedeau că am căutat pe Google informații despre mânăstirea Ghighiu, mai ales că pusesem câteva pagini şi la pagini favorite. Era o nimica toată, dar poliția din țara asta nu îşi face treaba. Cât despre alte persoane, pot să spun că le-am păcălit. Am pretins că am 18 ani unui taximetrist. Vreau să spun că era întuneric oricum, deşi mi-a fost destul de uşor. Am crezut că o dau în bară cu controlorul de pe tren, dar am scăpat. După ce am ajuns în Ploieşti, nu mi-am mai făcut

griji deloc, iar la mânăstire nimeni nu ştia că eu sunt fata dispărută din Bucureşti. A fost uşor, am spus eu mândră de năzbâtiile mele.

– Eşti tare! exclamă Andrei. Dar recunoaşte că a fost periculos.

– Nu începe şi tu ca mama, l-am rugat eu. Nu voi mai face asta niciodată, sau cel puţin, nu de una singură, i-am spus eu uitându-mă adânc în ochii lui.

– Nu îmi da idei, râse Andrei. Să ştii că mereu mi-am dorit să merg la munte doar cu prietenii, dar na, părinţii nu m-ar lăsa încă. Îmi zic să mai aştept măcar un an-doi.

– Ştii că ar fi drăguţ să mergem undeva la munte, am spus eu gânditoare. Câţiva din clasă, şi aş lua-o pe mama, să zicem că e un adult cu noi. Mama e de gaşcă, am zis eu uitându-mă la figura nu prea încântată a lui Andrei.

– Nu e acelaşi lucru, zise el.

– Şi ce propui tu, atunci?

– Hai să mergem doar noi doi într-un loc drăguţ, râse el.

– Ha-ha! Ce glumă bună, am spus eu încercând să mă abţin să scot limba şi să mă strâmb la el.

Eram ceva mai matură şi m-am mulţumit doar să îi zic răutăcios:

– Dacă voi fugi vreodată cu un băiat, atunci el va fi iubitul meu! Dar cum eu nu sunt genul care să aibă un prieten, şi spun asta nu doar acum, ci fiind valabil şi pentru un timp îndelungat, cred că nu se va întâmpla asta, am spus eu zâmbind inocent.

– Pe pariu că te vei îndrăgosti anul ăsta? După ce intri la liceu, pot să pun pariu că în două– trei luni te vei îndrăgosti. Să te văd atunci, râse el răutăcios înapoi.

– Bine, de acord. Facem pariul, am râs eu zgomotos. Nu sunt genul care să se îndrăgostească. E stupid, după părerea mea. Sunt o persoană prea raţională, înţelegi?

– Da, da, zise el plictisit. Aşa zic toţi până să se îndrăgostească. Să te văd eu după. Nu contează dacă eşti raţională, e cu atât mai rău, să ştii, pentru că tu rişti să îţi pierzi capul dacă te îndrăgosteşti. Te loveşte sentimentul ăsta afurisit, când nici nu te aştepţi. Asta trebuie să înţelegi tu. Voinţa nu mai există, şi nu poţi spune „nu” atunci când săgeata lui Cupidon te loveşte.

– Nu mi se va întâmpla, i-am zis eu scoţând limba.

– Să nu fi atât de sigură... zise el încercând să fie misterios.

– Mda, am zis eu în semn de plictiseală.

– Schimbând subiectul discuţiei, tu la ce liceu vrei să intri?

– Nu ştiu încă sigur, Andrei. Ori Şcoala Centrală, ori Spiru Haret, dar aş vrea parcă mai mult Spiru... tu?

– La media ta, tu alegi liceele acelea? De ce nu vrei în Sava? Sau Lazăr? întrebă el contrariat.

– Vreau să schimb... climatul. Poate ţi se va părea ciudat, dar evit să intru în acelaşi liceu cu colegi din clasa noastră. În Sava vrea şi Ilinca. În Lazăr vrea Anabela, şi tot aşa, i-am spus eu. Dar dacă aş intra într-un liceu unde ai intra şi tu de exemplu, nu ar fi ceva rău, ar fi chiar ok, dar în principiu, vreau să cunosc lume nouă şi să nu mă simt legată în vreun fel de şcoala asta. Am avut de suferit aici, dar las trecutul în urmă, normal. Dar parcă, vreau să fiu singură printre străini, nu ştiu cum să îţi explic mai bine de atât. Îmi doresc să se schimbe totul.

– Da, te înţeleg. Ca să îţi răspund la întrebare, zise el puţin năucit, eu aş vrea în Şincai ori Lazăr, încă nu îmi ştiu media. Am în jur de 9.40, cam aşa. Al treilea pe listă va fi şi Spiru, am acolo o verişoară în clasa a 10-a. Mi-a povestit că e un liceu foarte interesant, că nu se fac orele cum se făceau în şcoala generală, că au multă libertate. Dar, în principiu vreau Şincai. Mama vrea Lazăr, dar, să vedem.

– Eh, unde vrea Dumnezeu. Mai avem puţin şi terminăm. Vacanţa o să se ducă repede şi începem liceul. Va fi minunat, sper, a spus el plin de speranţă.

– Da, Doamne ajută! Va fi bine.

Afară începuse să se încălzească din ce în ce mai mult, iar când căldura a devenit insuportabilă până şi la umbră, ne-am hotărât să plecăm, doar că, porţile erau închise şi singura soluţie era să sărim gardul.

– Ştii Andrei, îmi e cam teamă să nu îmi rup ceva, îi spuneam eu în timp ce mă uitam cu groază la gardul roşu şi înghiţind în sec.

– Haide, am făcut-o de mii de ori. Tu de ce nu te-ai descurca. Pui piciorul aici, te ţii cu mâna de acolo strâns şi cu celălalt picior sari gardul. Ai grijă doar la aterizare.

– Bine, nu am înțeles nimic, i-am zis uitându-mă speriată la el.

– Uită-te la mine şi după sări şi tu. E uşor, ai încredere în mine! Voi fi pe partea cealaltă să te ajut.

Andrei îmi arătă cu lux de detalii ce să fac, şi apoi sări şi el gardul, însă s-a întâmplat un accident stupid. Şi-a prins tricoul într-un colț, s-a dezechilibrat şi a căzut pe un picior cu toată greutatea luxându-l destul de urât.

Văzând asta, am fost impulsionată să sar mai repede gardul şi să îl ajut. S-a întâmplat atât de repede, de mecanic, încât nici nu mi-am dat seama când eram încă în curtea şcolii, şi când eram dincolo de ea după ce am sărit gardul.

– Hei, am spus eu terifiată, te-ai lovit rău?

– Un fleac, minți el, căci chipul lui era vizibil marcat de o durere puternică.

Apropiindu-mă de el, am simțit cum mă arde glezna dreaptă. Era o durere înfiorătoare încât m-am prăbuşit lângă Andrei chircindu-mă.

– Amy, ce ai pățit? întrebă el speriat. Nu îmi spune că te-ai lovit şi tu?

– Nu ştiu, mă doare, dar nu am căzut. E un cârcel amărât probabil, m-am prefăcut eu. Tu te-ai lovit destul de urât, cred că te doare îngrozitor.

– Nici chiar aşa, suport durerea, zise el încercând în zadar să schițeze un zâmbet.

– Ai noroc că am la mine nişte pansament. Cu siguranță ai o entorsă, şi ştiu de la ora de anatomie ce trebuie să fac. Te voi pansa în formă de 8, ar trebui să fie uşor, i-am spus eu încercând să îl calmez.

Durerea era însă sfâşietoare, şi simțeam cum propria gleznă zvâcneşte încontinuu. La mine era o durere psihică, pentru că fizic, glezna mea nu avea nimic.

M-am căutat prin ghiozdan şi am găsit pansamentul. M-am grăbit să îi înfăşor piciorul şi l-am ajutat să se ridice.

– Te pricepi să salvezi vieți, zise el cu un glas chinuit de durere.

– Cred că doar glezne, am glumit eu. Haide, te duc acasă şi apoi chemăm o salvare, i-am spus eu încercând să îl calmez.

– Ar fi trebuit ca băiatul să conducă fata. Aşa e regula, glumi el.

– Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, şi azi, eu te duc acasă şi îmi va face o deosebită plăcere, i-am spus eu încercând să par serioasă.

– Bine, doamna doctor. Azi sunt pacientul tău ascultător, zise el râzând.

– Aşa să fii, dacă nu cumva vrei o injecţie! am râs şi eu.

Am ajuns repede acasă la Andrei. Stătea la un bloc distanţă de mine. Am sunat la salvare în minutul următor.

– Bună ziua! am spus eu vocii din telefon care răspunse.

Era o femeie la vreo 50 de ani, aşa îmi părea că sună vocea ei groasă şi obosită.

– Spuneţi, vă rog.

– Aş vrea o ambulanţă. Prietenul meu cred că şi-a scrântit glezna, a fost un accident. Cât ar putea să dureze? am întrebat eu nu prea sigură de mine.

– Ah, iar copii. Vouă nu vă trimit nicio salvare, voi numai glume ştiţi să faceţi, mucoşilor, a zis ea enervată.

– Pardon? am spus eu mirată la extrem. Dar cum vă permiteţi? Dacă ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte? O să am eu grijă ca superiorii dumneavoastră să afle, madame. La revedere! şi am trântit telefonul puternic în furcă.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Andrei îngrijorat.

– A zis că suntem nişte copii mucoşi care se ţin de glume. Ce idioată! am zis eu enervată la culme.

– E, hai lasă. Nu e aşa de grav, mă linişti el.

Eu încă simţeam durerea în picior cum zvâcnea, deci Andrei mă minţea doar ca să mă liniştească. Ştiam că îl doare destul de mult.

– Grav sau nu, trebuia să vină, sau măcar să îmi dea un doctor la telefon. Dacă luase foc casa şi un copil de 7 ani suna? Zicea că e mucos şi minte? Dacă ar fi fost ceva asemănător şi ar fi murit copilaşul de 7 ani? Nu e drept. Şi oricum nu eram nişte copii.

Era mirat de reacţia mea.

– Gata, gata Amy, calm, respiră, îmi spuse el zâmbind.

M-a făcut să râd, şi am simţit că râsul ne ajută. Durerea părea să se amelioreze.

– Te simţi mai bine, nu? l-am întrebat eu.

– Da, chiar mă simt mai bine.

Stătu puţin pe gânduri.

– Dar cum ți-ai dat seama? mă întrebă el râzând.

– Sunt o persoană empatică? am spus eu, dar mai degrabă sună ca o întrebare.

– Nu știu, ești? făcu el și se uită la mine plăcut mirat.

– Cred că da...am zis eu dând din umeri.

– Drăguț. Și empatică, și doctoriță, ce să mai, le ai pe toate.

– Aproape, am spus gândindu-mă la tata.

Nu cred că își dădu seama, nici nu avea cum.

– Ce vrei să spui? întrebă el încurcat.

– Aaa, păi, am început eu nesigură, aș fi vrut să fiu ceva mai drăguță. Sunt cam slabă și prea palidă. Ochii au o formă stranie, și buzele ...

– ...buzele sunt perfecte, zise Andrei ca și hipnotizat.

M-am făcut că nu aud.

– Ce ai spus? l-am întrebat eu zâmbind timid.

– Că nu ai dreptate. Ești foarte frumoasă. Crede un băiat care îți spune asta, îmi zise el zâmbindu-mi. Nu ești slabă, ai un corp suplu. Ai o piele albă, și îți dă un aer inocent, mai ales părul buclat și cu nuanțe de roșcat, iar ochii, ochii sunt imposibili. Sunt... turcoaz, iar buzele sunt bine definite. Ești perfectă, zise el cu același ton de mai devreme.

– Ha-ha! Nimeni nu e perfect, și în niciun caz eu. Nu mă apropii de perfecțiune nici măcar cu un pas, am răspuns eu stânjenită.

Andrei se uita la mine într-un fel în care niciun băiat nu mă mai privise, iar eu eram la el acasă, fiind doar noi doi. Era cam... nefiresc.

– Crezi că dacă îți spun eu astea, le spun doar pentru că ești cea mai bună prietenă a mea, dar nu e așa. Am fost sincer, vorbesc foarte serios. Dar o să mă crezi când și un alt băiat îți va spune aceste lucruri, îmi zise el trist și oftând. Dar, ia spune-mi, tu cum crezi că arăt? întrebă el rânjind fasolea la mine.

– Chiar mă întrebi pe mine asta? am râs eu. Nu prea sunt atentă la detalii, dar să încercăm.

L-am studiat din cap până în picioare preț de câteva secunde.

– Deci? întrebă el nerăbdător.

– Hmm. Îmi place că ai părul blond, sau în fine, șaten deschis, și că îl porți mai lung decât ceilalți băieți. Ai niște

ochi frumoşi şi verzi, nu cred că multe fete îţi pot susţine privirea, am spus eu înghiţind în sec.

Avea nişte ochi ai naibii de frumoşi, acum observam cât de fermecător era Andrei.

– Nu multe fete? Amy, glumeşti nu? întrebă el râzând.

– Nu, nu glumesc, am insistat eu.

– Ha! Tu eşti singura fată care se poate uita în ochii mei, restul de fete, se feresc, nu înţeleg eu prea bine de ce. Probabil datorită farmecului meu profund, glumi el.

– Eh, probabil, am râs şi eu, dar chiar asta credeam. Să continui, ce pot să mai zic. Eşti atletic, îmi place stilul tău vestimentar. Întotdeauna mi-au plăcut cămăşile în carouri, am spus eu încurcată.

Chiar îi vorbeam de cămăşi? Deveneam patetică.

– Şi în rest, nu prea ştiu ce să mai zic. Eşti foarte drăguţ, am spus eu cam nesigură de remarca mea.

Evident că eram nesigură, nu era drăguţ, era superb.

– Atât? întrebă el prefăcându-se contrariat.

– Da, atât, am spus eu.

– He-he! Mulţumesc. Ştii, am de gând să îmi las părul şi mai lung, îmi spuse el stând pe gânduri. Cred că mă avantajează pletele, râse el.

Oau, o pleată lungă şi blondă şi nişte ochi fermecători verzi. Am dat lovitura. Dar oare el ce vedea la mine? La banala eu?

– Foarte tare! am exclamat eu. Şi eu care mă gândeam să mă tund bob, am zis eu râzând.

Deodată păru serios şi chiar îngrozit.

– Cum să te tunzi bob? Eşti nebună? întrebă el.

– Da, bob, ce are? am întrebat la fel de speriată ca el.

– Cum să te tunzi tu bob? Nu te avantajează! Bine, tu eşti frumoasă oricum, dar ai alt farmec cu părul lung. Eşti mai feminină, mai dulce. Mie nu îmi plac deloc fetele cu părul scurt, dacă tot eşti fată, poartă-l lung, asta e deviza mea, râse el.

– Eşti enervant de misogin, am spus eu hohotind. Parcă contează că îţi plac ţie fetele cu părul lung, sau că dacă sunt fată sunt obligată să îl port lung. Tu eşti băiat, băieţii au părul scurt, şi tu îl vrei lung, ca o fată. Nu ar trebui să ţi-o întorc şi eu această remarcă şi să îţi spun că îmi plac băieţii care arată că sunt băieţi, care poartă părul scurt?

– Chiar aşa e? întrebă el redevenind serios.

– Sigur că nu! Cred că găsesc mai atractiv un băiat cu părul lung, pentru că este altfel decât ceilalţi.

– Mă găseşti atractiv? întrebă el repede.

– Da, adică nu. Arăţi... bine, am spus eu dând din umeri. Ţi-am mai spus şi mai devreme.

– Da, dar voiam să aflu cum mă vezi tu ca băiat, nu ca prieten.

– Mă fac că nu te-am auzit, am spus eu cam contrariată.

– De ce? Ce am zis? întrebă el îngrijorat.

– Eşti foarte... sincer. Uneori pari că spui mai multe decât ar trebui, i-am spus eu calmă.

– Asta pentru că tu analizezi prea mult. Eşti fată, m-am obişnuit.

– Iar eşti misogin? l-am întrebat eu sarcastică.

– Nu, nici vorbă, zise el sincer, dar aşa este, Amy. Nu ar trebui să analizezi tot ce îţi spun, să ţii minte asta. Poate că par că spun mai multe, şi uneori chiar aşa e, dar nu îmi dau seama, fac unele lucruri involuntar, spuse el uitându-se adânc în ochii mei şi apoi la buzele mele. Şi nu doar eu, ci cam toţi băieţii.

Instinctiv mi-am muşcat buzele, dar mi-aş fi dorit să nu o fi făcut. Poate Andrei, fiind băiat, nu a analizat acest gest al meu care m-a cam dat de gol.

Relaţia mea de prietenie cu Andrei, devenise mai mult de atât. Inima mea care bătea de două ori mai repede când el era prin preajma mea, mă anunţa că aşa e, degeaba mă minţeam eu că îmi e doar un prieten, şi că e normal să simt afecţiune pentru el, dar era mai mult de atât...

– Eşti ok? întrebă el.

Aveam privirea în pământ şi mă simţeam vinovată pentru un sentiment străin pentru mine, dar pe care îl simţeam cum mă inundă, cum mă doboară, dar mă exalta adrenalina după mult timp, o aveam în sânge acum şi îşi făcea de cap.

Când am ridicat capul, Andrei era foarte aproape de mine, nasurile noastre aproape se atingeau. „Ups" mi-am zis eu. Tot instinctiv, m-am îndepărtat de el vreo 3 paşi.

– Cred că mi s-a făcut rău de la chipsuri, am minţit eu.

Sentimentul de vinovăţie pe care îl simţeam m-a făcut să par naturală când am spus că îmi este rău.

Acum şi el părea că se simte vinovat. Oare pentru că şi el simţea acelaşi lucru ca mine? M-am uitat în ochii lui cam afectată. Probabil păream destul de fragilă în acel moment, pentru că m-a luat de mână.

– Ah, e numai vina mea. Nu trebuia să cumpăr porcăriile alea, zise el oftând.

– Trebuie să plec, vreau să stau liniştită în pat, i-am spus eu.

– Dar nu pot să te las, zise el când mă văzu că mă ridic.

Mă strânse mai tare de mână.

– Nu vreau să ţi se facă rău pe stradă, cum ai păţit şi la şcoală. Atunci nu voi mai fi lângă tine să te ţin să nu cazi, şi nu vreau să mă gândesc că poţi leşina pe stradă. Te poţi lovi, Doamne fereşte, îmi spuse el îngrijorat.

– Nu îţi face griji, mă descurc. Te sun când ajung acasă, aşa că stai calm, bine?

– Of, bine. Dacă nu aş fi avut glezna asta sucită, aş fi putut să te duc eu.

Simţeam din nou cum mă doare piciorul. Probabil că starea de bine dispăruse, şi îşi aminti de durere.

– Azi am făcut eu pe doctoriţa, şi aşa o să şi termin, am glumit eu. Mă descurc, crede-mă, l-am asigurat eu.

– Bine, bine. Ai grijă şi mergi încet.

– Da. Oricum blocul meu e lângă al tău, aşa că... am zis eu plictisită.

– Aşa-i, ok.

– Bine atunci, ne mai vedem, Andrei!

– Da...ne mai vedem! spuse el trist.

De cum am ieşit nu m-a mai durut piciorul. Am putut să mă gândesc la tot ce se întâmplase la Andrei acasă. Oare chiar îl plăceam?

Pe de-o parte, el era prietenul meu, cel mai bun, şi era băiat. Poate din această cauză simţeam ceva, pentru că eu nu avusesem până atunci un prieten atât de bun. Pe de-o parte, era atât de frumos, şi pe interior, şi pe exterior. Am înţeles de ce fetele din şcoala mea erau toate înnebunite după el. Totuşi, nu aş fi vrut să devin încă una dintre ele, să măresc gloata, şi aşa destul de mare. Ştiam de la nişte colege că el mă place, dar dacă ele nu ştiau bine?

Dar, felul în care se purta Andrei cu mine, îl cam dădea de gol. Înţelegeam că suntem prieteni, dar el mă compli-

menta ca pe o fată, nu ca pe o prietenă. Părea că mă place, uneori mă lua de mână, şi atunci eu simţeam fiori în tot corpul. Nu era normal. Oare erau fiorii primei iubiri?

Nu, nu cred. Mă simţeam ciudat în preajma lui doar pentru că mă eclipsa cu frumuseţea lui, şi pentru că eu, o fată atât de banală, îi eram prietenă, şi chiar cea mai bună. Eu, de la ciudata şcolii, oaia neagră a clasei, devenisem normală.

Era însă greu, pentru că mintea îmi spunea tot timpul şi tot timpul că sunt doar o prietenă bună cu Andrei, însă inima, inima îmi bătea repede când mă gândeam la el, când doar mă gândeam la ochii lui verzi, la părul lui deschis şi ciufulit în toate părţile. Era un rebel, şi poate că şi eu păream în ochii lui o rebelă, după ce fugisem două săptămâni departe de casă.

Mă simţeam atât de bine în preajma lui, simţeam că pot să fiu eu însămi. Era o senzaţie nemaicunoscută. Doar cu mama puteam să fiu eu însămi, dar uneori şi de ea mă feream. Cu el, era altfel, puteam să râd, să glumesc, şi să fiu fericită că cineva de vârsta mea mă înţelege, şi că şi eu îl puteam înţelege.

M-am tot gândit la aceste probleme, sau mai bine să le zic mici probleme existenţiale destul de mult timp după ce ajunsesem acasă. Când mi-am dat seama că trecuse o jumătate de oră, am scos telefonul din buzunar pentru a-l suna pe Andrei şi să îi spun că sunt bine. Chiar în momentul când am format numărul, a şi răspuns. Nu s-a mai făcut nicio legătură, pur şi simplu a răspuns.

– Amy?

– Scuze că nu te-am sunat, abia acum mi-am dat seama. Am uitat, i-am spus eu.

– Of, eram îngrijorat, credeam că te-ai oprit la magazin, sau că s-a întâmplat ceva. Bine că te-am sunat, altfel aşteptam mult şi bine, zise el puţin mustrător.

– Nu s-a întâmplat nimic, dar, hei, eu te-am sunat, nu tu pe mine, i-am spus eu bulversată.

– Ba nu, eu te-am sunat. Hmm, ciudat e că ai răspuns imediat, nici nu s-a mai auzit legătura sau ceva, zise el la fel de bulversat.

– Tu ai răspuns imediat, am format numărul şi ţi-am auzit vocea în următoarea fracţiune de secundă, am spus eu confuză.

– Nu înțeleg, eu te-am sunat, tu zici că și tu m-ai sunat. Sunt confuz, îmi spuse el.

– Cred că ne-am sunat unul pe altul în aceeași secundă, și practic legătura s-a făcut instantaneu, am încercat eu să explic, mai mult pentru mine.

– E posibil, altfel nu găsesc o explicație logică. Ce chestie, ne-am gândit unul la altul în aceeași secundă. Interesant, zise el.

„Foarte interesant, aproape că nici nu a fost o coincidență" mă gândeam eu.

– Hei, mai ești pe fir? întrebă Andrei.

– A, da, sunt. Vorbim luni la școală, bine? Mă duc să îmi fac un ceai, i-am spus eu încercând să par că mă simt încă rău.

– Abia luni? Poate ne vedem mâine sau duminică, ce zici? Asta dacă te simți mai bine...

– Vedem, i-am spus nesigură. Pa-pa!

– Pa... zise Andrei cam supărat.

Unii ar zice că i-am dat cu flit, dar acum, când el îmi spunea să ne mai vedem, priveam acest „văzut" ca o întâlnire, iar eu, ca o lașă, evitam să mă mai aflu cu Andrei prin preajmă, doar noi doi. Nu știam ce s-ar fi putut întâmpla, și voiam să evit vreo întâmplare stânjenitoare, cum ar fi un sărut sau altceva, așa că preferam să îmi văd de viața mea, așa cum era, cum începuse să fie, adică complicată. Nu aveam timp pentru un prieten, și mai ales nu Andrei. Era prea bun pentru mine, iar eu prea dificilă pentru el. Cu siguranță dacă am fi devenit ceva mai mult decât niște prieteni, totul s-ar fi schimbat și încetul cu încetul nu am mai fi fost atât de apropiați. Așa se strică prietenia dintre o fată și un băiat, dacă cei doi se hotărăsc să fie împreună, iar eu nu voiam să îl pierd pe Andrei doar de dragul unui sărut inutil, sau de dragul de a ne plimba prin Grădina Botanică de mână. Mi se părea la acea vreme, destul de scârbos. Eu cu cineva? Nici pomeneală!

Mama, ajungând acasă de la serviciu, m-a găsit stând în balcon și citind. Mi se părea că începusem să semăn cu eroina cărții, mă identificam cu ea cum nu mă mai identificasem cu un alt personaj. Ajunsesem să citesc doar ca să văd ce se va întâmpla. La un moment dat a fost nevoită să aleagă între doi băieți. Am închis cartea atunci și nu am

mai citit din ea destul de mult timp, încă nu fusesem în postura de a alege între doi, probabil aş fi înnebunit, unul era de ajuns pentru mine şi oricum îmi acapara mintea orice aş face.

Andrei în sus, Andrei în jos, doar la el mă gândeam. Oare el se gândea la mine? Cred că nu, doar fetele sunt genul de persoane care îşi fac planuri în minte, băieţii sunt mai... calmi. Ce n-aş fi dat atunci să fiu în locul lui Andrei, sau să fi fost un băiat, nu contează cine.

– Amy, hai la masă, nu auzi? mă întrebă mama iritată.

Chiar nu o auzisem.

– Îmi pare rău, nu am fost atentă, i-am spus eu umilă.

– Ce te preocupă? observă ea uitându-se la mine.

– Prea multe, am răsuflat eu.

– E vorba de un băiat? mă întrebă mama curioasă şi nerăbdătoare.

– Ce naiba mama, crezi că mie îmi arde de băieţi? Ducă-se toţi şi să mă lase în pace! am răspuns eu enervată.

– A, deci despre ei e vorba, chicoti mama amuzată.

– Ţie ţi se pare amuzant? am întrebat-o eu pe mama şi mai enervată.

– Sincer, da, răspunse mama râzând acum.

– Mda, mulţumesc. Nu am chef să mănânc, nu îmi e foame, nu mai vreau nimic. Mi s-a tăiat pofta de mâncare.

Acum mama părea în sfârşit îngrijorată, dar arăta cam teatral.

– Vai, Amy, zise ea venind spre mine. Te simţi bine, se grăbi ea să mă întrebe punându-mi mâna pe frunte. Ai febră? Nu ai, zise după ce îmi atinse fruntea. Dar ştiu eu ce ai, eşti îndrăgostită.

Chicotea ca o bezmetică de parcă era ceva haios.

– Cred că tu ai febră, mamă, i-am spus eu speriată de reacţiile tot mai idioate ale ei. Ce legătură are mâncarea cu dragostea? am întrebat-o eu plictisită.

– Păi ăsta e un prim simptom. Ţi se taie pofta de mâncare, nu mai eşti atentă când mama ta te cheamă la masă, zise mama ironic.

– Ha-ha! Cât sarcasm, am zis eu dându-mi ochii peste cap. Să ştii că nu îmi este foame pentru că am mâncat cu Andrei.

Drace! Nu trebuia să spun asta, dar chiar mi-au ieşit cuvintele pe gură, la fel ca...voma. Involuntar.

– Ohoo, i-auzi, făcu mama ridicând dintr-o sprânceană. Amy a avut o întâlnire şi nu mi-a spus. Deci asta era, zise ea victorioasă.

– Te înşeli, am spus eu.

Nu m-am abţinut şi am început să râd.

– Eşti enervantă. Doar pentru că am început să vorbesc şi eu cu el, nu înseamnă că m-am îndrăgostit. E un prieten, doar atât, am continuat după micul moment de râs.

• – Da, da, sigur, te cred. Doar prieteni? Aşa zic toţi la început.

– Haide mamă! am zis eu înfuriată la culme.

– Unde să merg? întrebă ea râzând.

– Gata, opreşte-te, gluma e glumă, dar deja exagerezi. Am stat în curtea şcolii şi noi, am mâncat floricele, chestii de genul ăsta, nimic mai mult, am zis eu.

Dacă omiteam vizita mea la Andrei, însemna că mint? Neah, prea multe detalii, şi apoi, mama nu trebuia să afle.

Chiar când ne aşezaserăm la masă sună telefonul fix. Mama s-a dus repede să răspundă. Nu aveam idee cine putea să fie, probabil era vreo mătuşă sau bunicul.

După 10 minute de stat la taclale la telefon mama s-a întors destul de amuzată, şi părea că îşi caută cuvintele. Ce voia oare să îmi spună?

– Era mama lui Andrei. M-a rugat să îţi mulţumesc că l-ai adus pe Andrei acasă, şi că te descurci bine cu entorsele. Nimic mai mult, ziceai? mă întrebă mama sarcastică.

– Dacă a căzut, ce puteam să îi fac, să îl las pe jos? Am sunat şi la salvare, dar nu a venit. Ce era să fac, să îl las singur? Nu ai idee cât de rău îl durea, i-am spus eu totul dintr-o suflare.

– Da' de unde ştii tu? întrebă mama mirată. În fine, e bine acum. A fost cu mama lui la spital şi i-au spus că nu e nimic grav, doar că nu are voie să mai facă sport. De ce nu mi-ai spus şi asta? întrebă mama de parcă aş fi minţit-o cu ceva grav.

– Detalii, detalii, am spus eu dându-mi ochii peste cap din nou.

– Pare-mi-se că mai omiţi ceva, Amy, îmi zise ea uitându-se în ochii mei.

Nu am putut să îi susţin privirea şi m-am uitat într-un alt loc.

– Ia spune ce ai „omis".

Nu puteam să îi spun ceea ce mă frământă, sau că la un moment dat Andrei era atât de aproape de mine încât ar fi putut să mă sărute. Cum să îi spun asta mamei?

– Păi, am început eu, nu am făcut nicio oră la şcoală, a fost consiliu profesoral, şi apoi ne-am învoit. Am mai rămas în curtea şcolii cu încă câţiva, am minţit eu. Ce puteam să fac acasă? Mă plictiseam, şi am zis să rămân cu ei. Sunt toţi de gaşcă, am spus eu încercând să par cât mai naturală.

Mama păru să mă creadă.

– Bine, zise ea. Să mâncăm acum, ajunge cu vorbăria.

Am răsuflat uşurată. La naiba, de ce trebuia să sune mama lui Andrei? Iar o dădusem în bară. Aiurită ce sunt!

În timp ce mâncam, mă tot gândeam la ce îmi spusese mama. Că atunci când eşti îndrăgostit nu îţi e foame şi că eşti cu capul în nori. Dar nu eram, nu?...

M-am forţat să mănânc cu acelaşi apetit ca întotdeauna, adică să arunc mâncarea pe gât fără să o mestec de prea multe ori, fără ca să fiu bănuită de mama, mai ales că nu voiam să creadă că sunt îndrăgostită, chiar dacă eram, dar nu eram, sau cine ştie?

După ce m-am pierdut printre propriile gânduri, cred că am mai uitat să mestec, şi m-am înecat cu mâncarea destul de rău, încât am crezut că o să mor. Noroc cu paharul de apă de lângă farfuria cu mâncare. Palma zdravănă peste spate din partea mamei nu a fost necesară, dar am avut totuşi bunul simţ să îi mulţumesc cu o voce răguşită.

– Cu plăcere, zise mama clipind rapid şi inocent.

Ce mă enerva. Acum avea încă un motiv să mă creadă îndrăgostită. Poate îşi zicea în gândul ei ca eu sunt atât de îndrăgostită încât am uitat să mai mestec mâncarea.

Să creadă ce vrea, ce mai conta? Şcoala se termina într-o săptămână, mai aveam puţin de aşteptat să aflu şi în ce liceu voi intra, şi încă puţin până când voi începe liceul şi îmi voi cunoaşte noii colegi.

– Amy, zise mama cu spatele la mine şi spălând de zor la vase, du-l pe Nero la o plimbare.

– Da, acum.

Nero crescuse, dar era mai frumos ca oricând. Dacă mergeam cu el pe stradă, nu îmi era frică de nimeni, nici măcar de ţiganii care se mai luau uneori de mine pe stradă. Câinele ăsta mârâia la oricine se apropia de mine, chit că persoana respectivă era la 5 metri distanţă, şi doar mergea înspre direcţia mea.

Era un câine credincios, şi pe tot parcursul clasei a VIII-a m-a ajutat să trec mai uşor peste diferite întâmplări.

L-am privit crescând de pui, şi acum nu îmi venea să cred cât de mare se făcuse. Trecusem prin momente frumoase alături de el. Şi acum ţineam minte cum mă jucam cu el când încă era doar un pui şi îi dădeam lapte din biberon. Desigur, sunt şi unele amintiri care mamei nu îi fac plăcere, ca atunci când a ros un picior de la pat, sau când a zgâriat uşa de la bucătărie atunci când se închisese singur, din greşeală, evident.

Iubeam câinele ăsta, pentru că era foarte inteligent, şi ochii lui aş fi putut jura că sunt ai bunicului meu, din partea mamei, care murise când eu aveam doar 6 ani jumate. Era un câine special, şi în preajma lui mă simţeam mai bine.

Parcă-mi lua toată energia negativă, şi o înlocuia cu energie pozitivă.

Ieşind cu el afară prin parc, m-am simţit încărcată cu energie. Bine că nu uitasem discul, şi am putut astfel să mă joc cu el destul de mult timp, până când am căzut amândoi morţi de oboseală pe iarbă. Am privit ca doi oameni apusul şi am pornit în pas alergător spre casă.

De cum am intrat în casă, Nero s-a dus direct la castronul cu mâncare şi apă, iar eu la ciocolata mea preferată, ascunsă în dulap, de mama. Nu puteam să mă abţin de la dulciuri, şi oricum nu credeam eu că pot face diabet doar din cauza asta.

Am mâncat amândoi pe săturate, şi eu, şi câinele. Eu m-am tolănit în pat, iar el pe jos lângă mine.

Puteam să îi aud respiraţia regulată, şi în felul ăsta mi-am reglat-o şi eu. Am adormit îmbrăcată, până a doua zi dimineaţă.

Capitolul 11
Şcoala Centrală ori Spiru Haret?

Când m-am trezit mama era deja în bucătărie şi îşi pregătea cafeaua. Mirosul de boabe măcinate învăluia întreaga bucătărie.

– Să îmi faci şi mie una. Trei linguriţe de zahăr, te rog, i-am spus eu căscând şi grăbindu-mă spre baie.

– 'Neaţa şi ţie! râse mama.

Am încercat să termin duşul cât mai repede. Părul mi se încâlcise după baie şi a trebuit să stau minute bune să îl aranjez. Nu băgasem de seamă până atunci, dar arătam altfel. Ochii erau mai mari şi strălucitori, părul îmi crescuse foarte mult, aproape până la talie, şi era numai onduleuri. Lumina de neon din baie mă arăta şi mai albă, iar părul mi-l arăta castaniu închis, deşi eu eram şatenă cu tente de roşcat. Ochii căpătaseră, sau îmi imaginam eu, o nuanţă la fel de roşiatică ca şi părul. Aveam impresia că erau căprui.

Când am ieşit din baie şi m-am oprit la oglinda de pe hol să îmi observ mai bine ochii, aceştia erau din nou turcoaz şi neobişnuit de sclipitori.

– Radiezi de fericire, a observat mama.

– Eu? am întrebat eu nesigură. Nu mi se pare, i-am spus eu mamei plictisită.

– Ochii tăi îmi spun cu totul şi cu totul altceva, constată mama. Sunt foarte....

– Sclipitori? am completat-o eu.

– Da, poate mai mult de atât. Mă bucur să te văd aşa. Pari, fericită.

– Probabil, am zis eu luând o muşcătură dintr-un măr.

– Plecăm în 15 minute, bine?

– Bine.

Mama încă mă studia cu o vădită curiozitate. M-am făcut că nu o observ şi mi-am luat cana de cafea, adulmecând aroma inconfundabilă de *Rendez-vous*.

– Unde mergem mai întâi, la Şcoala Centrală sau la Spiru Haret? mă întrebă ea între două înghiţituri de cafea.

Mi-am ridicat privirea spre ea, încruntându-mă uşor. Tot îmi venea să spun Spiru Haret, de parcă mi-ar fi indus telepatic ce să spun. Dar am rezistat tentaţiei şi i-am răspuns cu şiretenie, făcând ochii mici la ea:

– Haide mai întâi la Şcoala Centrală. Am citit pe internet că e o clădire foarte veche, şi că a fost şcoală numai de fete. Sunt curioasă cum arată.

– E doar o clădire mare şi veche fără nimic interesant, zise mama răutăcioasă.

– Mamă, i-am spus eu hotărâtă, nici nu încerca să mă influenţezi. E alegerea mea, ai înţeles?

– Bine, bine, zise mama prefăcându-şi tonul într-unul umil deşi privirea ei spunea altceva.

Era aşa de teatrală uneori, de mă călca pe nervi.

– Şi, am continuat eu, care e mai aproape de casă, dintre cele două licee?

– Spiru Haret, a răspuns mama mecanic.

– Hmm, eşti sigură? am întrebat-o eu.

– Foarte sigură. Ca să ajungi la Şcoala Centrală, trebuie să mergi de la Spiru Haret încă câteva străzi. Spiru e mai aproape de Piaţa Rosetti. Trebuie doar să luăm un troleibuz de la capăt, şi mergem cu el până acolo. De la Rosetti mai traversezi două străzi şi o iei uşurel pe o străduţă. O să îţi explic eu atunci, zise mama încruntându-se.

– De abia aştept! am exclamat eu.

– Păi atunci, hai să încercăm să ne şi grăbim, spuse mama uitându-se la ceas. Vreau să ne mai plimbăm şi prin câteva magazine.

– Mie îmi convine, am zâmbit eu mulţumită. Se pare că vom avea o zi plină!

– Destul de...

M-am îmbrăcat repede. Mi-am luat bluza mea favorită turcoaz care se asorta de minune la ochii şi părul meu. Am stat puţin pe gânduri când a trebuit să îmi aleg pantalonii, dar am luat până la urmă blugii mei gri şi în picioare

converşii negri. M-am dat cu puţin fard în obraji, ca să mai capăt şi eu puţină culoare şi am plecat.

Mama, ca de obicei, se îmbrăcase la costum. Bine că de data asta optase pentru o culoare mai blândă, şi nu atât de aspră ca negrul, sau ca griul. Îşi luase costumul stacojiu şi îşi aranjase părul într-un coc. Ţinuta îi dădea un aer foarte autoritar. Pentru mine arăta ca o profă, dar una cu care eu mă înţelegeam foarte bine.

Drumul cu troleibuzul a fost îngrozitor de plictisitor. Am mers de la un capăt la altul. M-au enervat babele şi moşii din troleibuz, care voiau cu orice preţ să stea jos, eventual pe locul meu. Noroc că eram cu mama, şi că i-a pus ea la punct. Eu aş fi fost gata-gata să le dau locul acelor oameni, dacă mai pot fi numiţi aşa. Semănau cu nişte zombi, şi mă întrebam, ce dracu' treabă au ei în oraş la ora aceea de prânz? Nu puteau sta acasă uitându-se la televizor, sau ascultând radioul şi suportând canicula cu toate uşile şi ferestrele deschise?

Bine că în sfârşit scăpasem, aproape că nici nu mai suportam. Mă simţeam stoarsă de energie, aşa că am scos din ghiozdanul mic pe care îl luasem cu mine, un baton de ciocolată. Imediat după această mică şi savuroasă gustare, m-am simţit încărcată la maxim cu energie.

Mama avusese dreptate, şi uram să îi dau dreptate. Avusesem mult de mers până la Şcoala Centrală. O maşină era să dea peste mine chiar pe trecerea de pietoni. Era o stradă periculoasă, şi nici chiar gura mare a mamei nu m-a făcut să mă simt mai în siguranţă când a strigat după şoferul maşinii, enervată:

„Imbecilule!!!"

Şcoala Centrală mă dezamăgise complet. Clădirea aproape că mă băga în sperieţi. Părea o mare casă bântuită, sau un mic castel. Era o clădire interesantă, cu o arhitectură nu foarte complicată, dar armonioasă, dar ceva nu era în regulă. Când m-am îndepărtat de mama să cercetez zidurile clădirii, am simţit un zumzet de voci cum îmi lezează timpanul. Am crezut pentru o clipă că înnebunesc. Involuntar, am făcut câţiva paşi înapoi şi zgomotul asurzitor a încetat.

Mama era tot la câţiva paşi de mine şi părea în regulă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Fusese totul în imaginaţia mea? Ori chiar auzisem ceva?

Poate vorbea cineva în interiorul liceului. Dar era sâmbătă. Poate era secretariatul. Dar nu era. Şi în plus de asta, sunetul acela de voci, părea că este din altă lume, nu părea pământean. Erau ca nişte voci modificate pe calculator, ca să sune cât mai înfricoşător. Dacă scopul lor era să mă sperie, atunci reuşiseră cu brio.

– E oribil liceul, i-am spus eu mamei respirând greu. Parcă ar fi bântuit, e groaznic. Nu îmi place, hai să mergem la Spiru Haret mai repede.

Mama păru că se bucură de cele ce îi spusesem eu, dar nu remarcase că eram speriată al naibii de tare.

Un fior de gheaţă mă străbătu în tot corpul, şi când m-am uitat în urma mea, ei bine, nu era nimic, dar puteam să jur că eram privită de ceva, sau cineva.

M-am simţit uşurată să plec din acel loc şi mi-am zis că multă vreme va trece până când voi reveni acolo...

Nici nu îmi dădusem seama că am ajuns, când mama mă întrebă nerăbdătoare:

– Ce părere ai, Amy?

– Asta e? am întrebat-o eu mirată.

Părea o clădire aşa de mică, în comparaţie cu Şcoala Centrală.

– Da, ăsta e, zise ea bucuroasă.

– Dar, e...atât de mic! am spus eu uitându-mă la liceu la fel cum m-aş uita la un şoarece.

– Ha-ha! râse mama. Ce vezi tu, e doar o clădire. Asta e clădirea nouă, care se uneşte cu clădirea veche. Liceul nu e deloc mic. Hai să intrăm.

La uşă era un bodyguard mare şi gras, dar cam bătrân şi plictisit. Mama reuşi să îl înduplece repede să ne lase să intrăm.

– Haide, Amy! zise ea văzându-mă pe mine măsurând liceul nu prea convinsă şi nici prea entuziasmată.

Părea o simplă şcoală. Nimic special. Semăna cu şcoala mea generală, însă situaţia s-a schimbat când am intrat în clădirea veche. Aceasta era mai înaltă, mai impunătoare şi îmi plăcea la nebunie. Curtea liceului era foarte frumoasă, erau chiar şi nişte băncuţe acolo. Dar cel mai mult, îmi plăceau scările. Le găseam foarte interesante. Era o clădire mare şi cu o arhitectură care mă dădea pe spate.

Am observat atunci că liceul are un subsol, dar nu am avut curiozitatea să cobor, mai ales că nu era luminat atunci. Când am ridicat privirea, am avut senzația că văd pe cineva, dar nu era nimeni. Tocmai când voiam să urc scările, mama a apărut de nicăieri şi m-a luat de mână. Am sărit aproape un metru din cauza sperieturii.

– Dumnezeule, mamă, m-ai speriat de moarte, i-am spus eu punându-mi mâna la inimă.

– Dar ce ai, Amy? glumi mama. Pari cam, stresată.

– Stresată? am repetat eu ostentativ. Cred că stresată e puțin spus, am spus eu convinsă.

– Observ, râse mama pe înfundate. Deci, cum ți se pare?

– Îmi place, dar dacă mă mai sperii aşa o dată, nu îmi va mai plăcea, i-am spus zâmbind acum.

– Bun, ştiam eu, spuse mama.

Era plină de ea şi pe mine mă cam enervase acel „ştiam eu". De unde ştia ea?

– Mai vrei să te plimbi? Dar, stai, o să ai destul timp să te plimbi când te înscriu aici, sau în toamnă. Ce o să mai umbli tu cu fetele prin curte, şi cu băieții la etajul 3. Parcă te văd, zise ea râzând.

– Mamăăă, am spus eu afectată. Eşti de-a dreptul enervantă. Hai, cu fetele prin curte la o țigară da, am glumit eu răutăcios, dar cu băieții, ce să caut eu la etajul 3 cu băieții. Mă cunoşti doar, am spus eu mândră de mine.

– Ha-ha! Să nu te apuci de fumat că te ia mama dracu'!

– Glumeam, Doamne! Ce repede mă crezi, i-am zis eu zâmbind cât mai larg posibil.

– Haide, haide, i-am zis portarului că nu stăm mult. Să mergem la McDonald's.

– Mmm, mie îmi convine, dar hai mai bine la KFC. Nu am mai mâncat demult acolo, i-am zis eu înghițind în sec.

– La KFC atunci, zise mama.

Puteam să văd că şi ea era la fel de înfometată ca şi mine.

Ne-am grăbit amândouă până la ieşire, sau mai degrabă ne-am întrecut ca nişte copii mici şi prostuți. Mie chiar aproape de ieşire mi-a căzut clama din păr şi a trebuit să mă aplec să o ridic să mi-o pun în păr, aşa că m-am dus la

baie care era chiar la granița între clădirea nouă şi clădirea veche.

Se pare că nu fusesem îndeajuns de speriată pe acea zi, pentru că s-a deschis în baie singura fereastră, iar neonul a pâlpâit furios de câteva ori. Ori mi-am imaginat din pricina groazei, ori chiar am simțit cum din cauza vântului pielea mi se zbârleşte pe brațe. M-am uitat cu teamă în oglindă când am ridicat ochii şi chiar speram să văd ceva, dar era doar chipul meu îngrozit.

Mama a venit repede după mine şi m-a speriat şi ea la rândul ei intrând în baie val-vârtej.

– Ce faci? Parcă ne întreceam, râse ea.

– Ştiu, ştiu. Şi aş fi putut să te întrec dacă nu îmi cădea clama din păr, am spus eu bosumflată.

– Vai, dar frig mai este aici, zise mama uitându-se în jur încercând să depisteze sursa frigului. A naibii fereastră, nu se închide deloc, spuse ea tot împingând geamul.

– Lasă-l aşa! am spus eu un pic prea tare. Să mergem, sunt lihnită!

Până să ajungem la KFC, am fost foarte tăcută, şi mama a observat.

– S-a întâmplat ceva, Amy? Nu îmi spune că şi Spiru îți pare ție o clădire bântuită, zise ea în glumă.

– A, nu, am spus eu încercând să par cât de cât convingătoare.

Tonul nesigur din glasul meu a părut că a alarmat-o pe mama.

– Eşti sigură că totul e ok? întrebă ea uitându-se la mine îngrijorată.

– Da, îmi e doar foame, ştii cum sunt eu. Dacă nu am burta plină nu mă simt bine, am spus eu încercând să par cât mai naturală.

Oau, chiar a mers pentru că mama începu să zâmbească din nou.

Însă eu ştiam că ceva nu e bine. Vara nu e vânt atât de puternic încât să deschidă un geam din exterior, şi nici să facă un frig atât de pronunțat. Nu exagerez când spun că am înghețat în acea baie a liceului, şi nu doar eu observasem, ci şi mama. Măcar ştiam că nu sunt nebună...

– Mai vrei sos la cartofi, Amy? mă întrebă mama muşcând zdravăn dintr-un cartof.

– Da, mersi, am spus eu absentă şi încă întingând în gol în cutie, acum goală de sos.

– Te simţi mai bine acum? mă întrebă ea.

Chiar în acel moment a sunat telefonul. Salvată de clopoţel, în cazul ăsta de Andrei, pentru că el mă suna.

– Alo, bună, Andrei! am spus eu bucuroasă. Ce mai faci?

– Hei, bună, bine, uite sunt în Cişmigiu. Mă întrebam dacă vrei să vii şi tu.

– A, nu prea pot. Sunt cu mama...

– Aaa, ok.

Părea dezamăgit, aşa că nu am vrut să îl las cu buza umflată, mai ales că mama îmi tot făcea disperată semne să îl chem. Cred că ar fi fost în stare să facă şi pancarte cu „Cheamă-l acum!!!" dacă nu îl chemam mai repede.

– Andrei, eu sunt cu mama la KFC, în apropiere de Cişmigiu. Nu vrei tu să vii aici? Ce zici?

– O, super, vin acum, mă grăbesc, să nu pleci.

Nici nu vedeam cum aş fi putut pleca, cred că mama m-ar fi legat de scaun numai să rămân.

– Nu te grăbi, nu vreau să îţi luxezi şi cealaltă gleznă, i-am spus eu îngrijorată.

– Ei, nu îţi face griji pentru mine, mă descurc. Pa-pa!

Părea foarte mulţumit acum, şi venea cât de repede putea.

– E mort după tine, Amy, zise mama râzând.

– Da, da, sigur, te cred, i-am zis eu dându-mi ochii peste cap.

– Nu te mai strâmba, că ştiu că aşa e. Uite îţi dau ţie banii ăştia. Du-te cu el după prin parc, eu plec.

– Stai, de ce pleci?

– Păi ce să caut eu cu voi? Uită-te şi tu la mine, sunt la costum, în oraş. Ce să caut cu doi puşti?

Dacă stăteam să mă gândesc, era cam penibil, într-adevăr.

– Bine, faci cum vrei. Dacă te duci la cumpărături, încearcă să nu îmi cumperi ceva ce ştii că oricum nu aş purta în vecii vecilor, gen o bluză roz sau o fustă mini, da?

– Mă străduiesc, promise ea. Ne vedem mai târziu.

– Spor la cumpărături, i-am urat eu.

– Da, da. Şi tu ai grijă ce faci, îmi spuse ea făcându-mi cu ochiul.

Am mai aşteptat după plecarea mamei încă 5 minute, şi Andrei a şi apărut.

– Parcă ziceai că eşti cu mama ta, zise el uitându-se prin jur.

– A, păi, a plecat, avea ceva de făcut pe acasă, am minţit eu.

Puteam să simt cum sângele îmi urcă în obraji şi cum mă înroşesc. Mi-am lăsat privirea în jos şi părul să alunece pe faţa mea, ca să evit să îl las pe Andrei să îmi vadă culoarea rumenă din obraji.

– Hmm, te-ai machiat! observă el. Îţi stă bine cu blush.

O Doamne, el credea că m-am machiat. Bine, era şi machiajul, dar de fapt roşisem. Nu am putut să zic decât un timid:

– Mersi.

Acum se tot uita la mine.

– E ceva în neregulă? Am ceva pe faţă de te tot holbezi? l-am întrebat eu puţin ironic.

– Hmm, de fapt da, zise el mijindu-şi ochii la mine. E prima oară când te văd machiată.

– Este doar puţin blush. Ce ai fi zis dacă îmi fardam şi ochii?

– Hmm, nu ştiu. Cred că ţi-ar sta bine oricum.

– Mda, cred că dacă mi-aş machia ochii mi-aş scoate în evidenţă mai mult ochelarii.

– Eu cred că nu, şi apoi, îţi stă bine cu ochelari. Pari mai... intelectuală, zise el studiindu-mi faţa.

– Adică dacă nu aş mai avea ochelari nu aş mai părea la fel de intelectuală? l-am întrebat eu încurcată.

– Cam aşa. Oricum, eşti frumoasă.

Acel „oricum" m-a cam pus pe gânduri.

– Neah, nu cred. Eu aş cam vrea să renunţ la ochelari, vreau să îmi pun lentile, am minţit eu ca să îi văd reacţia.

– Cum vrei, dar cu ochelari ai alt farmec.

– Farmecul de tocilară, am spus eu sarcastic.

– Şi ai prefera să ai o frumuseţe de păpuşă? a zis el nesigur.

– Cum adică de păpuşă? Adică prostuţă?

– Nu am vrut să sune aşa, a zis el stânjenit. Vreau să zic, de când îţi pasă ţie de cum arăţi? Întotdeauna ai lăsat impresia că nu te interesează ce zic alţii de tine.

– Nu e vorba că îmi pasă de cum sunt percepută de alţii, pur şi simplu, nu ştiu, vreau eu să mă simt bine în pielea mea.

– Păi şi nu te simţi bine aşa?

– Nu ştiu. Să lăsăm de-o parte discuţia asta. Mă plictiseşte, i-am spus eu furioasă lui Andrei.

– Ok, şefa! a spus el. Mă duc şi eu să îmi iau de mâncare. Mai vrei ceva? Îţi iau eu, fac cinste, a zis el zâmbindu-mi fermecător.

Era aşa de nostim, dar am preferat să îi răspund:

– A, nu mulţumesc. Nu mai vreau nimic.

– Nici un suc?

– Nu. Mai am puţin în pahar.

Chiar mai aveam, dar el nu păru să mă creadă şi plecă îmbufnat de parcă ar fi zis „Ce mă fac eu cu fata asta?".

Andrei s-a întors repede cu tava de mâncare. Îşi luase un suc mare, Cola, cartofi şi preferatele mele crispy strips. Dar unde era sosul de usturoi?

– Mmm, ce bine miroase, am spus eu adulmecând.

– Sigur nu vrei?

– A, nu, sunt plină. Vrei să ajung ca un butoi? am râs eu.

– Tu? Butoi? Niciodată!

Era foarte amuzat de gluma mea. Nu se mai oprea din râs.

– Hei, sper că nu îţi imaginezi cum aş arăta eu dacă aş fi cât un butoi? l-am întrebat eu încruntându-mă.

– Ba da, râse el. Şi atunci ai arăta bine. Acum sincer, cred că mai poţi să te îngraşi vreo 5-10 kilograme, spuse el deodată serios.

– Ah, nu începe şi tu ca mama. Dacă nu pot să mă îngraş, nu e vina mea. Mănânc foarte mult, dar nu se pune. Am metabolismul foarte...

– ...ciudat, continuă el.

–... rapid, voiam să spun. Ai vreo problemă cu asta? am glumit eu.

– Mda, nu ar strica să te mai împlineşti puțin, zise el măsurându-mă din cap până în picioare, deşi eram pe un scaun.

– Nu te mai uita aşa la mine, mă calci pe nervi. Arăt bine aşa cum sunt, nu mai vreau să mă îngraş deloc, poftim. Pentru că...

– Pentru că....? Pentru că ce?

– Păi, nu suport să merg la cumpărături, mai ales cu mama. Dacă m-aş îngrăşa mi-ar trebui o nouă garderobă, i-am spus eu.

– Hahaha!!! râse el în hohote. Mergi cu mine la cumpărături, ce zici? râse el.

Mda, deja îmi imaginam că sunt la cumpărături cu Andrei şi el mă pune să aleg între nişte chiloţi roz cu buline verzi şi unii simpli roz. Ce groaznic!

– Mai bine nu, am răspuns eu văzându-l în mintea mea pe Andrei comparând lenjeria intimă.

Ar fi fost jenant de-a dreptul.

– Ok, cum vrei tu, a zis el dând din umeri. Dar dacă vrei să mergi la cumpărături vreodată, să mă chemi pe mine.

– Andrei, dar din câte ştiu, băieții urăsc să meargă la cumpărături.

– Da, Amy, dar din câte ştiu, fetelor le place să meargă la cumpărături. Eşti atipică.

– Aha, înseamnă că şi tu eşti atipic din câte zici.

– Exact.

Asta era ciudat. Un băiat căruia să îi facă plăcere să meargă la cumpărături. Mă întreb dacă mergea cu mama lui ori cu tatăl. Oricum ar fi fost, era aiurea.

Andrei a încercat să termine cât mai repede mâncarea. Era evident de ce. Voia să aibă cât mai mult timp pe care să îl petreacă cu mine, dar nu acolo, ci în parc, aşa că nu m-a mirat atunci când m-a întrebat:

– Vrei să mergem prin parc? E frumos afară, e păcat să pierzi o aşa zi superbă!

– Bine. Deşi pentru mine e cam cald, şi nu suport lumina soarelui, mă orbeşte. Sigur te simți bine? Nu vreau să ne plimbăm prin parc ştiind că ai glezna luxată.

– Stai calmă. Nu mă mai doare aproape deloc. Pe mine mă enervează că nu pot să mai joc cu băieții fotbal, în rest, nu am nimic, a zis el făcând haz de necaz.

– Atunci, am zis eu ezitând, mergem?

– Da, haide, răspunse mulţumit de sine.

Andrei în acel moment a părut că se umfla în pene. Mai erau câţiva băieţi prin preajmă, şi ei destul de drăguţi, dar nu se puteau compara cu Andrei, pentru că el era de mii de ori mai drăguţ, dar nici eu nu mă puteam compara cu fetele de acolo, pentru că eram prea banală. Andrei se părea că nu e de acord cu asta atunci când m-a luat pe după gât. Nu am reacţionat în niciun fel pentru că am fost şocată, dar am avut simţul de observaţie încă activat încât să văd cum se uitau acei băieţi la mine, aş putea zice cu admiraţie, pe când fetele, adică iubitele lor, pufneau din nas când se uitau la mine, măsurându-mă de parcă aş fi fost ultimul om. Asta mă făcea să mă simt ciudat. Cum se făcea că băieţii mă plăceau şi fetele mă urau? Dacă nu aş fi fost eu, şi ar fi fost o altă fată, sau să fi văzut scena asta în vreun film, aş fi fost convinsă că acele fete erau geloase pe mine, şi că băieţii mă plăceau, şi cam mult.

Mi-am dat seama ca ar fi bine să mă feresc de fete, şi să îmi fac cât mai mulţi prieteni băieţi. Dar, până la urmă, de ce mă invidiau? Eu mă simţeam aşa de obişnuită. Cine ştie, fiecare cu farmecul lui personal. Poate eu eram considerată de băieţi dulcică, sau cine ştie.

– Hmm, ai văzut cum se uitau băieţii ăia la tine? mă întrebă Andrei încrezut.

– Nu chiar, am spus eu. De ce?

– Se uitau la tine de parcă ar fi vrut să te mănânce. Bine că până la urmă s-au calmat, şi au crezut că eşti iubita mea. Nu aş fi suportat să văd vreun idiot dintre aia cum se dă la tine.

– Poftim? Deci de asta m-ai luat tu de gât? Credeam că te doare piciorul, am spus eu. Şi, stai un pic, de ce nu ai fi suportat să îi vezi pe tipii ăia în caz că mă abordau? Nu crezi că pot să îmi port singură de grijă? Oricum, nu îţi face griji, te înşeli, cum să se uite ei la mine, când aveau prin preajmă atâtea fete frumoase? Ia spune tu.

– Vai, Amy, sunt prietenul tău, şi simt nevoia să te protejez, într-un fel, zise el fâstâcindu-se. Eşti naivă, tu chiar nu ai văzut cum se uitau la tine? Nu le cunoşti privirea? Până şi tipele alea se uitau la tine, se holba aproape toată lumea.

– Exagerezi. Şi deja ai devenit paranoic, nu crezi?

– Paranoic zici tu. Nu e aşa, sunt băiat, şi ştiu ce înseamnă când un băiat se uită aşa la o fată.

– Bine bine, am înțeles ideea, dar de ce îți pasă atât de mult? Dă-i încolo, erau idioți, asta am putut să observ şi eu.

– Of, îmi pare rău, dar nu-mi place când cineva se uită cum se uitau ei, la tine. Nu eşti ca alte fete, doar o bucățică, eşti mai mult de atât.

– Bineînțeles că sunt mai mult de atât, am spus eu râzând.

– Nu, vreau să zic, că nu eşti genul după care să se uite idioții, ei se uită numai după fete mai...mai...

– ...mai?

– ...mai, nu ştiu, feminine.

– A, deci eu nu sunt feminină, am înțeles, am zis eu râzând în hohote.

– Haide, ştii ce vreau să zic, mai mari. De parcă nu ai ştii după ce se uită idioții. Doar la asta le e gândul.

Mda, îmi dădusem seama, dar voiam să îl mai chinui pe Andrei puțin.

– Şi tu nu eşti unul dintre ei? l-am întrebat eu glumind.

– Desigur că nu.

– E, hai, toți sunt aşa.

– Eşti misogină, iar.

Nici nu cred că exista cuvântul ăsta. Tocmai în acel moment am trecut pe lângă McDonald's, iar vizavi pe un perete, scria „Femei, nu tolerați misoginii".

Şi Andrei a văzut ce era scris pe perete, şi a început să râdă.

– Suntem chit acum? am întrebat eu încă amuzată.

– Presupun că da. În fine, nu mai contează.

– Da, nu mai contează, dar să ştii că nu numai după mine se uitau, şi fetele acelea se uitau după tine, am chicotit eu.

– Serios? Neah, nu am văzut. Dar uite cine e atentă la detalii. La tine nu ai observat, dar la mine da, cum se face asta?

– Nu ştiu, nici tu nu ai observat că fetele îşi dădeau coate când te-ai ridicat de la masă şi chicoteau ca nişte cretine.

– Cu siguranță acum suntem amândoi chit. Nici tu nu suporți să vezi fetele cum se uită la mine, deci, zise el ironic.

– Heeei, nu asta am vrut să spun, doar se uitau, am răspuns eu ofensată.

– Aaa, deci nu îți pasă de mine?

– Da, adică nu, ba da, cum să nu îmi pese, ești prietenul meu!

– Şi...?

– Şi țin la tine, doar ești prietenul meu cel mai bun, am spus eu punând accent pe ultimele 3 cuvinte.

– Asta voiam să aud, zise el şi mă strânse în brațe.

– Ooo, gata, gata, lasă-mă, mă sufoci, am zis eu nemaiputând să respir.

– Ah, scuze, nu mi-am dat seama.

– Evident că nu ți-ai dat seama. Dumnezeule, nu îți cunoşti limitele.

– Ba, să ştii că mi le cunosc, zise el contrariat.

Deodată se apropie de mine şi mă luă de ambele mâini. Cred că doar 2-3 centimetri ne despărțeau.

– Ştii, am spus eu uitându-mă în jos, pentru că ochii lui încercau să mă hipnotizeze, se pare că nu îți cunoşti limitele. Mă sperii, te porți foarte bizar uneori.

– Bizar? spuse el. Nu, nu cred că mă port bizar, mă port cum ar trebui să mă şi port.

– Păi atunci dă-mi drumul, am spus eu cam speriată şi ridicând ochii.

Se uita la mine de parcă voia să mă vrăjească, ba la ochii mei, ba la buzele mele. Se purta ca un... disperat.

– Dă-mi drumul, am repetat eu strângând din dinți, sau îți jur că te pocnesc. Nu am nevoie de mâini pentru a te răni, şi nici nu îmi pasă că se uită la noi toată lumea din stație.

Abia atunci mi-a dat drumul. Ştia că sunt în stare să îl lovesc cu genunchiul între picioare, şi nu cred că ar fi vrut să îl las fără moştenitori.

– Ei, acum ce ai de spus în apărarea ta?

– O, Doamne, mă înnebuneşti! zise el închizând ochii şi apoi uitându-se la cer.

Nu am mai stat o clipă lângă el, şi am fugit cât am putut de repede spre parc.

Începuse să alerge după mine, şi striga cât putea de tare:

– Aaamy! Aşteaptă-mă, stai!!!

Am alergat cât puteam de repede, deşi ştiam că la un moment dat mă va putea prinde, niciodată nu fusesem o alergătoare bună. Îmi era frică să nu mă împiedic la cât de ciudat îmi mişcam picioarele.

Am luat-o pe Aleea primăverii. Ce ironie, eu alergam de el, iar el alerga după mine.

Puterile m-au lăsat chiar înainte să ajung la Cetate. M-am prăbuşit chiar în faţă, la băncuţe. Am mai putut să văd doar că Andrei venea spre mine ca o tornadă, şi apoi am văzut ceaţă în faţa ochilor, şi am început să aud de parcă o ureche surzise, cum el mă strigă. Am început să transpir şi să îmi simt pielea rece.

Eram conştientă, deci nu leşinasem, probabil era doar o criză hipoglicemică. Dar pentru mine era destul de gravă. Cred că mai suferisem şi un atac de panică.

Când l-am simţit pe Andrei lângă mine, am spus:

– Dulce, dă-mi ceva dulce altfel nu-mi revin!

Ştiu că spusesem ceva, doar că nu îmi auzisem vocea deloc. Începusem să mă întreb serios dacă nu cumva am leşinat şi acum visez. Nu mai eram conştientă de timp, de spaţiu, de nimic. Era ca o tortură, eram privată de simţuri, neputincioasă.

M-a trezit la realitate gustul de zahăr pe care îl simţeam pe limbă. Nu leşinasem deci, doar privarea de simţuri a făcut timpul să pară că nici nu mai există.

Am început să îmi revin uşor-uşor. Mai întâi mi-am recăpătat auzul, şi am auzit când Andrei strigă speriat:

– Amy!Amy! Mă auzi? Amy? Amy!

– Da, te aud.

Vocea mea suna de parcă tocmai m-aş fi trezit, eram răguşită. Mă temeam să nu îmi miroasă respiraţia, posibil ca Andrei să fi fost foarte aproape de mine.

– Mă vezi? Eşti bine?

– Nu te văd, încă nu, dar sunt bine.

– Cum? Nu mă vezi? E grav, haide, revino-ţi, îmi pare atât de rău, e numai vina mea, ce idiot sunt.

După ce rostise cuvântul „idiot", mi-am recăpătat şi vederea.

– Da, eşti un idiot, dar unul al naibii de drăguţ când eşti îngrijorat.

– Mă vezi? întrebă el bucuros.

– Da, te văd, şi pe tine, şi pe toată lumea care s-a adunat în jurul nostru.

Andrei aruncă o privire şi văzu că am dreptate. Fusese atât de speriat şi îngrijorat încât nici nu observă că se strânsese lume în jurul nostru. Toată lumea se uita speriată la mine, dar nimeni nu făcea nimic. Oricum, nici nu aş fi vrut să facă.

– Pot să te ridic? Măcar să te duc pe o bancă.

– Da, poţi să mă ridici, Andrei. Nu suport când lumea se holbează şi nu face nimic. Nu e un număr de circ, dar cine ştie, poate ei cred că sunt vreo drogată.

– Şi pe bună dreptate, eşti transpirată, încât tot părul îţi e ud, şi ai o faţă nesănătos de albă. E a doua oară când te salvez de la leşin.

M-am ridicat uşor şi ne-am aşezat pe o bancă. Mă simţeam perfect.

– Să ştii că nu am leşinat, cred, am spus eu nesigură. Cred că am făcut un atac de panică combinat cu o criză hipoglicemică. Am nevoie de zahăr, deci. M-ai speriat al dracului de tare, tâmpitule. Am alergat până la epuizare, mi-am folosit toată energia, înţelegi? Da, e numai vina ta. După felul în care te uitai la mine mai devreme, să ştii că nu te deosebeai cu nimic de tipii ăia imbecili de la KFC!

– Te implor, iartă-mă, nu ştiu ce a fost cu mine. Tu să mă înţelegi pe mine.

– Eu pe tine? Te comporţi de multe ori foarte ciudat, baţi apropouri adeseori. Azi nu a fost singura oară când m-am speriat aşa de tare de tine. A mai fost şi când am fost la tine acasă.

– Ce vrei să zici? întrebă el încurcat.

– Ce vreau să zic? Doar nu crezi că nu mi-am dat seama. E evident! Când nici nu mă aştept mă iei în braţe, mă strângi la piept de parcă aş fi cel mai important lucru pentru tine, te apropii de mine prea mult, îmi fixezi ochii, de parcă ai vrea să îmi spui ceva, îmi fixezi buzele, şi când vorbeşti de dragoste, eşti afectat.

– Şi nu uita că sunt şi eroul tău, te-am salvat de două ori, zise el ba glumind, ba fiind serios.

– Mda, şi asta, dar din vina ta am leşinat. Tu nu auzi ce spun? Încerci să schimbi subiectul, nu o mai face.

– De fapt, chiar mă bucur că ai adus discuţia în punctul ăsta. Aşa îmi va fi mai uşor să îţi spun ce am de spus, zise el senin.

– Aşa, în sfârşit, aflu şi eu direct de la sursă.

– Direct de la sursă? întrebă el mirat.

– În fine, hai spune odată.

– Hai să mergem sus la cetate, vrei? Îţi spun acolo, aici am senzaţia că toată lumea se uită la noi.

Chiar aşa şi era, încă mai erau câţiva oameni din grupul de mai devreme care se uitau la mine în timp ce eram căzută pe jos, care se holbau, de parcă nu ar fi avut televizor color acasă.

– Sper că nu vrei să tragi de timp, sau să eviţi să îmi spui, nu? am întrebat eu nesigură.

– Nu, zise el hotărât.

– Bine, hai mai repede atunci.

Nu mai urcasem niciodată până acolo, tot timpul când veneam în parc evitam acea zonă, îmi părea o zonă a îndrăgostiţilor, şi deci patetică. Eu întotdeauna am crezut că nu voi fi vreodată îndrăgostită, era ceva total străin de mine, şi aşa aveam de gând să rămână.

De acolo de sus, parcul se vedea frumos. Nu era nimeni sus, dar mi-a plăcut că erau nişte băncuţe pe care am putut să mă aşez. Îmi simţeam picioarele slăbite şi eram ameţită. Iar.

Andrei s-a aşezat chiar lângă mine. Citeam pe chipul lui spaima, dar observam că avea să îmi zică ceva ce îl chinuia, dar odată spus acel lucru avea să se simtă eliberat. Sper că odată zis acel lucru, nu mă va afecta de acum pe mine, sau cel puţin, nu prea mult...

– Amy, începu el luându-mă de mâini, e greu ce vreau să îţi spun.

Se uita la mine nesigur, dar i-am zâmbit timid, pentru a-i fi mai uşor, şi pentru a nu crede că mă deranjează că mă ţine iar de mâini. Acum nu mi se mai părea ca mai înainte, părea chiar... tandru. Privirea lui era cea mai seducătoare pe care o simţisem vreodată. Chiar şi eu mă întrebam cum îi rezistam, dar o făceam cu brio.

Trebuia să recunosc, îl plăceam mai mult decât e normal să îți placă un prieten. În acel moment era foarte aproape de mine, și continua să se apropie, însă foarte încet, încât abia puteam sesiza.

Respirația mea devenise mai rapidă, inima îmi bătea atât de tare încât îmi era frică ca nu cumva Andrei să mi-o audă. Parcă voia să îmi iasă din piept, și să mă dea de gol, trădătoarea.

Am încercat să mă calmez, și să respir adânc de câteva ori.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el. Te simți bine?

– Nu, adică da, sunt bine, te ascult, nu am nimic.

Faptul că Andrei se tot apropia de mine mă făcea să mă simt cam prost pentru că mătulbura undeva la inimă. Acum un an fugisem la mânăstire, iar acum eram cu un băiat de una singură, experimentând diverse emoții, și chiar, unele sentimente, destul de profunde, dar care mă făceau să mă simt neobișnuit de bine. Ce paradox! Îmi era teamă de ceea ce experimentam în acel moment, și anume teamă, amestecată atât de bine aproape ca un cocktail, cu nerăbdarea. Ceva din mine îmi spunea să mă apropii și mai mult de Andrei, iar o parte îmi spunea să stau departe, pentru că voi face ceva ce nu e bine, un păcat.

Dar ce păcat puteam să fac? Îl plăceam, iar Dumnezeu trebuia să înțeleagă asta.

Aproape simțeam respirația lui Andrei pe chipul meu, iar eu îi adulmecam parfumul. Mirosea foarte bine, delicios.

– Amy, spuse el după o tăcere lungă.

Vocea îi suna atât de bine, mă calma, și aproape îi gustam cuvintele în timp ce respiram rapid.

–... nu știu dacă ar fi bine să spun ceva. Cuvintele sunt de prisos, iar ăsta, e exact lucrul care nu se vede, ci se simte.

Deja situația devenea din ce în ce mai... fierbinte. Un val de căldură m-a izbit, iar transpirația o simțeam rece pe șira spinării. Corpul îmi dădea semnale de alarmă pentru că prevedea ce avea să se întâmple. Inima îmi spunea să nu mă tem de ceea ce simțeam, însă mintea, mintea mă făcea să acționez ca o tâmpită, și pe Andrei la fel.

Nici nu îmi dădusem seama când el era aproape lipit de mine. Un centimetru, sau chiar jumătate de centimetru ne despărțea. Cu cât era mai aproape de mine, cu atât îmi doream mai mult să îl simt, să îl simt cum mă ia în brațe şi să mă simt protejată de el.

– Amy, acum vocea lui era redusă doar la o şoaptă.

Era şi mai atractiv acum cu cât prelungea mai mult clipa, cu atât eu eram mai agitată. Nu mai țineam cont de nimic, că era zi, că era noapte, că ploua sau se întâmpla ceva. Eram doar eu şi el.

– Da, Andrei.

Fără să îmi dau seama, vocea mea devenise doar o şoaptă, şi sunase ca mai mult de un răspuns.

– Chiar mă înnebuneşti. Te rog, nu mă pune să îți explic, doar lasă-mă să îți arăt.

Era limpede că îşi încerca toate farmecele pe mine. Am zis să las naibii scutul ăla de protecție şi să mă las măcar o dată luată de val în adevăratul sens al cuvântului.

– Bine, am spus eu fără să gândesc.

Aşteptarea fusese prea lungă, parcă de ore ne aflam la Cetate. Aş putea spune că nu mai aveam răbdare, deşi, nu ştiam ce aşteptam de fapt.

Abia atunci am realizat la ce am fost eu de acord, iar mintea procesa rapid datele.

Capitolul 12
MAI MULT DECÂT PRIETENI

Andrei se apropia şi mai mult, îl simţeam, deşi aveam privirea în pământ. Mi-am zis că va fi mai uşor dacă voi închide ochii. Avea să mă sărute. Deja aveam remuşcări...

Aveam ochii închişi şi îi simţeam respiraţia pe buzele mele. Cred că începusem să tremur şi propria respiraţie mă dădea de gol.

Nu mai sărutasem un băiat în viaţa mea, şi nici nu îmi imaginam că aşa se va întâmpla, totuşi, părea un mod bun de a o face. Îl plăceam, mă plăcea. Era ceva rău în ceea ce făceam?

Buzele lui mi-au atins însă obrazul, şi se îndreptau încet în jos, spre gât. Cred că şi el îmi simţea acum aroma parfumului, şi era dornic să se îmbete cu ea până ce avea să intre în extaz.

I-am simţit buzele apăsându-se undeva pe gâtul meu, iar braţele mele, mai înainte inerte şi parcă lipsite de viaţă, s-au înconjurat în jurul lui Andrei, ţinându-l strâns.

Tocmai când urca uşor pe gâtul meu, căutându-mi buzele mi-a sunat telefonul, şi toată vraja a dispărut ca prin mister.

„Drace!" mi-am spus eu în gând.

– Scuze, am murmurat sinceră când încă aveam ochii închişi.

Cred că eram răvăşită după o asemenea întâmplare. Mama mă sunase. Am încercat să răspund normal, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar pe mama nu o puteam păcăli.

– Da, mami. Ce mai faci? am întrebat eu simulând că sunt fericită.

– Bine, făceam o prăjitură. Tu ce faci? Eşti bine? întrebă ea la fel de bucuroasă.

– Da, sunt bine, mă plimbam cu Andrei prin parc şi voiam să ne luăm nişte floricele şi suc. E o căldură afară de nu se poate sta!

– Ştiu, abia am ajuns acasă în troleibuzul ăla plin de babe înmuiate în naftalină! râse mama. Dacă vă plictisiţi, veniţi acasă amândoi. Poţi să îl inviţi pe Andrei la o prăjitură, dacă vrei.

– A, ok. Ne mai învârtim pe aici şi poate venim.

– Perfect. Hai atunci, te las, pa!

– Pa-pa!

De parcă eu şi cu Andrei ne puteam plictisi. Dacă ar fi ştiut mama de acel moment care numai inocent nu a fost. În ciuda acestui fapt, pot să spun că a fost ceva nou şi... pasional.

Andrei se uita în zare absent. Respira la fel de rapid ca şi mine, de parcă am fi alergat ore întregi.

M-am aşezat lângă el, şi l-am luat de mână.

– Hai, să mergem să ne mai plimbăm, am spus eu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu era cea mai inteligentă replică, dar ce puteam să îi zic? Că mai vreau să mă sărute pe gât? Sau că vreau să continuăm de unde am rămas? Nu eram chiar aşa de dornică de senzaţii noi. Ce e prea mult, strică.

– Îmi pare rău, nu ştiu ce a fost în capul meu, zise el având ochii închişi.

Mi-am zis să fiu măcar pentru un moment, cea care se apropie foarte încet de Andrei, să vadă şi el cum e.

– Mie nu! i-am spus eu la ureche şi sărutându-i obrazul fin şi inspirându-i încă o dată aroma. Haide, să mergem. Eu aş vrea să stau lângă lac, la umbră.

Era în culmea fericirii şi mă luă în braţe şi mă învârti ca un nebun. Şi eu eram fericită. Mă mir că deja glezna lui se vindecase, sau suporta el prea bine durerea. Ciudat este că, deşi eram aproape de el, nu simţeam nicio durere. Probabil faptul că eram atât de euforici anulase durerea lui, şi în cazul meu, capacitatea de a-i simţi durerea.

Imediat ce noi am ieşit de acolo, am văzut cum nişte tineri de 18-20 de ani urcau la Cetate. Oare câte poveşti

dăinuiau acolo, în acel loc al iubirii, cum începusem eu să îl numesc?

Am mers încet până la lac. Ne-am aşezat la umbra unui copac bătrân şi cocoşat de anii pe care îi purta.

L-am luat pe Andrei de gât când nici nu se aştepta, iar el a tresărit, dar şi el m-a luat de mijloc.

Am stat aşa îmbrăţişaţi destul timp, nici nu ştiu cât, fără să ne spunem nimic, doar stăteam.

Până la urmă, eu am fost cea care a spart gheaţa şi l-am întrebat:

– Încă nu îmi vine să cred. Aş vrea să ştiu, de când mă placi?

– Are vreo importanţă? întrebă el îndreptându-şi deodată privirea spre părul meu, şi apoi spre ochii mei.

– Da, pentru mine are, i-am spus eu.

– De când te-ai mutat în clasa a III-a în şcoala noastră. Te-am urmărit încă de când ai intrat în şcoală cu mama ta, să te înscrii, şi m-am rugat să fii de vârsta mea şi în clasa mea. Eram mici atunci, abia legam două vorbe cu tine despre jocuri şi mai ştiu eu ce porcărioare. Apoi, ai devenit din ce în ce mai distantă, şi am crezut că nu mai am nicio şansă cu tine. Mi-am zis că timpul va hotărî, şi nu eu. Am sperat să se întâmple ceva, să te schimbi, sau să se întâmple ceva, orice, numai ca noi doi să fim apropiaţi. Şi asta s-a întâmplat, nu poţi să îţi imaginezi cât de fericit sunt.

Eram şocată.

– Cum??? Tu vorbeşti serios? Clasa a III-a? Mă placi? Ai sperat ca eu să mă schimb? Eu am crezut tot timpul că placi pe altcineva, nu ştiu pe cine, dar oricum, credeam că e cineva. Sunt atâtea fete frumoase care se uită după tine, şi ar face orice ca tu să fii cu ele, şi tu mă placi pe mine?

– Da, pentru că tu nu eşti ca ele, nici nu merită să te compari. Nu am niciun respect faţă de ele. Poate unele fete mă consideră arogant şi narcisist şi chiar sunt când vine vorba de persoane cu care nu vreau să am de-a face.

– Dar nu eşti deloc aşa tu. De ce ţii morţiş să nu fi plăcut?

– ...plăcut de ele, completă el, pur şi simplu nu îmi pasă. Să creadă ce vor. Eu doar cu tine pot fi aşa cum sunt eu de fapt, fără să port o mască. Cu alţii, chiar şi cu băieţii

de la fotbal, port o mască. Poate e vorba şi de integrare... înţelegi tu.

– Da, înţeleg mai bine ca oricine, am şoptit eu.

– Dar tu, cum se face că mă placi? întrebă el curios. Simt că nu sunt destul de bun pentru tine.

– Cum poţi să spui asta? Suntem egali. Şi eu te plac tot din acelaşi motiv, în preajma ta nu trebuie să mă ascund, doar că eu încerc să nu mă mai ascund faţă de nimeni cu vreo mască, doar că cu tine îmi iese cel mai bine, am zâmbit eu. Şi în plus de asta, mă faci să mă simt... bine, am spus eu ezitând.

– Spui asta din cauza tentativei mele de sărut? întrebă el auto-ironizându-se.

– Mmm, spun din cauza asta.

În acea clipă am făcut ceea ce simţeam că trebuie să fac, şi l-am sărutat chiar eu. În momentul în care buzele noastre s-au unit, un val de adrenalină mi-a inundat venele, simţurile, mintea, totul. Mâinile mele au prins propria lor viaţa, şi au căutat gâtul şi capul lui Andrei. Mâinile s-au oprit drept în părul lui ciufulit şi blond, care acum devenea şi mai ciufulit.

Şi mâinile lui păreau să fi prins viaţă şi mă ţineau strâns de el, din când în când mângâindu-mi părul.

Să fi durat 10 minute? O oră? Un veac? Nu ştiu, dar încă mai continua, şi nici unul nu voia să se oprească. Pentru mine cu siguranţă era ceva nou, dar nu ştiu dacă şi pentru Andrei.

Sărutul era din ce în ce mai lung şi pasional. Aerul simţeam că nu îmi mai ajunge la plămâni, şi am simţit cum ameţesc, dar nu voiam să îi dau drumul lui Andrei, şi nici el mie.

Când am simţit că nu mi se mai oxigenează creierul, am început iar să transpir şi să simt pe şira spinării acel fior, care acum părea să aibă un alt înţeles, pentru că îl percepeam ca pe ceva rău şi totodată bun. Era interzis, dar atât de plăcut.

Andrei a fost cel care s-a desprins de mine, şi nu eu.

– Amy, eşti palidă din nou, şi ai transpirat, spuse el gâfâind.

– Crezi? l-am întrebat eu. Cred că m-ai epuizat, am spus eu râzând.

– Glumeşti? Am crezut că voi muri în braţele tale, nu mai aveam aer, şi din câte văd, şi tu ai păţit la fel, zise el încă gâfâind ca după o oră extenuantă de sport. Mă seci de putere! Eşti ca un vampir, unul energetic.

– Eu te sec? Hahaha! Ar trebui să îmi faci faţă şi dacă aş fi un vampir, ce nu ar fi în regulă? am întrebat eu râzând.

– Nimic, zise el ca şi hipnotizat, pentru că...

Îşi umezi buzele şi se uita la mine flămând.

–...pentru că?

– ...pentru că ai fi o vampiroaică a naibii de frumoasă, şi nu mi-ar păsa dacă m-ai seca de vlagă, zise el zâmbind cuceritor.

– Asta s-o crezi tu, Romeo! i-am trântit-o eu amuzată.

O clipă a fost de ajuns să întorc privirea spre lac, pentru că atunci când m-am întors, el m-a sărutat.

Eram foarte darnică în acea zi, aşa că mi-am zis să îi întorc sărutul, cu unul mai lung şi mai incitant.

Răspunse sărutului meu lung, strângându-mă în braţe, iar mai apoi a început să îmi sărute bărbia, coborând încet spre gât, deplasându-se uşor spre claviculă, apoi, ceva mai rapid, a început să îmi sărute întreg braţul, până ce a ajuns la mână.

Atunci mi-a luat mâna, s-a uitat în ochii mei sugestiv, şi mi-a sărutat mâna firavă ce începuse să tremure de emoţie.

Cred că fusese deja prea mult pe ziua aceea....

– De ajuns, am şoptit eu având încă ochii închişi.

Andrei se conformă şi îmi sărută gingaş fruntea.

– Bine, spuse el vesel. Vrei să ne mai plimbăm prin parc? Orice vrei tu.

– Ar cam trebui să mergem acasă, acasă la mine, am subliniat eu.

Andrei se uită foarte mirat la mine.

– Nu, nu te gândi la altceva, Dumnezeule, am spus eu dându-mi ochii peste cap. Mama mi-a zis să vin cu tine acasă. Uite aşa stăm mai mult împreună.

Îmi zâmbi timid şi mă ridică cu mişcări controlate, deloc bruşte.

– Bine atunci, haidem, a zis el afişându-şi cel mai fermecător zâmbet posibil.

Dacă nu eram eu puternică, aş fi fost topită cu siguranţă de acel zâmbet, ca un gheţar în mijlocul deşertului.

Am mers îmbrăţişaţi. Tocmai ce trecusem de Aleea primăverii, că Andrei mă şi sărută pe obraz.

Inima îmi bătea puternic şi eram în culmea fericirii. Dacă asta era dragoste, atunci eu mă supuneam ei. Nu mi se mai părea un sentiment prostesc, acum, odată ce îl simţeam şi eu pe pielea mea. Dar Andrei când îmi vorbise de dragoste, vorbise destul de melancolic şi trist.

– Andrei, am spus eu nesigură.

– Da, Amy, răspunse el automat întorcându-şi acei ochi verzi superbi la mine.

– Voiam să ştiu... Mai ţii minte când îmi povesteai tu de dragoste? Că e un sentiment oribil dacă nu îţi este împărtăşit?

– A, da, mai ştiu, dar acum nu mai e cazul. Dacă mă întrebi acum ce este dragostea, voi spune că este o minune.

Se pricepea să dea pe spate o fată, aşa că mi-a trebuit ceva să îmi aranjez următoarea întrebare în minte. Eram fermecată de el, la fel cum şi el era de mine.

– Deci, era vorba de mine? Încă de atunci încercai să îmi spui ceva, nu că ar fi trecut prea mult timp, nici măcar o săptămână.

– Da, da, era vorba de tine. Ţi-am spus, de când te-am văzut, copil fiind, am ştiut că e dragoste la prima vedere, am simţit în inima mea. Abia aşteptam să îţi spun, sau, mă rog, să îţi arăt.

Da, cu siguranţă ştia să dea o fată pe spate.

– Nu ştiu, la început am crezut că e vorba de o altă fată, aşa mi-a sunat mie.

– Dacă stai să te gândeşti, erai o altă fată, doar că noua tu e mult mai deschisă. Te plăceam de atunci, dar acum te plac şi mai mult, din ce în ce.

Eu nu simţisem exact acel lucru. Îl plăceam pe Andrei, dar nu ştiu dacă îl plăceam atât de mult cât mă plăcea el pe mine. Cred că asta e partea tristă într-o relaţie, că unul place mai mult pe celălalt...

La mine nu fusese dragoste la prima vedere, şi parcă aş fi vrut să ştiu cum e să iubeşti o persoană doar văzând-o. Aveam să regret asta mai târziu...

Dar chiar ţineam la Andrei şi parcă încă eram într-un vis, totul era prea frumos ca să fie adevărat, dar uite că era, şi mă bucuram din plin de fericire.

– Amy, zise el când aproape ajunsesem în stație.

– Da, am răspuns eu întorcându-mi privirea de la cer înspre el.

Ochii îi păreau mai verzi ca niciodată, de parcă erau electrizați. Mă întrebam dacă și ochii mei turcoaz păreau mai turcoaz decât de obicei.

– Te iubesc! zise el și mă strânse în brațe puternic.

– Cred că și eu, i-am șoptit eu la ureche fiind încă îmbrățișați.

După ce ne-am despărțit din acea puternică îmbrățișare, am surprins privirea unei femei, la vreo 60 de ani. Se uita admirativ la noi doi, dar gândul părea să îi fie departe. Și ea fusese adolescentă și avusese un prieten, poate că prin mine și Andrei, își vedea ea tinerețea pierdută.

Troleibuzul a venit rapid și chiar am prins două locuri chiar în spate. Eu m-am așezat la geam, iar Andrei era lipit de mine, și mă ținea strâns de mână.

După puțin timp, am început să îmi simt mâna cum transpiră, și iar aveam senzația că mi se face rău.

– Nu mă mai ține de mână, parcă mi-ai lua energia, i-am spus eu respirând greu.

– Dar ce ai? Iar nu te simți bine? Vrei să coborâm puțin să iei o gură de aer?

– Nu, nu, sunt binișor. Nu vreau să cobor, e prea mult soare afară, mai bine aici. Dacă am coborî nu cred că am mai găsi loc gol dacă am lua alt troleibuz sau autobuz. Rezist, stai liniștit.

– Ești sigură? Nu vreau să pățești ceva.

– Nu voi păți nimic, doar sunt cu tine, am spus eu pe sub gene și zâmbind la fel de fermecător ca Andrei.

Aproape rămase cu gura căscată la mine, și se uita parcă prin mine, avea o privire neobișnuită, ca de zombi, cum mi-a plăcut mie să denumesc acea privire.

– Hei, am spus eu pocnind din degete, ce ai? Reacționează! Haide, Andrei, mă sperii.

Se uita la mine și nu zicea nimic, ce naiba putuse să pățească?

– Andrei? am întrebat eu plimbându-mi mâna prin fața ochilor lui.

Atunci el m-a prins de mâna și m-a tras înspre el atât de repede, încât nici nu am realizat când m-a sărutat.

Eram năucită, parcă lovită de o roşie, nu ştiusem de unde vine, şi din partea cui. Evident că de această dată venise de la Andrei, şi nu de la o roşie, dar exact senzaţia aceea o avusesem, nu că aş fi fost lovită de o roşie vreodată.

– Eşti nebun, am spus eu după ce mi-am revenit.

– Nebun după tine, Amy, mă corectă el.

– În cazul ăsta ar trebui să te vindeci, am spus eu încercând să par autoritară.

– Tu eşti medicamentul meu, mă vindeci de rele, oferindu-mi iubire.

Mi se părea mie, sau chiar rima ce îmi spusese el?

– Bine, bine, nu mai face asta niciodată, mă bagi în sperieţi. Vorbesc serios când zic că uneori nu te porţi normal.

– Doar când eşti tu prin preajmă.

– Ha-ha! Ce texte, am spus eu ironică.

– Nu sunt texte, sunt ceea ce simt eu! spuse el afectat.

– Linişteşte-te, era o glumă, te cred, am spus eu încercând să zâmbesc.

Atunci îmi zâmbi din nou, iar eu mi-am pus capul pe el. Îmi sărută creştetul capului, şi îşi aşeză şi el capul pe mine.

Aproape că adormisem când deja trebuia să coborâm. Mă gândeam ce îi voi spune mamei, dacă îi voi spune ceva. Oricum avea să îşi dea seama, aşa că mai bine îi spuneam eu.

– Andrei, am spus eu, încearcă de faţă cu mama să nu te mai porţi aşa ciudat, te rog. Şi evită să te apropii prea mult de mine, am râs eu.

– Îmi va fi cam... imposibil, recunoscu el.

– Posibil sau nu, vei face cum zic eu, clar? am glumit eu încercând să par o profă enervantă.

– Bine, bine, te ascult, se conformă el.

Mama ne aştepta cu o prăjitură mare pe masă, era mai mult un tort după dimensiuni, şi care avea cremă de ciocolată deasupra.

– Hei, mamă. Ai făcut un tort, oau! am exclamat eu.

– Bună ziua, a spus Andrei timid.

– Haideţi, haideţi. Cred că muriţi de foame zise mama binevoitoare.

– Nu chiar, am răspuns eu şi Andrei într-un glas.

Fusese un moment ciudat, iar mama se uită la mine cu subînțeles, de parcă ar fi zis șireată „Dragostea vă ține de foame, păi nu?”.

– Am spus că nu ne e foame, am urmat eu, dar ceva dulce știi că nu putem refuza.

– Arată delicios! zise și Andrei uitându-se la tort.

– Mmm, atunci să ne așezăm și să mâncăm, zise mama veselă. Vă pun acum în farfurie.

Tortul de ciocolată era delicios, dar, surprinzător m-am săturat dintr-o singură porție, și nu din trei cum eram obișnuită de obicei. Andrei abia dacă se atinsese de tort, luase din politețe două-trei înghițituri, ori poate chiar nu îi era poftă și nu simțea nevoia de dulce la fel ca și mine. Mama văzând că abia am mâncat o porție, s-a uitat îngrijorată la noi:

– Nu mai vreți? Deja v-ați săturat? întrebă ea punând farfuriile în chiuvetă.

– Nu, eu nu mai vreau, mulțumesc frumos, a spus Andrei politicos. A fost foarte bun!

– Dar, tu Amy? întrebă mama.

– Nu, m-am săturat. Am mâncat oricum mult la KFC, și încă mă simt plină, am mințit eu.

Pur și simplu nu mai simțeam nevoia aceea de dulce, poate pentru că acum, nu mai voiam și nici nu mai trebuia să îmi înec amarul în ciocolată. Îl aveam pe Andrei, și el era atât de dulce. Sper însă că nu atât de dulce încât să fac carii...

Mama ne lăsă pe mine și pe Andrei singuri în bucătărie și cred că se dusese la televizor. Era evident că se simțise în plus și a plecat, așa că l-am dus pe Andrei în camera mea.

– Drăguț, zise Andrei uitându-se la posterele lipite peste tot. Erau trupele mele favorite. Îmi plăcea rock-ul alternativ, dar mă dădeam în vânt și după heavy-metal.

– Mmm, Iron Maiden, zise el uitându-se la posterul cel mai mare din cameră. Îmi place. Fear of the dark e preferata mea.

– Și a mea, aș putea zice, sau printre preferate.

– Mie îmi place la nebunie solo-ul din Afraid to shoot strangers. E absolut genial.

– Da, aș vrea să îl pot cânta la chitară.

Ascultam rock cam de la începutul clasei a VIII-a, şi astfel i-am dat muzicii o şansă. Detestam orice alt gen în afară de rock sau pop-rock. Dance-ul mă călca pe nervi, pop-ul normal se stricase, nu mai suna ca în anii '80, şi alte genuri noi şi proaste apăruseră. Muzica rock a fost şi calea mea de scăpare, şi am putut mai uşor să lupt cu ajutorul ei, îmi dădea forţă. Nu îmi păsa de ce spuneau unii oameni, că rockerii sunt satanişti, nu era aşa, şi aveam eu o vorbă, rockerii nu sunt satanişti, sataniştii sunt rockeri. Iar asta, era doar o... coincidenţă.

În ciuda acestui fapt, nu aveam remuşcări dacă ascultam o melodie care, de exemplu, era puţin exagerată, fiind dură şi vorbindu-se urât despre Dumnezeu, ascultam melodia pentru instrumental, în acel caz, şi oricum, nu erau multe melodiile de acel gen.

– Amy, nu ştiam că asculţi muzică rock... zise Andrei uitându-se la mine de parcă m-ar fi ridicat în slăvi.

– Dar ce credeai, că ascult manele? am râs eu dezgustată.

– Nu, nu asta voiam să zic, dar observ că eşti foarte, rebelă. Nu sunt trupe ascultate de toată lumea cele pe care tu le îndrăgeşti.

– Ştiu, ăsta e şi motivul pentru care ascult rock, unul dintre ele, am zâmbit eu. Dar şi tu eşti un fan al acestui gen, din câte văd.

– Da, ascult rock de ceva timp, de atunci pot să spun că am descoperit adevărata muzică, a zis el entuziasmat.

– Asta zic şi eu, am exclamat eu uimită.

– Interesant, ţi se potriveşte, zise el uitându-se ba la mine, ba la posterele lipite pe toţi pereţii, chiar şi pe şifonier.

– Încă mai descopăr, am spus eu gânditoare.

– Vei avea surprize plăcute, o să vezi, spuse el convins. Îţi pot da şi eu câteva melodii, cele care îmi plac cel mai mult, de la trupe de care nu ai auzit şi care sunt mai puţin cunoscute. Îţi fac un CD.

– Oho, mulţam'! am spus eu bucuroasă.

– Nu ai pentru ce, zise el sincer.

El se aşeză pe scaunul de la biroul meu, iar eu m-am îndreptat spre fereastră. Cerul căpătase nişte nuanţe calde anunţându-mă că se va colora în culorile fierbinţi şi pasionale ale apusului.

Am stat câteva minute la fereastră şi mă uitam la cer, la oraş. Stăteam la etajul 10, şi vedeam o mare parte din oraş de acolo, se vedea superb.

– Andrei?

– Da, Amy, s-a întâmplat ceva? întrebă el mirat.

– Tu mi-ai spus că mă placi din clasa a III-a, şi...

– ...şi?

– ...şi, de ce nu ai făcut nimic? De ce nu ai încercat să te apropii măcar puţin de mine? Să îmi vorbeşti? Să mă întrebi măcar de note, orice, aveai atâtea posibilităţi.

– Nu am ştiut cum vei reacţiona şi mereu am pus răul în faţă, recunosc, am fost un laş, zise el deodată trist.

– Uneori, în viaţă e bine să îţi asumi riscuri, i-am spus eu aşezându-mă pe pat, faţă în faţă cu el.

– Da, ştiu acest lucru, zise el uitându-se în pământ. Mai ţii minte când Bogdan te-a împins pe scări, la şcoală? întrebă el uitându-se acum în gol.

– Da, normal, cum să nu mai ştiu? Doar pentru că nu i-am suflat la testul acela cretin de la biologie, am zis eu enervată. Dar, ce importanţă are?

– Şi, mai ştii că după ce ţi-a făcut asta, nu a mai venit la şcoală vreo două săptămâni? continuă el încă privind în gol.

– Parcă da, ştiu că a lipsit. Cred că răcise. Repet, ce importanţă are?

– Eu l-am văzut când te-a împins, şi după ore l-am aşteptat să iasă, ştiam că va fi singur. L-am bătut. I-am învineţit ochii şi i-am spart buza. L-am ameninţat să nu spună, că îl aşteaptă următoare rundă. Cred totuşi că nu a spus nimic pentru că nu voia să afle lumea că a fost bătut de mine. Orgoliu prostesc, dar în cazul ăsta, mie mi-a făcut un bine nezicând nimic.

Rămăsesem înlemnită.

– Amy? Spune ceva.

– Ce să spun? Sunt...şocată. Nu ştiam.

– Fireşte că nu ştiai, dar acum ştii, spuse el îndreptându-şi privirea spre mine.

– Hmm, a meritat-o. Mersi, şi eu care credeam că l-a pedepsit Dumnezeu.

– Nu, l-a pedepsit pumnul meu. Abia aştepta să facă cunoştinţă cu faţa lui în ziua aceea. Toată ziua la ore am fost agitat, dar nu cred că ai observat.

– Nu, nu prea mai îmi amintesc multe. Creierul meu e destul de protectiv, zic eu şi e şi o teorie, în psihologie, cum că amintirile dureroase, jenante sunt şterse din memorie primele. Unele însă sunt destul de marcante...şi încă mi le mai amintesc, dar cele mai multe sunt aproape ca şi inexistente.

– Interesantă teorie, dar nu ştiu dacă pot să fiu de acord cu ea, nu în totalitate, zise Andrei.

– Mda, nici eu, doar parţial.

Cerul începuse să se întunece, deci era destul de târziu.

– Cred că ar trebui să plec, dar mai am să te întreb ceva, mi-a scăpat printre degete aproape tot timpul întrebarea asta.

Deja îmi imaginam ce avea să mă întrebe, probabil ceva legat de noi doi. Cu siguranţă.

– Întreabă-mă atunci.

– Ce făceai cu mama ta prin oraş azi?

Ah, nu era întocmai întrebarea la care mă aşteptam, dar era şi ea o întrebare care merita un răspuns decent.

– Am vizitat nişte licee. Şcoala Centrală nu mi-a plăcut deloc, aş putea să jur că e bântuită, am spus eu înfricoşată.

– Bântuită? De ce crezi asta? mă întrebă el râzând.

– Nu contează, e un fel de a o spune, am zis eu repede. Am fost după la Spiru Haret, şi mi-a plăcut din prima clipă. Acolo cred că vreau să intru. E un liceu special, îl ador deja, am spus eu entuziasmându-mă.

– Bun! exclamă Andrei.

– Poftim? am întrebat eu.

– Nu pofti că ţi se apleacă, râse el.

– Ha-ha! Ce nostim suntem azi.

Dintr-odată se prefăcu serios şi se întinse înspre mine. Ştia că atunci când făcea asta mă sperie, dar eu, fată inteligentă, am profitat că era pe scaunul meu ergonomic, care îmi era un fel de complice şi am început să îl învârt până ce a ameţit.

– Stop, stop! zise el speriat.

După ce l-am oprit, foarte brusc, Andrei a făcut greşeala să se ridice şi a căzut peste mine, iar amândoi am nimerit pe pat.

Am încercat să mă ridic, dar Andrei m-a tras înapoi spre el şi m-a sărutat.

M-a enervat atât de tare, încât i-am tras o palmă.

– Heeei, pentru ce a fost asta? întrebă el mirat şi speriat totodată.

– Ţi-am mai spus, nu mai face asta! Abţine-te, totuşi. Şi aşa mi-am încălcat o groază de principii în ziua asta şi m-am lăsat dusă de val.

– Principii? întrebă el ca şi dezgustat. Ce principii?

– Ca de exemplu, să nu săruţi un băiat de la prima întâlnire, şi nici atât să îl săruţi înainte de a-ţi propune să fii iubita lui. Mai sunt multe altele. Ai exagerat, am depăşit limita sărutului de pe buze, m-ai sărutat şi pe gât, pe umăr. Astea sunt gesturi care se fac mult mai târziu, într-o relaţie. Nu mai merită să le enunţ pe toate, nu aş termina nici mâine.

Îşi dădu ochii peste cap într-un mod cât mai teatral posibil, încât mă făcu să zâmbesc dintr-un colţ al gurii.

– Amy, nu înţelegi că te iubesc? De când am aşteptat eu ziua asta, şi eu am fost dus de val. Înţelege-mă, te plac, te iubesc, te ador şi asta de 5 ani.

– Ar fi trebuit să te stăpâneşti, să te străduieşti măcar, am spus eu serioasă.

– Îmi pare rău. Şi uite, ca să îţi fac hatârul, Amy, începu el aşezându-se în genunchi în faţa mea, vrei să fii prietena mea?

Era cam neobişnuit ca un băiat să îmi ceară prietenia în camera mea, stând în genunchi şi uitându-se la mine la fel cum se uita şi Nero când vrea bucata mea de carne din farfurie. Ah, ce urât a sunat!

Pentru ca momentul să fie şi mai penibil de atât, mama a intrat în cameră chiar când Andrei era în genunchi.

– Ups! zise mama punându-şi mâna la gură.

Se vedea că e amuzată.

– Se pare că am deranjat ceva, continuă ea. Scuze, mă retrag.

A ieşit la fel de repede şi neaşteptat cum intrase. Ce momente îşi alegea şi mama!

– Să continuăm, am spus eu râzând. Unde am rămas?

– La partea când tu zici „da“ şi îmi juri credinţă.

– Da, da. „Până ce moartea ne va despărţi", cam aşa era, nu? Hai, în picioare.

Andrei se ridică imediat, la fel ca şi Nero când îi învârt jucăria preferată prin aer. Până la urmă, şi băieţii sunt ca nişte câini, trebuie să fie dresaţi de un dresor bun, în cazul meu, de o dresoare pricepută, iar eu mă pricepeam al naibii de bine la asta.

– Vrei un răspuns, nu? l-am întrebat eu ridicând o sprânceană.

– Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Nu îţi dau nici un răspuns. Şi, ca să citez din contemporani „Cuvintele sunt de prisos".

M-am apropiat încet de el, l-am luat în braţe şi l-am sărutat.

– O voi lua ca pe un „da", a spus el fiind încă sub influenţa mea.

– Aşa să faci.

– Trebuie să plec acum, mama e îngrijorată probabil, nu am sunat-o deloc azi.

– Bine atunci, am spus eu deja simţindu-i lipsa.

– Ne vedem mâine. Te sun când ajung. Te iubesc!

– Şi eu. Te conduc.

După ce am închis uşa în urma lui, mama a şi apărut în spatele meu, parcă de nicăieri.

– Povesteşte-mi tot! îmi ordonă ea chicotind.

– Vai, dar eşti incredibilă, mamă! am râs eu. Ce să îţi povestesc? Că m-am plimbat cu el prin Cişmigiu, ţinându-ne de mână? Că suntem împreună? Că ne-am sărutat? Asta vrei să ştii? Uite că ţi-am făcut un rezumat. Mulţumită?

Părea mai mult decât mulţumită.

– Ce romantic, exclamă ea. Şi, cum a fost? Ce ţi-a zis? Cum te-a sărutat? E tandru sau e sălbatic?

– Vai, mamă, cum poţi să mă întrebi aşa ceva? am zis eu roşind.

Dumnezeule, în ce discuţie penibilă mă băgase mama, dar şi eu îi căzusem în capcană, ar fi trebuit să îi spun de la bun început că e treaba mea, dar s-ar fi supărat.

– Amy, sunt mama ta.

– Şi ce? Ţi-am spus ce era mai important. Acum lasă-mă să mă bucur în continuare de ziua asta. Suntem împreună şi mă iubeşte.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu încă. Doh, e evident că te iubeşte după felul în care te priveşte, chiar şi tu te uiţi la el cu drag. Ochii vă sunt sclipitori, şi când vă întâlniţi privirea simt eu pe pielea mea o energie ciudată, electrizantă care mă învăluie şi mă face să mă simt fericită.

– Serios? am întrebat eu.

Vocea îmi sunase că a unei fetiţe prostuţe. Evident că se vedea, chiar şi eu observasem asta.

– Povesteşte-mi, Amy! Haaaaai, se tot ruga mama de mine.

– Dar la...

Nici nu am apucat să îi zic „lasă-mă“ că mă sună Andrei. Am fugit ca o disperată la telefon; îl lăsasem în camera mea. M-am împiedicat chiar la intrarea în cameră de prag, şi am căzut în patru labe. Am ajuns la telefon târându-mă. Ce pueril mă purtam.

– Da, am răspuns eu fiind în culmea fericirii şi respirând greu.

– Eşti bine? întrebă el.

– Da, doar m-am împiedicat. O nimica toată, am râs eu.

– Mâine ne vedem la 12, ce zici? Te iau eu de acasă.

– Da, sigur, bine, te aştept.

– Nu mai am răbdare. Îmi e dor de tine, zise el trist.

– Şi mie, enorm de mult.

– Ne vedem la 12 atunci. Număr clipele...Te iubesc!

– Şi eu te iubesc!

– Pa-pa!

– Pa-pa!

Mama surprinsese scena când eu căzusem şi râdea pe înfundate pe hol. Când m-a văzut apărând din capătul uşii cu părul ciufulit şi şchiopătând dintr-un picior, începuse să râdă zgomotos.

– Dacă vezi ce faţă ai, Amy!

– Ce faţă am? am întrebat eu mirată.

– Las-o baltă! zise ea şi se duse la bucătărie încă râzând şi zicând „Dragostea asta!”.

Probabil aveam acel zâmbet tâmp pe faţă şi nici nu dădea semne să dispară prea repede.

Şi ce? Mă simţeam bine şi abia aşteptam să mă bag în pat şi să revăd toată acea zi care fusese minunată.

Oare Maria ce ar fi zis dacă ar fi ştiut?...

În acea seară l-am visat pe Andrei, şi visul fusese atât de frumos, parcă real. Când eram cu el, nu făceam diferența între vis şi realitate, pentru că era prea bine să fiu în preajma lui. Ne completam parcă unul pe altul, şi unele persoane ar zice că semănam chiar.

Semănam, pentru că eram făcuți unul pentru celălalt, sau asta credeam noi...

M-am trezit de dimineață bine-dispusă. Ceasul arăta fix ora 10. Se zice că atunci când te uiți la o oră fixă la ceas şi te gândeşti la cineva înainte, acel cineva te iubeşte. În cazul meu era adevărat. Mai ştiam că dacă te uiți la şi un minut, acel cineva te înşală, şi dacă te uiți la ore gen 10:10, 11:11, te iubesc *două* persoane. Mie îmi era de ajuns să mă uit la fix, dar nu aveam nevoie de un ceas ca să ştiu că Andrei mă iubeşte.

Aveam două ore să mă pregătesc, deci puteam să o mai lălăi prin casă, sau mai bine zis în camera mea, pentru că eram sigură că mama avea să îmi pună un alt şir de întrebări îngrozitor de stânjenitoare.

Mi-am deschis calculatorul şi am mai navigat puțin pe internet. Trecuse o oră întreagă, şi am crezut că intru în criză de timp.

Du-te la baie, aranjează-ți părul, caută-ți haine potrivite, schimbă-ți tricoul pentru că nu se asortează şi tot aşa. Până la urmă mi-am luat un tricou negru şi nişte blugi mai vechi. Arătam ca o rockeriță țăcănită.

Nici nu mă încălțasem bine că ceasul arăta ora 11:30.

– Ce e cu graba asta pe tine, Amy? mă întrebă mama. Te întâlneşti cu Andrei, ahaaa, zise ea viclean.

– Da, mă întâlnesc cu el, i-am zis eu grăbită şi turnându-mi nişte cereale în castron.

Era foarte bizar, pentru că eu de obicei mâncam mai întâi, şi după mă îmbrăcam, dar ar fi fost destul de urât ca Andrei să ajungă şi eu să fiu în pijama; mai bine mă prindea mâncând.

Am terminat repede de mâncat, unele cereale nici nu le-am mai mestecat, ci le-am aruncat pe gât, la propriu. Mă mir că nu m-am înecat cu mâncarea, nici măcar o dată.

Terminasem cu toate pregătirile şi ceasul arata 11:50. Pfiu, nu mai eram în criză de timp. L-am aşteptat pe Andrei să sosească uitându-mă la ceas încontinuu. Fiecare minut

părea să treacă îngrozitor de încet, și aproape am dat cu ceasul de perete, parcă era stricat.

11:51 nu mai vine odată?

11:52 ceasul meu cred că nu mai are baterie și cred că se mișcă în reluare.

11:53 îmi vine să îmi smulg părul din cap.

11:54 mama îmi tot dă târcoale și mă enervează.

11:55 nu mai clipesc de un minut și privirea mi se încețoșează.

11:56 lacrimi ca niște perle de rouă mi se preling pe obraji. Încă nu clipesc.

11:57 mai e puțin, încă puțin.

11:58 înnebunesc, nici măcar nu mă sună să îmi zică „'Neața".

11:59 dacă nu ajunge mai repede mă duc eu după el.

12:00 trebuie să vină.

12:01 nu a ajuns, a întârziat, și pe deasupra nu mă iubește.

12:02 aud o bătaie la ușă și deschid fără să mă mai uit pe vizor, dar era administratorul.

12:03, renunț și mă duc la televizor.

Ah, de ce nu mai venea odată. Chiar când voiam să mă uit din nou la ceas aud ușa camerei mele cum se deschide. Credeam că e mama. Niște mâini îmi acoperiră ochii:

– Ghici cine!

Era vocea lui Andrei.

– Mmm, mama? am întrebat eu râzând.

Îmi dăduse drumul și am putut să îi văd chipul lui perfect armonizat cu toate trăsăturile sale, care îmi zâmbea. Era al meu și încă mi se părea un vis frumos toate cele ce mi se întâmplau.

– Arăți minunat azi, zise el studiindu-mi ținuta banală. Foarte...neobișnuită. La școală nu te îmbraci așa.

– La școală mă îmbrac în fugă, am răspuns eu.

– Pare că acum te-ai îmbrăcat în fugă, râse el.

– Mda, mă rog, am zis eu plictisită.

– Ce te rogi? glumi el.

– Și tu ce te legi de ținuta mea? Și tu ești îmbrăcat tot ca și mine. Un tricou negru, blugi și converși în picioare. Foarte comod.

– Într-adevăr, foarte comod, repeta el după mine. Doar că tu arăţi mai bine.

– Da, sigur. Şi de ce zici asta?

Încă mă studia din cap până în picioare, iar apoi mă trase înspre el, însă nu foarte brusc.

– Pari...sălbatică. Până şi părul îţi stă altfel, are mai mult volum. Ochii îţi strălucesc, şi par acum să fie verzi, iar buzele sunt roşii, spuse el.

– Aşa, şi? am râs eu.

– Ah, eu încerc aici din răsputeri să prind cât mai multe detalii şi tu, nimic.

– Bla, bla. Mergem? am întrebat eu nerăbdătoare.

– Mergem, zise el luându-mă de mână.

Mama ne aştepta la uşă.

– Amy, să fii cuminte, iar tu Andrei, spuse ea aruncându-i o privire încruntată, ai grijă de ea, că altfel te mănânc de viu!

De ce trebuia mama să îmi sperie iubitul şi să mă facă să mă simt prost? Oricum, ne zâmbea amândurora, dar, ştiţi cum se spune, adevărul se zice în glumă.

– Pa, mama, am zis eu dându-mi ochii peste cap.

– La revedere, îi zise şi Andrei zâmbindu-i.

Cred că îl plăcea pe Andrei, cine nu îl plăcea pe Andrei? Acum să fim serioşi.

Am aşteptat cuminţei până să vină liftul, urca destul de greu până la 10. Ne-am urcat în lift la fel de cuminţei, dar nici la o secundă după ce ne-am urcat, ne-am sărutat. Era o senzaţie ciudat de plăcută, liftul cobora, iar buzele noastre nu dădeau semne că le-ar păsa de gravitaţie – chiar dacă liftul nu cobora prea repede. Un sărut de 10 etaje!

Ce copii neastâmpăraţi eram!

Parcă trebuia din acea zi să fiu ceva mai responsabilă, sau cel puţin să nu îl sărut pe Andrei de câte ori voia el, dar nici eu nu prea puteam rezista, pentru că îmi plăcea prea mult de el.

– Azi unde vrei să mergem? întrebă el vesel.

– Nu ştiu, Herăstrău? am întrebat eu.

– Perfect, am nişte amici acolo, în skate park. Vreau să îţi arăt câte lucruri poţi face cu un skateboard.

Capitolul 13
Skate

— Ştii să te dai pe skate? l-am întrebat eu uimită. Ştiam că nu e ceva chiar aşa de uşor, şi practicând sportul ăsta, dacă se putea numi sport, pentru că era mai mult ca un hobby, puteai să îţi rupi ceva.

– Da, ştiu, şi încă bine.

– Super! am zis eu. Tu ai placă?

– Da, am, dar e acasă. O voi lua în altă zi, sigur amicii mei vor fi destul de drăguţi încât să te lase şi pe tine să încerci ceva.

– Eu? am întrebat speriată. În niciun caz, îmi e frică.

– Voi fi eu acolo, nu o să păţeşti nimic, mă linişti el.

– Bine, am spus eu nu prea sigură.

Drumul până în parc a părut scurt, mai ales pentru că eram cu Andrei, iar timpul petrecut cu persoana iubită se scurge nedrept de repede.

– Stii, Amy, zise el când mai aveam o staţie doar, am câştigat deja pariul.

– Ce pariu? am întrebat eu.

Chiar nu ştiam despre ce vorbeşte.

– Acel pariu, zise el de parcă ar fi trebuit musai să îmi amintesc despre ce e vorba.

– Împrospătează-mi memoria, i-am spus eu, dar mai mult suna ceea ce am spus ca un „Sărută-mă".

Părea că a înţeles că vreau să mă sărute, aşa că m-a sărutat rapid, un simplu pupic. Parcă îmi auzise gândurile, nu cuvintele zise.

– Am spus să îmi împrospătezi memoria, am zis eu zâmbind, nu să mă săruţi.

– Hmm, puteam să jur că am auzit „Sărută-mă”, aşa că m-am supus poruncii tale.

– Te-ai supus, auzi la el, am zis eu dându-mi ochii peste cap. Nici nu ţi-a plăcut, am râs eu ironic.

– Nu am spus asta, zise el încercând să se apropie de mine.

– Dă-te mai încolo şi lasă pupicii şi alte prostioare. Zi de pariu.

– Ai uitat, remarcă el. Bine, bine, îţi zic, spuse el văzând că mă uit urât la el. Am pus pariu cu tine, atunci când vorbeam de dragoste că te vei îndrăgosti în primele luni de liceu. Se pare că te-ai îndrăgostit chiar mai devreme.

Avea dreptate. Chiar uitasem de pariu. Îmi aminteam de el abia acum. Şi mai îmi aminteam şi partea când spunea că îţi pierzi capul când eşti îndrăgostit, indiferent că eşti o persoană raţională sau nu.

– Îmi amintesc. Ai avut dreptate. Şi acum ce vrei? am râs eu.

– Răsplata mea.

– Dar din câte îmi amintesc, nu am pus pariu pe nimic.

– E, mă rog. Detalii. Ca să nu fiu nesimţit, te pun pe tine să hotărăşti răsplata. Ştii ce aş vrea eu.

– Ce ai vrea tu? am întrebat în timp ce mă gândeam la tot felul de lucruri.

– Un sărut lung, foarte lung, şi pasional.

– Adică un sărut obişnuit de-al nostru, am râs eu.

Cam aşa fuseseră aproape toate până atunci.

– Nu, ceva mai lung, zise el.

Cât de lung, Doamne?

– Asta hotărăsc eu, cât de lung, şi când.

Era bosumflat deja.

– Nu am spus că nu mă ţin de cuvânt, sau că nu am de gând asta, doar am zis să mai aştepţi.

Suna de parcă mă pregăteam pentru altceva, nu pentru un simplu sărut, dar nu voiam să sune aşa. Bine că nu menţionasem şi tradiţionalul „când o să mă simt pregătită”. Atunci ar fi sunat şi mai urât, mai ales din gura mea, adică din gura unei fete de nici 15 ani.

– Îmi dai o mostră până atunci? zise el uitându-se rugător la mine.

Ah, era greu să îi rezist, dar trebuia să mă impun, eu eram cea care conducea relația, sau aşa îmi plăcea mie să cred...

– Nu! am răspuns eu tăios. Să nu te aştepți la prea multe pe ziua de azi, şi nici prea curând. Având în vedere că ieri am exagerat în a ne arăta dragostea unul față de celălalt – bleah, ce siropos sunase – am de gând de acum să fac paşi mărunți în această relaţie– şi asta sunase la fel de siropos şi de penibil – altfel în două – trei luni unde ajungem?

Andrei închise ochii şi începuse să râdă. Nici nu voiam să încerc să îmi imaginez ce îşi imagina el. Era de-a dreptul stânjenitor.

– Andrei! am strigat eu.

– Da, Amy, spuse el deschizând uşor ochii şi umezindu-şi buzele.

Fusese un gest erotic sau mi se părea mie? Şi chiar dacă mi se părea, tot îmi imaginasem că fusese un gest erotic, şi asta mă făcea să mă simt destul de prost, pentru că doar gândisem asta, chiar dacă nu fusese. Şi dacă fusese, tot îl scuzam pe Andrei, era băiat, era normal să se gândească la tot felul de lucruri la care o fată nu prea ar trebui să se gândească, şi poate făcuse gestul involuntar. La naiba, iar analizam fiecare gest al lui, iar acum deveneam paranoică. Începusem să gândesc ce ar gândi Andrei făcând acele gesturi şi asta îmi făcea mintea să devină... perversă.

– Nu mai face asta! i-am spus eu după lunga mea cugetare.

– Dar am făcut ceva? întrebă el nevinovat.

Mda, doar îmi imaginasem ceea ce nu trebuia să îmi imaginez.

Oricum, ceva din privirea lui îmi zicea că s-a gândit mai devreme la relația noastră pe viitor. Dacă am fi rămas împreună mult timp, şi speram să rămân cu el mult timp pentru că îl iubeam, relația ar fi evoluat, şi nu s-ar fi limitat doar la nişte simple săruturi, oricât de lungi şi pasionale ar fi fost, dar nu voiam să mă gândesc la ce ar fi putut urma. Adică, era un lucru iminent, ca şi... moartea, bine, poate nu am folosit comparația potrivită, dar nu voiam să mă gândesc că dacă voi rămâne cu Andrei un an, sau doi, şi poate mai mult, va trebui să... În fine, acel lucru s-ar fi întâmplat

numai după ce eu aş fi devenit majoră şi dacă m-aş fi căsătorit cu Andrei.

La ce lucruri mă gândeam deja, vai! Nici Andrei nu cred că se gândea atât de departe ca mine. Ştiam că sunt slabe şanse să rămâi o viaţă cu primul iubit, mai ales în zilele noastre, şi ceva îmi spunea că ar putea ca nu el să fie alesul.

Eram la începutul relaţiei, flacăra iubirii se simţea încă puternică, dar de unde ştiam eu în acel moment dacă aşa va rămâne peste ani şi ani? Nu voiam să am o relaţie bazată pe rutină sau doar pe respect, voiam imprevizibil, voiam pasiune, adrenalină.

Era doar începutul, dar deja descopeream în liniştita eu, o fire vulcanică, asta însă doar în dragoste. Întotdeauna am crezut că fiind Capricorn voi fi o fire rece în dragoste, dar de fapt sub gheţar se ascundea un adevărat vulcan ce abia aştepta să erupă, iar eu, fiind cu Andrei, în fiecare minut petrecut cu el, simţeam cum gheaţa se topeşte încet-încet. Probabil când ea se va fi topit de tot, şi va rămâne doar vulcanul, Andrei va primi din partea mea mai mult decât va putea duce, şi mă întrebam dacă îmi va rezista, sau dacă mi-ar rezista vreun băiat?

Ce gânduri aveam, cam perverse, într-adevăr.

De această dată, Andrei mă trezi şi mă aduse la realitate cu un pupic scurt pe obraz.

Când văzu că mă uit în ochii lui, zise:

– Aşa! În sfârşit ai reacţionat.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Asta aş vreau eu să te întreb! zise el uitându-se nesigur la mine

– Nu ştiu. Nu mă lua în seamă, am spus eu uitându-mă la el.

Privindu-i chipul inocent şi zâmbitor, m-am simţit ruşinată de gândurile mele. El nu cred că se gândea că are o fire vulcanică, el doar simţea şi se lăsa în voia emoţiilor.

Fără să mă mai gândesc, l-am întrebat:

– Crezi că pe viitor îmi vei putea face faţă?

Întrebarea sunase ca şi cum l-aş fi întrebat „Cât e ceasul?”, deci destul de ciudat.

– Poftim? zise el năucit. Tu chiar m-ai întrebat asta?

Nu râdea, doar se uita la mine şocat.

– Da, chiar te-am întrebat. Am spus ceva nelalocul lui? am întrebat eu menţinându-mi tonul.

– Cam da, zise Andrei. Poate nu îţi dai seama ce ai spus, dar pentru un băiat întrebarea asta sună mai mult ca o cerere.

– Ce?

Abia atunci am realizat ce l-am întrebat.

– Îmi pare rău, nu ştiu ce naiba am. Cred că acum crezi că am o minte perversă.

– Cam aşa, zise el uitându-se încă mirat la mine. Dar nu cred că mai perversă decât a mea, sau a oricărui băiat de pe planetă. Şi ca să îți dau un răspuns, îți pot face față şi de abia aştept să îți dovedesc asta, zise el râzând.

Ah, drace, drace, ce moment penibil. Mă înroşisem toată, dar am avut tăria de caracter să îi răspund:

– Asta nu se va întâmpla prea curând, de fapt, poate nu se va întâmpla niciodată.

– Amy, zise el rugător, glumeam.

– Nu, nu cred că glumeai, văd adevărul în ochii tăi.

– Păi tu ai adus vorba, se scuză el.

– Dar nu mi-am dat seama, m-am fâstâcit eu. Tu nu ai nicio scuză.

– Ba da, zise el hotărât.

– Şi care ar fi aceea?

– Faptul că sunt băiat şi sunt înzestrat cu o minte mai perversă decât a ta.

– Asta e scuza? am întrebat eu pufnind pe nas.

Eram furioasă, pentru că tocmai vorbiserăm lucruri ce nu ar trebui vorbite de nişte copii de aproape 15 ani. De fapt Andrei era mai mare ca mine, era născut în aprilie din câte ştiam eu. Pe 30 chiar. Era Taur deci, semn de pământ ca şi mine, şi probabil la fel de încăpățânat.

Am încercat să îmi revin, până la urmă, avea dreptate, era vina mea pentru că adusesem discuția în acel punct, doar vina mea. Ce proastă am fost!

– Bine, hai să uităm de toate astea. Nici unul nu e de vină, gata.

Şi el roşise.

– Îmi pare rău că am spus ceva ce nu trebuia să spun. Trebuia măcar să mă abțin, urmă el. Hai să ne aşezăm aici, lângă lac.

Lacul din Herăstrău nu se compara cu cel din Cişmigiu de fapt, nici Herăstrăul, ca parc, nu putea fi comparat cu Cişmigiul, pentru că era mult, mult mai mare şi mai frumos. Cişmigiul era totuşi, mai... romantic. Herăstrăul îl vedeam ca fiind mai de... distracţie?!?

Ne-am aşezat la umbra unui copac mare, iar Andrei s-a aşezat cu capul pe mine. Am stat ca data trecută, tăcuţi, privind la cer, la lac, la natura superbă. Eu mă jucam cu părul lui moale şi blond, din când în când inspirându-i aroma. El se juca la rândul lui cu părul meu lung şi şaten. Şi-l aşezase pe umerii lui, şi părea că el are părul lung. L-am sărutat pe creştetul capului, iar el şi-a aşezat capul mai bine pe mine. Puteam să îl văd cum zâmbeşte doar din gesturile fine pe care le făcea. Îi auzeam respiraţia şi îi simţeam şi inima cum bate. La început îi bătea repede şi haotic, iar acum se liniştise. Respiraţia îi devenise mai rară, abia dacă îl mai auzeam când respiră. Adormise pe mine ca un copilaş. M-am ridicat uşor şi l-am aşezat pe el în locul meu, sprijinit de copac şi m-am aşezat lângă el, foarte aproape. Atunci l-am şi văzut cum arată când doarme. Era chiar şi mai inocent şi scump.

Cu mişcări calculate, m-am apropiat de el şi i-am mângâiat obrazul uşor. Nu a reacţionat în vreun fel. Nu am rezistat impulsului de a-l săruta oricât aş fi încercat. Era atât de vulnerabil stând aşa şi dormind ca un prunc. Mi-am apropiat buzele de ale lui cu o mişcare uşoară, încât să nu îl trezesc. Probabil visa pentru că a zâmbit. Nu se trezise, doar zâmbea în vis.

M-am aşezat înapoi lângă el şi am închis ochii, când a spus încet „Te iubesc".

Am deschis ochii repede, dar nu se trezise, vorbea în somn doar şi încă zâmbea. Cum putea să fie atât de incredibil de scump?

Am închis ochii la loc şi am aţipit lângă el, ţinându-l de mână. M-am trezit brusc, fără să îmi dau seama de ce, ca să observ că era foarte aproape de mine. Se pregătea să mă sărute. Primul lucru care l-am văzut la el, au fost ochii lui verzi care zâmbeau.

– Te-ai trezit, frumoaso! Eşti atât de inocentă când dormi!

– Aş putea să zic acelaşi lucru despre tine, Andrei! am spus eu luându-l de gât şi apropiindu-l de mine.

Nici nu se aştepta la acest gest, şi tocmai de aceea a fost şi mai surprins.

– Am visat asta, zise el. Am visat că m-ai sărutat.

– Şi mi-ai spus că mă iubeşti, am continuat eu.

– Da, de unde ştii?

– Chiar te-am sărutat, dormeai atât de frumos încât nu m-am putut abţine.

Amuţi. Doar se holba la mine şi îmi zâmbea nevinovat. Era chiar privirea aceea care cerşea dragoste, care mă făcea să cedez. Nu am cedat însă pe deplin, fiindcă l-am luat în braţe şi atât.

– Te iubesc! Te iubesc! Te iubeeeeeesc Aaaaamy! Te ador! zise el din ce în ce mai tare.

Se ridică în picioare repede, cu tot cu mine şi începu să mă învârtească.

– Opreşte-te! ţipam eu râzând. Ameţesc!

Se opri, dar încă mă ţinea în braţe. Apoi mă luă ca şi cum aş fi fost o păpuşă uşoară şi începu să alerge cu mine în braţe prin parc.

Lumea se uita la noi de parcă vedea doi nebuni. Eu tot strigam:

– Lasă-mă jos!

– Nu te voi lăsa niciodată! Eşti a mea, doar a mea! ţipă el ca un descreierat.

– Andrei, lasă-mă jos, mă ameţeşti! ţipam şi eu. Ştiu că sunt iubita ta, dar te rog, lasă-mă uşor jos.

– Nu! Te iubesc, Doamne cât te iubesc.

– Şi eu te iubesc, încercam eu să îl liniştesc, dar te voi iubi mai mult dacă mă laşi jos şi încetezi să te comporţi ca un nebun, am spus eu deja speriată de comportamentul lui.

În sfârşit mă lăsase. Deja traversase podul, cu mine, nici nu îmi dădusem seama cât alergase cu mine în braţe.

– Andrei, am început eu, ai promis să nu te mai porţi aşa ca un nebun, mă sperii, de câte ori vrei să îţi spun? Nu o să accept să fiu cu un astfel de băiat, îmi e frică. Dacă te supăr cu ceva, cine ştie, eşti în stare să mă loveşti, dacă la bucurie reacţionezi aşa.

– Să te lovesc? întrebă el înspăimântat. Niciodată!!! Te iubesc, cum să fac aşa ceva. Amy, îmi pare rău, nu ştiu de ce reacţionez aşa, spuse el sincer.

– Ştiu eu răspunsul, eşti impulsiv. Controlează-te! De câte vei mai fi tu capabil în anumite situaţii. Gata! Te rog!

– Voi încerca, zise el având încă privirea în pământ.

– Nu e de ajuns să-mi promiţi că o să încerci, dovedeşte de acum încolo, clar?

– Bine, Amy, chiar îmi pare rău.

– Aşa zici tot timpul.

– Acum vorbesc serios.

– Sper că aşa să fie!

Dădu să se apropie iar de mine, când am strigat la el:

– Controlează-te!

– Vreau doar să te iau de mână, spuse el speriat de reacţia mea.

– Ah, acum eu devin cea nebună. Scuze.

– Nu e nimic. Să mergem în skate park, le voi face o surpriză prietenilor mei. Sunt foarte de treabă, o să vezi.

– Sper, am spus eu gânditoare.

Skate-parkul era foarte interesant. O groază de rampe şi încă câteva lucruri a căror denumire eu nu o ştiam. Erau acolo foarte mulţi băieţi şi câteva fete mai pe margine care priveau la băieţi. Păreau cam prostuţe, dar erau foarte drăguţe. Cred că erau acolo pentru a agăţa nişte băieţi frumuşei sau poate erau iubitele unora dintre ei.

Băieţi cu skate, băieţi cu role şi era chiar şi un băiat cu o bicicletă. Făceau tot felul de scheme care mie mi se păreau imposibil de executat.

Am remarcat un băiat brunet care se dădea cel mai bine pe skate, făcea cu placa cele mai interesante trucuri, şi cred, cele mai grele. Arăta bine. Dacă Andrei era cel mai frumos băiat pe care îl întâlnisem, acel băiat brunet ar fi fost al doilea.

– Hei! Andrei, strigă brunetul deodată.

– Ruslan! Ce faci?

O Doamne, era Ruslan prietenul lui Andrei? Ah, şi eu tocmai mă uitam după el. Ce jenant.

– Andrei, dar ea cine e? întrebă Ruslan uitându-se la mine şi zâmbind cuceritor.

– Ea e Amy. E cu mine, spuse Andrei.

Sunase de parcă ar fi vrut să zică de fapt „Amice, e luată!”. Nu m-am abţinut şi am început să râd şi Ruslan părea fermecat, pur şi simplu rămăsese cu privirea aţintită la mine.

– Eu sunt Ruslan, zise el întinzându-mi mâna.

Atunci am observat că avea ochii albaştri, un ten la fel de alb ca al meu şi era brunet. Era superb, dar Andrei era şi mai frumos. Nu zic asta doar pentru că era prietenul meu...

– Încântată, am spus eu strângându-i mâna.

– La fel şi eu, spuse el serios şi uitându-se adânc în ochii mei.

Încă mă ţinea de mână. Ceva nu era în regulă.

– Ştii, poţi să îmi dai drumul acum, am spus eu zâmbindu-i forţat.

Andrei păru că nu mai era lângă mine, era la câţiva paşi şi bătea palma cu încă câţiva băieţi de acolo. Poate de asta Ruslan avu curajul să mă ţină de mână atât de mult timp.

Îmi dădu drumul după câteva secunde. Spre noi venea alergând o fată blondă din grupul admiratoarelor de pe margine. Nu mă înşelasem, părea şi mai prostuţă decât crezusem prima oară. Avea o frumuseţe naivă, dar eram convinsă că nicio pereche de ochelari nu ar fi făcut-o să pară mai intelectuală.

– Ruslan! spuse ea cu o voce piţigăiată şi zâmbind fals la mine. Cine e ea?

– Sunt Amy am spus eu încercând să îi întorc zâmbetul.

– Eu sunt Bia, iubita lui Ruslan.

Pusese un accent pe cuvântul „iubita”, iar Ruslan fixă un punct foarte sus, de parcă îşi dădea ochii peste cap, dar nu îşi dădu seama că am văzut acea reacţie.

– O, am spus eu. Şi eu am venit cu prietenul meu, Andrei, e acolo, i-am arătat eu fetei cam speriate.

Ce credea oare, că îi fur iubitul?

Andrei venea spre mine împreună cu încă 5 băieţi.

– Amy, ei sunt Mihai, Cezar, Clau, Victor şi Darius.

– Bună, ziseră toţi uitându-se vrăjiţi la mine.

Buuun, Andrei mă adusese acolo doar ca să se laude cu mine? Ce patetic, aveam să îi ţin o întreagă prelegere

pe tema aceasta, dar acum eram ocupată să îmi menţin zâmbetul pe faţă şi să dau mâna cu toţi băieţii. Nu cred că puteam să îi ţin pe toţi minte, dar pot să spun că toţi erau simpatici şi păreau prietenoşi.

– Hei, eu sunt Bia, se prezentă fata blondă lui Andrei, clipind cam prea des.

Andrei îmi spusese odată că nu prea îi pasă cum este perceput de alte fete, şi că uneori este văzut că fiind şi arogant, iar atunci mi-am dat seama şi de ce.

– Bună, sunt Andrei! Încântat! zise el fără ca măcar să se uite la ea.

Bia încă se holba ca o idioată la Andrei. Ba la Ruslan, ba la Andrei, ba la mine. Evident că puteam să îmi dau seama că nu mă înghite şi nu m-ar vrea pe mine acolo, pentru că mă vedea ca pe o rivală. Dintr-odată atenţia băieţilor era îndreptată spre mine, iar eu le simţeam privirile pe pielea mea. Ce aveam atât de special de toată lumea se uita la mine, şi nu oricum, ci admirativ?

– Amy, zise primul băiat prezentat de Andrei

Cred că îl chema Mihai şi era înalt şi şaten.

– Ce zici, te învăţăm cum să mergi pe skate? întrebă el zâmbindu-mi.

– Bine, spuneţi-mi ce să fac ca să nu cad şi aşa voi face! am spus eu zâmbind şi uitându-mă cu teamă la placa de skateboard.

– E uşor, continuă băiatul blond cu gropiţe, probabil Clau. Pui piciorul drept aici, îmi arătă el, şi apoi împingi uşor cu stângul. Ai grijă să nu prinzi viteză prea mare. Şi, important, când eşti cu ambele picioare pe placă încearcă să stai cu ele uşor îndoite.

– Îi arăt eu, zise Victor, cel mai chipeş dintre cei 5 băieţi pe care mi-i prezentase Andrei.

Ruslan era cu Bia puţin mai în spate decât ceilalţi, care mă privea ca o vulpe. Poate doar mă studia.

Victor îmi făcu o demonstraţie. Păru uşor. Trebuia să pun piciorul pe skate, cu celălalt să împing şi apoi să mă aşez cu ambele picioare corespunzător pe placă, asta era tot.

Cezar îmi dădu placa lui, iar Victor îmi arată încă o dată pas cu pas ce trebuie să fac. Darius şi Andrei vorbeau ceva, dar nu îmi puteam da seama exact ce.

L-am urmărit atentă pe Victor. Am făcut întocmai ca și el. Când mi-am așezat piciorul pe placă am simțit adrenalina în sânge. Deodată îmi plăcu skate-ul și mi-am zis că asta voi învăța vara asta.

După ce mi-am așezat piciorul pe placă, am luat puțin avânt și mi-am așezat picioarele pe skate într-o parte, cum și trebuia. Din spate auzeam aplauze din partea băieților. Ruslan fluiera, iar Andrei se uita la mine cu admirație.

Mi-am făcut mai mult curaj.

– Vreau să merg mai repede, i-am spus eu lui Victor care era lângă mine.

– Ești sigură? întrebă el mirat. Nu îți e frică? De obicei fetele care au încercat să se dea pe placă au spus că nu le place, multe nici nu au pus piciorul bine pe skate și au căzut. Tu te descurci deja foarte bine.

– Nu mă compara cu alte fete, am spus eu uitându-mă peste umăr unde știam că e Bia.

Se uita la mine urât. Probabil își dorea să mă vadă cum cad, dar nu avea ea norocul ăsta.

– Haide Victor, i-am spus eu hotărâtă. Trebuie doar să îmi fac avânt mai puternic.

– Da, flexează-ți picioarele mai mult atunci, dacă vrei să îți faci mai mult avânt.

– Bine.

Am inspirat puternic și i-am spus lui Victor care era lângă mine:

– Acum!

Am pornit amândoi și mergeam cu aceeași viteză. Parcă aveam talentul ăsta în sânge și am început să nu mă mai opresc când îmi făceam avânt, făcându-l din mers și din ce în ce mai repede.

În fața mea a apărut de nicăieri un băiat pe un skate. Dumnezeule, unde avea frâne chestia asta? Nu știam cum să o opresc și tipul acela nu se mai dădea din fața mea, cred că rămăsese șocat.

– Dă-te! am țipat eu.

În spate auzeam băieții cum strigă la mine:

– Sări!!!

Nu puteam să sar. Parcă prinzând singur viață, piciorul meu stâng a apăsat pe coada skate-ului și așa am reușit

să pun frâna chiar în fața băiatului care se uita cu ochii mari speriați la mine.

M-am dat jos de pe placă şi m-am întors. Toți băieții se uitau la mine ca la cine ştie ce lucru.

– Hei, scuze tipule, trebuia să te dai şi tu la o parte, doar am strigat la tine, i-am spus eu băiatului de vreo 13 ani care se uita încă speriat la mine.

M-am întors, am pus piciorul pe placă şi mi-am făcut din nou avânt spre băieți. Am pus frâna brusc şi de această dată chiar în fața lui Ruslan şi a prietenei lui stupide.

– Hei, băieți! M-am descurcat? am întrebat eu uitându-mă la ei şi aşteptând un răspuns.

Toți se uitau cu gura căscată la mine şi au început să aplaude iar şi să sară pe mine.

– Glumeşti? Ai fost grozavă! Te-ai mai dat vreodată pe skate? au întrebat 3 dintre ei unul după altul.

– Nu, e prima oară azi, de ce? am întrebat eu încruntându-mă.

– Ai fost genială, Amy, îmi spuse Ruslan. Azi e prima oară când te urci pe skate, mergi bine, ai pus frâna brusc şi cred că poți să iei şi curbe. Mai trebuie să dai un ollie şi deja eşti cea mai tare de aici.

– Serios? am întrebat eu mirată şi uitându-mă la Andrei. Dar nu a fost deloc greu, a fost foarte... antrenant. Adrenalina e uimitoare, mai vreau o dată. Şi încă ceva, ce e ăla un ollie? Vreau să încerc şi asta, am spus eu nerăbdătoare.

– Amy, zise Andrei, nu te las să dai ollie deja. Nu vreau să te răneşti, e de ajuns pe ziua de azi. Ollie se dă foarte greu, unora le trebuie o lună, două ca să poată să le iasă.

– Eu pariez că poate să dea şi un kickflip! zise Darius încă uitându-se uimit la mine.

– Să o vedem pe rampă, spuse surprins Clau.

– Eşti nebun? zise Cezar. E mai bună ca noi în primele zile deja. Cred că peste o săptămână se dă pe rampă şi dă şi ollie.

– Hei, băieți, nici chiar aşa, am spus eu înghițind în sec speriată în timp ce mă uitam la rampă. Nu sunt chiar atât de bună, abia mă țin pe placă.

– Ia încearcă să iei curbe, îmi spuse Ruslan. Îți arăt eu acum, spuse el zâmbind şi uitându-se victorios la Victor.

– Bine, am spus eu nesigură.

Ruslan îmi explică cu lux de detaliu ce trebuie să fac. Era ca şi cum aş pune frână doar că nu trebuie să apăs atât de tare pe coadă şi că trebuie cu celălalt picior, cu dreptul să ţin de skate, hotărând direcţia. Ruslan îmi mai explică încă o treabă, şi anume că odată cu timpul, nu va mai fi nevoie să iau aşa curbele, şi că le voi lua „de la sine" după mişcările corpului, în funcţie de cum mă las pe skate, dar să nu încerc asta de acum, pentru că risc să cad.

Ruslan termină cu partea de teorie şi îmi oferi o demonstraţie. Se pricepea, nu glumă.

– Bine, acum e rândul meu. Andrei, am nevoie de încurajare, am strigat eu la Andrei.

Veni spre mine, iar eu m-am înfăşurat de gâtul lui şi l-am sărutat. Nu mai voia să îmi dea drumul şi mă ţinea strâns de el.

În spatele nostru se auzeau chicoteli şi băieţii spuneau răutăcioşi:

– Mai respiraţi şi voi puţin!

M-am desprins de Andrei până la urmă, şi avea o privire încă flămândă. L-am mai sărutat o dată, doar că de data asta mai scurt.

Băieţii se uitau la Andrei invidioşi, la fel şi Bia la mine. Ruslan părea afectat de acel sărut, dar nu ştiu exact în ce fel.

Putea să mă placă şi de asta să fie aşa, adică gelos, şi să nu îi pese de Bia, sau putea pur şi simplu să nu mă suporte, dar atunci de ce se oferise să mă înveţe cum să iau curbe?

– Uraţi-mi noroc! am strigat eu la băieţi.

I-am zâmbit lui Andrei, iar el mi-a zâmbit mie încurajator.

M-am urcat pe skate, pentru a treia oară în acea zi, sau era a patra?

Mi-am luat avânt şi am încercat să dau un mic ocol al grupului. Îmi era foarte uşor, de parcă aş fi avut în sânge asta, îmi era mult prea uşor, dar nu înţelegeam de ce.

Nu avusesem nevoie să iau curbele cum mă învăţase Ruslan, asemănător cu a pune frâna, ci din corp parcă, venea totul de la sine.

Darius începuse să fluiere, iar Andrei bătea din palme bucuros.

– Bravo, Amy! Asta-i fata mea!

Am mers cu skate-ul câteva ture de grup, ca să zic aşa, apoi m-am oprit cu spatele la ei. Mă întrebam cum ar trebui să mă întorc fără să mă dau jos de pe skate. Am încercat că mă las mai mult pe piciorul stâng şi m-am învârtit. Credeam că o să cad, dar am avut noroc şi m-am ţinut bine.

M-am întors la băieţi, iar ei erau şi mai miraţi ca mai devreme.

– Ai văzut? întrebă Ruslan şi uitându-se la toţi băieţii.

– Da, zise Andrei, a făcut un 180.

– Ce ai spus? l-am întrebat eu.

– 180°! zise Clau hipnotizat.

– Ce e ăla? am întrebat eu.

– Adică te-ai întors cu placa la 180°, zise Andrei.

– Da, a fost uşor.

– E uşor pentru noi, pentru tine ar fi trebuit să fie greu, ar fi trebui să cazi, zise Ruslan încă surprins.

– E incredibilă, zise Mihai. Pe pariu că îi iese şi un 360.

– Adică să mă întorc cât un cerc? am întrebat eu gândind matematic.

– Eu zic că o să cadă, zise Clau. E prea mult 360° pentru o începătoare.

– Cine pariază pe mine? am râs eu.

Băieţii începuseră să se pună de acord. Puseseră pariu toţi pentru cine voiau şi fiecare a dat 10 lei.

Andrei, Ruslan şi Mihai pariau pentru mine, iar restul că o să cad.

– Bine, încep, am spus eu puţin speriată.

Am încercat să fac acelaşi lucru ca atunci când am dat un 180, doar că mi-am luat mai mult avânt. Era ca şi cum aş face o piruetă la dans, numai că una mai lungă.

M-am lăsat pe piciorul stâng ca aproape când pui frână şi am început să mă învârt. Nu mi-am dat seama cât avânt mi-am luat, dar parcă mă învârtisem mai mult, pentru că atunci când m-am dat jos de pe placă eram atât de ameţită încât m-am sprijinit de Andrei.

– A fost bine? Mulţumiţi? Aţi câştigat pariul, i-am spus eu lui Andrei zâmbind.

– Dar nu ai dat un 360, spuse el şocat.

– Ba cum să nu! Nu a fost 180 pentru că dacă era 180 eram cu spatele la voi.

– Amy, zise Ruslan, ai dat un 720.

– 720°? am întrebat eu, începând să ţopăi de fericire. Ura! Am dat dublu, deci.

Niciunul nu zâmbea, toţi erau serioşi.

– Haideţi, nu vă bucuraţi pentru mine? Am dat un 720!!!

Andrei veni spre mine şi mă sărută când nu eram atentă.

– Mmm, zise el după ce îşi dezlipi buzele de ale mele, eşti incredibilă. Eşti sigură că nu ştii nimic despre skate?

– La fel de sigură ca atunci când îţi spun „Te iubesc!"

Îşi apropie buzele din nou de mine, doar că de data asta a fost un element surpriză în acel sărut, şi din partea mea, şi din partea lui.

A fost un sărut lung, pasional. A fost un sărut franţuzesc. Întotdeauna am considerat acest sărut unul scârbos, dar mă înşelasem. Nu era scârbos, probabil ar fi fost aşa dacă s-ar fi întâmplat cu un alt băiat, şi nu cu Andrei, dar cu el era neobişnuit de bine.

Nu voiam să încerc asta vreodată, nici măcar cu Andrei, pentru că mă temeam că nu ştiu să sărut, ori aş fi putut să fac ceva rău, sau penibil.

În acel moment, se părea că ne descurcăm amândoi de minune. Felul în care fiecare mişcare a noastră se completa, mă făcea să cred că Andrei este alesul.

Ştiuse să îşi aleagă momentul pentru un astfel de sărut. Surpriza din partea mea, a fost o surpriză şi pentru mine, pentru că a fost ceva la care nu mă gândeam, sau mai bine zis, nu mă gândeam că eu voi face asta. Nu am gândit, nu mintea mi-a spus să o fac, de fapt, nici nu ştiu de ce am făcut-o; parcă nu eu aş fi luat acea decizie, ci altceva din mine. Adrenalina, posibil?

Ştiu doar că i-a plăcut atunci când l-am muşcat de buza de jos pentru că mă strânse şi mai puternic la pieptul lui.

Aproape că uitasem unde mă aflu. Eram încă înconjuraţi amândoi de lume care probabil se uita la noi mirată, contrariată, invidioasă.

M-am desprins de Andrei mai puţin de un centimetru, şi i-am spus în şoaptă:

– Ştii, suntem încă în parc, şi sunt sigură că lumea se uită la noi.

– Nu îmi pasă, spuse el tot în şoaptă.

Se apropie de mine şi mă sărută din nou.

Trebuia cumva să mă opresc, şi să îl opresc şi pe el, dar nu puteam, mai bine zis, nu voiam asta, îmi doream să mă sărute în continuare. Relaţia noastră nu avea la bază comunicarea, ci avea pasiunea. Comunicam cel mai bine prin săruturile noastre şi trebuia să recunosc, nu voiam să se schimbe acest aspect. Dar, de unde atâta pasiune la 15 ani?...

Mi-a trebuit multă ambiţie să mă dezlipesc de buzele lui apetisante.... Cred că lui i-a fost însă şi mai greu.

– În sfârşit au terminat, spuse unul dintre băieţi.

Încă nu îmi dădeam seama care dintre ei vorbise, dar când m-am întors am văzut că era Ruslan. Citeam în ochii lui furie, şi încă destul de multă, dar de ce? Andrei era prieten cu el, nu era normal...

Andrei mă luă de mână şi ne apropiaserăm de grup.

– Dar între voi chiar e multă atracţie! zise Mihai.

– Mmm, nici nu ai idee, zise Andrei muşcându-şi buzele şi uitându-se la mine sugestiv.

– Atracţie, pasiune, am spus eu, însă atât de încet încât doar Andrei mă auzi şi iar se apropie de mine vrând să mă sărute.

– Hei! zise Ruslan puţin enervat. Luaţi-vă o cameră!

– Asta o să şi facem, am spus eu teatral, şi sărutându-l pe Andrei pe obraz.

– Noi plecăm, a spus Andrei înţelegând că voiam să o şterg de acolo.

– Mai venim, poate în cursul săptămânii. Vă găsim aici, da?

– Da, ne găseşti aici tot timpul, spuse Bia cu răutate.

Parcă ar fi spus „Sunt cu ochii pe tine!“.

Ne-am luat „la revedere“ de la toţi de acolo şi am plecat.

– Andrei, nu îmi place blonda aia, i-am spus eu după câteva minute.

– Nici Ruslan nu o place, dar ştiu eu de ce stă cu ea.

A, înțelegeam acum, era una dintre acele fete care sunt în stare pentru un băiat frumos să facă orice și asta mai mult pentru popularitate, decât pentru dragoste.

– Știi, nici Ruslan nu prea îmi place, nu știu de ce.

– Ha! A cam pus ochii pe tine, Bia a observat, de asta îți vorbea așa, cu tonul ăla.

– Sunt luată! am râs eu. Și Bia se cam uita la tine, am spus eu geloasă.

– Sunt luat! râse și el.

– Ești doar al meu, am spus eu trăgându-l de tricou înspre mine.

L-am împins brusc, trebuia să îmi impun niște limite.

– Știi Reamonn, melodia Tonight, e superbă. Atât de frumoasă și de sălbatică, asta ești tu, zise el. Ți se potrivește ca o mănușă.

– Știu melodia. Era preferata mea în urmă cu un timp. O ascultam și plângeam. Parcă îmi dădea un mesaj, parcă îmi amintea de ceva ce încă nu s-a întâmplat. Nu știu cum să îți explic, dar acum, aducând tu vorba de asta, îmi amintesc. Îmi amintește de tine, la fel cum tu zici că mi se potrivește. Stai, am spus eu ca văzând ceva.

Aveam un fel de deja-vu. Parcă știam că o să spun asta și că Andrei îmi va spune ceva peste puțin timp, dacă vreau să merg la el acasă.

– Andrei, parcă știam că o să se întâmple asta și că tu mă inviți la tine acasă.

– Haha! râse el. Nu prea, nu am de gând asta.

– Dar, asta văd, chiar aici, în locul ăsta.

Lui Andrei îi sună telefonul. Răspunse.

– Bună, mamă!

După un timp încheie conversația și își bagă înapoi telefonul în buzunar. Se uită la mine uimit.

– Vrei să vii la mine acasă? Ai mei au plecat la țară și se întorc mâine dimineață.

Eram șocată. Chiar se întâmplase.

– Chiar m-ai întrebat.

– Chiar ai avut dreptate. Ciudat, zise el serios. Și totuși, vrei să vii?

– Hmm, nu prea cred. Dacă o să reacționezi impulsiv și o să mă închizi în baie, sau mă sechestrezi? l-am întrebat eu serioasă.

Izbucni în râs.

– Amy, ai o imaginație bogată. Serios vorbind, vrei să vii? Stai liniştită, nu aş fi atât de idiot să îți fac ceva rău, ce Dumnezeu. Poate te iubesc eu enorm de mult, dar nu aş face ceva care să te rănească, nu e o scuză faptul că sunt îndrăgostit de tine până peste cap.

– Nu intenţionat, am observat eu, fiind încă serioasă. Bine, dar nu stau foarte mult. Acum că sunt iubita ta, e şi mai neobişnuit să vin la tine acasă. Sper că nu interpretezi asta în vreun fel, nu? l-am întrebat eu încruntându-mă.

– Cred că tu interpretezi asta într-un anumit fel. Eu vreau doar să stăm la un loc unde e mai răcoare şi unde nu e atât de mult soare, zise el zâmbindu-mi fermecător.

– Pe cine crezi că păcăleşti, măi don Juan?

– Pe nimeni, vorbesc serios. Preferi să mergem la tine? întrebă el.

Brusc mi-am amintit de momentul când mama a intrat peste mine şi Andrei, fără ca măcar să bată la uşă, când el încerca să mă întrebe dacă vreau să fiu prietena lui. Cu siguranță nu aş fi vrut ca mama să întrerupă un sărut, mai ales la felul în care eu şi Andrei ne sărutam...

– Deci? întrebă încă o dată Andrei.

– La tine, am spus eu.

– Bine, mă bucur, zise el. Am acasă suc, floricele, poate ne uităm la un film.

Băiatul chiar avea intenții bune, voia să vadă un film cu mine. Mda, numai intenții bune nu avea, dar măcar nu eram la un cinematograf, acolo ar fi fost altfel treaba, iar ultimul loc unde aş fi vrut eu să fiu cu Andrei era un cinematograf. Cu siguranță nu s-ar fi abţinut de la ceva ce eu numesc vulgar, dacă ne-am fi aflat într-o sală întunecată privind un film de dragoste, desigur.

– Mda, cum vrei, am spus eu. La ce film te gândeşti?

Să vedem cât de departe mergea mintea unui băiat.

– Păi mă gândeam la unul de animație. Sau să ne uităm la Garfield, ştii tu, ăla cu pisica portocalie.

Se părea că de această dată mintea lui de băiat era pe tuşă. Eram eu prea... prevăzătoare. Trebuia să îi acord puțină încredere bietului băiat.

– Pare... amuzant.

– O să fie, spuse el fericit. Îmi place la nebunie comedia aia, e foarte nostim filmul.

– O, da, sunt sigură, am spus eu încercând să par amuzată.

Ciudat sau nu, mă simțeam... dezamăgită? Asta era chiar o idioțenie din partea mea să vreau doar să îl sărut pe Andrei cât voi sta la el acasă.

Traversam strada. Nici nu remarcasem când ieșiserăm din parc.

– Să ne grăbim, vine tramvaiul! spuse Andrei trăgându-mă spre el.

– Mai ușor, putem să îl luăm și pe următorul.

– Hai! Putem să îl prindem și pe ăsta.

Avusese dreptate. Am prins tramvaiul chiar la fix.

Jumătate de oră durase drumul până la Andrei. M-am așezat pe canapea și am privit cum Andrei pregătește totul. Eram frântă, iar canapeaua lui Andrei era atât de moale. Era o plăcere să stau acolo.

– Poți să te întinzi dacă vrei, spuse Andrei.

– Păi și tu unde stai? l-am întrebat eu.

– Ridică-te, o întind ca să avem amândoi loc.

– A, bine, am spus eu mirată.

Credeam că o să se înghesuie lângă mine, dar văd că nu avea asta de gând.

Am întins canapeaua și m-am așezat. Andrei pregătea floricelele între timp. Eu am dat drumul la televizor și m-am plimbat plictisită pe canale. Aproape că am adormit cu telecomanda în mână când Andrei veni cu bolul de popcorn și cu sticla de suc. Paharele le adusese mai devreme.

Îmi zâmbi și se așeză lângă mine. Și filmul îl pusese, dar mie mi se rupsese firul pentru că ațipisem.

Dădu drumul la film. Era Garfield 2. Am prins câteva minute din film, dar am ațipit iarăși. M-am trezit, am mai văzut câteva secvențe și am adormit de-a binelea.

Când m-am trezit, filmul de terminase, televizorul era închis, iar Andrei se odihnea și el cu fața la mine.

A deschis ochii deodată și mi-a zâmbit. I-am întors și eu zâmbetul, iar el mă trase înspre el încetișor.

– Ai dormit bine? mă întrebă el.

– Mai bine ca niciodată, i-am spus eu.

Mă sărută pe frunte. Eu l-am tras mai aproape de mine, în aşa fel încât să îl privesc mai bine în ochi.

Abia atunci mi-am dat seama că nu mai aveam ochelarii la ochi.

– Ți i-am scos eu, nu am vrut să rişti şi să ți-i rupi. Eşti minunată şi fără ochelari. Îți pot observa mai bine culoarea ochilor.

– Mersi, i-am spus eu timidă.

– Eşti perfectă, te ador, te iubesc, nu ai idee cât de fericit sunt atunci când eşti cu mine. Mă simt împlinit şi nu îmi doresc decât să te sărut, să te simt aproape de mine.

– Atunci, fă-o, am spus eu uitându-mă în ochii lui şi încercând să îi surprind reacția.

Ochii lui îmi spuneau că nu vor doar un simplu sărut.

– Andrei, am continuat eu, vrei mai mult de atât.

– Da, dar nu acum, a spus el încă uitându-se în turcoazul ochilor mei. Eu sunt de modă veche, tradițional, nu ca băieții de acum.

– Mă bucur atunci, am spus eu.

Probabil se referea la mai multe lucruri, dar nu voiam să le dezvolte acum într-o discuție.

– Ştii, şi eu când sunt cu tine, cu greu mă stăpânesc, şi aş vrea să te sărut tot timpul. Vreau să îți arăt în fiecare secundă a fiecărui minut petrecut cu tine că te iubesc la fel de mult cât mă iubeşti şi tu.

– Eu te iubesc de mii de ori mai mult.

Oare dragostea putea fi măsurată?

– Eu te iubesc de aici, am spus eu arătând spre podea, până la sfârşitul acestui sistem solar.

– Ca să înțelegi, eu te iubesc de aici, până unde se termină universul, dacă se termină şi încă o dată pe atât.

Oau, era ceva. Dintr-odată comparația mea era neînsemnată.

– Nu contează, te iubesc enorm, i-am spus eu aproape plângând.

– Of, Amy, trebuie să mă bucur de tine cât mai pot.

Ce voia să spună? Nu suna deloc bine...

– De ce spui asta? l-am întrebat eu speriată.

Nu voia să îmi răspundă.

– Spune! i-am ordonat eu.

– La un moment dat mă vei părăsi pentru altul, spuse el distrus.

O lacrimă îi apăruse în colţul ochiului drept. I-am şters-o repede şi m-am uitat în ochii lui speriată.

– Te înşeli! am spus eu.

– Aş vrea să fie aşa, zise el amărât.

– De ce crezi asta? De ce? Eu te iubesc, te iubesc, te iubesc, de ce spui asta? Nu te voi părăsi pentru nimeni.

– Of, Amy...

– Nu, Andrei, te înşeli, te înşeli. Mă răneşti cum nici nu îţi închipui spunându-mi asta.

– Nu am vrut să te rănesc, ah, sunt un idiot, un imbecil.

– Da, da, asta eşti, am spus eu cu lacrimile curgându-mi ca nişte cascade. Nu mai spune asta, nu vreau să mă gândesc, nu vreau să aud. Sunt a ta, doar a ta, şi tu doar al meu. Asta nu se va schimba.

– Nu va depinde de tine.

– Ce??? am ţipat eu.

Simţeam că nu mai am aer.

Capitolul 14
Pasiune sufocantă

— Aer! am țipat eu. Am nevoie de aer, mă sufoc. Ce naiba pățisem? De la un timp leşinam, aveam crize hipoglicemice, acum părea că am o criză de astm.

– Amy? Amy! Ce ai?

– Nu pot să respir, am spus eu sufocându-mă. Am... o criză... astm.

Andrei fugi în bucătărie şi se întoarse într-o clipă.

– Ia asta! zise el speriat. E pentru astm. Pune-o în gură, apasă şi inspiră. Acum, repede!

Nu am mai stat pe gânduri şi am făcut ce mi-a zis Andrei. După ce am apăsat şi inspirat acei vapori, m-am simțit mai bine. Acea substanță îmi calmă plămânii şi am putut să respir după câteva momente.

– M-ai salvat încă o dată, am spus eu respirând rapid.

– Noroc cu Ventolinul mamei, şi ea e astmatică.

– Noroc? Poate ar fi trebuit să mă laşi să mă sufoc, să mor asfixiată, aşa nu te-aş mai părăsi niciodată, nu crezi? Nu crezi? am țipat eu la el.

Veni înspre mine şi mă îmbrățişă.

– Gata, linişteşte-te! Te iubesc, nu aş fi putut să las să ți se întâmple ceva. Bine, dacă îmi spui că mă înşel, atunci aşa e. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Am inspirat adânc de câteva ori. A funcționat pentru că m-am simțit mult mai bine.

– De ce trebuie să strici tu distracția mereu? l-am întrebat eu.

Începu să zâmbească, iar atunci eu i-am sărit în brațe şi l-am copleşit cu pupici. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar

m-am împiedicat de capătul mesei, şi am căzut împreună cu Andrei pe canapea, doar că de data asta, nu aterizasem amândoi că data trecută, la mine acasă, amândoi faţă în faţă, acum Andrei căzuse chiar peste mine. Era destul de greu şi se uita şocat în ochii mei.

– Mmm, am început eu stânjenită, poţi să fi drăguţ şi să te dai de pe mine?

– Nu, nu pot, spuse el viclean.

– Andrei? am spus eu. Te rog, dă-te.

Începuse să mă sărute... iar. Nu se mai oprea.

Am încercat să mă mişc, chiar dacă el era peste mine şi nu dădea semne că ar vrea să se dea la o parte.

Am reuşit să mă mişc puţin, mă ridicasem pe un mâner al canapelei. Nu mai puteam să mă mişc oricât aş fi vrut şi atunci am zis să renunţ şi să mă las în voia sorţii, sau mai bine zis, în voia buzelor iubitului meu cam nebun după mine.

– Te ador! şopti el deodată.

Nu am apucat să îi spun nimic pentru că începu iar să mă sărute.

Mda, dacă asta era tortura lui pentru mine, atunci trebuia să rezist, nu era deloc greu, era chiar plăcut acest gen de tortură.

Până acum eu nu îl sărutam, doar el mă săruta, încerca să mă facă să cedez, şi până la urmă a reuşit, pentru că acum buzele noastre erau unite cum niciodată nu fuseseră.

Trebuia să recunosc că dacă voiam cu adevărat să scap de sub el, aş fi putut să îl muşc de buze, ori să fac eu ceva, dar nu, nu voiam de fapt să scap, ci să îl întărât mai mult. Da, eram cu adevărat o fire vulcanică, dar şi el era la fel ca mine, hmm, poate mai mult de atât.

În sfârşit Andrei îşi primea sărutul lung şi pasional pe care şi-l dorea, premiul lui pentru câştigarea pariului.

Ne sărutam, şi ne sărutam, şi ne sărutam. Nu îmi plăcea însă că el e deasupra mea, şi în plus de asta, era greu.

Nu ştiu de unde atâta forţă în mine, dar l-am întors pe Andrei. Acum el trebuia să îmi suporte greutatea, dar nu cred că îl deranja deloc având în vedere că mâinile lui îmi mângâiau părul şi spatele.

Când însă am simțit că mâinile lui alunecă prea jos, în zona lombară, i le-am luat și le-am trântit de canapea cu toată forța. Dap, ce-i prea mult strică.

– Plec, i-am spus eu. Văd că nu te poți abține. Nu a fost o idee bună să vin la tine, trebuia să îmi imaginez că vei încerca ceva...

– Nu, stai, zise el alergând spre mine pentru că eu mă îndreptam spre ușă. Nu știu ce e cu mine, aș vrea să îți pot explica, dar nici mie nu îmi pot explica.

Am început să râd. Mâine aveam școală.

– De ce râzi? mă întrebă el.

– Mâine mergem la școală, și te anunț că nu vreau să afle colegii că suntem împreună. Să te văd, oare reziști?

Eram aproape de ușă. Am deschis-o și m-am întors înspre el. L-am luat de barbă și l-am tras spre mine, foarte aproape.

Se aștepta să îl sărut, desigur, dar l-am împins cât am putut de tare înapoi.

– Nu meriți, am mârâit eu la el și i-am închis ușa în nas.

Am luat cât de repede am putut liftul. Noroc că avea o oglindă, astfel am putut să văd cât de ciufulită eram. Dacă m-ar fi văzut mama ar fi zis că cine știe ce nebunii am făcut. Ar fi fost aproape de adevăr, Andrei pur și simplu nu se putea abține.

Mi-am aranjat părul cât am putut de bine și am fugit până acasă.

Mama dormea când am venit. Stătea cu telecomanda în mână. Probabil adormise la vreun film romantic. Acum avea gura deschisă și sforăia. Mi-am înăbușit râsul și m-am dus în camera mea să îmi iau un prosop.

M-am dus la baie și am făcut un duș reconfortant. Mi-am relaxat tot corpul sub apa fierbinte.

Mi-am făcut apoi un sandwich și m-am dus în camera mea. Nero mă aștepta acolo. Când m-a văzut a început să sară pe mine și din greșeală am dat mâncarea pe jos. L-am lăsat pe câine să mănânce sandwich-ul, iar eu m-am dus să îmi fac altul.

Când m-am întors în cameră mi-am amintit că telefonul e în blugi, la baie, unde îi lăsasem.

Am fugit să îl iau. Telefonul era pe silențios, norocul meu, altfel o trezeam pe mama.

Andrei mă sunase deja de 20 de ori şi îmi lăsase 5 mesaje. Când avusese timp să mă sune de atâtea ori şi să îmi mai dea şi mesaje?

Primul mesaj suna aşa: Te rog răspunde-mi. Îmi pare nespus de rău.

Al doilea era trimis la două minute, deci mai sunase de două ori: Amy, te implor, iartă-mă. Am fost un idiot. Poți să îmi spui orice, să mă bați, dar răspunde-mi.

Al treilea era şi mai interesant: Amy, îți jur că de acum încolo nu voi mai exagera cu ceva, mă abțin, şi dacă întrec măsura cu ceva o să mă pedepsesc singur.

Devenea din ce în ce mai patetic, emo aproape. Mă mai sunase de trei ori.

În al patrulea mesaj îmi zicea: Înnebunesc dacă nu îmi răspunzi, te rog, numai să ştiu că eşti bine. Iartă-mă, iartă-mă, sunt un cretin fără pereche.

Uite că aici a nimerit-o!

Mă sunase de încă 5 ori şi apoi dădu şi ultimul mesaj, pe care mi-l trimisese în urmă cu 5 minute: Vin la tine acum.

Ah drace, mai avea puțin şi ajungea. Tocmai când voiam să apăs tasta de apel aud bătăi în uşă.

Aveam pe mine doar un prosop, dar nu puteam să risc să o trezesc pe mama, aşa că i-am deschis.

Se uita la mine de parcă eram goală, nu de parcă aş fi fost acoperită cu ceva.

– Oau, mmm, îşi drese el glasul, arăți...bine, eşti foarte atractivă.

– Repede, în camera mea, am spus eu în şoaptă.

– Uuu, deja ne împăcăm?

Era în culmea fericirii, el credea că îl aşteptam intenționat acoperită doar cu un prosop.

Îl văzu pe Nero, iar câinele sări pe el să îl lingă. Am dat câinele afară şi am încuiat uşa.

– Eşti cel mai mare idiot de pe planetă! Eram la duş, de asta nu am răspuns.

– Aaa, zise el dezamăgit.

– Doar nu credeai că te aştept fiind acoperită doar cu un prosop?

– A, păi, nu ştiu, se fâstâci el.
– Eşti un prost, acum întoarce-te. Vreau să mă schimb. Dacă te prind că te uiţi, jur că îţi scot ochii!
– Bine, bine, nu mă uit, zise el ducându-se la fereastră. Mă uit pe geam, stai calmă, nu sunt atât de nesimţit încât să mă uit.
– Poate nu nesimţit, dar eşti băiat.
Am încercat să mă schimb repede. Am pus pe mine un tricou larg şi negru şi nişte pantaloni scurţi. Pantalonii nu se vedeau din pricina tricoului.
– Gata, am spus eu încă furioasă.
– Hmm, drăguţ, spuse el umezindu-şi buzele.
– Tâmpitule! Să nu crezi că te-am lăsat să intri pentru că aşa am vrut eu, nu am avut încotro. Dacă nu te lăsam să intri erai în stare să dai pumni în uşă şi să o trezeşti pe mama. Nu vreau să ştie şi ea ce tâmpit eşti.
– Ai dreptate, sunt idiot, cretin, tâmpit ce mai vrei tu. Dar gata, nu mă mai jigni, mi-am cerut scuze de nu ştiu câte ori.
– Bine, dar m-ai enervat la culme, înţelege-mă.
– Of, îmi pare rău, nu mi-am dat seama, serios vorbind. Te ţineam doar de spate, îţi mângâiam părul, nu aveam de gând să...să...
– Să ce? Să mă atingi? Să îmi atingi fundul mai exact, am spus eu nervoasă.
Se înroşise tot. Chiar părea sincer.
– Chiar nu ai avut intenţia asta? l-am întrebat eu uitându-mă cu milă la el.
– Nu, ţi-am spus, dacă aş fi vrut asta probabil aş fi făcut-o mai târziu, nu acum. Dar chiar nu am vrut asta...
– Bine, bine, am înţeles.
Păru că se simte mai bine şi îmi zâmbea ca un tont.
– Ce te uiţi aşa? i-am spus eu nervoasă.
– Arăţi fierbinte...
– Normal că arăt fierbinte, abia am ieşit de la duş, ai uitat? l-am întrebat privindu-l cu aroganţă.
– Mmm, aproape că...
– ...aproape că?
– ...aproape că nu mă pot controla. Aş vrea atât de mult să...
– ...să mă săruţi? Nici nu mă gândesc.

– ...să te strâng în braţe, prostuţo, spuse el uitându-se în ochii mei rugător şi sincer.

– Aaa...am făcut eu agitată. Bine, cu asta sunt de acord, cred.

Se apropie de mine şi mă strânse la piept puternic.

– Nu aş vrea să îţi mai dau drumul, aş vrea să te ţin aşa o veşnicie. Să adorm cu tine în braţe, să mă trezesc cu tine lângă mine, să te sărut, să te simt aproape şi să mă îmbete aroma ta delicioasă, spuse el inspirând puternic mirosul părului meu umed şi lăsat peste umeri.

Nici eu nu aş fi vrut să mă mai dezlipesc de el şi mi-aş fi dorit să îl ţin aproape de mine cât mai mult timp. Totul părea mai uşor, mai frumos fiind ocrotită în braţele lui. Nu puteam să fiu supărată pe el, oricât de mult aş fi vrut, pur şi simplu îl iertam, şi nu aveam mustrări de conştiinţă din această cauză. Nu era vinovat de nimic. Nu poţi spune că cineva este vinovat pentru că iubeşte. Poţi iubi pe cine vrei, sau mai bine zis, inima ta poate iubi pe oricine. Acest lucru însă era pe de-o parte bun, pe de-o parte rău. De câte ori inima nu ne-a jucat nouă, oamenilor, feste?...

Andrei era primul meu prieten, primul meu iubit. Puteam să îi spun orice, dar de când devenise iubitul meu, totul se rezuma la săruturi, la pasiune şi nu şi la comunicare. Aveam încredere în el, şi el la rândul lui avea încredere în mine. Poate aşa era la început şi deci normal să fim atât de nebuni unul după altul. Era incredibil să simt fluturi în stomac de câte ori îl vedeam şi de câte ori se apropia de mine, când mă strângea în braţe. Dar când mă săruta, era de o mie de ori mai puternic acel sentiment, de parcă pluteam, de parcă eram numai noi doi şi nimeni altcineva.

Da, era ceva nou pentru mine şi savuram din plin gustul iubirii. Era o adevărată plăcere să simt acest gust, acea aromă cum mă îmbăta, mă ameţea, mă droga. Dragostea începea să fie ca un drog, aşa o percepeam eu, voiam tot timpul ceva nou, şi mult, din ce în ce mai mult, dar nu ştiam dacă asta prezenta şi un factor negativ... Iubirea asta era parcă nesănătoasă, pentru că îmi dădea dependenţă şi deja nu îmi mai puteam imagina o zi fără Andrei, o zi fără ca el să îmi arate afecţiunea lui, atât de puternică.

Începusem să cred că scopul meu în viaţă este însăşi iubirea; eram o fiinţă de iubire, făcută să iubesc şi să fiu

iubită. Era elementul care lipsea de atât de mult timp în viața mea, iar acum avându-l, eram în sfârșit împlinită. Nu mai aveam nevoie de nimic când eram cu Andrei, nici de aer, nici de apă sau de hrană. El era energia și viața mea. Îmi curgea prin vene ca sângele, îmi ținea inima în viață, iar ori de câte ori îl vedeam, mi-o făcea să tresalte și să bată repede, repede.

Mintea însă, nu îmi era controlată de „sindromul dragoste", dar nici nu era nevoie pentru că nu mai gândeam cu mintea când eram cu Andrei, ci doar cu inima, iar asta ridică un semn mare de întrebare...

– Andrei, nici eu nu vreau să îți mai dau drumul, dacă aș putea și eu te-aș ține mereu aproape de mine, i-am spus eu sinceră.

– Atunci nu mă lăsa, șopti el.

– Nu te voi lăsa niciodată. Te iubesc...

– Eu te iubesc, Amy...

Am stat mult timp îmbrățișați, privind pe fereastră și oftând din când în când. Trecuse mult timp și trebuia să plece, poate mama se și trezise.

– Amy, plec, ne vedem la școală mâine.

– Bine, să mă suni. O să îmi fie mai ușor... și nu îți voi duce lipsa atât de mult, o să fie mai... suportabil, am spus eu uitându-mă în jos.

– Sigur, dar pe mine nu mă va consola cu nimic, oftă el.

După ce plecase, Nero intră în camera mea schelălăind. Trebuia să îl duc afară, drace!

Dacă știam, ieșeam cu Andrei și câinele și puteam să stăm mai mult împreună.

– Amy? Când ai venit? mă întrebă mama frecându-și ochii.

– Oho, acum nu știu cât timp. Dormeai buștean. Cred că ai dormit vreo 3 ore și ceva, am râs eu. Îl duc pe Nero afară, mă mai plimb cu el prin parcarea blocului.

– Bine, du-te zise mama căscând. Ai grijă!

– O să am. Paaa! am spus eu ieșind deja pe ușă.

În lift l-am sunat pe Andrei și i-am spus că mă găsește în parcarea din spatele blocului, dacă vrea să mă mai vadă. Deja îl vedeam cu ochii minții cum sare în sus de bucurie.

Ieşisem afară îmbrăcată tot cu tricoul larg şi negru şi pantalonii scurţi. În picioare mi-am pus repede skaterii mei preferaţi, cei negri, simpli.

El ajunsese deja acolo. Cum naiba făcuse de ajunsese mai repede decât mine?

– Cum ai făcut de ai ajuns atât de repede? am întrebat eu uimită şi zâmbind.

– Am alergat, fireşte, zise el mândru.

– Eşti incredibil! i-am spus eu.

– Merit ceva pentru asta? întrebă el zâmbindu-mi cuceritor.

– Da, da meriți, am spus eu luându-l în brațe şi sărutându-l pe obraz.

– Merge, merge, zise el zâmbind şi ţinându-şi ochii închişi de parcă ar mai fi cerut unul.

L-am lăsat însă cu buza umflată pentru că Nero tot sărea pe mine. I-am dat drumul din lesă lăsându-l să alerge puţin. Aveam un câine atletic, deci nu semăna deloc cu mine. Eu eram cea mai leneşă persoană din lume, şi erau câţiva oameni, ca mama spre exemplu, care erau total de acord cu mine. Lenea-i un păcat... iar asta mă făcea pe mine o păcătoasă fără pereche şi în plus de asta, nici ce făceam eu cu Andrei nu era întocmai o faptă bună. De când ajunsesem atât de nepăsătoare şi preocupată doar de aşa-zisa mea fericire? Fericirea mea se baza pe dragostea lui Andrei, iar dragostea lui îmi era arătată printr-o afecţiune cam mare, care mie îmi provoca senzaţii... tare plăcute.

– Credeam că nu ne mai vedem până mâine... îţi simțeam atât de mult lipsa. Chiar înainte să mă suni mă rugam să se întâmple o minune, ceva ca să te văd, zise el uitându-se în ochii mei mulţumit.

– Dorinţa ți-a fost îndeplinită, am spus eu zâmbindu-i timid.

– Îmi mai îndeplineşti una? mă întrebă el stânjenit.

– Depinde ce dorință vrei să îți îndeplinesc, am spus eu muşcându-mi buzele.

– Asta...şopti el apropiindu-şi buzele de ale mele.

Erau atât de moi... M-am pierdut în sărutul lui. De câte ori mă săruta respiraţia mi se tăia şi un fior îmi străbătea fiecare atom din corp, făcându-l să vibreze.

Vraja se termină odată cu sărutul şi reveneam la realitate năucită. După chipul lui, îmi dădeam seama că şi el trăia aceeaşi senzaţie ca şi mine.

– Dumnezeule, de ce nu mă mai satur? am întrebat eu cu voce tare.

Aş fi vrut să o spun doar în mintea mea, dar vocea m-a trădat, dezvăluindu-mi secretele minţii mele.

– Aş vrea să ştiu şi eu asta, zise el. Probabil când guşti o parte din Rai, vrei să ajungi acolo tot mai des, iar sărutul tău mă duce ca un portal în Rai.

– Cred că mai degrabă când guşti o parte din fructul interzis, vrei să îl savurezi pe tot, am spus eu gândindu-mă la unele poveşti din Biblie.

– Nu, fructul s-ar termina la un moment dat, eu continui să cred că prin tine, ajung în Rai.

– Poate Raiul pasiunii, am murmurat eu privindu-i buzele bine conturate şi pline.

– Tu eşti Raiul meu, Amy. Unde eşti tu, este şi fericirea mea. Trăiesc doar când sunt cu tine, iar când lipseşti sunt doar o umbră fără contur, fără de nimic. Nu mai simt inima cum bate, îmi aud gândurile. Când eşti cu mine, mintea mea nu mai gândeşte, doar inima simte şi îmi dictează ce să fac.

– Ce declaraţie, am spus eu mirată.

– Nu e o declaraţie, e purul adevăr, zise el cu ochi flămânzi.

– Dar dacă mintea ta ar gândi, ce ar spune? Sunt eu aleasa? am întrebat eu încruntându-mă.

– Da, tu eşti aleasa. Pe tine te iubesc şi te voi iubi mereu, chiar dacă tu ai înceta să mă mai iubeşti la un moment dat. Asta e dragostea adevărată, în viaţă doar o dată iubeşti, iar eu te iubesc, sunt sigur de asta, nici nu te îndoi vreodată de acest lucru. Când iubeşti cu adevărat, eşti sigur de ce simţi.

Eu nu eram însă sigură, dar chiar îl iubeam, sau era totul doar o iluzie?...Nu, îl iubeam şi nu îmi imaginam un alt băiat pentru mine. El însemna totul şi mi-am spus să îi mărturisesc şi eu asta:

– Eşti totul pentru mine, Andrei. Mereu te voi iubi.

– Aşa să fie, să dea Domnu', spuse el zâmbindu-mi şi mângâindu-mi obrajii.

Am stat îmbrățișați pe jos în parcare. Timpul trecea, dar noi nu îl simțeam, simțeam însă cum ne e din ce în ce mai greu, era o presiune a iubirii, aş putea să spun care nu ne lăsa pe niciunul să plece şi să rămână în acel loc.

Eram amândoi înlemniți parcă. Un sărut era iminent în acele momente şi a fost de ajuns să îmi întorc chipul spre el. Îmi devora energia, iar eu mi-o înlocuiam cu a lui şi aşa am putut şi sfârşi sărutul mult prea... sălbatic pentru mine.

– Iar o faci, gâfâi el. Iar, opreşte-te.

– Dar ce fac? l-am întrebat eu calmă.

– Asta, asta, nu ştiu, mă ameţeşti, nu mai am pic de vlagă în mine.

– Îmi pare rău, dar nu aş face-o dacă tu ai înceta să îmi mai consumi energia.

– La mine e involuntar.

– Controlează-te, Andrei. Dacă nu aş face acelaşi lucru pe care îl faci şi tu, eu aş fi cea care ar ceda şi nu cred că vrei să leşin din pricina unui sărut.

– Da, dar...

– Poate ar trebui să luăm o pauză, l-am întrerupt eu.

Se uita la mine speriat, de parcă văzuse o stafie.

– Vreau să zic, nu ne despărțim, dacă asta era ce te sperie atât de rău, mă refer la faptul că ar trebui să o lăsăm mai moale cu săruturile astea. Cel mult o îmbrățişare şi gata. Oricum avem şcoală încă o săptămână, trebuie să arătăm doar ca doi prieteni şi atât. Nu trebuie sub nicio formă să facem vreun gest care ar putea să ne dea de gol.

– Bine, răsuflă el uşurat.

– Plec acum, am spus eu văzând că Nero vine spre mine. Îmi duc câinele acasă şi vreau şi eu să dorm, sunt obosită. Asta ar trebui să faci şi tu, să dormi.

– Te voi visa.

– Ai grijă cum mă visezi, am subliniat eu.

– Da, sigur, spuse el râzând. O să te vizitez în vis, aşa poate şi tu mă vei visa.

– Ar fi culmea, am spus eu mirată.

– Ar fi frumos...zise el gânditor.

După ce ne îmbrățişarăm, am plecat cu câinele spre casă. Înăuntru i-am dat drumul din lesă, iar el a fugit la castronul lui cu mâncare; mie nu îmi era foame; m-am dus şi i-am zis mamei un „Noapte bună!”scurt, dar deja dormea

având televizorul aprins. L-am stins şi am ieşit încet din camera ei.

Imediat după ce m-am tolănit în patul meu mare, am şi adormit şi surprinzător, l-am visat pe Andrei. Fusese un vis idiot, pentru că se făcea că aveam amândoi în jur de 19 de ani, iar el mă cerea în căsătorie, spunându-mi că demult aşteaptă acea clipă. Ce e şi mai ciudat, e că eu l-am refuzat pe motiv că iubesc pe altul.

– Dar el nu te iubeşte! ţipă el la mine.

Puteam să îi aud vocea în vis, tonul care era aproape la fel ca şi în realitate. Era un vis foarte real.

– Pe el îl iubesc cu adevărat, nu-mi pasă dacă mă iubeşte sau nu, dar el este cel care îmi blochează mintea, cel care printr-o singură privire mă dezarmează. El mă poate face fericită doar dintr-un zâmbet, îi spuneam eu afectată.

Hmm, dar pe cine naiba iubeam eu în visul ăla? Cine putea să fie peste Andrei în inima mea? Era posibil aşa ceva?

– Nu!!! strigă Andrei la mine. El nu te iubeşte cum te iubesc eu, eu sunt cel care şi-ar da viaţa pentru tine, cel care ar face orice ca tu să fii fericită.

– Atunci lasă-mă să îl iubesc pe el şi voi fi fericită.

– Nu te iubeşte, nu îi pasă de tine, o să suferi şi atunci nu vei mai fi fericită, ci distrusă. Sufletul ţi se va ofili, inima îţi va îngheţa, iar eu nu pot permite asta.

– E viaţa mea...am spus eu tristă.

Începusem să plâng. Ştiam că Andrei are dreptate în acel vis şi cel pe care îl iubeam, mă făcea să sufăr. Ştiam că nu voi putea fi vreodată fericită cu el, cu acel băiat. Dar tot nu ştiam cine e...

– Amy, nu! Lasă-mă să te ajut, cu mine îţi vei găsi fericirea. Aminteşte-ţi de noi, în primele zile, când eram iubiţi, cât de fericiţi eram.

– Eram nişte copii doar, spuneam eu printre lacrimi. Credeam că pe tine te iubesc, că tu eşti singurul pe care îl pot iubi, dar nu, nu a fost să fie. Nu pot să îl uit.

După ce rostisem acele cuvinte, mi-am dat seama unde sunt. Eram în liceul Spiru Haret, pe holul din clădirea veche. Eram doar eu şi Andrei pe acel hol. Întorcând privirea, am văzut un păr castaniu, lung până la umeri. Era un băiat. El era cel pe care îl iubeam.

Când a întors puțin capul, am putut să îi disting trăsăturile feței şi în vis am simțit cum un sentiment ciudat face ravagii prin mine. Era plăcut şi totodată sfâşietor.

În acel moment m-am trezit, dar am uitat complet chipul băiatului din vis. Nu mai ştiam decât că avea un păr castaniu, uşor buclat la vârfuri.

Ce însemna oare visul?...

Până la urmă, era doar un vis, nu trebuia să îl iau în seamă.

Mă trezisem devreme, era doar ora 7:10. Aveam timp să mă pregătesc pentru şcoală. Mama plecase deja la serviciu.

Am plecat de acasă la 7:45, deci mai aveam de lenevit prin clasă un sfert de oră. Poate Andrei venise şi puteam să îmi petrec timpul cu el.

Aveam dreptate, iar el era în banca mea, aşteptându-mă. Eram doar noi doi în clasă, aşa că ne-am permis să ne îmbrățişăm.

– Te-am visat, îmi spuse el în şoaptă.

– Ooo, am făcut eu. Şi, cum era visul?

– Minunat, fu tot ce îmi spusese el.

Restul de vis îl păstră pentru el, poate avea motive întemeiate până la urmă.

– Şi tu? mă întrebă el.

– Şi eu ce? am întrebat eu.

– M-ai visat?

– A, nu. Nu îmi amintesc niciun vis, am mințit eu. Am dormit mult prea profund, nu cred că am mai avut timp de vise, zâmbind fals.

Păru să înghită găluşca. Era atât de naiv uneori...

Colegii începuseră să apară după vreo 5 minute. Fiind ultima săptămână de şcoală, puțini mai veneau la cursuri. Aveam mediile încheiate la majoritatea materiilor, iar profii deveniseră mai indulgenți şi nu ne mai puneau absențe. Puținii care mai veneau, veneau ori pentru a-şi repara vreo medie, ori ca să se distreze. Pe scurt, eu, Andrei şi încă câțiva, veneam la şcoală pentru pauze, şi nu pentru ore. Mă întrebam dacă la liceu avea să fie la fel.

Acea zi de luni fusese lungă şi groaznic de plictisitoare. În primul rând pentru că nu făcusem nicio oră, iar profii veniseră doar să ne mai încheie câteva medii apoi plecaseră

în cancelarie. În al doilea rând pentru că trebuia să mă port cu Andrei ca şi cu un prieten şi la rândul lui să se poarte la fel cu mine. În al treilea rând, pentru că fuseseră 5 ore enervante, 5 ore!!!

Eram atât de plictisită încât am adormit cu capul pe bancă la un moment dat. Andrei m-a trezit fiind îngrijorat.

– Amy? Amy, trezeşte-te! Am terminat orele, hai să te duc acasă.

– Încă 5 minute, mami. Nu mă linge Nero, ziceam eu ameţită de somn.

– Nu sunt Nero şi nici mama ta, râse Andrei. Hai, Frumoaso din pădurea adormită, hai, trezirea. Ai dormit în timpul întregii ore de mate.

– Andrei? am întrebat eu cu ochii pe jumătate deschişi.

– Nu, sunt Făt-Frumos. Hai, Amy, trebuie să plecăm. Haide, haide, spuse el luându-mă de mână.

– Dacă tu eşti Făt-Frumos, eu sunt Ileana Cosânzeana, am spus eu încercând să îmi ridic capul de pe bancă.

Mi-l simţeam foarte greu.

– Până şi adormită îţi păstrezi simţul umorului, râse el.

– Da, da, cum spui tu. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

– Hai, uşurel, să nu ameţeşti.

M-am trezit de-a binelea după ce m-am dat cu puţină apă pe faţă, la baie.

– Mergem în Herăstrău? mă întreba Andrei în timp ce coboram scările.

– De acord, vreau să încerc azi să dau un ollie, am spus eu nerăbdătoare.

– Ohooo, asta nu e ceva aşa uşor, zise el. Îţi trebuie cel puţin o săptămână să prinzi.

– Nu mă subestima, am spus eu tăios.

– Deloc, eu am dat un ollie după o lună aproape. Dar nu orice ollie, unul de vreo 30 de cm.

– Stai, ce trebuie să faci?am spus eu încurcată.

– Să sari cu placa cât de sus poţi. Sigur ai văzut la băieţi. După ce înveţi ollie, poţi să sari peste borduri şi să înveţi ceva mai complicat, ca de exemplu kickflip, adică să te învârţi cu placa în aer, îmi explică el.

– Sună bine, am spus eu.

– Dar e şi complicat. Trecem mai întâi pe la mine să îmi iau şi eu placa.

– Eu nu mai urc, te aştept jos, i-am spus eu repede.

– Bine. Vin repede.

– Te aştept .

Andrei se întoarse repede. Placa lui de skate era super. Îmi plăcea mult desenul de pe spate, care era puţin şters.

– Hei, dar de ce e şters desenul? l-am întrebat eu curioasă.

– Asta e o altă manevră, ca să zic aşa, slide, te dai cu placa pe o bară sau pe bordură. E destul de periculos pentru că executând una din astea, îţi poţi face placa bucăţi.

– Hmm, am făcut eu. Mă mulţumesc să pot merge bine şi poate un mic ollie, mai mult nu.

– Doar nu ţi-e frică? mă tachină Andrei.

– Sigur că nu, dar nu e un sport prea bun pentru o fată, mai ales una neîndemânatică.

– Nu eşti deloc neîndemânatică. Eşti bună... la skate, spuse el după o pauză ostentativă.

M-am prefăcut că nu am luat în seamă pauza, şi am continuat:

– Bună sau nu, voi încerca azi să dau ollie, totuşi...

– Să te vedem acolo. Cred că Ruslan abia aşteaptă să te vadă în acţiune.

– Ooo, cu siguranţă şi Bia la fel, de preferat să mă vadă căzând de pe placă.

– Eee, dar tu nu îi vei face plăcerea asta, zise Andrei zâmbindu-mi fermecător.

– Exact! am spus eu plină de mine.

După cum era şi de aşteptat, băieţii erau acolo şi încercau diverse scheme. Bia stătea cu gura căscată la Ruslan. A închis-o însă când m-a văzut. Sper să îşi fi muşcat limba, poate aşa şi-ar fi simţit propriul venin pe care îl scuipa în fiecare clipă când eram eu prin preajmă.

Toţi au sărit pe mine şi m-au îmbrăţişat. Ruslan mi-a dat o uriaşă îmbrăţişare şi îmi zâmbea larg:

– Chiar ne gândeam la tine, spuse el timid.

Ruslan timid? Ultima oară când îl văzusem părea atât de arogant. Poate era până la urmă de gaşcă. Adică sigur

era, avea atâția prieteni. Cred că problema era la mine pentru că eram prea paranoică...

– Și eu mă gândeam la voi, băieți, am răspuns eu zâmbind. Hei, Bia, cum o mai duci? am întrebat-o eu din politețe pe fata ce acum era lipită de Ruslan și care îmi afișa un zâmbet parșiv.

– Excelent, răspunse ea. Nu se observă?

– Dacă zici tu, am spus eu întorcându-i zâmbetul.

Era insuportabilă.

– Amy, zise Darius, azi ce ai de gând să înveți?

– Mă gândeam că ați putea să îmi explicați cum se dă un ollie, am spus eu scărpinându-mă pe cap.

– Andrei, spuse Darius, îi arăți tu? îl întrebă el pe Andrei uitându-se la el sugestiv.

Evident că nu am înțeles mai nimic de la Andrei, pur și simplu îi auzeam vocea suavă, dar nu înțelegeam și ce zice.

– Poți să mai îmi spui o dată? l-am întrebat eu pe Andrei confuză.

– E a treia oară, Amy când îți spun, zise el calm.

– Poate ar trebui să îmi explice Darius, cu tine nu pot să mă concentrez, i-am mărturisit eu.

Se uita la mine mirat.

– Asta e replica mea, râse Andrei. Dar, fie, cum vrei tu.

După explicațiile lui Darius, plus demonstrația de ollie, am înțeles câte ceva. Toți se uitau la mine așteptând parcă o minune să se întâmple, sau mai bine zis să dau eu un ollie din prima.

M-am așezat pe skate cum îmi arătase Darius, m-am aplecat îndeajuns de mult, mi-am luat avânt și am sărit. Restul a venit de la sine, la fel ca și în cazul curbelor.

– Ei, a fost ceva? i-am întrebat eu după săritură.

Aproape mă dezechilibrasem la aterizare, dar nu foarte mult.

– Oau, zise Cezar, a fost un ollie, unul micuț, ce-i drept, dar pentru prima oară, e perfect.

– Da, îl aprobă Ruslan. Bravo, Amy! Mai încearcă, după un timp o să îl dai destul de sus.

– Cred că îți trebuie o placă a ta, zise Mihai râzând. Aşa o să înveți mai multe. Poți să înveți să dai ollie oriunde, nu trebuie să vii până aici.

– Ahaaa, am zis eu râzând. Mă dați afară, nu? Ce, deja vă eclipsez? am întrebat eu zâmbindu-le.

– Eh, dar ce poate fi atât de greu? zise Bia dându-şi ochii peste cap. Ruslan, porunci ea, dă-mi placa ta, să vadă că nu eclipsează pe nimeni aici.

Cu toții ne uitam mirați la Bia. Eu mă abțineam să nu râd. Ce ființă toantă. Chiar îi plăcea să mă enerveze.

Nici nu a pus bine piciorul pe placă, că s-a şi dus de-a dura.

– Au! țipă ea.

Ce patetic!

– Ruslan, ajută-mă! strigă ea.

– Ar fi trebuit să îți dai seama că nu e de glumă cu skate-ul şi dacă ai făcut asta doar ca să te dai în spectacol, rău ai făcut.

– Poftim? țipă ea cu o voce atât de pițigăiată încât timpanele mele s-au simțit lezate. Eu mă dau în spectacol? Eu? Prostule!

Se ridică de una singură şi vru să îi dea o palmă lui Ruslan, dar el o opri exact la timp.

– Ce-ți închipui că faci? o întrebă el pe Bia uitându-se dezgustat la ea. Nu vezi că te porți ca o penibilă?

– Dar cum îți permiți? întrebă ea furioasă. Am terminat-o cu tine!

– Nu, zise el calm, cred că eu am terminat-o cu tine. Pa-pa! Hai, fă paşi şi du-te. M-am săturat de crizele tale.

– O să plăteşti pentru asta, las' că vezi tu! scuipă ea.

Ieşi val-vârtej din parc, dar nu înainte de a-mi arunca o privire urâtă. Eu foarte calmă, la fel ca şi Ruslan, i-am făcut cu mâna.

– Adios, Bia! am zis eu râzând ironic. Vai, Ruslan, dar unde ai găsit-o şi pe asta?

– Nu şi tu Amy, nu mă întreba. Mă bucur că am scăpat de ea, în sfârşit.

– Şi noi ne bucurăm, râse Victor. Era prea... pițipoancă.

– Nu ştiu ce a fost în capul meu de am stat atât de mult timp cu ea, oftă Ruslan.

– Haide, amice, că ştim noi de ce, spuse Andrei ironic.

– Nu e vorba numai de asta... zise Ruslan puțin iritat.

– Normal că nu, l-am apărat eu.

– Ei, uite cine mă înțelege, zise Ruslan zâmbindu-mi timid. Măcar tu să fii de partea mea, Amy. Dar mă aşteptam ca măcar unul din voi să țină şi cu mine.

– Hai Ruslane, spuse ironic Cezar. Recunoaşte că aşa e.

– Da, Ruslane, se băgă şi Clau, recunoaşte, omule!

– Nu am ce să recunosc, am crezut că o plac, sau că o pot schimba, mărturisi Ruslan.

– Ştii, am adăugat eu, când placi pe cineva, nu vrei să mai schimbi nimic la el, sau la ea, îți place, de regulă, pentru că îți place, şi nu pentru că ai putea vedea în respectiva persoană idealul tău, înțelegi Ruslan?

Se uită mirat la mine şi apoi i se lumină fața.

– Să ştii că ai mare dreptate! zise el deodată bucuros. Şi cred că deja ştiu pe cine plac pentru simplul motiv că o plac.

Felul în care se uita în ochii mei, îl dădea de gol. De ce aveam senzația că vorbeşte despre mine? Intuiția asta, bat-o vina.

– Ooo, Ruslane, ia zi cine-i norocoasa, râse Mihai. E una dintre fanele noastre? întrebă el uitându-se la fetele de pe margine care râdeau ca nişte fetițe prostuțe.

Acele fete păreau copiile fidele ale Biei.

– Nu, spuse Ruslan hipnotizat. De data asta e alta.

– Descrie-o! am spus eu zâmbind.

– Hmm, e de ajuns să spun că e inteligentă şi incredibil de frumoasă. Este altfel față de alte fete...

Bineee, de ce părea că Ruslan îmi face o declarație, pentru că atunci când a zis tot ce a zis, se holba la mine, iar privirea lui îmi amintea de privirea lui Andrei înainte să îmi spună, sau mai bine zis, să îmi arate că mă place.

– Sună bine, spuse Andrei. Poate de data asta te cuminţeşti şi tu.

– Poate... spuse Ruslan încă privindu-mă.

Chiar şi când eram întoarsă, sau vorbeam cu băieții, simțeam privirea lui Ruslan pe pielea mea. Mă urmărea pretutindeni, şi mă simțeam... jenată. De multe ori l-am surprins cu coada ochiului uitându-se la mine.

Andrei nu observa că ceva nu e bine? Cred că nu, având în vedere că mintea lui era acaparată doar de persoana mea.

Am hotărât atunci să nu mai frecventez parcul Herăstrău, sau măcar să evit zona skate-parkului. Aşa aveam să evit şi privirea arzătoare a lui Ruslan.

– Andrei, am şoptit eu când m-am văzut singură cu el. Aş vrea să plecăm, să ne plimbăm, doar noi doi.

– Dar credeam că vrei să mai exersezi.

– Nu îmi place atât de mult skateboardingul. Tu îmi placi.

După acea mică declaraţie eu şi Andrei ne-am cărat de acolo, spre dezamăgirea lui Ruslan şi poate şi a prietenilor lui.

Am observat că atunci când ai un prieten, băieţii sunt şi mai tentaţi de persoana ta. Asta păţeam eu.

Ajunsesem cu Andrei lângă lac. Ne-am aşezat ca şi data trecută la umbra unui copac, doar că de data asta nu a mai adormit niciunul.

– Andrei? am întrebat eu când liniştea devenise mult prea apăsătoare.

– Da, Amy.

– Mă iubeşti?

– Bineînţeles că da, ce întrebare.

Trecuse aproape o zi şi parcă lipsea ceva. Da, chiar lipsea ceva, Andrei nu mă sărutase nici măcar o dată. Adevărul era că se presupunea că impusesem nişte limite. La dracu' cu ele de limite, aveam nevoie să mă pierd cu totul, în simţuri, şi reuşeam asta doar sărutându-l pe el, iubirea mea. Şi a sunat aşa de siropos în mintea mea, iac!

Dar era ceva ce mă neliniştea şi asta nu era legat de faptul că mă alesesem cu un nou fan, adică Ruslan, ci că nu mai aveam idee unde este vechea Amy? Ce se întâmplase cu ea? Parcă totuşi îmi era dor de acea „eu", parcă totuşi nu. Posibil să fi fost părăsită de vechea Amy, cum o numeam eu. Dar noua Amy era atât de... impulsivă şi de imprevizibilă. Unde dispăruse cumpătarea? Unde dispăruse responsabilitatea?

Focul pasiunii mă mistuia pretutindeni, iar eu mă lăsam în voia lui. Era prima mea relaţie, dar mă avântam în ea cu prea mult elan. Vreau să spun, aveam destul timp

pentru ea şi mai târziu, dar acum că apăruse în viaţa mea, nu voiam să o izgonesc. Mă făcea să mă simt mult prea bine, să uit de tot, de lume, să uit de mine. Cu Andrei simţeam că trăiesc, asta era viaţa. Când nu era el, viaţa mea se rezuma doar la aşteptare... îl aşteptam pe el să vină şi să îmi pună sângele în mişcare, să îmi facă inima să bată, să devină oxigenul care îmi inundă plămânii cu fiecare inspiraţie, doar că odată intrat în plămânii mei, parcă îmi era greu să îl dau afară şi mă asfixiam de la atâta pasiune şi iubire... De aici poate şi astmul?!?

– Amy?

– Da, Andrei.

– Dar tu, mă iubeşti?

– Mă laşi să îţi arăt? am întrebat eu inocent.

Ah, de când aşteptasem momentul ăsta.

– Dar tu, mă laşi?

Nu i-am mai dat niciun răspuns, doar l-am sărutat şi el a răspuns bucuros la dovada mea de afecţiune.

– Hai la mine acasă, i-am spus eu serioasă.

– De ce? întrebă el uimit.

– E prea cald afară.

Chiar era înfiorător de cald.

– Asta-i scuza ta? mă întrebă el ironic.

– Şi dacă ar fi o scuză, ce ai face? l-am întrebat eu trăgându-l de tricou înspre mine şi fixându-i cu privirea buzele.

Respiraţia i se înteţise şi înghiţea în sec.

– Nu ştiu, spuse el într-un sfârşit.

Atunci am încetat şi eu cu tortura mea.

– Bine, am răspuns triumfătoare.

– Nu mai face asta vreodată. Mă sperii al naibii de tare. Parcă ai fi o vrăjitoare, aş putea să jur că ochii tăi au fost pentru o clipă negri ca noaptea.

– Sigur, sigur. Imaginaţia îţi joacă feste.

– Dacă e aşa, tu eşti de vină.

– Ca de obicei, am spus eu sarcastică.

Era în jur de ora 3 când am ajuns la mine. Mi-am trântit ghiozdanul pe scaunul din dormitor şi i-am pus lui Nero de mâncare, aşa nu avea să dea cu botul în uşă sau să îmi zgârie uşa în caz că eu nu voiam să îi deschid. Asta nu în-

semna că aveam de gând să fac ceva cu Andrei, Doamne fereşte!

– Voiam să îţi zic ceva, ce am constatat eu de când ţi-am cunoscut prietenii.

– Te ascult, zise el vrăjit de vocea mea.

– Vreau să mă urmăreşti, concentrează-te! i-am ordonat eu.

Era atent în sfârşit.

– Bun, am continuat eu. E posibil să mi se pară, dar de ce am impresia că toţi de acolo se uită la mine de parcă aş fi cine ştie ce? Mai ales Ruslan?

– Îţi răspund tot cu o întrebare. De ce te deranjează?

Eram şocată. Asta era răspunsul lui? Imprevizibil...

– Tu auzi ce zici? Eşti nebun? Nu te interesează că prietenii tău se holbează la mine tot timpul când încerc ceva cu placa... şi nu numai. Nu e evident?

– Ce să fie evident? Că te simpatizează? Poate nu te privesc ei ca pe o simplă fată, asta pentru că ştii foarte bine să te dai pe skate pentru o începătoare, dar te privesc ca o prietenă. Şi să ştii că eu mă simt mai bine când ştiu că îmi este admirată prietena.

Tipic băieţilor. Oare ce mă mai mira?

– Normal, aşa te umfli şi tu puţintel în pene, corect?

– Corect, răspunse el.

– Şi Bia aia...

– Las-o dracului pe Bia, era o târfuliţă, râse Andrei.

– Mda, aici ai dreptate. Dar Ruslan pare că nu a stat cu ea doar pentru... ştii tu...

– Neah, voia să dea bine în faţa ta, vorba aia, şi tu eşti fată. Nu voia să te facă să te simţi prost, eu ştiu, zise el ridicând din umeri.

Părea sincer, poate el chiar credea în ce spunea, doar că eu credeam că mai era ceva ascuns, însă...

– Nu cred că era vorba de asta, sau poate era şi ăsta unul dintre motive, am spus eu gânditoare. Dar cred că e mai mult de atât. S-a simţit legat în vreun fel de Bia, dar nu ştiu exact cum...

– Ei, poate l-a vrăjit şi ea, cine ştie ce talente ascunse are, râse Andrei.

Poate nu îşi dădu seama, dar Andrei zisese ceva care mă puse pe gânduri. El o spusese ironic, dar începusem să

mă gândesc serios dacă nu cumva Bia îi făcuse farmece lui Ruslan. Iar deveneam paranoică. Bia era prea nătângă ca să facă farmece sau să meargă la vreo vrăjitoare. Şi totuşi, ce atâta osteneală doar pentru popularitate şi pentru un băiat drăguţ?

– Hai să îi lăsăm pe proasta de Bia şi pe Ruslan, zise Andrei apropiindu-se de mine.

Eram amândoi pe pat, iar Andrei tot se apropia de mine. Începu să mă sărute pe obraji, pe frunte, pe ochi, pe gât, pe toată faţa.

– Lasă-mă! am spus eu neconvingătoare.

– Ştiu că nu vrei asta, şopti el.

– Nu, am spus eu cu voce slabă.

Dar nici eu nu ştiam la ce am spus „Nu" pentru că în următoarea clipă eram amândoi înlănţuiţi într-un sărut ce devenea sălbatic.

Mâinile îmi erau încleştate în părul lui blond şi mătăsos, iar ale lui în al meu. Patul se părea că nu ne ajunge, pentru că am căzut amândoi pe podeaua rece. Era bine, aşa ne mai răcoream puţin. Amândoi aveam ochii închişi, dar cred că din podea ieşeau aburi...

Şi totuşi, era doar un sărut, dar nu pot spune că şi unul inocent, dar era doar un sărut. Mă întrebam, dacă la un sărut reacţionam aşa, amândoi, mai departe cum am reacţiona?

Nu eram împreună nici de o săptămână şi deja relaţia avansase atât de mult cât pentru 4-5 luni, cam aşa. Întotdeauna crezusem că îmi va lua cam 2-3 luni într-o relaţie până să sărut un băiat şi încă o lună sau chiar mai mult până să încerc un sărut aşa de sălbatic cum era cel de acum.

Sălbatic în sensul că eu îl muşcam de buze, dar încet, credeam eu. Şi eu care mă ştiam o persoană tandră...Pe naiba, asta era pasiune sălbatică.

Dar, la un moment dat, a fost atins şi apogeul acelui sărut. Andrei mă sărută pe gât, doar că, la un moment dat, plăcerea s-a transformat în durere.

– Au! M-ai muşcat!

– Dar am mai făcut asta şi nu ai zis nimic, se apară el şocat.

M-am uitat la el ca o proastă:

– Nu, nu e adevărat.

– Ba da, Amy...

– Acum ai făcut-o mai tare ca atunci, am spus eu furioasă.

Am fugit la baie repede. La naiba, îmi lăsase o urmă pe gât, mare şi roşie. Avea să devină mov ca la o vânătaie. Cum aveam să ascund asta de mama? Mai ales acum vara? Nu puteam să port pulovere pe gât, dar aveam o soluție, totuşi. Puteam să port pentru un timp eşarfe.

– Uite ce mi-ai făcut! i-am spus eu indicându-i locul de unde mă muşcase.

Se strâmba ca şi cum l-ar fi durut ceva.

– Vai, Dumnezeule, îmi pare rău. Nu am vrut să te muşc chiar atât de... tare.

– Tare? Mai aveai puțin şi dinții tăi îmi străpungeau pielea. Tot ce mai lipsea era să îmi sugi şi sângele, am spus eu furioasă.

– Nici chiar aşa, zise el încurcat.

– Dar, tu ce ai pe gât? l-am întrebat eu mirată.

Situația se înrăutățise, pentru că şi el avea pe gât aceeaşi urmă ca şi mine.

– Te-am muşcat? am întrebat eu făcând nişte ochi mari la el.

– Da, dar pe mine nu m-a durut, chiar deloc, spuse el zâmbindu-mi cuceritor. E doar o mică urmă, în semn de afecțiune, de la tine.

Dacă asta însemna pentru el un semn de afecțiune, nu aş fi vrut să ştiu ce presupunea termenul de „pedeapsă“...

– O, Doamne, îmi pare rău. Tu cum o să te acoperi? Ce vor zice părinții tăi?

– Nu îți face griji pentru mine. Pot să zic că m-am tăiat cu lama şi să îmi pun un plasture. Tu, ce scuză o să ai? Nu poți să îi spui mamei tale că te-ai tăiat cu lama, râse el.

– Nu e amuzant deloc, am mârâit eu la el. Presupun că o eşarfă poate ascunde multe... Eşti un animal, cum ai putut să mă muşti atât de tare? Încă mă usturăîngrozitor gâtul.

– Asta pentru că te-am rănit destul de rău, zise el uitându-se înspăimântat la gâtul meu.

Un firicel subțire de sânge înainta înspre clavicula mea. Sânge?!?

Privindu-mi gâtul în oglinda mare de la baie mi-am imaginat cum sângele se scurge spre claviculă. Durase o fracţiune de secundă, însă, într-un colţ al rănii de la muşcătură apăruse un bob strălucitor. Din cauza neonului părea atât de sclipitor. Semăna cu un rubin, mai bine zis un granat după culoarea vişinie a sângelui. Probabil atunci am simţit acea durere ascuţită, când caninii lui Andrei mi-au străpuns pielea, uşor...literalmente.

Am căutat prin dulapul de la baie spirt şi vată. Mi-am presat de gât vata îmbibată cu spirt. Mă ustura groaznic de tare.

– Mi-a dat sângele, am spus eu furioasă. Pe tine abia dacă te-am atins, dar mie, mie uite ce mi-ai făcut!

– Ţi-am spus, îmi pare rău, chiar crezi că am vrut să te muşc atât de tare?

– Ar trebui să mai şi gândeşti din când în când. O să mă omori odată din prea multă dragoste. Nu vezi că de fiecare dată când sunt cu tine, doar cu tine, se întâmplă tot felul de lucruri? Ba leşin, ba fac criză de astm şi tot aşa. Nu îmi spune că sunt coincidenţe.

– Nu spun asta, spun doar că... nici nu ştiu ce să spun, zise el speriat.

– Îţi dai seama că îmi va rămâne urmă pe gât un timp? Cât voi putea ascunde de mama urma muşcăturii tale? Ia spune-mi tu mie.

– Nu ştiu, Amy, nu ştiu, E vina mea că te-am muşcat, dar te rog să mă înţelegi şi pe mine.

– Eu să te înţeleg? Dar tu mă înţelegi pe mine???

– Bineînţeles că te înţeleg... dar...

– Dar ce? am întrebat eu ieşindu-mi din fire.

– Eşti prea dură uneori.

– Mie îmi spui că-s dură? Dar tu? Tu eşti un sălbatic care m-a muşcat atât de tare de gât încât mi-a dat sângele. Îmi ascunzi ceva? Eşti sado-masochist sau ce?

– O, haide, zise el enervându-se. Până aici, dacă tu chiar crezi că sunt sado-masochist bine, dar eu plec.

Nici nu am apucat să deschid gura şi să strig la el, că deja plecase. Nu am alergat după el, până la urmă el era vinovat, şi nu eu...nu?

M-am aşezat bosumflată în pat, dând din când în când cu pumnii în pernă. Încă mă durea locul de unde mă muş-

case. Acum rămăsese doar o rană urâtă, unde sângele se uscase.

Rana era perfect acoperită când îmi puneam o eşarfă, dar era de ajuns ca eu să ştiu de ea şi să mă simt prost.

Faptul că mama nu ştia, nu mă încălzea cu nimic la inimă, tot eram furioasă pe Andrei. Gâtul meu era gâtul meu, nimeni nu avea voie să îl muşte, fie că era vorba de Andrei, fie că era vorba de vreun vampir sexy. Dar vampirii nu existau, ci doar „colţii" prietenului meu care îmi răniseră serios pielea gâtului.

Am încercat să îmi ocup timpul într-un fel şi să nu mă mai gândesc la întâmplarea dureroasă de mai devreme. Modul cel mai bun de a o face? Căutând prin şifonier eşarfe.

Pentru un timp mi-am ţinut mintea ocupată de eşarfe. Le-am asortat cu diferite bluze, cu cercei, cu accesorii. M-am probat cu haine şi chiar mi-am găsit o pereche de blugi pe care crezusem că am pierdut-o. Era în cel mai adânc colţ al şifonierului cu un maldăr de pulovere de iarnă peste ei.

Veneau mult mai bine pe mine decât în urmă cu câteva luni, de când nu îi mai văzusem. Se mulau perfect pe picioarele mele. Erau gri închis şi se potriveau de minune cu eşarfele mele turcoaz, dar şi cu cele portocalii. Nu aş fi purtat în viaţa mea o bluză portocalie, dar aş fi purtat o eşarfă de culoarea morcovului. Nu mai conta culoarea eşarfelor, îmi plăceau toate pe care le găseam, aşa mai dădeam şi eu o pată de culoare garderobei mele, în care se regăseau haine numai în nuanţe de gri şi negru. Cred că aveam 2-3 bluze de altă culoare. Una era cea turcoaz, cealaltă cea pe bleumarin şi cea stacojie care se asorta de minune la părul meu buclat. Acum că era vară, părul începuse să mi se deschidă.

Poate era cazul să port, pe anotimpul ăsta, culori ceva mai deschise.

Mama când se întoarse acasă păru să îmi ghicească aceste gânduri, pentru că îmi cumpărase trei bluziţe. Una era verde, însă un verde închis, foarte atractiv, care îmi făcea ochii să pară verzi, una era albastră, însă un albastru spre indigo, care îmi făcea irişii să pară evident, albaştri, iar cealaltă era mov. Cea mov îmi făcea ochii să pară, ghici, chiar turcoaz. Movul, în contrast cu pielea mea albă, îmi

dădea o aură mistică. Probabil cu un pandantiv bizar la gât, lumea s-ar teme de mine că aş putea fi vrăjitoare. Adevărul este că şi designul bluzelor avea ceva special, care mă reprezenta. Cea verde, mă făcea să par o prinţesă. Avea un decolteu în formă de V şi se termina tot într-o formă de V. Cu o fustă s-ar fi văzut superb acea bluză, şi nu cu nişte blugi care i-ar fi răpit din eleganţă şi misticism. Deja mă vedeam îmbrăcată cu acea bluză, având părul împletit într-o coadă pe-o parte.

– O să arăţi foarte diafan îmbrăcată aşa! îmi aprobă mama gândurile.

– E, nici chiar aşa, am spus eu ruşinată.

– Să o porţi la premiere, vineri e, nu?

– A, aproape că am uitat. Da, am continuat eu după o pauză lungă, cred că aşa mă voi îmbrăca. O să îmi iau eşarfa neagră la bluza asta.

– În niciun caz. Eşarfa? La bluză asta? Nu se pupă. Toată frumuseţea e că îţi vei evidenţia gâtul şi pielea ta fină şi albă. Vei strica totul dacă îţi pui eşarfa aia. Vei arăta... vulgar, Amy.

Ah, ce îmi mai lipsea mie. O bluză care să îmi evidenţieze gâtul. Grozav!

– Nu vulgar, voi arăta mai... goth, mamă. De fapt, cred că îmi voi cumpăra altceva, care vine exact pe gât. Am văzut eu undeva într-un magazin şi cred că s-ar vedea bine.

– Bine, bine, cedă mama. Faci cum vrei. Şi, ia spune, ce ai mai făcut azi?

Era ciudat să îi spun că Andrei m-a muşcat de gât, sau că am venit cu el la mine acasă, sărutându-ne ca doi nebuni pe podeaua rece.

– Am stat degeaba la şcoală, am ridicat eu din umeri. Şi am fost cu Andrei prin Herăstrău, am încercat ceva nou cu skate-ul.

– Ceva nou? întrebă mama mirată.

Uitasem că nu mai vorbisem cu ea ieri, dormea.

– Stai, zise ea, ieri ce ai făcut? Am adormit, nu am mai vorbit deloc. Parcă...

– Ieri am învăţat să merg pe skate, am cunoscut nişte prieteni de-ai lui Andrei. A fost drăguţ. Ce să mai zic... am zis eu ridicând din umeri.

– Atât? mă întrebă mama uitându-se la mine de parcă m-ar fi prins cu vreo minciunică, sau ca atunci când trebuia să recunosc vreo boacănă şi nu îi spuneam esenţialul şi inventam pe lângă poveşti fantastice.

– Atât, am minţit eu.

Se uită la mine ridicând dintr-o sprânceană. Nu mă credea.

– Ooo, bine, îţi spun, am cedat eu.

Părea foarte bine dispusă acum, triumfătoare.

– Cred că e cazul să îţi spun că Andrei...

Nu puteam să cred, chiar aveam să îi spun ce îmi făcuse prietenul meu...

– ... mă place foarte foarte mult, am spus eu repede.

– Of, Amy, asta e puţin spus, zise mama. Cred că e înnebunit după tine. La felul în care te priveşte, zici că...

Se opri.

– Da? am întrebat eu puţin speriată.

Deja începusem să respir mai repede.

-... parcă ar vrea să te mănânce, râse mama. Zău, Amy, tu nu îţi dai seama?

– Hmm, să mă gândesc. NU! Nu îmi dau seama, nu eu sunt cea cu experienţă la capitolul băieţi, ai uitat? E primul meu prieten, de unde să ştiu?

– Aşa e, dar unele lucruri le intuieşti. Sunt sigură că ai observat ceva care nu ţi se pare în regulă cu el.

Nici nu avea idee mama câtă dreptate avea.

– Să zicem, am spus eu mimând că sunt plictisită.

Mai degrabă eram stânjenită.

– Şi, Amy... Eu am observat cum el te priveşte. Te iubeşte. Şi tu zici că îl iubeşti, dar ai grijă. Uneori ne înşelăm când credem că iubim pe cineva. Unele persoane îşi dau seama după ani de relaţie, că nu iubesc persoana, ci iubesc sentimentul, iubesc iubirea. E ceva nobil să... iubeşti iubirea... dar e cel mai amăgitor sentiment. De asta zic să aveţi grijă, şi tu, şi Andrei. Eu cred că el te iubeşte pe tine, sunt aproape sigură, dar...

– Dar? am întrebat eu încruntându-mă.

– O să vezi pe parcurs mai multe, îmi spuse mama cu un ton care îmi aducea aminte de un maestru ninja. Nu mă refer numai la el...

Mda, chiar nu voiam să ştiu de ce mai poate fi Andrei în stare. Dacă numai după atât de puţin timp de când eram împreună mă muşca de gât, mă întrebam ce mai poate să îmi facă în viitorul apropiat...

Cred că nu îmi doream să ştiu, dar deja imaginaţia mea mă dusese într-un loc întunecat, avându-l doar pe Andrei lângă mine şi el sărutându-mă pătimaş, iar în următoare clipa el îmi mărturiseşte: „Sunt un vampir, şi vreau să te fac şi pe tine mireasa nopţii, draga mea!". Dar mama zisese că nu se referă numai la Andrei? Şi nu înţelegeam treaba cu iubirea. Cum adică să iubeşti sentimentul?

– Amy? Eşti în regulă? Arăţi de parcă te-ai speriat de ceva.

– Serios? am întrebat-o eu fixând peretele.

– Da, zise ea studiindu-mi faţa.

Chiar atunci mi-am amintit de criza mea de astm, şi mi-am zis că mama ar trebui să ştie de asta.

– Mamă, cred că sunt astmatică.

– Poftim? Deci asta îmi ascundeai tu?

– Da, am minţit eu, însă de data asta îndeajuns de convingător.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Aaa, păi, cred că de la praful din skate park, probabil. Nu am mai avut aer, şi mă sufocam, dar am avut noroc cu Ventolinul lui...

Drace, iar spuneam prea multe. Noroc că m-am oprit la timp.

– Era un băiat acolo care şi el are astm şi mi-a dat repede din rucsacul lui Ventolinul.

Mama se uita şocată la mine. Nu avea să zică ceva?

– Nu e de bine, zise ea după câteva momente de tăcere. Astmul nu se declanşează doar de la praf...

– ...ce insinuezi? am întrebat-o eu speriată.

Ups, nu era bine, nu era bine deloc.

– Din câte ştiu eu, şi ştiu destule despre astm, se declanşează la efort îndelungat, ca atunci când urci scările până la 10, glumi ea, sau din cauza oboselii, de la ger...bine, şi de la praf, dar...

– Suntem în Iunie, mama, i-am spus eu.

– Cred că ştiam şi eu, dar ca să ştii. Nu cred că doar de la praf s-a declanşat, aşa tam-nesam.

La mine se declanşase într-adevăr de la efort, dar şi din cauza lui Andrei, pentru că dacă nu mergeam la el – şi nu mă speriase cu fazele lui – nu mai păţeam nimic. Oricum, simţeam că mai e ceva la mijloc, sau poate doar mi se părea.

– Nu e mare brânză, trebuie doar să îmi cumperi de la farmacie un Ventolin şi s-a rezolvat.

– Nu prea cred, îmi ironiză ea tonul vesel de mai devreme. Mergem la doctor, şi cu ocazia asta aflăm şi ce-i cu leşinurile tale.

Încă o dată, s-a dovedit că prin a-i mărturisi mamei anumite lucruri care ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, mai mult îmi îngreunam viaţa. De ce deschisesem eu gura? Pe de altă parte, dacă nu îi spuneam, cine ştie ce ar fi făcut ca să afle adevărul, şi cu siguranţă nu ar fi aflat doar de criza de astm, ci şi unde se petrecuse cu adevărat.

Până la urmă, nu era chiar aşa de rău, dar dacă mergeam la doctor, a fi trebuit să îmi dau eşarfa jos. La naiba!

M-am simţit mult mai bine după ce mama se duse la ea în cameră să se uite la nu ştiu ce film. Scăpasem deci, şi puteam să stau în camera mea liniştită şi asortând eşarfele găsite la toate hainele pe care le aveam în şifonier.

Aud la uşă bătăi şi mă duc să văd cine e. Mama probabil nu auzise sau dormea. M-am dus tiptil la uşă, în caz că era administratorul – tare enervant om – ca să nu mă audă în spatele uşii, dar, surpriză, era chiar Andrei. De data asta nu mai avea norocul de a mă găsi acoperită cu un prosop. Touché!

– Ce vrei? l-am întrebat eu în şoaptă după ce i-am deschis uşa.

Atunci scoase de la spate un trandafir superb roşu.

– Pot să intru? mă întreb el cu mutra lui de milog.

– Hai, hai, la mine în cameră.

– Vin, spuse el deja înveselindu-se.

– E pentru tine, îmi zise el întinzându-mi floarea.

Doh, era evident că-i pentru mine, doar nu era pentru Nero sau pentru mama.

– Mulţumesc, am spus eu cu jumătate de gură.

– Acum mă ierţi?

– Poftim? am întrebat eu începând să mă înroşesc la faţă de furie.

– Mă ierţi, Amy?

Era de-a dreptul misogin.

– Dar ce crezi, că îmi poţi cumpăra iertarea cu un trandafir? Trebuie mai mult de atât.

– Trei trandafiri? mă întrebă el.

Era atât de idiot sau se prefăcea doar?

– Nici 100 nici 1000, am spus eu furioasă.

Eh, poate 1000 m-ar fi mişcat puţintel, dar era risipă de flori atunci, totuşi.

– E vorba de principii, enervantule, i-am trântit-o eu.

– Dacă ştiam că te va supăra, nu îl mai cumpăram, zise el amărât.

Înduioşător!

– Nu e de vină trandafirul, Doamne, eşti tu patetic. Chiar credeai că dacă îmi aduci un trandafir îţi voi sări în braţe?

– Da, spuse el şi sincer.

– Eşti atât de... of! Ei bine, să ştii că mai rău ai făcut, acum pleacă.

Se conformă şi plecă cu coada între picioare, dar nu înainte de a-mi spune „Te iubesc!".

Cât tupeu!

M-am întors la eşarfele mele şi am reuşit să mi-l alung pe Andrei din minte. Dar nu a durat mult, pentru că iar aud bătăi în uşă. Era tot el, puteam să pun pariu.

– M-am gândit că poate o pizza te va mai înveseli! Şi ca să te mai îndulcesc puţin, am luat şi o cutie de bomboane.

Era o cutie de bomboane Milka, din acelea în formă de inimioară care se dau de Sfântul Valentin. Dar nu bomboanele mă tentau acum, ci pizza pe care o avea el în mână. Mirosea atât de bine. Fiind cunoscătoare de pizza, ştiam doar după miros ce pizza cumpărase.

– Carnivora, nu? am zâmbit eu dintr-un colţ al gurii.

– Da, râse el. E foarte bună.

– Da, este, dar cea de pui e preferata mea, i-am spus eu.

– Şi a mea la fel, dar nu mai aveau, aşa că am luat-o p-asta.

– O clasez pe locul doi.

– Pot să intru?
– Da, sigur, l-am poftit eu.
Îl ţineam în uşa fără să vreau, pentru că eram sprijinită cu o mâna de tocul uşii, de obicei stăteam aşa când sfidam pe cineva. Atunci fusese involuntar...
Am mâncat pizza foarte repede, amândoi aveam un apetit sănătos. Eu am terminat prima, dar nu exista nicio întrecere. Oricum, dacă ar fi existat, tot eu l-aş fi bătut.
– A fost delicios! spuse el.
– Da, dar parcă nu m-am săturat, am glumit eu.
– Nicio problemă, mă mai duc să iau una.
– Nu, stai liniştit, glumeam, am spus eu încercând să îl ţin pe scaun, pentru că voia să plece şi să mai cumpere o pizza.
– Ba nu, mă duc, şi eu mai vreau. Trebuia să mă gândesc că nu ne ajunge o pizza amândurora. Vin repede!
L-am aşteptat un sfert de oră. Dură 10 minute numai să se facă, deci drumul dus-întors îi luase 5 minute. Fusese rapid.
– Am venit şi am găsit şi pizza de pui de data asta.
– Grozav! am spus eu. Să mâncăm!
Mai rămăsese doar o felie de pizza, dar niciunul nu mai putea mânca. Mi-am amintit de mama atunci. Cred că ea ar fi mâncat cu plăcere acea bucată, aşa că i-am pus-o pe noptiera din dormitor. Ea, fireşte, dormea cu telecomanda în mână.
– Dumnezeule, sunt plină, nu mai încape nimic în stomacul meu.
– Mie îmi spui, şi eu sunt la fel, dar parcă aş mai vrea ceva...
– Bomboane? Cred că sunt bune, am spus eu arătându-i spre cutia mov în formă de inimă.
– Nu, aş vrea ceva mai dulce...
Şmecher mic, înţeleg eu unde baţi, dar uneori e bine să faci pe proasta.
– Baclava? l-am întrebat eu simulând un ton naiv.
– Eee, baclava, făcu el.
– Drajeuri de ciocolată?
– Nu.
– Îngheţată? am întrebat eu ca o prostuţă.
– Nu, răspunse el apatic.

– Amandine?
– Nu, Amy, nu e o prăjitură sau o îngheţată.
– Tort?
– Tot ca o prăjitură e. Altceva...mult mai dulce.
– Hmm, nu ghicesc. Vrei un suc? Un ceai?
– Haide, Amy...

Nu aveam de gând să cedez, în plus, începuse să îmi placă să o fac pe proasta. Îl făceam pe el să creadă că e cel inteligent, când de fapt eu mă jucam cu el cum voiam. Mă întrebam când avea să cedeze, dar, dacă ceda, cum avea să o facă?

Asta ar fi putut să fie ceva nu prea frumos, aşa că mi-am zis să nu îl mai întărât.

– Gata, ai câştigat, am spus eu apropiindu-mă de el şi sărutându-l pe obraz.
– Atât?
– Nu întinde coarda, i-am răspuns eu iritată.
– Glumeam, se apără el.

Dar ştiam amândoi că nu glumea.

– Presupun că acum m-ai iertat, sau...?
– Mă mai gândesc, am zis eu tăios.
– Tot e bine. Păi, atunci...eu plec. Ne vedem la şcoală mâine. Aaa, îţi stă bine cu eşarfa asta. Te prinde bine portocaliul.
– Mersi, am spus eu sec. Ne vedem mâine.
– Ai grijă de tine şi încă o dată îmi cer scuze. Pe curând!
– Pa...

Parcă îmi păruse rău că îl lăsasem să plece aşa. Trebuia să fiu dură, dar eram cam prea dură. Mâine aveam să mă revanşez, aşa m-am liniştit şi nu am mai avut mustrări de conştiinţă faţă de Andrei.

Mama se trezise şi venise în camera mea cu farfuria goală, unde fusese felia de pizza.

– Sper că ţi-a plăcut, i-am spus eu zâmbind.
– Foarte bun!
– A fost Andrei pe aici. A adus pizza... şi bomboane, am completat eu după o pauză.

– Drăguț, spuse ea uitându-se la trandafirul de pe birou. Şi trandafirul roşu tot el ți l-a adus? Ar trebui să îl pui într-o vază, o să se usuce.

– A, mda, m-am bâlbâit eu.

– De obicei, observă mama, băieții aduc fetelor flori în zile importante, zile de naştere, ştii tu, dar şi atunci când vor să fie iertați. Ei chiar cred că un trandafir le poate şterge cu buretele boacănele.

– Chiar aşa e, am spus eu plictisită. Ai dreptate.

– Deci te-ai certat cu el.

– Cam aşa... am răspuns eu absentă şi butonând telecomanda.

Nu era nimic interesant la TV.

– De ce? încerca mama să afle.

– Fiindcă e un idiot, de-aia! m-am răstit eu.

– Şi de ce e un idiot?

– Pentru că este, şi gata, nu vreau să vorbesc despre asta. Băieții, atât de misogini, m-am bosumflat eu.

– Sper să nu afli că sunt şi nesimțiți, îmi spuse mama.

– Că e şi greu de intuit. Misogini, nesimțiți...

– Dar uite că ți-a adus o pizza, şi bomboane. Văd că s-a străduit, îl apăra mama pe Andrei. Mai dă-i o şansă.

– Mai vedem.

– Amy, începu mama, uneori băieții sunt atât de prostuți încât fac unele lucruri fără să îşi dea seama.

– O, da! Ai nimerit-o!

– Şi când fac orice pentru a fi iertați, eu zic că ar trebui să mai laşi şi de la tine.

– Mamă, dar tu de partea cui eşti? m-am răstit eu ridicându-mă de pe pat.

– De partea amândurora.

– Merita să îi dau o lecție.

– Fie cum vrei, Amy, spuse ea dezamăgită. Doar să nu regreți mai târziu.

După ce mama ieşi din camera mea am aruncat cu perna în uşă. Drace!

Şi ca să mă simt şi mai prost, mă sună Andrei.

– Ce faci?

– Minunat! am exclamat eu.

Urmă o pauză a dracului de lungă şi deranjantă.

– Mai eşti pe fir, Andrei?

– Da...
– Păi, spune ceva.
– Te iubesc...
– Nu asta, am spus eu enervată.
– Dar ce?
– Ah, mă enervezi. Ce voiai să îmi zici de m-ai sunat?
– Eşti ok?
– Tu ce crezi?
– Păi...
– Sunt bine, Andrei, am spus eu încercând să mă calmez.
– După voce nu prea pari...
– Cred că sunt agitată, i-am mărturisit eu.
– Odihneşte-te atunci, nu vreau să păţeşti ceva.
– Sper să nu *mai* păţesc ceva, am subliniat eu.
– Mda...Nu mă face să mă simt şi mai prost de atât.
– E vina ta.
– Ştiu, zise el. Dar nu mă face să mă simt şi mai prost de atât. Nu am vrut să te rănesc în vreun fel. Nu am realizat.

Mi-am amintit ce mi-a spus mama şi am zis să fiu ceva mai drăguţă cu bietul băiat.
– Te iert. Acum te simţi mai bine?
– Mult mai bine, spuse el. Dar tu?
– Nu am de ce să mă simt bine, ţi-am spus sunt agitată... Vreau să stau în pat şi să nu mă mai gândesc la nimic, doar să stau şi să îmi golesc mintea de gânduri.
– Cam greu, şi eu am încercat, să ştii că e mai greu decât îţi închipui.
– De ce?
– O să vezi. E aproape imposibil să nu te gândeşti la ceva. Dar poate tu reuşeşti...
– Sper, altfel o să îmi explodeze capul.
– Te vei simţi mai bine. Te las... Meditaţie... plăcută, spuse el cam trist.
– Mulţumesc, mă va ajuta.
– Pa.
– Pa, Andrei...

Niciodată nu eu sunt cea care închide, dar nici Andrei nu închidea, parcă tot spera să mai zic ceva. Cred că timpul care s-a scurs nezicând niciunul nimic a fost mai lung decât conversaţia noastră de mai devreme.

– Andrei? am întrebat eu.
– Da? răspunse el plin de speranță.
– De ce nu închizi?
– Dar tu de ce nu închizi?
– Întotdeauna aştept ca cealaltă persoană să închidă. Nu ştiu, nu îmi place să închid eu. Nu prea am cum să îți explic.
– Serios?
– Da, Andrei.
– Ciudat...
– De ce ți se pare ciudat? am întrebat eu mirată.
– Nu am spus-o în sensul rău, vreau să spun că şi eu fac la fel, de cele mai multe ori...
– Asta chiar e ciudat...
– Şi totuşi....
– ...şi totuşi?
– ... şi totuşi nu vreau să închid, spuse el hotărât.
– Nici eu.
– Închide tu!
– Ba nu, închide tu! i-am poruncit eu.
– Ba tu!
– Ba tu!
Până la urmă am închis în acelaşi timp. Remiză, deci...

Capitolul 15
LEŞIN, ANALIZE ŞI... DECLARAŢII

A doua zi m-am trezit cu o poftă ciudată de alune şi de... Andrei. Eram veselă. M-am îmbrăcat repede şi am zbughit-o pe uşă afară, dar uitasem eşarfa aşa că m-am întors să o iau. Deodată m-am simţit ameţită şi m-am prăbuşit chiar pe pragul uşii. Am reuşit să o sun pe mama chiar înainte să mi se pună ceaţă pe ochi. Puţin după nu am mai auzit nimic şi am aşteptat ca mama să vină.

Am crezut că a venit repede, dar de fapt venise după o oră. M-am trezit cu palme zdravene peste faţă. Eram înconjurată de doi oameni şi mama. Nu mai eram acasă, eram la spital şi partea cea mai rea era, pentru mine fireşte, că...nu mai aveam eşarfa la gât. Nu asta trebuia să mă preocupe, dar totuşi asta era cel mai grav pentru mine.

– Şi spuneţi că a mai leşinat? o întreba o femeie dolofană şi roşcată pe mama în timp ce îmi examina ochii cu o luminiţă enervantă.

– Da, şi am mai aflat că are şi astm chiar ieri.

– Mamă? am spus eu încă ameţită. Ce se întâmplă?

– Te-am adus la spital cu salvarea, abia dacă ai reacţionat. Ţi-am dat cu apă pe faţă, nimic. Am încercat să te trezim dându-ţi palme, dar tot nu ai reacţionat. Până a venit salvarea m-am temut de ce e mai rău.

– Staţi liniştită doamnă Ackner, o linişti doctoriţa, nu poate să fie atât de grav. Sunt sigură că îi lipseşte calciul şi magneziul şi probabil e hipoglicemică. Scumpo, mi se adresă ea, înainte să pleci la şcoală, ai mâncat ceva?

Tocmai mă consulta la plămâni şi la inimă. Era atât de rece stetoscopul acela.

– Nu, am răspuns eu stânjenită. Chiar nu mâncasem, mă grăbeam la şcoală, voiam să îl văd pe Andrei.

Andrei! Probabil mă sunase ca un nebun şi telefonul meu era undeva acasă. Ah!

– Asta e problema, sau una dintre ele, spuse doctoriţa.

Dicta de zor nişte medicamente băiatului firav de lângă ea. Tot ce mi-a părut cunoscut a fost Ventolinul, pentru că mama îi spusese mai devreme că am avut o criză de astm.

– Şi, scumpo, ce e cu vânătaia asta pe gâtul tău? întrebă doctoriţa curioasă şi încruntându-se.

– Ăăă...e greu...de explicat, dar nu are importanță, m-am bâlbâit eu.

Acum şi mama se uita la mine încruntându-se.

– E o urmă de... muşcătură, am spus eu cu privirea în pământ.

– Mă gândeam eu, spuse doctoriţa zâmbind sarcastic.

Grozav, mai avea să îmi spună că sursa leşinurilor mele ar putea să fie faptul că sunt însărcinată, asta îmi sugera privirea ei de atunci. Ar fi fost picătura care umple paharul. Dar ce dracu'? Era doar o muşcătură, dar nu voiam ca mama să afle, nu aşa...

– Amy? întrebă ea deja iritată.

– Păi uite şi de ce mi-a adus Andrei trandafirul...

– Ahaaa, spuse ea ca având o revelație şi începu să râdă. De asta şi mania ta cu eşarfele. Înțeleg, înţeleg, făcu ea şi zâmbi spre doctoriță de parcă ar fi spus „Cresc atât de repede".

Aia chiar era replica mea favorită. Dumnezeule! Când avea să se termine? Singura persoană din cabinet care mă înțelegea părea să fie tânărul care scria ce îi dicta doctorița, pentru că îmi zâmbea încurajator. Drăguț din partea lui, chiar m-a făcut să mă simt mai bine!

– Aş vrea să îi iau sânge acum, spuse doctoriţa spre mama. Trebuie să ştim exact cât calciu are în sânge, dar ceea ce mă mai îngrijorează este fierul, mai ales după ce mi-aţi spus că este şi anemică, zise ea întorcându-şi privirea severă spre mine. Mănânci sfeclă, păpuşo?

– Nu, o detest.

– Ficăței? Sau creier?

– Nu, am spus eu strâmbându-mă, în niciun caz.

– Ar trebui să îi dați alimente bogate în fier, dar dacă face nazuri, ar fi indicat să îi dați Ferro-gradumet.

Mmm, delicios, pastile de fier. Buun! Sper că nu erau din acelea mari și scârboase care îți fac gura pungă numai dacă le pui pe limbă.

Doctorița păru că îmi citește gândurile și spuse:

– Nu îți face griji în privința pastilelor, sunt micuțe și ușor de înghițit, iar vitaminele sunt efervescente.

– Asta e bine, am spus eu încurcată.

Chiar îmi citise gândurile?! Bună doctorița.

Dar nu mai era bună când s-a întors spre mine cu un ac de un metru și o sticluță din acelea unde se pune sângele.

– Mă simt bine, o să iau vitamine și fier, am început eu să mă smiorcăi, dar nu îmi luați sânge, nu e nevoie, am spus eu încercând să o fac să lase acul.

– E doar o mică înțepătură. Nu te uita, o să treacă repede, încerca doctorița să mă liniștească.

– Nu! am spus eu puțin prea tare. Mamă, știi că am o fobie de ace.

– Amy, calmează-te, nu e nimic, doar un ac, nu te doare deloc, zise mama încercând să mă liniștească.

Doctorița se apropia de mine cu acul ce mie mi se părea uriaș.

– Amy, e doar o înțepătură mică. Nu te va durea, îți promit.

– Nuuu! am țipat eu.

Toată vizita mea la spital s-a terminat în cel mai urât mod posibil din cauza fobiei mele. Pentru a-mi lua sânge, doctorița a trebuit să cheme două asistente ca să mă țină iar ea să mă înțepe, în timp ce mama se uita la mine îngrozită. Parcă fusese o scenă desprinsă dintr-un film prost cu nebuni. Mă imobilizaseră ca pe o persoană ce suferă de convulsii. Mai lipsea cămașa de forță și, desigur, seringa cu calmante.

Dacă nu m-aș fi zbătut, probabil vena mea nu ar fi fost spartă, așa îmi spusese doctorița.

Duruse al dracului de tare, fir-ar! Ce am făcut să merit asta? A, da, am leșinat, pentru că nu am mâncat. Mai leșinasem din cauza efortului, dar nu era nimic asta, nu?

– Amy, începu mama în timp ce eram în taxi mergând spre casă, te simți mai bine?

– Tu ce crezi, mamă? Am fost imobilizată de trei oameni pentru a mi se sparge vena și pentru a mă simți ca o nebună.

Taximetristul se uita speriat în oglindă la mine, iar eu am întors capul enervată. Acum și el mă credea o nebună.

– Of, trebuia să îți ia sânge, așa vom afla ce ai, Doamne, Amy, înțelege. Ultima oară nu ai făcut așa urât la analize...

– Da, pentru că data trecută cea care mi-a făcut analize părea o femeie bună. Doctorița asta nu mi-a plăcut deloc, nu mi-a inspirat încredere. Ce vrei acum? Nu mi-a plăcut și gata, m-am plâns eu ca un copil căruia i se ia suzeta.

– Acum ai scăpat măcar.

– Sper, mamă. Sunt sănătoasă, nu am nicio problemă, doar că nu am mâncat.

– Amy, știm amândouă că ți s-a întâmplat și când erai hrănită, la mănăstire, atunci.

Se întâmplase și de curând, dar nu trebuia să știe mama.

– A fost din cauza oboselii.

– Oamenii nu leșină de obicei dacă se simt obosiți, ci doar dacă se *simt cu adevărat* rău.

– Eu sunt mai... altfel. Organismul meu reacționează altfel pentru că...

– ... pentru că? Pentru că ce, Amy? Pentru că ai probleme, îți spun eu.

– Hai nu fii cobe! E doar pentru că... nu știu. Las-o baltă, am spus eu văzând că am ajuns în fața blocului.

Am coborât repede din mașină, și m-am repezit la ușa din bloc, dar nu aveam cheia, așa că am așteptat-o pe mama.

De cum am ajuns în casă m-am trântit în pat. Telefonul era pe pernă. Andrei mă sunase de 50 de ori și îmi lăsase 20 de mesaje. Probabil era disperat, dar acum era îndreptățit, bietul de el, deoarece chiar pățisem ceva. De ce trebuia să fiu așa de sensibilă? De ce eu? Cum e replica aceea „De ce eu? De ce tot timpul eu?". Era o replică care mă definea atât de bine pe mine...

Nu am citit mesajele, doar l-am sunat.

– Andrei? Ce mai faci?

– Ce mai fac? M-ai îngrijorat al naibii de tare? De ce nu ai venit la şcoală? Ai păţit ceva? Eşti bine? Unde eşti acum? Am fost mai devreme la tine, dar nu a răspuns nimeni.

– Ia-o mai uşor cu întrebările, mă ameţeşti. Să o luăm cu începutul. Când am vrut să plec de acasă, am ameţit. Nu mâncasem. Am căzut şi ştiam ce va urma aşa că am sunat-o pe mama repede. Ea a venit într-o oră, ştii cum e traficul, timp în care ba eram conştientă, ba nu, şi m-a dus la spital unde mi-a fost spartă vena de o doctoriţă malefică. A fost groaznic. Mă simt ca naiba, şi acum mama ştie de muşcătură, deh, mi-au dat eşarfa jos când am ajuns la spital.

Andrei nu zicea nimic.

– Mai eşti acolo? am întrebat eu mirată că nu răspunde.

– Da, încă nu îmi vine să cred. Dar ce ai? De ce ai leşinat?

– Sunt anemică, am spus eu cu un ton ca atunci când zici „sunt plictisită". Trebuie să iau vitamine şi fier. Bleah...

– Aoleu, făcu el. Păi ai şi tu grijă de tine, Amy. Mănâncă în fiecare dimineaţă ceva consistent, mănâncă fructe, legume multe. Doamne, nu ai idee cât de îngrijorat am fost. Mă gândeam chiar că ai putea fi blocată în casă şi că a luat foc, iar telefonul nu mai merge. M-am gândit că te-a jefuit cineva şi că cine ştie ce e cu tine... M-am gândit şi că ai leşinat...şi sincer dintre toate astea prefer leşinul.

– Ştii, aş fi putut să plec undeva cu mama şi să îmi uit pur şi simplu telefonul, i-am spus eu râzând.

– Ei, eu am pus răul în faţă, mai ales când vine vorba de tine.

– Adică ce vrei să spui? l-am întrebat eu râzând acum. Că sunt genul ăla de persoană care intră în bucluc?

– Asta eşti tu.

– Şi ce? Sunt mândră de mine.

– Eu nu aş fi. Zici că mama ta ştie de muşcătură?

De ce stricase momentul? Chiar mă simţisem mândră de mine pentru o fracţiune de secundă...

– Da, ştie, am spus eu enervată. Dar nu pare prea pornită pe chestia asta, cred că o amuză de fapt, sau aşa mi se pare.

– O, pfiu, făcu el.

– Ce uşor e pentru tine, nu tu ai fost umilit de o doctoriță grasă şi a dracu'.

– Nu a fost deloc uşor să fiu îngrijorat din cauza ta. Şi nu numai eu, şi câțiva colegi. Profele se mirau cum de tocmai tu lipseşti. Le-am zis că eşti bolnavă, deci nu am fost departe de adevăr, constată el.

– Deloc departe. Chiar ai spus adevărul. Mersi că m-ai scăpat...

– Erau toți mirați, pe bune. Ilinca s-a bucurat că nu ai venit şi tot se băga în seamă cu mine.

– Asta chiar nu îmi doream să ştiu, am mârâit eu.

– Hopa! Mi-a scăpat, râse el. Dar ce, eşti geloasă?

– Da! Uite că sunt.

Eram geloasă, dacă Ilinca ar fi fost lângă mine în acea clipă aş fi făcut din părul ei blond o mătură.

– Ha! Aş vrea să îți văd fața acum, spuse el.

– Nu cred. Probabil sunt palidă. Fir-ar să fie de analize!

– Ah, da. Pot să vin la tine? Îți aduc nişte suc de portocale, sau nişte fructe, să te simți mai bine.

– Nu am nevoie de portocalele tale, am spus eu râzând.

Chiar spusesem că nu am nevoie de portocalele lui? Bine că nu spusesem că nu am nevoie nici de sucul lui. De ce tot ceea ce vorbeam cu Andrei părea să ia o conotație... urâtă?

– Şi mai ziceai că băieții au o minte perversă, spuse el puțin iritat.

Reuşisem să îl enervez pe Andrei? Oau!

– Mda, nu mi-am dat seama ce spun.

– Şi mai zici de mine, Amy.

– Heeei! am făcut eu.

– Şi ca să fim chit că altfel nu se poate, eu nu aş refuza dacă tu mi-ai aduce suc şi fructe când aş fi bolnav. Chiar mi-ar face plăcere ca tu să îmi oferi nişte mere.

– Eu am spus-o mai mişto! am râs eu. Nu ai fler.

– Mă abțin, altfel aş fi zis ceva de nucile de cocos.

– Bine, bine, bine, am zis eu repede şi înroşindu-mă la culme. Taci! Nu vreau să aud. Suntem chit, mulțumit?

– Satisfăcut.

– Prefer să spui „mulțumit", nu satisfăcut.

– Mulțumit, atunci. Pot să te vizitez, deci?
– Mai târziu, vreau să stau puțin singură...
– A, ok. Vin pe la 4. E bine aşa?
– Perfect, am spus eu zâmbind ca o toantă. Pa!
Bine că nu îmi vedea zâmbetul, arătam ca cea mai mare fraieră în acel moment, cu un zâmbet larg şi tălâmb. Da, abia aşteptam să îl văd şi regretam deja că i-am spus că vreau să stau singură.
Mama intră în cameră şi îmi surprinse zâmbetul tont lipit pe față.
– Văd că eşti mai bine, remarcă ea.
– Da, oarecum, am răspuns eu încă zâmbind.
– Lasă-mă să ghicesc, spuse ea, vine Andrei pe aici.
– Doar nu ai ascultat la uşă, nu? am întrebat-o eu încruntându-mă.
– Ei, dar chiar mă crezi în stare pe mine de aşa ceva? zâmbi ea şi clipi des.
– Să ştii mami, că nu e frumos să asculți pe la uşi, i-am zis eu.
Nu era enervată, mă amuza chiar.
– Ştiu, dar nu e frumos nici ca iubitul să te muşte de gât.
Buuun, acum începea să mă enerveze.
– Heei, nu e problema ta, am început eu. Şi mai ziceai că sunt prea dură. Sper că acum înțelegi de ce.
– Da, înțeleg, râse mama.
– Ar trebui să fiu mai dură...
– Da, ar trebui, Amy. Poate o să îl muşti şi tu de gât, râse ea. Asta dacă nu ai făcut-o deja.
Ah, era bună, intuia deja multe lucruri.
– Mă rog, am răspuns eu căscând.
– Deci...
– Deci ce?
– ...deci ai făcut-o.
– Nu am spus asta.
Nu m-am putut abține şi i-am scos limba.
– Tocmai mi-ai confirmat bănuielile, draga mea.
Acum era ironică. Ce mă mai calcă pe nervi.
– Mulțumită?
– Nu chiar. Sper că l-ai muşcat mai tare decât te-a muşcat el pe tine.

De fapt, era chiar invers.
– Mai contează, mamă? Dumnezeule...
– Hmm, ține minte un lucru: Nu ceda niciodată! Asta decât dacă vrei tu, nu îl lăsa pe el să preia controlul.
– Mamăăă, am spus eu cu un ton afectat.
– Ce? Aşa să faci. Nu aştepta să te trezească la realitate o... muşcătură ca să îți dai seama de ceva, bine?
Nu înțelesesem exact la ce se referea prima oară, dar după mi-a picat fisa.
– Mamă, am încredere în Andrei. Nu îți face griji. Şi sunt cu capul pe umeri, am completat eu văzând că se uită ciudat la mine.
– Dacă ai fi cu capul pe umeri nu ai avea vreodată încredere în hormonii unui băiat.
– Nu am spus că am încredere în hormonii lui, pentru Dumnezeu, am spus că am încredere în el.
– Tot aia, Amy, băieții nu mai gândesc cu capul, gândesc cu celăla....
– Stop! am întrerupt-o eu. Nu cred că vreau să îți aud teoriile astea.
– Dar...
– Niciun dar, mamă. Gata, am înțeles. Nu am încredere în el când este prea... înțelegi tu, dar am încredere în el ca prieten şi... înțelegi tu. De ce trebuie să îți explic?
– Nu trebuie, dar îmi place să te văd cum te chinui să-ți găseşti cuvintele. De obicei ai o explicație pregătită de dinainte pentru orice. De când eşti cu Andrei, eşti sinceră, nu că nu ai fi fost, dar spui exact ce gândeşti. Şi eu am încercat să ascund o muşcătură de pe gât cu o eşarfă în fața mamei. S-a prins după o săptămână. Crezi că nu am trecut şi eu prin ce ai trecut tu?
O, cu siguranță. Dar nu după doar câteva zile de relație. Mă întreb ce față ar face mama dacă ar ştii că am fost la el acasă şi că aproape mi-a atins...ei bine, era inevitabil, dar am avut noroc că mi-am păstrat capul pe umeri. Ha! mamă, vezi că pot să mă controlez? Şi că eu conduc relația?
Mai bine că nu îmi auzea gândurile, altfel ar fi aflat mult prea multe...
– Amy? mă întrebă ea. Îmi răspunzi azi, sau ce?
– Nu am fost atentă, am spus eu scuturându-mi capul.

– Observ, zise ea. Te-am întrebat dacă te mai doare mâna.
– A, nu, am spus eu.
Încă mă durea.
– De fapt, mă doare, dar puţin.
E oribil să ai vena spartă. Nu doresc asta nimănui, nici măcar Ilincăi. Poate puţintel...
– Vrei să îţi dau nişte gheaţă?
– A, nu e chiar atât de dureros. Mersi oricum.
– Dar pentru rana de la gât? glumi mama.
– Nu, am spus eu roşind.
– Andrei când vine?
– Pe la 4...
– Bun. Ai grijă să nu te mai alegi cu vreo vânătaie. Eu mă întorc la serviciu.
– Stai, nu rămâi? am întrebat-o eu mirată.
– Văd că eşti mai bine şi sunt sigură că Andrei va avea grijă de tine. Poţi să îl chemi şi acum, nu vreau să fiu îngrijorată că ai putea leşina, din nou. Măcar să ştiu că eşti cu cineva... cu cineva de încredere, spuse ea zâmbindu-mi atotştiutoare.
– O, deci acum e de încredere.
– Dacă nu îl întărâţi, eu cred că e băiat bun. Nu te juca cu mintea lui, că iar o păţeşti.
– A, e tot vina mea? Am înţeles, am făcut eu încrucişându-mi mâinile. Auzi, îl întărât.
– Cred că simpla ta prezenţă îl întărâtă, râse mama.
– Posibil...
– Hai că plec. Trebuie să termin nişte dosare azi. Cred că o să stau peste program să recuperez orele pierdute.
– Nu sta prea mult. Nu mănânc cina fără tine.
– Lasă că îl ai pe Andrei. Vreau să îl găsesc aici când mă întorc.
– Şi, când ai de gând să te întorci? am întrebat eu curioasă.
– Pe la 7, 7:30.
– Bine. Să cumperi ceva bun de mâncare când te întorci. Poate nişte spaghete, sau pizza.
– Vedem. Pa, Amy, să nu uiţi să mănânci. Te sun. Vezi ce faci cu Andrei.

Ce puteam să fac cu Andrei? Doamne... Dacă aveam 17 ani ar fi trebuit să îşi facă griji. Dar aşa, aveam 14, ce puteam să fac cu un băiat? Cel puţin un sărut, cel mult... asta nu prea voiam să experimentez. Probabil cel mult era o muşcătură, dar nu îmi doream sub nicio formă să retrăiesc acel moment.

– Pa, mamă. Şi tu să ai grijă de tine.

Era ora 13:14. Leşinasem cam pe la 8, mama ajunsese acasă pe la vreo 9, din cauza traficului cu siguranţă. La spital am stat cam vreo 2 ore. Cu taxiul am făcut o oră, tot din vina traficului. Hm, trecuse cam repede timpul. Şiii, uite că nu mai încercasem exerciţiul de relaxare. Mai bine că nu.

I-am dat lui Andrei un mesaj. L-am întrebat dacă are treabă şi în caz că nu are dacă poate să vină. Mi-a răspuns aproape instantaneu cu un „DA". Era 13:23 când a sosit la uşă. Bătea rapid. Era neliniştit.

Nici nu am deschis bine uşa că m-a şi strâns într-o puternică îmbrăţişare.

– Uşor! Vrei să mă sufoci?

– Ah, scuze. Nici nu îţi închipui cât mă bucur că m-ai chemat mai devreme. M-ai uşurat de chin.

– Chin? am întrebat eu mirată.

– Da, păi stau cu ochii la ceas de când am vorbit ultima oară tot gândindu-mă la tine.

Băiatul ăsta nu avea o viaţă? De ce eram eu soarele sistemului lui solar? De ce eram eu persoana în jurul căreia gravita întreaga lui existenţă?

– De ce nu te-ai jucat ceva pe calculator? Sau să ieşi cu băieţii la un fotbal?

– Glumeşti nu? Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la tine.

De ce era atât de sincer? Mă făcea să mă simt prost, eu puteam să nu mă gândesc la el. Dar trebuia să recunosc că şi eu stătusem lipită de ceas până să vină să mă ia de acasă, odată.

El era însă exagerat de îndrăgostit de mine. Aproape absurd şi nesănătos.

– Eşti cam palid, am constatat eu.

– O nimica toată.

– Sper că nu îmi urmezi exemplul negativ şi uiţi să mănânci, l-am mustrat eu.

– Aaa, da, ştiam că am uitat ceva azi, făcu el.

– Tu chiar nu ai mâncat până la ora asta? l-am întrebat eu şocată.

Era nebun?

– Nu, am uitat de foame. Adică simţeam un gol în stomac, dar credeam că e din cauză că mă gândesc prea mult la tine.

– Trezeşte-te, Einstein, e pentru că ţi-e foame. Trebuie să mănânci. Doamne, ai uitat cum se manifestă foamea?

– Cred că am uitat mai mult de atât. Mă mir că încă mai ştiu să respir.

Dap, era nebun de legat.

– Hai să mâncăm ceva. Gătesc eu.

– Am nevoie de un singur lucru şi voi fi bine, spuse el uitându-se în ochii mei de parcă încerca să mă vrăjească.

– Spaghete? am făcut eu scoţând din dulap pachetul de spaghete.

– Da, spaghete, zise el râzând, tot ce mi-aş fi putut dori vreodată.

– Am ghicit, ah, ce bună sunt, m-am lăudat eu.

– Perfectă, zâmbi el la mine cuceritor.

Mă privea în felul acela al lui, vrăjit, complet îmbătat de prezenţa mea. Am încercat să spun ceva, şi aşa durase prea mult contactul nostru vizual. O, şi ce privire avea, una flămândă. Nu era din cauza foamei numai...

– Cum zici tu, dar să ştii că într-o lume a perfecţiunii eu aş fi imperfectă.

Clipi de câteva ori, dezmeticindu-se, apoi îmi luă o şuviţă de păr şi începu să se joace cu ea. M-au trecut fiori în tot trupul.

– Cred că trăieşti deja într-o lume a imperfecţiunii, în care tu eşti perfectă, zise el hipnotizat de persoana mea.

Am respirat adânc o dată de parcă nu îmi ajungea destul aer în plămâni. Şi încă o dată.

– Hmm, am făcut eu, şi asta ce e, lumea lui Andrei?

– Probabil, zise el ca trezindu-se dintr-un vis frumos.

Oare ce îşi imagina?

– Eşti grozav, i-am spus eu.

– Dacă tu îmi spui asta, te voi crede.

– Chiar eşti, nu degeaba te iubesc.

Nu aşteptă o clipă şi se repezi la mine de mă cuprinse într-o îmbrăţişare puternică. Mi-a căzut pachetul de paste din mână.

– Andrei, dă-mi drumul, încerc să gătesc.

– Îmi pare rău, dar te iubesc prea mult.

– Nu folosi ca scuză un sentiment, i-am spus eu serioasă.

– Nu o fac, spuse el.

– Ba mie mi se pare că abuzezi deja de scuza asta.

– Of...

Se dusese tot farmecul momentului. Abia după câteva clipe mi-am dat seama că ar fi cazul să reacţionez, să spun ceva.

– Hai să gătim, Andrei.

Era aşa trist dându-mi vasele în mână şi ajutându-mă cu ingredientele. Am zis să îi dau ce îşi doreşte, pentru că şi eu îmi doream la fel de mult să îl sărut, să îi simt buzele presate uşor de ale mele şi să mă las în voia emoţiilor. Cu ocazia asta, aveam să îi dovedesc că tot va simţi un gol în stomac după ce mă va săruta, şi în concluzie, că am dreptate în privinţa foamei.

Nu am stat pe gânduri şi m-am apropiat de el ca o felină care îşi surprinde prada neatentă şi neajutorată. Andrei era prada mea, aveam nevoie să devorez ceva emoţii. Păru surprins de atacul meu neaşteptat, dar se bucură să îmi fie hrană, şi mi se dedică întru totul. Dar, situaţia a scăpat de sub control. De ce? Pentru că nu îmi dau seama cum naiba am ajuns din bucătărie în camera mea. Atacul s-a terminat la fel de repede cum a şi început, brusc.

– Cum am ajuns aici? am întrebat eu cercetându-mi camera, de parcă nu ar fi fost a mea.

– Nu sunt sigur, zise el puţin speriat.

– Hai înapoi în bucătărie. Trebuie să gătim nişte spaghete. Sunt convinsă că îţi este foame.

– Mmm, oarecum.

– Însă ai un gol în stomac, nu-i aşa? l-am întrebat eu prudentă.

Mă temeam că avea să sară el pe mine iniţiind un atac prin surprindere, exact cum am făcut eu mai devreme.

– Să ştii că da, făcu el muşcându-şi buzele. Dar încă vreau să te sărut.

– De ajuns, altfel nu mai gătim în veci.

Râse. Avea un râs atât de dulce. Aproape că i-l gustam din aer. El era dulce. Eu cred că eram dulce-amăruie, dar greu sesizai care dintre arome era mai pregnantă, dar asta însemna să fiu imprevizibilă, şi îmi plăcea al naibii de mult.

Am terminat cu gătitul după puţin timp. Spaghetele erau delicioase. Desigur, gătind spaghete, trebuia şi noi, ca toate cuplurile, şi ca în toate filmele de dragoste, să avem un moment din acela siropos în care el şi ea mănâncă aceeaşi spaghetă, până ce ajung să se sărute. Ce era incredibil, era că eu sugerasem să gătim spaghete, dar fără să mă gândesc ce însemna să găteşti spaghete cu iubitul.

A fost un moment romantic, pot să afirm, cred, nu ştiu. A fost... drăguţ, dar nu nemaipomenit de extraordinar cum părea în filmele de doi lei de la TV.

Însă lui Andrei i-a plăcut îndeajuns de mult încât să mă molipsească şi pe mine cu buna lui dispoziţie.

– Găteşti excelent! zise el bucuros.

– Eh, zici şi tu aşa, m-am fâstâcit eu.

– Serios, chiar eşti pricepută.

– Mersi. Să vezi ce prăjituri fac, m-am lăudat eu.

– Ai ingredientele care îţi trebuie?

– Cred că da. Să mă uit.

Ştiam că am tot ce îmi trebuie, sau nu, nu cred că mai aveam suficiente ouă în frigider.... Dar, surpriză, aveam destule cât pentru o prăjitură delicioasă.

Aşa că ne-am pus iar pe gătit.

Prăjitura ne-a luat mai mult timp decât spaghetele, cam dublu, să zicem. Andrei, şi de acea dată, mi-a ridicat în slăvi talentul meu de bucătăreasă.

– Nu mă aşteptam să ştii că faci atât de multe chestii. Te pricepi, nu glumă!

– Ştiu şi eu câte ceva, nu e mare brânză, i-am spus eu roşind.

– Ba te pricepi. Nici mamei nu îi ies aşa bune prăjiturile, când face, că de obicei cumpără de la cofetărie, face comandă, zise el ironic.

– Poate nu are timp să facă, i-am luat eu apărarea mamei lui.

– Poate, dar oricum, nu se prea pricepe.

– Nici mama mea nu prea face prăjituri, de obicei cumpără semipreparate. În general nu găteşte. Eu gătesc, mi-am făcut un obicei.

– Eşti o adevărată gospodină.

– Gata cu laudele, am râs eu. O să mi se urce la cap.

– Neah, făcu el strâmbând din nas. Sunt sigur că nu se va întâmpla asta.

– Dacă zici tu...

– Parcă aş mai vrea ceva, zise el.

Iar credea că va reuşi să mă fraierească, dar de data asta ia să-şi mai pună pofta-n cui!

– Apă? Te ajută la digestie, am râs eu.

– Eee, apă, zise el ironic.

– Altceva nu îți pot oferi, am spus eu repede.

– Bine, bine, am înțeles aluzia.

Restul zilei, adică până să ajungă mama acasă, l-am petrecut jucând jocuri video cu Andrei. Eu l-am bătut de 5 ori, el doar de două ori.

– Parcă ziceai că urăşti jocurile de orice fel, spuse el iritat pentru că a fost bătut de o fată.

– Parcă... acum, dintr-odată îmi plac la nebunie, am chicotit eu.

– Da, da...spuse el plictisit.

– Vrei să ne jucăm cărți acum? Acolo te asigur că sunt începătoare şi vei putea să mă bați, am râs eu.

– Cred că aş putea să te bat şi fără să fii începătoare.

– Să te văd, am mârâit eu.

Desigur că nu eram începătoare, şi l-am bătut şi la cărți.

– Drace! făcu el aruncând cărțile din mână.

– Şah-mat! am zis eu râzând. Da! Hai să ne jucam şi şah, sau rummy, ador jocul ăla, mai ales pe etalate.

– Nu mai am chef, zise el bosumflat.

Voia să zică de fapt „nu mai am chef să fiu bătut de tine”, dar nu am mai zis nimic.

– Okey-dokey! Şi ce propui să facem atunci?

– Doar nu m-ai întrebat asta, Amy.

– Ba da, ce am zis? am întrebat eu surprinsă.
– Cred că de când eşti cu mine ai început să intuieşti mintea perversă a unui băiat.
– Fugi d-aici! am râs eu. Ştiu că dacă ai putea, m-ai săruta tot timpul. Şi eu aş cam face asta, dar nu vreau să cred că asta se află la baza relației noastre. La un cuplu normal, baza se numeşte comunicare, nu săruturile, pasiunea.
– Dar cine a zis că noi avem o relație normală? întrebă apropiindu-se de mine.
– Eu vreau să cred că am una normală, am spus eu retrăgându-mă repede de lângă el.
El însă tot venea spre mine.
– Stai departe de mine, am zis eu, dar tonul în loc să pară unul serios, părea unul amuzat.
•Fie, am cedat, dar era ultima oară...?!
Nu cedasem, dar pur şi simplu nu mai aveam unde să mă duc. Eram încolțită, sau, în fine, ajunsesem într-un colț al camerei, şi nu aveam ce să mai fac. El şi-a sprijinit mâinile de pereți. Acum chiar nu mai aveam scăpare.
– Acum, tu ce propui, iubire? glumi el.
Doar nu era şi el genul de băiat care să înceapă cu dulcegării. Mai lipsea să îmi zică „pisi" sau „sufletel". Ce scârbos.
– Propun să te dai la o parte. Şi nu îmi mai zice vreodată „iubire". Mă cheamă Amy, şi aşa îmi place să fiu strigată. Clar?
– Bine, iubire, râse el.
– Vorbesc serios, Andrei.
– În legătură cu ce? făcu el pe prostul.
– Să te dai şi să îmi spui pe nume.
– Nu mă dau.
– Dă-te! am şoptit eu, pentru că se apropia încet de chipul meu.
Dintr-odată aud soneria. Salvată de clopoțel, salvată de mama.
– Na că nu ți-a mers azi, i-am spus eu şi am scos limba la el, ca un copil de 4 ani.
S-a dat la o parte enervat, dar ce putea să facă?
– Hei, mamă, ce mai faci?
– Bine, Amy, tu? E şi Andrei pe aici, nu?

– Sunt ok, şi da, e şi Andrei pe aici. Ne-am jucat până acum cărți, jocuri video, l-am bătut măr, am spus eu mândră de mine.

– Bravo, fato, făcu mama zâmbind. Că tot vorbim de învinşi...

Atunci Andrei ieşi din camera mea.

– Bună seara! zise el zâmbind timid.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de Amy, Andrei.

– A fost o plăcere să fac pe bona, zise el râzându-mi în nas.

– Heei, am început eu, nu eşti deloc o bonă potrivită. Te oftici mult prea mult când pierzi la cărți, am râs eu de el.

– Foarte amuzant, zise el. Poate te-am lăsat să câştigi, nu te-ai gândit la asta?

– Bine, copii, vă las să vă certați de unii singuri, zise mama retrăgându-se în camera ei.

– Eşti aşa o gură spartă, zise el enervat.

– Şi tu un ofticos. Ofticosul roade osul! am zis eu strâmbându-mă la el.

– Lasă că te prind eu, zise el.

Începusem să ne alergam prin casă. Evident, că m-a prins tot la colț. Ah, fraiera de mine!

– Să vedem cine mai râde acum, Amy.

– Tot eu, am zis eu râzând.

Nu aşteptă nici măcar o clipă, că mi-a închis gura, dar în cel mai drăguț mod posibil, printr-un sărut desigur. Începusem să mă bucur că închisese uşa camerei mele după ce eu intrasem în ea. Aşa mama nu putea surprinde o scenă a sărutului între mine şi Andrei, nu că nu ar ştii că ne sărutam, dar era ceva ce eu îmi doream din toată inima să evit, e logic de ce...

– Ți-am spus eu că te prind, zise Andrei triumfător.

– De unde nu ştii că m-am lăsat prinsă? am râs eu de el.

– Ştiu, făcu el ridicând atotştiutor o sprânceană.

– Ia mai scuteşte-mă, băiete! am zis eu împingându-l de lângă mine.

Aterizä direct în pat. Eu m-am aşezat liniştită pe un colț al patului, şi când nici nu mi-am dat seama, Andrei m-a tras lângă el.

– Acum ştiu sigur că nu te-ai lăsat de bunăvoie şi nesilită de nimeni prinsă de mine.

– Bla, bla, am făcut eu dându-mi ochii peste cap.

– Îţi arăt eu „bla, bla” zise el zâmbind.

Mmm, ce zâmbet putea să aibă. „Sărută-mă odată, prostuţule!” îmi ziceam eu în gând.

– Mmm, şi ce o să îmi faci? am întrebat văzând că nu mai face nimic.

Era imprevizibil. Îmi plăcea!

– Nimic, îmi doream doar să îţi privesc chipul perfect.

Atât? Cred că glumea.

– Atunci îţi arăt eu ţie, am râs eu ridicându-mă şi sărutându-l.

– Ştiam că asta o să faci, zise el.

– Da, cum să nu... am zis eu sarcastică.

– Intuiţia nu mă înşală...

Nu am stat pe gânduri şi i-am dat o palmă... una uşoară.

– Ce ţi-a mai zis intuiţia asta a ta?

Era şocat.

– Se pare că mă înşală... uneori.

– Ha! am făcut eu ca să-l enervez şi mai mult.

– Tu chiar o ceri, Amy, o cauţi cu lumânarea.

– Pe cine? am râs eu

– Nu pe cine, ce.

M-a sărutat...din nou?!

– Văd că nu ţi-a ajuns o palmă, o cerşeşti şi pe a doua.

– Dacă nu-i sărut, măcar palmă să fie!

Închise ochii şi aştepta palma, sau sărutul, ce îşi imagina el că o să fac. Dar am făcut ceva şi mai inteligent. Am ieşit din cameră uşurel, încât nu m-a auzit şi m-am ascuns lângă uşă, ca atunci când iese să îl sperii. Ce minte diabolică am, sau mai degrabă puerilă...

Planul funcţiona ca la carte, până la un anumit punct, când eu am sărit fix în braţele lui, iar el m-a ridicat atât de sus încât am crezut că voi da cu capul de tocul uşii.

– Lasă-mă! am strigat eu.

– Aştept încă ceva.

– Vrei să îţi dau o palmă?

– Ai ghicit.

Glumea? Sau nu auzisem eu bine?

– Aştept, zise el.
Nu glumea, deci.
– Dă-mi drumul şi îţi voi da palma pe care o vrei cu atâta...ardoare.
Mă lăsă jos. Închise ochii şi aştepta palma. Chiar îşi întorsese obrazul drept pentru a-l lovi.
I-am dat o palmă, tot încet, şi apoi i-am sărutat obrazul fin, ca de bebeluş. Ştia că voi face asta, dar mai las-o naibii de imprevizibilitate.
– Te iubesc atât de mult, zise el.
– ...Ale tale doruri toate
Numai eu ştiu să le ascult, am completat eu.
– Poftim? făcu el încurcat.
– E un vers din „O rămâi..." de Mihai Eminescu. Am studiat-o anul trecut la română, deja ai uitat?
– Parcă îmi amintesc ceva...spuse el.
Se vedea că e cu gândul departe. Chiar încerca să şi-o amintească.
– Ştii care e partea mea preferată? l-am întrebat eu.
– Care?
– „În al umbrei întuneric
Te asemeni unui prinţ,
Ce se uit-adânc în ape
Cu ochi negri şi cuminţi." Întotdeauna visam la un prinţ recitând versurile acestea. Se pare că tu erai prinţul.
– Dar nu am ochii negri. Ce mai contează, te iubesc, te iubesc, te iubesc. Şi nimic nu va schimba asta.
– Ţi-ai amintit poezia? l-am întrebat eu.
– Da... Ştii care e partea mea favorită?
– Să vedem.
– „Şi privind la luna plină
La văpaia de pe lacuri,
Anii tăi se par ca clipe,
Clipe dulci se par ca veacuri...".
– De ce tocmai asta? am întrebat eu mirată.
– Nu ştiu. Aşa simt...
Nu prea îmi plăcea partea aia. Mă simţeam vizată într-un mod neplăcut. Cum adică „anii tăi se par ca clipe"? Şi „clipe dulci se par ca veacuri"? Mă neliniştеau versurile acelea, ca şi cum ceva iminent şi rău se va întâmpla. Era un semn, aşa îl percepeam eu.

– Amy, continuă el, aş vrea să ne plimbăm într-o seară pe lângă lac, măcar în Moghioroş. Ce zici?
– Nu ştiu, dar sună bine. Nu azi, nu?
– A, nu... când vrei tu. Când?
– Sâmbăta viitoare. Să ştiu că am scăpat de şcoală...
– A, apropo de şcoală. Tata m-a întrebat dacă vrei vineri de dimineaţă să mergem să cumpărăm un pom. Sigur ne lasă directoarea.
– Da, mi-ar face plăcere. Un măr aş vrea eu.
– Măr să fie. Şi tatei i-am zis că vrei să plantăm un măr, dar a zis că nu ştie sigur dacă se va prinde...
– O să se prindă, ai încredere.
– Dacă o spui tu, nu văd cum aş putea să nu am încredere. Şi, încă ceva...
– Da?
– Ai vrea să mergem la sfârşitul lunii la munte? Doar noi doi, o zi, doar atât. Nici nu vor afla părinţii. Ai mei vor pleca vreo săptămână într-o delegaţie şi nici nu vor ştii că am fost plecat. Iar la tine, mă gândeam să îi zici că îți vei petrece ziua cu mine. Bagi şi tu strâmbe că pleci dimineața ca să priveşti răsăritul soarelui în Herăstrău, şi aşa ai o scuză că pleci devreme. Şi de întors ne întoarcem repede, până în ora 8. Nu e perfect?
Era un plan reuşit. Felicitări, Andrei, de data asta n-ai dat-o în bară.
– Merge, să vedem dacă o păcălesc pe mama, deşi sunt sigură că va crede că ceva nu e în regulă.
– Eee, normal că o să aibă cine ştie ce bănuieli, dar lasă că o să fii cu mine. Ai mai fugit tu de acasă anul trecut şi singură. Te descurci şi de data asta, mai ales că voi fi şi eu lângă tine.
Asta mă liniştea...Da, sigur. Dacă îşi pierdea iar controlul când voia să mă sărute şi mă aruncă de pe vreo prăpastie fără să vrea? Sau cădeam din tren şi mai ştiu eu ce păţeam? Vai...
– Nu îmi fac griji dacă eşti şi tu cu mine, am spus eu zâmbind fals.
– Eşti sarcastică?
– Poate puţin.
– Puţină încredere? Se poate?

– Sigur, dacă îmi promiți că mă vei asculta când îți voi zice „NU!”, sau când voi striga „LASĂ-MĂ!”.

– Promit! Pe cuvânt de cercetaş.

– Dar tu nu ai fost cercetaş.

– Sunt din momentul ăsta. Jur pe roşu, pe verde, pe ce vrei tu, doar să ai încredere în mine.

– Fie. Mai e până atunci oricum.

– Doar două săptămâni, zise el nerăbdător.

– Două fără asta...

– Două. Nu aş suporta să ştiu că mai am de aşteptat trei.

– Bine, mai sunt două săptămâni... Nu o punem la socoteală pe asta, chiar dacă nici jumătate nu a trecut.

– De-abia aştept! zise el.

Mai avea puțin şi țopăia de fericire într-un picior. Şi pe mine mă entuziasma gândul de a merge cu el la munte, dar nu atât de tare. La mine era problema, sau la el? Cred că nu există vreo problemă, doar îmi imaginam eu că există una. „Gata cu negativismul şi pesimismul, Amy!” mă încurajam eu în gând. Nu erau acestea două cam acelaşi lucru? Hmm... Detalii nesemnificative. Ăsta era un pleonasm? Parcă toate detaliile îmi păreau mie nesemnificative, doar erau detalii. Nu, nu era pleonasm, puteau să existe şi detalii importante, trecute cu vederea, dar asta le face neobservabile.

– La ce te tot gândeşti, Amy? Te tot încrunți fără motiv, râse el.

– Nu e nimic, mărunte probleme existențiale. Nu au vreo importanță.

Erau nişte gânduri detaliate, aşa cum începusem eu să le numesc, deşi nu erau detaliate deloc. Ce naiba era cu mine? Parcă mă lovisem la cap după leşin şi mintea nu-mi mai funcționa normal. Simțeam cum capul îmi stă să explodeze, şi chiar auzeam un ticăit enervant în minte, ca la o bombă cu ceas. Ăsta era un prim semn că înnebuneam, sau ce?

– Eşti... ok? ezită Andrei.

Se uita la mine de parcă se uita la cine ştie ce.

– Vreau să stau puțin liniştită, în pat, singură, am subliniat eu. Scuze că te dau afară aşa, deodată, dar am o migrenă. Mă irită orice rahat.

Folosisem cuvântul „rahat”?

– Bine, deci m-ai făcut rahat.

Se simțea prost, bietul de el. Dar ce puteam să fac?

– Nu am vrut să zic asta, doar nu mă simt bine. Ne vedem mâine.

– Cred că ştiu exact ce ai vrut să zici, dar las-o baltă. Pa! Nu e nevoie să mă conduci, ştiu deja drumul.

Mi-a părut rău că l-am lăsat să plece aşa. M-am dus să închid uşa de la intrare, în urma lui, iar după m-am trântit în pat.

Am încercat să îmi golesc mintea de orice gând, şi a funcționat, pentru că imediat după am şi putut să adorm. Adeseori, când aveam ceva pe cap, o problemă deranjantă rău de tot, nu reuşeam să dorm, şi nu o noapte, ci nopți întregi la rând. Acum, nu vedeam de ce aş avea probleme pe cap, doar mă gândeam la multe lucruri, iar multe lucruri adunate pe cap, formau o problemă, pentru că trebuia să te gândeşti la toate, să cugeți la ele, mai bine zis. Dar eu nu aveam timp, şi nici chef să le ascult pe toate, aşa că le-am respins. Să se ducă dracului toate! Însă îmi trebuise multă concentrare ca să nu mă gândesc la nimic. Andrei avusese dreptate în privința asta, când îmi spusese că e aproape imposibil să nu te gândeşti la nimic. Mă gândisem doar la modul ce mai bun de a-mi regla respirația. De la rapidă şi neregulată, mi-am liniştit-o. Când era îndeajuns de rară, şi abia o mai puteam urmări, am adormit.

Am dormit bine. O noapte lungă şi fără vise. Genul de noapte preferată de mine.

A doua zi la şcoală m-am dus degeaba. Doar câțiva colegi în clasă, şi desigur, Andrei.

Pe la 8:25, a sosit directoarea.

– Aveți liber toată ziua, şi mâine la fel. Vineri la ora 3 după-amiază este premierea, atunci sper să veniți toți, zise ea uitându-se prin băncile goale.

Ah, mă trezisem degeaba la ora 7, când puteam să dorm cât voiam. Norocoşi colegii care nu veniseră la ore.

Directoarea plecă trântind uşa. De ce toți profesorii făceau gestul ăsta idiot? Ăsta era modul de a-şi arăta ei autoritatea pe care o dețineau asupra noastră? Fiind sfârşitul clasei a VIII-a, nu mai avea nimeni nicio autoritate, dar încă le plăcea profilor să se joace de-a şefii cu noi, elevii.

Colegii plecaseră cât de repede au putut. Unde se grăbeau în halul ăsta toţi? Doar Andrei şi cu mine rămăseserăm. Prevesteam un moment jenant...

– Ai planuri azi? mă întrebă el încercând să pară bucuros.

– Nu chiar. Dar tu, ce ai de eşti trist?

– Nu sunt trist.

– Dar nici fericit nu pari să fii, am remarcat eu.

Oftă.

– Spune-mi ce ai, l-am rugat văzându-l aşa de necăjit.

– Nu am nimic. Aş vrea doar să stau cu tine. Când nu pot, sunt aşa cum sunt acum.

– Dar eşti cu mine, în momentul ăsta. Carpe diem!

– Nu mă lua cu latina...

– Nu ştii ce înseamnă?

– Ba da. Trăieşte clipa, ştie până şi badea Ion. Amy, nu e vorba de asta. E vorba că...

Urmă o pauză lungă şi enervantă.

– Aş vrea să te porţi altfel cu mine. De când ţi-a intrat în cap treaba asta idioată cu „limitele" mă simt ca naiba. De ce nu poţi ca la început să te laşi dusă de val?

– Poate pentru că nu ştiu să înot şi nu vreau să mă înec.

– Nu mă lua acum cu metafore.

– Dar nu sunt metafore, Andrei. Chiar aşa e. Nu vreau să mă pierd, trebuie să am un oarecare control asupra situaţiei.

– Şi crezi că limitele astea prosteşti îţi vor oferi control? Permite-mi să îmi spun părerea apropo de asta.

– Îţi permit.

Nici nu îmi dădu atenţie şi continuă ca şi cum nu l-aş fi întrerupt.

– Greşeşti. Limitele sunt făcute pentru a fi încălcate.

– Asta crezi tu.

– Dar asta crezi şi tu, Amy.

– Şi ce ai vrea? Să nu mai am nicio limită? Unde s-ar ajunge dacă nu am avea niciuna?

– Nu e vorba de asta. De fapt, e vorba de ce ai spus tu mai devreme.

– Adică?

– Carpe diem! Am de gând să trăiesc clipa când sunt cu tine, dar permite-mi şi tu asta.

– Andrei, nu încerca să mă abureşti cu prostiile astea. Tu ai abuza de clipă, dacă aş înlătura limitele astea.

– Nu e adevărat.

– Ba da, Andrei, aşa e. Ai uitat micile incidente când amândoi ne-am lăsat duşi de val puţin cam mult, încât am trecut şi limita de la geamandură? Ai şi uitat? Vrei să îţi amintesc?

– Au fost nişte accidente, zise el uitându-se ruşinat în pământ.

– Da, dar se pot repeta.

– Voi avea grijă să nu se repete.

– Of, of, of...vino aici.

Ne-am îmbrăţişat lung. Femeia de serviciu care venise să măture clasa ne-a surprins stând aşa.

– Copii, ia mişcaţi-vă voi piciorușele acasă, am de măturat clasa. Paşli de aici!

Nu am aşteptat să ne zică de două ori şi am plecat.

– Hai în curte, vreau să stau cu tine, i-am spus eu lui Andrei.

– Eşti sigură?

– O viaţă avem, merită trăită, nu?

– Ah, cât pot să te iubesc!

– Şi eu, nu ai idee cât de mult. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Nu suport să te văd supărat, mai ales când ştiu că e vina mea.

– Nu te învinovăţi, Amy...

– Ba da, pentru că ştiu că eu sunt de vină. Ai dreptate, poate ar trebui să o las mai moale cu limitele astea. Te iubesc, mă iubeşti, dragostea nu are limite.

– Mă întrebam cât îţi va lua până să deduci asta, zâmbi el.

– Destul de mult, se pare.

– Credeam că îţi va lua mai mult...

– Eh, nu sunt chiar atât de închisă la minte. Încă funcţionează rotiţele.

– Tu mi le blochezi pe ale mele, de asta se întâmplă uneori accidente. Am un sentiment ciudat, tot timpul când sunt cu tine, de parcă nu aş putea să îţi spun tot ce simt, pentru că nu pot să mai gândesc. Îmi amintesc abia când

ajung acasă, şi îmi zic „Ce idiot sunt!", trebuia să îi spun aia şi aia. Înțelegi?

– Nu cred că înţeleg, pentru că eu nu am trăit asta. Eu chiar îți spun tot ce simt, ce gândesc, mintea mea nu se blochează. Dacă se blochează însă, ştiu că asta se întâmplă pentru un timp foarte scurt.

– Of, Amy. Sunt nespus de fericit că sunt cu tine, că eşti iubita mea, când îmi spui că şi tu mă iubeşti, dar...

– Nu suport când aud câte un „dar" spus de tine. De ce tot timpul intervine ceva?

– Poate sunt eu prea pesimist. E prea frumos ca să fie adevărat.

Exact asta ziceam şi eu de multe ori...

– Nu, e chiar adevărat. Asta e realitatea. Spui asta doar pentru că ai aşteptat prea mult să fim împreună, şi acum când ai ajuns la linia de „finish", după o alergare continuă de atâția ani, pare că totul e un miraj. Nu e aşa, e totul adevărat, uite-mă aici, cu tine.

– Nu e asta, Amy. E adevărat, dar cât mai ține?

Şi asta mă întrebam de multe ori...

– Andrei, încetează cu întrebările astea cretine. Încetează! Gata, stop! Te iubesc şi asta e tot ce contează. Nu irosi prezentul gândindu-te la viitor. Aşa rişti să nu mai trăieşti clipa. O să țină mult, bine? Te-ai calmat acum.

Trebuia să îi închid gura cumva, mă neliniştea şi trezea în mine un sentiment de groază pe care încercam să îl resping din răsputeri, să îl țin ascuns undeva într-un colţişor adânc din mine.

L-am sărutat, chiar atunci când voia să deschidă din nou gura să îmi expună încă o trăire de-a lui, una pe care eu nu voiam să o aud.

A răspuns gestului meu cu un simplu, dar plin de înţelesuri:

– Mmm...

A fost o zi frumoasă. Am petrecut-o în Orăşelul copiilor, din parcul Tineretului. Nu mai mersesem acolo niciodată, dar Andrei ştia bine locul. A fost chiar superb. Parcul este uriaş şi m-am distrat mai bine ca niciodată în tot felul de maşinuțe şi trenulețe, asemeni unui copil. Am trăit clipa, am trăit din plin acea zi, alături de prietenul meu.

Am râs cum nu mai râsesem demult, am ţipat ca o ţicnită când m-am dat într-o chestie ciudată ce te învârte în aer în timp ce se balansează. Văzusem aşa ceva doar în filme, nici nu ştiam că există aşa ceva în Bucureşti. Am jurat însă să nu mă mai dau în viaţa mea în prostia aceea. Stomacul meu a avut un cuvânt decisiv în această hotărâre.

Andrei a avut grijă să nu se mai întâmple vreun „accident" şi am apreciat asta la el, ba chiar l-am şi răsplătit pentru acest lucru. Mi-am dat seama că puţini băieţi sunt ca el. Am spus puţini băieţi? Cred că mai degrabă nici unul. Era unic. Felul în care se purta cu mine, ca şi cu o bijuterie, mă flata, mă făcea să mă simt ca o regină. Eram deţinătoarea inimii lui, până la urmă. Inima mea îi aparţinea lui, ştiam că el o va păstra mai bine decât aş putea să o păstrez eu. Nu mi-o rănea în niciun fel. Eu însă, îi răneam inima uneori...

Eram cea mai norocoasă fată. Aşa mă catalogam la acea vreme. Puţine fete de 14 ani ştiu ce e dragostea. La celelalte, se rezumă doar la...a merge cu un băiat de mână prin parc, în a te săruta cu el şi a spune din când în când un neconvingător „Te iubesc!". Aproape uram acele persoane, pentru că ştiam că murdăresc acel sentiment, pentru că îl identificau cu ceva trecător, cu o emoţie doar. Emoţiile nu ţin mult, de asta ele niciodată nu vor deveni sentimente. Sentimentele implică mult mai mult. Poţi trăi emoţia primului sărut, celui de-al doilea, dar a treia oară devine obişnuinţă şi degeaba încerci altceva pentru a înlocui acea emoţie.

La mine şi Andrei, fiecare moment implica emoţii, dar şi sentimente. Iubeam acel sentiment, îl iubeam pe Andrei. Dacă nu era iubire asta, ce era atunci?...

Din acest motiv, mă simţeam atât de norocoasă. Până să fiu cu Andrei, nu credeam că există iubire la o vârstă atât de fragedă. Uneori credeam că eu nu voi avea prilejul de a trăi fiorii dragostei, pentru că nu vedeam cum mi s-ar putea mie întâmpla un asemenea lucru. Ceva la persoana mea şi la cuvântul iubire, crea o atracţie ca între polii de acelaşi fel ai unui magnet, deci atracţie zero. Se vedea că Andrei înfăptuise imposibilul, iar eu şi iubirea, eram cam una şi aceeaşi...

Meritam însă tot ce mi se întâmplase? Meritam? Dumnezeu părea să creadă că da, fiindcă, altfel nu aş mai fi fost împreună cu Andrei.

Ah, şi cât de minunat era. Nu aş fi dat acele momente, acele trăiri pentru nimic în lume. De ce mă mai chinui să explic? Nici eu nu înţeleg. De fapt, nu înţeleg ce explic, pe măsură ce încerc să explic? Are vreo logică? Dragostea nu are logică, deci nicio explicaţie. Se întâmplă, exact ca şi...un accident. Poate nu am găsit comparaţia potrivită, dar chiar aşa este. Nu găseşti logica unui accident, de orice fel ar fi el, doar se întâmplă, pentru că aşa a fost să fie. Destinul... destinul! El e explicaţia, atât în cazul unui accident, cât şi în cazul iubirii!

Iar eu, în acea clipă, plimbându-mă prin parc cu Andrei, puteam da o definiţie: Iubirea e cel mai frumos accident care i se poate întâmpla unui om vreodată! Probabil ar fi fost cel mai urât accident, cel mai tragic, dacă m-aş fi îndrăgostit de cineva care nu mă iubeşte, şi nu mă va iubi vreodată.

Încă un motiv să mă simt norocoasă. Dragostea dăduse din plin peste mine, eu doar trebuia să...să o accept în viaţa mea?... Îl acceptam pe Andrei ca pe cel mai minunat cadou. Şi asta ar putea să fie o definiţie, cred.

– Cum a fost ziua, Amy? mă întrebă mama.

Eram acasă, afişând cel mai prostesc zâmbet posibil, zâmbetul „sunt îndrăgostită până peste urechi". Nu prea se potrivea pe faţa mea, dar...

– Cum să fie? A fost mult prea tare! am răspuns eu entuziastă.

– Se observă, râse mama.

Următoarea zi am petrecut-o, surpriză, cu nimeni altul decât cu Andrei. Cu cine altcineva? Cu cine aş fi vrut eu să îmi petrec timpul, dacă nu cu Andrei, cu extraordinarul meu prieten şi iubit. Asta era partea cea mai frumoasă, că eram prieteni şi puteam să ne spunem orice, dar eram şi iubiţi şi puteam să facem orice, în fine, aproape orice. Limitele existau încă în mintea mea, la fel şi în mintea lui, chiar dacă nu mai aduceam vorba de ele deloc.

Grădina Botanică arăta superb vara. Am făcut o groază de poze. Am râs chiar şi mai mult decât în ziua precedentă.

Se spune că o imagine face cât o mie de cuvinte. Aşa şi este. După splendida zi petrecută cu Andrei, am dat şi o fugă la Kodak.

– Mâine în jur de ora 3 puteţi să veniţi să le luaţi, spuse amabil bărbatul bărbos care se ocupa cu developări.

– Mulţumim, am spus eu şi Andrei într-un glas.

– Mâine mergem la cumpărături, zise Andrei bucuros.

– Ce cumpărături? am întrebat eu confuză.

– Ai uitat?

– Da...

– Mâine la 10 vin să te iau, eu şi cu tata. Mergem să cumpărăm mărul, ai uitat?

– Aaa, da. Scuze, am făcut eu, am uitat complet.

– Nu e nimic, zâmbi el.

I-am zâmbit cât de frumos am putut pentru a fi iertată. Andrei mă strânse în braţe. Mă iertase deja.

– De abia aştept, zise el.

– Şi eu.

– Mâine e premierea...nu pot să cred că am terminat deja. Încă puţin şi intrăm la liceu. E incredibil.

Eu mă bucuram...

– Da, e incredibil cât de repede trece timpul.

Pentru mine trecuse al dracului de greu până în clasa a VIII-a. Când am văzut că mai am un an, doar unul, a trecut parcă mai repede. Tot în acel an avusese loc şi schimbarea mea în mentalitate şi învăţasem să nu îmi mai pese.

– Ieşi şefă de promoţie, ştii, nu? mă întrebă el.

– Serios? Credeam că Ilinca iese.

– Ete na! făcu el strâmbându-se. Tu ai media 9.98, iar ea o are 9.87.

– Hmm, în fine. Notele nu înseamnă nimic. De curiozitate, tu cât ai?

– 9.80.

– Ohoo, am exclamat eu mirată. Eşti al treilea înseamnă.

– Mda, făcu el fâstâcindu-se.

Capitolul 16
Premierea

Nici nu mi-am dat seama prima oară când mi-am auzit alarma de la telefon. Am crezut că visez că o aud. Aşa că m-am culcat la loc. Mi-a sunat iar după 10 minute, şi aşa am reuşit să mă trezesc.

– 'Neața, Amy. Ce faci? mă întrebă mama după ce intrasem buimacă în bucătărie.

– Bine, i-am răspuns eu frecându-mi ochii. Dar, tu ce cauți acasă?

– Ei, azi e premierea şi mi-am luat liber de la serviciu. Crezi că vreau să ratez aşa ceva?

Nici nu îmi aminteam să îi fi spus mamei de premiere. Poate a aflat de la vreo mămică din clasă.

– M-a sunat mama lui Andrei ieri. Ea mi-a zis.

Aha, asta îmi confirma bănuielile.

– Super. Ies şefă de promoție, apropo.

– Ştiu, ştiu, zise ea chițăind aproape de fericire.

Oau, lumea ştia mai bine decât mine că voi ieşi şefă de promoție. Ce eveniment grandios!

– A, uitasem să îți zic, mergem azi cu toții la hipermarket. Am aflat că tu şi Andrei vreți să plantați un pom, ce drăguț, zise ea. Irina mi-a zis să vin şi eu.

Irina era mama lui Andrei? Cred că da. Şi care noi toți?

– O să fie grozav, zise mama bucuroasă.

Ce o să fie grozav? Premierea sau cumpărăturile? Cred că ambele din punctul de vedere al mamei...

– Da, am zis eu ca să zic ceva.

– Fugi de te pregăteşte! Te-ai trezit cam târziu, Amy.

– Nu întreba, i-am zis eu căscând.

Ce aş mai fi dormit, Dumnezeule!

M-am pregătit repede de plecare. Îmbrăcasem bluza verde, cea verde închis care îmi arăta ochii verzi, iar la gât îmi pusesem un pandantiv, chiar la bază, destul de gros ca lăţime şi care acoperea perfect urmă de pe gât. Începuse să dispară. Ca să fiu sigură că nu va fi observată, am aplicat şi puţin fond de ten. E întotdeauna bine să fii prevăzătoare!

– Arăţi atât de...angelică! exclamă mama.

– Mda, mersi, am răspuns eu încurcată complimentului.

– Dar fiind o zi aşa specială, vreau să te machiez puţin.

O zi specială? Era *doar* premierea, Cerule mare!

– O să te fac să arăţi ca o adevărată prinţesă.

Asta îmi mai lipsea, să arăt ca o prinţesă. Minunat!

– Nu e nevoie mama, urăsc machiajul, am încercat eu să îi zic.

Degeaba, pensula de blush deja îmi înroşea obrajii palizi. Îmi plăcea mai mult palidă.

A fost oribil. M-a dat cu mult fond de ten, cu mult blush, iar rimelul de pe gene îl simţeam foarte greu, aproape că îmi lăsa pleoapele în jos, erau grele ca plumbul. Cel mai dezgustător a fost rujul. Însă, după ce termină, rezultatul muncii mamei de cam un sfert de oră, a fost unul excelent. Aproape nu mă mai recunoşteam. Îmi prelungise conturul ochilor cu ajutorul unor codiţe fine, care îmi arătau ochii ca şi cum ar fi fost ai unei vulpiţe. Fardul de pleoape îmi accentua culoarea ochilor, care acum părea la fel de verde ca şi bluza. Rujul era piesa de rezistenţă. Îmi arăta un contur al buzelor perfect. Atunci am realizat şi eu că am nişte buze frumoase şi pline. Culoarea însă îmi părea cam stridentă, era un roşu aprins, aşa că am şters puţin din el, dar nu atât de mult încât să observe mama. Cred că ar fi fost îndeajuns de ţăcănită încât să mă machieze din nou, iar eu nu voiam să întârzii.

Arătam neobişnuit de bine. Simţeam că am mai multă încredere în mine. Îmi plăcea să admir opera de artă a mamei.

– Îţi place, nu? mă întrebă ea.

– Dacă îmi place? Eşti cea mai tare! M-ai făcut să arăt frumoasă!

– Frumoasă oricum erai, doar că acum ți-am accentuat trăsăturile puțin.

– Te pricepi, am spus eu îmbrățișând-o.

– Ai grijă, zise ea repede. Să nu ți se întindă fondul de ten.

– Ah, da, scuze. Trebuie să am grijă acum, am râs eu.

Telefonul îmi sună. Era Andrei, deja ajunsese în fața blocului.

– Hai, mamă, au ajuns. Ne așteaptă.

Nu cred că pot exprima în cuvinte reacția lui Andrei când mă văzu. Avusese un șoc, cred, pentru că se uita la mine ca la o fantomă, sau ca la ceva ce nu ar fi trebuit să vadă, de parcă ar fi fost interzis.

– Am ceva pe față? Sau nu îmi stă bine părul? l-am întrebat eu jenată.

– Arăți... splendid, zise el hipnotizat de mine.

– Așa-i că e superbă? întrebă mama băgându-se și ea în seamă.

– Mai mult decât atât, zise el nedezlipindu-și ochii de la mine.

– Ei, nici chiar așa. Arăt ceva mai bine decât de obicei, nu e mare scofală, am spus eu dând din umeri.

Chiar și părinții lui Andrei se uitau la mine admirativ.

– Ești sclipitoare, azi, Amy, zise tatăl lui Andrei.

Chiar spusese că sunt sclipitoare? Ce jenant.

– Mulțumesc, am răspuns eu încercând să zâmbesc.

Tot drumul am simțit privirea cercetătoare a lui Andrei pretutindeni pe pielea mea. Era puțin iritant să știi că cineva se holbează la tine. Arătam ceva mai bine, din pricina machiajului, dar mă făcea să mă simt mult prea ciudat.

– Poți să termini, te rog? l-am rugat eu pe Andrei în șoaptă.

– Să termin ce?

– Te tot holbezi, mă stresezi.

– Îmi pare rău, dar încă mă minunez de tine. Machiajul te schimbă radical. Arăți mult prea bine. Nu că de obicei nu ai arăta, doar că acum, ești, nu știu, și înghiți în sec. Nu am cuvinte.

– Am remarcat şi eu asta. Dar, acum pe bune, ce e aşa de spectaculos? E doar puţin machiaj, atât.

– Puţin machiaj, dar ce efect! Mai ales asupra ta.

Mă făcuse să roşesc. Simţeam sângele cum îmi urcă în obraji. Inima îmi bătea prea repede. Ah, ce n-aş fi dat să îl sărut în acel moment, dar mama era lângă mine, uitându-se pe geam absentă, iar părinţii lui erau în faţă.

Cred că şi el ar fi vrut acelaşi lucru, după privirea flămândă pe care mi-o afişa.

– De abia aştept să fim singuri, îmi şopti el la ureche.

Un fior rece îmi străbătu întregul corp. L-am strâns tare de mână şi el la fel. Cred că ăsta a fost modul de a rezista impulsului de a ne săruta.

Am respirat adânc de câteva ori, iar el mi-a urmat exemplul. Ne-am calmat amândoi. Eram prea... înfierbântaţi.

– Am ajuns, zise tatăl lui Andrei.

În sfârşit! Voiam să iau o gură de aer şi să mă ridic. Înţepenisem.

Am avut de ales dintre 3 soiuri de meri. L-am ales pe cel mai potrivit, cel roşu. Era şi cel mai rezistent.

– Sper că se va prinde, îmi spuse Andrei.

– Se va prinde. Nici nu o să îţi dai seama când vom sări gardul peste câţiva ani şi vom mânca mere din el, am râs eu.

– Deja îmi faci poftă, zise el.

Faptul că se apropia de mine, mă făcea să cred că nu de mere îi era poftă. Am încercat să îmi dreg glasul, nu putea să mă sărute de faţă cu părinţii, în niciun caz.

A mers, pentru că imediat s-a dat un pas înapoi şi mi-a zâmbit fâstâcit.

De la hipermarket, am mers direct la şcoală. Era cam ora 12 jumate. Peste puţine ore avea să înceapă şi festivitatea de premiere. Directoarea a fost mai mult decât bucuroasă de gestul nostru.

– Foarte frumos să vedem nişte copii inteligenţi ca voi cum se preocupă de ecologie. Sunt sigură că doamna profesoară de biologie ar fi foarte mândră de voi.

Am dat amândoi din cap aprobativ, şi am ieşit pentru a planta pomişorul.

– Brusc directoarea pare foarte de treabă, a zis Andrei mirat.

– Da, pare, am zis eu ironic.

L-am lăsat pe Andrei să facă toată treaba, adică el a săpat groapa de 20x20 cm. Cred că dacă aş fi făcut-o eu, ar fi luat mult mai mult timp. Lui Andrei i-au trebuit câteva minute. Tatăl lui Andrei, domnul Octav, ne-a spus înainte să plece ce avem de făcut. Ne-a lăsat doar cu o lopată şi o sticlă cu apă.

După ce făceam groapa trebuia să aşezăm pomul şi să punem multă apă, amestecată cu pământ. Evident, că la sfârşitul operaţiunii de plantare, şi eu şi Andrei eram murdari de pământ pe mâini. Am avut noroc eu, că doar pe mâini mă murdărisem. Andrei îşi pătase şi pantalonii, şi cămaşa. El nu se îmbrăcase încă pentru festivitate. A fugit repede până acasă să facă un duş şi să se schimbe, luând cu el sticla de apă, acum goală, şi lopata.

– Vin repede. Te găsesc tot aici?

– Normal. Eu mă duc în şcoală să mă spăl pe mâini, ne vedem mai târziu.

O profesoară s-a speriat când m-a văzut cu mâinile murdare de noroi.

– E doar noroi, doamnă profesoară. Am plantat un pom, împreună cu un coleg.

– Frumos, zise ea înveselindu-se. Bravo, Amy!

Plecă uitându-se la mine admirativ. De ce în acea zi toate profele păreau atât de drăguţe? Era ca un fel de Crăciun ultima zi de şcoală, căci toată lumea părea mai bună. Mă întrebam dacă şi scumpa mea colegă, Ilinca, avea să fie drăguţă cu mine, dar nu prea credeam că se poate să fie altfel decât nesuferită.

Am avut noroc. Credeam că nu voi găsi la baie săpun, de obicei nu era. Ce zi norocoasă aveam! Magnific!

Ieşită din şcoală, am putut să îmi admir mărul. Pentru o secundă, am crezut că îl văd peste câţiva ani, mare şi impunător.

– Doamne ajută, să se prindă, am spus eu închinându-mă.

Mă simţeam mai bine, plantasem un pom. Avea să contribuie omenirii prin producerea de oxigen. Unde mă gândeam şi eu! Parcă omenirea ştia că am plantat eu şi Andrei un pom. Dar natura ştia, şi avea să mă răsplătească cu ceva, în viitor. Cu roadele pomişorului, sper.

– Amy!

Era Andrei. Venea alergând spre mine.

– Deja eşti gata? Oau, am făcut eu.

Când s-a apropiat mai mult de mine am putut să văd cu ce este îmbrăcat. Era foarte simplu, tot o cămaşă şi nişte blugi. Dar era foarte chipeş. Zâmbetul lui întregea întreaga lui ţinută. Era superb.

– Arăţi super! am zis eu zâmbindu-i.

– Mersi, mersi. Tu eşti însă cea care arată cu adevărat super!

– Ei, şi tu acum.

Simţeam cum roşesc. El se uita primprejur.

– Ştii, suntem singuri.

– Da, şi? am zâmbit eu ironic.

– Şi, începu el zâmbind dintr-un colţ al gurii, ştii tu…

– Nu! am zis eu prefăcându-mă hotărâtă.

A început să râdă.

– Lasă prosteala, i-am spus eu chicotind.

Se uită în jur să se asigure că nu e nimeni. Ups! Ştiam ce urmează. S-a apropiat încet de mine şi m-a prins în braţele sale. Ce bine era! Mă simţeam atât de protejată, de iubită când mă ţinea aşa. Apoi, buzele noastre s-au unit. Când se întâmpla asta, aveam senzaţia că un câmp de energie ne înconjoară, şi cum, uşor uşor, pătrunde în fiinţa noastră. Poate de asta îmi plăcea când Andrei mă săruta.

– Am o întrebare, am spus eu imediat după ce el se dezlipi de mine.

– Spune.

– Ţie de ce îţi place atât de mult să mă săruţi?

– Nu ştiu, din acelaşi motiv ca şi ţie.

– Mă îndoiesc.

– De ce? Tu ce motiv ai? întrebă el suspicios.

– Nu contează, am spus eu apropiindu-mă de el şi sărutându-l iar.

A durat mult, mult, foarte mult acel sărut…

– Cred că ar trebui acum să mergem la Kodak, să luăm pozele, zise Andrei într-un sfârşit.

– Da, să mergem.

Abia atunci am remarcat că se strânsese deja lume în curtea şcolii. Slavă Domnului că acolo unde eram noi, nimeni nu putea să ne vadă.

Pozele ieşiră extraordinar de bine. Se vedea pe chipul nostru ce fericiţi eram în acele momente ce acum erau imortalizate pe vecie.

– Uite cât de frumoasă ai ieşit aici! zise Andrei uitându-se la poze.

– Mmm, mie îmi place cum ai ieşit tu aici!

Erau o mulţime de poze, toate le developase, chiar şi cele în care aveam eu ochii închişi, sau când ne strâmbam.

– Sunt haioase toate! râse Andrei.

– Într-adevăr! l-am aprobat eu râzând.

– Şi azi trebuie să facem. Nu pot să las o zi întreagă să treacă, fără să îţi fac o poză măcar, mai ales acum, când eşti atât de uimitor de frumoasă.

– Uimitor de frumoasă, l-am imitat eu strâmbându-mă.

– Acum nu mai eşti uimitor de frumoasă, începu el să râdă.

– Bla, bla. Sunt tot eu sub tona asta de machiaj.

– Ştiu, altfel nu mi-ar fi plăcut.

– Ahaa, deci dacă altă fată ar fi fost machiată ca mine nu i-ar fi stat bine, cum îmi stă mie? Asta vrei să zici?

– Nu neapărat. Dar cred că doar pe tine te poate avantaja machiajul ăsta, zise el studiindu-mi ochii.

– Păi da, asta am zis şi eu.

– Nu chiar, zâmbi el.

– Mda, am spus eu plictisită.

Curtea şcolii îşi dublase numărul de persoane când noi ne întoarserăm. Mama mea şi mama lui Andrei vorbeau de zor într-un colţ, ba chiar şi râdeau. Hmm…

În partea opusă lor, era grupul de fete din clasa mea. Partea care vorbea cu mine. Ilinca şi ceilalţi se uitau la mine urât şi râdeau. Nu am lăsat acele priviri să mă enerveze şi am făcut ce făceam şi de obicei, le-am ignorat complet. Bogdan însă, cel care mă împinsese pe scări în urmă cu un timp, se uita la mine ca la felul paişpe. Mai avea puţin şi

saliva. M-a amuzat când Ilinca i-a dat un cot, iar el încă se uita la mine pierdut. Machiajul face minuni!

– Amy! Ce mai faci?

Era Laura.

– Felicitări, zise Miruna. Eşti şefă de promoţie.

– Mersi, am spus eu puţin stânjenită. Nu e chiar aşa mare lucru.

– E, ba da, zâmbi Anca.

– Arăţi bine! zise Adela. Îmi place la nebunie machiajul. Te schimbă complet.

– Amy? Tu eşti? întrebă Marian venind din fugă spre grupul nostru.

– Da, Marian, am spus eu râzând, cine altcineva?

– Oau, fu tot ce zise el.

– Şi voi arătaţi grozav, le-am spus eu fetelor. Îmi place cum ţi-ai aranjat părul Adela, îţi stă absolut minunat. Şi, Anca, îţi ador fusta. Eu nu pot purta fuste, am impresia că nu mă avantajează.

– Ba cred că te avantajează, zise repede Laura.

– Da, cu siguranţă. Cred că ai arăta mult mai bine decât cu pantaloni. Vara asta să porţi fuste, faci crimă curată dacă porţi toată vara blugi, râse Miruna.

– Eu sunt de acord cu fetele, zise Marian.

– Şi eu, spuse Andrei râzând.

– M-aţi convins, voi purta fustă din când în când, le-am spus eu. Dar mai degrabă aş purta rochiţe, uite cum e a ta, Laura, sau a ta, Miruna.

– Mersi, mersi, ziseră gemenele roşind.

– Sunt chiar drăguţe rochiţele.

– Aş vrea să te văd într-o rochie, zise Andrei zâmbindu-mi.

Cred că colegii au început să bănuiască ceva, pentru că au început să îşi dea coate şi să chicotească, chiar şi Marian râdea.

– Bineee, zise Marian, noi vă lăsăm, singuri.

De ce sublinie ultimul cuvânt?

– Staţi! am strigat eu, dar deja se îndepărtaseră de noi.

Nu au răspuns, doar s-au mulţumit să râdă pe înfundate. Miruna s-a întors înspre mine şi mi-a făcut un „ok" din mână.

– Cred că şi-au dat seama că suntem împreună, zise Andrei.

– Era atât de evident?

– Mai întrebi? Logic că da, râse el. Măcar acum putem să nu ne mai prefacem.

– Da, asta e bine, am râs eu. Atunci să mergem după ei, dacă tot nu mai e nevoie să ne prefacem.

– Hai, zise el. Mă întreb ce va zice Ilinca.

– De ce?

– Uite-o acolo, cu toată lumea. Toată clasa s-a adunat într-un loc. Să nu îmi dai drumul la mână, vreau să o enervez.

– Bine, am spus eu râzând diabolic.

– Hei, ce mai faceţi? am întrebat eu uitându-mă spre Ilinca şi Bogdan.

– Foarte bine! chiţăi ea. Tu? întrebă ea văzând că Andrei mă ţine de mână.

Era şocată de-a dreptul.

– Mai bine ca niciodată, răspunse Andrei în locul meu.

Mă sărută repede, iar după s-a purtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dintr-o privire mi-am dat seama de ce Andrei făcu acel gest. Chiar voia să o enerveze, aşa că am contribuit puţin la asta.

Ilinca avea gura căscată, de parcă ceva invizibil ar fi lovit-o. Chiar o lovise ceva invizibil. Ha!

– Deci, începu ea ironic, sunteţi împreună? Credeam că încă mai eşti cu Mirela, zise ea întorcându-se spre Andrei.

Atunci eu am fost cea care s-a simţit lovită de ceva invizibil. O făcea intenţionat. Ce lepră!

– Nu am fost cu Mirela, răspunse el calm. Ea se ţinea după mine, ca şi încă o turmă întreagă de fete.

Nu m-am abţinut, şi am început să râd.

– A, ea mi-a spus altceva, zise Ilinca încercând să pară dezamăgită.

– Dar acum vezi că nu e aşa. Amy e prietena mea.

– Cred că am observat. Nu vă ascundeţi cu nimic.

Încerca să fie sarcastică? Pentru că nu îi ieşea.

– De ce ne-am ascunde? am început eu să râd.

– Da, exact, care ar mai fi distracţia? zise Andrei.

Eu şi Andrei râdeam ca doi ţicniţi. Ilinca fierbea de furie, iar matahala de Bogdan de lângă ea încă se uita cu gura căscată ba la mine, ba la Andrei.

Am plecat de lângă ei şi ne-am apropiat de Marian şi de ceilalţi colegi care erau de gaşcă.

– Să vezi ce faţă au făcut Ilinca şi Bogdan când am sărutat-o pe Amy, zise Andrei mândru.

– A încercat să mă enerveze. L-a întrebat de Mirela, poţi să crezi? A zis ceva de genul „credeam că mai eşti cu Mirela", de parcă el ar fi fost cu ea vreodată.

– Pe bune? făcu Marian şocat. Sunt amândouă nişte scorpii. Toată lumea ştie că Andrei nu o suferă pe Mirela.

– Mda, observ că ele sunt singurele care cred exact opusul, am zis eu râzând.

– Nişte vipere, zise repede Anca. Vor doar să te enerveze, Amy. Nu le lua în seamă.

– Nu le iau, dar la început nu am ştiut ce să cred. M-am speriat, recunosc.

– Doar nu vorbeşti serios? zise Andrei privindu-mă brusc serios.

– Ba da, am spus eu încruntată.

– Prostuţo! zise el îmbrăţişându-mă.

– Nu sunt deloc prostuţă.

– Nu, eşti geloasă.

M-am uitat urât la el.

– Dar, urmă el, şi eu aş fi fost gelos dacă aş fi fost în locul tău.

– Vezi? am spus eu zâmbindu-i.

Fetele se uitau la noi cu drag. Marian dădea din cap de parcă ar fi zis „bravo, băi!". Cred că formam un cuplu reuşit.

Trebuie să recunosc, am avut emoţii când am fost chemată de diriginta mea pentru a-mi lua diploma şi pentru a-mi pune banda aceea pe care scria „şefă de promoţie". Mama cred că era mândră de mine, iar Andrei îmi făcea poze.

– „Ca să imortalizez momentul!" se scuză el mai târziu.

Aproape fusesem orbită de bliţ, dar a meritat. A fost frumos şi unei părţi din mine i-a părut rău că s-a terminat. Cealaltă zicea „Ducă-se!". Unele fete începuseră să se poar-

te frumos, dar era prea târziu. Nu m-aş fi văzut cu ele prin mall sau ce altceva mai fac de obicei prietenii. Andrei voiam să îmi ocupe tot timpul, pentru că doar cu el îmi doream să stau şi cu nimeni altcineva.

Ziua s-a sfârşit bine. Eram fericită de ce realizasem peste zi. Am înțeles că pot şoca multă lume dacă mă machiez. M-am bucurat că am plantat un pom. Eu şi Andrei eram ca „părinții" pomişorului, iar ca rezultat pentru continua mea „toceală" de patru ani, am fost şefă de promoție. A, da, şi am enervat-o atât de tare pe Ilinca, încât jur că la un moment dat avea fața roşie de furie. Fierbea la propriu.

Am fost fericită în acea zi de vineri. Am fost apreciată şi invidiată. E ceva.

Aveam amici, cu care puteam să vorbesc şi să mă întâlnesc, aveam un iubit pe cinste şi o mamă minunată. Ce puteam să îmi doresc mai mult? Viața mea se apropia de perfecțiune, cum niciodată nu se mai apropiase.

Capitolul 17
DESPĂRȚIREA

Pe data de 26 iunie am avut o zi şi mai minunată, când am aflat că am intrat la liceu, şi nu orice liceu, ci Colegiul Național Spiru Haret. Vestea am primit-o de la Andrei.

– Şi tu unde ai intrat? l-am întrebat eu emoționată.

– Să zicem că nu scapi de mine pentru următorii 4 ani.

– Glumeşti? Ai intrat tot în Spiru? Genial, am spus eu fericită.

– Chiar în aceeaşi clasă. Am ales profilul uman, ca şi tine. Filologie.

– Vom fi colegi, iar, vai ce tare o să fie. Măcar ştiu că cunosc pe cineva, am spus eu râzând. Colegi de bancă, da? l-am amenințat eu cu tonul meu autoritar.

– Sigur, cum altfel? Ce ne vom mai distra, de abia aştept...

– Şi eu, îți dai seama.

– Ah, cât te iubesc Amy. Mă fascinezi...

– Hei, nu te îndepărta de la subiectul „viață de liceu", l-am certat eu, însă fiind amuzată.

– Încerc, zise el la fel de amuzat ca şi mine. A, apropo de viață de liceu... ți-am pregătit un CD cu melodii care îmi plac, zise el scoțând din ghiozdanul mic CD-ul.

– Aaa, da. Mi-ai zis mai demult că îmi vei pregăti unul, mersi mult. Îl ascult îndată ce ajung acasă.

– Sper să îți placă. Muzica asta înseamnă enorm de mult pentru mine. Unele melodii când le ascult îmi amintesc de tine, de noi, de asta, zise el sărutându-mă.

– Atunci îmi va plăcea, am spus eu convinsă.

Acasă am ascultat tot CD-ul. Unele dintre melodii le ştiam. Am observat că lui Andrei îi plăcea mult muzica indie, în general cea alternativa. Doar câteva trupe de heavy-metal îi plăceau.

În timp ce ascultam muzica, am dat de o melodie, „victims of love" de la Good Charlotte. Mi-a plăcut foarte mult. Era genul de melodie care îmi amintea de ceva ce încă nu s-a întâmplat, pentru că nu puteam să zic că la acel moment eram o victimă a dragostei, nu în modul în care descriau versurile acel gen de victimă. În ciuda faptului că îmi plăcea melodia, mă şi întrista... Piesa de rezistenţă a Cd-ului a fost „fairytales gone bad", o melodie de la Sunrise Avenue. Şi aceea îmi amintea tot de un moment parcă din viitor. Foarte ciudat...

În rest, CD-ul era al naibii de reuşit. Andrei avea gusturi bune, cam ca ale mele, doar că mie îmi plăcea mai mult metalul. Am început cu metal, şi cred că aşa şi voi termina, ascultând metal.

Chiar în timp ce îmi aranjam în ordine alfabetică colecţia de CD-uri, Andrei m-a sunat. Ajunsesem la litera „M": Manowar, Megadeth, Metallica, Motorhead. Cred că eram una dintre puţinele adolescente care îşi mai cumpărau CD-uri ale formaţiilor favorite şi nu se mulţumea doar să le downloadeze de pe internet.

– Ţi-a plăcut muzica?

– Da, e super. Încă nu am ascultat tot CD-ul. Cred că mai am 2-3 melodii.

– Bine, te las să te delectezi. Vorbim mai încolo. Te sărut!

Ultimele melodii au fost ok, dar nu la fel de ok ca cele de dinainte. Mi-au lăsat un gust dulce-acrişor în gură.

După atâta muzică, am zis să mai intru puţin pe internet. Voiam să văd a câta am intrat pe clasa mea. Am avut surpriza să constat că am intrat chiar prima. Al doilea era Andrei, iar a treia persoană intrase cu 9.63. Ultima persoană intrase cu 8.80. Avea să fie un an uşor din punctul de vedere al învăţăturii. Aşa speram...

Plictisită să mă tot uit la medii şi la numele viitorilor mei colegi, am zis să îi caut mai bine, şi unde puteam să îi găsesc? Pe hi5.

Am tastat numele liceului la secția „grupuri” şi am găsit ceea ce căutam. Deja erau vreo 5 viitori colegi înscrişi. Colegi de liceu, de clasă nu găsisem niciunul. Toți erau la mate-info.

Cei pe care i-am găsit, au avut şi bunul simț să îşi dea ID-ul de messenger, aşa că le-am dat add şi am vorbit pe mess.

A doua zi, încă 10 persoane îmi dăduseră add. A treia zi deja aveam 30 de persoane din liceu în listă.

M-am dat online, pentru că de obicei stăteam pe invisible, iar prima persoană care m-a băgat în seamă a fost un băiat pe nume Radu.

Mi-au plăcut la el două lucruri, de fapt 3. Unu: nu avea hi5 şi poză la avatar. Doi: nu folosea emoticonuri şi trei: îi plăcea rock-ul alternativ.

Mi-am dat seama că e altfel decât ceilalți băieți imediat după ce am discutat cu alți băieți, care erau de-a dreptul idioți. Ar fi făcut orice ca să mă scoată la un suc sau la vreo întâlnire stupidă, desigur, scuzându-se că mai veneau cu încă câțiva prieteni, tot băieți.

Radu era cel mai interesant. Ceilalți cu care am vorbit erau imaturi, ascultau pop şi dance, sau răspundeau la întrebarea mea: „Ce muzică asculți?” prin: „Orice în afară de manele şi rock.”, deci mă simțeam în minoritate.

Pe lângă asta, aveam ce învăța de la Radu, care apropo, urma să fie coleg de clasă cu mine. Ura matematica şi asta a spulberat ideea mea preconcepută că toți băieții se duc la mate-info şi că de asta erau clasele de uman pline numai de fete. El era unul dintre puținii băieți care venise la filologie. După ce am vorbit cu el, mi-am dat seama că este a treia persoană din clasă, care intrase cu 9.63: Radu Andreescu.

Am mai verificat site-ul unde erau afişate rezultatele vizavi de admiterea la liceu. Aveam 5 băieți în clasă şi 23 de fete. Cei 5 băieți erau: Andrei, Radu, Mihai, Octav şi Ruslan, iar eu cunoşteam doar doi, de fapt unul, pentru că nu aveam idee cum arată Radu, doar vorbisem cu el şi atât.

Ceva în legătură cu el însă era în neregulă, sau mai bine zis la mine. De fiecare dată când intra pe messenger mă simțeam emoționată şi abia aşteptam să vorbesc cu el. Poate era din cauză că era atât de misterios. De la el afla-

sem de muzica grunge, şi post-grunge. Îi plăcea Nirvana foarte mult şi tot timpul îmi spunea:

„– Muzica grunge a murit odată cu Kurt Cobain."

Avea dreptate, Nirvana nu putea să fie înlocuită. Datorită lui Radu am început să ascult formații ca Nirvana, Nickelback şi multe altele. Era pasionat de tot ce ține de psihologie şi cânta la chitară. Avea un Ibanez negru, electric. Ce mi-a plăcut cel mai mult la el, era că avea un blog unde scria cam tot ce voia el: despre muzică, gânduri, dar în principal despre muzică.

La puțin timp după ce i-am vizitat blogul, mi-am făcut şi eu unul. M-am simțit foarte bine când el mi-a spus:

„– E genial!".

Şi Andrei îmi spusese acelaşi lucru, dar era iubitul meu, era ca şi cum mi-ar zice mama „eşti frumoasă!", adică se pierdea din credibilitate .

Pe când, dacă îmi spunea Radu, îl credeam. El de ce m-ar fi mințit? Nu avea de ce...

Pe lângă Radu, nu mai găsisem pe nimeni care să fie în aceeaşi clasă ca şi mine. Parcă toți erau la mate-info şi la socio-uman. Nu era drept! Dar trebuia să mă mulțumesc măcar cu... Radu, pardon cu Andrei, cu amândoi de fapt.

La sfârşitul lunii nu am mai plecat cu Andrei la munte. Nu voiam să o mint pe mama iar, şi oricum se putea întâmpla ceva. Era periculos.

– Te înțeleg, zise Andrei luându-mă de mână.

Mă bucur că înțelegea. În ziua cu pricina am făcut exact ceea ce ar fi trebuit să constituie scuza mea, am fost cu el să privim răsăritul, în parcul Herăstrău şi am făcut poze. Andrei a insistat, bineînțeles.

Vacanța s-a scurs mai repede decât aş fi vrut. Două cuvinte pot spune când mă gândesc la vacanța lui 2008: Andrei şi Radu. Cu Andrei mi-am petrecut cele mai frumoase clipe plimbându-ne ca doi îndrăgostiți prin parc şi glumind, iar cu Radu mi-am petrecut ore târzii din noapte vorbind despre reîncarnare şi muzică.

Mi-aş fi dorit să îl întâlnesc pe Radu, dar de ce atâta nerăbdare? Aveam să îl întâlnesc la şcoală. Dar eram atât de curioasă să ştiu cum arată... De ce nu l-am întrebat? Mai

bine nu, altfel aş fi intrat şi eu în categoria acelor fete care vorbesc pe messenger cu băieţi doar pentru că ştiu cum arătă şi pentru că sunt drăguţi şi flirtează non-stop. Radu era prietenul meu spiritual perfect şi nu aveam nevoie să ştiu cum arată ca să ştiu că îl plac pentru felul în care gândeşte. Era matur, sau aşa îmi părea mie. Aparenţele înşală, dar mie îmi place să observ esenţa din spatele aparenţelor, şi eram sigură că esenţa era că Radu chiar este un băiat cu o gândire profundă.

Într-o zi, ţin minte că discutam despre zodii.

– Amy, tu crezi în zodii?

– Nu ştiu, puţin cred.

– Puţin?

– Adică câteva caracteristici ale Capricornului mi se potrivesc perfect. Nu poate să fie tot zodiacul bazat pe coincidenţe.

– Sunt mai mult generalizări. Deci... eşti Capricorn.

– Da. Tu ce zodie eşti, Radu?

– Ştiai că Balanţele şi Capricornii se înţeleg perfect, ca spiritualitate?

Am rămas mască la acea remarcă. Chiar îmi era ca un prieten spiritual perfect.

– Interesant, i-am răspuns eu. De asta ne înţelegem noi atât de bine atunci. Observ că tu crezi în aceste coincidenţe, generalizări cum le zici tu.

Am pus un emoticon care râde, iar el mi-a dat unul care te îmbrăţişează. El niciodată nu folosea emoticonuri, şi acum îmi dăduse un „hug". Era incredibil, nu că mi-a trimis un emoticon, ci că eu m-am simţit prea fericită din pricina asta. Ce naiba era cu mine?!?

Într-o altă zi, mi-a trimis o melodie de la Nickelback – How you remind me. De ce simţeam că mi-a dat acea melodie în mod special? De ce? De ce începusem să mă gândesc la el atât de des? Era absurd.

Pe la sfârşitul vacanţei, Andrei m-a luat la o discuţie serioasă. Mi-am dat seama de asta după modul morocănos în care a zis:

– Trebuie să vorbim.

Deja mă gândeam ce ar putea să fie.

– Amy, începu el frecându-şi mâinile, de la un timp eşti distantă...prea distantă. Ce s-a întâmplat cu noi? Nu mai suntem cum eram la început...

Poftim? Auzeam bine?

– Ba mie mi se pare că relaţia noastră merge foarte bine, am răspuns eu.

Se înşela. Se înşela, nu?

– Nu, Amy. Ceva simt cum începe deja să mi te răpească.

Radu?

– Eşti nebun, i-am spus eu începând să mă panichez.

– Atunci de ce tremuri?

Tremuram?

– Da, tremuri, zise el când mă văzu mirată de propriul tremur.

– Asta pentru că mă bagi în sperieţi. Ce să mă răpească? Un băiat? Nu cred, eu pe tine te iubesc.

– Nu cred că am zis ceva de vreun băiat, zise el cu băgare de seamă. Tu, adineauri ai zis.

– Păi dacă nu ai fi crezut că e vorba de un băiat, ce ar fi putut să mă răpească de lângă tine? Nu e logic să cred că e vorba de un băiat?

– Te-ai dat singură de gol.

– CE??? am ţipat eu. Eşti ţicnit? Cum adică m-am dat de gol?

– Da, până şi reacţiile te dau de gol.

– Doar nu crezi că te înşel, am zis eu pufnind pe nas.

– Nu direct...

– Cum adică nu direct? Nu te înşel cu nimeni, ce ai, Andrei? l-am întrebat deja simţind cum lacrimile vor să iasă neruşinatele.

– Înainte nu stăteai până la 3 dimineaţa pe messenger. Abia dacă intrai pe messenger, şi când o făceai, stăteai pe invizibil.

– Da, şi? Vorbesc cu viitorii colegi de liceu.

– Nu cred că de două luni vorbeşti doar cu aceşti viitori colegi, poate şi cu un viitor nou iubit.

– Eşti nebun, am spus eu speriată.

– Ai mai spus-o o dată.

– Şi o voi mai spune. De unde şi până unde deducţia asta, la tine? Vorbesc cu colegi, ce dracu' ai? Nu crezi că

dacă aş fi avut un iubit nou, pe lângă tine, nu aş fi ieşit cu el?

– Poate eşti prudentă şi aştepţi să începem liceul ca să te vezi cu el.

– Nu se poate aşa ceva. Gelozia ta a atins...absurdul! am strigat eu.

– Nu cred.

– Simt însă acest lucru. Şi ştii şi cine e de vină, Andrei?

– Cine? întrebă el uitându-se la mine plin de speranţă.

– Tu! Tu şi ideile tale cretine. Auzi, să te înşel. Vrei să ştii cu cine vorbesc până la 3 dimineaţa? Vrei adevărul? Asta vrei?

– Fireşte că vreau adevărul, chiar dacă o să doară.

– Nu o să doară deloc. Vorbesc cu colegi, da, e adevărat, dar până la 3 dimineaţa, sau cât stau eu pe messenger, vorbesc cu un coleg, Radu îl cheamă. E ca un prieten şi atât. Nimic mai mult. Vorbim de muzică şi mai ştiu eu ce chestii. Filosofie, poftim. Nu te înşel cu nimeni, este doar un prieten, bine?

– E suspectă treaba.

– Suspect e creierul tău, am ţipat eu la el. Ar trebui să mergi la psihiatru, suferi de mania persecuţiei. Eşti paranoic, mai lipseşte, Doamne fereşte, să mă omori din gelozie. Şi la starea ta de acum, te cred în stare, am îndrăznit eu să îi spun.

Era furios, foarte furios. Mi-a aruncat o privire ucigătoare şi a început să se apropie de mine. Am intrat în panică şi am început să transpir.

– Andrei, nu face ceva ce ai putea să regreţi.

Încă se apropia. Era faţă în faţă cu mine.

– Nu îţi fac nimic rău. Dar sunt dezgustat. Chiar crezi că ţi-aş face ceva rău? Te iubesc, iar dacă tu nu mă iubeşti, eu tot te voi iubi. Ţi-am mai spus asta, şi îţi repet. Şi pentru că te iubesc, vreau să fi fericită, chiar cu preţul de a fii eu cel trist. Vreau doar să fii sinceră cu mine. Simţi ceva pentru acest Radu?

– Eşti idiot! Nici nu ştiu cum arată, nu l-am întâlnit. Cum aş putea să simt ceva pentru el? E un coleg cu care vorbesc despre muzică. E de treabă, şi atât. Nu simt nimic pentru el. Absolut nimic!

Oare de ce mă simţeam aşa de prost? De ce simţeam că mint? Dar nu simţeam nimic pentru Radu, nu? Era doar un băiat interesant şi...misterios, care mă...fascina. Nu! Era doar un coleg inteligent cu care eu aveam puncte comune.

– Dacă e cum spui tu, bine...

– Nu, nu e bine. M-am săturat de ideile tale, de gelozia ta nebună. Da, te iubesc, dar nu mai suport. În câteva zile începem şcoala, nu vreau să alungi de lângă mine toţi băieţii care vor încerca să se împrietenească cu mine. Cred că... vreau o pauză, Andrei. O pauză.

– Vrei să te... desparţi de mine? era şocat.

Mai bine zis, era distrus.

– Nu am zis că ne despărţim, am spus că vreau o pauză. Nu e acelaşi lucru.

– E acelaşi lucru. Pauzele astea tot timpul se soldează cu o despărţire, doar că o amână cu puţin timp, zise el.

– Termină cu prostiile. Am spus că vreau o pauză. Asta înseamnă că nu ne mai... facem ce făceam noi ca şi cuplu. Ce naiba, ştii ce e o pauză.

– Ştiu exact ce e o pauză...oftă el.

– Ne vom vedea la şcoală oricum, aşa că nu e cine ştie ce.

– Asta nu o să facă decât să îmi agraveze...starea de spirit.

Cred că voia să spună „suferinţa” dar s-a abţinut.

– O să fie bine, pentru un timp, nu mai suntem iubiţi, dar prieteni tot suntem.

– Înainte de... pauza asta nenorocită, vreau ceva.

– Da, ştiu ce vrei, şi cred că şi eu vreau un sărut...

– Un ultim sărut, zise el privindu-mi buzele.

Nu îmi doream să fie un ultim, pentru că nu ne despărţeam, dar când m-a sărutat, am simţit în mine numai sentimente care m-au răscolit. I-am simţit teama, deznădejdea. Am primit acel sărut ca un „ultim sărut”, şi a fost dureros, foarte dureros. Abia după mi-am dat seama că plângeam.

Andrei mi-a şters lacrimile şi a plecat. Am rămas singură, în parc, şi am privit apusul de una singură, cum o făceam în trecut. Am stat acolo până târziu, până ce s-a întunecat, la umbra unui copac. Am privit cerul înstelat, cu ochii înlăcrimaţi. Am plâns, şi am plâns, atât de mult... De ce acum îi dădeam dreptate lui Andrei? Parcă deja eram

despărțiți și nu vedeam cum am mai putea fi niște prieteni după asta.

Era vina mea, mă distanțasem de el, dar atât de încet... nici eu nu mi-am dat seama de asta, până în acel moment. Și, mai grav, simțeam că și Radu are o oarecare vină. Ce spuneam?! Nu avea nici o vină, un om nu poate fi vinovat doar pentru că vorbește cu un altul pe internet. Ah, drace!

Nu am mai intrat pe messenger în acea zi, și nici în următoarele două zile. Am stat în pat, tristă, plângând și cu o pernă pe cap. Nu voiam ca mama să mă audă plângând. Eram distrusă. Andrei, bietul de el, cred că era și mai devastat...Vai, și ce îl mai doream în acel moment lângă mine, să mă sărute și să mă țină în brațe, să îmi spună că „totul e bine". De ce stricasem eu totul?

• L-am sunat, am crezut că îmi va răspunde, dar mi-a respins apelul. Am încercat să îl sun mai târziu, dar își închisese telefonul. De ce îmi făcea asta?...

Weekendul a trecut greu. Andrei nu îmi răspundea. Cu Radu nu mai vorbisem, mă simțeam vinovată.

Așa că, luni, când a început școala, m-am dus de una singură. Nu cunoșteam pe nimeni. Recunoscusem câteva fete pe care le aveam în lista de messenger și alte câteva de pe hi5, dar ele nu mă recunoscuseră și nu am vrut să mă bag în seamă.

Afară ploua, era frig. Am fost băgați în sala de sport. Eram înghesuiți cu toții ca niște sardele. M-am simțit singură, mică și neînsemnată, exact ca și în clasa I. Am înțeles de ce noi, cei de a IX-a eram numiți boboci. De asta...

Mi-am găsit clasa. Cele câteva fete de acolo erau foarte drăguțe și prietenoase. Am simțit că mă voi înțelege cu ele, poate că vom fi prietene foarte bune, nu doar niște colege. Așa și se va întâmpla...

Diriginta era o femeie drăguță, cam la vreo 50 de ani, dar foarte mămoasă. Ne-a condus în clasa noastră:

– E prea aglomerat, copii, haideți în clasă. E chiar prima pe dreapta cum intri din curte. O să vă placă, ne încuraja ea.

Clasa era în clădirea veche. Îmi plăcea. Colegii încă nu se adunaseră toți în clasă. Eram doar 16.

– Aşa e la început, ne explica doamna dirigintă. Nu găsesc clasa în prima zi. Mâine sunt sigură că ne vom cunoaşte cu toţii.

Andrei nu venise. Eram doar fete. Am încercat să mi-i alung din minte pe Andrei şi pe Radu.

M-am aşezat în bancă lângă o fată mignonă brunetă, cu ochii verzi. Avea o piele albă, la fel ca şi a mea, doar că la ea era mai evident contrastul, pentru că era brunetă. Părea să fie o persoană săritoare şi o vedeam candidata perfectă la cea mai bună prietenă. Aş fi putut să îi spun orice... bine, aproape orice. Dar era ceva! Nicio persoană nu îmi plăcuse atât de mult la prima vedere. Era un semn bun.

– Eu sunt Corina, se prezentă ea.

Îmi zâmbea larg şi chiar nu îmi părea prefăcută. I-am întors şi eu zâmbetul.

– Eu sunt Amy, încântată.

Şi ea era o fană a muzicii rock, avea tricou cu Iron Maiden. Eu venisem îmbrăcată cu un tricou negru simplu şi cu jacheta mea kaki pe deasupra.

Dat fiindcă noi două ne aşezaserăm în a doua bancă de la uşă, încă două fete s-au aşezat în spatele nostru, şi ele tot împătimite ale rockului.

Eu şi Corina ne-am împrietenit cu acele două fete. Ele păreau să se cunoască deja.

– Am vorbit în vacanţă, pe net, zise Maria, roşcata cu ochii negri.

Era vopsită, dar arăta foarte bine aşa.

– Da, răspunse Sandra. Nici nu ştiu cum am dat de ea.

– Şi eu am încercat să găsesc pe cineva de aici, de la filologie, dar nu am găsit decât un băiat.

– Pe Radu? întrebă repede Maria. E fostul meu coleg de generală. E foarte de gaşcă.

– Da, am observat, pare chiar ok, am spus eu.

– Şi cum arată? întreba Corina curioasă.

– E destul de înalt. Are părul lung, până la umeri, uşor buclat. E drăguţ, zise Maria zâmbind.

Am zâmbit, nu voiam să mai întreb nimic de el. Eram deja 4 fete rockeriţe, iar el, Radu, din descrierea Mariei, părea un tip foarte atrăgător. Cred că deja Corina era interesată de el.

– E drăguț, continuă Maria repede. Dar e cam ciudățel, o să vedeți, zise ea.

– Ciudățel sau nu, ne va fi coleg, zise Sandra. Sper să ne înțelegem.

Deja în clasă se formaseră câteva grupuri. Noi patru, în băncile dinspre ușă. Pe mijloc grupul fetelor „ador rozul" și încă câțiva risipiți prin colțurile clasei.

– O să fie un an grozav, am spus eu.

– Să fii sigură, îmi zâmbi Sandra.

– Copii, începu diriginta, nu văd de ce să vă mai țin azi. Ne vedem mâine la ora 13:00, tot mâine vă luați și manualele.

– Ne vedem mâine, am spus eu fetelor pregătindu-mă să plec.

– Stai, zise Sandra. Dă-ne ID-ul tău, mai stăm la taclale pe mess.

Îmi dădu un carnețel unde mi-am scris ID-ul. Apoi și Corina își notă pe telefon ID-ul meu.

– Îl iau de la Sandra, zise Maria zâmbind.

– Ok, mai vorbim. De obicei nu prea intru, așa că s-ar putea să vă dau add mai târziu, m-am scuzat eu.

Nu aveam chef să stau pe messenger.

– Bine, oricum ne vedem mâine, spuse Corina.

– Pa-pa! Mă bucur că v-am cunoscut, am spus eu sinceră.

– Și noi, ziseră Maria și Sandra într-un glas.

Corina veni după mine. Nici nu am observat când se îmbrăcase deja pentru plecare.

– Încotro o iei? Spre metrou? mă întrebă ea.

– A, nu. Merg cu troleibuzul.

– A, ce bine. Toată lumea merge cu metroul acasă, râse ea.

– Eu nu. Chiar dacă aș vrea să merg, nu am cum. Stau în Drumul Taberei.

– Ce tare! Și eu.

– Cam pe unde?

– La Orizont. Tu pe unde? mă întrebă ea vizibil înveselită.

– Păi, mai jos de Moghioroș. Deci mergem împreună, ce bine, am spus eu zâmbindu-i.

– Ce chestie cum ne-am găsit. Şi colege de bancă, şi de cartier. Mai rămâne să îmi spui că formaţia ta favorită e Iron Maiden.

– Printre favorite, am spus eu.

– Tot e bine, râse ea. Ce zodie eşti?

– Capricorn.

– Eu sunt Taur. Se pare că ne vom înţelege.

Mai ştiam eu pe cineva tot Taur, dar gândul la el mă enerva şi întrista totodată.

– Da, zodii de pământ. Cornute, am râs eu.

– Astea de pământ sunt cele mai puternice, zise ea.

– Serios? Credeam că cele de foc.

Se strâmbă teatral din nas şi îmi zâmbi.

– Nu, nici vorbă. Apa stinge focul, iar focul elimină apa. Focul şi apa nu au ce să facă pământului, aerul nici atât. De asta zodiile de pământ sunt cele mai puternice. Aşa le consider eu, râse ea.

– Îţi place astrologia, deci, am remarcat eu.

– La nebunie, răspunse ea.

– Pământul şi Aerul nu prea se potrivesc, nu?

– Nu, deloc.

– Mă gândeam eu, am spus eu încet.

– De ce? mă întrebă ea curioasă.

– Întrebam doar. Mama e...Gemeni, am minţit eu.

Mama era de fapt Leu, dar, ce mai conta...

– Şi nu te înţelegi cu ea prea bine, nu?

– Mă înţeleg destul de bine, doar e mama, am glumit eu.

– Eu mă cam cert cu a mea. E tot zodie de pământ, Fecioară, dar mă calcă pe nervi uneori.

– Te înţeleg perfect. Niciodată nu te poţi înţelege cu părinţii îndeajuns de bine, am râs eu.

– De acord, total de acord.

Îmi plăcea Corina, era de gaşcă, sinceră. Aveam să fim bune prietene. La fel şi cu Sandra şi Maria.

Acasă m-am trântit în pat. Era o senzaţie ciudată. Fusese prima zi de liceu. Nu era exact cum mă aşteptam, dar până la urmă a fost...acceptabilă. Mă simţeam străină în atâţia necunoscuţi, îmi era teamă şi mi-aş fi dorit din nou vacanţă.

Când am păşit cu pas nesigur în curtea liceului, printre atâția adolescenți, m-am gândit că fiecare are drama lui, bucuria lui, viață... Mă simțeam mică şi neînsemnată. Nu îmi doream să fiu observată şi aproape am reuşit. Am văzut câteva persoane întorcând capul după mine, unele au râs. Am crezut că râdeau de mine. Poate era aşa, poate nu era. Dacă aş avea de ales dintre a repeta acea zi şi a nu o repetă, cu certitudine aş alege să nu o repet, sub nicio formă.

Nu fusese deloc acceptabilă, fusese mai rău, mult mai rău de atât. Singurul element, sau singurele elemente care m-au făcut să mă simt cât de cât normal, au fost cele 3 fete pe care le întâlnisem. Aveam un sentiment bun în legătură cu ele, însă, în legătură cu Radu nu prea aveam un astfel de sentiment. Urma să se întâmple ceva, iminent... şi nu era ceva bun. Ceva în inima mea îmi spunea tot timpul „ceva nu merge, Amy, ai grijă, vorbeşte cu Andrei, este încă prietenul tău".

Mi-am amintit zilele de vară petrecute cu el. Ziua când mi-a spus că mă iubeşte, când m-a sărutat... Fusese atât de frumos, ca o poveste, un basm cu prinți şi prințese. Atunci am înțeles de ce îmi amintea melodia de la Sunrise Avenue, Fairytales gone bad, de perioada asta idioată, în care eram depresivă. La fel şi Victims of love, de la Good Charlotte. Şi eu, şi Andrei devenisem victimele acestui accident, care acum, numai frumos nu mi se părea, ci oribil, sfâşietor.

L-am sunat încă o dată. Credeam că avea telefonul închis, dar, suna. Mare mi-a fost mirarea când vocea lui Andrei a răspuns:

– Da, Amy.

– Ai răspuns, am spus eu şocată şi fericită totodată.

– Îmi pare rău că nu ți-am răspuns zilele astea...

– De ce nu ai venit la şcoală?

– Am venit, dar nu mai era nimeni din clasă...

– A... Mâine vii, da?

– Da...

– Andrei, îmi e dor de tine, vreau să vorbim, nu mai suport apăsarea asta pe care o simt în suflet, te rog, te implor. Eşti încă prietenul meu, am nevoie de tine. Ajută-mă.

Nu m-am mai putut abține, şi lacrimi fierbinți au început să îmi curgă pe obraji.

– Nu rezolvi nimic cu plânsul, Amy.

– Poftim? Eşti cumva sarcastic? Eu sunt distrusă şi tu îmi spui că nu rezolv nimic cu plânsul?

– Păi aşa e. Nu rezolvi nimic, mi-am dat singur seama de asta.

Însemna că şi el a plâns?

– Vreau să te văd, să discutăm. Dacă eşti încă prietenul meu, nu mă vei lăsa la greu.

– Dar tu, Amy, ce mi-ai făcut?

Nu ştiam ce să îi spun, m-am blocat.

– Aşa credeam şi eu, zise el după o lungă tăcere.

Îmi închise telefonul în nas. Am stat cu telefonul la ureche un timp, țiuind. Eram în stare de şoc. Nu voia să mă vadă, să vorbim, iar eu nu îmi mai stăpâneam cascada de lacrimi.

Iar eram singură, izolată, fără nimeni cu care să pot discuta. Plângeam întruna. Am realizat că lacrimile îmi sunt singurele prietene adevărate. La suferință, doar ele mă alinau, pe cât puteau şi ele. Şi ce sunt prietenii? Dacă înainte credeam că lacrimile îmi sunt duşmanii mei numărul unu, acum credeam că îmi sunt nişte duşmani atât de cunoscuți, încât mi-au devenit prieteni, pentru că asta sunt şi prietenii.

„Un prieten nu este nimic mai mult decât un duşman cunoscut", era un citat, spus de Kurt Cobain. Cât adevăr, câtă dreptate.

Oare era cazul să fug din nou de acasă? Nu, trebuia să înfrunt problemele, dar unde dracu' dispăruse curajul? Unde dispăruse mândria care trebuia să mă oprească să plâng?

Lacrimile încetară după acea cugetare. Nimănui nu îi păsa de vreo lacrimă de a mea, trebuia să îmi amintesc tot timpul ăsta.

Poate Andrei nu mă iubise, cum spunea el. Dacă m-ar fi iubit ar fi încercat să mă ajute. Cât despre mine, cred că nu îl iubisem vreodată ca un iubit, ci ca un prieten. Iubisem doar senzația de a fi îndrăgostit. Mama avea dreptate... Dar de ce *încă* îl voiam lângă mine?

Greu cu tine, greu fără tine... Adevărată vorbă.

Nu mă mai mişcasem de câteva ore din pat. Mă uitam la tavan, absentă. Nu mai simțeam nimic, nici că exist.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva visez. Aş fi vrut să mă trezesc din acel coşmar, părea să fie o capcană a iubirii. Dar şi realitatea mea în ultimele luni păruse o capcană a iubirii, pentru că nu iubisem cu adevărat. Mă întrebam din nou, cum e dragostea la prima vedere: Aveam să aflu peste atât de puţin timp...

Am fost trezită din non-existenţă de nişte ciocănituri la uşă. Credeam că deja sosise ora 5, iar mama să vină de la serviciu.

Dar, nu era nici ora 5 şi nu era nici mama.

– Andrei! am spus eu sărindu-i în braţe.

A zâmbit trist.

– Am venit. Ai avut nevoie de mine şi regret nespus că mi-au trebuit zile ca să realizez că nu doar mie îmi fac rău, ci şi ţie. Nu vreau să suferi din cauza mea, în fond, te iubesc.

M-am uitat în ochii lui cu teamă, dar spunea adevărul.

– Chiar mă iubeşti, am spus eu surprinsă.

– Da, dar nu cred că aş putea să spun acelaşi lucru despre tine.

– Andrei...te...ţin la tine, dar nu...nici nu ştiu cum să îţi spun.

– Of, Amy, speram ca ziua asta să nu vină, nu atât de curând, măcar.

– Poftim? am spus eu şocată.

– Ştiam, ştiam că tu crezi că mă iubeşti. Mă iubeşti, dar nu ca un iubit, ci ca un simplu prieten.

– Cel mai bun prieten, l-am corectat eu.

– În fine... Am ştiut de la bun început că aşa va fi, nu mă întreba de ce, pentru că nu înţeleg nici eu, doar...ştiu, am simţit.

– Dar îmi doream atât de mult ca tu să fii sufletul meu pereche, tu, nimeni altul. Şi eu parcă ştiam că nu suntem meniţi unul pentru altul, dar...

– Eu însă te iubesc şi nu voi mai iubi o altă fată cum te iubesc pe tine. De asta sunt sigur, la fel de sigur când zic că voi muri odată şi odată.

– Taci! am ţipat eu.

– E o comparaţie, ca să îţi dai seama... înţelegi.

– Da, dar atât de dramatică.

– Faptul că tu nu mă iubeşti cum eu te iubesc pe tine, e o dramă mult mai mare decât propria moarte. Moartea e doar un nou început, şi probabil, chiar şi după moarte tot te voi iubi.

– Nu vreau să mai aud nimic de moarte, de morţi, nimic legat de asta, am spus eu înfiorându-mă de teamă.

Nici nu voiam să mă gândesc la acest lucru. Ştiam că toţi oamenii mor, dar nu voiam să ştiu că Andrei va muri, cum nu voiam să ştiu că şi mama va muri. Era prea dureros pentru mine simplul gând.

– Sper că faptul că te iubesc, nu ne va împiedica să fim... doar prieteni, zise el oftând.

– Asta aş vrea să ştiu şi eu...

– Eu vreau să rămânem prieteni, poate cei mai buni.

– Şi eu. Până la urmă, suntem foarte aproape unul de celălalt, colegi. Nu vreau să ştiu că te am atât de aproape şi că suferi din pricina mea, Andrei. Încă ţin la tine, şi probabil niciodată nu voi înceta să te iubesc...

– Ca un prieten.

– Doar că atât, îmi pare rău. Dar, totuşi nu regret că a fost ceva între noi.

– Ştii cum se zice, zise el încercând să îmi zâmbească, nu regreta niciodată ceva care cândva te-a făcut fericit...

– Nu regret, Andrei.

– Să nu regreţi vreodată un astfel de lucru. Nu mă refer doar la mine. Sunt sigur că vor exista băieţi care te vor plăcea, se vor îndrăgosti de tine, la fel cum şi eu am făcut-o. E posibil să te desparţi şi de alţii, crezând la început, cum ai crezut şi la mine, că îl iubeşti. Vreau doar un singur lucru...

– Da?

– Dacă tot suntem cei mai buni prieteni, să îmi spui pe cine placi... iar eu ca băiat îţi voi spune care te merită.

– Cred că oricum îţi vei da seama dacă asta se va întâmpla. Dar dacă mă voi îndrăgosti de cine nu trebuie?

– Inimii nu-i poţi porunci, eu cred că înţeleg asta cel mai bine, râse el.

Făcea haz de necaz. Tot amuzant, dragul de el, iar eu eram cea care îi spulberase inima.

– Da, şi eu înțeleg. Dacă i-aş putea porunci, i-aş zice: Iubeşte-l pe Andrei! El este cel mai bun pentru tine, Amy, iubeşte-l, adoră-l!

– Ar fi prea frumos...zise el melancolic.

– Ar fi *ireal*.

– Ar fi exact cum au fost lunile astea, mai ales la început.

– Au fost atât de frumoase, încât au părut ireale, am spus eu cu lacrimi în ochi.

– Amy, te rog, nu mai plânge. Aşa a fost să fie...

– Acum e oribil ceea ce simt. E ca şi cum, soarele verii, al dragostei, ar fi fost răpit şi ascuns între norii de ploaie de pe cer. O furtună îmi face ravagii în inimă, în suflet, şi vreau să se oprească. Vreau din nou soare, vreau din nou să fiu fericită. Vreau acelaşi lucru şi pentru tine.

– După ploaie...

– ...soarele răsare, dar când, Andrei? Când?

– Cu cât aştepți mai mult, cu atât te vei bucura mai mult de căldura lui, spuse el uitându-se pe fereastră.

Ploua ca naiba. Un fulger m-a făcut să tresar.

– Dar nu e drept, am şoptit eu.

– Nimic nu e drept, nici măcar dragostea.

– Atunci nu vreau să mă îndrăgostesc vreodată, am spus hotărâtă. Te văd pe tine cât suferi.

– Suferința...hrana zilnică pentru inima mea, deja zdrobită.

– Nu mai spune asta. Şi apoi, poate o poți lipi la loc, am glumit eu.

– Dacă tu ai fi lipiciul, atunci aş putea să o repar, zise el întorcându-şi privire spre mine.

– Mă tem că asta nu e posibil, i-am spus eu necăjită.

– Atunci veşnic va rămâne aşa.

– Nu spune asta.

– Când ai spus cuvântul „pauză" zilele trecute, am simțit cum îmi îngheață inima. Văzându-te azi, şi vorbind cu tine, am simțit cum s-a spart în mii de bucăți, Amy.

– Nu, Andrei...

– Ba da. Urmează să se topească acele bucăți şi apoi să se evaporeze, până când nu va mai exista nimic. Voi uita peste mult mult timp că am avut vreodată o inimă, dar nu voi uita niciodată că tu mi-ai zdrobit-o.

Mă uitam la el ca la un nebun. Îmi era teamă de el, dar îmi era mai teamă de ceea ce îi făcusem eu. Dacă nu va mai fi capabil să iubească vreodată? Of Doamne, ce făcusem? Mă simţeam atât de vinovată. El îmi dăduse inima lui, iar eu îmi bătusem joc în cel mai urât mod posibil, iar el, avusese atâta grijă de a mea.

– Dacă aş putea, ţi-aş da-o pe a mea, Andrei. Nu am nevoie de ea, nu vreau să iubesc.

– Dar nici eu nu mai vreau. Deşi nu mai am o inimă, să ţii minte, că te voi iubi mereu. Îmi pare rău pentru tine, acum. Nu vreau să mă gândesc că ar putea să existe un băiat care ar putea să ţi-o frângă.

– Cred că şi asta se va întâmpla. Există o oarecare dreptate pe lumea asta, iar eu pentru că ţi-am zdrobit inima, merit acelaşi lucru.

– Hm, pufni el pe nas, propria-ţi inimă te va îngenunchea.

– Nu! am strigat eu. Nu se va întâmpla asta, nu voi iubi, iar dacă nu voi putea să îi poruncesc eu ei, atunci mi-o voi scoate din piept. Măcar ştiu că aşa nu voi mai putea iubi, şi nu voi mai suferi.

– Va fi şi mai rău, crede-mă, îmi spuse Andrei.

– Nu... ce-o fi, o fi. Mă las în voia sorţii.

– Vei fi ca o frunză, purtată de vânt.

– Atunci ce să fac? Oricum am un destin, ca toată lumea. Undeva e scrisă toată viaţa mea. Sunt doar o marionetă în mâinile lui Dumnezeu. El mi-a hărăzit fiinţa, viaţa, mi-a dat un suflet.

– Şi o inimă, completă atent Andrei.

– Mai bine nu mi-o dădea.

– Poate că nu. Să îţi mai spun ceva. Există persoane care o viaţă întreagă nu îşi găsesc dragostea. Prefer să ştiu că am o inimă frântă, dar măcar să îmi fi întâlnit Aleasa, care eşti tu. Există dragoste adevărată, dar în prea puţine cazuri, există între ambele părţi. Eu sunt fericit că am trăit experienţa asta, chiar cu riscul de a nu mai iubi vreodată. Poate voi mai fi cu alte fete, dar va fi doar ceva... fizic, carnal, zise el strâmbându-se, dar nu ceva spiritual cum a fost şi cu tine.

– Nu ai de unde să ştii.

– Ba sunt destul de sigur că nu voi iubi o altă fată. Cel mult o voi simpatiza, dar atât.

– Vom vedea în timp. Timpul vindecă răni, Andrei.

– Dar nu şi cicatrici.

Ah, câtă dreptate avea, fir-ar!

– Cred că discuţia se încheie aici, continuă el.

– Stai, încă nu ţi-am zis...

– Da?

Ce voiam să îi mai zic?

– ...cum a fost la şcoală. Am întâlnit nişte fete de treabă. Ascultă rock, ca şi noi.

– Drăguţ. Vor fi destui rockeri în liceu. E destul de bun.

– Şi, apropo, ştii câţi băieţi sunt în clasă?

– Câţi?

– 5.

– Ai cunoscut vreunul azi?

– Nu, am spus eu încruntându-mă. Au fost doar 16 fete.

– Aha...

– Ne vom cunoaşte cu toţii mâine, la liceu.

– Bun, făcu el.

– Hei, Andrei, înveseleşte-te, nu îmi place să te văd aşa. Vreau să fim ca înainte, ăăă, ca atunci la şcoală, când, ăăă, v-am făcut eu morală. Un prieten ca atunci. Să mă sprijini, să râdem împreună.

Se înveseli.

– Vino aici, Amy.

Ne-am îmbrăţişat.

– Prietenul meu, am zis eu chicotind.

– Prietena mea, râse el.

– Mai bine aşa, am spus eu. Aşa vreau să fim mereu. Să râdem, să fim fericiţi împreună. Până la urmă nu e prea mare diferenţa.

– Doar că nu ne...

– ...arătam afecţiunea, am completat eu repede.

Nu voiam să mai aud cuvântul „sărut".

– Exact. Hmm, ce zici dacă ne-am vedea mâine mai devreme la şcoală. La cât începem?

– La 12:30. Hai să ne vedem pe la 11:40. E bine?

– Perfect.

– Sunt acolo nişte băncuţe, deci putem sta acolo.
– Asta dacă nu mai plouă, zise el zâmbind. Mai ai CD-ul acela de la mine?
– Da, îl am chiar aici, am spus eu veselă.
Era pe birou, peste o carte de Radu Tudoran, Anotimpuri.
– Ştii că e o melodie ascunsă pe el?
– Ce melodie? am spus eu mirată.
– Bon Jovi – Always. Să o asculţi şi să cauţi şi videoclipul pe internet, îţi va plăcea...
Era din nou puţin trist. Cred că avea o oarecare semnificaţie acea melodie pentru el.
– Dar... am o întrebare. De ce ai ascuns melodia? Îţi promit că o voi asculta şi sunt absolut sigură că e minunată, dar, de ce?
– Poate pentru că... acum a sosit momentul să o asculţi. Ştiam eu de ce am ascuns-o, zise el încercând să zâmbească.
M-am uitat pe fereastră. Într-o parte a oraşului încă era înnorat şi ploua, iar în alta soarele ieşise şi strălucea printre picăturile de ploaie.
– Hmm...Nu cred că mai plouă mâine, Andrei.
– Dacă tu spui asta, te cred.

Capitolul 18
Dragoste la prima... vedere?!

La fel cum şi prognozasem, a doua zi, la liceu, am putut sta afară pe băncuţe. Era destul de răcoare, era septembrie până la urmă, dar apărea soarele din când în când dintre norii fumurii şi groşi ca lâna.

– Îmi place vremea, zise Andrei uitându-se la cer.

– E... drăguţă, am spus eu zâmbind.

– Nu îmi vine să cred că suntem liceeni.

– Nici mie, sincer. Când m-am văzut ieri înconjurată de atâtea persoane necunoscute, am crezut că voi avea un atac de panică.

Râse.

– Nu glumesc. A fost îngrozitor. Nu ai idee cum e să te simţi... ei bine... aşa cum m-am simţit eu ieri. Singură, abandonată, tristă...

– Dar azi nu mai eşti singură, nici tristă...

– Încă mă simt abandonată, Andrei, am spus eu oftând şi privind cerul cenuşiu.

Îmi era frig şi am încercat să mă încălzesc frecându-mi mâinile.

– Ia geaca mea, se oferi el. Mie îmi e cam cald.

M-am uitat urât la el.

– Pe bune, îmi e cald.

– Fie, atunci.

Îşi puse geaca lui peste umerii mei. A fost un gest cavaleresc. Era caldă geaca, m-am încălzit foarte repede. I-am simţit însă aroma şi mi-am amintit de vremurile de demult... adică din vară. Ciudat cum totul începuse vara, şi se sfârşise toamna. Toamna e deprimantă din cauza asta. Frunzele aurii şi ruginii se desprind din ramurile copacilor,

sunt purtate de vânt sau formează un covor. Eu priveam acum oamenii ca pe acele frunze. Ori erai ca grămada şi ajungeai să faci parte din acel mare covor, ori, ca altele, mai norocoase, mai altfel, ajungeai purtat de vânt cine ştie unde... dar şi o parte dintre acelea ajung tot în ţesătura strânsă de frunze.

Eu încă pluteam dusă de vântul rece pe căi neştiute. Rătăceam în căutarea fericirii, poate a dragostei. Aveam nevoie de ea, chiar dacă nu avusesem parte de dragoste adevărată şi doar îmi imaginasem că fusesem îndrăgostită.

Unele persoane cred că se pot îndrăgosti de mai multe ori. Eu nu cred. Cred că o singură dată te îndrăgosteşti în adevăratul sens al cuvântului. O singură dată în viaţă iubeşti. Celelalte dăţi, este doar prosteală, obsesie, pasiune... nimic de ordin spiritual, cum îmi plăcea mie să cred. Trist este că, îţi dai seama, mai ales în cazul meu, prea târziu că persoana pe care credeai că o iubeşti, se dovedeşte a nu fi sufletul pereche.

Dar cum aveam să îmi dau seama de dragostea adevărată, dacă eu eram orbită doar de lucruri ce ţin doar de fizic, şi nu de spiritual, ca săruturile... şi altele. Voiam o dragoste adevărată, să o simt cum se contopeşte cu absolutul.

Eram prea stresată de problema asta şi până la urmă, Andrei îmi spusese că simţi când apare „Alesul". Eu când eram împreună cu Andrei, aveam nişte dubii, deci, Andrei avea o teorie corectă. Trebuia să mă bazez pe asta, şi pe instinctul meu, fireşte.

– Amy!

Era Corina. Venea în fugă spre mine.

– Ce mai faci? mă întrebă ea bucuroasă.

– Bine. El este Andrei, am spus eu.

– Bună, zise ea zâmbind. Eu sunt Corina.

– Salut. Încântat, zise Andrei, însă nu prea încântat.

Corina se uită absorbită la Andrei. După privirea ei mi-am dat seama că îl cam... simpatizează.

– Am fost colegi, şi vom mai fi în continuare, am spus eu încercând să sparg gheaţa.

– Super! spuse Corina.

– Eu mă duc înăuntru, zise Andrei serios.

– Stai, ia-ţi geaca, am strigat eu după el.

– Ţine-o tu. Înăuntru nu mai am nevoie de ea.

– E foarte foarte, foarte drăguţ, spuse Corina.
– Da, este într-adevăr.
– Norocoasă! zise ea entuziastă.
– Norocoasa de ce? am întrebat eu mirată.
– Aaa, nu e iubitul tău?
– Nu, am zis eu încruntându-mă. Suntem prieteni. E prietenul meu cel mai bun chiar.
– Ooo. Drăguţ, zise ea. Credeam că e iubitul tău, geaca lui e la tine, şi...
– A fost doar un cavaler, am zis eu râzând. E foarte de treabă.
– O fi, dar nu prea a fost încântat de prezenţa mea.
– Are o perioadă mai proastă, l-am scuzat eu. Înţelegi tu.
– Am înţeles. Prietena lui l-a părăsit sau ceva asemănător.
– Da, cam aşa ceva.
Mă simţeam prost. Eu eram fosta lui prietenă.
– Pff, a pufnit ea. Ce idioată! Cine s-ar despărţi de un aşa băiat. E superb, şi ceva îmi spune că nu e ca toţi băieţii, misogin sau obsedat.
– Chiar aşa, ce idioată! am spus şi eu.
Tocmai Corina mă făcuse idioată, dar nu voiam să ştie că am fost cu Andrei.
– Eh, dar acum e singur, zise ea pe un ton care mă stresa.
De ce? Nu trebuia să fiu geloasă.
– Vrei să încerci ceva? am întrebat-o eu încercând să par veselă.
– Nu. E drăguţ, dar nu-i de mine.
– Ei, dar de ce? Eşti foarte drăguţă, de treabă, din câte observ, am spus eu zâmbindu-i timid.
– Neah, e drăguţ, superb, mai mult de atât, dar nu ne potrivim. Nu prea vreau să fiu cu un băiat din liceu, e destul de aiurea. Dacă te desparţi de el, e oribil să îl vezi zilnic şi ca să îl evit, mai mult mi-aş toca nervii, şi nu vreau asta.
– Fată deşteaptă! am spus eu admirativ. Dar dacă te îndrăgosteşti, şi el e chiar.. eu ştiu, perfect pentru tine?
– Gen, dragostea adevărată?
– Da, am spus eu fâstâcindu-mă.

– Amy, începu ea de parcă încerca să îmi explice că nu există Moş Crăciun, dragoste adevărată? În zilele noastre? Fugi de-aici! Asta există doar în filme şi cărţi. Nu cred eu că aş fi atât de norocoasă, ca să zic aşa, râse ea.

Eram destul de dezamăgită şi ea a observat asta.

– Scuze, spuse ea serioasă, nu am vrut să te dezamăgesc, dar pari o fată cu capul pe umeri, credeam că ştiu asta. Oricum, există şi...ăăă...minuni. Sunt cazuri. ăăă...în care... există şi iubire...adevărată...mda.

– Sunt cu capul pe umeri, dar asta nu mă împiedică să visez şi eu, nu? am spus eu încercând să par veselă.

– Nu te pierde în vise, Amy.

– Mă simt încă pe linia de plutire...

– Dragostea e de vină, râse ea.

– Să ştii că da.

Se uită la mine speriată şi mirată.

– Au, mmm, păi să revii printre noi, cât mai curând. Nu ne trebuie nouă iubire, şi chestii ca astea. Suntem nişte fete puternice, independente.

– Aş vrea să cred şi eu asta, Corina.

– Eşti cu moralul la pământ. Şi tu, ca Andrei, ai suferit tot din cauza fostului?

– Bingo!

Era confuză.

– Sper să vă reveniţi amândoi.

– Da, am nevoie de o îmbrăţişare, am glumit eu.

– Vino la mama, râse ea şi mă luă în braţe.

Parcă o cunoşteam pe Corina dintotdeauna. Era atât de bună, atât de glumeaţă şi mă simţeam foarte bine cu ea. Era un fel de... variantă feminină a lui Andrei.

– Nu te mai gândi la prostul ăla atunci. Poate vei găsi pe cineva drăguţ chiar azi.

– O da! Vreau să îmi găsesc dragostea adevărată chiar azi! am râs eu. Da, da! Ar fi grozav, dar stai! Nici eu nu vreau să fiu cu cineva din liceu.

– Fată deşteaptă, râse ea luându-mi vorba. Dar, cine ştie, poate chiar aşa se va întâmpla şi te vei îndrăgosti.

– Acum cine nu mai este cu capul pe umeri? am întrebat eu râzând.

– Heeei, orice e posibil.

Iar aceea vorbă...

Aş fi vrut ca nu chiar orice să fie posibil.
- Hmm, se încruntă ea, de ce zici asta?
- Nu ştiu, pur şi simplu aşa e. Nu e corect ca orice să fie posibil... Şi nu mă refer doar la subiectul „iubire”.
- Ai dreptate, zise ea după un moment de gândire.
Afară se întunecă dintr-odată şi începu să plouă.
– Oh, splendid, făcu Corina. Hai înăuntru.
– Drace! Mai aveam cam un sfert de oră, dacă nu mai mult până să începem orele.
– Stăm înăuntru. Fac cinste cu o cafea.
– Sună bine! Ce bine că avem aparatul acela acolo. Nu ştiu ce m-aş face fără cafea!
– Şi ţie îţi place cafeaua, Amy?
– Nu, am râs eu, dar o să îmi placă începând de azi.
– Ne va ţine treze la ore.
– Asta e partea rea.
– Da, râse ea.
– Partea bună care o fi? m-am întrebat eu mai mult retoric.
– Poate o să cunoaştem un băiat pletos drăguţ acolo, râse ea în hohote.
– Magnific! Ce n-aş da să îmi scald ochii în imaginea unui băiat frumos, cu părul lung, cam până la umeri, şaten, ciufulit, cu ochii mari şi căprui, care să mă fixeze.
– Ai imaginaţie, nu glumă.
– Da, mie îmi spui?

Cafeaua Espresso era delicioasă, dar mă făcuse să tremur.
– Eşti bine, Amy?
Probabil expresia feţii mele o îngrijorase.
– Cred că data viitoare nu îmi voi mai lua espresso. E prea tare pentru mine.
– Ah, făcu ea, trebuia să îţi spun de la început că ăsta e tare.
– Nu e nimic, am spus eu având încă paharul în mână.
Încă tremuram.
– Amy, mă duc până în clasă să mai iau nişte bani. Cred că şi mie mi-a făcut rău cafeaua, vreau un ceai de lămâie acum.
– Ok...

M-am sprijinit de calorifer. Am avut senzația că e cald dar era rece de fapt. Un băiat cu părul lung a trecut pe lângă mine, cred că voia să urce pe scări. Probabil avea clasa la etajul 1.

Dar, s-a întors spre mine. Venea spre mine?

– Bună, Amy! Sunt Radu, Radu Andreescu.

Mă băgase în seamă? Pe mine? Ura! Dar de ce eram atât de... stupid de în culmea fericirii?

– Bună, am spus eu nesigură pe mine.

Amy mă cheamă? Da, Amy. I-am întins mâna, iar el mi-a strâns-o. Îmi zâmbea, iar în acel moment am simțit că nu mai am pământ sub picioare.

Mai devreme când glumisem cu Corina, chiar descrisesem un băiat cu trăsăturile lui, dar o făcusem involuntar, parcă imaginea lui îmi era întipărită undeva adânc în minte, în subconştient. Parcă îl ştiam de undeva, dar de unde?...Ştiam că îl ştiu de undeva, eram sigură de asta... oare dintr-un vis? Da! Îl ştiam din *acel* vis...Era chiar el!

– În sfârşit ne-am cunoscut, zise el încă zâmbindu-mi binevoitor.

Dumnezeule ce zâmbet avea! Era perfect...în viziunea mea...

– O... ăăă... da, în sfârşit. Ce mai... ăăă... faci, Radu? l-am întrebat eu înghițind în sec.

– Eu sunt bine. Căutam clasa.

– E prima pe stânga, pardon, dreapta, cum intri din curte.

– A, mersi mult. M-ai salvat, zise el râzând. Tu, eşti bine? Pari cam, stresată, spuse el studiindu-mi fața.

– Mă simt perfect, am spus eu repede. Adică, mă simt rău, foarte rău, am băut nişte cafea şi cred că mi-a făcut rău, da, aşa e, am spus eu dând din cap.

– Oookay, zise el uitându-se la mine ca la o nebună. Bea un ceai, şi... te vei simți mai bine.

Şi plecă...ah, cât de frumos se unduia părul în urma lui. Şi cât de tare îmi bubuia inima în piept, ah, şi cât de îndrăgostită eram eu de el... ÎNDRĂGOSTITĂ?!?

Nici nu plecă bine, că veni Corina.

– Scuze că a durat atât de mult. Nu mi-am găsit banii şi a trebuit să cerşesc prin clasă câte 5 mii.

– Nu e nimic, am spus eu vrăjită şi uitându-mă în gol.

– Amy? Ce ai? mă întrebă ea plimbându-şi mâna prin faţa ochilor mei.

Şi eu aş vrea să ştiu de ce nu am avut nicio reacţie până când ea a pocnit din degete.

– Parcă erai în transă, zău, zise ea speriată.

– Corina, ştii când am râs noi mai devreme? Apropo de aparatul de cafea?

– A, da, râse ea. Ei hai nu-mi spune că ai dat de un băiat pletos, şaten şi cu ochii căprui.

– Nu doar atât, cred că m-am şi îndrăgostit de el.

Capitolul 19
VIAȚĂ „BANALĂ" DE ADOLESCENTĂ

— Te rog nu îmi spune că e chiar tipul care a intrat în clasă adineauri, zise ea aproape țopăind.

– Ba chiar el. El e Radu. A venit şi mi s-a prezentat. A venit la mine, la mine! Vai!

De ce mă purtam ca o proastă?

– Foarte tare! zise ea.

– Da, şi a zis „în sfârşit ne-am cunoscut!", poți să crezi?

– Uuu, dacă te place?

– Nu, ar fi prea, nu ştiu, nu cred.

De ce îi spusesem Corinei că mă îndrăgostisem? De ce aveam atât de multă încredere în ea? Aşa simțeam, la fel cum simțisem că m-am îndrăgostit de Radu.

– E na, zise ea. E incredibil, să vorbim de asta mai devreme şi acum să ți se întâmple. Incredibil. Eşti norocoasă.

Nu ştiam dacă era un motiv de bucurie, dacă stăteam să mă gândesc. Dar în acel moment, mă gândeam doar la Radu, îl vedeam în minte, cum trecuse pe lângă mine, simțind aerul rece ce venea dinspre el, pentru că venea de afară, din ploaie. Acum abia puteam să îmi dau seama cum arată, abia după, în acel moment, am fost prea fermecată de căpruiul atât de întunecat al ochilor lui. Avea părul ud, picurând pe podea. Asta îi dădea un aer... interesant, ca să nu zic al naibii de atrăgător. Avea o jachetă lungă, până la genunchi, neagră. Atât am putut să îmi amintesc, pentru că imediat după asta, am început să îi uit chipul.

Cum dracu' uitasem cum îi arată fața? Şi, de ce?

– Amy? Nu auzi? S-a sunat, hai în clasă.

– Scuze, cred că sunt cu capul în nori.
– Se observă, te uiți în gol, de minute întregi. Cred că nici nu ai auzit ce ți-am zis până acum.
– Îmi pare rău, mă gândeam la altceva.
– Radu?
– Da, Corina. Nu înțeleg cum s-a întâmplat asta. Abia aşteptam să îl întâlnesc şi eu, dar nu credeam că mă voi îndrăgosti de el.
Mi-a zburat gândul la Andrei atunci. Avea dreptate când îl suspecta pe Radu, pentru că „mă răpeşte" de lângă el. La naiba! De atunci ştia, de atunci...
Începuse deja „pedeapsa", iar eu nu îmi doream mai mult decât să îi spun lui Radu că îl plac, să îl fac să mă placă şi el la fel de mult cât îl plăceam eu pe el. Începusem să îl înțeleg pe Andrei, dar nu aveam de gând să aştept 5 ani până să facă Radu o mişcare, sau să se schimbe. În primul rând, liceul dura 4 ani. Ar fi fost o soluție dacă eu şi Radu am fi rămas repetenți, aş mai fi câştigat un an, dar nici chiar aşa... Trebuia să îi spun cât mai curând ceea ce simțeam pentru el, dar cum puteam să îl fac să mă placă? Dar dacă mă plăcea?
Când am intrat în clasă, l-am văzut pe Andrei în banca din fața mea. Vorbea cu Sandra şi Maria.
I-am pus geaca în cuier, iar când am întors privirea l-am văzut şi pe Radu, că se tot holba la mine. I-am făcut cu mâna şi i-am zâmbit. Cred că Andrei a văzut asta, pentru că a venit spre mine.
– Vreau să vorbim ceva. Deja am observat.
– Ce? l-am întrebat eu enervată pentru că mă tot împingea afară din clasă şi pentru că eram şi confuză.
– Dăăă, cred că doar eu cunosc privirea asta, sau o variantă mult mai slabă, ca să mă exprim mai bine. Îți scânteiază ochii, Amy. Deja te-ai îndrăgostit. Şi de ce tocmai de Radu?
Eram încolțită.
– De Radu? Doar îl... simpatizez.
Mi-am muşcat limba ca să nu zic „plac".
– Amy, nici nu încerca să mă minți. Te-am rugat să îmi spui, în caz că îți place de cineva, ai şi uitat? Deja ți-a şters creierul, idiotul ăla?
– Nu îi spune idiot, m-am răstit eu la el furioasă.

– Reacția ta îmi spune multe.

Ah, şi avea dreptate...

– Bine, nu ştiu cum s-a întâmplat, de ce tocmai azi, de ce tocmai cu Radu, şi de ce tocmai...eu. Da, am simțit că m-am îndrăgostit. A fost dragoste la prima vedere. Nici nu am putut să gândesc cât a fost lângă mine. Am simțit cum îmi fierbe sângele şi cum inima-mi sare în gât, în gât! Doamne... a fost... m-am abținut să zis „plăcut", groaznic, Andrei!

– De ce el? zise Andrei mult prea tare.

Chiar în acel moment a ieşit Radu din clasă uitându-se ciudat la mine şi Andrei.

– Amy, ai o fisă? mă întrebă el timid.

– Nu, nu are, zise Andrei furios trăgându-mă pe hol, spre ieşirea din curte.

M-am simțit prost şi pentru Radu şi pentru Andrei.

Afară ploua torențial, dar lui Andrei nu îi păsa.

– Andrei, de ce ai făcut asta?

– Nu e posibil ceea ce se întâmplă.

– De ce? am întrebat eu.

Deja eram fleaşcă de apă.

– De ce? întreba el. De ce? Tocmai vorbeam cu Maria şi Sandra, sunt nişte fete foarte ok, fără fumuri în cap. Sandra îmi spunea că suntem în clasă doar 5 băieți. Ştiam şi de la tine. Maria mi-a spus atunci că e în clasă cu un fost coleg, iar eu le-am zis că şi eu sunt în clasă cu o fostă colegă, cu tine. Au început să fie şi mai prietenoase când au auzit de tine. Am întrebat-o pe Maria de acest Radu. Ştiam că în vacanță vorbeai cu un băiat, cu el. Mi-a povestit că e un ciudat. La început am crezut că zice asta doar pentru că l-ar fi plăcut şi că din orgoliu zice ce zice, dar era chiar sinceră. Mi-a zis de nişte faze de-ale lui. Tipul e pur şi simplu în lumea lui, pare că nu îi pasă de nimic, pentru că chiar nu-i pasă. Am întrebat-o dacă i-a plăcut de el vreodată, în glumă desigur, dar ea mi-a răspuns foarte serioasă că i-a plăcut, dar a renunțat când a văzut că el nu e interesat.

– Păi da, mi se pare logic, am spus eu luându-i apărarea.

De ce îi păsa lui de asta?

– Nu, Amy, el nu a fost interesat de nicio fată până acum.

– Şi ce vrei să zici, că e...pe invers?

– Nu am spus că e homosexual, nu, doar că încă nu e interesat de fete.

– Ce discuţie ai avut tu cu Sandra şi Maria, să mai zici că băieţii nu-s bârfitori.

– Amy, e ceva serios. După ce l-am văzut pe tip, mi-am dat seama ce stereotip este. Popular printre fete, genul drăguţ, sociabil, înconjurat de admiratoare, care însă nu vrea vreo iubită, pentru că îi place să fie admirat, plăcut de toată lumea. Pe pariu că el crede că dacă va fi cu o fată, se va termina distracţia. Nu cred că vrea conflicte între fete, se strâmbă el, pentru că vrea să le mulţumească pe toate, sau să le dea doar senzaţia asta.

– Dar ce profil psihologic i-ai întocmit, am râs eu ironic. Bravo, Andrei, ţi-ai făcut temele.

– Amy, nu vezi că deja nu mai gândeşti? Nu te mai recunosc.

Avea dreptate, nici eu nu mă recunoşteam.

– Ajută-mă, am spus eu schimbându-mi brusc privirea. Simt cum pierd controlul. E prea puternic acum, e prea târziu, pentru că eu m-am îndrăgostit cu adevărat de el.

– Ai încredere în mine atunci.

– Am. Când vezi că plutesc prea sus pe norişori, ai grijă să mă readuci la realitate, ai grijă să nu depăşesc vreo limită... cu Radu. Cred că aş fi în stare de multe pentru a-l face pe el să mă remarce, să se îndrăgostească de mine.

– Acum e timpul să te trezesc şi să te duc în clasă. Suntem uzi leoarcă.

– Până la chiloţi, am râs eu.

Dârdâiam.

Haide.

Când ne-am întors în clasă, amândoi, uzi, cam 20 de perechi de ochi s-au îndreptat asupra noastră. El încerca să mă încălzească frecându-mi mâinile. Eu tot nu mă încălzeam. Această scenă i-a făcut pe colegi, mai bine zis, pe colege, să creadă că eu şi Andrei suntem un cuplu. Chiar şi Radu se uita la mine şi aş putea să jur că s-a uitat urât la Andrei, dar când şi-a întors privirea spre mine, am văzut flăcări în ochii lui căprui. Stătea sprijinit cu capul pe braţ, părul încă umed atingând banca. Avea privirea ca a lui Nero, când stătea la pândă. Mmm, ce bine arăta. Mi-aş

fi dorit să îi fi fost pradă... dar nu ştiam cu ce animal aveam de-a face, aşa că mai bine eram pe fază şi mă feream.

Profa încă nu venise. Presupun că aveam oră cu diriginta, dar nu mai sosea, deşi trecuseră 10 minute din oră. Începe să îmi placă Spiru Haret.

M-am aşezat în bancă lângă Corina care se uita la mine cu gura căscată.

– Ce ai făcut? mă întrebă ea enervată.

– Am stat afară, cu Andrei, am discutat.

– Afară? Pe ploaia asta? Glumeşti?

– Nu, altfel de ce aş avea părul ud? am râs eu.

– Observ, dar de ce tocmai afară?

– Nu ştiu, aşa...

– Andrei este cam...furios.

– E cam gelos.

Drace, îmi scăpase asta.

– Poftim? întrebă Corina derutată.

– Nu contează.

– Bine, zise ea şi mai derutată. Am văzut că Radu se tot uită la tine.

Urmă o pauză lungă.

– E, se uită. Poate se uită în direcţia asta doar.

– Poate...

– Vă deranjează dacă mă mut aici?

Era Andrei şi voia să se mute în banca din stânga noastră.

– Nu, a spus Corina.

– Da, am spus eu în acelaşi timp cu Corina.

– Deci pot să mă mut. Cred că o să şi unesc banca de a voastră. Aşa-i că nu vă deranjează?

– Nu, zise Corina.

– Ba da, am spus eu în acelaşi timp cu ea.

– Buuun, făcu Andrei. Ce ne vom mai distra în ore.

– Cred, zise Corina.

– Mda, mă rog, am zis eu plictisită şi iritată.

Se părea că prima oră nu o vom mai face. Poate aşa era prima zi de liceu, sau a doua, că prima fusese...nu mai contează cum.

Chiar când credeam că nu mai vine profa, uşa s-a deschis larg. Dar nu era o profa sau un prof, era chiar... Ruslan, băiatul din skate park, prietenul lui Andrei.

– Ce faci, băi Ruslane? îl întrebă Andrei înveselindu-se.

– Bine, am venit şi eu la şcoală, zise el privindu-mă. Nu ştiam că vom fi colegi.

– Pf, nici eu, am zis eu pufnind pe nas. Am văzut că e un anume Ruslan în clasa asta, dar chiar nu îmi imaginam că tu eşti hm. Mă rog, ar fi trebuit să îmi imaginez, nu ai un nume prea comun.

Ruslan îmi zâmbi în acel fel al lui care spunea multe. Am spus repede ceva, altfel momentul se anunța stânjenitor:

– Andrei, tu ştiai şi nu mi-ai spus? l-am întrebat eu ca şi cum aş fi glumit.

De ce nu îmi spusese?

– Păi nu ştiam nici eu. Nu îi ştiam numele de familie.

– Nici eu pe al vostru, dar când am văzut pe listă „Amy" mi-am închipuit că tu eşti aceea.

– Oo, oau, am spus eu cu răsuflarea tăiată. Super, deci... vom fi colegi.

– Grozav, o să fie un an marfă, zise Ruslan zâmbindu-i acum Corinei.

– Da, să sperăm, zise Corina serioasă.

Cred că nu îl plăcea pe Ruslan, de fapt, cred că nu prea îl înghițea.

– Nu îmi place tipul, îmi zise Corina în şoaptă la ureche.

– Nici mie, încă din vară era cu ochii pe mine deşi eram cu...

M-am oprit exact la timp.

– Cu cine? întrebă ea.

– Cu fostul, în fine.

– Aha.

– Stai lângă mine Ruslane, am unit băncile, zise Andrei.

– Aici şi voiam să mă aşez. Hmm, făcu Ruslan, doar 5 băieți suntem?

Atunci am observat şi ceilalți doi băieți care erau în ultima bancă de la uşă, chiar în spatele Mariei şi Sandrei. Nu ştiu dacă erau rockeri, dar erau simpatici. Amândoi aveau

părul ciufulit şi creţ, destul de lung. Cred că erau fraţi gemeni, pentru că semănau foarte mult.

– Da, doar 5, zise Andrei râzând.

– Şi câte fete? întrebă curios Ruslan privind printre fete.

Unele îi zâmbeau şi îşi dădeau coate între ele. Ce păpuşele!

– 23, am spus eu.

– Drăguţ, zise Ruslan admirând fetele.

– Da, foarte drăguţ, am spus eu imitându-i tonul.

Privirea mi-a fost agăţată de privirea lui Radu. Se uita la mine. De ce se tot uita? Când un băiat se uita insistent la o fată, înseamnă că o place...sau doar vrea să o enerveze. Aş fi vrut să optez pentru prima variantă însă.

Atenţia mi-a fost distrasă de diriginta care tocmai intrase în clasă.

– Bună ziua, copii, spuse ea veselă. Îmi pare rău că am întârziat, dar nu e nimic, următoarea oră o aveţi tot cu mine. Să facem prezenţa aşa ne vom cunoaşte între noi.

Scoase o agendă din geanta ei mare şi neagră. Încă nu aveam un catalog.

– Să vedem, Ababei Ruslan? Este?

– Prezent, zise Ruslan.

– Ura, am spus eu. Nu mai sunt prima la catalog.

– Eu sunt iar primul, drace! zise Ruslan amuzat.

– Ackner Amy? strigă diriginta.

– Prezent!

– Andreescu Radu?

– Prezent, spuse Radu.

Andrei i-a aruncat atunci o privire plină de înţelesuri, de parcă ar fi zis „– Mori nemernicule!".

– Andrei, i-am spus eu în şoaptă, trebuie să îţi zic ceva.

– Da, zise el tot în şoaptă. Ce e?

– Am vorbit cu Corina nişte chestii, dar nu vreau să afle sub nicio formă că eu sunt fosta ta iubită, sau ca tu eşti fostul meu iubit. E mai bine să nu afle nimeni. Spune-i şi lui Ruslan.

– Eu nu zic, dar lui Ruslan nu îi mai spun, nu cred că ar zice el oricum ceva de asta.

– Bine, sper să nu se afle.

– Şi eu sper, zise Andrei.

– Dovjanski Andrei? Este Andrei? întrebă diriginta privind printre băieți.

– Da, sunt, zise Andrei repede.

– Dovjanski te cheamă? întrebă Ruslan.

– Da, tata e jumătate polonez. Dar tu, Ababei?

– Tata e moldovean, râse Ruslan.

– A, zise Andrei amuzat. Bine că nu ai şi tu acel accent.

– Bine că nu, nu îmi plac moldovenii, chiar dacă sunt jumătate moldovean.

– Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o, am râs eu.

– Tu ce te bagi don'şoară Ackner? zise repede Ruslan. Ia zi tu ce nume e ăsta Ackner.

– Nu ştiu sigur. E de origine germanică, în orice caz, am zis eu dând din umeri.

Nu prea ştiam nici eu ce origine am. Nu mai întâlnisem pe nimeni cu numele de Ackner, sau Amy, poate doar în alte țări.

– Florescu Corina? întrebă diriginta.

– Aici, zise Corina ridicând mâna.

– Gănescu Mihai?

– Prezent, zise o voce din spate.

– Gănescu Octav?

– Prezent, zise o voce din ultima bancă.

Deci, da, erau frați.

– Hmm, avem gemeni în clasă, zise Corina zâmbind. Şi amândoi par foarte okay.

– Da, par liniştiți.

– Par, zise Andrei sarcastic.

M-am uitat urât la el.

– Ce? întrebă el amuzat. Nu am zis nimic. Aparențele înşală. Poate nu sunt liniştiți. Şi tu până în a VIII-a păreai liniştită şi eşti o bezmetică.

– A, o zici în sensul bun, văd.

– Fireşte, zise el zâmbind cuceritor.

Dacă mă îndrăgostisem de ceva la Andrei, atunci era zâmbetul lui care m-ar fi făcut să mă simt mai bine în orice situație. Zâmbetul ăla afurisit care mi-l afişa mă făcuse să îl iert de atâtea ori, era fantastic.

– Ionescu Casandra?
– Prezent, zise Sandra.
– Hei, am zis eu, nu ştiam că te cheamă de fapt Casandra.
– Eee, nu îmi place să mi se zică Casandra, mai scurt, doar Sandra, zise ea timid. Nu mă prea dau în vânt după numele meu.
– E foarte ok, zise Ruslan.
– Mersi, spuse Sandra roşind.
– Ivan Ana-Maria?
– Prezent, zise Maria.
– Şi tu? Te cheamă şi Ana, oau, zise Corina.
– Da, dar îmi place Maria, parcă mi se potriveşte mai bine.
– Şi Ana ţi se potriveşte, i-am spus eu, dar deja m-am obişnuit cu Maria.
– Ei, vedeţi? Ştiu eu ce zic, zise ea râzând.
Îmi plăcea grupul nostru, de la doar patru feţe se mărise la 6. Era de treabă şi Ruslan, doar că nu aş fi vrut să încerce ceva cu una din fetele pe care deja le consideram prietene.
– Hei, băieţi, zise Ruslan lui Octav şi lui Mihai. Veniţi şi voi mai aproape de noi, staţi chiar acolo în spate. Mutaţi-vă cu o bancă mai în faţă.
– Bine, zise Octav zâmbind.
Cred că se bucurau că îi băgaserăm noi în seamă, altfel ar fi stat acolo izolaţi. Până la urmă, în primele zile de şcoală se pun „bazele“ grupurilor, apoi, mai rar se „migrează“ la alte grupuri.
Care va să zică, acum eram 8 în grupul nostru.
– Eu sunt Mihai, se prezentă unul din gemeni.
– Iar eu Octav. Sper să nu ne încurcăm iar numele.
– Eu cred că e mai mult decât posibil să vă încurce numele, zise Maria, dar cred că v-aţi obişnuit.
– Da, zise Mihai. Mama zice să se tundă unul din noi scurt, aşa ar fi mai uşor să ne deosebească, râse el, dar niciunul nu se încumetă să se tundă. Avem avantaje când suntem încurcaţi unul cu altul, de exemplu când suntem ascultaţi. Eu mă pricep la istorie, iar Octav la biologie. Tot timpul când eram eu ascultat la biologie, Octav se dădea drept eu, şi aşa făceam şi la istorie.

– Ce şmecheri sunteţi, am râs eu.

– Păi şi dacă vă ascultă pe amândoi odată la aceeaşi materie?

– Nu am păţit asta până acum, profii nu bănuiau nimic, credeau că amândoi ştim la fel de bine materia, dat fiind că suntem gemeni. La liceu poate o să avem acelaşi noroc.

– Cred că o să râd când o să fiţi ascultaţi. Să îi fentaţi pe profi, aşa merită, zise Ruslan râzând tare.

Diriginta încă striga catalogul.

– Zanea Irina?

– Prezentă, zise o fată din prima bancă, micuță şi cu părul blond.

– Aştia suntem deci, zise diriginta. Sunteţi cu toţii nişte copii buni şi frumoşi, sunt sigură că ne vom înţelege bine aceşti 4 ani, ca o familie.

De ce fiecare diriginte părea să aibă acelaşi discurs la începutul anului? Şi în clasa a V-a, la fel sunase discursul fostei mele diriginte. Baliverne că vom fi o familie unită. Unită la ce? La chiul?

Credeam că o va ţine cu discursul acela plictisitor şi ridicol la nesfârşit, dar se sunase.

– Aleluia! zise Ruslan. Nu ştiu cât mai suportam. Ce plictiseală, fraților.

– Da, mie îmi spui, zise Andrei căscând.

– Noi mergem la magazin, spuse Sandra.

Maria şi Corina se duceau cu ea.

– Vin şi eu, spuse Ruslan.

Sandra deja începuse să zâmbească.

– Eu rămân, am spus eu căutând prin ghiozdan o bancnotă de 1 leu. Eu îmi iau un ceai de aici, sper că mai am 1 leu.

– Eu mă duc cu ei, zise Andrei. Vin repede. Nu face prostii, râse el.

– Vai ce nostim eşti, Andrei, am spus eu scoţând limba la el.

– Şi eu te iubesc, râse el.

– Hai du-te odată!

Degeaba căutam bani în ghiozdan, nu mai aveam decât o fisă de 50 de bani.

– Amy! Îţi dau eu o bancnotă.

Era Radu. Probabil mă văzuse căutând prin ghiozdan banii.

– Mersi, dar îmi trebuie doar o fisă.

– Nicio problemă. Am o fisă, spuse el căutându-se prin buzunare. Poftim!

– Mulţumesc frumos, am spus eu automat.

Doamne, nu puteam să mai gândesc când era Radu prin preajmă. Primul lucru care îmi venea în minte îl spuneam, dar de cele mai multe ori mă blocam. Nu ştiu cum am reuşit să îl întreb:

– Vrei să vii cu mine?

– Vin, observ că amicii tăi te-au cam lăsat singurică.

– Nu aveam chef să merg până la magazin.

– Aşa să fie? întrebă el uitându-se pe pereți şi zâmbind.

Era fermecător. M-am mulțumit doar zâmbindu-i timid.

– Sunt de gaşcă? mă întrebă el.

– Cine?

– Cei cu care stai tu. Pe unii îi cunoşti din câte văd.

– Da, pe Andrei şi pe Ruslan. Andrei e coleg din generală, iar Ruslan e prietenul lui. În vară mergeam prin Herăstrău şi mă dădeam pe skate, Ruslan e cel mai priceput.

– Hmm. Pare să fie skater.

– De ce spui asta? l-am întrebat eu.

– Se vede din atitudine.

Era răutăcios sau mi se părea?

– Mmm, a sunat destul de ciudat, ai spus-o ca şi cum nu prea îl agreezi.

– Ai punctat bine, zise Radu.

– Deci nu îți place Ruslan. Atunci, Andrei, el e mai... ok.

– Chiar aşa?

Andrei nu îl suporta pe Radu, uitasem întâmplarea de mai devreme.

– Radu, mai devreme tu mi-ai cerut o fisă, parcă? Cum de ai făcut rost de una?

– Am fost până la magazin să îmi cumpăr ceva. M-am ales la rest doar cu fise, dar tu nu ai văzut că am fost plecat, erai cu Andrei în curte.

– Da... am spus eu derutată.

– Ştiu că ne cunoaştem doar de... o oră, mai puţin chiar.

– Am vorbit toată vacanţa pe messenger, i-am amintit eu.

– Da, şi aş vrea să te întreb, e ceva între tine şi Andrei?

Hmm, cum aş putea să răspund la o astfel de întrebare?...

– Are vreo importanţă? l-am întrebat eu încercând să par evazivă.

– Se poartă ca şi cum vrea să te protejeze, dar e exagerat.

– A, da...

– A fost ceva între voi, nu-i aşa?

– Ok, m-ai prins, am spus eu învinsă.

De ce recunoscusem?

– Mă gândeam eu, ca băiat îmi dau seama de asta.

– Nu vreau să afle nimeni că am fost cu Andrei. Ruslan ştie, dar nu cred că va spune. Te rog să păstrezi secretul ăsta.

– Amy! Cu cine naiba să vorbesc eu despre asta? Sunt băiat, nu fată, nu discut. De fapt, nu prea am cu cine să discut chiar dacă aş vrea.

– Cu Maria poţi discuta, e fosta ta colegă până la urmă.

– Deja ţi-a spus, ha? râse el.

– Ce să îmi spună?

– Aaa, păi că am fost colegi. Nu contează. Nu ştiu dacă prin colegi înseamnă că suntem şi prieteni.

– A, am înţeles, am spus eu muşcându-mi buzele.

– Sper să fie cineva în liceul ăsta cu care să pot discuta.

– Radu, mă ai pe mine.

– Anturajul s-ar putea să te despartă de mine mai repede decât îţi închipui.

Despartă? Sunase atât de... ah, personal... intim.

– Nu îmi poate interzice nimeni cu cine să mă împrietenesc. Deja te consider un prieten. Am vorbit până la 3-4 dimineaţa, ore în şir despre o groază de subiecte. Eşti o persoană interesantă, Radu.

Îi mărturisisem că mi se pare interesant? Cât de idioată.

– Păi, zise el încurcat şi uimit de spusele mele, cred că suntem amici. Şi ca amici, vreau să te întreb de ce nu mai stai pe mess?

– A, nu prea mai... pot. Sunt obosită şi nu... prefer să ascult muzică la iPod, până adorm.

– Ce asculţi? mă întrebă el curios.

– Nirvana...

– Formaţia mea preferată. Ce melodie îţi place cel mai mult? În afară de Smells like teens spirit, normal.

Am răspuns fără să gândesc.

– Heart shaped-box.

– Buuun, zise el zâmbind.

Ah, dacă eram un iceberg până de curând, zâmbetul lui mă topea complet.

– Mie îmi mai place şi Lithium..

– ... şi Rape me

– Aia o ador.

– Şi eu, am spus.

Simţeam sângele cum îmi încălzeşte obrajii.

– Îţi mai iei ceai? întrebă el.

– A...da, sunt atât de aiurită.

– I feel stupid, and contagious! spuse el dând din cap.

Ah, ah, ah! Părul acela superb!

– Atunci poate ar trebui să stai departe de mine, i-am spus eu râzând.

– Cred că tu ar trebui să stai departe de mine, mă contrazise el zâmbind.

Sper că nu vorbea serios...

– Dar ştii cum se zice, urmă el, contrastele se atrag.

– Crezi că suntem atât de diferiţi?

– Eh, vorba vine, zise el privindu-mă în ochi.

Privirea aceea mă dezarma complet. De unde o cunoşteam?

– Cred că suntem diferiţi, continuă el.

– Dezvoltă, am spus eu nesigură.

– Păi, cred că vom continua discuţia asta mai târziu, spuse el plecând de lângă mine.

Abia după ce mi-am dezlipit privirea de la el, mi-am dat seama că Andrei apăruse cu o pungă de chipsuri lângă mine.

– În sfârşit, zise el.

– Ce? am întrebat eu enervată.

Îmi stricase discuţia cu Radu, drace!

– Credeam că nu mă mai vezi, nici tu nici Relu ăla.

De ce toți tipii geloşi fac chestia asta cu numele? Intenționat, fireşte. Par atât de penibili uneori.

– Radu vrei să spui şi să ştii că vorbeam cu el, am spus eu în culmea fericirii.

– Am observat şi eu asta, zise el ironic. Dacă ai ştii cum te uiți la el, zise el melancolic.

– Cum să mă uit? Normal.

– Numai normal nu te uiți tu la el, Amy.

– El nu a observat asta, aşa că nu am de ce să-mi fac griji.

– A, deci recunoşti că te uiți de parcă în următoarea clipă ai sări pe el.

Aş fi vrut ca şi Radu să aibă aceeaşi privire, nu m-ar fi deranjat, chiar deloc.

– Mă rog, am spus eu uitându-mă după Radu. Dar privirea lui ce îți spune?

– Nimic, în comparație cu a ta. Nu îmi spune nimic. Cred că abia te vede ca o prietenă, darămite ca altceva.

– Invidiosule! Nu pot să cred că eşti atât de gelos. E evident că nu îi sunt atât de indiferentă. Privirea lui îmi spune multe.

– Asta s-o crezi tu, Amy. Când eşti îndrăgostit nu poți da crezare unei singure priviri. Fiind în starea asta în care eşti tu, interpretezi totul în favoarea ta. Dacă vorbeşte cu tine, tu pe pariu crezi că o face doar ca să stea cu tine, pentru că te place.

– Şi dacă chiar aşa şi este? De unde ştii că nu mă place? Andrei, termină te rog, încerci să mă faci să... ştii ce? Eşti prea gelos că să îți dai seama că el e... nu mai contează, am spus eu furioasă.

– Deja ți-a blocat mintea? Hmm, aşa o să vezi şi tu cum e.

– Halal prieten ce eşti tu, i-am spus dându-i o palmă peste obraz.

Scena a fost surprinsă de Ruslan, de Maria şi Sandra. S-au uitat toți şocați la noi.

– Nu e ceea ce pare, am spus eu enervată la culme şi plecând ca o tornadă de acolo.

M-am dus în clasă. Am fost bucuroasă să o găsesc pe Corina discutând cu gemenii.

– Trebuie să îți spun ceva, i-am spus eu discret ei.

– Bine, hai lângă geam. Venim acum, treburi de fete, zise Corina zâmbitoare lui Octav şi Mihai.

– Ok, înțelegem, ziseră ei chicotind.

– Ce scuză mai e şi asta? am întrebat-o eu.

– Păi nu e o problemă de-a fetelor?

– Ba da, dar cine ştie ce vor crede ei.

– Ei şi tu acuma, Amy. Vor crede că vorbim de băieți, sau chiar de ei. Acum spune despre ce e vorba.

– M-am certat cu Andrei, apropo de Radu. E foarte ge.. pornit asupra lui, după ce a vorbit cu Maria de el. Dar chiar îl plac, a fost dragoste la prima vedere. Partea idioată este că i-am dat o palmă, nu am putut să mă controlez, am fost foarte furioasă. Maria, Sandra şi Ruslan au văzut scena Dacă vor crede...eu ştiu...?

– După o astfel de fază, cred şi eu. Poate vor zice că ești cu el.

La naiba, dacă Ruslan îşi dădea drumul la gură şi le spunea fetelor că am fost cu Andrei, sau că încă sunt? El încă nu ştia că ne-am despărțit.

– Nu, Corina. Dacă tot suntem deja aşa apropiate, ar trebui să le spun că îmi place de Radu, iar cu Andrei a fost o chestie involuntară pentru că mă enervase.

– E ceva destul de personal când dai unui băiat o palmă. Trebuie o scuză mai bună decât doar „am fost furioasă", zise ea încercând să zâmbească.

– Dar chiar a fost involuntar. Nu e nimic personal în asta.

– Da, Amy, dar ele aşa vor crede, că a fost ceva personal. O problemă, eu ştiu.

– Pff, am făcut eu.

– Las-o baltă. Adică poți să le spui că îl simpatizezi pe Radu, dar încă nu ştii dacă Sandra îl place, iar Maria a recunoscut că l-a plăcut.

– Fii serioasă! Maria nu îl place, iar Sandra îl place pe Ruslan. Se înroşeşte când el îi vorbeşte.

– Cred şi eu, e superb băiatul, dar pare puțin superficial.

– Poate o să-l cuminţească Sandra, am zâmbit eu.

– Lasă-i pe Ruslan şi Sandra, ce facem cu tine acum?

Chiar se implica. Bună prietenă!

– Cred că le voi zice până la urmă. Vorbim şi noi ca fetele, şi aşa aflăm cine pe cine place, am râs eu. Apropo de asta, Corina, am început eu privind spre gemeni, ce părere ai de Octav şi de Mihai?

– Sunt amuzanţi, dar îi încurc între ei.

– Vreau să zic, îţi place de vreunul?

– Nu ştiu... zise privind spre ei.

– Nu te mai uita la ei, am spus eu chicotind. Îşi vor da seama că de ei vorbim.

– Aşa e! râse şi ea. Cred că şi ei mă simpatizează, oarecum, zise ea pe un ton timid. Nu vreau să fiu cu nimeni din liceu, ştii de ce... dar ei sunt... altfel. Cred că singura problemă ar fi că sunt doi, şi nu unul. Îmi plac amândoi, râse ea, dar nu cred că îndeajuns de mult încât să fiu cu vreunul.

– Vom vedea, am spus eu.

Mi-am dat seama prea târziu că Radu era în clasă, în banca lui de la fereastră, ultima. Dacă auzise discuţia? Ceva la privirea lui m-a făcut să cred că auzise ceva. Imediat ce l-am privit, şi-a ascuns privirea de a mea.

La puţin timp, au intrat în clasă Sandra, Andrei şi Maria. Ruslan vorbea la telefon. Andrei se apropie de mine şi îmi întinse mâna:

– Pace? făcu el cu privirea de milog.

M-am uitat la el, iar el s-a apropiat de mine spunându-mi în şoaptă:

– Fă jocul, altfel fetele vor crede că palma a fost în urma unei despărţiri. Nu vrei să pici prost în faţa lor.

– Pace, am spus eu privindu-l cu ură.

– Aşa, zise el. De acum te rog să te stăpâneşti, nu pot să te mai scap. Le-am spus Mariei şi Sandrei că era o provocare.

– Ce scuză plauzibilă ai găsit şi tu, am spus eu sarcastică.

– Plauzibilă sau nu, ele m-au crezut. Ruslan însă nu m-a crezut, şi a trebuit să îi explic, sau mai bine zis, să îl aduc în prezent cu ştirile. L-am luat de-o parte şi i-am spus că ne-am despărţit de ceva timp, iar că acum îţi place de Radu. Trebuia să îi spun. Nu te uita aşa la mine.

Cred că mă uitam foarte urât la el. Îmi era greu să rezist impulsului de a-i da nu o palmă, ci un pumn în față, unul de toată frumusețea.

– Cum spuneam, i-am spus că îți place de Radu, altfel te-ai fi ales cu Ruslan pe cap, doar știi că te place.

– Rahat. Credeam că a început să o placă pe Sandra.

– Păi acum că știe că îl placi pe Radu, e posibil să răspundă avansurilor Sandrei.

Mă simțeam acum prost față de Sandra dacă Ruslan avea să fie cu ea, mai ales când știam că o face doar pentru că eu nu îl plac, altfel ar fi încercat ceva cu mine. Era destul de urât să fii varianta de rezervă a unui băiat...

– Pff, am făcut eu copleșită. Măcar știu că nu o să deschidă gura.

– Nu o va face.

– Hai în bancă, a venit diriga.

Următoarea oră a fost groaznic de plictisitoare. Diriginta ne-a pus toată ora să povestim unde am fost în vacanță, ce am făcut, ce am învățat, și alte nimicuri.

Mă mir că nu ne-a întrebat și ce pastă de dinți folosim, Doamne!

– Nu pot să cred că mai avem încă 5 ore, zise Corina căscând.

– Eu nu pot să cred că abia au trecut 2, zise Octav.

– De acord, zise râzând Andrei.

– Parcă a trecut mult mai mult timp, zise Maria. Parcă am fi aruncați într-o buclă a timpului.

– Nici nu vreau să mă gândesc, spuse Sandra terifiată. Vreau să ajung acasă mai repede. E cea mai lungă și plictisitoare zi din viața mea, mă jur.

– Haideți afară, în curte. Am poftă de o țigară, spuse Ruslan.

– Hai, am nevoie de o țigară, spuse Sandra.

– Nu știam că fumezi, i-am spus eu ei.

– Ocazional, îmi spuse ea zâmbind și aruncând o privire lui Ruslan, care se căuta în geacă de țigări și brichetă.

– Aaa, am înțeles, am spus eu zâmbind.

Sandra îmi zâmbi. Putea să nu zică nimic și să țină ascuns doar pentru ea secretul acesta, sau doar cu Maria, pe

care o cunoştea mult mai bine decât pe mine. Mă bucuram să ştiu că deja are încredere în persoana mea.

Aproape ieşiserăm toţi din clasă, dar mi-am amintit şi de Radu.

– Radu! l-am strigat eu. Vino puţin.

– Da, spuse el parcă abia trezit dintr-un vis. Ce e?

– Noi mergem afară. Pauză de... pufuleţi.

– Eu nu fumez, zise el.

– Nici eu, am spus nesigură.

Ştiam că nu fumez, dar eram nesigură de ce va zice el.

– Păi, de ce te duci atunci?

– Mă duc cu ei, le ţin... companie. Hai şi tu. Stai singur aici, te plictiseşti.

– Dacă tu mă inviţi, vin şi eu, spuse el zâmbindu-mi dulce.

Andrei nu a fost prea încântat să mă vadă cu Radu după mine.

– Vrei şi tu un fum? îl întrebă Ruslan întinzându-i ţigara.

– Nu mersi, zise Radu strâmbându-se la vederea ţigării. Să zicem că încerc să mă las.

– A, felicitări. Eu nu aş putea, sincer vorbind.

– Cred că şi de asta se numeşte viciu, Ruslan, am spus eu râzând ironic.

– Amy ştie, zise el aruncând acum mucul de ţigară şi strivindu-l.

– Credeam că nu fumezi, i-am spus eu lui Radu imediat ce am ajuns în clasă.

– Păi da.

– Mă refer, credeam că nu ai fumat.

– O perioadă am fumat, dar m-am lăsat. Şi să ştii că mi-a fost chiar uşor, zise el umflându-se în pene.

– Cum ai reuşit?

– Uşor. Nu mi-am mai cumpărat, am refuzat când mi s-a oferit. M-am apucat de fumat doar ca să dovedesc unor amici că mă pot lăsa după aceea.

– Interesant, am spus eu.

El era interesant, totul la el mă fascina.

– Nu vreau să ajung vreodată dependent de ceva, mai completă el.

Eu deja eram dependentă de el? Cum Dumnezeu atât de repede?

– Eu nu aş putea să renunţ la ciocolată, am glumit eu.

– Îţi vine să crezi sau nu, nu prea îmi plac dulciurile, zise el.

– Glumeşti?

– Deloc, Amy. Nu simt nevoia de dulce. Prefer fructele. Ce?

– De acord. Sunt mai sănătoase.

– Da, şi pe lângă asta evit să mănânc dulciuri pentru că am oroare de dentist.

– Deci eviţi cariile.

– Asta e şi ideea, râse el.

Avea un zâmbet minunat, perfect. Ar fi trebuit să fie interzis la cât de perfect era.

– Lăsând gluma la o parte, continuă Radu, ar fi posibil să devin dependent de ceva, spuse el ridicând privirea spre a mea.

Asta ce trebuia să însemne? De ce credeam că a făcut-o intenţionat? Se referea oare la mine?

– Ca de exemplu? l-am întrebat eu uşor speriată.

– Nu ştiu. Viaţa îţi oferă multe surprize.

– Nu îmi plac surprizele, am spus eu panicată.

– Atunci nu îţi place nici viaţa. Viitorul e surpriză, prezentul e o surpriză, totul e o surpriză. Dar surprizele nu sunt întocmai plăcute...

– Ba îmi place viaţa, dar nu îmi plac surprizele.

De ce spusesem că nu îmi plac? Şi de ce continuam să cred cu dârzenie acest lucru? Până să aducă el vorba de surprize, îmi plăceau.

– Cui nu îi plac surprizele? râse el.

– Cred că mie.

Se uită la mine puţin mirat.

– În cazul ăsta, aminteşte-mi să nu îţi fac vreodată vreo surpriză, spuse puţin uimit.

Era ironic? Sau ştiind că nu îmi plac surprizele voia doar să îmi facă pe plac? Ori nici una, nici alta...?

– Ei, îmi plac surprizele, dar cele plăcute îți dai seama. Doar că majoritatea surprizelor pe care le-am avut au fost... dezamăgitoare.

– Atunci mai bine nu risc, râse el. Depinde de tine dacă sunt dezamăgitoare sau plăcute. Cu siguranță cel sau cea care a încercat să te surprindă în vreun fel a făcut-o cu intenție bună. Să nu uiți că totuși intenția contează.

– Mda, intenția contează, am spus eu îngândurată, dar și consecințele.

Mi-am amintit atunci de niște zile petrecute cu Andrei când îmi adusese flori, iar eu mai mult m-am supărat pe el... Dacă era misogin...

– Amy! Vino puțin pe hol.

Era Corina.

– Da, am spus eu imediat ce am ieșit din clasă.

Lângă ea erau Sandra și Maria.

– S-a întâmplat ceva? le-am întrebat eu speriată.

Nu puteam să îmi ascund teama, pe chipul lor nu citeam ceva întocmai... plăcut. Asta părea să fie genul acela de surpriză neplăcută. Dar cu ce aveau să mă surprindă?

– Tu îl știi pe Ruslan de mai demult, zise Sandra. Cum e, știi tu, ca băiat?

– Greu de spus, Sandra.

Nu voiam să o dezamăgesc tocmai eu. Care va să zică, eu eram cea aducătoare de... surprize neplăcute.

– E cam aventuros, am continuat eu.

– Asta cred și eu, zise Maria.

– Dar poate s-a mai cumințit, am glumit eu.

– Nu știu, Amy, zise Sandra abătută. De când l-am văzut mi-am dat seama că îl plac, prea mult chiar. Eram sigură că și tu o să zici asta.

Era necăjită, al naibii de mult chiar.

– Îmi pare rău, am spus eu afectată sincer de situație. Te înțeleg. Uite, dacă te ajută cu ceva și eu m-am îndrăgostit de cineva și deja mi-am dat seama că voi avea de suferit de pe urma lui și al celor care nu prea îl suportă am spus eu aruncându-i o privire plină de înțelesuri Corinei.

Ea îmi făcea semne să nu spun, dar a trebuit să o fac.

– Nu și tu, Amy, zise Maria. Nu de el.

– Ba da, Maria.

– Ce tot ziceți acolo? întrebă Sandra la fel de tristă.
– Îl place pe Radu, răspunse Maria.
– Of, Amy, acum putem să ne luăm de mână, râse trist Sandra.
– Poți să o mai spui o dată, am încercat eu să glumesc.
– Şi tu ce o să faci? mă întrebă Sandra.
Maria aştepta cu nerăbdare răspunsul.
– Cred că nimic, deocamdată.
– Nu poți face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o şi eu, Amy, zise Maria melancolică.
– Cum adică aceeaşi greşeală?
– Credeam că ți-a spus Andrei, doar sunteți cei mai buni prieteni.
– Doar dacă suntem cei mai buni prieteni, nu înseamnă că îmi zice orice. Poate a omis, în orice caz.
– Îți spun eu acum atunci, zise Maria. Treaba e că eu l-am plăcut pe Radu, foarte mult, de când eram încă micuți. Doar că nu i-am spus niciodată.
– Credeam că i-ai spus, am întrerupt-o eu.
– Nu, am crezut că şi-a dat seama, am făcut multe chestii. L-am invitat la filme, la concerte. Nu a venit niciodată. La început m-am supărat, după aceea am aflat că el nu prea iese. Are prietenii lui, care presupun că sunt la fel ca şi el, doar că... nu am reuşit de nicio culoare să îi intru pe sub piele. Ce am făcut eu, era evident. Trebuia să îşi dea seama că îl plac. Dar, după mult timp de încercări, şi iar încercări, am renunțat. Am gândit problema la rece, ca şi cum nu aş fi fost eu eroina acestei poveşti de dragoste inexistente, râse ea amar, şi am realizat că nu mă place, altfel ar fi încercat şi el ceva, sau ar fi acceptat să iasă cu mine, dar cum nu...
– Au! am făcut eu strâmbându-mă. Şi totuşi ai trecut peste.
– Sper. Recunosc că mai simt ceva în mine care intră în alertă când îl văd, dar acel ceva dispare pe zi ce trece.
– Nu e dureros că acum ştii că şi o altă fată îl place? am întrebat-o eu încurcată.
– Nu, o parte din mine vrea să îl vadă supus, iar cealaltă... cred că deja a devenit rece.
– Şi acea parte din tine care vrea să îl vadă... supus, ce sfat îmi dă?

– Să încerci să vorbeşti cu el, mai ales când el deja te cunoaşte şi stă cu tine prin pauze. Încearcă să îl cucereşti şi când vei crede de cuviinţă, spune-i tot ce simţi pentru el. Poate dacă aş fi făcut asta, altfel ar fi fost situaţia, dar trecutul rămâne trecut, nu mai pot schimba ceva. Dar...

– Dar, ce, Maria?

– Nu încerca să o faci prea târziu, altfel îţi va fi din ce în ce mai greu. Crede-mă...

– O să văd ce voi face. Deocamdată nu pot să gândesc.

Deşi nu puteam să gândesc, găseam un lucru idiot de-a dreptul să îi spui unui băiat că îl placi. Preferam să fiu eu cea cucerită, nu să cuceresc. Poate din cauză că eram şi prea laşă sau timidă la capitolul băieţi. Cu excepţia lui Andrei...

Sandra privea în gol. Era absentă de la discuţia noastră.

– Sandra? am strigat-o eu.

– Da? răspunse ea având aceeaşi privire.

– Cred că nu e cazul ca deja să te întristezi. Ruslan cred că te place. Când te vede îţi zâmbeşte şi...

– Serios? sări ea plină de speranţă.

– Da, oarecum, zise Corina.

Uitasem că era şi ea acolo.

– Cred că şi-a dat şi el seama că îl placi. Aşteaptă şi vezi ce se întâmplă, dar nu fi prea impacientată, nu cred că îţi va propune ceva prea curând. Nu a trecut nici o săptămână de când vă cunoaşteţi, îi zise Corina Sandrei.

– Ai dreptate. Până una alta, cred că o să aştept, zise bucuroasă Sandra.

Sandra şi Maria se duseră în clasă. Rămăseserăm doar eu şi Corina.

– Cât despre tine, Amy, începu Corina.

– Da?

– Eşti o idioată, râse ea. Dar o idioată care e posibil să fie fericită cu cel pe care-l place. Ai auzit ce a zis Maria, a încercat să îi intre pe sub piele, dar nu a reuşit. Tu deja eşti foarte apropiată de el. Ai şi încercat deja să îl „lipeşti" grupului nostru, zise ea făcând ghilimele în aer. Cred că ai cam reuşit.

– Prietena ta idioată îţi mulţumeşte pentru că ai îmbărbătat-o.

– Cine se aseamănă se-adună! Sunt o idioată mai mare ca tine.

– De ce?

– Eu m-am îndrăgostit de doi!

– Cred că glumeşti, am spus eu uimită.

– Ba deloc, îmi place şi de Octav şi de Mihai.

– O, Doamne, am spus eu căscând gura ca o toantă.

Asta chiar mă făcea o fraieră şi mai mare decât Corina.

– Ciupeşte-mă, altfel o să cred că visez, i-am spus eu Corinei întinzându-i braţul.

Mă ciupi de mână, tare, foarte foarte tare. Foarte apropiat de insuportabil de tare.

– AUUU!!! am ţipat eu frecându-mi braţul.

– Acum eşti convinsă că nu visezi.

– Eşti nebună? M-a durut al dracului de tare.

– Nu sunt nebună, râse Corina. Doar idioată.

Am început amândouă să râdem. Am intrat în clasă râzând ca două apucate.

– Ce aţi păţit, măi fetelor? întrebă una dintre colege. Parcă aţi fi drogate, râse ea.

– Păi ce, nu suntem? răspunse Corina încercând să pară serioasă.

– Aţi înnebunit de tot, zise fata brunetă şi cu ochelari.

Glumea doar. Asta m-a bucurat. Cred însă că arătam ca nişte drogate. Radu se uita când la Corina, când la mine şi râdea pe înfundate în bancă, cu mp3-ul în urechi. Ce uşor îi era lui să nu îi pese de nimic!

Adevărul este că nici eu, nici Sandra, sau Maria, nu aveam cine ştie ce probleme. Erau legate de băieţi. Ai naibii băieţi! Ne luaseră minţile.

Nu îmi doream să cred că ajunsesem genul acela de fată preocupată doar de viaţa socială şi iubiţi. Nu!

De când viaţa mea era... aproape normală, apropiindu-se de un tipar? Eram o simplă adolescentă îndrăgostită de un băiat care încă nu ştia acest lucru, sau poate îl ştia dar nu îi păsa. Aveam prietene cu care îmi petreceam pauzele la liceu, pe viitor chiar şi timpul liber, weekenduri la cumpărături. Aveam prieteni cu care mergeam dacă voiam în skate park şi mă dădeam pe skate. Aveam haine care îmi plăceau, dar pe care le purtau încă alte sute de fete.

Mă simțeam bine în tricourile mele cu trupele favorite şi în converşii negri. Cu siguranță alte mii, sute, milioane de fete aveau o viață ca a mea.

Dacă prin normal înțelegeam în acel moment banal, atunci aş fi vrut să redevin anormală. Ai grijă însă ce îți doreşti, că s-ar putea îndeplini. Mai curând decât îmi imaginam aveam să aflu pe pielea mea cum e să fi cu adevărat anormală...

Până atunci, trebuia să îmi duc viața care mie mi se părea complicată, cum şi altor fete li se părea.

– Amy? Mă auzi? Te-am întrebat dacă poți să îmi dai telefonul tău pentru un mesaj. Amy?

Era nimeni altul decât, desigur, Radu. Eram încă în starea mea de visare.

– A, da, scuză-mă, eram în altă... parte, am răspuns eu uitându-mă prin clasă. Da, telefonul, poftim.

Râse.

– Încă unul care se află în lumea lui.

I-am zâmbit timidă, nu mai eram în stare să articulez cuvinte atunci.

– Mersi de telefon. Am rămas fără credit, zise el puțin jenat.

– Nicio problemă, se întâmplă.

– Da, mai ales când cea mai mare parte a timpului ți-o petreci dând mesaje.

– Şi eu care credeam că navigând pe internet.

– Asta e a doua, zâmbi el.

Am aşteptat să trimită mesajul. Abia după ce îl trimisese şi îmi dăduse telefonul mi-a dat prin cap că poate are o iubită şi că ei îi trimite mesaje. Ar fi fost groaznic. Ar fi fost mai mult decât groaznic, ar fi fost... sfâşietor pentru mine.

Degeaba m-am uitat prin mesajele trimise, avusese grijă să şteargă mesajul. Dar dacă totuşi nu îşi dădea mesaje cu o posibilă iubită, cu cine tot comunica el prin acest mod?

Nu am avut timp să reflectez asupra acestui lucru. Începea următoarea oră.

Astfel au trecut şi următoarele ore, zile, săptămâni. Toate au părut la fel, desprinse ca din viața unei adolescente normale. Aveam constant sentimentul că aceea nu era

viața mea. Nu vreau să zic că îmi mergea rău, din contră, mă simțeam bine, dar lipsea ceva.

Cu Andrei totul era bine. Eram prieteni, însă existau momente, mai ales când rămâneam singuri, când o atracție bizară între noi doi se făcea simțită. Aş fi vrut uneori să sar pur şi simplu la gâtul lui, să îi sar în brațe şi el să mă îmbrățişeze, să mă sărute. Tânjeam după momentele acelea în care pasiunea era noua mea rațiune, şi nu mintea. Nici o zi nu a încetat acel sentiment, dar nu devenea nici mai puternic.

Maria începuse să aibă o pasiune secretă pentru Andrei. Doar mie îmi spusese, nu şi Sandrei ori Corinei. Nu îndrăznea nici de această dată să îşi mărturisească sentimentele. Andrei nu dădea semne să observe cum că Maria l-ar plăcea. Nu îmi spunea nimic, de nicio fată, în cel mai fericit caz, îmi povestea cum îl abordează diferite fete prin liceu. Ce scuze patetice aveau:

„– Nu te supăra, dar ai cumva un frate geamăn? Pentru că pauza trecută el mi-a furat inima!"

Sau pur şi simplu:

„– Hei, frumuşelule, ai un ID?"

Pe lângă aceste abordări, depăşite după gustul lui, dar şi pentru al meu, mai erau acele priviri ale fetelor mai dure. Erau şi câteva rockerițe îndrăgostite de Andrei, dar Maria era singura care-l merita, şi nu spun asta doar pentru că era una dintre cele mai bune prietene ale mele, bineînțeles că nu, dar pe Maria, Andrei o simpatiza cel mai mult. Apoi urma Corina, pentru inteligența sa, ultima fiind Sandra. În concepția lui, cine îl plăcea pe Ruslan nu era decât o persoană superficială.

– Nu e aşa, de câte ori să îți spun? îi explicam adesea.

– Mă rog, asta e părerea mea, dacă îți spun că nu prea îmi place mie de ea, tu crezi ce vrei.

Şi o lăsam baltă după o asemenea discuție. Era încăpățânat ca un catâr. Şi eu la fel.

– Zodiile sunt de vină, îmi tot spunea Corina.

Corina încerca din răsputeri să îşi dea seama de cine este de fapt îndrăgostită, de Octav, sau de Mihai? Încă nu putea să îşi dea seama. Degeaba cunoştea ea toate zodiile, toate compatibilitățile. Dacă erau gemeni, erau aceeaşi zo-

die, aveau acelaşi ascendent. Corina era dată peste cap de acest aspect.

Însă, tot încerca să facă imposibilul, şi anume să mă convingă pe mine că poate exista dragoste între Balanțe şi Capricorni. Făcea asta doar pentru că era prietena mea, fireşte.

– Nu e asta! Chiar aveți şanse! Tu şi Radu vă potriviți. Spiritual tu îl înțelegi şi el la fel. Asta e tot ce trebuie! Să vă înțelegeți.

– Nu e adevărat, mai sunt şi altele, îi spuneam eu. Să ştii că apreciez mai mult sinceritatea, Corina. Faci asta doar pentru că suntem prietene.

– Mă jigneşti prin asta, Amy, zicea ea cu fața ei tristă. Când e vorba de dragoste, nu prea se mai ține cont de zodii.

– Dacă tu ai zis asta, atunci te cred, râdeam eu.

– Vorbesc foarte serios. Când se întâmplă să te îndrăgosteşti, adevărat, depăşeşti toate barierele. De ce să vedem în zodii un impediment?

– Nu văd, îi ziceam eu păstrându-mi calmul. Nu are nicio legătură, sau poate are una mică. Eu şi Radu nu ne potrivim oricum, altfel am fi fost împreună până acum.

– Aici nu sunt eu de acord, se amestecă Andrei.

– Mda, acum mă înnebuniți amândoi.

Cam aşa sunau unele dintre micile noastre discuții. Foarte complicate, nu? Da, sigur...

Sandra era fericită... în ignoranța ei. Îmi părea rău de ea, deşi ar fi trebuit să mă bucur. Era singura dintre noi implicată într-o relație, cu Ruslan. Era fericită, credea că el o iubeşte. Adevărul este că Ruslan putea să fie uneori foarte convingător. Andrei însă ştia că Ruslan încă mă place. Ruslan mă plăcea încă de când eram împreună cu Andrei. Când avea să înceteze?

– I s-a pus pata pe tine, râdea Andrei când mă conducea acasă.

Atunci puteam să vorbesc cu el orice, la şcoală era puțin mai rezervat.

Sandra era doar alinarea lui Ruslan. Nu mă lăsa inima să îi spun că Ruslan o foloseşte doar. Nu era treaba mea, până la urmă, sau a lui Andrei, aşa că am tăcut.

Cu Radu, situația era gri combinată cu roz. Ce culoare iese dintre gri și roz? Un gri-roze? Sau un roz murdar gri? Undeva pe acolo.

Treaba este că erau zile când vorbeam, apoi urmau săptămâni când nu ne vorbeam. Abia dacă ne salutam, deși eram colegi, iar uneori chiar petreceam pauze întregi împreună.

Se reapucase de fumat, iar eu eram cea care avea întotdeauna o brichetă bună la mine. Eu nu fumam, dar aveam bricheta din motivele mele. Adică Radu, doh!

Era ca și cum ceea ce se întâmplase în ziua precedentă, discuții despre muzică, ce albume au mai apărut, sau mici bârfe despre lumea din liceu, dispăreau următoarea zi.

Nu mi se părea anormal că uneori nici măcar să nu ne salutam. Dar nici lui nu părea să îi pese...

Am spus că nu îmi părea anormal, pentru că mă obișnuisem, dar asta nu însemna că nu mă durea. Și durea, durea tare...

Era exact tipul de băiat pe care îl caracterizase Andrei la începutul anului. În primele 2-3 săptămâni, a stat cam tot timpul în clasă. Apoi, ca prin minune, l-am văzut afișându-se cu o gașcă de băieți destul de bizari, care aveau ceva din el. Grupul de fane de câte 5-6 fete, diferite în fiecare pauză, îi urmau orbește pe culoarele liceului.

Piesa de rezistență a fost când, într-o zi de noiembrie, Radu a venit cu chitara la școală. Brusc, toată lumea din liceu s-a adunat la parter, să îl audă pe Radu și pe prietenul lui de la 9 C, Paul, cât de extraordinar cântau la chitara acustică.

Am înțeles atunci că o parte din mine îl urăște pe Radu. Îl ura, pentru că știa că uneori acel băiat mă punea în situații penibile.

De ce trebuia să vorbesc cu el atunci când i se năzărea lui? De ce nu puteam să îi spun fără nicio apăsare:

– Azi nu am la mine bricheta. Cere și tu uneia dintre fanele tale ridicole!

Desigur că nu puteam să îi spun asta, aș fi părut geloasă. Dar și eram!

Cum e Doamne, posibil, să și iubești să și urăști o persoană în același timp? Andrei încercase să îmi răspundă, dar tentativa lui slăbuță de răspuns, m-a făcut și mai confuză:

– E o linie subțire între dragoste și ură. Iron Maiden au o melodie cu numele ăsta.

– Da, știu. Dar nu mă ajută cu nimic ceea ce mi-ai spus.

Nici Corina nu reuși să îmi răspundă, nici Maria sau Sandra. Mama fu însă singura care mă înțelegea, nu știu cum, dar chiar o făcea, făcându-mă să mă simt mult mai bine:

– Conștiința ta îl urăște, pentru că știe că nu îți face bine prezența lui, din cauză că ești îndrăgostită de el. Inima însă continuă să îl iubească în ciuda acestor impedimente, deoarece conștiința care îți spune să nu îl mai iubești, face inima să îl dorească și mai mult, făcându-l interzis. Ai înțeles ceva? mă întrebă mama puțin buimacă după toate cele spuse.

– Da, mama, cred că am înțeles și ce nu ai înțeles tu, am râs eu trist.

Așa și era, am înțeles mai multe decât înțelese ea. Avea dreptate.

Eram deja în decembrie. Jur că nu mi-am dat seama când a trecut atât de mult timp, și atât de repede. Terminaserăm cu tezele. Eram tot prima din clasă cu notele.

– Ești o tocilară! râdea Maria.

– Ba nu sunt, mă apăram eu.

Evident glumeau. Știau că nu mă omor cu învățatul. Prindeam din clasă, când eram atentă. Era ușor, mult mai ușor ca în generală.

Veneam la liceu nu ca să învăț, ci pentru a mă distra cu gașca mea. Principalul scop era însă Radu. El era motivul pentru care plecam atât de veselă la liceu. El era motivul pentru care zâmbeam, motivul care mă ținea în viață. Și prietenii contau, dar dacă nu ar fi fost Radu, nu știu cum m-aș fi simțit. Incompletă e cuvântul, dar eram așa și când era el prin preajma mea.

E oribil să iubești pe cineva în secret, văzându-l înconjurat de fete, de lume. Era atât de sociabil, de popular. Aveam impresia că nu mă compar cu el, deloc. Era superb, cânta la chitară și... era misterios. Mă fermeca.

– Ce dracu' vezi la el? mă tot întreba enervată la culme Corina. Nu e așa de drăguț, de fapt, e chiar urâțel. Numai

părul ăla lung e de el. Sondajele arată că 97% dintre băieții pletoşi, fără preţioasa lor podoabă capilară, ar fi urâți. El este unul dintre ei. Are aşa o faţă de...porc!

– Nu e adevărat. El face parte din categoria de 3 %. E superb!

– Of, Amy, acum vorbeşte „îndrăgosteala“ din tine.

– Da, da, cum spui tu...

În ultima zi de şcoală, nu a apărut la liceu. Era ultima zi din an când îl mai puteam vedea. Am fost dezamăgită cumplit, dar trebuia să mă aştept la asta. Doar eu şi restul prietenilor mei am apărut prin curtea liceului. Am stat puţin, în jur de o oră la o ţigară şi am plecat înapoi acasă.

M-am bucurat când Corina a plecat cu Octav şi Mihai prin Cişmigiu. Începusem să mă întreb dacă nu cumva amândoi s-au îndrăgostit de ea, cum şi ea se îndrăgostise de ei doi.

Ruslan era cu Sandra, şi păreau mai fericiți ca niciodată.

– Mi-a spus că are impresia că o iubeşte, îmi zise Andrei în troleibuz.

– Serios?am întrebat eu şocată.

Auzeam bine?

– Da. Ce e şi mai incredibil e că a spus-o cât se poate de sincer. Am observat că s-a schimbat de când e cu ea. Nu mai e aşa superficial. Cred că m-am înşelat în privința Sandrei. A făcut din Ruslan un băiat afectuos, înţelegător.

– Vezi că se poate? am spus eu râzând. Sandra e fată deşteaptă.

– Este, mă aprobă el. Nu aş putea zice acelaşi lucru despre Maria.

– De ce? am întrebat eu speriată.

Oare îi spusese...?

– Mi-a cerut sfatul, mai bine zis mi-a povestit de tipul pe care îl place. Mi-a zis că e din liceu, dar nu şi ce clasă. Nu am insistat, am zis că e treaba ei. În fine, mi-a zis că a realizat de curând că îl iubeşte, cu adevărat. I-am spus că la capitolul ăsta nu prea mă descurc, dar a zis că nu contează. S-a îndrăgostit de un tip care e îndrăgostit de altcineva. Ciudat e că tipul ăsta nu e cu fata pe care o iubeşte, pentru

că şi ea iubeşte pe altul. Nu înțeleg cum a aflat ea toate astea, dar în fine.

Credea că e vorba de el? Şi de unde ştia Maria că Andrei e îndrăgostit? Ştia că e îndrăgostit de mine? De unde putea să afle? Putea Ruslan să îi fi spus Sandrei, iar Sandra să îi spună Mariei?

– Şi cum ziceam, urmă el, nu vrea să îi spună. Eu i-am spus că ar trebui să îi spună, dar ea spune că nu rezolvă nimic cu asta.

– Eu cred că e fată deşteaptă. Aşa mai are speranțe, i-am spus eu.

Am oftat amândoi.

– Amy, tu ştii ceva legat de asta?

– Da, mă tem că da, Andrei.

– Atunci spune.

– Nu pot să cred că nu ţi-ai dat seama de cine e vorba. E evident. Ţi-aş fi spus asta ca să văd ce reacţie ai.

– Stai...Ce? mă întrebă el derutat.

– O, haide! Tu eşti tipul de care e îndrăgostită.

– O, Doamne...

Nu mai zise nimic.

– Spune ceva! i-am spus eu nervoasă.

Tot nu răspunse. Se uita în gol, fără expresie. Parcă suferise un şoc.

– Mai eşti acolo? l-am întrebat eu plimbându-mi mâna prin faţa ochilor lui.

– Da, zise el.

– Zi ceva!

– Nu ştiu ce să zic, spuse el uimit.

– Ceva, orice, hai Andrei.

– Chiar nu ştiu ce să zic.

– Andrei, am spus eu puțin prea tare.

Lumea din troleibuz şi-a îndreptat brusc atenția asupra discuției noastre.

– Fata asta te place, prostovane, şi tu nu zici nimic?

– Da, dar...

– Niciun dar, am spus eu furioasă. E pusă în aceeaşi situație ca şi tine în urmă cu mult timp. Nu vreau să îți amintesc acele vremuri, dar trebuie să faci ceva. Nu îi frânge inima. Şi aşa Radu a făcut-o să sufere. Dacă i-ar fi spus, poate nu ar fi suferit aşa mult, ar fi avut o şansă. Vreau ca

tu să îi dai o şansă. Gândeşte-te că şi tu ai avut o şansă cu cea pe care o iubeşti. Fă asta de dragul meu.

– Nu îți dai seama ce îmi ceri. E ca şi cum eu te-aş ruga să fii cu... cu un tip care te place, dar tu nu îl placi pentru că îl placi pe Radu.

– Nu e acelaşi lucru.

– Ba e tot ceva sinonim.

– Sinonim?

– Da, sinonim.

– Situaţie sinonimă, auzi. De când inventezi noi sintagme, Andrei?

– Nu e o sintagmă.

– În fine, ce-o fi!

– Maria mă place, zise el hipnotizat. Şi eu o credeam singura cu picioarele pe pământ.

– Este cu picioarele pe pământ, dar asta nu înseamnă că nu poate să iubească. Credeam că tu ştii cel mai bine cum e cu îndrăgostitul. Crezi că ea a vrut să se îndrăgostească de tine? Crezi că eu am vrut să îl iubesc pe Radu? Tu ai vrut să te îndrăgosteşti de mine? Nu cred...

– Amy...

– Nu, Andrei, nicio Amy. Acum că ţi-am spus asta, trebuie să acţionezi într-un fel. Fata asta a suferit destul, nu vreau să o răneşti şi tu.

– Nu vreau să o rănesc pe Maria, nu merită, dar...

– Nu, Andrei, niciun „dar", gata! Ori îi spui că o placi, ori îi explici cu frumosul că nu puteţi fi împreună, dar tu vei alege prima variantă.

– Nu aleg, zise Andrei.

Asta ce mai însemna?

În prima zi de vacanţă nu am făcut nimic altceva decât să reflectez asupra timpului scurs. Începusem liceul, eram liceană. Aveam tot ceea ce îşi putea dori o adolescentă, în afară de un iubit, adică pe Radu. Uitasem cam toată perioada aceea urâtă din şcoala generală, dar nu şi fuga la mănăstire.

Mă gândeam la Maria, călugăriţa, încă aveam brăţara de la ea, undeva în cutia de bijuterii. Am căutat-o şi mi-am pus-o la mână. Nu pot explica, dar după mult mult timp, acel fuior de lumină alb-aurie m-a înconjurat şi mi-a produs

un sentiment de bine, de linişte. Era o conexiune bizară între mine, Maria şi mănăstire.

Trecuse parcă o veşnicie de atunci. Începând din acel moment îndepărtat, de la acea fugă, viața mea a luat o întorsătură şi bună şi rea. Cam la mijlocul tuturor acelor schimbări petrecute în personalitatea şi caracterul meu, mă simțisem cel mai bine. Îmi era dor de vară. Speranța începuse să mă părăsească şi chiar mă întrebam cum aveam să îmi petrec viața, având în vedere că nu voi fi iubită de cel pe care eu îl iubesc. Trecuseră aproape 4 luni. Trebuia să facă ceva dacă mă plăcea, nu?

Dacă nu făcuse, ei bine, trebuia să mă împac cu sentimentul. Andrei oare se împăcase cu ideea? Că nu va mai fi niciodată cu mine?

Dar şi Andrei se schimbase. Nu în bine, din păcate, era tot mai absent şi abătut. Încerca să pară fericit în prezența mea, desigur, dar...cu cât încerca mai mult, cu atât eşua mai lamentabil, dacă există grad de comparație pentru acest cuvânt, şi nu prea cred că există.

Ce lipsea din viața mea?... Radu? Dacă aş fi fost cu el, aş fi fost încă o adolescentă îndrăgostită cu un iubit care crede că o iubeşte, iar după nu-ştiu-cât timp el se va îndrăgosti de alta. Mai bine nu...

Drama? Drama nu lipsea. Umorul? Nici el, mă distram cu fetele aproape tot timpul, nu exista o zi cu ele în care eu să nu râd cu lacrimi de ceva, de obicei de lucruri mărunte. Iubirea? Da, dar... să zicem că nu numai ea.

„Am nevoie de Andrei." mi-am spus eu în gând.

Nu mare mi-a fost mirarea când el m-a sunat.

– Pot să vin la tine? Mă plictisesc la mine.

– Nu cumva îți e dor de mine? l-am întrebat eu încercând să par uimită.

Eram doar teatrală. A început să râdă.

– Şi asta.

– Bine, Andrei, te aştept.

Nici nu am închis bine telefonul, că deja suna la interfon.

Cum de ajunsese aşa repede?

– Eram în fața blocului la tine, explică el timid.

– Ahaaa, am făcut eu.

Am început să râdem amândoi şi ne-am îmbrățişat.

– Mi-a fost dor de tine. Îți vine să crezi sau nu, chiar înainte să mă suni, mă gândeam la tine.

– Te cred. Nu ştiu de ce, dar parcă între noi ar exista un soi de... telepatie?

– Da, un soi de telepatie, am râs eu.

– Simțeam nevoia să vorbesc cu tine... Nici nu mai ştiu de când nu am mai venit aici...

– Din vară, am spus eu privind pe fereastră.

Tocmai ce începuse să ningă.

– A trecut ceva de atunci, zise el trist.

– Da... prea mult.

Mai mult răspunsesem unei întrebări din mintea mea, sau a lui Andrei. Prea mult de când nu mai... Până la urmă, relația noastră ținea de trecut.

– Dă drumul la TV, zise el. Să ascultăm ceva muzică.

– Sunt numai porcării. Numai minimal, dance, bleah, am făcut eu scârbită.

– Dă pe Vh1, acolo e muzică ceva mai bunicică.

Era o melodie din anii '80. O ştiam de la radio, nu îi ştiam videoclipul, dar nu am fost curioasă să îl urmăresc.

– Şi...am încercat eu să dezvolt o discuție, ce mai faci?

Sună mai degrabă ca o întrebare pusă pe messenger. Ce mai faci? Ce mai zici? şi alte prostii menite să întrețină sau să lege... o discuție.

– Nu ştiu, bine, cred. Tu?

Am evitat să îi răspund, dar până la urmă, am spus exact ce gândeam.

– Îmi e dor de tine.

Se uită la mine mirat.

– Mă tem că nu înțeleg.

– Ba înțelegi, am spus eu. Îmi e dor de tine.

Încă se uita la mine mirat.

– Andrei, mă gândeam la multe înainte de a mă suna tu. Îl iubesc pe Radu, da, dar nu voi fi niciodată fericită cu el. Cu tine voi fi fericită.

Se uită la mine de data asta şocat.

– Dar cum poți fi fericită lângă cineva pe care nu îl iubeşti? mă întrebă el curios.

– Nu poți, dar pe tine te iubesc.

– Pun altfel întrebarea, cum poți iubi două persoane în acelaşi timp?

– Pot.
– Dar nu egal, Amy, şi nu la fel.
– Andrei...
– Amy, ţii la mine ca la un prieten, chiar tu ai zis, Radu este marea ta iubire, zise el strâmbând din nas. Şi ţi-am respectat sentimentele, dar nu vreau să fiu acelaşi lucru care a fost Sandra pentru Ruslan.
– Dar o iubeşte acum.
– La început a fost vorba de egoism.
– Insinuezi că sunt egoistă?
– Da, zise el hotărât.
– Nu îţi dai seama că şi tu ai fi fericit?
– Oau, parcă am vorbi de afaceri aici, nu de dragoste.
În situaţia de faţă, am fi ieşit amândoi în câştig dacă ne-am fi împăcat. Mda, începea să semene a afacere...
– Andrei, am spus eu apropiindu-mă de el.
Eram faţă în faţă. Puţini centimetri ne despărţeau.
– Amy, nu...
– Ba da. Te iubesc. Încă te iubesc. Nu mai suport.
– Nici eu, Amy, dar nu...
Atenţia ne-a fost atrasă însă de melodia de la TV. Era Avril Lavigne, cu piesa When you're gone.
– Nu îmi spune că asta e doar o întâmplare, am spus eu privindu-l adânc în ochi.
– E exact ceea ce simt eu, zise el mişcat.
– Şi ceea ce simt eu.
– Amy...
– Da, Andrei.
– Te iubesc...
Nu am mai aşteptat să termine ce avea de zis. L-am sărutat. Buzele mele demult tânjeau după un sărut, după Andrei. Aveam nevoie de el ca de un pahar de apă rece într-o zi toridă. Poate chiar mai mult de atât...
Nu s-a împotrivit, nici nu avea cum dacă mă iubea. Mâinile lui se încleştaseră în jurul meu; mă ţinea atât de strâns încât abia mai puteam respira, iar eu aveam mâinile prinse în părul lui blond.
Îi crescuse mult, îl avea cam până la linia bărbii. Era... apetisant. Parfumul lui mă zăpăcea. Sărutul devenea din ce în ce mai pasional, mai pasional ca niciodată.

Pentru o clipă Radu mi-a intrat în gânduri. Tot pentru o clipă am crezut că pe el îl sărut.

L-am îndepărtat pe Andrei de lângă mine. M-am simțit mult prea vinovată ca să mai zic ceva. Era ca şi cum deja îl înşelasem. Cum putusem să fac o asemenea greşeală?

– Nu trebuia să facem asta, a spus el încurcat.

– Nu, nu trebuia.

Drace, nu numai față de el greşisem, ci şi față de Maria, prietena mea. Fusesem o scorpie, cum putusem să fac asta? Mă transformasem oare într-o nemernică egoistă? Nu, Doamne, nu!

– Să zicem că asta nu s-a întâmplat, a spus el.

– Dar s-a întâmplat, a fost real.

– Amy, voiam să îți spun, când m-ai întrerupt, urmă o pauză de câteva secunde, că te iubesc, încă, dar că nu vreau să ne împăcăm. Radu este un motiv, Maria este iar un motiv.

– Aşa este, am spus eu respirând repede. A fost ceva, pe moment, îmi pare nespus de rău, nu ştiu ce a fost în capul meu.

Scuzele erau însă de prisos, mai ales în acest caz.

Începuse o altă melodie, de la Goo Goo Dolls, Iris. Iar o simplă coincidență?

– Poate nici eu nu ar fi trebuit să vin. E şi vina mea.

Andrei asculta melodia atent.

– Credeam că vom discuta, sau că... nu ştiu. Nici eu nu m-am gândit, ah, ce idiot am fost.

– Nu e vina ta. Mă faci să mă simt şi mai prost zicând asta. E doar vina mea.

– Bine, e vina ta, doar a ta.

Nu mă ajuta deloc...

– Mda, mersi, am spus eu cu jumătate de gură.

– Oricând, cu plăcere, glumi el.

Acum doar încerca să destindă atmosfera. Aş fi vrut să reuşească, dar nu reuşea să mă facă să mă simt deloc mai bine.

– Apropo. Am vorbit cu Mihai. Mi-a zis că părinții lui sunt plecați de revelion la munte şi se întorc abia pe 3 ianuarie. El şi Octav organizează acolo o petrecere. Ne-au invitat pe mine, Maria, Sandra, Ruslan, Corina şi pe tine. Am înțeles că mai vin câțiva din liceu. Paul de la 9C e fost

coleg de generală cu ei. E şi el invitat, zise Andrei nu prea încântat.

– Paul? Tipul şaten şi înalt? Care cânta cu Radu la chitară pe hol, la liceu?

– Da, el.

– Nu ştiam că sunt prieteni...am spus eu puțin enervată.

– Sunt amici. Nu putem să facem o petrecere numai noi 8 în ditamai căsoaia.

– Mda, şi sunt sigură că Paul o să vină cu gaşca lui.

– Da, da, în frunte cu domnul Radu, zise Andrei furios la culme.

– Dă-l dracu' pe ăla. Eu nu îi suport pe ceilalți. Paul e cam prostovan el aşa...

– Să îi vezi pe ceilalți 2. Mai e încă unul Dragoş, metalist, dar e un drogat. Celălalt ciudat e Iulian. Se crede şi el mare chitarist. I-am găsit într-o zi la etajul 1, înşirați toți 4 pe jos şi cântând la chitară.

– Mirobolant, n-am ce zice, am spus eu ironică.

– Să vezi câte fete erau adunate în jurul lor, frate. Sunt nişte idioți, vor doar să atragă atenția. Pff... Sunt rockeri de două feluri: cei de treabă, cărora le place muzica bună, şi mai sunt cei care suferă că ascultă şi cântă muzică bună. Au aere în creier, de parcă ei ar fi deasupra tuturor pentru că sunt mari rockeri.

– Aici ai dreptate, ăia chiar suferă cu chitara, se cred mari şi tari.

– Îți jur dacă te înțeleg, Amy, zise Andrei dezgustat.

M-am uitat urât la el.

– Nu te înțeleg deloc. Eşti conştientă că Radu e un idiot, dar totuşi îl placi. Cum vine asta?

– Of, Andrei, crede-mă că şi eu aş vrea să îmi dau seama.

– Chiar crezi că îl iubeşti, mă refer, adevărat? Cum te... făcu o pauză.

Da, încă mă iubea.

– ...cum te iubesc eu pe tine...?

Am stat o clipă pe gânduri.

– E complicat. Uneori am senzația că dacă nu îl mai văd câteva zile nu ne mai vorbim, nu mă mai gândesc atât de des la el.

– Ochii care nu se văd, se uită, zise Andrei necăjit.

– Da, exact. Dar când îl văd după ceva timp, sunt în culmea fericirii. Prea fericită doar pentru că îl văd. Când vorbeşte cu mine, abia dacă pot să îi vorbesc, trebuie să mă chinui să spun două vorbe şi mai tot timpul mă simt foarte aiurea când discut cu el. De parcă aş fi... inferioară. Sentimentul ăsta mă distruge, pentru că mă face să cred că niciodată nu voi fi cu el, pentru că nu sunt destul de bună pentru un aşa băiat ca el. Când îl urăsc, îl urăsc cu toată ființa mea şi în mintea mea e doar un alt băiat prost. Uneori nici nu mai îmi dau seama ce simt.

– Nu e dragostea ta adevărată.

– Atunci ce e? Andrei, spune-mi, ce e asta? De ce mă gândesc neîncetat la el? De ce e singurul care mă face să mă simt cum mă simt? Când îl văd mă încearcă sentimente opuse. Ce înseamnă asta?

– Amy, e o obsesie.

– Nu e o obsesie. Îl iubesc...

– Nu îl iubeşti, Amy. O singură dată în viața iubeşti.

Din privirea lui mi-am dat seama de spusele lui, de tăria cu care le spunea, încât, pentru o clipă, Radu mi-a dispărut din inimă, de parcă niciodată nu mi-o străpunsese. Pentru numai o clipă însă...

– Atunci el e cel pe care îl iubesc. Nu văd cum aş putea să iubesc pe altul mai mult decât pe el.

– Sau să îl urăşti, zise Andrei ironic. Şi când erai cu mine nu credeai că poți iubi pe altul, şi uite că s-a întâmplat. Şi m-ai iubit... într-un fel, se fâstâci el.

– Of, of, of...

– O întrebare... ultima, sublinie el. Fericirea pe care ți-o provoacă este mai mare decât nefericirea?

– Nu, am spus eu repede, dar sincer.

– Aha, făcu el. Bun. Nu îl iubeşti, vei vedea asta în timp.

– Timpul hotărăşte în problema asta, deci. Trece aşa repede.

– Asta e bine, mai puțină suferință.

Am început să râd.

– Da, Andrei. Suferință, hrana mea zilnică.

– Nu mai cita din contemporani, râse el.

– Nu o voi mai face.

30 decembrie. O zi până la revelion şi tot o zi până la ziua mea. 15 ani. Încă un an s-a scurs, îmbătrânesc. E cam trist când la 15 ani simţi că îmbătrâneşti. Dar pentru mine e ok, cu cât voi fi mai bătrână sper că voi fi şi mai înţeleaptă şi că voi înţelege mai multe despre viaţă şi iubire.

Până ieri, doar Andrei şi Corina ştiau că ziua mea e pe 31 decembrie la ora 12 noaptea. Acum ştiu cam toţi care vin la petrecere. Va fi „revelionul lui Amy". Andrei mi-a spus că Octav şi Mihai deja au comandat un tort mare, cu etaj. Sper să fie de ciocolată.

Sper însă, că tortul va fi singura surpriză. Nu îmi plac cadourile, mă fac să mă simt prost. E de-a dreptul enervant să ştii că vreo 7-8 persoane îţi cumpără cadouri şi tu nu faci nimic altceva decât să le zici stânjenită:

„– Mersi..."

Mai ales că eu nu prea ştiu să mă bucur de cadouri cum fac oamenii normali. Mai mult dezamăgesc prin jalnica mea tentativa de a mulţumi. Îmi plac cadourile, nu vreau să fiu înţeleasă greşit, întotdeauna primesc lucruri faine şi amuzante, mai ales de la mama.

Anul trecut mi-a luat aripi de zână şi un cocoş portocaliu care cântă şi se plimbă prin casă. E drăguţ. Dar nu îmi place că eu nu am putut să îi iau şi eu tot un cadou de genul acesta, ca de exemplu un şoricel din acela care alergă prin casă, cu cheiţă.

Anul ăsta cine ştie ce aveam să primesc. Nu voiam să mă gândesc. Băieţii la petreceri sunt mai puţini timizi, la fel şi fetele, deci nu m-aş mira să primesc ceva cumpărat de la vreun Sex Shop, sau deja banalele prezervative.

Acelea nu mai lipsesc în ziua de azi de la nicio aniversare.

Aşa că trebuia să mă pregătesc sufleteşte...

Sună telefonul. Credeam că era Corina să mă anunţe că şi-a găsit fusta neagră mult visată, dar era Mihai.

– 'Neaţa, Amy. Ce mai faci?

– Salut. Uite stăteam, nimic interesant, am spus eu râzând.

– Aş vrea să spun acelaşi lucru despre mine şi Octav. Noi facem pe aici pregătiri. Mai târziu plecăm să cumpărăm artificii. Aşa, ce voiam să îţi spun... Tu ştii cum să ajungi la noi?

– Nu prea, dar vin cu Andrei şi Corina. Andrei cred că ştie.

– Aaa, da, m-am zăpăcit. Am uitat că veniţi împreună, voi trei. E bine aşa. Ceilalţi ştiu. E bine. Vom fi în jur de 12-13. Cred că vom fi mai mulţi băieţi decât fete, râse Mihai.

– De obicei era invers, am spus eu amuzată.

– Da, asta vorbeam şi cu Octav. Oricum o să fie super, nu mai am răbdare.

– Nici eu. Îmi e dor de voi toţi.

– Şi nouă. Nu prea am apucat să ieşim în vacanţa asta. Corina ce mai face?

Uuu, mă întreba de Corina. Mihai o plăcea deci. Dar şi Octav, pare-mi-se.

– Cred că e bine. Când am auzit telefonul că sună, puteam să jur că e Corina. Îşi face ultimele cumpărături înainte de petrecere, ştii tu.

– Înţeleg, chicoti Mihai. Atunci, mai vorbim pe seară, ori mâine dimineaţă.

– Bine. Te pup, pa-pa!

– Pa, Amy!

Nu am închis bine telefonul, că şi sună Corina.

– Cu cine ai vorbit mă? mă întrebă ea curioasă.

– Ghici!

– Cu cine?

– Cu Mihai. Şi încă ceva, m-a întrebat de tine!

– O, tare, zise ea timidă. Mi-am găsit ceva super tare la un magazin de pe Lipscani. Mi-am luat o fustă neagră. E destul de scurtă, dar îmi arată picioarele chiar bine.

– Abia aştept să te văd, i-am spus eu bucuroasă.

– Şi mi-am mai luat un corset negru, pardon, două, zise ea. Auzi, pot să trec pe la tine? Sunt sigură că dacă e după tine, vii mâine îmbrăcată în blugi şi tricoul cu Megadeth.

– Dar ce are tricoul meu cu Megadeth? E preferatul meu, am râs eu.

– Doh, cred că glumeşti. Am eu grijă de tine, să arăţi superb. De ce crezi că am cumpărat două corsete? Unul eu, şi unul tu. S-ar vedea super cu pantalonii ăia ai tăi de piele.

– O să arătăm ca nişte vampe, am spus eu nu prea sigură.

– O să arătăm demențial. Sandra și Maria cam tot așa se îmbracă. Maria mi-a zis că și-a găsit o rochie vișinie cu dantelă neagră. Își ia și bocanci, iar Sandra își ia și ea tot o rochie de genul acela, cu dantelă. Ce naiba, vrei să fii singura care o să arate ca un băiat? Măcar acum de revelion, de ziua ta, să fii și tu mai feminină.

– Mda, bine, bine, cum zici tu. Hai vino.

– Așa, ce a întrebat Mihai? întrebă ea nerăbdătoare.

– Ce mai faci, am spus eu chicotind. Cred că mai bine îl suni tu și îi spui. Am impresia că voia să vorbească cu tine.

– Bine, îl sun acum. Ajung la tine în 30 de minute. Pa-pa!

– Ok, pa.

Capitolul 20
PETRECEREA

Corina ştia deja unde locuiesc. Ne mai văzuserăm de două ori în timpul vacanței, şi îi explicasem unde stau. Ştia zona pentru că bunica ei stătea în blocul de vizavi de al meu. Erau seri când rămânea la bunica ei doar ca să stea cu mine şi să mai vorbim. Îmi povestise că nici ea nu mai ține legătura cu foştii colegi. Avusese o viață asemănătoare cu a mea.

A ajuns la mine cu 10 minute mai devreme. Era bucuroasă şi avea în brațe două pungi mari.

– Aşa, acum să te aranjăm.

A scos din prima pungă cele două corsete, iar din a doua o rochie vernil, splendidă, cu un model foarte bizar, dar interesant, şi o fustă neagră scurtă, în stil goth.

Ne-am schimbat de nu ştiu câte ori. Am încercat la corset diferite combinații de pantaloni, de fuste. Corina s-a hotărât să îmi dea fusta ei, pentru că zicea ea:

– Pe tine stă mult mai bine fusta, iar pe mine stau mai bine pantalonii tăi de piele.

Zis şi făcut. Mie îmi plăcea şi rochia vernil, dar Corina o ținea pe a ei:

– Haide, Amy, arăți de o mie de ori mai bine în corset şi fustă. Eşti mai sexy aşa.

Asta era ce îmi lipsea mie, să arăt sexy. Mă îngrijora, fireşte, pentru că la petrecere aveau să fie şi nişte băieți pe care eu nu prea îi cunoşteam. Nu aveam idee cum reacționau ei la băutură.

I-am spus Corinei ce gândeam, dar a zâmbit şi mi-a spus calmă:

– Crezi că Andrei va lăsa să pățeşti ceva?

– Heei, am spus eu, ce vrei să zici?
– Amy, îl cunosc de ceva timp. Mi-am dat seama că te iubeşte. La început am crezut că doar mi se pare, dar nu, privirea aceea o cunosc deja mult prea bine. Şi Maria o are, şi tu, şi Sandra cu Ruslan, dar nu aş putea să zic acelaşi lucru de Radu.
– Dă-l dracu' pe Radu. De Mihai şi Octav ce zici?
– E prea personal să îi descifrez pe ei. Întotdeauna când e vorba de propria persoană e greu să îţi dai seama de anumite treburi care ar fi evidente dacă ai putea privi situaţia dintr-o altă prismă.
– Total de acord... Dar eu fiind din exterior, şi privind dintr-altă prismă, cred că Mihai te place.
– Şi Octav?
– Hmm. Asta nu ştiu. Amândoi sunt nişte prieteni buni de-ai noştri, dar până acum doar Mihai m-a întrebat de tine deci...
Începu să râdă.
– Mai bine o lăsăm baltă, Amy.
– Da, mai bine o lăsăm baltă. Gluma-i glumă până la un anumit punct, dar dacă te plac amândoi, e destul de... mă rog.
– Dramatic, completă ea. Crezi că nu ştiu?... Dar până una alta, să ne trăim viaţa. Presimt că mâine seară se vor întâmpla multe... Poate ai noroc cu Radu şi îţi va declara dragostea lui.
– Nu mă face să râd, am spus eu ironică.
După îmbrăcat, a urmat machiajul. Ştiind până şi mama că îmi voi petrece revelionul, şi deci şi ziua de naştere, mi-a cumpărat lentile de contact. Prevăzătoare, cum e mama, mi-a cumpărat 5 perechi, asta însemnând cam 5 luni de aici înainte de purtat lentile.
– Ai scăpat de ochelari pentru următoarea jumătate de an, zise Corina bucuroasă. O să arăţi şi mai bine.
– Mda, am zis eu ironică. Tu şi mama disperate să mă vedeţi fără ochelari.
– Hai că o să fie bine. Nu îmi spune că preferi ochelarii.
– Nu prefer nimic. Oricum tot eu o să fiu. Contează dacă o să arăt mai bine sau nu?
– Da, poate aşa o să îi deschizi ochii lui Radu.

– O, da, mirific. Dacă îi deschid ochii abia când se presupune că arăt mai bine, îl va face chestia asta să fie încă un băiat superficial pe capul meu.

– Şi asta nu e bine? Poate o să îl uiţi de tot.

– Ahaaa, deci asta era logica. Îhî, am înțeles, am zis eu pufnind pe nas.

– Nu mai fi aşa, Amy, zise ea încercând să mă înveselească. Nu ştii reclama aia de la TV, arăţi bine, te simţi bine.

Mi-am dat ochii peste cap şi am început amândouă să râdem. Asta îmi plăcea la Corina, era amuzantă şi râdeam mult cu ea. Acest lucru se aplică, în mod analog la tot restul găştii.

Corina mă machiase ca o adevărată artistă make-up.

– Oau, am zis eu admirându-mă în oglindă. Arăt chiar... bine.

– Bine? Eşti o capodoperă.

– Spui asta doar pentru că am trecut prin mâinile tale.

– Eee, cam aşa, râse ea.

Chiar când mă admiram mulţumită în oglindă, iar Corina îşi admira „capodopera" adică pe mine, am primit un mesaj.

Era de la Andrei şi îmi spunea că vine la mine.

– Se invită de obicei singur? întrebă Corina mirată.

– Nu prea, am spus eu gândindu-mă la ziua când mi-am pierdut controlul şi l-am sărutat.

Am regretat amarnic acea zi, dar pe de altă parte, mi-a şi plăcut. În cinstea... trecutului.

La nici 5 minute, Andrei îmi bătea în uşă.

– Bună... Amy? întrebă el foarte mirat când mă văzu. Şi... Corina? întrebă când o văzu şi pe Corina în spatele meu.

– Da, noi suntem. Ne pregăteam şi noi, ca fetele, am râs eu.

Se uita ba la una, ba la alta. Înghiţi în sec şi zâmbi ruşinos.

– Sunt în minoritate.

Ce replică îşi găsi şi el! Ca urmare, amândouă am început să râdem răutăcios.

– Hai intră şi închide gura dacă nu vrei să îţi intre muşte în ea, zise Corina ironică.

– Noroc că e iarnă, zise Andrei. Arătați bine...fetelor.
– Nu e aşa? râse Corina mândră.
– Arătați chiar foarte foarte bine.
– Bine, am înțeles, am spus eu tăindu-i macaroana. Ce e cu mesajul?
– A, făcu el încurcat. Păi, voiam să vorbim, să te mai văd. Ce mai faci?
– După cum vezi şi tu, mă probam cu diverse, Corina mă machia...
– Eşti superbă fără ochelari.
Corina la acest compliment se uita de parcă aştepta ceva, ba la mine, ba la Andrei.
– Mulţumesc, am spus eu rece. Tu, ce mai faci?
– Bine, voiam să te întreb, zise el cu un ton diferit faţă de mai devreme, mai degajat, ați putea tu şi Corina să luați artificiile într-un rucsac? Sunt câteva, mai multe de fapt. Nu v-aş fi rugat asta dacă nu aveam de dus până acolo şi sticlele de băutură... şi de suc, zise el când văzu că mă uit urât la el.
– Le luăm noi artificiile, zise Corina. Poţi să ne dai şi două sticle de ceva, dacă vrei să îți fie mai uşor.
– A, nu, nu vreau să cărați voi, râse el, doar artificiile, nu am unde să le mai pun.
– Bun. Am rezolvat, am spus eu calmă.
– Atât voiam să îți zic. Hai că... plec. Mâine la ora 3 ne vedem toţi trei aici, să plecăm la Mihai şi Octav, ok?
– Ok, am spus şi eu şi Corina odată.

– De ce nu m-a sunat ca să îmi zică asta? am întrebat eu mai mult retoric după ce plecase Andrei.
– Poate voia să te vadă şi eu ştiu... faptul că eu am fost aici i-a stricat planurile.
– Doamne, Corina, tu auzi ce zici? am râs eu. Nu cred.
– Pe de altă parte, i-am spus lui Mihai că merg la tine. Poate Andrei a vorbit cu el şi a venit aici pe post de spion, ca să îi spună şi lui Mihai ce făceam noi. Probabil că vor să ştie de dinainte cum o să arătăm noi, eu ştiu?
Am pufnit în râs.
– Ce? mă întrebă nevinovată Corina.
– Credeam că eu sunt cea cu imaginație bogată.
– Dar poate sunt curioşi.

– Să te învăț ceva, Corina, de data asta eu pe tine, am râs eu. Nu acorda băieților prea mult credit, pentru că vei fi dezamăgită.

– Fie cum zici tu, dar altă explicație nu găsesc.

– A venit doar pentru a mă vedea. Posibil să fi fost ceva spontan, a vrut să mă vadă şi a şi făcut-o, nu s-a gândit mult la asta.

– Da, zise ea nu prea convinsă. Probabil...

31 decembrie. M-am trezit la ora 12. La ora 13 vorbisem cu Corina să vină la mine şi să ne „dichisim". Dar cum o ştiam eu pe Corina, avea să vină pe la vreo 12:30. Era nerăbdătoare în legătură cu petrecerea asta. Ca să fiu sinceră şi eu eram. Speram ca Radu să nu îmi strice buna dispoziție doar prin simplul motiv că va fi acolo cu gaşca lui patetică.

– Atunci ignoră-i! mă sfătuia Corina în timp ce îmi farda ochii.

– Cred că asta voi fi nevoită să şi fac.

– Dăăă, chiar. Aşa o să îl zgândări puțin. Să fii arogantă, o să cedeze.

– O să cedeze, nu o să o facă, nu îmi pasă. Nu vreau să îmi mai pese şi gata.

– Aşa fato, aşa te vreau, mă îmbărbăta Corina.

La 2:45 abia eram gata. Fixativul mă îneca. De asta m-am gândit că ar fi bine să îmi iau Ventolinul la mine. M-am gândit la mama, ea aşa ar fi făcut. Nu voiam în niciun caz ca o criză ridicolă de astm să îmi strice distracția.

Corina arăta ca o prințesă goth, iar eu ca o vampă. Aveam ochii accentuați cu creion negru şi sus şi jos. Cred însă că sus eram dată cu eyeliner. Şi mascara era cu siguranță waterproof. Dacă şampania nimerea, din greşeală, pe fața mea, nu îmi doream să arăt ca mireasa lui Dracula.

Corina era superbă. Brunetă, cu un ten atât de alb încât părea de porțelan chipul ei. Iar ochii verzi, ca de pisică, îi dădeau un şarm aparte.

– Tu eşti superbă, mă contrazicea ea. Nu te vezi? Eşti aproape roşcată, ochii, la machiajul ăsta arată albaştri, şi nu turcoaz cum îi ai tu, şi ai un corp perfect. Suplu.

– Siluetă androgină, am spus eu sarcastică.

– Şi ce ai vrea? Să fii ca mine? Ce n-aş da să am şi eu corpul tău. Eu sunt plinuţă.

– Nu eşti, am spus eu. Eşti exact cum trebuie.

– Haide, Amy. Sunt cam plinuţă. Tu arăţi bine exact aşa cum eşti. Androgină, auzi.

Se auziră bătăi la uşă.

– Exact la ţanc, zise Corina. Ia zi tu, Andrei, ţi se pare că Amy e prea slabă?

– Nu, e foarte bine aşa cum e.

– Andrei, am spus eu, ţi se pare Corina plinuţă?

– Nu, în niciun caz, zise el buimăcit de întrebări.

– Vezi? am spus eu.

– Dar ce s-a întâmplat fetelor? întrebă el mirat.

Bietul de el, acum era la mijloc.

– Eee, şi tu acum, Andrei, râse Corina. Ştii că fetele nu sunt niciodată mulţumite de felul în care arată.

– Da ştiu, dar nu înţeleg atunci de ce mă mai amestecaţi pe mine în asta. V-am zis, eu ca băiat, cred că arătaţi mai mult decât bine.

Se uita la noi plăcut surprins. Ne studia din cap până în picioare.

– Sunteţi frumoase, nici nu ştiu ce complimente să vă mai fac.

Se înroşi.

– Şi tu arăţi foarte bine, Andrei, am spus amândouă într-un glas.

– Mersi, mersi. Uite, luaţi voi artificiile astea. Eu mă întorc acasă să iau şi sticlele. Ne întâlnim în staţie. Vin repede.

– Bine. Te aşteptăm acolo.

Am ajuns la gemeni în jur de ora 3 jumate, 3:45. Eram primii care ajunseserăm acolo.

Următorii au fost Ruslan şi Sandra. Maria a venit de una singură. Ultimii au fost cei din gaşca lui Radu care au venit la ora 7 seara.

Au adus multă băutură. Whisky, vodcă, numai tării. Mă văd nevoită să mărturisesc că inima mi-a luat-o la goană când l-am văzut pe Radu. Era aproape elegant. Arăta foarte bine în acea cămaşă neagră. Cravata stacojie făcea toţi banii. Era al dracului de fermecător. Obsesie ori iubire,

nu îmi păsa, voiam în acea seară să fac tot ce vreau. Era ziua mea până la urmă.

Petrecerea a început în adevăratul sens al cuvântului pe la 9 seara. Până atunci am stat cuminţei şi am ascultat muzică. După puţină bere am început să dansez. După puţin vin am început să râd din orice. După puţin whisky am început să vorbesc cu Radu.

– Arăţi superb, i-am spus eu ameţită.

Eram cam prea ameţită.

– Şi tu arăţi fabulos, zise el privindu-mă cu viclenie. Să mai porţi fuste, îţi vin bine.

– Hahaha.

De ce râdeam ca o proastă?

– Chiar arăţi bine, Amy.

– Mersi, scumpule.

Îi spusesem cumva că e scump? Ceva nu era bine.

– Dă-mi vodka, i-am ordonat eu.

– Cred că ai băut deja cam mult, zise el privindu-mă curios.

– Stai calm, nu mă îmbăt aşa uşor.

– Bine, zise el nu prea sigur.

Andrei era undeva la mini-barul din colţul camerei. Bea cuminţel un pahar de vin, sau poate de cola, nu puteam să îmi dau seama.

Eu însă, după puţină vodcă, am simţit cum camera se învârte cu mine.

– Mi se face rău, am spus eu tare.

Radu încerca să mă ridice, dar eu nu îmi dădeam seama ce face. Am căzut pe el. Andrei a venit repede spre noi.

– Eşti idiot? Dacă vomită acum, poate să se înece. Dă-te, o duc la baie.

– Bine omule, eu nu mă descurc cu ea. A băut prea mult.

– Şi tu ai lăsat-o.

– Ce să îi fac? E o petrecere, să facă ce vrea.

M-am simţit prost, dar am uitat în secunda următoare cum mă simt. Andrei mă ridicase încet şi mă ducea la baie. Exact la ţanc, pentru că am început să vărs.

– Aşa, zise el nervos, să mai bei vreodată atât de mult.

– Lasă-mă, e dreptul meu.

Iar am început să vărs. Ah, cât de groaznic era să te îmbeți. Dar dacă eram conștientă că nu îmi place, înseamnă că nu eram chiar atât de... beată. Eram doar puțin amețită.

– Haide, zise el calm, încetișor.

Îmi dădu cu apă rece pe față.

– Stai, ce faci? Termină!

– Poți să te ridici? Te țin eu, stai liniștită.

– Liniștită? Tocmai mi-am vărsat tot stomacul.

– Greșit, tocmai ai vărsat berea, vinul, whisky-ul, vișinata și vodca.

– Am băut și vișinată?

– Ești mai beată decât credeam, zise el ironic.

– Sunt, adică nu... am spus eu sughițând. Gata, m-am trezit. Vreau apă.

Mă stropi cu și mai multă apă pe față. Slavă cerului că eram machiată cu mascara rezistentă la apă.

– De băut, am spus eu împleticindu-mă.

– Acum vin, stai aici cuminte, vin repede.

– Bine, te aștept.

Abia plecă, iar eu am început să strig în baie:

– Andreeeei, Andrei iubirea mea!

– Da, iubire, zise el cu paharul de apă în mână.

Am dat pe gât paharul de apă ca pe unul de bere. M-am strâmbat din cauză că nu avea niciun gust acel lichid incolor, inodor și insipid. Nu eram atât de beată, încă îmi mai aminteam proprietățile fizice ale apei, de la chimie. Fizice erau, nu?

– Andrei, te iubesc! am strigat eu. Sărută-mă.

– Amy, ești beată.

– Da' ce? Îți e scârbă de mine?

Am luat hârtie igienică și m-am șters la gură, în caz că eram murdară.

– Gata, acum poți să mă săruți. Hai, știu că vrei, am spus eu șireată și chemându-l cu degetul spre mine.

– Dacă nu ai fi beată și mi-ai cere asta, aș fi făcut-o, dar acum nu știi ce spui, zise el râzând.

– Sunt trează, haide, altfel mă duc să îl sărut pe Radu.

– Amy, stai, ce faci?

Am ieșit din baie împleticindu-mă. Nu mai știam să îmi folosesc propriile picioare. Radu era pe canapea cu un pahar de băutură în mână.

– Radu, am strigat eu, vino aici!

Dar atunci Andrei a venit spre mine. Văzând că vine el spre mine, am strigat la Radu:

– Stai acolo, nu mai am nevoie de tine.

Andrei şi-a lipit buzele de ale mele.

– Mmm, am făcut eu.

Abia când mi-am dezlipit buzele de ale lui Andrei, şi nu ştiu după cât timp, pentru că eram beată, am realizat că aproape toată lumea văzuse acea scenă, inclusiv Maria.

– Drace, am făcut eu.

M-am trezit în acel moment. A fost un şoc mult prea mare de m-am trezit atât de repede. Eram perfect conştientă de tot ce e în jurul meu.

– Pleacă de lângă mine, i-am zis eu nervoasă lui Andrei şi îmbrâncindu-l. Am băut eu şi te-ai îmbătat tu?

– Amy, zise el în şoaptă, l-ai fi sărutat pe Radu.

– Atunci ar fi trebuit să mă laşi.

– Te-ai făcut şi aşa destul de mult de râs. Termină.

– Las-o cu mine, zise Corina încă şocată după acea scenă. Hai, Amy, uşurel, hai la baie.

M-am întors pentru o fracţiune de secundă spre Radu şi l-am văzut cum se uita stupefiat la mine.

– Hai, hai, gata spectacolul, zise Corina furioasă spre lumea care privea mirată. Mihai, sau Octav, nu mai le daţi băutură. Uitaţi cum a ajuns Amy. Distracţia distracţie, dar ce dracu', vreţi să ajungeţi în comă alcoolică?

Nu am mai apucat să îi privesc pe ceilalţi. Corina m-a tras repede la baie.

– Ce e în capul tău, Amy?

– Eu ştiu, vodkă, alea alea...

– Amy! ţipă ea.

– Nu ştiu, am băut prea mult.

Încă mi se plimbau ochii în cap.

– Asta ne-am dat seama cu toţii. Eşti idioată? Îţi dai seama cum se simte Maria acum?

– Îmi pare rău, sunt o idioată, da. Am vrut în seara asta să mă îmbăt, dar nu ştiam că va ieşi aşa de rău. Eram între prieteni...

– E, hai nu fi ridicolă. Paul, Iulian şi ceilalţi nu-ţi sunt prieteni. O să afle tot liceul că eşti o panaramă.

– Nu sunt panaramă, am spus eu înfuriată. Am băut şi am vrut să-l sărut pe Andrei. El nu a vrut, pentru că eram beată şi am zis că mă duc la Radu. Atunci Andrei s-a întors şi l-am sărutat pe el.

– A părut ca şi cum ai fi vrut să îl faci pe Radu gelos.

– Cred că şi asta, am spus eu.

Camera se învârtea cu mine.

– Du-mă la bucătărie, trebuie să beau apă. Poate aşa mă trezesc de-a binelea. Groaznic, groaznic, e oribil să fii beat.

– Poţi să o mai spui o dată, râse ea. Nu te credeam în stare tocmai pe tine să te îmbeţi. Hai, încetişor, bine? Să nu cazi şi să rămâi lată pe jos, zise ea râzând. Doar nu vrei să pierzi revelionul şi propria-ţi zi de naştere.

– Hai mai repede. Nu mă suport aşa, beată, am spus eu strâmbând din nas.

Am stat cu Corina în bucătărie un timp. Au venit şi Sandra şi Maria. Atunci Corina şi Sandra au plecat.

– Maria, am început eu tristă, îmi pare...

– ...nu e nimic, Amy, zise ea încercând să zâmbească. Nu trebuie să îţi pară rău, nu ţi-ai dat seama. Adevărul este că ai cam băut...

Dacă ar fi ştiut ea că l-am sărutat pe Andrei şi când eram conştientă pe deplin...

– Faptul că am băut nu e o scuză.

– Ba da, este, Amy, zise ea calmă.

– Regret, chiar îmi pare foarte rău. Acum toată lumea crede de mine că sunt vreo...

– Nu crede nimeni asta, mai degrabă zic că te-ai îmbătat şi tu, ca tot omu'.

– Ar fi bine să creadă doar asta, am spus eu.

– Hai în sufragerie. Pierdem toată distracţia stând aici.

– Să mergem atunci.

În sufragerie lumina era stinsă şi nu puteam distinge nimic. Luminile s-au aprins şi toţi au ieşit de nicăieri parcă.

– Surpriză!

Andrei şi Corina aveau un tort mare în mână. Pe el erau puse două cifre: 1 şi 5. Au început cu toţii să cânte veseli „La mulţi ani", de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic mai devreme.

– Pune-ți o dorință și suflă în lumânări, zise Mihai bucuros.

M-am gândit ce dorință să îmi pun. Mi-am zis că îmi doresc să înțeleg ce-i dragostea adevărată. Mi-am pus dorința zâmbind și am suflat în lumânări.

– Mai e un minut până în noul an, zise Sandra.

– Haideți să numărăm de pe acum, spuse nerăbdător Ruslan.

Dădu drumul la TV, pe un post unde era afișat și ceasul. 43...42...41...40...

Toți duceam numărătoare inversă.

– Să mergem pe balcon! Luați artificiile și șampania. Nu uitați de pahare, zise Octav.

29...28...27...26...25...24...23...

– La mulți ani tuturor, vă zic de pe acum. Vă iubeeesc, zise Corina.

15...14...13...12...11...10...9...8...7...6...4...3...2...1!!!

Șampania a pocnit. Artificiile au zburat. Cerul era bombardat de lumini: roșu, verde, toate culorile.

– La mulți ani! zise unul dintre băieți.

Am băut șampania care mi-a fost turnată în pahar. Îmi tot spuneam în gând că îmi voi întâlni dragostea adevărată în acel an.

2009 avea să fie un an magnific. 2008 să fugă cu coada între picioare. Nu mi-am dat seama, dar rămăsesem singură pe balcon. Era frig, dar artificiile erau așa frumoase. Gemenii stăteau la etajul nouă și se vedeau artificiile superb.

Împlinisem 15 ani. Eram pe jumătate beată și mă distram cu prietenii. Asta da viață de adolescent, de licean. Prima beție, primul iubit, prima „îndrăgosteală".

Îmi mai doream un singur lucru, și dacă tot era ora 12 noaptea, mi-am mai pus o dorință privind cerul. Nu știu încă ce îmi lipsește, pe lângă dragoste, dar vreau acel ceva. *Scoate-mă, cerule, din banal și rutina asta mohorâtă...* Dorința avea să mi se împlinească mai repede decât aș fi putut realiza.

Când mai aveam puțin și intram în șoc hipotermic, am zis să intru în casă și să nu mă mai încăpățânez stând în frig.

Doar că, ceea ce am văzut era doar începutul unui lung șir de întâmplări fabuloase.

Partea a doua

*„Încordează inima ta şi fii tare şi
să nu te tulburi în timpul încercării."*

*Înţelepciunea lui Isus Sirah 1-3,
Cap.2, versetul 2*

Capitolul 21
HARUL

Ştiam că la petrecere eram în jur de 12 persoane, dar când am intrat în sufragerie am văzut un număr triplu. Începusem să văd triplu? Credeam că îmi trecuse beţia, puteam să jur cu o secundă înainte că sunt trează, dar se părea că nu e aşa.

Deliram? Nu, nici chiar aşa... Aveam halucinaţii? Nu, nu fumasem iarbă sau plante halucinogene, doar băusem, dar asta în urmă cu ceva ore, ce naiba!

M-am apropiat de Andrei.

– Ce ai, Amy? Parcă l-ai văzut pe dracu'! râse el.

Cu siguranţă eram încă beată. Nu beată, puţin spus, eram mangă. Vedeam în loc de un singur Andrei, *trei*.

Ce m-a îngrijorat, era că dacă eram beată, aş fi văzut 3 Andrei identici, doar că aceşti Andrei erau diferiţi. Doar unul singur îmi părea mai normal, mai apropiat de realitate, pentru că ceilalţi doi erau ca desprinşi din altă lume.

Unul dintre ei era înconjurat ca de o aură albă şi părea ridicol de fericit, de bun, de împăciuitor, pe când celălalt era încercănat, cu o expresie de drogat pe faţă. Părea ceva rău, înconjurat de o umbră care aş fi putut jura că pâlpâie.

Mi s-a zbârlit pielea.

– Amy? Sper că nu ai o criză hipoglicemică, zise Andrei cel din mijloc.

Cu siguranţă el era cel real, iar ceilalţi doi erau plăsmuiri ale imaginaţiei mele. Băutura îmi îmbogăţea imaginaţia, ce chestie!

– Uite nişte tort, zise tot Andrei cel din mijloc. Te vei simţi mai bine.

– Nu, nu vreau, am spus eu cu vocea stinsă. Vreau să stau jos.

– Bine, zise el.

Ceilalţi doi mă priveau curioşi. Cel încercănat a vrut să îmi facă brânci pe canapea, dar mâinile lui au trecut prin mine.

– Ce dracu'? am întrebat eu stupefiată.

– Ai spus ceva? mă întrebă realul Andrei.

– Nimic, mi s-a părut că văd ceva.

M-am aşezat pe canapea speriată. Acum urmăream o scenă foarte bizară, ca o ceartă între Andrei cel vesel şi Andrei cel urâcios. Tot atunci am observat că sunt uşor transparenţi aceşti Andrei.

Era ca şi cum unul reflecta partea bună din Andrei, iar celălalt partea cea rea. Amuzant e, că pentru o clipă i-am comparat cu nişte îngeri, ca îngerul bun şi cel rău. Întotdeauna crezusem că aceşti îngeri sunt cu aripi şi se află pe câte un umăr al omului. Dar ei nu erau nişte îngeri, nu?

Încă continuau aprinsa ceartă, acei doi Andrei. Mi-am zis că poate visez, şi că scena nici măcar nu e reală. Poate eu eram de fapt adormită pe undeva prin baie, cu capul pe WC, ori leşinată pe cine ştie unde. Dacă tot visam, de ce să nu încerc să vorbesc cu ei?

– Hei, nu vă mă certaţi.

– Ţi-am spus eu că ne vede, dar tu nu! zise cel încercănat.

– Eşti unul dintre ei? mă întrebă entuziasmat cel vesel.

– Despre ce vorbeşti? am întrebat eu curioasă.

Da, era evident că visam. Nu mai încăpea îndoială. Vorbeam cu nişte Andrei imaginari.

– Vezi îngeri, zise Andrei cel cu cearcăne şi rău.

– A, deci voi sunteţi nişte îngeri. Aha, super. Cred că visul ăsta a ajuns prea departe.

– Ce vis? E realitate, zise Andrei cel luminat.

– Doar nu existaţi, am spus eu ironică.

– Atunci de ce vorbeşti cu noi? mă întrebă cel trist.

– E un vis, asta e explicaţia, ori sunt eu mult prea beată.

– Cred că eşti doar beată, zise cel trist.

– Nu e beată. Doar pentru că ne vede, nu înseamnă că e beată. Dacă era beată făcea ca puştii ăştia de aici, râdea. Nu ai văzut-o cum făcea mai devreme? Atunci nu ne vedea, zise Andrei cel vesel.

– Mă zăpăciţi, am spus eu.

– Are *darul*. Ea este, îi zise îngerul bun celui întunecat.

– Fugi de aici! zice cel rău. Aiurita asta?

– Amy, priveşte în jur.

M-am uitat şi am văzut lângă mine o armată de Corine bune şi rele, de Sandre bune şi rele şi tot aşa. Am crezut că înnebunesc de ce văd.

– Nu se poate! Aşa ceva vezi doar în filme, citeşti în cărţi, nu poate fi real.

– Suntem la fel de reali ca şi tine, zise Sandra cea bună, sau în fine, îngerul ei.

– Bine, am spus eu speriată, să presupunem că sunteţi nişte îngeri. De ce vă văd? Şi nu trebuia să aveţi aripi, iar voi, cei întunecaţi, coarne şi să fiţi roşii? Aşa cum apăreţi în desene animate?

– Acum face şi mişto de noi, zise îngerul rău al lui Radu.

– Şi dacă tot am presupus toate acestea, să presupunem că eu chiar vă văd. De ce?

– Asta e cel mai simplu, ai darul.

– Ce e „darul“ ăsta? am spus eu ironică.

– Pe pariu că dacă o întrebi pe Corina îţi va răspunde ea, zise îngerul bun al Corinei.

– O voi întreba, am spus eu mirată. Şi... cum se face că arătaţi ca posesorul? Nu ar fi trebuit să fiţi trimişi de la Dumnezeu, sau de la Diavol?

– Iad, Rai, doar nişte nume care se referă la diferite niveluri de existenţă. Bine, Rău, doar omul are puterea să facă o diferenţă între ele, însă ambele sălăşluiesc în fiecare persoană. Chiar şi în tine, Amy, zise îngerul rău al lui Octav.

Toţi ceilalţi păreau preocupaţi cu băutura, să danseze şi nu remarcase nimeni că vorbesc de una singură.

La capătul holului era o oglindă. Am crezut că voi avea o surpriză şi că îmi voi vedea şi eu îngerul bun şi pe cel rău.

– Hei, dar nu e corect, eu de ce nu îmi pot vedea îngerul bun şi pe cel rău?

– După ce că ai darul mai vrei să îţi vezi şi proprii îngeri. Nu vrei cam mult?

Era îngerul rău al lui Andrei.

– De ce nu pot să îi văd şi pe ei? Eu nu am îngeri?

– Pff, pufni unul dintre îngerii răi pe nas şi nici măcar nu e blondă... Sigur că ai îngeri, dar cei care au darul nu-şi pot vedea proprii îngeri. Doh!

– De unde să ştiu, am răspuns eu enervată.

Chiar mă certam cu o fantasmă?

– Mda, trebuie să mă trezesc odată şi atunci veţi dispărea cu toţii.

– Cu cine vorbeşti, Amy?

Era Corina, cea adevărată.

– Nu eşti un înger şi tu, nu? am râs eu.

– Te simţi bine? mă întrebă ea mirată.

– Da, cred. Mă duc în pat, văd triplu.

– Credeam că eşti trează, zise ea încă mirată.

– Aşa credeam şi eu până acum. Mă duc în pat.

– Camera lui Mihai e prima pe stânga. Acolo dormim noi fetele. Vezi ce faci, eşti albă.

– Am halucinaţii. Vorbesc cu îngerii. Poţi să crezi?

– Spune-i că o salut! zise îngerul bun al Corinei.

– Te salută îngerul tău păzitor, cel bun, am subliniat eu.

– Haide, Amy, lasă gluma, zise ea uitându-se speriată la mine. Ai fumat ceva?

– Păi ce, am avut ţigări? am întrebat eu ştiind că nu am fumat.

– Nu ţigări, ai fumat ceva de la băieţi? Că ei s-au ameţit cu nişte iarbă.

– Am avut iarbă la petrecere? am întrebat eu şocată. Nu, să ştii că nu am tras nimic dacă asta te îngrijora.

– Cred că nu îţi aminteşti, hai, te duc eu în pat.

Dar poate chiar trăsesem ceva pe nas, altfel de ce vedeam ce vedeam? Nu, nu trăsesem, visam. Sau nu, poate eram drogată şi nu îmi mai aminteam.

În urma mea îngerii buni îmi făceau cu mâna, iar cei răi îmi aruncau priviri ucigătoare.

– Cu siguranţă am înnebunit, am spus eu şocată.

– Da, dacă aflu că ai tras ceva, zise pe un ton supărat Corina cea reală.

Fie ce ar fi fost, în ziua următoare aveam să revin la normal. Ori să mă trezesc, în caz că visam, ori să treacă efectul drogului dacă într-adevăr trăsesem ceva...

A doua zi dimineață am crezut că am revenit la normal. Ochii mă ardeau şi mă mâncau. Uitasem că aveam lentile în ochi. Soluția şi recipientele nu mi le luasem şi chiar dacă mi le-aş fi luat seara trecută nu cred că mai îmi aminteam nici măcar pe ce lume trăiesc.

Mă simțeam însă bine, cu excepția durerii de cap. Deci, nu mă simțeam chiar aşa bine. Măcar ştiam că trecuse beția.

Nu prea mai țineam minte ce se întâmplase aseară. Dar halucinațiile cu îngerii încă erau proaspete în minte. Ceva ştiam că se întâmplase.

M-am ridicat de pe pat şi m-am frecat la ochi. Ştiam de aseară că fetele dormeau în aceeaşi cameră cu mine, iar ceilalți mai ştiu eu pe unde. Destrăbălarea nu a mers deloc departe.

Dar, surpriză! Ar fi trebuit să văd o singură Corina lângă mine, pe pat şi doar o singură Sandra pe jos, lângă o singură Maria. Dar eu vedeam 9 fete...

– În sfârşit s-a trezit prințesa, zise sarcastică Corina cea rea.

– Încă visez, am spus eu depăşită de situație. Cum e posibil?

Cum putea să fie adevărat? Înnebunisem de tot? Sau aterizasem într-un univers paralel direct în cap. Preferam a doua variantă. Dar şi prima era valabilă dacă doar eu eram conştientă de acel univers paralel. În concluzie, era grav.

– Acum să ştii şi tu că ne vezi, nu eşti beată, nu nimic. Aseară te-ai tot folosit de scuza asta, don'şoară, râse răutăcios îngerul rău al Mariei.

– Aşa ceva e ireal, am spus eu cu gura căscată.

– Haide, Amy, a fost dorința ta, ți s-a îndeplinit, zise calm îngerul bun al Sandrei.

– Mi-am dorit să găsesc dragostea adevărată, nu să văd îngeri!

– Nu asta, toanto, zise Maria cea rea, cealaltă dorinţă pe care ţi-ai pus-o la miezul nopţii, chiar între ani, chiar când ai împlinit 15 ani.

– Mi-am dorit să nu mai am o viaţă banală, am spus eu ca având o revelaţie, dar nu mă aşteptam la asta, nu aşa. Parcă aş fi personajul principal din Ghost Whisperer, sau din vreo carte fantastică.

– Asta nu e nici film nici carte, drăguţo, zise unul dintre îngerii malefici. E realitatea. După ce că ţi s-a îndeplinit dorinţa, mai faci şi fiţe. Nu ştiu cum se face că numai voi astea aveţi darul ăsta. Ce naiba!

Eram de-a dreptul uimită. Parcă visam şi nu puteam să mă trezesc. Fusese ceva prea rapid, imposibil. Dacă era adevărat...

– E hai, nu mai zici nimic? mă întrebă îngerul rău al Corinei.

– Las-o în pace, se răsti îngerul bun al Corinei. Fii atentă că te goneşte dacă îi mai vorbeşti aşa.

– Cum adică să o gonesc? am întrebat eu mirată pot face asta?

– Proasto! De ce i-ai spus? întrebă nervos îngerul rău al Mariei. Acum o să ne gonească.

– Hei, îmi răspunde careva? Cum pot să fac asta? am întrebat eu amuzată.

– Nu sunt sigură, ar trebui pur şi simplu să îl goneşti. E un înger căzut, dar nu e chiar un demon. Ai putea să îl alungi pur şi simplu purtând cruci, sau obiecte sfinţite, îmi zise unul dintre îngerii buni.

– Asta se potriveşte mai mult la vampiri, am râs eu. Apropo, dacă voi tot existaţi, vampiri există? Şi vârcolaci? Deja încep să mă simt ca în Twilight.

– Ce vampiri visezi? spuse arogant un înger rău. Vampirii nu există, nici vârcolacii. Mai rămâne să ne întrebi dacă există minotauri şi unicorni. Nu vrei să ne întrebi şi dacă există pitici?

M-am uitat speriată la el.

– Nu îl asculta. Nu există. Fantomele există, îngerii şi demonii există, îmi răspunse un înger bun.

– Atunci de ce nu vă vede toată lumea?

– Asta e chiar surdă, zise răutăcios un înger. Nu auzi că ai darul?

– A, da, am spus eu uitându-mă urât la el.

În acel moment îngerul a dispărut, iar ceilalți s-au uitat la mine mirați, îngerii buni.

– Oau, deja ai învățat cum să îl faci să dispară! zise îngerul Mariei, cel bun, sau Maria cea bună, cum îmi plăcea mie să zic.

– Dar cum am făcut asta? am întrebat eu uitându-mă mirată în jur.

– Ți-ai dorit. Cred că asta e de ajuns când vine vorba de ei. Crucile păstrează-le pentru demoni, vor afla și ei de darul tău și s-ar putea să te viziteze, zise îngerul bun al Corinei.

– POFTIM??? Demoni?

Am început să tremur. Demoni? Îngeri? Ce naiba?!?

– Ai spus demoni? am întrebat eu după ce m-am mai calmat.

– Da, Amy, demoni. De ce te miri?

Poate era înger bun, dar mă calca pe nervi.

– Aaa, păi nu știu, de obicei oamenii nu văd spirite și de obicei nu sunt urmăriți de demoni. Poate de asta? am spus eu ironică. Ce pot să fac?

– Poți să îi ignori. Crucile ajută, ți-am spus. Dacă însă te seacă de energie, poți apela la preot pentru exorcizare.

– CE???

Glumea? Nu, cred că visam. Cum dracu' de eram pusă într-o astfel de situație? De ce eu? Îmi dorisem să se schimbe ceva, dar mă simțeam depășită.

– Ajutați-mă! le-am ordonat eu.

– Nu te poți ajuta decât singură, zise îngerul rău al Corinei.

Efectul dispăruse, din câte vedeam. Îngerii răi reapăruseră.

– Ce mă fac? Ce mă fac? Ce mă faaac? m-am întrebat eu luându-mă cu mâinile de păr.

– Nu dispera, îmi zâmbi Corina cea bună, te vom învăța noi cum e cu lumea de dincolo, cu acest univers pe care îl percepi tu, și încă câteva persoane. E un fenomen rar întâlnit să vorbim cu pământenii, e ceva minunat.

– Minunat pentru voi poate, am spus eu zâmbind cu jumătate de gură. Pentru mine e un blestem.

– Poți controla îngerii răi, chiar și pe cei buni doar dorind să dispară. Demonii sunt mai răi, nu se lăsă ușor deloc, sunt încăpățânați, dar noi îngerii buni îi putem face să plece. Tu de una singură nu prea poți. Cât despre fantome, că și ele vor apărea la un moment dat, poți să le ignori, fă-te că nu le vezi. Vei învăța în timp să le diferențiezi, spuse zâmbitoare Sandra cea bună.
– Cum adică să le diferențiez?
– După *culori*, desigur.
– Ăăă, nu e niciun desigur, eu nu am văzut niciodată în viața mea fantome. Ce culori?
– Ferește-te doar de cele roșii, ele au avut o moarte violentă și bântuie lumea celor vii în căutare de răspunsuri. Cele mai multe nici nu știu că au murit.
– Roșii?
– Da, zise îngerul bun al Sandrei. Sunt ca niște oameni, doar că sunt înconjurați de un fel de aură colorată.
– Cele indigo sunt cele mai înțelepte. Cele verzi veghează asupra celor dragi un timp, de obicei câțiva ani, cele galbene sunt fantomele celor bătrâni, care mai rămân pe Pământ doar cât să își revadă filmul vieții, adică 40 de zile, îmi explică îngerul Corinei.
– Ai uitat de cele portocalii, zise morocănos un înger rău. Acelea sunt spirite ale oamenilor care nu au avut o viață întocmai dreaptă și pură. Sunt o combinație între cele galbene și cele roșii. Depinde cât timp le ia să găsească răspunsuri și deci, Poarta.
– Poarta? am întrebat eu.
– Da, zise în scârbă același înger. Poarta. Dacă nu găsești Poarta nu te duci în Răi sau în Iad. Dar depinde de fiecare om. Doar nu crezi că toată lumea crede în Rai și Iad, sunt unii care nu cred în Dumnezeu, și deci, nici în Satan, șeful nostru, râse îngerul rău, mândru. Aia sunt fantomele portocalii sau roșii. Până își dau seama că toată viața și-au risipit-o gândind că nu există viață după moarte, bântuie pe pământ în căutare de răspunsuri. Demonii află primii de aceste spirite, apoi îngerii de Sus. De asta populația din Iad o depășește pe cea a Raiului cam cu 666%.
Era să mă pufnească râsul, dar m-am abținut.
– Prea multă informație! am țipat eu.

– Amy? Ce ai, mă, de țipi? Nu vezi că lumea mai şi doarme aici?

Era Corina, cea reală şi iritată pentru că am trezit-o din somn. Toți îngerii dispărură. Poate dacă țipam la ei plecau. M-am simțit uşurată.

Şi totuşi...nu ar fi trebuit să vegheze posesorii? Sau poate ei erau tot acolo, dar deveneau invizibili până şi pentru mine, ori dacă țipam îmi anulam propriul dar? Mistere peste mistere. Ce să mai creadă omul?

Corina adormi la loc, aşa că nu am mai fost nevoită să îmi cer scuzele de rigoare. Am ieşit tiptil din cameră şi l-am găsit pe Andrei privind pe fereastră. Peste tot prin casă era dezastru. Sticle de bere goale, scrumiere umplute până la refuz, popcorn pe jos şi frişcă pe pereți. Pata închisă de pe covor era probabil cola.

– ' Neața, Andrei, i-am spus eu.

S-a întors speriat la mine.

– De ce nu dormi?

– Am dormit destul. Dar tu, de ce nu dormi?

– Nu am putut să dorm. Nici nu îmi e somn. Am băut o tonă de cafea.

– A... Eu aş vrea să cam plec. Mă enervează lentilele, parcă aş avea solzi de peşte în ochi.

– Bine, atunci plecăm acum. Şi eu aş vrea să plec.

– Ce facem cu Corina? l-am întrebat eu. Încă doarme.

– Lasă că a învățat drumul. Hai să mergem, ne cerem scuze lui Mihai şi Octav după. Nu cred că o să se supere oricum.

– Săracii, vor avea ceva de muncă, am spus eu aruncând încă o privire rapidă prin cameră.

– Se descurcă, râse Andrei.

M-am gândit pentru o fracțiune de secundă la îngeri, fără să vreau, pur şi simplu mi-au „intrat" în minte şi au şi apărut, cei ai lui Andrei, pentru că doar cu el eram în cameră.

– Credeai că ai scăpat de noi? mă întrebă îngerul încercănat.

– Dispari! am țipat eu.

– Ce să fac? mă întrebă mirat Andrei.

Cel real.

– Nu tu, am spus eu încercând să zâmbesc.

– Dar cine? râse el. Sunt doar eu aici.
– Ăăă, m-am bâlbâit eu. Cred că încă mai sunt ameţită
S-a uitat la mine ca la o nebună.
– Bine, poate e asta.
– Sau poate e de la iarbă. Am fumat aseară, da.
Ştiam însă că nu fumasem.
– Ce să fumezi? Doar Radu şi Paul au fumat. Ceilalţi au refuzat. Nu aveai cum să fumezi.
– Înseamnă că am fost atât de beată încât mi-am imaginat. Încă mai sunt. Văd... Nu văd bine. Văd în ceaţă, credeam că mai e cineva în cameră, am spus eu chicotind.
– Să mergem. Nu vreau să o îngrijorezi pe mama ta. I-am promis că am grijă de tine.
– A, mda, am mormăit eu.
Uitasem că fusese o condiţie pentru că eu să merg la petrecere. Mama îl pusese pe Andrei să jure că are grijă de mine şi nu mă lasă să beau... prea mult. Parcă promisiunea fusese făcută în urmă cu săptămâni întregi, nu în urmă cu 3 zile. Evenimentele recente mă făcuseră să nu mai ţin cont de timp şi nici să îl mai apreciez aşa cum ar fi trebuit în mod normal şi deci, firesc.
Acum *nimic* nu mai era normal şi firesc. Ceea ce mi se întâmplase părea o nebunie. Asta şi era. Era vina mea, poate dacă m-aş fi mulţumit cu viaţa mea banală nu aş fi avut îngeri pe cap. Şi ăsta era doar începutul. Urmau să apară demoni şi fantome. Slavă Domnului că nu existau vampiri, ăia m-ar fi îngrijorat cel mai mult. Nu voiam să îmi imaginez că ar trebui să umblu după mine cu ţăruşul de lemn şi căţei de usturoi. Crucile ar fi fost suportabile, dar mirosul de usturoi m-ar fi înnebunit. Bine, asta dacă ce văzusem în filme ar fi fost real. Şi uite cu ce îmi băteam eu capul...
– Mergem? mă întrebă Andrei serios.
– Da, acum. Să îmi iau jacheta.
Când m-am dus să îmi iau jacheta din cuier, m-am întâlnit cu îngerul bun al Corinei.
– Ai obiecte sfinţite la tine? mă întrebă ea speriată.
– Nu, nu am nimic.
– Cum ajungi acasă pune-ţi o brăţară sau un crucifix la gât. De azi nu mai ai voie să pleci din casă fără ceva sfinţit.

– Bine, am spus eu speriată. Sper să nu se întâmple ceva până voi ajunge acasă...

– Şi eu sper. Oricum ai îngerul tău păzitor. Nu îţi face griji, spuse ea apoi stătu un moment pe gânduri.

– Ai grijă şi tu!

– Bine, pa.

Îmi luasem la revedere de la un înger?

– Haide, Amy, nu o mai lălăi, zise Andrei iritat.

Ştiam că urăşte să aştepte după cineva. Era punctual şi bine organizat, spre deosebire de mine.

Am ajuns acasă cu bine... aproximativ. De două ori mi s-a zbârlit pielea fără să îmi dau seama de ce. Poate erau nişte mesaje care prevesteau ceva rău, sau doar demonii se jucau cu mine.

Cu o zi în urmă eram ceea ce numeam eu o adolescentă banală. Dorinţa mi se îndeplinise şi devenisem o adolescentă specială pentru că aveam acum nişte capacităţi extrasenzoriale dezvoltate destul de mult, îngrijorător de mult aş putea spune. Nu mă simţeam nebună, dacă poţi simţi când treci graniţa de la sănătos la nebun, aşa că nu aveam de gând să merg la un psihiatru. Probabil dacă i-aş fi împărtăşit unui doctor povestea mea, aş fi putrezit într-un spital de nebuni. Dar mai aveam o şansă, puteam să merg la preotul meu duhovnic. Poate că el ştia ceva în legătură cu asta...

Încă refuzam să cred că totul e adevărat. Ştiam eu că de mică sunt altfel, dar în ultimele luni mă „normalizasem". Dacă aş fi primit acest har imediat după ce mă întorceam de la mănăstire, aş fi fost chiar bucuroasă, acum era doar o pacoste pe capul meu. Slavă Domnului că ştiam cum să fac să dispară îngerii răi.

Mama dormea când am ajuns. Era ora 10 aproape. Am văzut cum îngerii stau lângă ea plictisiţi şi cum cel rău cască şi se freacă la ochi. Au fost surprinşi să mă vadă, dar m-au ignorat. Erau un fel de paznici, nu aveau voie să părăsească locul, în cazul de faţă persoana pe care o protejau sau o observau, în cazul îngerului rău.

Am căutat de zor prin casă o cruce şi am găsit în cutia cu bijuterii a mamei un colier care se pune la baza gâtului. Pe el am pus crucea care mi-o dăruise mama în urmă

cu nişte ani, după o vizită la Ierusalim. Îmi plăcea crucea, avea o formă tare interesantă şi nişte pietre mov încrustate, destul de mari. Îmi mai plăcea că era de argint, şi nu e de aur, urăsc aurul.

Imediat ce mi-am pus crucea la gât, am văzut cum o aură alb-argintie mă înconjoară şi cum un suflu ca de gheață mă izbeşte. Era aura mea de protecție, probabil. Îmi oferea un sentiment de bine, de pace.

Ca să fiu sigură că sunt 100% protejată, am căutat şi brățara de la Maria. O pusesem bine, undeva în biblioteca de pe hol, nu în caseta de bijuterii cum crezusem. Era după o carte veche şi ponosită. Mi-am pus brățara la mână şi m-am întors în camera mamei.

A fost de ajuns să ridic mâna pe care aveam brățara, şi îngerul rău a şi dispărut.

– Vai, nu ştii ce favoare îmi faci! zise îngerul bun al mamei. De ani de zile îmi face capul calendar. Mersi că l-ai făcut să plece.

– Nu ai pentru ce, am spus eu timidă.

Oau, vorbeam cu îngerul mamei. Ce eveniment spectaculos!

– Se va întoarce, am spus eu. Nu ştiu cât ține, ăăă, efectul ăsta.

– Dacă îl înveți să îl controlezi, ține foarte mult, îmi explică ea.

– Cam cât înseamnă foarte mult? am întrebat eu nesigură.

– Câteva luni, sau ani.

– Ani? am întrebat eu căscând ochii.

– Ani, răspunse ea calm.

– Ani? am repetat eu.

– Da, ani. Dar ca să țină ani, îți trebuie ani de antrenament.

– Ani?

– Da, ani.

O, Doamne, în ce mă băgasem?...

– Poți să mă înveți mai multe despre lumea asta, a...

M-am oprit. Nu puteam să continui. Rațiunea mea îmi tot spunea că nu poate să fie adevărat.

– ...a spiritelor, continuă îngerul bun al mamei. Da, te pot învăța câte ceva. Am fost anunțați cu toții că încă o

persoană a primit darul. A trecut ceva timp... Nici nu mai știu dacă decade sau secole. Cel puțin, în orașul ăsta. În lumea întreagă, sunt persoane destule care au acest dar. Dar cele mai multe și-l neagă până la moarte fără ca măcar să-l folosească.

– Cum adică să îl folosească? am întrebat-o eu șocată.

– Păi de asta e *dar*, ca să îl *folosești*!

– Cum?

– Ca pe orice dar, în interesul personal său, al tuturor. Poți ajuta spirite, poți ajuta oameni...

Da, era clar. Eram un fel de rudă îndepărtată a Melindei Gordon. Poate în realitatea asta în care mă aflam eu, exista și ea, cu adevărat. Ce tot spuneam?!

– Cred că știu, am spus eu mândră, am ghicit. Trebuie să trec sufletele dincolo, așa-i?

– Nu.

Ce?

– Păi atunci eu cum pot să le ajut?

Mda, speranțele mele deja fuseseră spulberate. Pe cine păcăleam, era mai bine!

– Tu doar le poți ajuta să își găsească îngerii ori, dacă nu poți să le găsești îngerii, tu însăți să îi ajuți să găsească Poarta. Uneori o vei putea vedea și tu. Depinde cât de apropiată devii de fantomă. Când o persoană moare, de obicei unul dintre îngeri, în funcție de ce fel de persoană a fost, îl duce la Judecata Particulară. Spiritele rămân pe pământ 40 de zile.

– Da, asta știu. Ce se întâmplă cu cele care rămân mai mult? Asta vreau să știu.

– Acelea nu conștientizează că au murit, iar îngerii nu mai sunt cu ei pe pământ, pur și simplu au plecat ori Sus ori Jos. Înțelegi?

– Păi de ce pleacă? Nu pot încerca să îi facă pe oameni să înțeleagă că sunt morți?

– Nu. Asta e rolul celor ca tine. Păcat că cei mai mulți, adică cei ca tine, ajung internați în spitale. Nu trebuie să spui nimănui de acest har al tău, căci altfel vei fi compromisă.

O, superb, acum trebuia să îmi și țin gura. Mamei nu puteam să îi zic?

– Trebuie să spun cuiva, totuși, i-am spus eu îngerului.

– Mama ta vede îngeri şi demoni în anumite situaţii. Ştii asta. Ai putea să îi spui ei.

– Dacă o voi îngrijora?

– Atunci faci ce îți spune inima, doar, ai grijă. Ține totul secret.

Mama se întoarce pe partea cealaltă a patului.

– Nu mai vorbi, shhh, se trezeşte imediat, zise îngerul mamei.

Am dat din cap aprobator. În următoarea secundă mama a deschis ochii.

– ' Neaţa. La mulţi ani, Amy.

– La mulţi ani, mami.

– Cum a fost la petrecere?

– Drăguţ. Ne-am distrat.

– Mă bucur.

Se uită la mine mai atentă şi întreaga mimică a feţei i se schimbă.

– Dumnezeule, du-te şi scoate-ţi lentilele, ai ochii roşii.

Uitasem de lentile complet. Acum că îmi spusese, începusem să simt cum mă ard… iar. Discuția cu îngerul mamei mă făcu să uit complet de usturime.

Am fost fericită să îmi scot lentilele. Îmi simţeam ochii liberi în spatele ramelor de ochelari. Lentilele erau prea pretenţioase pentru mine, aşa că pentru o perioadă de timp, scurtă ce-i drept, m-am hotărât să renunț la lentilele de contact.

– Mult mai bine, zise mama după ce mă văzu cu ochelarii la ochi. Nu mai ai ochii aşa roşii.

– Mi-am pus şi nişte picături.

– Ai dormit vreun pic? mă întrebă mama căscând.

– Da, câteva ore. Tu?

– Eu am stat trează până la ora 1 şi după am adormit.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură de revelion. De ce nu te-ai dus şi tu undeva, cu colegele sau, eu ştiu…

– Colegele mele şi-au petrecut revelionul la munte cu soții lor.

– A, am făcut eu tristă.

– Nu e nimic, m-am distrat bine şi singură. La TV pe toate posturile era câte ceva interesant. Numai emisiuni de divertisment.

Ştiam că nu se distrase şi că nu voia să mă facă pe mine să mă simt prost.

– Lasă că la anul îl facem noi două, am spus eu încurajator.

– O să vrei să îl faci cu prietenii, spuse mama. Nu îţi face griji pentru mine, eu nu acord aşa mare importanţă revelionului. E doar o altă zi din an, nimic special.

Aş fi vrut să o contrazic, pentru mine, totul de la revelion se schimbase şi era abia prima zi de după. Cine ştie câte aveam să mai aflu...

– Eşti bine? mă întrebă ea suspicios.

– Da, i-am răspuns eu calmă. De ce?

– Nu ştiu, am senzaţia că ceva nu e în regulă.

Bingo!

– Ce vrei să spui, mamă?

– Poate mă înşel.

Câtă dreptate avea...

– Cred că da, am minţit eu.

Întotdeauna când încercam să par convingătoare, păream falsă. Nu puteam să mint. Mama s-a uitat la mine la fel de suspicios, dar a lăsat-o baltă.

– Bine, eu mai stau în pat.

– Mă duc şi eu să dorm. Vorbim mai târziu.

În cameră l-am găsit pe Nero care stătea pe patul meu. Câine obraznic!

– Dă-te jos! am ordonat eu câinelui.

Când a deschis ochii spre mine, am avut senzaţia că ştiu acei ochi, felul în care mă priveau.

Dintr-odată, câinele fu cuprins de o lumină alb-albăstruie. Puteam să jur că îi văd spiritul. Credeam până în acea clipă că animalele nu au suflet. Se pare că Nero avea unul...

Nu înţeleg cum s-a întâmplat, dar câinele parcă observă că m-am temut, cutremurat după ce i-am văzut acea aură care îl înconjura.

În mintea mea, am auzit, ca şi cum câinele mi-ar fi vorbit:

– Nu te teme!

Atunci am fost cu adevărat îngrozită. Vocea din mintea mea a continuat să vorbească.

– Nu îți fie teamă, Amy, sunt eu, Nero. Sunt un suflet Păzitor. Te apăr și pe tine și pe mama ta. Liniștește-te.

Iar eu în gând, mi-am zis ironic:

– Cum aș putea? Mai întâi îngeri, acum câinele meu e Păzitorul meu. Ce mai urmează?

– Vei afla. Eu și îngerii buni te putem călăuzi în toate aceste lucruri. Ai încredere.

Îmi imaginasem eu, sau chiar îmi răspunsese câinele la întrebarea nerostită?

– Îți aud gândurile, Amy, și tu pe ale mele. E lesne de înțeles de ce.

El era un câine, nu ar fi putut să deschidă gura și să vorbească ca oamenii, în limba noastră, dar în schimb puteam comunica telepatic. Suuuper, măcar acum nu trebuia să îmi fac griji că ne aude cineva vorbind.

– Nero, explică-mi cum de doar cu tine pot vorbi telepatic, iar cu îngerii nu.

– Doar cu Păzitorul poți vorbi telepatic, e o legătură strânsă între tine, adică Stăpâna mea, și mine. Între tine și îngeri, chit că sunt buni, nu se poate stabili o astfel de legătură.

– Jur că înnebunesc, jur! am spus eu luându-mă cu mâinile de păr.

– Liniștește-te, îmi zise vocea aceea mistică în minte. Voi fi aici să te ajut.

– Nu mai înțeleg nimic, ceva nu e deloc bine, deloc. Se întâmplă lucruri ciudate, cum de așa, deodată pot vorbi cu tine? Cu îngeri și mai știu eu ce. E imposibil. De ce eu?

– Atât de multe întrebări. Să o luăm cu începutul. Tu ți-ai dorit asta. Dorindu-ți să fii altfel, ai și devenit altfel. Simplu.

– Simplu? Asta numești tu simplu? Și cum se face că și tu și îngerii știți de dorința mea? De acest har idiot care e mai mult un blestem? Cum de se face că... în lumea asta a voastră toți știți asta? Cum?

– Am fost anunțați de Forțele Divine. Un fel de mesaj. E bine că încă nu au aflat cei de Jos de tine, cu excepția unui singur demon. Îngerul tău păzitor l-a alungat, asta îmi spune acum.

Deci chiar fusesem vizitată de un demon, deja... sau, în fine, o tentativă. De asta mă simțisem eu ciudat tot drumul până acasă.

– Eu de ce nu pot să îmi văd îngerii?

– Da, într-adevăr e un paradox. Nu îți pot explica. Ai legătură de acum cu tot ce ține de lumea de dincolo, fără ca măcar să fi trecut prin moarte şi înapoi. Cert e că poți vedea, auzi şi simți cam tot ce ține de lumea asta a noastră, a spiritelor, dar când vine vorba de îngerii tăi... nu îi poți vedea...

– Ce chestie! am pufnit eu, tot în gând. Apropo, ce vrei să spui prin „moarte şi înapoi"?

– Sunt unele persoane care ajung să simtă această lume a noastră doar după ce au murit şi au reînviat.

Îmi părea cunoscută treaba asta. Probabil ştiam din filme. Şi să mai zici că filmele sunt doar bazate pe ficțiune! Uite că ficțiunea era mai reală decât realitatea!

– Şi, încă ceva, Nero, prin „văzut, auzit şi simțit" ce vrei să spui? Până acum am putut doar să văd şi să aud spirite.

– Aici e mai complicat...

– De ce?

Deja începusem să transpir. Simțeam cum îmi îngheață sângele în vene.

– Înainte să primeşti... acest... evita să spună cuvântul „*har*", ştia că mă deranjează. Să o luăm altfel. Un om normal, cum erai tu până ieri seară, nu are simțurile prea dezvoltate. Dintotdeauna au existat spirite pe Pământ, fantome, îngeri şi demoni. O să spui că ar trebui să fie într-o altă lume, aceste spirite, entități, sau cum vrei tu să le zici. E şi aşa, dar nu per total. Unele sunt prinse aici, de bună voie sau nu, ori trimise de Sus sau de Jos. Până aici e totul clar?

– Da.

– Ziceam la început ceva de simțuri. Cei mai mulți oameni le au îngrădite, nu neapărat dezvoltate, pentru că nu îți poți dezvolta aceste simțuri. Ori îl ai, ori nu. Unii îl au din naştere, alții îl primesc. Cei care îl primesc, sunt nişte persoane extrem de rar întâlnite pentru că există anumite „condiții" pentru a primi darul. Acele persoane trebuie să îşi pună dorința exact în noaptea dintre ani, la puțin timp,

sau chiar la împlinirea vârstei de 15 ani, o vârstă considerată în lumea noastră deosebit de importantă. Dacă ţi-ai fi dorit în urmă cu un an, la aceeaşi oră ce ţi-ai dorit, nu s-ar fi împlinit. Desigur, mai sunt şi alţi factori, de care nici eu nu sunt sigur...

Eram uimită. Suna prea puţin plauzibil. Cum adică doar între ani? În apropierea vârstei de 15 ani? Am putut însă că concep o întrebare în minte.

– De ce 15 ani? Şi nu 16 sau 30?

– Poţi să consideri vârsta de 15 un fel de „majorat“ în lumea... noastră. E un număr magic, îl poţi privi aşa ca să înţelegi.

– Nero, vrei să spui că acest har nu a făcut nimic altceva decât să îmi dezvolte simţurile?

– Da... şi nu. Ca să înţelegi, gândeşte-te la acest har ca la un al şaselea simţ.

Uuu, ce drăguţ. Mâine poimâine ajungeam la TV şi puteam să scot bani frumuşei din asta. „Mediumul Amy" la datorie. O emisiune bunicică. Poate aş fi bătut-o până şi pe Oprah la audienţă. Ce vise... Ha! În cel mai fericit caz ajungeam undeva la un circ dacă se afla de acest „dar“ al meu, într-o rulotă prăfuită şi mică. Trebuia de acum să îmi procur un glob de cristal, aşa, pentru zile negre...

– Ce mă fac... Nero ce mă fac?

– Nimic, deocamdată.

Ce norocoase consideram în acea clipă toate persoanele care aveau o viaţă banală, o existenţă în care rutina le conducea, la propriu, viaţa. Ce bine de ei, ce bine că aveau simţurile îngrădite şi că nu puteau intra în contact cu cealaltă lume, că nici măcar nu aveau certitudinea că există. Ce bine de ei că nu aveau existenţa lor banală şi plictisitoare tulburată de evenimente paranormale sau supranaturale, ce bine de ei... Ce bine de ei că existau într-o ignoranţă completă?!...

Era oare chiar atât de bine? Pe de-o parte da, pe de-o parte nu, pentru că nu aveau să afle vreodată răspunsuri la întrebări pe care poate, nici nu se gândiseră să le pună. Eu însă mă gândisem şi deja aflasem o parte din răspunsuri. O parte însă nesemnificativă, pentru că mă aşteptau noi întrebări, noi săptămâni, luni şi chiar ani de aşteptare până

să descopăr adevăratul sens al lucrurilor, chiar şi ale celor mai mărunte, şi aparent, nesemnificative.

– Nero, eu al câtelea Stăpân sunt?

– Hmm, eşti mai inteligentă decât credeam. Nici prin cap nu îmi trecea că mă poţi întreba asta, acum, dar fie, îţi răspund. Tu eşti Stăpâna mea cu numărul 9. Asta înseamnă că eşti şi ultima.

– Am intuit bine că voi, Păzitorii vă reîncarnaţi. În altă viaţă ce ai fost, pisică, hamster?

– Păzitorii pot fi doar câini. Pisici, nu, în niciun caz. Pisicile sunt Îndrumători.

– Îndrumători ai cui? am întrebat eu curioasă.

– Bine punctat. Ai cui. Încearcă să te gândeşti cu ce mai poţi asocia o pisică neagră.

– Îmi plac pisicile, am glumit eu.

– Concentrează-te, îmi spuse serios vocea lui Nero în minte.

Cu ce puteam să asociez o pisică neagră? Cu ghinion? Simple superstiţii. Negru, pisică, poţiune verde... magie... vrăjitoare.

– Vrăjitoare? am întrebat eu râzând.

– Exact. Poate de acum nu vei mai fi atât de fermecată de pisici.

– Spui asta doar pentru că eşti câine.

– Hei, zise cu o voce groasă Nero, doar pentru că tu eşti Stăpâna mea, nu înseamnă că mă poţi şi jigni. Sunt mai bătrân decât tine.

– Bine, îmi pare rău, am spus eu umilă şi speriată. Ştiam eu că pisicile sunt şirete, dar să fie Îndrumătorii vrăjitoarelor...

– Acum sper că nu vei înţelege însă că toate vrăjitoarele sunt rele. Sunt şi bune, desigur.

– Credeam că vrăjile de orice fel sunt ele, sunt considerate rele, având la bază ceva malefic. Profa mea de religie zice că nu există magie albă şi magie neagră.

– Profa ta de religie nu are harul şi nici preoţii. Doar câţiva, dar aceia sunt izolaţi prin munţi, se călugăresc. Nu crede orice ţi se spune. Nu crede tot ce îţi spune ortodoxismul, biserica este în mare parte politică. Adevărata credinţă o ai în suflet. Conştiinţa ta e cel mai bun preot ca pentru spovedanie. Înţelegi, Amy?

– Sunt uimită. Credeam orbeşte tot ce mi se spune, tot ce scrie în Biblie. E ciudat ca un Păzitor să îmi spună asta.

– Încă un paradox. Mai sunt multe altele. Demonii nu sunt roşii şi cu coadă, cu aripi înspăimântătoare, iar îngerii nu sunt blonzi cu ochii albaştri şi în haine albe lungi şi cu aripi pufoase. Să nu îţi închipui că în Rai îngerii cântă la harpă. Raiul şi Iadul sunt... diferite în funcţie de persoană. Ca să îţi dau un exemplu pe placul tău, tu dacă vei ajunge în Rai vei asculta muzica ta, clasic rock, pe când dacă ai ajunge în Iad ai asculta... manele, râse Nero. Dacă un manelist ajunge în Rai, el asculta manele, iar dacă ajunge în Iad, ascultă rockul tău.

– Haha! Ce tare. Nu pot să cred că Dumnezeu e aşa de tare încât să permită rockerilor care ajung în Rai să asculte rock.

– Nu orice rock, totul are o limită, râse Nero.

– O, desigur, am spus eu chicotind.

– Ultima oară când am ajuns prin Rai, discutând cu Dumnezeu apropo de următoarea mea reîncarnare, ascultam balade rock. Trebuie să îţi mărturisesc că şi mie îmi plac acelea. Lui Dumnezeu însă îi place cel mai mult muzica clasică. Pianul e preferatul lui. În urmă cu secole, când încă nu exista pe Pământ pianul, şi deci nici în Rai, ascultam cu toţii ciripitul păsărilor. Ultima mea discuţie cu Dumnezeu a fost reconfortantă, îmi povestea, apropo de muzică, anumite aspecte. Crede că încet-încet se strică. L-am întrebat de manele, acest ultim gen apărut, sau printre ultimele, de la ultima noastră discuţie şi mi-a spus că nu se dă în vânt după ele deloc.

– Atunci de ce a mai lăsat maneaua să existe?

– Din acelaşi motiv pentru care a lăsat teroriştii să se nască.

– O, frumoasă comparaţie, am râs eu.

– Nu, serios vorbind, trebuie să existe un echilibru pe pământ. Nu poate să fie o Utopie, nu e posibil. Binele şi Răul trebuie să se găsească în aceeaşi măsură.

– Drăguţ, am spus eu ironic. Păcat că există mai mult Rău decât Bine.

– E în firea omului acest lucru. Egoism, ură şi tot aşa. De asta în Rai este atât de puţină lume... Foarte puţină.

– Da, ştiu că populaţia Iadului o depăşeşte pe cea a Raiului cu ...mult %.

– Da, da, să nu spui numărul. Mă deranjează la urechi.

Am râs, la fel şi Nero.

– Nu pot să cred că vorbesc cu cineva care a vorbit cu Dumnezeu.

– Nu pot să cred că vorbesc cu tine. Nu credeam că se va întâmpla.

– Ai spus că sunt a 9-a stăpână. Celelalte nu aveau darul?

– Nu, zise el. Câinii dintr-o familie sunt Păzitorii acelei familii, nu e o condiţie ca un membru al familiei să aibă pe cineva cu har.

– Aaa, interesant. Deci sunt primul om cu care vorbeşti?

– Cam aşa, zise el stingherit.

– Eu îl pot vedea pe Dumnezeu? Având în vedere că acum am darul acesta...

– Nu îl poţi vedea. Dar îl poţi auzi şi simţi.

– De ce nu îl pot vedea?

– Pentru că nu se arată oamenilor vii.

– Presupun că nu e treaba mea de ce...

– Presupui foarte bine...

Poate chiar nu era treaba mea şi poate avea să devină treaba mea după un timp. Cred că dacă mi-ar fi explicat Nero, sau ar fi încercat asta, mintea mea nu ar fi putut înţelege răspunsul, aşa că am lăsat-o baltă şi am reluat discuţia despre pisici.

– Şi, ziceai că pisicile sunt Îndrumători. Sper că asta nu înseamnă că toate persoanele care au pisici sunt vrăjitoare.

– Nu, desigur că nu. Doar la persoanele la care legătura cu pisica lor este foarte strânsă, şi aici nu mă refer la orice tip de legătură. Nu îţi pot explica. Pot să îţi spun doar că există o legătură puternică. În cele mai multe cazuri, vrăjitoarele nici nu îşi dau seama că sunt vrăjitoare şi cred că legătura lor cu pisica este ceva... obişnuit.

– Ahaaa, foarte interesant, am spus eu.

Nu înţeleg de ce, dar gândul mi-a zburat la Steluţa şi la Maria. Era o legătură strânsă între ele două.

Nero se părea că îmi aude gândurile, aşa că mi-a spus:
– Din nou, dai dovadă de spirit de observaţie. Steluţa este Îndrumătoarea Mariei.
– Maria este...
– ...vrăjitoare, continuă Nero.
– Dar cum este posibil? E călugăriţă.
– Şi ce?
– Păi e foarte... bizar.
– Este puţin cam bizar, da, mă aprobă Nero.
– Şi, dacă eu mi-aş lua o pisică, aş putea să vorbesc cu ea?
– Nu îţi vei lua o pisică, zise Nero în mintea mea.
Câinele începu să mârâie.
– Uşurel, gata, voiam să ştiu doar teoretic...
– Amy, nici nu te gândi că dacă ai mai avea pe lângă mine, un animal, de exemplu o pisică enervantă, va mai exista legătura asta între noi. Dacă devii Stăpână a două animale, legătura între tine şi cele două este slabă. De asta e bine ca tu să ai doar un singur animal, de preferat Păzitor. Îndrumătorii nu alungă forţele răului, de obicei le atrag, pentru ca Stăpânul să se lupte cu ele.
– Şi eu nu aş vrea asta...
– Exact, tu nu ai vrea asta.
– Ămm, dacă Maria este vrăjitoare şi are acelaşi har ca şi mama, ştii despre ce vorbesc, am spus eu privind câinele iar acesta încuviinţă din cap, înseamnă că şi mama este...?
– Da, dar nici ea nu ştie.
Mecanic, mi-am făcut cruce. Puteam să jur că mi-a zâmbit câinele.
– Păi dacă mama e vrăjitoare, eu...
– Tu nu eşti vrăjitoare, Amy, râse vocea câinelui în mintea mea.
– Bun, măcar ştiu ce nu sunt... Şi, în lumea asta, vrăjitoarele ce sunt?
Mă gândeam că poate, vrăjitoarele nu erau exact ca cele întruchipate în filme.
– Vrăjitoarele sunt... vrăjitoare, râse Nero.
– Mai precis? am întrebat eu.
Eram sarcastică. Era logic că o vrăjitoare e vrăjitoare la fel cum era logic că 2=2.

– Mai precis, continuă câinele, poate face vrăji, vorbi cu spirite, vedea spirite uneori, depinde de cum şi când intră în transă. În rest, poate face cam tot ce face o vrăjitoare de obicei.

Aha, vrăjitoarele din această lume cu care eu tocmai făceam cunoştinţă nu difereau prea mult de cele din filme.

– Ce fel de vrăji? am întrebat eu.

– De orice fel, depinde ce fel de vrăjitoare este respectiva persoană.

– Mama a făcut o vrajă până acum?

– Păi, începu câinele, având în vedere că nu ştie că este o vrăjitoare, nu a făcut vreo vrajă...voluntar.

– Ce vrei să zici prin „voluntar“?

– A făcut ceva vrăji, fără să îşi dea seama.

M-am uitat mirată la el, mirată într-un sens prostesc.

– Doar nu te aştepţi ca vrăjile să fie făcute cu ajutorul baghetelor sau... zise câinele .

– Nu ştiu, am spus eu ameţită.

– Vrăjile sunt de mai multe feluri. Unele dintre ele le poţi face doar gândindu-te, altele prin incantaţii. Dar trebuie să ştii că nu mai există vrăjitoare în adevăratul sens al cuvântului în zilele de azi. Prea puţine îşi cunosc harul. Cele experimentate care folosesc incantaţii sunt, cum îmi place mie să le numesc, „pe cale de dispariţie“. Mai bine, dacă îmi ceri părerea, mai mult fac rău decât bine. Numai ele sunt de vină pentru schimbarea cursului istoric şi tot aşa.

Câinele era foarte pornit împotriva vrăjitoarelor, oare de ce?

– Vrei să îmi spui ceva? l-am întrebat eu ironică.

– Nu, ce aş vrea să îţi spun? zise el de parcă nu ar fi înţeles la ce mă refer.

– Una dintre stăpânele tale a fost o vrăjitoare, nu?

– M-ai prins, zise el.

– Aşa deci, am făcut eu pufnind pe nas. Cu ea nu puteai vorbi, nu?

– Nu, ea vorbea cu pisica ei neagră. Pisica era animalul mai apropiat de ea. Nici nu a aflat vreodată că şi eu sunt special. Doar pisica ei era importantă.

– Era o vrăjitoare bună?

– Nici eu nu mai ştiu ce a fost. Acum e în Rai, însă.

– A fost una bună, înțeleg.
– Mda, mormăi câinele.
Am căscat. Câinele observă şi zise:
– La culcare cu tine, lăsăm discuția despre vrăjitoare pe mai târziu.
– Bine, am spus eu băgându-mă în pat.

Am dormit până la ora 6 seara. Petrecerea de revelion fusese extenuantă. Nici chiar eu nu credeam că am dormit atât de mult, pentru că nu credeam că fusesem atât de obosită.
Primul lucru pe care l-am văzut când am deschis ochii, a fost câinele. Ar fi fost bine să fi fost totul un vis.
– Ai vrea tu, zise Nero arogant.
– Ce cauți în mintea mea? Abia m-am trezit, dispari, vreau să mai stau.
– Adică să lenevești. Hai, hopa sus, mama ta a pregătit deja masa. După miros ți-a gătit şnițele de pui şi piure de cartofi.
Era şi o parte bună când aveai un câine vorbitor, iar eu tocmai o descoperisem. Putea să îmi spună de la distanță, după miros ce mâncare se găseşte prin apropiere. Data viitoare când mai voiam să cumpăr de la piață covrigei şi mă rătăceam, aveam să îl pun pe Nero să îmi găsească covrigăria.
– Te-ai trezit în sfârşit, somnoroaso! zise mama binedispusă.
– Da, ce am mai dormit! am spus eu întinzându-mi brațele.
– Poftă bună!
– La fel!
Cina era gustoasă. Încă mai simțeam în organism efectele băuturii. Stomacul mă ardea puțin.
– Sper că ți-a plăcut, îmi spuse mama după ce am terminat de mâncat.
– Da, sărut mâna pentru masă!
– Să îți fie de bine.
Întoarsă în cameră, m-am gândit să îmi verific telefonul ce încă era pe silențios. Aveam 4 apeluri pierdute de la Andrei şi Corina.

I-am sunat. Am stat la taclale cu amândoi o oră. Andrei mă certase pentru că băusem prea mult, iar Corina mă întreba dacă sunt în regulă, pentru că mă purtasem foarte ciudat. Am mințit cât am putut eu de convingător.

– Ești o actriță jalnică, îmi spuse Nero.

– Mulțumesc, am spus eu stingherită. Mi s-a mai spus.

– Cred și eu.

– Nu mă ajuți cu nimic.

Interesantă experiență. Mă certam cu propriul câine. Ura!

– Poate ar trebui de acum încolo să te perfecționezi. Minciunile vor fi la ordinea zilei.

– Nu cred.

– O, ba da, mă contrazise câinele hotărât. Cum vei minți când vei începe să vezi fantome? Când vor începe să te urmărească, la ore, peste tot? Cu cine vei zice că vorbești? Ce vei face când demonii vor începe să îți răstoarne viața cu susul în jos și îți vor întoarce prietenii împotriva ta? Cum vei rezolva asta? Și, cel mai important, cum le vei explica prietenilor, în special lui Andrei perioada prin care treci?

– Poate îi voi spune adevărul, am spus eu enervată.

– Serios? Nici tu nu crezi în ceea ce se întâmplă, cum vrei să te creadă el? Va zice că ești nebună.

– Și poate va și avea dreptate, i-am trântit-o eu câinelui.

Mama intră în cameră speriată.

– E totul în ordine scumpo? Cu cine te cerți?

– Cu nimeni.

Mama mă privi speriată. Cred că era momentul să spun ceva, altfel va începe să creadă că am probleme psihice grave și tot ce îmi mai lipsea era să mă ducă la spitalul 9.

– Vreau să zic, m-am corectat eu, vorbeam la telefon. Andrei îmi zicea ceva, legat de petrecere.

– Ce anume? mă întrebă mama.

Deja privirea ei mă îngheța.

– Eu... cred că am băut la petrecere cam mult și Andrei voia să mă certe pentru că am exagerat. Data viitoare nu voi mai bea nimic.

– Dacă va mai exista o dată viitoare, zise mama rece și trânti ușa după ea.

– Bravo! zise câinele. În sfârşit ai găsit scuza perfectă. De acum încolo când vei vorbi cu mine sau cu altcineva, ai grijă să ţii telefonul pe aproape.

– Bravo? am spus eu pe ton batjocoritor. Deja viaţa mea e distrusă. Ce mă fac?

– Hei, nu dispera, sunt aici să te ajut.

– În cazul ăsta, fă ceva!

– Ce? mă întrebă câinele mai mirat decât mine.

– Păi adineauri ai zis că mă ajuţi!

– Şi ce ai vrea să fac în momentul ăsta?

– Ceva!

– Cred că o să tac, aşa te voi ajuta îndeajuns.

Mama intră iarăşi în cameră.

– Vorbeşte mai încet! strigă ea la mine.

Ieşi la fel de repede precum a şi intrat.

– Sunt moartă! am spus eu după ce ieşi.

M-am trântit în pat şi mi-am pus perna în cap.

– Trebuie să existe o soluţie. Trebuie să spun cuiva, dar cui?

– Încă nu trebuie să afle nimeni. Rişti să pui persoana respectivă în pericol.

– La asta nu m-am gândit, am spus eu încruntându-mă.

– De acum încolo trebuie să te gândeşti cam la orice, să fii prevăzătoare. Dacă te prind cei de Jos pe picior greşit, vor profita din plin.

– Nici nu vreau să mă gândesc!

– Să te gândeşti. Deocamdată eşti de partea Binelui, dar e posibil ca într-o zi, să treci de cealaltă parte. Ai grijă, nu ai idee ce trucuri au în mânecă demonii.

– Asta nu se va întâmpla, am răspuns eu cutremurată.

– Sper, Amy, sper. Oricum eu voi încerca să te menţin cât de mult pot de partea Binelui, dar restul depinde de tine.

Am înghiţit în sec speriată.

– Vor veni la un moment dat vremuri negre...

– Nero, mă sperii.

Mâinile începuseră să îmi tremure. Luminile din cameră pâlpâiră de 3 ori şi patul se mişcă pentru câteva secunde.

Abia după ce a trecut totul am putut să scot câteva vorbe:

– A fost cutremur, sau?...

– Nu, a fost un semn.

– Din partea cui?

– Din partea Lui.

– Dumnezeu?

– Nu, zise Nero speriat. Dar începe tot cu „D".

– O, Dumnezeule! am spus eu punându-mi mâinile la gură.

– Mama a simțit oare?

Chiar atunci mama intră în cameră speriată.

– A fost cutremur, Amy!

– Da, bine că a trecut, am spus eu speriată încă.

– Eşti bine?

– Cred că da.

– Bine, mă duc înapoi în cameră, trebuie să zică la ştiri ceva. A fost destul de puternic.

– Nu ştiu de ce, dar cred că nu vor zice nimic la ştiri de cutremurul ăsta.

Nero se uita la mine cu subînțeles. Mama se uită când la mine, când la câine.

– Nu e bine, zise mama şi ieşi din cameră privindu-mă speriată.

Nu închise uşa în urma ei, dar uşa se închise singură după ce ea plecă din cameră.

M-am uitat la Nero terifiată.

– Acum nu a fost niciun demon. A fost mama ta. Când e speriată puterile ei o iau razna.

– Păi şi cum, ea a închis uşa?

– Fluxul ei de putere. Trebuie să se manifeste cumva.

– Oficial, lucrurile scapă de sub control.

– Abia acum îți dai seama? zise câinele privind încă uşa.

Clanța se mişcă ca mânată de nişte forțe superioare, în toate direcțiile. Am înghețat de spaimă.

Capitolul 22
Fantoma din bibliotecă

Până la începerea şcolii, am evitat cât am putut să ies din casă. Am început să devin o maestră a minciunilor. Am inventat tot felul de scuze pentru a nu mă vedea cu prietenii.

Ştiam că şi ei ştiu că ceva nu e în regulă, dar mă prefăceam cât de bine puteam. Adevărul este că îmi era teamă pentru ei. Încercam să mă îndepărtez încet de persoanele la care ţineam, dar ele voiau să mă susţină. Îmi părea nespus de rău pentru că nu puteam să le spun adevărul, dar, asta era situaţia, iar eu trebuia să o accept.

Zilele care au urmat au fost liniştite. Parcă nici nu îmi venea să cred că din pricina demonilor, mai exact a *lui*, a fost un cutremur în casa mea. Deja devenea personal pentru că o implica şi pe mama, care era vrăjitoare. Nu voiam să fie implicată în asta, ar fi putut să fie uşor prinsă în vreo capcană şi să treacă de partea Răului, chiar dacă eu nu ştiam exact pe atunci ce însemna acel lucru.

Exista tot timpul o tensiune între mine şi mama, care creştea, dat fiind că îi ascundeam ceva, şi ea ştiind acest lucru...

Nero mă avertizase că demonii vor veni după mine, că mi se vor arăta fantome şi altele, dar încă nu se întâmplase asta. Pe de-o parte eram uşurată, pe de-o alta speriată. Dacă încă nu se arătase nimic, însemna că la un moment dat totul va fi dat peste cap, mai mult decât era acum.

Aş fi vrut că vacanţa să nu se mai termine. Aş fi vrut să nu fiu nevoită să merg la liceu. Aş fi vrut să nu dau ochii cu nimeni, să mă izolez de tot şi de toate. Era insuportabil acel har pentru mine. Ce era şi mai insuportabil şi greu de

acceptat, era că acel har era o dorință pe care eu mi-o pusesem şi mi se împlinise.

Şcoala a început. Drumul până la troleibuz a fost obişnuit. Nu s-a întâmplat nimic. Urcată în troleibuz m-am simțit protejată, într-un oarecare fel.

Ce mă deranja era că lumea mă privea ciudat, de parcă ar fi ştiut că ascund ceva, de parcă mi-ar fi cunoscut secretul. Era o senzație tare urâtă, să simți privirile atâtor oameni pe pielea ta. Începusem să mă întreb dacă arăt altfel decât o persoană normală.

Probabil că nu. Era greu pentru mine însă, cel mai greu ca să fiu sinceră, să văd în loc de o persoană 3. Să merg pe stradă era ca şi cum aş merge pe o stradă aglomerată, chiar dacă pe acea stradă se găseau 3-4 oameni.

Ajunsă la liceu, a fost şi mai greu. Curtea era plină, ca în fiecare după-amiază, de boboci, dar şi de elevi ale claselor mai mari, sau de gimnaziu. Era ca şi cum eram pe un stadion plin de oameni.

Privirile puştilor m-au făcut să mă simt şi mai ciudat. Râsetele lor răutăcioase mi-au agravat starea de spirit şi aşa destul de...agravată.

Am fugit cât am putut de repede din curtea şcolii şi m-am refugiat la bibliotecă unde ştiam că nu se găseşte aproape nimeni.

Îmi plăcea să stau la bibliotecă. Mergeam la bibliotecă de obicei când voiam să fiu singură. Îmi inducea pace şi linişte. Era un loc interesant. Mama avusese dreptate în privința bibliotecii, era mare şi diversificată. Mai avusese dreptate şi când îmi spusese că într-o bibliotecă nu se găsesc *doar* simple cărți...

Bibliotecara plecase cu o treabă în oraş şi mă lăsase pe mine să am grijă de bibliotecă pentru următoarele 2 ore. Avea încredere deplină în mine.

Imediat după ce plecase am simțit o prezență. Îmi era frică deja. Dacă demonii hotărâseră să se arate?

M-am dus în încăperea alăturată. Biblioteca era mare, formată din două săli de clasă. O parte era destinată elevilor, unde se găseau bănci, iar cealaltă adăpostea sute de cărți.

Am auzit un zgomot în camera alăturată. Mi-am făcut curaj şi m-am dus să văd ce se întâmplă. Am închis ochii şi

am strâns crucea de la gât puternic, în speranța că mă va proteja în caz că ceva malefic mă pândea.

Era însă un tânăr. Doar că acel tânăr nu era un om, cum am crezut la început pentru că era înconjurat de o aură permanentă violet-albastră. Era o fantomă indigo. Dacă nu aş fi fost atentă la aura din jurul lui, care era destul de greu de perceput, aş fi crezut că este un elev de clasa a XI-a sau a XII-a.

Era... superb. Am rămas cu gura căscată când l-am văzut. Nu m-am speriat absolut deloc de apariția lui, ba chiar mă calma.

Era blond, un blond nisipiu cum niciodată nu mi-a mai fost dat să întâlnesc, iar ochii...ochii erau de un căprui deschis, exact ca iarba pârlită. Avea nişte ochi galbeni hipnotizanți ascunşi de nişte lentile cu o ramă fină, aurie. Avea părul cam până la umeri. Ceva la el mă ducea cu gândul la trecut, asta mai ales după felul în care era îmbrăcat. Cred că şi azi dacă ar fi fost îmbrăcat astfel un tânăr oarecare, nu ar fi dat de bănuit, doar că el, ceva la el mă făcea să cred că e dintr-un alt timp, poate blândețea cu care mă privea sau ceva la el...

Era şocat şi el de apariția mea.

– Mă vezi? mă întrebă fantoma cu o voce suavă şi catifelată.

– Da, cred că da.

Eram nespus de fericită că îl văd, nu ştiu exact de ce.

– Dar cum este posibil? Tu nu mă vedeai în urmă cu un timp, nimeni de aici nu mă vedea.

– Acum te văd. De la revelion am început să... văd lucruri pe care nu ar trebui să le văd în mod normal.

– A, deci tu eşti cea care a primit harul.

Era încurcat. Părea că vrea să îmi spună ceva, dar nu ştia cum să o facă. Până la urmă a spus:

– Mă bucur că eşti tu aceea, zise el zâmbindu-mi timid.

– Mă bucur că te bucuri, am spus eu derutată.

De ce inima începuse să îmi bată mai repede imediat după ce văzusem fantoma?

– Vreau să zic, mă bucur că eşti tu pentru că te-am mai văzut, încă de când ai venit în liceu pentru prima oară, cred că era vară. Apoi te-am urmărit când veneai la bibliotecă.

Am încercat să înțeleg de ce tot vii aici, pentru că nu citeai şi nici nu făceai teme, doar stăteai.

Asta ce voia să însemne? O fantomă îmi remarcase prezența?

– Biblioteca aceasta e specială. Mă ajută, mă linişteşte. Pot să meditez liniştită aici.

– Este un loc liniştit, într-adevăr, zise el privindu-mă atent.

Ochii lui erau hipnotizanți.

– Ştii că în trecut biblioteca nu era aici? Cel puțin, nu când învățam eu aici, în urmă cu nişte ani, sau decenii, nu mai țin socoteala.

Ani? Decenii?

– Unde era? l-am întrebat eu încercând să îmi păstrez calmul.

– A fost la subsolul clădirii vechi, apoi la o clasă de aici, din clădirea nouă. Cea de lângă secretariatul de acum, mai exact.

– Şi, aici ce era?

– Atelier de strung. S-au schimbat multe de când nu mai sunt eu elev. Acum nu mai învățați meserie aici.

– E un liceu teoretic.

– Înainte nu era. Nu prea mai țin minte nici eu ce era exact.

– Înainte, însemnând când? am întrebat eu curioasă.

Vorbeam cu o fantomă. Vorbeam cu o fantomă superbă. Vorbeam cu o fantomă superbă despre liceu. De ce nu o întrebam lucruri mai importante?

– Cred că prin 1944. Asta e ultima dată pe care mi-o mai amintesc.

1944?!?

– Oau, am făcut eu. Dar, eşti o fantomă, una tânără, ce ai pățit?

– Am murit. La început nu îmi venea să cred, dar după ce mi-am văzut trupul am înțeles că sunt mort. Mi-au trebuit câțiva ani să accept asta. Mai greu a fost să ştiu că am rămas aici, pe pământ. Întotdeauna am crezut că am un scop în viață, dar se pare că am murit prea devreme ca să îl aflu. Cred că de asta am rămas captiv aici.

– Poate că ai un scop mort fiind.

Nu prea avea o logică ceea ce spusesem, dar faţa fantomei se lumină şi îmi spuse deodată fericită:

– Ai dreptate, am un scop ca fantomă. Uitasem că sunt o fantomă indigo. Trebuie să ajut un muritor cumva, cu ceva, asta ştiu, îmi amintesc vag...

Ce n-aş fi dat să fiu eu fata.. ăăă, adică muritoarea pe care el să o ajute. Şi aşa eram eu în bucluc.

– Pot să te ajut eu. Eu sunt muritoare şi am nevoie de ajutor. Nu înţeleg multe lucruri încă, apropo de lumea de dincolo, apropo de fantome, de tine, am spus eu dintr-o suflare.

Am roşit, dar fantoma nu păru să observe.

– Te voi ajuta cu ce pot. Voi face orice pentru tine. Aşa poate voi putea să plec de pe lumea asta. Vreau să îmi găsesc pacea pe lumea cealaltă. Îţi mulţumesc.

– Eu îţi mulţumesc, am spus eu încurcată. Aş vrea să ştiu, dacă se poate şi dacă îţi aminteşti, cum ai... ştii tu.. dat colţu'.

– Îţi place istoria? mă întrebă el zâmbind.

– Ador istoria, am spus eu exaltată.

– Atunci ştii câte ceva despre 1944. Poate mă ajuţi tu spunându-mi câte ceva despre acel an şi cei care au urmat.

– Aaa, nu ştiu mai nimic de acea perioadă, am spus eu stingherită. Ştiu câte ceva de alte perioade, Evul mediu, Antichitate, dar evenimentele mai recente ca cel de-al Doilea Război Mondial, sunt destul de neclare pentru mine.

– A, atunci să îţi povestesc eu. Ai timp?

– Da, am destul, am minţit eu.

Puteam să chiulesc o zi de la şcoală fiind la şcoală... Era ceva important şi apoi, învăţam istorie, de la o sursă directă.

– Am murit în primăvara anului 1944, în luna aprilie, dacă nu mă înşală memoria. Îmi aduc aminte că eram pe calea Victoriei, mă întorceam acasă de la liceu, pare-mi-se. Au avut loc nişte bombardamente exact atunci. Trupele anglo-americane au fost de vină. Eu fiind în acea zonă, chiar atunci când au avut loc bombardamentele, am fost îngropat sub moloz. Atât îmi mai aduc aminte şi momentul când autorităţile mi-au găsit trupul sub pământ. Ţinta era Palatul telefoanelor. Tot ce a fost în jurul acelui obiectiv militar, a fost distrus... şi nu numai acea parte din Bucureşti, ci şi

undeva în zona Universității, a fost distrusă o parte a facultății de istorie...

– Îmi pare atât de rău. Ai fi putut să trăiești dacă nu ai fi fost acolo. Ai fi putut să ai o viață frumoasă și...

Nu am mai continuat. El regreta mai mult decât mine. Nu voiam să îl fac să sufere și mai mult. Păcat de el, fusese un băiat atât de frumos și atât de bun. Intuiția îmi spunea asta.

– Nu ai de ce, așa s-a întâmplat.

– Nu știam că au avut loc bombardamente pe calea Victoriei și în niciun caz nu credeam că trupele anglo-americane să fie vinovate de asta. Mai degrabă aș fi crezut că ai fost ucis în timpul ocupației sovietice, asta îmi amintesc.

– Asta a fost mai târziu. Trupele rusești au intrat în București, dar eu deja eram mort. Nu știu la cât timp după asta. Spre deosebire de alte fantome, eu sunt conștient de timp, dar nu și de ani, de zile. Ce e trecut e trecut, iar prezentul e prezentul. Poate dacă aș fi avut un jurnal unde să scriu permanent, aș fi putut să îți spun exact mai multe date despre acea perioadă și nu numai. Am privit ani de-a rândul cum Bucureștiul se schimbă, cum liceul se schimbă, cum oamenii deveneau alții.

Eram fascinată de vocea lui, de ce îmi povestea. Mă vrăjea deși era doar o fantomă, însă una indigo.

– Mai povestește-mi!

Zâmbi timid. Fantomele pot să roșească? Pentru că el tocmai o făcuse...

– Nu știu ce să îți mai spun...

– Numele tău, nici nu ne-am prezentat.

– Eu te știu, ești Amy.

Eram populară printre fantomele din liceu? Superb. Eram invizibilă printre semenii mei, cei vii, iar printre fantome eram un fel de senzație...

– Oau, deci mă cunoști destul de bine.

– Îmi place să studiez oamenii, iar tu, începu el privindu-mi ochii, ești foarte interesantă. Ești altfel. Tu m-ai făcut pentru prima oară de când sunt mort, fericit, ezită el, acum nu mai sunt doar o fantomă singură. Dorința mi s-a împlinit și nu mă mai simt așa singur. Nu ai idee cum e să nu poți vorbi cu nimeni.

– De ce tocmai eu sunt așa de deosebită, în opinia ta?

– Nu ştiu, ceva la tine îmi aminteşte de cineva, dar nu mai ţin minte de cine... memoria mi se înceţoşează cu fiecare an, deceniu.

– Oo, am spus eu derutată. Dar, cum de nu ai vorbit cu nimeni? Mai sunt fantome prin Bucureşti...

Ochii lui căutau amintiri cu licăriri de nerăbdare. Îşi zâmbi amar după câteva secunde, însă.

– Am încercat, dar cele roşii nu ştiu că au murit. Cele galbene sunt ocupate să îşi revadă viaţa, cele verzi să îşi păzească pentru un timp apropiaţii şi tot aşa.

– Păi, o fantomă indigo nu ai mai întâlnit?

– Nu...

– Of, cred că ţi-ai uitat şi vocea după atâtea decenii de... tăcere.

– Recunosc că până să te întreb dacă mă vezi, nici nu mai ştiam cum îmi sună vocea.

– Poate de asta când intru în bibliotecă mă cuprinde un sentiment de pace şi linişte...

– Da, am efectul ăsta încă din timpul vieţii. Acum cred că e mult mai accentuat. Am observat că de-a lungul timpului, am primit anumite puteri, care cresc. Pot să mişc cărţi prin bibliotecă şi să citesc. E uimitor. Aşa a trecut timpul mai uşor pentru mine, mai plăcut. Am şi uitat că odată aici era un atelier.

– Înţeleg că duci o viaţă cam ca orice om, aproape la fel. Eşti conştient de timp, spre deosebire de celelalte fantome, poţi să citeşti...

– ... şi acum pot să şi vorbesc cu tine.

– Da. Cum ziceai că te numeşti?

– Ah, îmi cer scuze, nu m-am prezentat. Sper că nu am uitat bunele maniere. Mă numesc Vladimir.

– Încântată!

Eram atât de încântată de... prezenţa lui.

– La fel şi eu.

Încercă să îmi ia mâna şi să mi-o sărute. Probabil aşa se făcea pe atunci. Desigur, fiind o fantomă nu putea să îmi ia mâna, aşa că nu m-am mirat prea tare când am văzut cum mâna lui trece prin a mea.

Am avut însă impresia de atingere şi m-am înfiorat. Am simţit cum mi se zbârleşte pielea şi cum inima îmi bate foarte tare, al naibii de tare.

– Se pare că nu te-ai obişnuit pe deplin cu viaţa de fantomă.

– Nu, zise el derutat, credeam că dacă pot lua cărţile şi le pot citi, voi putea să îţi iau şi mâna.

Aş fi vrut să o fi putut face.

– Să ştii că am simţit ceva...totuşi.

– Serios? zise el plin de speranţă. Asta mă face aproape viu. Măcar ştiu că pot avea un efect direct asupra oamenilor.

– Da, am răspuns eu fermecată.

Şi ce mai efect... Ce se întâmpla? Începeam să îl uit pe Radu? Neah, Radu era altceva. Vladimir mă fascina pentru că era prima fantomă pe care o vedeam şi cu care mă înţelegeam atât de bine.

– Acum e timpul să îmi spui şi tu câte ceva despre tine.

– A, păi, existenţa mea e una plicticoasă, crede-mă, am spus eu cu modestie.

– Nu mă face să râd, zise el zâmbind.

Avea un zâmbet perfect.

– Hai, cum să fii tu plicticoasă, tu! Ai început să vezi fantome de curând, spune-mi cum te simţi în legătură cu asta. De obicei voi, oamenii, înţelegeţi cum e cu lumea de dincolo abia după ce muriţi. Tu deja ai o legătură directă cu lumea noastră.

– Parcă aş fi la un interviu, unul stupid, am glumit eu. Nu ştiu, mă simt ciudat, îţi dai seama. La început am vrut să cred că ceea ce mi se întâmpla nu e real, la fel ca şi tine, când nu voiai să crezi că ai murit.

– Dar te-ai împăcat foarte repede cu ideea.

– Nu aş fi atât de sigură... am spus eu privind cărţile voluminoase din bibliotecă.

– O să te obişnuieşti până la urmă, zise el ca să mă încurajeze.

– Da, dar sper că nu îmi va lua ani, ca şi ţie.

– Nu e atât de grav încât să îţi ia ani, te vei obişnui mai repede decât crezi.

– Dacă spui tu, te cred.

– Crede-mă atunci. Ai încredere în fantoma indigo, ştie ea ce zice, spuse el zâmbindu-mi şi făcându-mi discret cu ochiul.

Biiineee, ce se întâmpla? Ăsta era flirt pe faţă cu o fantomă, însă una a dracului de frumoasă. Ce n-aş fi dat în acea clipă să fie viu...

– Te cred, am răspuns eu încercând să îmi revin.

Privirea lui mă seca de putere, sau mă făcea să simt fluturi în stomac...

– Nu ai ore? Cred că stăm de ceva timp de vorbă.

– Am, dar vreau să mai discut cu tine. Las naibii orele!

– Mă bucur. Dacă aş putea, aş sta de vorbă cu tine la nesfârşit.

– Şi eu...

– Îți dai seama eu, care nu am vorbit cu nimeni aşa de mult timp...

– Da, îmi imaginez. Dar totuşi voi fi nevoită să plec la ore şi apoi acasă. Chiar vreau să vorbesc cu tine, să descopăr mai multe lucruri, dar nu voi putea să stau prea mult la bibliotecă fără să dau de bănuit. Mai ales că ne poate auzi bibliotecara după ce se întoarce.

– Nicio problemă. Te voi „bântui" de acum încolo.

– Bântui? am întrebat eu puțin speriată.

– Te voi urmări pretutindeni adică. Nu te gândi că bântuitul este ceva rău, deşi are o conotație negativă de cele mai multe ori, râse el.

– Nu ştiu dacă este o idee aşa de bună. Nu voi putea vorbi când am lume prin preajmă. Vorbim când sunt acasă, singură, în camera mea.

Dacă ar fi fost un băiat viu, probabil Vladimir ar fi înțeles într-un alt mod invitația mea, dar fiind fantomă, poate nu se gândea la... altceva. Faptul că era fantomă nu schimba însă cu nimic situația. Poate că era o fantomă, dar era şi băiat, până la urmă.

– Ăăă, tu câți ani ai? l-am întrebat eu sfioasă.

– De când am murit? Sau câți ani aveam când am murit?

– Când ai murit.

– 19, împlineam la sfârşitul lunii.

– Deci aveai 18 încă...

– Da, 18. Tu?

– Eu am împlinit 15, pe 31 decembrie chiar.

– Da, da, zise el de parcă îşi aminti ceva. De asta ai primit darul.

Începea să îmi placă acest nou dar. Vladimir mă fascina, aveam să aflu atâtea lucruri de la el, atâtea poveşti, istorie şi multe altele. Era fantoma mea, fantoma mea indigo.

– Eu mă duc la ore acum.

– Te însoţesc, zise el bucuros.

– Bine, şi încearcă să nu mă dai de gol.

– Nici vorbă. Voi sta cuminţel într-un colţ, ai încredere.

– Am...

Pentru că venisem mai devreme la şcoală, nu a fost de mirare că am ajuns la ore chiar la timp.

– Amy! Ce faci?

Era Corina. Andrei mă privea cu suspiciune. Radu se uita la mine ca la ceva interzis. Nu îmi plăcea.

– Bine. Pe aici, pe acolo. Tu?

– La fel.

– Tu, Andrei?

– Obosit.

– Voi fetelor?

– Suntem ok, ziseră Sandra şi Maria.

Nu am mai avut timp să vorbim pentru că deja începu ora de istorie.

– Doamnă profesoară, aş putea să vă întreb ceva legat de perioada celui de-al Doilea Război Mondial?

– Sigur, zise profesoara. Mă bucur să văd că elevii îşi dau interesul.

– Da, am spus eu încurcată.

Deja eram privită cu uimire de colegi, mai ales de Andrei. Îmi plăcea istoria, foarte mult, dar niciodată nu întrebam din proprie iniţiativă lucruri care nu erau regăsite în programă, sau cel puţin nu cea de a IX-a.

– Aş vrea să ştiu mai multe despre anul 1944. Prin aprilie au avut loc nişte bombardamente?

– Da, trupele anglo-americane au bombardat Bucureştiul şi o parte din ţară.

– În Bucureşti Calea Victoriei şi zona Universităţii, mai exact.

Profa se uita la mine uşor mirată.

– Da, aşa e, zise ea.

– Şi, tot în 1944 am fost sub ocupaţie sovietică.

– Da, corect. Ce vrei să ştii mai exact, Amy?

– Mai multe despre acest an. De ce au avut loc bombardamentele şi...

– Vrei să discutăm după ore? Am nişte materiale interesante în cabinetul meu de istorie. Te aştept atunci să vorbim mai pe larg despre 1944. Să ne întoarcem la oile noastre până una alta, zise ea zâmbind.

Vladimir era în spatele clasei şi asculta cu atenţie lecţia predată. Abia înainte să se sune de ieşire l-am observat cum stătea liniştit în ultima bancă.

Când s-a sunat a venit spre mine încet şi mi-a spus:

– Te aştept la bibliotecă. Nu e nevoie să îmi răspunzi, voi fi acolo.

Am dat aprobator din cap, însă având grijă să fie imperceptibil pentru ceilalţi acest gest.

– Amy, vii cu noi afară? La o ţigară? mă întrebă Corina.

– Nu pot, trebuie să merg la bibliotecă. Bibliotecara e plecată şi trebuie eu să mă ocup în pauza asta de bibliotecă. Scuze. Ne vedem la oră.

– Bine, zise Corina uimită.

Andrei se uita urât la mine. Ştia că e ceva putred la mijloc.

Bibliotecara nu se întorsese. Vladimir era acolo, citea dintr-o carte de istorie.

– Profesoara ta predă într-un mod foarte plăcut. Ştii că şi ea a învăţat la rândul ei în acest liceu? La fel şi mama ei, care era profesoară tot de istorie.

– Oau, nu ştiam.

– Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti apropo de acest liceu. Mai sunt profesori care au învăţat aici. Fiica unui prieten de-al meu a predat aici până de curând, iar un alt coleg de-al meu a predat aici româna. Cei doi copii ai lui au învăţat aici şi cred că şi un nepot.

– Cred că e splendid să vezi cum, ăăă, trece timpul. Să observi generaţii întregi şi... Foarte interesant.

Am încercat să îi zâmbesc timid şi mi-am muşcat involuntar buzele. Începea să devină un obicei neplăcut care îmi trăda starea de spirit.

– Nu aş fi atât de sigur. E destul de trist să ştii cum îţi mor profesorii preferaţi, cum mor prietenii tăi...

– A... la asta nu m-am gândit, am recunoscut eu profund mişcată. E trist, da...

De ce nu mă gândisem la asta înainte să îl întreb. Idioată, idioată, idioată!

– Trec peste, m-am obişnuit, dar nu pot să zic că m-am obişnuit pe deplin încât să nu îmi mai pese, îmi pasă încă, da. Aşa ştiu că mai păstrez în mine o parte umană.

– Eşti om, o fantomă în fine, dar tot om eşti, un suflet.

– Da, dar mi-e dor de lucrurile care mă făceau uman. Îmi e dor de gustul mâncării, de... discuţiile cu colegii, de distracţie, de... ea.

– Ea?

– Cred că acum mi-am dat seama de cine îmi aminteşti, semeni izbitor de mult cu ea, cu Emi.

– Şi ea era iubita ta?

Sper că nu îl făceam să se simtă prost, dar eram prea curioasă.

– Aş fi vrut eu, zâmbi el. Dar nu am apucat să îi spun că o iubesc.

– Aaa, poate că ştia.

Ce puteam să îi zic?

– Nu cred. Sau poate aşa şi era, doar aştepta ca eu să îi zic asta.

– Mai ştii ceva de ea?

– Cred că a murit. Era tot de vârsta mea, născută în 1925.

– Poate mai trăieşte...

– Amy, e prea puţin probabil. Şi eu vreau să cred că mai trăieşte, dar raţiunea îmi spune că nu prea mai are cum.

Încercă să îmi zâmbească. Dar tot ce am citit în zâmbetul lui a fost o tristeţe grea, ca de plumb.

– O iubeai mult?

Ce întrebări puneam şi eu. Ce dracului aveam?

– Foarte mult. De când am văzut-o pentru prima oară m-am îndrăgostit de ea, pe loc.

Îmi părea cunoscut acel sentiment.

– Te înţeleg şi eu am păţit asta.

– Şi, i-ai spus băiatului că îl placi?

– Nu...

– Ar trebui să o faci. Nu aştepta prea mult, poate nu o să apuci să îi mai spui, şi vei regreta, ca şi mine. Nu lăsa timpul să treacă.

– Aş vrea să îi spun, dar nu pot, ceva nu mă lasă.

– Asta era şi problema mea, nu puteam să îi spun. Cred că îmi era frică că voi fi respins.

– Tu? Dar eşti cumsecade şi frumos. Ce fată ar putea să nu te placă?

– Eu să ştii că nu mă vedeam nici frumos şi nici cumsecade pe atunci. Mă vedeam timid şi fără nimic aparte. Dar nu asta contează... Tu de ce nu îi spui? Trebuie să fie ceva.

– Păi cred că din acelaşi motiv ca şi la tine. Nu vreau să fiu respinsă. Uneori îmi dă semne că mă place, felul în care mă priveşte, alteori nici nu mă salută, de parcă aş fi invizibilă. Îmi e teamă că nu sunt îndeajuns de bună pentru el. Prezenţa lui mă face să mă simt... inferioară.

Vladimir începu să râdă.

– Tu, inferioară? Eşti deasupra tuturor fetelor din liceul ăsta şi nu spun asta doar pentru că eşti singura care vorbeşte cu mine, adăugă el repede când a văzut că mă încrunt. Eşti altfel, eşti mai bună. Eu, personal, cred că nu te merită din ce îmi spui. E nesimţit dacă nu te salută, cum aşa. Şi tu spui că eşti îndrăgostită de un aşa băiat?!

– Da, am răspuns eu stingherită. De Radu, cred că l-ai văzut cât ai fost la ora de istorie. La fereastră, în ultima bancă acolo era.

– Aaa, el este deci.

Figura i se schimbă. Părea plin de dispreţ.

– Nu îmi place, ascunde ceva. Ai face bine să te fereşti de el, mai ales acum, că ai darul ăsta.

– Oricum asta şi aveam de gând. Vreau să îl uit.

– O să poţi dacă asta îţi doreşti cu adevărat.

Mă temeam însă că nu îmi doresc să îl uit. Existenţa lui o tulbura pe a mea, nu înţelegeam pe atunci în ce mod, dar aşa era. Şi dacă aş fi avut de ales între a-l cunoaşte pe Radu şi a nu-l cunoaşte, aş fi ales prima variantă...

– Vladimir, când mi-ai spus că eu semăn cu Emi, la ce te-ai referit mai exact? La fizic doar?

– Nu doar la fizic. Semeni cu ea leit, dar şi ceva la personalitatea ta mă duce cu gândul la Emi.

Ceva...?

– Aha, am făcut eu.

În bibliotecă intră Andrei.

– Parcă ziceai că nu e bibliotecara, zise el.

– Nu este.

– Păi atunci cu cine vorbeai, cu pereții?

– Nu, cu cărțile. Se simt singure.

– Bine, mi-o trânti el. Să știi că o să aflu ce se petrece odată și odată.

– Nu o să afli nimic, nu e nimic de văzut sau de auzit.

– Amy, simt ceva. O să îmi spui tu la un moment dat ce se petrece. Am impresia că ții în tine și nu ai spus nimănui până acum.

– Nu am ce să spun. Ești paranoic. Acum pleacă și lasă-mă singură. Am treburi de discut...rezolvat.

Andrei se plimbă prin bibliotecă. Avea impresia că mai sunt cu cineva înăuntru, probabil, dar nu găsi pe nimeni. Vladimir se uita la el râzând. Se bucura că nu îl vede. Și eu mă bucuram.

– Mda, zise Andrei într-un târziu. Acum înțeleg de ce se zice că ele, cărțile sunt cele mai bune prietene. Tu chiar vorbești cu cărțile.

– Nu fi prost, cum să vorbesc cu cărțile?

– Atunci cu cine vorbeai când am intrat?

– Cu... cărțile.

– Ai o problemă, îmi spuse el privindu-mă mirat.

– Nu, tu ai o problemă pentru că nu înțelegi o metaforă.

– Cred că doar îți imaginezi una, zise el trântind ușa.

Vladimir începu să râdă.

– De el îmi place. Îi pasă de tine mai mult decât i-ar păsa în mod normal unui prieten.

– Mie îmi spui?

– Da, cred că trebuie să împărtășești cu cineva secretul. El deja se pare că știe ceva. Ar fi indicat ca lui să îi spui.

– Știi, și mama poate să vadă îngeri și demoni, dar doar în anumite situații. E...ăăă...vrăjitoare.

– Eu cred că nu ar trebui să îi zici mamei, chit că este vrăjitoare. Ar trebui să îi spui lui. El va putea să te „acopere" în diferite situații, pentru că cu el îți petreci timpul la școală, în mare parte, nu cu mama ta. Ar fi inutil ca ea să

ştie, şi în plus de asta, ar fi foarte îngrijorată dacă ar şti ce puteri începi să stăpâneşti.

– Ai dreptate. Îi voi spune lui Andrei, dar la momentul potrivit...

– Bun. Prietenele tale nu trebuie să afle.

– Nici nu aveam de gând să le zic, e destul că pun în pericol o persoană destăinuindu-i secretul meu.

Am oftat.

– Hei, voi fi aici să te ajut. Doar sunt o fantomă indigo, ai uitat?

Nu uitasem. Vladimir avea să mă ajute în diferite situații pentru că era o fantomă, una indigo. Cred că înțelesesem atunci un lucru important. Persoanele care mureau înainte de vreme, fără să îşi îndeplinească scopul pe lume, oricare ar fi fost el, deveneau fantome indigo. Persoanele care după moarte deveneau fantome indigo, îşi îndeplineau scopul în lume abia după moarte ajutându-i într-un fel pe cei vii. Erau un fel de *Călăuze*. Mă întrebam atunci, care era oare scopul lui Vladimir? Eu eram cea care îl va putea ajuta să găsească Poarta, dar doar după ce el mă ajută cu ceva. Ce era acel *ceva* oare?

Acum că îl cunoscusem, nu aş fi vrut să îşi îndeplinească scopul prea repede. Mi-ar fi fost greu să mă despart de el deja. Era primul meu prieten-fantomă, şi ne înțelegeam atât de bine...

– Mă duc în clasă. Nu vreau să le dau de bănuit şi mai mult decât le-am dat până acum, i-am spus eu lui Vladimir.

– Bine. Eu rămân aici. Când pleci să îmi dai un semn, să vin cu tine.

– Pa...

– Pa, Amy.

Tot grupul era pe hol. Râdeau zgomotos. Radu şi Paul iar se dădeau în spectacol cântând la chitară. Andrei îi imita, iar Maria râdea cu lacrimi.

– Ai venit la țanc! râse Andrei. Iubițelul tău Radu iar se dă mare.

– Nu îmi mai pasă de el şi nu e iubitul meu. E un idiot, nu îl suport. Se crede aşa de interesant.

– Oau, Amy, nu îți mai place de el? mă întrebă Sandra curioasă.

Ruslan mă privea uimit, la fel şi Corina şi Maria.

– Încă mai simt ceva pentru el şi probabil voi mai simţi o vreme, dar nu, nu e de mine, de fapt, nu sunt eu de el, sunt prea bună.

– Aleluia! În sfârşit ai înţeles, zise Andrei bucuros.

– Dar, Amy, ce s-a întâmplat? Ce e cu schimbarea asta bruscă? mă întrebă Corina.

Ea întotdeauna îi lua apărarea lui Radu, credea că nu e înţeles băiatul, bietul de el. De fapt, ea încerca să îl accepte pentru că ştia că îl plac, deşi, în adâncul sufletului, fără a recunoaşte, nu îl plăcea deloc. Îl credea prefăcut, parşiv...

– Am deschis ochii, le-am răspuns eu aruncându-i lui Radu o privire plină de ură.

– Oare de ce asta mă face să cred că....

Corina se opri. Ce voia să zică prin asta?

– Da? am spus eu ridicând din sprâncene.

– Nimic, nimic, gândeam cu voce tare.

– Spune-mi.

– Nu are nicio importanţă, crede-mă.

Ce îmi ascundea? Am văzut cum schimba priviri cu Andrei şi acesta dădu din cap, dar când mă văzu începu să tuşească, de parcă ar fi vrut să „camufleze“ semnul făcut din cap.

– Haideţi în clasă, zise Ruslan, vine profa.

Evident că restul zilei a fost învăluit de mister. Nu înţelegeam ce puteau să îmi ascundă Andrei şi Corina, dar mă deranja.

Toată clasa s-a hotărât să chiulească de la ultima oră. Eu nu am vrut, aşa că mi-am petrecut ora la bibliotecă.

– Amy, cred că glumeşti, zise Corina privindu-mă uimită. De ce vrei să stai la bibliotecă în loc să mergi cu noi prin Cişmigiu? Ce băiat se ascunde acolo şi nu vrei să ne zici?

Ahaaa, deci asta era. Credeau că stau la bibliotecă doar pentru un băiat. Aşa şi era, dar...

– Aţi înnebunit cu toţii! le-am spus eu puţin înfuriată. E ceva atât de neobişnuit să îţi petreci timpul într-o bibliotecă?

– Ăăă, stai să mă gândesc, zise Corina, DA!!! E neobişnuit când preferi să citeşti la biblioteca liceului când o poţi face acasă, dar mai ales să preferi să stai aici decât să stai cu noi.

– Nu e prima oară când vin aici.
– Da, dar acum exagerezi.
– Vreau să fiu singură!
– Bine, dacă asta vrei, noi plecăm.
Se supărară toți. Corina cel puțin mai avea puțin şi începea să plângă de nervi.
– Ne vedem mâine, am spus eu serioasă. Poate vă trece până atunci, nu vreau să mă mai enervez acum.
Corina se mulțumi să pufnească pe nas, Andrei şi Ruslan îmi aruncară o privire destul de rece. Sandra parcă era pe altă planetă, cred că nici nu înțelegea ce se petrece, iar Maria mă privea îngrijorată. Cred că doar ei îi mai păsa de mine cât de cât din tot grupul...
Am răsuflat uşurată când m-am văzut singură în biblioteca liceului. Acolo mă aştepta fantoma mea, foarte bucuroasă.
– Credeam că nu mai vii, zise Vladimir cu căldură.
– Eee, cum să nu vin?
– Am crezut că până la urmă vei merge cu prietenii tăi.
– A, ai auzit discuția...
– Mmm, să nu zici că am tras cu urechea, dar... cred că nu numai eu am auzit cearta voastră.
– Mă rog, am spus eu plictisită. Am nevoie de puțin timp singură ca să înțeleg ce mi se întâmplă. Am impresia că fac o dramă din toate astea, dar, mă simt depăşită, nu ştiu cât mai suport. Nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla când vor apărea demonii.
– Nici eu. Partea cea mai urâtă la ei e că pot poseda. S-ar putea să intre în prietenii tăi nişte demoni şi să nu îi mai recunoşti. Să nu te laşi păcălită.
Dar eu nici acum nu îi mai recunoşteam...
– O să trec şi peste asta...am spus eu respirând adânc.
– Vei trece.
– Nu ai idee cât de mult mă bucur să te cunosc, Vladimir, şi că eşti atât de înțelegător. Eu de obicei mă apropii foarte greu de o persoană, de tine m-am ataşat imediat. Cred că tu eşti partea cea mai bună în toată treaba asta, de când văd fantome şi...
Se lumină la față şi îmi zâmbi încurcat.

– Nici eu nu prea mă ataşez prea repede de oameni, de fapt, nu o fac deloc, e lesne de înțeles.

– Da... înțeleg de ce.

– Am uitat să îți spun, acum că vezi fantome, nu te duce la etajul 3 din clădirea veche. Evită să mergi acolo pe cât posibil.

Rotițele au început să mi se învârtă repede în minte.

– Vrei să îmi spui că nu eşti singura fantoma indigo din liceu?

– Ba da, sunt singura fantoma indigo din liceu, dar nu şi singura fantomă. Sunt două fantome roşii, a unui tânăr şi a unei tinere. Au murit amândoi în liceu, la puțin timp după ce am murit eu.

– Poftim? Eu ştiam o poveste tâmpită de mai demult cum că sunt nişte fantome la etajul 3, dar credeam că sunt doar nişte poveşti. Am auzit eu ceva, pe la începutul anului, cum că la 3 e fantoma unei fete care s-a aruncat în gol, de la 3 şi că iubitul ei când a văzut asta s-a sinucis şi el.

– Nu a fost chiar aşa, îmi spuse Vladimir puțin speriat. Încă mă mai cutremur când îmi amintesc.

– Deci e adevărat? Pe bune? Dumnezeule.

– Aproximativ. Ea nu s-a aruncat, a căzut din greşeală, mai exact, de la 3. A alunecat, nu îmi mai amintesc aşa de bine. Ştiu că se alergau unul pe altul, ca nişte îndrăgostiți pe la etaj. Atunci s-a întâmplat nenorocirea şi ea a căzut peste balustradă. Când tânărul s-a uitat după fată, ea era la subsol, căzută într-o baltă de sânge. A murit pe loc. În aceeaşi zi, el s-a spânzurat la etajul 3. S-au regăsit. Acum retrăiesc la nesfârşit acea zi, nu îşi dau seama că a trecut atâta timp, ei cred că sunt încă elevi ai liceului. Asta e blestemul fantomelor roşii. Te rog să eviți zona, nu că ar putea să îți facă rău, dar le vei vedea cum suferă şi se vor hrăni cu energia ta fără să îşi dea seama.

Atunci mi-am amintit că undeva pe la mijlocul lunii noiembrie, am rămas în liceu peste program. Trebuia să pregătesc ceva cu o colegă pentru ziua liceului, care era în decembrie. Tot atunci mi-a spus că a auzit că etajul 3 este bântuit. Am provocat-o să urce până acolo. Era seară şi mai eram doar noi două în liceu, împreună cu femeile de serviciu. Am urcat până la 3. Când am ajuns acolo, o ameţeală bizară şi o oboseală copleşitoare ne-au cuprins pe amândouă. Am

plecat de acolo destul de speriate, dar eu i-am explicat că ne simţim aşa din cauza efortului, pentru că urcaserăm repede cele 3 etaje, prea repede. Explicaţia mea nu a satisfăcut-o. Mi-a spus că nu mai urcă niciodată la etajul 3, nici dacă i s-ar da bani pentru asta. Eu m-am mulţumit să râd atunci de întâmplare. Eram sigură că din cauza efortului ne-am simţit aşa obosite, plus că trecuserăm amândouă printr-o zi plină atunci. Erau de vină fantomele însă... chiar existau acolo nişte entităţi...

– Amy? Eşti bine? Eşti palidă...

– Nu mă simt bine deloc. Tocmai mi-am amintit că am urcat până la 3, mai demult, în fine, când nu vedeam fantome, dar m-am simţit secată de energie. A fost groaznic...

– Bun, măcar aşa ştiu că nu te vei duce acolo doar ca să vezi cum e.

– Mda, am mormăit eu enervată.

Vladimir îmi zâmbi. Era foarte scump. De ce trebuise să moară aşa de devreme? Nu avusese şi el o viaţă, ca orice om, normal, murise fără ca măcar să se avânte bine în ea.

– Cum a fost viaţa ta, până să...mori?

Of, încă o întrebare idioată. Chiar nu mai gândeam deloc?

– Normală. Oarecum normală. Am fost crescut doar de mama, răspunse el după un moment de gândire.

– Şi eu. Tatăl meu a...

– ...murit?

– ...dispărut, de fapt. Nu ştiu mai nimic despre el, nici mama nu ştie ce s-a întâmplat.

– A...

– Cu tatăl tău ce s-a întâmplat?

– Mama nu i-a spus niciodată că are un copil cu el. A fost o aventură între mama şi tata. Mama mi-a spus că de fapt tata avea o nouă familie. De asta nu i-a spus niciodată că are un fiu.

– Ooo, cât de... dramatic. Ai fost un fiu nelegitim?

– Cam aşa... Dar mama mi-a pus numele tatălui meu, a vrut ca măcar atât să păstrez de la el. L-a iubit mult, chiar dacă el era destinat altei femei.

– Foarte trist... am spus eu. Ai avut măcar o poză de-a lui?

– Da, am avut o poză, de când el era încă tânăr, de când avea 18-19 ani.

– Eu nu am o poză cu tata...cel puțin, nu una clară.

– Dar poate îl vei întâlni, poate se va întoarce.

– Îmi doresc asta din tot sufletul...

– Amândoi am fost crescuți doar de mamele noastre.

– Da. Mi-a fost și ca mamă și ca tată.

– La fel și mama mea. Pe lângă asta, am fost totuși un băiat normal, cu mulți amici.

– Ai avut o viață...oarecum ok, în concluzie.

– Să zicem. Emi mi-ar fi făcut-o și mai frumoasă.

Mi-aș fi dorit în acea clipă ca eu să fi fost Emi, dar nu știu de ce...

– Acum tu îmi faci viața mai frumoasă, Amy.

De ce îmi suna ca o declarație?

– Ăăă, ești mort, am spus eu încurcată.

Chiar îi amintisem că este mort? Vai, ce crudă eram!

– E un alt mod de a o spune, râse el. În sfârșit am un tovarăș de vorbă.

Mda, el mă vedea ca un tovarăș de vorbă. Ura!

– Da, tovarăș de vorbă, super! am zis eu încercând să zâmbesc.

Da, și eu care credeam că tocmai îmi făcuse un compliment acea fantomă. El era doar sincer. Eu nu puteam să înțeleg cum e să nu vorbești cu nimeni decenii. De asta îi făceam viața mai frumoasă. Cine știe cât tânjise și el după o persoană cu care să poată vorbi? De când așteptase ca cineva să apară și să îl înțeleagă, să îl vadă, să îl simtă... Eu îl simțeam, îl simțeam mai ales în energia mea, de parcă se amesteca cu a mea. Mă făcea să mă simt bine, era diferit de alte fantome, el mă încărca cu energie, nu mă seca de ea.

– E destul de târziu, am spus eu. Deși îmi place această atmosferă mistică de aici, din bibliotecă, trebuie să merg, pardon, să mergem acasă.

– Perfect! M-am plictisit de liceu oricum, vreau să mai văd și alte locuri.

– Apropo, am spus eu, fantomele nu sunt de obicei legate de locul în care au murit?

– Ba da, sigur.

– Atunci de ce nu ești undeva pe calea Victoriei, bântuind-o?

– Bună întrebare. Presupun că nu bântui locul acela pentru că nu mă simt legat de el. Mă simt mai legat de acest liceu, de acest loc. Deşi pe vremea mea biblioteca nu era aici, eu îmi petreceam mult timp în fosta bibliotecă, citind. Înainte era biblioteca profilor, dar eu eram genul de elev îndrăgit de profi, care dacă dădea de bucluc scăpa uşor. Aveam voie să citesc acolo. După ce biblioteca s-a mutat aici, m-am mutat şi eu, râse el. Ţin minte că biblioteca a fost mutată aici cam după revoluţia din '89, la un an sau doi după. Sau cel puţin aşa cred, spuse el mângâindu-şi gânditor bărbia.

– Şi de atunci bântui biblioteca.

– Da.

– Continuăm povestirea când ajungem la mine, da?

– Bine. Să mergem.

Chiar când am deschis uşa am văzut-o pe profesoara de istorie. Drace! Uitasem că mă aşteptase după ore la ea în cabinet.

– Amy! De ce nu ai mai venit?

Era puţin cam nervoasă.

– Spune-i că ai citit până acum o carte în bibliotecă şi nu ţi-ai dat seama când a trecut timpul.

– Păi să vedeţi, am început eu, am găsit o carte interesantă despre cel de-al Doilea Război Mondial şi am stat până acum şi am citit. Nu mi-am dat seama când a zburat timpul. Acum veneam la dumneavoastră.

– Of, bine, zise ea zâmbindu-mi. Înţeleg, înţeleg. Şi eu eram la fel când eram de vârsta ta. Bine că am dat de tine acum, plecam acasă, e târziu. Uite cartea de care îţi ziceam că o am în cabinet. Găseşti aici informaţiile necesare. Dacă ai nelămuriri, mă cauţi la cancelarie sau la cabinet şi mă întrebi.

– Mulţumesc, doamnă profesoară. Vă caut mâine dacă nu înţeleg ceva.

– Bine. Pe mâine, Amy!

– La revedere!

Profa o luă înainte. Se grăbea. Eu am rămas în urmă cu Vladimir. După ce m-am asigurat că nu e nimeni prin preajmă, i-am spus:

– Mersi, mă blocasem şi nu ştiam ce să îi zic.

– Oricând, Amy, zise el zâmbind. Te-ai descurcat bine.

– Pentru că mi-ai zis tu ce să zic, eu de obicei nu pot să mint. Nu sunt deloc convingătoare.

Râse.

– Nu râde de mine, i-am zis eu amuzată.

– Nu mă pot abține.

– Aşa, haideți cu toții, râdeți de mine, am spus eu încercând să par supărată.

– Acum înțeleg de ce nu poți să fii convingătoare. Nici să arăți supărată nu îți iese.

– Nu când sunt prea fericită.

– Deci eşti fericită.

– Da, sunt.

– Şi eu, spuse el. O să fie amuzant să te bântui de acum încolo. Am mai încercat asta o dată, dar nu mi-a ieşit.

– Nici nu vreau să ştiu povestea.

– Nu e cine ştie ce. Am încercat să îmi urmăresc o colegă, imediat după ce am murit, dar era plictisitor. Dacă tot nu mă vedea sau mă auzea...

– Dar acum o să fie altfel.

– Normal!

Nero mă aştepta nerăbdător în camera mea.

– Ce mai faci, Amy? Cine este tânărul?

– Este Vladimir, fantoma din biblioteca liceului, am spus eu veselă.

– Bună, Nero, îi zise Vladimir câinelui.

– Bună şi ție. Amy, nu ți-a zis mama ta că nu e frumos să vii cu băieți acasă?

– Ăăă, este o fantomă, doh!

– Şi ce? Tot băiat este!

– Haide Nero! Azi l-am întâlnit. E prima fantoma pe care o văd. Nu a mai vorbit cu nimeni de decenii.

– Cu atât mai rău. Abia l-ai cunoscut şi deja îl aduci acasă.

O zicea de parcă ar fi fost un băiat viu, de parcă ar fi fost iubitul meu. Eu eram deranjată de atitudinea lui Nero, dar Vladimir părea să se distreze.

– Îmi place câinele tău, e amuzant!

Nici nu îmi dădusem seama că vorbisem normal, şi nu telepatic cum o făceam de obicei cu Nero. Fusese de ajuns să îmi audă explicațiile ca să deducă ce a spus câinele.

– E băgăcios! am spus răstindu-mă la câine. Hai, afară cu tine, vreau să vorbesc cu Vladimir.

Câinele s-a uitat la mine şi a mârâit înciudat, dar s-a supus ordinului stăpânei.

– Oricum o să aflu totul de la îngerii tăi, zise el.

Am trântit uşa în urma lui. După mi-am dat seama că am exagerat. Dacă auzise mama cearta, ar fi zis că am înnebunit, că mă cert cu câinele. Nu ar fi fost departe de adevăr.

– Aşteaptă aici, i-am spus eu fantomei. Vin repede.

Mama era în dormitor. Credeam că o voi găsi uitându-se la televizor, dar acum citea.

– Ce faci, mami?

– Bine, tu? mă întrebă ea nedezlipindu-şi privirea din carte.

– Sunt bine. Mergem să mâncăm?

– Citesc. Nu te supăra, te rog. Ți-am pregătit ceva, ai pe masă.

– Atunci, te las să citeşti.

Era supărată pe mine?

– Da e supărată, dar nu pe tine, îmi zise Nero care era în bucătărie. Trece printr-o perioadă mai proastă. Las-o singură.

– Nu ar trebui să fiu alături de ea?

– Nu. Acum puterile ei nu sunt sigure.

– Ha-ha! Adică poate să mă transforme într-o broască fără să vrea? am râs eu.

– Nu e de râs, Amy. Nu te poate face broască, dacă asta te îngrijora, poate face lucruri mai grave. Modificarea timpului cum ți se pare?

– Ce e cu asta?

– Mama ta poate să modifice timpul şi spațiul.

– Axa spaţio-temporală?

– Nu face pe deşteapta cu mine, mârâi Nero. A mai făcut-o o dată, în trecut. Nu se poate controla.

– În trecut? Când? Cum? Ce s-a întâmplat?

– Nu mai contează. Să zicem că tatăl tău nu a dispărut pur şi simplu. A modificat timpul în organismul lui. Pentru o perioadă tatăl tău a existat în afara timpului şi a spațiului. A revenit, acum este pe Pământ, dar nu îşi mai aminteşte viața lui de dinainte de schimbare, de când mama ta

fără să vrea a modificat timpul şi spaţiul. Acum are o viaţă diferită faţă de cea de atunci. Doar în vise mai are nişte frânturi de amintiri din vechea viaţă.

– Deci, tata e bine?

– E un fel de a spune că e bine fără să ştie cine este de fapt. În afară de asta, da e chiar bine, sănătos tun.

– Ce mai ştii de el?

– Nimic! Nu sunt ghicitoare. Ştiu şi eu doar puţine lucruri. De când am venit pe lume, în calitate de câine, pentru a 9-a oară, nu mai sunt la curent cu noutăţile.

Am oftat tristă.

– Nu am vrut să te supăr, zise câinele. Te rog să mă ierţi, Amy.

– Nu e vina ta. Nu ştiu cum o să mă obişnuiesc cu darul ăsta...

– Te va ajuta şi Vladimir. E o fantomă bună. Nu îmi vine să cred că în tot acest timp ai avut o fantomă indigo aproape de tine.

– Chiar în biblioteca liceului.

– Da, chiar acolo. Soarta, Amy, soarta...

– Soarta îmi surâde, am zâmbit eu amar. Vladimir este... incredibil. Nu îmi vine să cred că este o fantomă. E ca un om, aproximativ.

– Of, Amy, zise vocea câinelui în mintea mea, ai grijă. E o fantomă, să ţii minte asta.

Am avut senzaţia că prin vorbele lui, Nero voia să îmi mai spună ceva...

– Cum a fost la şcoală? mă întrebă câinele în timp ce eu mâncam ca o disperată mâncarea din farfurie.

– Bine, am spus eu cu gura plină.

– Ce mai face Radu?

Ce naiba? Câinele meu mă întreba de persoana pe care eu o plăceam?

– Dă-l dracu'! am spus eu enervată.

M-am înecat cu mâncarea. Noroc că aveam un pahar de apă lângă mine.

– Nu mai înjura la masă, îmi zise Nero. Nu e bine.

– O să ţin minte, am spus eu încercând să îmi revin. Rămâi aici, vreau să stau cu Vladimir acum.

– Intimitate, ha? râse Nero.

– Mă enervezi. E o fantomă. Nu tu mi-ai amintit asta? Şi oricum, e doar un prieten. Ar putea să devină şi altceva? l-am întrebat eu pe câine râzând în hohote.

– Mda, nu mă pune să răspund. Du-te şi pe mine lasă-mă aici. Du-te, părăseşte-mă pentru o fantomă.

– Pentru o fantomă indigo, am spus eu răutăcioasă.

– Bla, bla, du-te odată, îmi imită el tonul.

Când am intrat în cameră m-am speriat puțin. Vreo 4 cărți pluteau în aer, iar Vladimir citea dintr-o alta.

– Ce îți închipui că faci? l-am certat eu. Putea să fie mama şi să vadă cărțile cum plutesc nestingherite!

După această remarcă, cărțile au căzut. Una mi-a aterizat direct în cap.

– O, Doamne, îmi pare rău, îmi pare rău, Amy. Eşti bine?

– Au! Cred că am un cucui cât casa. Data viitoare când te mai las singur în camera mea, încearcă să nu mai faci lucruri să plutească!

– Iartă-mă, dar sunt foarte entuziasmat! Camera ta este foarte frumoasă. Mobila este diferită de cea pe care o aveam eu în camera mea acum mult, mult timp.

– Moda se schimbă, am spus eu serioasă, chiar şi la mobilier.

– Observ... Am fost curios când am văzut cărțile. Nu sunt în biblioteca liceului astea.

– Pentru că au apărut recent. Sunt romane chick-lit.

– Ce e aia chick-lit? mă întrebă el.

– E un fel de... ăăă... literatură pentru fete, de acolo vine chick, din engleză.

– Mă tem că nu prea înțeleg.

– Nici nu trebuie, am spus eu aranjând cărțile pe birou. Dacă vrei să înțelegi, citeşte cartea asta, i-am spus eu indicându-i o carte roz.

– *Sunt aiurită şi se ia*? Ce fel de titlu mai e şi ăsta? zise el uitându-se încruntat la carte.

– Hei! Nu judeca o carte după copertă... sau după titlu.

– Eu ştiu cel mai bine asta, dar îți mărturisesc că nu am mai văzut aşa o carte până acum.

– Asta pentru că cele din biblioteca liceului sunt vechi şi prăfuite. Acolo nu găseşti cărţi ca asta. Să ştii că e un roman chick-lit reuşit.

– O voi citi în seara asta. O să îţi zic mâine ce părere am.

– Nu cred că una prea bună, având în vedere că ţi-ai petrecut ultimele decenii citind cărţile din biblioteca liceului.

– Le-am citit pe toate de 2-3 ori. Pe cele care mi-au plăcut le-am citit şi de 10 ori.

– Oau, eşti foarte citit atunci.

– Da, dar asta nu înseamnă că nu îmi va plăcea această carte. De obicei citesc orice. Îmi place cam tot ce citesc.

Vladimir făcu cartea să plutească în aer şi o deschise. Începu să citească.

– Lectură... plăcută! i-am spus eu.

– Mulţumesc frumos! zise el citind de zor din carte.

Eu mi-am făcut de lucru la calculator în timp ce fantoma citea dintr-una din cărţile mele preferate. Mă întrebam dacă îi va plăcea de Heaven, pentru că eu după ce citisem cartea, credeam că semăn foarte mult cu ea. Sau, în fine, amândurora ne plăcea Nirvana şi muzica bună... în general. Un fel de Heaven şi Brady fuseserăm şi eu cu Andrei. De asta îmi plăcea cartea aşa de mult. Îmi amintea de viaţa mea din vară...de cât de bine mă simţeam cu Andrei.

Acum, în camera mea era o fantomă care citea. Eu o vedeam. Câinele meu vorbea şi mă mustra de când putea să vorbească cu mine, iar mama era stresată şi putea oricând să modifice timpul.

Ce viaţă mai e şi asta?!? Era o viaţă ce numai banală nu mai putea fi numită...

– Amy! Trezeşte-te!

Era Vladimir.

– Am terminat de citit cartea, zise el vesel.

– Drace! am spus eu încercând să deschid ochii. Cât naiba e ceasul?

Fantoma se uita mirată la ceasul de pe perete.

– E ora 6 jumătate.

– Îţi dai seama, Vladimir, că m-ai trezit cu două ore mai devreme decât ar fi trebuit?

– O, îmi pare rău. Voiam să îţi spun că nu am mai citit o astfel de carte. Abia aşteptam să o termin ca să îţi spun impresia pe care mi-a lăsat-o.

– Of, fie, dacă tot m-am trezit, spune-mi, am spus eu morocănoasă.

– Să vedem, zise el frecându-şi barba, nu este un roman psihologic, dar este un roman de viaţă. Cartea înfăţişează o poveste... nici nu ştiu cum să mă exprim, dar poate să fie posibilă. Îmi place mult cum s-au întâlnit ei doi, râse Vladimir. E o carte uşoară, accesibilă, dar care mi-a plăcut, deşi trebuie să recunosc că la început am crezut că nu va fi ceva atât de spectaculos... pentru mine. E aşa de... umană povestea.

– Umană, l-am îngânat eu. Mda, deci ţi-a plăcut. Îmi zici mai târziu restul impresiilor, omul are nevoie de somn, spre deosebire de tine, care eşti o fantomă.

– Somnul e inutil, pierzi timp preţios din viaţă dormind. După ce că o singură viaţă are omul, şi-o mai petrece şi dormind!

– Lasă-mă cu teoriile tale. Pentru mine somnul e necesar, aşa că pa! am zis eu enervată şi mi-am pus perna pe cap.

Degeaba am încercat să adorm la loc, nu am mai putut.

După o jumătate de oră, m-am răstit la fantomă:

– Acum nu mai pot să dorm, e numai vina ta!

– Credeam că ai adormit, zise el privind la restul cărţilor din bibliotecă.

– Am încercat doar, dar nu mai pot.

– Regret nespus, nu ştiam că ai mai fi vrut să dormi. Am crezut că ora 6:30 e o oră rezonabilă.

– Da, sigur, cum să nu?!?

– Te rog, Amy, nu te supăra pe mine.

Mi-a părut rău atunci că m-am răstit ca o nebună la el.

– Vladimir, uite ce e, îmi pare rău, nu am mai avut de-a face cu o fantomă. Nu am vrut să ţip la tine, dar aşa se întâmplă de obicei când trezeşti un om din somn... Sunt irascibilă, şi îmi pare chiar foarte rău. Nu vreau să te simţi prost din cauza mea. Data viitoare însă, încearcă să mă trezeşti după ora 8.

– E vina mea, trebuia să mai aştept, zise el trist.

– Hai să nu facem o dramă din asta, Vladimir, am spus eu încercând să îl calmez. Ai dreptate, pierd prea mult timp dormind în loc să fac ceva folositor, de exemplu să vorbesc cu tine. Până la urmă, e o experiență unică să...ăăă...fii bântuit de o fantomă.

– E o experiență unică să bântui o fată așa ca tine...

Ce a vrut să zică?

– Mmm, mda, sper că nu ai de gând să mă bântui și când merg la baie sau... am spus eu.

A început să râdă și ce râs drăguț avea, aproape molipsitor.

– Amy, chiar crezi că te-aș bântui și atunci? Calmează-te, nu voi face asta.

– E bine de știut.

– Și dacă aș fi avut de gând să te urmez pretutindeni, tot timpul, ce ai fi zis? mă întrebă el prefăcându-se fioros.

– Presupun că... m-aș fi descotorosit eu cumva de tine.

– Mda, e bine de știut, zise el.

De ce trebuia să mă imite?

– Lăsând gluma la o parte, urmă Vladimir, dacă tot nu mai dormi, aș vrea să îmi povestești câte ceva despre tine, despre viața ta înainte și după...

– Să îi zicem „fenomen".

– Fenomen atunci. Cum erai înainte?

– Obișnuită. Cred că m-ai observat prin liceu, nu numai în bibliotecă, dacă tot ai zis că sunt altfel. Să știi că te-ai înșelat, eram exact tipul acela de adolescentă cu prieteni, cu probleme în dragoste și cam atât...

– Tu, obișnuită? râse el. Te înșeli. Dar dinainte să te vezi ca fiind o adolescentă așa banală, cum erai?

– Dinainte... Nu am fost așa dintotdeauna, într-adevăr. Cu un an în urmă, de exemplu, eram respinsă de colegi. Acum doi ani am fugit la mănăstire pentru că nu mai îmi suportam viața. Am vrut chiar să mă sinucid.

La acel cuvânt fantoma se uită speriată la mine. Oare de ce? Nu trecuse prin moarte? Ce putea să îl mai înspăimânte?

– De ce te uiți așa? l-am întrebat eu mirată.

– Nu îmi vine să cred ce aud. Se pare că te-ai schimbat destul de mult până să devii o adolescentă... banală. Nici tu nu prea erai acceptată să înțeleg.

– Da, nu eram. Nu îmi place să vorbesc despre acea perioadă, mă bucur doar că a trecut.

– Bine, înțeleg, spuse el repede. Atunci povestește-mi de o perioadă în care ai fost fericită.

– Vara trecută, a fost o perioadă frumoasă. Andrei mi-a spus că mă place, că mă iubește de fapt încă din clasa a III-a. Am fost împreună până în septembrie. Au fost cele mai frumoase luni din viața mea. Chiar am ținut la el, sau am iubit sentimentul de a iubi. Asta a fost greșeala mea, nu am știut că de fapt nu îl iubesc ca pe un iubit, ci ca pe un prieten. Am crezut că îl iubesc, chiar am crezut că vom fi împreună pentru totdeauna, ca în poveștile acelea de dragoste „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți". Credeam că așa avea să fie și viața noastră. Dar nu, mi-am dat seama că iubesc pe altul după ce l-am cunoscut, și anume pe Radu. Prezența lui mă face să nu mai gândesc, devin incoerentă, mă pierd. Când trec pe lângă el îmi e teamă să nu merg cu picioarele strâmbe sau că mă voi împiedica. Uneori îmi vorbește, alteori nu, cred că ți-am mai spus. Asta a fost un alt fel de iubire, dacă e iubire. Sper însă să mă înșel, sper din tot sufletul pentru că iubirea asta nu mă face fericită la fel cum mă face de nefericită. Cu Andrei însă, chiar dacă nu îl iubeam cum am crezut eu, totul era minunat. Mă simțeam așa bine când mă strângea în brațe, era protector și mă iubea... încă mă mai iubește. El mă iubește cu adevărat. Iar eu regret că l-am dezamăgit. Cred că e cumplit pentru el să știe că iubesc pe altul, și îl văd cum suferă, cum îl urăște pe Radu din cauza asta. E mai mult decât îngrozitor. Știu că sunt vinovată, mai ales că eu m-am despărțit de el.

Nu am mai spus nimic, așa că Vladimir a spart gheața și a spus necăjit:

– Știi ce e ciudat? Că deși ți-am sugerat să îmi povestești o perioadă veselă din viața ta, ai ajuns prin a-mi povesti ceva trist. Și încă ceva, îmi pare mai rău pentru Andrei, decât pentru tine, pentru că el știe că te-a iubit cu adevărat, pe când tu speri ca dragostea ta pentru Radu să nu fie sinceră. Nu îl iubești pe Radu, dar nici pe Andrei nu l-ai iubit. Ești o fată dificilă, nu aș fi vrut să mă fi îndrăgostit de tine dacă aș mai fi fost încă viu.

– Nu începe și tu, Vladimir.

– Poți să îmi spui Vlad, doar profesoarele mă strigau Vladimir. Prietenii îmi spuneau Vlad.

– Oau, mă consideri deja o prietenă. Super, am spus eu mirată.

Tocmai mă criticase într-un mod care mă făcuse să mă simt destul de prost, şi acum mă vedea ca pe o amică.

– Da, cred că te consider prietenă de când te-am văzut prima oară cum calci pragul de la bibliotecă. Admir persoanele care vin acolo, pentru că ştiu că îmi împărtăşesc pasiunea pentru citit.

– Şi nu uita că îmi place şi istoria, am râs eu.

– Istoria o ador pur şi simplu. Antichitatea e cea mai interesantă perioadă, dacă vrei să mă întrebi. Sau nu, Preistoria. Cu cât ai mai puține date la dispoziție, cu atât misterul acelor perioade este mai greu de rezolvat. Niciodată nu vom putea afla pe deplin cum era atunci, dar nici urmaşii noştri nu vor şti pe deplin cum era epoca aceasta a noastră, pentru că va trece mult timp, foarte mult timp până când Preistoria va fi uitată, şi epoca noastră va deveni un fel de Preistorie, atunci când omul poate nici nu va mai exista pe această lume şi va ajunge pe Lună, ca în romanul lui Jules Verne.

– Omul deja a păşit pe Lună. Încet-încet vom cuceri spațiul. Vom ajunge curând şi pe Marte.

– Serios? mă întrebă el uimit. Nu ştiam.

– Nu aveai de unde, dar acum ştii.

– Deci teoria mea e corectă! zise el fericit. Aşa cum au uitat de Atlantida, şi văd în ea doar o legendă, aşa vor uita şi de Pământ, devenind doar un mit, când deja omenirea nu va mai fi aşa cum o ştiam noi, aici. Va fi un exod spațial. Vor fi războaie, pentru supremație. Se vor cuceri planete. Vor exista imperii spațiale, vor fi colonizate galaxii.

– Uşurel, încă suntem în 2009. Vor trece încă mii de ani până va ajunge omenirea în spațiu. Încă nu s-a găsit o planetă ca Terra, unde să existe condiții de viață, şi nu cred că se va uita vreodată de Pământ.

– Amy, eu nu prea cred asta.

– Ai citit prea multe SF-uri.

– O, da, Isaac Asimov, Beleaev, Arthur Conan Doyle şi alții. Doyle scrie atât de bizar, e fascinant.

– Sper că nu de acolo ai ideile astea, i-am spus eu privindu-l mirată.

Pentru o fantomă era destul de... futurist. Prevedea lucruri la care eu nici nu mă gândisem că ar putea să se întâmple, însă avea dreptate.

– Istoria se repetă, Amy. Gândeşte-te puţin. Mai întâi s-au colonizat mici regiuni, apoi unele mai mari. Au urmat continente, până ce pe toată planeta s-au găsit oamenii. Au urmat războaiele, privind teritoriile şi nu numai. Ce se va întâmpla în spaţiu? Acelaşi lucru? Ţările cele mai puternice din lume vor avea propriile părţi de planete, sau de stele, apoi îşi vor pune amprenta asupra unei întregi galaxii. Întreg universul va fi populat de oameni. Îţi dai seama?

Vladimir privea în gol şi se vedea că e cuprins de o stare de beatitudine ce pe mine mă făcea să mă simt puţin ciudat. Aş fi vrut să îi împărtăşesc ideile, era foarte posibil să aibă dreptate, dar reprezentau nişte evenimente care erau prea îndepărtate de mine, ca timp şi ca posibilitate ca să mi le imaginez, sau ca să le cred şi probabile. Acele idei îmi păreau mai mult nişte idei de scenarii SF, de filme ce acum nu prea mai sunt la modă. Erau interesante, dar atât de nebuneşti încât nu prea îţi venea să le dai crezare. Chiar şi eu, care ştiam mai bine ca oricine că orice lucru e posibil, refuzam să cred că vor sosi vremurile când vor avea loc războaie în spaţiu. Îmi imaginam un fel de Napoleon din viitor. Încercam să îmi imaginez cum ar fi ca un astfel de Napoleon să întemeieze un întreg imperiu francez spaţial şi cum va duce lupte împotriva unor coaliţii la fel de puternice.

Dar trebuia să îmi amintesc că pe atunci ideile despre democraţie erau destul de vagi şi nu prea susţinute. Oricum ar fi fost pe atunci, erau şi în vremurile noastre, totuşi. Numai democraţie nu era în ţara noastră, care vorba aceea, era stat democratic de 20 de ani. Poate nicăieri nu erau respectate cu adevărat legile, drepturile omului. Iar în spaţiu, când avea să aibă loc acel exod despre care Vladimir îmi povestea atât de entuziasmat, de parcă ar fi fost mâine, cred că acele principii şi idei apropo de libertate, de egalitate şi mai ştiu eu ce drepturi naturale de care vorbiserăm la istorie la o lecţie despre iluminism, aveau să fie încălcate când va veni vorba de putere, pentru că de aici se trage tot răul, până la urmă. O să lase dracului cu toţii demo-

crația și se vor întoarce la absolutism. Vom redeveni niște primitivi în jungla spațiului. Vom mai evolua și cine știe ce creaturi vom mai ajunge. Poate animale, așa îmi place să cred... Omul ce este până la urmă, nu tot un animal? Doar că e diferit față de alte animale prin limbaj și alte chestiuni. Deci, parcă e prea puțin. Conștiința ar trebui să ne diferențieze? De ce nu o face atunci și există criminali? Motivația ne diferențiază? Rațiunea? Ce e rațiunea? O posedăm cu toții? Nu, încă suntem niște animale și probabil așa vom și rămâne pentru totdeauna, sau până când vom atinge un alt nivel de existență.

– Vai, Amy, dar profundă mai ești azi. Atât de contemplativă!

Era vocea câinelui în capul meu. Iar îmi asculta gândurile, nesimțitul! Am deschis ușa camerei și l-am văzut cum stă întins pe jos.

– Ieși din mintea mea! Nu ți-a dat voie nimeni să îmi asculți gândurile!

– Iertare, Stăpână. Ar trebui să te porți frumos cu celelalte animale. Nu tu ai zis adineauri că ești un animal?

– Am zis în general că oamenii sunt niște animale, nu că sunt un animal. Eu am atins un alt nivel de înțelegere. Sunt mai presus decât ceilalți.

– Asta s-o crezi tu! Tot de unde se trag ei te tragi și tu! De ce ai fi tu mai cu moț? Ei?

– Mai taci, i-am spus eu închizând ușa.

Ce câine enervant!

– Te-am auzit! zise el râzând.

– Ah, ce câine! De-a dreptul enervant.

– Eu cred că e foarte interesant. Ai un câine cu care poți vorbi.

– Uite cineva care mă apreciază, zise vocea câinelui în capul meu.

– Nu ți-a dat nimeni voie să asculți! am țipat eu.

– Poate ar trebui să îl lași să intre, așa nu o să mai tragă cu urechea.

– Bine, am cedat eu.

Am deschis ușa, iar câinele a intrat bucuros în cameră dând din coadă.

– Ce mai faci, Vlad?

– Bine, Nero, tu? Cum ai dormit?

Dar, cum putea să îl audă? Desigur, putea să îl audă, doar era un spirit!

– Să zicem că binişor. M-a cam deranjat gresia din bucătărie. Am adormit acolo după ce am mâncat. Spre dimineaţă am venit la uşa camerei lui Amy.

– Ooo, făcu Vlad, data viitoare să vii de la început în cameră.

– Asta dacă îmi dă voie don'şoara Stăpână.

– Mda, mă rog, am făcut eu dându-mi ochii peste cap.

Au început amândoi să râdă. Am râs şi eu şi am început să mă joc cu câinele. Vlad se uita la noi. Ar fi vrut şi el să poată să se joace cu noi, dar nu putea, din păcate. Mi-aş fi dorit să îl îmbrăţişez, să îl fac să se simtă mai bine, dar ar fi trecut prin mine. De ce nu putea să fie mai... material?

– Îmi e somn, am zis eu căscând. Cred că la şcoală o să dorm pe mine.

– Lasă că te descurci tu. Dacă adormi cumva, am eu grijă să te trezesc, zise Vlad.

– Oho, te pricepi foarte bine la asta, aşa că mă bazez pe tine, i-am spus eu făcându-i cu ochiul.

– Trebuie să mă pricep şi eu la ceva, nu? râse el.

– Copii, nu ştiu ce faceţi voi, dar mie îmi e foame. Amy nu mai am mâncare în castron. Ai putea să fii atât de drăguţă încât să îmi pui şi mie ceva? mă întrebă câinele.

– Acum îţi pun. Şi, Vlad, tu ca fantomă nu simţi niciodată nevoia să mănânci?

– Nu, Amy, zise el râzând. Sunt un spirit, foamea ţine de trup, dar trebuie să recunosc că îmi e dor de anumite mâncăruri. Cred că am şi uitat gustul zahărului.

– E dulce, am spus eu timid.

– Ştiu că e dulce, dar nu mai ştiu exact care e gustul dulce.

– A, am zis eu tristă. Îmi pare rău.

– De ce să îţi pară rău? mă întrebă Vlad surprins.

– Ştiu şi eu, eu şi câinele mâncăm, ne bucurăm de arome pe când tu...

– M-am obişnuit, oftă el şi încercă să îmi zâmbească.

Îmi părea foarte rău. Eu dacă aş fi devenit o fantomă tot aş fi încercat cumva să mănânc şi nu numai. Dar cum? Poate o fantomă să intre în corpul cuiva doar ca să simtă gustul mâncării? Bingo!

Capitolul 23
POSEDAREA

– Vlad, tu ai posedat pe cineva, vreodată?

– Amy! zise Nero de parcă aş fi dat peste cap ceva.

– Nu, zise Vlad uitându-se mirat şi la mine şi la Nero.

– Amy, zise iar Nero, nu îi băga idei în cap.

– Ce idei? întrebă Vlad, încă mirat.

Chiar nu înţelegea. Se încruntă uşor, iar colţurile buzelor se lăsară în jos.

– Orice îţi spune, Vlad, nu o asculta.

– Taci, Nero. Vlad, tu dacă ai intra în corpul meu ai putea să mănânci şi să te simţi iar... om. Înţelegi acum?

– E periculos, pentru amândoi interveni câinele.

– Ţi-am spus să taci!

Nero mârâi supărat la mine şi ieşi din bucătărie fără să se mai atingă de mâncarea din castron pe care eu tocmai i-o pusesem.

– Amy, nu am mai făcut asta până acum, s-ar putea să fie o experienţă nu tocmai plăcută pentru tine şi mine.

Am strâns din buze. Avea dreptate, dar...

– Trebuie să îţi asumi nişte riscuri, Vlad. O să simţi după atâţia ani că trăieşti. Am încredere în tine, ştiu că nu ai face ceva rău.

– E tentant, dar ai auzit ce a zis Nero.

– Lasă-l naibii pe Nero, am spus eu furioasă. Şi ce e aşa mare chestie? Intri în mine 10 minute, un sfert de oră şi gata.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură.

– Bine, Amy.

Fantoma îşi făcu într-un sfârşit curaj şi înainta încet spre mine. Se vedea că îi este puţin teamă, după felul în care i se ridicau umerii atunci când respira. Îi era frică.

La început am simţit cum o ceaţă mă cuprinde şi un fior rece mă trece pe şira spinării. Apoi, mii de ace parcă mi-au străpuns corpul. Totul a fost gol după asta. Era ca şi cum adormisem, fără să visez absolut nimic.

M-am trezit dintr-odată. Eram în camera mea. Ceasul arăta ora 11. Mă posedase câteva ore. Nu îmi aminteam nimic. Pauză.

– Eşti bine? mă întrebară Vlad şi Nero.

– Acum da. Nu mai vreau să încerc asta niciodată. A fost groaznic de dureros.

Mă tot uitam confuză în jur. La fel şi cele două prezenţe care erau lângă mine. Ce senzaţie stranie.

– Eu ţi-am spus că e periculos, zise Nero pe tonul lui enervant de atotştiutor.

– Mai scuteşte-mă! A fost o experienţă, dar nu vreau să o mai repet. Ce naiba au fost înţepăturile alea?

– Şi eu le-am simţit. Probabil când ţi-am posedat corpul, sufletele noastre s-au ciocnit. Ştii că numai un suflet poate exista într-un corp.

– Atunci, ce s-a întâmplat cu sufletul meu între timp?

– Ai intrat într-o stare de non-existenţă, deşteapto, zise Nero. Dacă Vlad nu mai ieşea din corpul tău, puteai să şi uiţi de propria existenţă sau să te tragă vreun suflet malefic în Iad şi de acolo nu te scăpa nici Dumnezeu. Posedările sunt periculoase, trupul poate muri după o asemenea experienţă, ştiai?

Ce mama mă-sii făcusem? Eram speriată.

– De ce ai rămas în corpul meu aşa mult timp? l-am întrebat eu încă speriată pe Vlad.

– E greu să ieşi odată ce ai intrat. Dezlipirea a durat o oră şi până să te întorci în propriul trup a durat vreo 10 minute.

– Deci am fost ca şi moartă?

– Nu, zise Nero. Ai fost inconştientă doar. Dar se putea întâmpla o nenorocire dacă aflau cei de Jos că ai ieşit din corp. Puteau să trimită un demon să te posede, peste Vlad şi atunci nu mai aveai şanse să te întorci.

– De ce dracu' nu m-ai atenţionat că se poate întâmpla asta?
– Îngerul tău păzitor mi-a spus înainte că demonii sunt la un congres nu ştiu unde. Erau ocupaţi cu toţii, inclusiv *el*.
– Ah, ce mă mai enervezi, Nero.
Am răsuflat uşurată. La fel şi Vlad. Şi el era îngrijorat.
– Trebuia să ştii ca să nu mai repeţi data viitoare.
– Oricum nu mai aveam de gând să fac asta. A fost groaznic de dureros.
– Scuze, Amy... spuse Vlad.
– Nu ai de ce... În fine, trecând peste asta, cum a fost?
– Păi, mi-a plăcut să mănânc lapte cu cereale. Nero mi l-a recomandat. Apoi am luat o înghiţitură de suc de portocale, a fost foarte bun. Am mai gustat o bucată de friptură şi nişte orez. Delicios.
Nero râdea. Eu încercam acum să îmi dau seama cum mă simt după ce Vlad abuzase de stomacul meu în halul ăsta.
– Cum ai putut să amesteci atâtea feluri de mâncare?
Deja începea să mă doară burta.
– Cred că o să vărs, am spus eu fugind la baie.
Am avut dreptate. A fost chiar mai urât decât de revelion. Atunci era numai băutură, acum era şi mâncare, Bleah!
– Amy, eşti verde la faţă! zise speriat Vlad după ce am intrat în cameră sprijinindu-mă de pereţi.
– Mda, mă bucur că ai observat. Tu chiar ai uitat că nu e bine să amesteci lapte cu suc de portocale? Sau şi mai rău, după cereale să mănânci friptură şi orez?
– Nu, am uitat, cred.
– O, Doamne! Măcar ştiu că cineva s-a distrat.
Câinele continuă să râdă.
– Nero, mai taci!
– Nu pot, e prea amuzant!
– Atunci stăpâneşte-te, sau te dau afară din camera mea!
– Dă-mă!
I-am dat un şut în fund câinelui. A schelălăit puţin când i-am trântit uşa în nas.

– Ah, ce rea eşti! râse Vladimir.

– Nu sunt, doar puţin autoritară cu subordonaţii, am spus eu subliniind ultimul cuvânt.

Câinele a lătrat în acea clipă.

– Îl laşi aşa, să latre? mă întrebă mirat Vlad.

– Ce să îi fac? Să îi bag un cartof în gură?

A început să râdă. Îmi plăcea să îl aud râzând, era foarte amuzat şi mă amuză şi pe mine.

– Nu ar trebui să te pregăteşti pentru şcoală? E 11:30. Nu intrai la 12?

– Ah, drace! Trebuia să plec deja. O să întârzii la prima oră.

Am fugit repede la baie să mă pregătesc. Am fost gata abia la 12.

– La naiba, de obicei la ora asta sunt deja la şcoală!

– Lasă că nu întârzii. Presimt că nu faci latina. Ai încredere în mine, zise Vlad pe un ton atotştiutor, asemănător cu cel al lui Nero.

– Dacă spui tu, i-am zis eu nu prea sigură şi punându-mi ghiozdanul în spate. Să mergem!

Nu înţeleg cum dracu' merge chestia asta cu „presimţirile", dar Vlad a avut dreptate. Am ajuns la şcoală la 12:50. Profa nu era. De fapt, nu era niciun prof la nicio oră atunci, era consiliu.

– Puteai să îmi spui că mă grăbesc degeaba! m-am răstit eu la el.

– Nu ştiam că e consiliu, doar ştiam că nu faci prima oră. Şi oricum nu dădeai semne că mă crezi. Te-ai grăbit tu degeaba. Eu ţi-am spus, dar faci cum vrei tu.

Se supărase pe mine. Dispăruse dintr-odată.

– Drace, drace, drace!!!

Eram şi mai enervată. Acum era şi supărat pe mine. Nu îmi doream de nicio culoare ca o fantomă să fie supărată pe mine.

Am fugit la bibliotecă şi m-am ciocnit de o fată grasă şi machiată până la refuz.

– Vezi pe unde mergi, ciudato!

Mă făcuse „ciudată"? Şi cum tot aveam chef de ceartă, i-am zis şi eu una:

– Ciudată e grăsimea care ți se revarsă ție peste blugi. Talia joasă nu te avantajează. Apropo, frumoasă burtică!

S-a uitat la mine ca la ceva interzis şi a fugit la baie plângând. Uuu, ce efecte aveam în acea zi! Enervam câinii Păzitori, supăram fantome indigo şi făceam fete grase să plângă. Buun aşa!

– Nu e deloc frumos ce ai făcut! zise Vlad supărat.

– Dar ea de ce m-a făcut ciudată?!?

– Cum voia să îți zică? Schiloado? Slăbănoago? Ți-a zis ciudată. Ți se pare că nu eşti? Uite de exemplu acum vorbeşti singură.

Scena fusese surprinsă de un cuplu care mergea încet înspre mine. Se uitau mirați şi totodată speriați la mine.

– Ha-ha! Handsfree! Iubesc tehnologia! am spus eu zâmbind larg.

De parcă nu ştiau şi ei de handsfree... S-au uitat şi mai mirați la mine pentru că le-am dat un răspuns unei întrebări nerostite.

– Doar tu eşti de vină, Vlad, i-am spus eu nervoasă fantomei imediat după ce m-am asigurat că nu mai e nimeni prin preajmă.

– Nu cred, tu eşti de vină pentru că eşti prea stresată. Ori eşti posedată deja de vreun demon?

Era sarcastic.

– Ha-ha! am zis eu ironic. După ce că am deja atâtea pe cap îți mai arde şi de glume cu mine. Azi să nu te mai văd prin preajma mea! Nu vreau să creadă şi prietenii mei că sunt nebună, cu ei nu o să meargă aşa uşor minciuna cu handsfree-ul. Clar?

– Eu nu sunt câinele tău ca să îmi vorbeşti aşa! Nu îmi eşti Stăpână. Dacă vreau îți pot bântui şi visele şi coşmarurile! Te pot urmări pretutindeni şi nu vei putea scăpa de mine niciodată dacă aşa vreau eu. Din asta înțelege că nu e bine să te cerți cu mine. Nu uita episodul de azi cu posedarea. Ai grijă, Amy, consideră asta un avertisment!

M-am uitat cât de urât am putut la el, cu toată ura mea pe care o stârnise în mine, pentru el. Îl uram cu toată ființa mea. Mă alesesem cu o fantomă cretină pe cap. Mai cretină am fost eu pentru că doar într-o zi i-am acordat toată încrederea mea.

– Mai vedem noi, Vlad. Nu uita că şi eu pot face abuz de puterile mele.

– Care ar fi? mă întrebă el ridicând a dezaprobare dintr-o sprânceană.

Nici nu ştiam ce pot să mai zic, dar nu trebuia să îi arăt că cedez. Trebuia să par cumva ameninţătoare.

– Sunt destule, am spus eu într-o scârbă nedisimulată.

Se dădu un pas înapoi de parcă ar fi ştiut ce pot să îi fac. Îi era puţin frică, deci.

– Da, sunt destule, dar nici măcar nu ştii care ar fi ele.

– Îţi jur că o să aflu înainte ca tu să te mai apropii de mine.

Păream sigură pe mine; de fapt, chiar eram. Tonul nu mă trăda în niciun fel. Dar se părea că nu este şi de ajuns...

Acum fantoma începea să se apropie de mine. Eu mă depărtam încet, dar era în zadar pentru că ştiam că la un moment dat o să dau de un zid şi nu o să mai am unde să mă ascund, mai ales că Vlad ar fi putut foarte uşor să intre prin ziduri şi să mă găsească şi în gaură de şarpe. Însă, văzându-l cum se apropie de mine, aşa, ca o fantomă, fără să îl văd cum păşeşte, ci doar plutind înspre mine, cu figura lui foarte expresivă care zicea „o să te învăţ eu minte", mă făcea să transpir de frică. Nu mai eram deloc sigură de mine, ci doar de faptul că o să intru în bucluc foarte curând...

M-am gândit că aş putea avea genul acela de putere care poate pune un scut între mine şi fantomă, ca un scut magnetic care nu îi dădea voie lui să treacă de el, un fel de energie mistică. Fără să mai gândesc, văzând doar că mai are mai puţin de un metru şi se ciocneşte de mine, mi-am ridicat mâinile încercând să îmi imaginez cum o energie aurie iese din ele şi îl ţin pe Vlad la distanţă.

Nu a mers, totul era doar în imaginaţia mea. Văzându-mă învinsă am închis ochii şi am strâns puternic din pumni. Am crezut că mă va ajuta şi chiar m-a ajutat. Am crezut că fantoma are să îmi facă ceva, dar văzând că nu îmi mai face nimic am deschis ochii. Imaginea pe care am văzut-o m-a făcut să râd zgomotos.

Vladimir dădea cu pumnii puternic într-un scut transparent cu tente de roz şi argintiu. Vedeam cum energia se

mişca prin el, cea argintie. Era ca şi cum aş vedea printr-un acvariu de peşti vietăţi marine, aşa îl vedeam şi pe Vlad acum.

Scutul era exact cât holul de mare şi probabil înconjura clădirea începând din acel loc, ori îl înconjura pe Vladimir doar în acel hol. O persoană venea de afară. Mă întrebam dacă avea să se ciocnească de scut sau va trece prin el. Am văzut cum fata cu părul roşcat a trecut prin scut, dar şi cum s-a uitat speriată în urma ei, apoi la mine.

– Şi tu ai simţit asta când ai trecut pe aici? mă întrebă ea.

Era un moment bun ca eu să fac pe proasta.

– Ce să simt? Aaa, da, ştiu, miroase îngrozitor pe aici. E la baie o problemă, iar şi-au făcut băieţii de cap şi cred că au înfundat baia cu bombe urât-mirositoare.

Ce puteam să zic?

– Nu, nu asta, zise ea. Era ca şi cum...

– Da?

– Cred că mi s-a părut, zise ea şi plecă în fugă de pe hol.

– Şi oamenii simt câmpul, dar îl simt ca având consistenţa mierii. Pentru mine nu e aşa, e ca un beton transparent, spuse Vladimir dând în continuare cu pumnii în acel zid.

– Aşa îţi trebuie dacă mă sperii! Ha!

Acum eu eram cea ironică.

– Dar nu înţeleg cum ai făcut asta! Nu te-a învăţat nimeni! E imposibil.

– Ba uite că e foarte posibil! Pa-pa, Vlad, ne vedem la sfârşitul orelor.

– Nu mă lăsa aici! Dă-mi drumul!

– Chiar mă crezi atât de idioată încât să te las liber pe aici? Crezi că nu ştiu că vrei să mă sperii cumva?

– Amy, nu îţi fac nimic, ridică scutul!

Dar se vedea că nu este sincer. Sau, aşa credeam eu. Tonul îl trăda. Era mai mult decât furios.

– Mă bine rămâi acolo următoarele 5 ore, oricum nu ştiu cum să îl ridic, am spus eu sinceră.

– Nici nu ai încercat!

– Pierdere de timp.

Se sună de intrare.

– Ha! S-a sunat! Mă duc la oră, doar nu vreau să întârzii. Ciao!

– Amy! Amy! Aaaaamy! Dă-mi drumul, te rooog!

Doar nu aveam de gând să îl ascult, aşa că l-am lăsat acolo restul zilei şi mi-am văzut de ale mele. Şi aşa îmi era greu să văd cum numărul elevilor se triplează din cauza îngerilor; nu mai aveam de gând să cresc numărul spiritelor şi cu o fantomă.

Pentru prietenii mei, părea că am revenit la normal. Doar Andrei ştia că port o mască de „e totul bine, nu vă faceţi griji".

Tocmai de asta nu m-a mirat deloc când m-a luat de o mână şi m-a dus la aparatul de cafea ca să discutăm.

– Ştiu că ascunzi ceva. Nu e cazul să ştie toţi, dar eu trebuie să ştiu despre ce e vorba. Nu pot să cred că sunt singurul din întreg grupul care şi-a dat seama că ceva nu e bine, nici măcar Corina nu bănuieşte ceva.

– Asta pentru că ne cunoaştem de mai mult timp. Ascund ceva, dar dacă ţi-aş spune, nu numai că nu m-ai crede, dar ai zice că sunt nebună.

– Încercă-mă.

Se uita în ochii mei cum demult nu se mai uitase. M-am apropiat instinctiv, de el, foarte mult. Aş fi putut să îl sărut...

Mă pregăteam să îi spun ceva, însă nu totul dar în acel moment a apărut Radu. Ce naiba?

– Vă puteţi „desfăşura" mai încolo? Vreau să îmi iau un espresso.

– Nenoro...

– Taci, Andrei! Hai afară.

Am plecat de acolo cât de repede am putut. Prezenţa lui Radu încă mă tulbura îndeajuns de mult încât să nu mai pot să vorbesc, sau să mă bâlbâi. Poate era mai bine ca el să creadă că sunt iubita lui Andrei. Era oare gelos?

– Acum poţi să îmi spui? mă întrebă Andrei când ne aşezarăm pe băncuţă.

– Nu ştiu ce a fost în capul meu, nu pot să îţi spun încă.

– Amy, nu voi crede că eşti nebună, ce naiba?

Ştiam că pot avea încredere în el. Felul cum mă privea îmi dădea de înțeles asta, dar...

– Ba da, pentru că e prea nebunesc, e nebunie curată.

– Nu cred. Când ceva are legătură cu tine, imposibilitatea acelui lucru este înlocuită cu posibilitatea clară. Aşa eşti tu, nu mă miră nici dacă mi-ai spune că... ştiu eu, vezi fantome.

La acea remarcă sângele mi-a înghețat în vene.

– E totul în regulă? mă întrebă el mirat după ce văzu că m-am crispat.

Păru că nu îşi dă seama, dar avusese dreptate...

– Nu, nu e bine. Dacă nu îți spun nimic, te protejez, iar eu vreau să te protejez cât mai mult posibil.

M-am ridicat de pe bancă şi am pornit în fugă spre bibliotecă. Mă întrebam dacă scutul mai era activat. Probabil că da, altfel Vlad ar fi ascultat discuția mea cu Andrei.

Era încă acolo pe holul dinspre bibliotecă, iar scutul ne despărțea.

– În sfârşit ai venit, zise el.

Era lume prin preajma mea, aşa că mi-am scos telefonul mobil şi m-am prefăcut că vorbesc la el.

– Da, am venit. Te-ai plictisit?

– Da, îngrozitor. Haide, facem pace?

– Mă mai gândesc... am spus eu începând să zâmbesc într-un colț al gurii.

– Amy! Amy!

Era Andrei care venea după mine.

– Ce faci aici? l-am întrebat eu speriată.

– Ştiam că te găsesc aici. Vreau să îmi explici te rog? Vreau să ştiu ce se întâmplă.

– Spune-i, Amy, zise Vlad.

– Nu am de gând să îl implic şi pe el în toată nebunia asta!

Nu mai aveam telefonul la ureche, iar Andrei se uita îngrozit la mine.

– Amy? Cu cine vorbeşti?

– Nu întreba. Prefă-te că nu ai văzut nimic.

O secundă a făcut ca totul să se năruie. Andrei făcu un pas, dar îndeajuns pentru a trece prin acel zid de energie.

– Ce nai..

Nu a apucat să termine cuvântul pentru că l-am văzut pe Vlad cum intră în corpul lui Andrei.

– NU! am țipat, dar degeaba.

M-am înspăimântat când l-am văzut pe Andrei cum se zvârcolește din tot corpul. Noroc că nu mai era nimeni prin preajmă care să surprindă acel moment de posedare. Am văzut cum ochii lui Andrei se schimbă cu cei ai lui Vlad. Asta îmi arăta că posedarea era completă.

Andrei trecu prin zidul de energie.

– Ar fi trebuit să îl ridici mai devreme, altfel asta nu s-ar fi întâmplat.

– Ești malefic! Cum ai putut să faci asta? Aveam de gând să îl ridic când a venit Andrei.

– Serios? mă întrebă sfidătoare vocea lui Vlad.

– Da, dar nu știam cum. Oricum l-aș fi ridicat. De ce a trebuit să faci asta? Ești, ești... o brută! Ieși imediat din trupul lui Andrei, altfel nu știu de ce sunt în stare!

– Amy, nu pe mine mă rănești, ci pe Andrei. E corpul lui, așa că mai gândește-te.

– Da, Vlad, dar nu uita că el nu știe ce se întâmplă cu corpul lui, iar tu îl stăpânești acum. După faptă și răsplată!

I-am dat un pumn în față, cât de puternic am putut. Un firicel de sânge începu să se prelingă din nas. Corpul lui Andrei se prăbuși din cauza impactului.

– Au! făcu el.

– Primul pumn după atâtea decenii, scumpete. Acum ieși din corpul lui Andrei până nu te snopesc în bătaie.

Se uita la mine și cu ură, dar și admirativ.

– Dacă ai fi știut că voi ridica și eu mâna la tine, nu ai fi făcut asta.

– Mai gândește-te. Nu poți să stăpânești corpul lui, fraiere. Nu ai putea să mă lovești oricum.

– Ba da, dar nu aș da niciodată în tine, sau în vreo altă fată. Ai forță, nu glumă! râse el.

Se șterse la nas cu mâneca. Sângele continua să curgă.

– Ieși din corpul lui, acum! Știi ce te așteaptă dacă nu o faci.

Vlad însă nu se mulțumi cu un pumn, așa că începu să alerge prin liceu, până în curte.

Nu mai era nimeni acolo, se sunase de intrare.

– Nu am de gând să ies deja, zise el. Vreau să alerg, vreau să...

– Nu vrei nimic. E corpul lui. Ieşi imediat din Andrei!

Dar atunci Vlad se apropie de mine şi mă luă de mâini.

– Lasă-mă!

– Dacă nu te lovesc, asta nu înseamnă că nu pot să te imobilizez, zise el râzând.

Mă ţinea strâns.

– Mă doare, lasă-mă!

– De ce să te las? Nu cred că Andrei va fi recunoscător că i-ai spart nasul când se va întoarce în corpul lui.

Fir-ar, avea dreptate.

– Bine, ai câştigat, am spus eu. Pace! Promit că nu voi mai folosi câmpul de energie împotriva ta şi că nu te voi răni sau ceva asemănător, doar dacă şi tu promiţi să nu mă mai posedezi pe mine sau pe vreunul dintre prietenii mei.

– Aşa să fie.

Se uita la mine încă şi îmi zâmbea.

– Ce mai aştepţi, Vlad? Ieşi din corpul lui...

– Încă nu.

– De ce?

Începea să mă sperie acea privire a lui, mă jena.

– Ţi-am spus că semeni cu Emi.

Am înţeles unde bătea.

– Dar nu sunt ea, i-am spus eu deja respirând mai repede.

– Dar e ca şi cum aş ţine-o pe ea de mână.

Privirea lui parcă încercă să îmi spună ce cuvintele nu reuşeau, dar ce? Trebuia să spun ceva.

– Nu cred că i-ar fi plăcut să o ţii aşa de strâns.

Îmi dădu drumul la mâini.

– Aşa e, nu eşti Emi, eşti Amy. Eşti prietena mea.

Acum mă vedea o prietenă? Super, ba mă certasem cu el, ba mă posedase, ba... era tot timpul cu mine, era fantoma mea.

– Da, sunt.

– Îţi mulţumesc pentru asta.

– Cu plăcere, am spus eu nesigură. Acum poţi să ieşi?

– Încă nu.

– Ah, mă înnebuneşti.

– Trebuie să te iert că mi-ai dat un pumn în față.
– Dar nu e corpul tău.
– Dar eu l-am simțit și încă cum.
– Și ce vrei?
Începea să semene cu Andrei la anumite faze. Când ne certam și ne împăcam apoi, îl luam în brațe sau îl sărutam, asta când eram împreună. Ar fi vrut și Vlad ceva asemănător în schimb?
– O îmbrățișare.
Bine că nu un sărut.
– Bine, fie, am spus eu simțind cum mă înroșesc.
Trebuie să mărturisesc că a fost cel mai ciudat lucru din viața mea. Deși era corpul lui Andrei, am simțit clar că îl îmbrățișez pe Vlad. Era... imposibil de descris, mai ales emoțiile pe care le-a stârnit în mine.
Am stat îmbrățișați câteva minute, până când am simțit că nu îl mai îmbrățișez pe Vlad, ci pe Andrei.
– Amy? Cum am ajuns aici? Și cum se face că suntem îmbrățișați?
– Nu întreba, am spus eu și fericită, pentru că Andrei se întorsese, dar și tristă pentru că știam că nu îl voi mai îmbrățișa pe Vlad vreodată.
De ce eram necăjită? Pentru că țineam la el? Normal, doar era prietenul meu. Poate eram așa pentru că îmi părea rău pentru el, pentru Vlad. Era o experiență unică după mulți mulți ani, să îmbrățișeze pe cineva, la fel cum fusese aceea cu mâncarea, doar că de data asta l-am simțit eu, iar el m-a simțit pe mine și am știut că și în el s-au trezit anumite emoții, dacă nu... chiar sentimente...
M-am uitat în curtea goală după el, dar nu era... Mă lăsase singură cu Andrei. Ieșise foarte repede din el, spre deosebire de mine, când durase o oră întreagă. Acum deja căpătase un fel de îndemânare, probabil; nu mai era așa de grea posedarea pentru el.
– Amy, începu Andrei. De ce îmi curge sânge din nas? Și de ce înainte să mă trezesc cu tine aici, am simțit în întreg corpul cum o durere ascuțită m-a săgetat? Are legătură cu faptul că tu nu mai ești cum erai înainte?
Mă uimea că era atât de calm când îmi spunea toate astea. Poate calmul era o urmare a groazei? A fricii? A șocului?

– Da, Andrei, are legătură, una foarte puternică. Îți voi povesti totul...

– Mai întâi vreau să îmi revin.

Atunci l-am simțit cum îl pierd, că nu mai e lângă mine. Când am întors capul, Andrei leşinase.

– Dumnezeule! De ce nu are şi posedarea instrucțiuni? Leşinul e un efect secundar?!

– Eşti mai bine? l-am întrebat eu pe Andrei după ce deschise buimac ochii.

Eram la cabinetul şcolii. Doctorița credea că nu mâncase bine înainte de a pleca de acasă sau că se confruntase cu o criză hipoglicemică. Mda, de parcă ar fi fot atât de sensibil încât să leşine doar de la asta. Dar era bine dacă doctorița chiar credea asta.

Eu însă ştiam care era adevărul, dar nu puteam să îi spun că fusese posedat şi că leşinul fusese un fel de efect secundar.

– Da, ce s-a întâmplat? întrebă el confuz.

– Ai leşinat şi colega ta Amy împreună cu încă un coleg te-au adus aici, zise doctorița.

Ruslan era afară şi aştepta, la fel şi fetele.

– Înainte de asta? vru Andrei să ştie.

– Asta să ne spui tu, zise doctorița.

– Amy? mă întrebă el privind în ochii mei cu teamă.

– Cred că încă e derutat, am explicat eu doctoriței. Putem să îl ducem în clasă? Se pare că e mai bine.

– Bine, deşi ți-aş recomanda să pleci acasă, zise asistenta doctoriței. Îți scriu acum o scutire dacă e nevoie.

– Nu, nu, mă simt mai bine. Cred că o să rămân la ore.

– Eşti sigur?

– Da, vor avea colegii mei grijă de mine, zise el încercând să zâmbească. Amy mă va ajuta.

– Aşa să faci, îmi zise doctorița. Ar fi bine să mănânce ceva, încă e slăbit. Doar nu vrei să leşini încă o dată! îi zise ea lui Andrei.

– Mulțumim pentru tot, am spus eu repede şi l-am tras pe Andrei după mine.

Toată clasă era lângă cabinet.

– Andrei! Eşti bine?

Un moment penibil a fost când toate fetele din clasa noastră, dacă nu tot liceul îl întrebau pe Andrei dacă e bine.... Cred că se simțea foarte jenat de acel moment, cu siguranță admiratoarele lui aveau să îl urmărească pretutindeni pe motiv că vor să îl știe în siguranță, sub privirile lor. Vai...

– Aş fi mai bine dacă m-ați lăsa singur. Am nevoie de linişte, aşa a spus doamna doctor, minți el.

– Da, iar eu trebuie să am grijă de el, aşa că aş fi foarte recunoscătoare, de fapt Andrei ar fi foarte recunoscător dacă v-ați întoarce la ore.

Fetele se uitau la mine de parcă aş fi vorbit chineza, aşa că Andrei mă aproba, pentru că altfel nu ar fi plecat:

– Amy are dreptate, puteți să plecați.

După ce plecară zecile de fane ale prietenului meu proaspăt posedat şi leşinat, am putut în sfârşit să vorbim cu cei din gaşca noastră.

– Ce naiba s-a întâmplat, Andrei? întrebă Ruslan mirat. Ne-ai speriat pe toți. Când a venit Amy în clasă şi ne-a zis că ai leşinat am crezut că cine ştie ce s-a întâmplat. Sper că nu a fost ceva foarte grav.

Maria se uita speriată când la Andrei când la mine.

– A fost ceva minor. Sunt obosit şi doctorița mi-a zis că ar trebui să mănânc. Atâta tot.

– Pfiu, ne-ai speriat rău de tot pe toți, zise Corina. Bine că ți-ai revenit, zise ea bătându-l pe umăr.

– O singură chestie... De ce ai sânge la nas? întrebă Sandra curioasă.

– Aaa, păi, se bâlbâi Andrei.

– Când a căzut probabil că s-a lovit la nas, aşa a zis şi doctorița, am explicat eu.

Andrei se uita mirat la mine. Ştia că nu aşa se întâmplase şi se vedea din privirea lui că aşteaptă o explicație de la mine, de data asta una plauzibilă.

– Aşa a fost, da, spuse el însă nesigur.

– Ciudat, zise Maria încruntându-se. Mai degrabă zici că ai primit un pumn în față, dar dacă aşa a zis doctorița să o credem.

– Da, şi mie mi s-a părut bizar, am spus eu repede.

– Cine ştie, făcu Sandra. Bine că eşti bine! Îmbrățişare de grup!

Ne-am luat cu toții în brațe. A fost un moment tare drăguț.

– Acum la ore! râse Andrei.

Andrei reveni la normal pe parcursul zilei. Parcă nici nu pățise ceva cu câteva ore înainte. La sfârşitul programului îi promisesem că aveam să îi explic de-a fir a păr totul. Ştia că e ceva putred la mijloc.

– Sper că de data asta ai să-mi spui adevărul şi nu o să mă îmbârligi cu minciunele.

– Andrei, îți voi spune, dar nu e spre binele tău.

– Nu e spre binele meu nici să nu ştiu, observă el.

Am aşteptat să plece toată lumea din clasă şi am mers la bibliotecă. Bibliotecara avea ceva treabă la secretariat.

– Bun, suntem doar noi 3.

– Care noi trei? întrebă Andrei speriat.

– Eu, tu şi Vladimir.

Vlad apăru din camera alăturată cu o carte în mână. Andrei văzu doar cartea cum pluteşte şi făcu nişte ochi mari, se îngrozi.

– Amy? zise el cu o voce tremurândă. Cartea pluteşte...

– Mai ştii când ai zis că nu te-ar mira dacă ți-aş spune că văd fantome? Ei bine, ai fost foarte aproape de adevăr, l-ai ghicit. Vezi tu, cartea nu pluteşte singură, e ținută în mână de o fantomă, de Vladimir.

– Spune-i să îmi spună Vlad, zise Vlad repede. Şi să nu se sperie.

– Nu te speria, Andrei... Te rog să ai încredere în mine.

– Amy, nu ştiu ce să zic. Văd bine? Ce dracu' se petrece? Mai devreme leşin, mă trezesc cu o durere îngrozitoare la față, din nas mi-a curs sânge, explică-te!

– Vlad te-a posedat pentru un scurt timp.

Vocea mea sunase sinistru de calmă. Se simțea însă o urmă de vinovăție. Andrei era prea uimit ca să mai perceapă şi altceva decât un calm imposibil în tonul meu.

– Cum adică m-a posedat? mă întrebă el speriat la culme.

L-am luat de mâini şi el tremura.

– Calmează-te! Nici nu ştiu cum să îți explic totul, e complicat.

– Trebuie să aibă orice lucru un început, zise Andrei. Spune-mi de unde a pornit toată nebunia asta.

– De la revelion.

– De la revelion?!

– Da, Andrei, de la revelion.

– Nu, nu poate să fie adevărat, Amy, nu e adevărat. Cred că încă sunt leşinat sau dorm, altfel nu pot să cred, e imposibil.

– Ba o să ţi se pară perfect posibil în curând. Ideea e că de la revelion văd fiecare om însoţit de doi îngeri care seamănă foarte bine cu posesorul, văd fantome, încă nu văd demoni, dar teoretic ar trebui să îi văd. Cam atât, ăăă, am şi nişte puteri care pot pune între mine şi fantome un zid, pot face îngerii răi să dispară şi încă mai descopăr ce pot face.

Andrei se uita la mine cu gura căscată şi refuza să creadă după expresia feţei ce îi spun.

– Mai rămâne să îmi spui că ai învăţat să levitezi sau că eşti vrăjitoare.

– Nu, nu, mama e vrăjitoare nu eu, eu sunt doar... eu. Doar că am nişte capacităţi dobândite de revelion, chiar la 12 noaptea. Am al şaselea simţ...

– Îţi dai seama cât de imposibil sună ce mi-ai spus tu adineauri.

– Crede-mă că ştiu. La început şi eu am refuzat să cred că ceea ce mi se întâmplă e posibil.

– Cartea încă pluteşte şi văd cum se întorc paginile, zise el terifiat. Fantoma asta, Vladimir mă cam sperie.

– Spune-i că îmi pare rău, dar vreau să citesc cartea, e interesantă, zise Vlad zâmbind.

– Ignoră-l, nu vrea să te temi de el. E inofensiv, l-am liniştit eu.

– Foarte inofensiv, atunci de ce m-a posedat mai devreme?

– Pentru că pusesem un zid între el şi mine, iar tu când l-ai trecut, atunci când eram pe holul dinspre bibliotecă, a intrat în tine ca să iasă.

– Aha. Ştii, ar fi putut să întrebe mai întâi, încercă Andrei să glumească.

În sfârşit se mai destresase puţin. Încă era confuz, dar faptul că încercă să glumească înseamnă că are încredere în mine şi că poate mă va şi sprijini.

– Ar fi trebuit, am spus eu cu jumătate de gură aruncându-i lui Vlad o privire plină de dispreţ.

– Nu te mai uita aşa! Trebuia să ridici zidul.

– Voiam să îl ridic chiar când venise Andrei! am ţipat eu la fantomă.

– Chiar tu ai recunoscut că nu ştiai cum! se răsti Vlad la mine.

Din bibliotecă începură să cadă cărţi.

– Opreşte-te! Nu mai arunca cărţile! Dacă intră cineva?

– Ceva nu e bine, zise Andrei groaznic de speriat.

– Da, Amy, zise Vlad, nu eu fac asta.

– Drace! Vin demonii, nu-i aşa?

– E un semn, da, zice Vlad aruncând priviri speriate prin jur.

Pământul începu să se cutremure iar eu am simţit cum mă sufoc. Nu se putea să am în acel moment o criză de astm, nu se putea! Uite că se putea. Mi-am căutat disperată Ventolinul în ghiozdan, în toată nebunia aceea, când cărţi începeau să cadă din bibliotecă şi băncile să se zguduie. Era înfiorător şi abia mai puteam să mă păstrez calmă. Andrei cel puţin, nu ştia ce să facă. Nu zicea nimic, doar se uita în jurul lui speriat şi încerca să înţeleagă ceva.

Mi-am găsit Ventolinul şi am inspirat adânc din acei vapori. Am închis ochii şi am inspirat adânc încă o dată. Când am deschis ochii am văzut biblioteca devastată.

– Vlad! Ajută-mă cumva! Trebuie să le punem la loc pe toate înainte să observe bibliotecara, altfel mă omoară!

– Amy, e peste putinţă, zise Andrei. Cum să te ajute o fantomă să pui toate cărţile la loc, la timp? A fost un cutremur uriaş, nu e vina ta. Sigur l-a simţit şi ea şi a ieşit din şcoală.

– A fost doar aici cutremurul şi nici măcar cutremur nu a fost! A fost un semn de la demoni. Şi tu, Vlad, nu te mai uita la dezastrul ăsta, fă ceva, pune cărţile la loc, foloseşte-te de energia ta!

– Nu e de ajuns energia mea, cu a mea pot ridica doar o carte, nu am de unde să adun atât de multă încât să pun toate cărţile la loc! zise el la fel de speriat ca mine şi Andrei.

– Ia energia mea, ia energia lui Andrei, doar pune-le la loc.

– S-ar putea să vă simţiţi slăbiţi...

– Ce se întâmplă, Amy? mă întrebă Andrei uitându-se îngrozit în jur.

Ar fi vrut şi el să ştie ce vorbesc eu cu Vlad ...

– Eşti sigură că vrei să fac asta? mă întrebă Vlad încă o dată.

– Da, mai repede până nu vine cineva. Andrei, aşează-te, s-ar putea să ameţeşti.

– Amy, ce dra...

Nu apucă să termine de vorbit, pentru că Vlad trăgea din mine şi Andrei toată energia noastră. Vedeam firişoare de energie alb-albastră cum ies din mine şi Andrei şi cum se direcţionează spre fantomă. Vlad deveni mai strălucitor dintr-odată şi cu acea energie imensă pe care o luase din noi, aşeza cărţile în bibliotecă, până când am văzut că devine din ce în ce mai întunecat. Energia se epuiza şi din el şi din mine şi Andrei. Era de parcă alergasem ore întregi prin deşert şi nu băusem nimic, mă simţeam secată de energie, dar într-un mod care nu era fizic, însă, mai degrabă spiritual. E posibil ca o fantomă să extragă energia spirituală? Atunci aflam că da.

– Gata, zise Vlad gâfâind.

– Nu cred că mă simt bine, am spus eu. O să cad, am spus, iar în momentul următor m-am agăţat de faţa de masă de pe o bancă răsturnând o carte care se afla pe ea.

– Amy! zise Andrei şocat. Vino aici.

M-a ridicat de pe jos şi m-a pus pe scaun. El părea să se simtă foarte bine.

– Cum de poţi merge după ce ai fost secat de energie? l-am întrebat eu respirând greu şi sacadat.

– Nu ştiu, când te-am văzut prăbuşită mi-au revenit forţele. Oricum, ce a fost asta?

– Vlad ne-a luat energia pentru a putea face biblioteca să fie cum era înainte.

– Cred că mi-am dat seama când am văzut cum zecile de cărți sunt puse înapoi la locurile lor, dar... nici nu știu ce să mai zic.

– Mă crezi, acum? l-am întrebat eu privindu-l în ochi rugătoare.

– La naiba, da! Trebuie să existe o explicație logică pentru felul în care te-ai purtat tu în ultima vreme și chestiile care s-au petrecut. Deci, da, te cred.

Părea dintr-odată entuziasmat.

– De ce ești așa... fericit?

– Pentru că e ceva unic în viață. Acum că știu în sfârșit despre ce e vorba, o să putem lupta împotriva forțelor răului, o să tăbăcim funduri de demoni și... o să fie grozav.

Mă bucuram că cineva e atât de... încântat de acest fenomen, dar parcă Andrei exagera.

– Știi, Andrei, nu prea ne putem lupta cu demonii, putem doar să îi evităm, sau să încercăm asta. Nu suntem în filme aici, e real și rău, foarte rău. Acum că te-am implicat și pe tine în asta, trebuie să fiu și mai atentă să nu atrag atenția demonilor asupra mea... Îmi e teamă pentru tine.

– E mai bine că știu și eu, o să îți fie mai ușor de acum încolo. Sunt singurul care îți știe secretul, nu voi spune nimănui, dar, nu crezi că doar eu, că o mână de ajutor, va fi prea puțin?

– Înțeleg ce vrei să zici, dar tu ești singurul om care știe, câinele meu mă mai sprijină, la fel și Vlad.

– Câinele tău?!?

– Da, Nero vorbește cu mine telepatic. E Păzitorul meu.

– De ce nu mă mai mira nimic? râse Andrei.

– Nu mai ai voie de acum încolo să te mire ceva legat de mine, fie direct sau indirect.

– Aha, făcu Andrei. O întrebare am, ce a făcut Vlad cât timp m-a posedat?

– Ți-aș fi recunoscător dacă nu i-ai spune, îmi spuse Vlad. Cred că îl cunosc îndeajuns pe Andrei încât să știu că ar fi gelos.

– Ei? spuse Andrei. Îmi spui sau e secret? Îți amintesc că dacă e așa, oricum voi afla.

– A, nu, îți spun, doar eram puțin pe gânduri. Ideea e că a intrat în tine pentru...

Nu am terminat fraza pentru că în următoarea clipă profesoara de istorie intră în bibliotecă.

– Ştiam că te găsesc aici, Amy. Voiam să vorbesc ceva cu tine, apropo de cartea pe care ţi-am dat-o ieri.

Cum de ştia că sunt acolo? Se terminase demult programul. Poate aflase de la bibliotecară, sau cine mai ştie cum. Dacă profa de istorie era vrăjitoare? Vorba lui Andrei, ce putea să mă mai mire acum?

– Da, doamnă profesoară. Vă ascult.

– Ai aflat ce te interesa?

– Da, sigur.

Nici măcar nu deschisesem cartea, dar puteam să mă prefac, era o minciunică nevinovată, nu?

– Mă bucur. Nu ai nicio nelămurire? mă întrebă profa puţin nesigură.

– Nu, informaţiile au fost destul de clare. Şi dacă am nelămuriri, voi afla direct de la sursă informaţii, am spus eu zâmbind larg.

Nu mi-am dat seama pe moment ce am spus, dar după reacţia profei, am realizat.

– Vreau să spun că vă voi întreba pe dumneavoastră dacă nu înţeleg ceva, dar deocamdată nu am nicio nelămurire. Am cartea la mine, să v-o înapoiez. Vă mulţumesc frumos pentru ea, chiar m-a ajutat.

– Aaa, nu e nevoie, Amy, poţi să o mai ţii.

Profa încă se uita la mine absentă. Ce spusesem atât de ciudat încât să o fac pe profa să se comporte aşa? Era parcă pe altă planetă...

– Ne mai vedem, Amy. Ai grijă ce faci. La fel şi tu, Andrei. Sunteţi cam palizi.

Ne-am uitat unul la altul cu subînţeles. Profa observă şi dădu să iasă din bibliotecă, dar se opri chiar în pragul uşii şi zise:

– Ştii ce, Amy? Păstrează cartea, vei mai avea nevoie de ea.

– Mulţumesc. La revedere!

– Pa, Amy.

Prin „vei mai avea nevoie de ea“ profa parcă voia să îmi mai spună ceva, sau doar îmi imaginam eu asta? Nu ştiu ce m-a alertat în legătură cu acest fapt, poate tonul misterios...

– Nu mai ştiu despre ce vorbeam, spuse Andrei.
– Da, nici eu, am minţit eu.
Mai bine că nu îşi amintea, dar speram că nici nu îşi va aminti prea repede. Încă nu ştiam cu ce să îl aburesc.
– Ce bine că a uitat, zise Vlad.
Am încuviinţat din cap. Andrei nu observă.
– E cam târziu, zise el. Să mergem acasă. A fost o zi şi aşa lungă şi plină.
– Şi imposibilă, nu uita, am spus eu râzând.
– Vai, cum am putut să uit de asta? întrebă Andrei pe un ton teatral.
– Să mergem, sunt frântă...
– La fel şi eu. Apropo, vine şi fantoma cu noi?
– Da.
– De ce? vru el să ştie.
– Pentru că mă bântuie.
Andrei se uită la mine de parcă nu ar fi înţeles ceva.
– Nu mă deranjează... prea mult, am spus eu aruncând o privire spre Vlad care întorcea încă o pagină din cartea pe care o citea cu atâta patos. A câta oară citeşti cartea aia? l-am întrebat eu pe Vlad.
– A 8-a oară. Îmi place cum scrie Dostoievski.
– Cum adică a câta oară? mă întrebă Andrei.
– E o poveste lungă. Ţi-o voi spune altădată. Prea multă informaţie imposibilă strică. Să păstrăm şi pentru mâine şi poimâine şi răspoimâine şi tot aşa. Nu vei avea timp să te plictiseşti.
– Te cred pe cuvânt... oftă Andrei. De acum încolo totul va fi altfel.
– Da, altfel... Viaţa mea se rezuma la acest cuvânt, este altfel...
– Şi nu uita, imposibilă, râse Andrei.
– Imposibil de posibilă, de fapt posibil de imposibilă...
– Hei, nu fi tristă, mă ai pe mine, pe Vlad, deşi nu îl văd şi pe Nero. Eu o să pot vorbi cu câinele tău?
– Sper că nu, am spus eu dându-mi ochii peste cap.
Andrei mă privi mirat. Aştepta încă o explicaţie.
– E cam enervant de atotştiutor, dar o să te obişnuieşti cu el, am spus eu căscând.
– Obosită? mă întrebă Andrei încercând să îmi zâmbească.

– Mai mult de atât. De abia aştept să mă trântesc în pat.
– Acelaşi lucru aş putea să îl spun şi eu. A fost o zi extenuantă. Am trecut printr-o posedare, printr-o mărturisire imposibilă din partea ta, printr-un cutremur cauzat de demoni, din câte am înțeles...
– ...şi un pumn în față tot din partea mea. Trebuia cumva să îl conving pe Vlad să iasă din tine.
– În cazul ăsta, mă bucur că nu am fost conştient când s-a întâmplat asta, râse Andrei.
– Heeei! făcu Vlad. Nu trebuia să îi spui asta.
M-am mulțumit doar să scot limba la Vlad, nu voiam să îmi mai irosesc din energie vorbind cu el.

L-am luat pe Andrei la mine acasă. Mama s-a bucurat enorm când l-a văzut:
– Ce mai faci măi, Andrei? Nu te-am mai văzut demult. Ce mare ai crescut, şi părul tău e mai lung, eşti superb!
– Mulțumesc, zise Andrei stânjenit.
Ştiam că nu îi prea plac complimentele...
– Să o saluți pe mama din partea mea şi să îi transmiți toate cele bune! zise mama veselă.
– Aşa voi face, promise Andrei zâmbind timid.
Mama ne lăsă pe amândoi în pace. Probabil credea că ne împăcăm. Nu m-ar fi mirat să creadă asta.
Vlad era şi el cu noi. Fusese tăcut tot drumul şi se părea că va fi aşa până ce va pleca Andrei.
– Eu stau în bucătărie, cu Nero. Vă las să discutați liniştiți.
Vlad era puțin cam trist. Trebuia să rezolv şi asta, nu aş fi vrut să am o fantomă supărată pe capul meu.
Ajunşi în camera mea, eu şi Andrei ne simțeam puțin cam prost. Ultima oară când fusese la mine eu îl sărutasem. Probabil îşi amintea şi el de acel moment. Nu ştiu de ce, dar îl vedeam pe Andrei ca pe mai mult decât un prieten. Era întotdeauna ceva în atmosferă când eram doar noi doi, ceva care mă atrăgea la el. Asta însemna că îl mai plac? Era o idioțenie, eram îndrăgostită de Radu, dar aveam anumite sentimente şi pentru Andrei. Ar trebui să mai adaug şi ce am simțit când Vlad m-a luat în brațe prin intermediul corpului lui Andrei?... Dacă până atunci îmi asemănam viața

cu o carte în care eroina trebuia să aleagă între doi băieți, atunci povestea mea era ceva mai complicată. Acum exista şi Vlad, la fel şi o atracţie între noi doi. Dar aceea era una de factură spirituală, pe când la Andrei era altfel... De ce exista în mintea mea acel gând care îmi spunea să îl îmbrăţişez, să îl sărut, să... De ce?

Mă minţisem singură când mi-am spus că Andrei îmi e doar un prieten, era ceva între noi, ne lega ceva ce nu putea fi explicat în cuvinte. La el ţineam, la Radu nu ştiu dacă ţineam cu adevărat, mai degrabă era o obsesie să văd în el perfecțiunea şi de asta mă inhiba de câte ori îl vedeam, de asta îmi bloca mintea să gândească. Vlad era ceva nou ce trebuia descifrat şi înțeles, de asta, probabil, simţisem fluturi în stomac atunci când m-a îmbrățişat, acel curent care parcă trecea de la el, la mine, ca o energie mistică.

Dintre toţi aceşti 3 băieți, Andrei era cel care merita cel mai mult, mai ales că ştiam că dragostea între mine şi Radu era imposibilă, iar Vlad era doar o fantomă...

– Amy... zise Andrei cu o voce slabă, fără intensitate.

– Da, Andrei?

– Ce a făcut Vlad cât a fost în corpul meu?

– Ți-ai amintit...

– De ce am impresia că vrei să eviți să îmi spui?

– Poate pentru că evit să îți spun. Nu ştiu ce a fost în capul lui de fantomă când a intrat în corpul tău şi nu ştiu de ce a făcut...

– ...da? Ce a făcut?

– Mi-a spus să nu îți spun şi nici eu nu prea aş vrea să îți spun.

– Este totuşi corpul meu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am trecut parcă printr-o pânză sau ceva asemănător, apoi am simțit în corp o durere ascuțită înfiorătoare. Apoi că m-am trezit în curtea liceului cu tine în brațe. După am leşinat şi am fost dus la cabinet. Ce s-a întâmplat după ce el a intrat în mine, de am ajuns în curtea liceului? Aaa, şi să nu uit de nasul meu pe care cred că mi l-ai spart.

– Of... Promite că nu vei încerca să te cerți cu el sau că vei fi... ăăă... impulsiv. Oricum e o fantomă şi nu îi poți face nimic, mai mult el poate să îți facă ceva...

Era îngrozit. Licărul din ochii lui mă speria şi pe mine acum. Mă deranja, aproape fizic. Cred că era de vină empatia ciudată pe care o posedam eu, sau capacitatea, cum s-o fi numind...

– Doar spune-mi o dată pentru totdeauna altfel nu ştiu de ce sunt în stare. Fantomă sau nu, tipul ăla o s-o plătească. Zi odată ce a făcut.

– Păi, nu a mai fost om de mult timp, din 1944, mai exact. Acum înțelegi şi de ce profa de istorie mi-a dat cartea aceea...

– Nu schimba subiectul!

Andrei păru să nu audă anul, altfel nu îmi explicam de ce nu s-a schițat pe chipul lui vreo schimbare. Era prea nervos...

– Nu îl schimb, m-am apărat eu. A început să alerge prin liceu, dar nu înainte să îl ameninț cu bătaia. De asta ți-am dat un pumn, i-am dat lui un pumn, pardon, în față. A simțit din plin lovitura, te asigur. Ar fi putut şi el să mă lovească, dar a preferat să fugă până în curtea liceului. Am încercat să îl ameninț din nou, dar m-a ținut de mâini. Mi-am dat seama că degeaba îl bat, pentru că eu de fapt îți răneam ție...ăăă...fața. Aşa că am lăsat-o baltă. Am făcut pace şi a zis că o să iasă din corp, dar nu înainte să...

Aş fi putut să evit cu uşurință şi acel ultim punct din posedare, dar mi-a luat-o gura pe dinainte, ca de-obicei!

– ... înainte să? întrebă Andrei curios.

– Păi, nu a făcut nimic rău, m-a îmbrățişat doar, ca între prieteni... Cred că asta l-a ajutat să... eu ştiu... să înțeleagă că nu mai e singur. În afară de faza cu posedatul, să ştii că e foarte de treabă, şi e şi drăguț.

Spusesem că e drăguț? Ce idioată...

Andrei ridică încet o sprânceană după această ultimă remarcă şi se uita la mine mai mult decât mirat.

– Să înțeleg că nu te-a deranjat câtuşi de puțin că te-a îmbrățişat! De când eşti tu prietena cea mai bună a fantomei? Incredibil ce îmi spui! Şi atât de... senină! spuse el scuipând aproape ultimul cuvânt.

Era gelos sau doar mi se părea mie?

– Doar nu eşti...

– ...gelos? Sigur că nu! Nu îmi era de ajuns că te îndrăgostiseşi de cretinul de Radu, acum am şi fantoma asta pe cap!

– Nu mă face să râd, Andrei. Înţelege că nu a mai avut parte de afecţ... de prieteni de decenii întregi! Eu sunt prima lui prietenă vie şi sper că şi tu îi vei fi. Nu mă face să regret că ţi-am destăinuit cel mai important secret al meu!

Se calmă şi reluă cu voce joasă:

– Drăcie!

Respiră adânc.

– Amy, îmi e greu să îţi spun, dar, ştiam dintotdeauna că ceva la tine nu e normal, că eşti altfel, îmi imaginam numai nebunii înainte să îmi spui că vezi fantome. Aveam dreptate în ceea ce îmi imaginam eu, foarte multă, dar doar îmi imaginam fără să cred o clipă că ăsta ar putea să fie răspunsul. Ceva era diferit, dar nu credeam că asta şi era. Aşa ceva citeşti numai în cărţi sau vezi la TV...

– ... asta am spus şi eu. Crezi că mie îmi vine uşor să accept? Cum crezi că m-am simţit ea de revelion când am început să văd în loc de o persoană 3? Şi când demonii au început să îmi cutremure viaţa, la propriu? Cum crezi că m-am simţit când am aflat că pot să vorbesc cu propriul câine? Sau că mama e vrăjitoare? Când toate astea au devenit atât de personale, am crezut că mă prăbuşesc şi tot speram să mă trezesc dintr-un coşmar! Crezi că am fost încântată când am aflat că în liceu se află fantome? Şi nu zic de Vlad, care este o fantomă indigo, ci de cele roşii de la etajul 3, care îşi trăiesc moartea la nesfârşit? Cel mai bun lucru care am crezut că mi se poate întâmpla a fost Vlad care mă putea ajuta cu harul ăsta al meu, apoi ai fost tu pentru că în sfârşit îţi spusesem, iar acum, ce îmi faci? Mă faci să mă simt şi mai ciudat! Nu mă ajuţi cu nimic. Am avut încredere în tine când ţi-am spus asta şi continui să am, dar dacă îţi e prea frică de aceste fenomene, pleacă dracului din viaţa mea şi nu te mai întoarce! Lasă-mă singură doar cu spiritele şi fantomele mele! Poate aşa voi ajunge şi eu în curând una dintre fantome şi voi uşura lumea şi de existenţa mea jalnică! Asta vrei? Asta VREI???

M-am prăbuşit la pământ plângând ca o isterică. Trebuia să mă descarc cumva. Care e modul cel mai bun? Să îmi plâng de milă. Ce patetică ajunsesem! Şi era vina

mea pentru că îmi dorisem să fiu altfel. De ce nu puteam să mă mulțumesc cu viața mea obișnuită de adolescentă? De ce nu puteam să fiu și eu ca alții, fericită în propria ignoranță și prostie, neștiință. Dar nu, eu voiam să știu totul pe lume. Cum e vorba aceea, curiozitatea a omorât pisica! În curând avea să mă ucidă și pe mine...

Stăteam și plângeam ca o proastă. Nici nu mai știam că Andrei este cu mine în cameră. Am simțit pe umărul meu drept o mână și apoi Andrei s-a așezat lângă mine, pe jos și m-a îmbrățișat. M-am apropiat de el și mi-am așezat capul pe umărul lui. Am înțeles că nu m-a părăsit și că voia să fie alături de mine! Era un prieten adevărat, nu trebuia să mă îndoiesc niciodată de el. Aveam un umăr pe care să pot plânge, îl aveam pe el.

– Nicio clipă nu te voi părăsi. Voi fi alături de tine, acum calmează-te. Nu suport să te văd așa. Cred că am exagerat; acest har, cum îl numești tu, nu e așa de rău. În fiecare poveste e câte un sâmbure de adevăr. Cărțile știu ele ceva... Să zicem că suntem norocoși. Vom trece peste asta, e doar încă ceva, ceva în viețile noastre.

– Îmi vine în minte melodia aceea de la Voltaj, am spus eu printre sughițuri.

Încercam să mă opresc din plâns.

– Am să trec și peste asta, ce va fi, va fi, am să strig chiar așa-i viața, e și mâine o zi... fredona Andrei.

– Da, asta, chiar de partea asta îmi aminteam și eu.

Îmi zâmbi încurajator și îmi șterse lacrimile de pe obraz. Avea niște mâini reci, foarte reci.

– Ești rece, i-am spus eu îngrijorată.

– Sunt sincer atunci, spuse el zâmbind timid. Ești mai bine?

– Doar datorită ție... Sper că nu ești supărat.

– De ce să fiu?

– Pentru că ai fost posedat... Vlad doar voia să iasă din zidul acela, și putea numai dacă poseda un om, iar tu când ai trecut zidul el a intrat...

– ... în mine, am înțeles. Nu mai sunt supărat, mi-a trecut. Sper doar că nu va mai încerca vreodată să mă posede.

– Nu, a promis că nu o va mai face cu niciunul dintre prietenii mei sau cu mine.

– Promisiune de fantomă, sper să se țină de cuvânt... Stai puțin, zise Andrei dintr-odată mirat, şi pe tine te-a posedat?

– Credeam că ți-am spus.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Da, de dimineață a intrat în mine, doar că eu am făcut presiuni asupra lui de fapt, eu l-am pus să intre în mine, eu am vrut ca să simtă şi el gustul mâncării, pentru că tocmai mă pregăteam să mănânc. La mine a durat mult până să îmi revin în corp, probabil pentru că era prima oară când poseda pe cineva. La tine a fost mai uşor...

– Nici nu vreau să mai aud ceva legat de posedări, iar mă ia cu leşin, glumi Andrei.

– Mda, nici eu. Apropo, te rog să nu spui fetelor nimic despre fantome, nici măcar Corinei.

– Nici măcar ei?

– Nici măcar ei, am repetat eu. Nu trebuie să afle nimeni. Nici mama nu trebuie să ştie.

– Deci ştim doar eu şi câinele. Super!

– Şi Vlad...

– Şi fantoma aia a ta. Povesteşte-mi de fantomele roşii de la etajul 3.

– Ştii că e o poveste care circulă prin liceu cum că au murit doi tineri, o fată şi un băiat.

– Da, ştiu, dar sunt doar poveşti, sau?

– Nu, Andrei, e foarte adevărat. Ea a murit căzând din greşeală peste balustradă, iar el s-a sinucis în aceeaşi zi. De atunci bântuie etajul trei şi îşi trăiesc la nesfârşit moartea...

– Trist... Dar nu înțeleg de ce sunt roşii?

– Fantomele sunt pe categorii de culoare. Cele roşii au avut o moarte violentă, bla bla, cele care nu ştiu că au murit. Vlad e una indigo, adică o fantomă care trebuie să ajute muritorii, un fel de Călăuză. Fantomele indigo sunt conştiente de timp şi de-a lungul timpului capătă puteri, de asta a putut să citească toate cărțile din bibliotecă, de asta a putut să te posede. În mod normal, doar demonii posedă, nu şi fantomele. În fine, mai sunt multe de povestit, cert e că sunt destule fantome. Şi roşii, şi verzi şi galbene...

– Cele indigo sunt cele mai evoluate, deci...

– Da, exact, am spus eu bucuroasă că înțelege.

– Mă întreb cum arată ele, de zici că sunt roşii sau indigo. Sunt transparente? Sunt albe?

– Sunt exact ca nişte oameni, cel puţin aşa arată Vlad E exact ca un om, doar că e înconjurat de o aură indigo, ca şi cum conturul corpului este dat de culoarea asta. Este însă puţin transparent, doar dacă îl privesc atent îmi dau seama. Aura este cea pregnantă, nu transparenţa sa.

– Şi, cum arată?

– E blond, are nişte ochi căprui deschişi, e înalt, are ochelari ca şi mine.

– Câţi ani are?

– 18.

– A murit încă din vremea liceului. Acum înţeleg de ce a rămas în bibliotecă.

– Da, era în clasa a XII-a. A murit chiar înainte de a împlini 19 ani, în aprilie. Îmi pare rău pentru el, a avut parte de o moarte urâtă.

– Cum a murit? întrebă curios Andrei.

– La bombardamentele din '44.

– Aha, făcu el. Nu prea le am cu istoria, dar presupun că a fost cam când s-a desfăşurat al Doilea Război Mondial.

– Da, aşa e. Ştii ceva...

– Prea puţin faţă de tine, spuse el zâmbind.

– Da, eu sunt cea mai bună din clasă la istorie, m-am lăudat eu.

– Şi cea mai modestă, de asemenea! râse Andrei.

Porţia de râs ne-a fost întreruptă atunci când Vlad a intrat prin uşă. Andrei doar i-a simţit prezenţa.

– E aici, nu-i aşa?

– Da, a intrat acum. S-a întâmplat ceva, Vlad?

– Oarecum, Nero m-a rugat să îţi spun că trebuie plimbat pe afară.

– Bine, îl scot acum. Vlad îmi zice că Nero vrea afară. Ne-ar prinde bine o gură de aer.

– Da, zise Andrei derutat. Trebuie şi eu să merg acasă. Mai stau cu tine puţin, nu te las singură pe întunericul ăsta. Sunt numai golani prin zonă.

– Ce grijuliu este! exclamă Vlad. Mai rar vezi aşa băieţi.

– Ai dreptate, Vlad, am spus eu chicotind timid, aproape roşind.

– Ce a zis fantoma? întrebă Andrei
– Nimic, nimic important. Să scoatem câinele la plimbare.
Afară era deosebit de frumos. Luna era foarte luminoasă şi se vedeau câteva stele pe cer, în ciuda norilor negri. Era o seară liniştită. În acea perioadă a anului ar fi trebuit să fie zăpadă, dar nu mai ninsese demult. Niciodată nu se depunea. Mi-aş fi dorit să ningă...
– Ce seară minunată! spuse Andrei respirând puternic aerul serii.
– Da, e revigorant! am spus eu privind cerul.
Îmi plăcea să privesc văzduhul, mă făcea să mă cred liberă, fără probleme şi îmi imaginam că privind cerul, observ întreg universul, că vederea mea este nelimitată.
Îmi plăcea să mă aflu în prezența lui Andrei, mai ales în acea seară. Fiind cu el, nu îmi mai era teamă de întuneric şi nu îmi mai imaginam că în tufişuri pândesc demonii fioroşi care veneau după mine.
– Nero! Vii?
– Mai alerg puțin, Stăpână! zise vocea câinelui în mintea mea.
M-am aşezat cu Andrei pe o bordură din spatele blocului, unde era parcarea de maşini. Surprinzător, deşi era cam târziu, parcarea era cam pustie.
– S-a lăsat frigul, am spus eu dârdâind.
– Uite, ia haina mea! Mie îmi e bine.
– Mersi.
Aş fi putut să îl refuz, dar îmi era foarte frig, iar Andrei mai avea pe el încă un hanorac gros în afară de pulover, pe când eu aveam paltonul pus peste un maieu.
S-a apropiat şi mai mult de mine şi a încercat să mă încălzească.
– Mersi mult, m-am încălzit.
– Bine, spuse Andrei absent.
– La ce te gândeşti? l-am întrebat eu încercând să îi descifrez privirea.
– Nu ştiu, la nimic. Mă bucur de momentul petrecut acum cu tine şi mă bucur ştiind că ai încredere totală în mine.
– Dacă nu în tine, atunci în cine... Eşti cel mai bun prieten al meu.

– Sper să nu îmi fie luat locul de fantomă.

– Nu, tu eşti mult mai important pentru mine.

Îşi întoarse privirea spre mine. Eram aproape lipiţi unul de celălalt. Cu grijă mi-am întors puţin capul şi l-am sărutat pe obrazul rece, dar el şi-a întors chipul spre mine, buzele mele atingându-le uşor pe ale lui. Am rămas aşa câteva clipe, dar doar câteva pentru că Nero lătra nervos.

Zgomotul lătratului m-a readus la realitate. Inima îmi bubuia în piept, iar Andrei se uita melancolic în zare.

– Nu ai idee cât de mult îmi e dor de vara trecută, de cât de mult tânjesc la încă un sărut de-al tău, Amy, să te îmbrăţişez.

– Nu ştiu de ce, dar şi eu la fel. Ştiu însă că nu suntem făcuţi unul pentru celălalt, dar e încă o atracţie între mine şi tine, nu înţeleg de ce, de ce...

O lacrimă îmi alunecă lin pe obraz. O simţeam fierbinte, cum îmi ardea obrazul. Andrei mi-o şterse repede şi îmi sărută obrazul îngheţat.

– Nu fi tristă, voi fi mereu aici, dar nu îmi cere să mă abţin, mai ales când nici tu nu o poţi face...

Se ridică de lângă mine şi plecă alergând spre blocul lui.

– Să mergem, Amy, zise Nero. O să fie bine...

– Sper, Nero, sper, dar acum, mă simt atât de vinovată? E oare cu putinţă să îi iubesc şi pe Andrei şi pe Radu?

– Îţi vei da seama singură de asta, pe parcurs. Până atunci, mă ai pe mine şi pe Vlad.

– Tu şi Vlad, am repetat eu.

Încă o lacrimă îmi apăru în colţul ochiului. Nu reuşeam să le mai opresc. Era ca şi cum prea multe se adunaseră, prea multe fuseseră obligate să nu mai îmi iasă din ochi. Erau încă nişte prietene pentru mine, întotdeauna îmi săreau „în ajutor" în vremuri grele, în vremuri triste... Of!

Capitolul 24
TUNELUL VIOLET

Începând cu următoarele zile am început să mă simt mai bine. Vlad şi Andrei m-au ajutat cel mai mult, la fel şi Nero. Mă deranja însă că fetele nu observaseră că ceva la mine s-a schimbat. Ori jucam eu prea bine teatru, ori... ori chiar nu părea să fie nimic în neregulă. Mama era însă foarte necăjită. Relaţia între mine şi ea era pusă sub semnul întrebării. De multe ori intra în camera mea fără să bată la uşă. De asta tot timpul când vorbeam cu Vlad şi cu Nero trebuia să îmi ţin telefonul mobil lipit de ureche. Era obositor pentru muşchii mâinii mele. O săptămână a trebuit numai eu să gătesc. Mama nu mai făcea nimic, era deprimată. Dar i-a trecut şi a revenit la normal când mă aşteptam cel mai puţin. Am fost din nou cele mai bune prietene.

Restul semestrului I l-am dus în tihnă. Nu am mai avut parte de niciun cutremur din partea demonilor; păreau să fi uitat complet de mine. Era mai bine aşa. În schimb, plimbându-mă prin Bucureşti, am văzut fantome galbene şi verzi. Cele galbene erau cele mai drăguţe, erau foarte bune şi îmi zâmbeau larg atunci când îşi dădeau seama că le pot vedea. Întotdeauna mă încurajau şi mă făceau să mă simt mai bine. La fel şi cele verzi. Am văzut câteva fantome roşii când am avut o excursie cu şcoala la castelul Peleş. Am încercat pe cât posibil să nu le privesc în ochi. Prima pe care am văzut-o era o femeie îmbrăcată cu haine de epocă, care se plimba pe holurile largi ale castelului în căutarea unui lucru, am presupus eu... A fost ceva foarte bizar în întâlnirea cu ea, la fel şi cu următoarele 2-3 fantome roşii pe care le-am mai întâlnit. Era amuzant ca Vlad să fie tot timpul cu

mine. Nici el nu era observat de fantomele roşii şi de multe ori mă ajuta să le evit.

Andrei era tot timpul scuza când vorbeam cu câte o fantomă sau îi arătam drumul spre Poartă. Când nu era prin preajmă, aveam grijă să îmi ţin telefonul mobil la ureche.

De obicei, Porţile se aflau în locurile unde muriseră oamenii. De asta am ajuns să vizitez foarte des spitale, care începuseră să fie pentru mine o Poartă largă către lumea de dincolo. Mai erau şi anumite străzi din capitală, unde sunt intersecţiile şi deci şi riscuri mari de accident. Am învăţat că unde moare un om, cu siguranţă va mai muri un altul. Am devenit foarte grijulie când traversam acele străzi, uneori pierdeam câte 3-4 stopuri până să mă hotărăsc să traversez o stradă şi tot din cauza asta eram des înjurată de şoferi, dar m-am obişnuit.

Semestrul II mi-a adus o surpriză pe de-o parte plăcută, pe de alta, neplăcută. Radu se mută la clasa a IX-a C, unde era şi Paul. Ceva îmi spunea că şi din cauza mea s-a mutat. Nu îl mai vedeam aproape deloc, pentru că avea clasa la un etaj mai sus, în clădirea nouă, iar când îl vedeam, era doar fugitiv. Nici nu mă mai saluta, doar se uita la mine din când în când, de obicei când era singur, altfel, când era înconjurat de fete, evita pe cât posibil să mă privească. Dar nu îmi dădea satisfacţie, îl uram şi mai mult... îl iubeam şi mai mult... Aş fi vrut să nu îl mai iubesc, dar totuşi o făceam. De ce? Nu ştiu şi nici nu cred că voi afla vreodată. Nu era o simplă obsesie. Ce mă enerva cel mai tare era că uneori eram absolut sigură că îl iubesc, atunci când îl revedeam după câteva zile, sau după o săptămână, dar când nu îl vedeam, aş fi putut să jur că nu ţin la el şi că e o obsesie doar. Îmi schimbam părerile de câte ori îl vedeam, singurul lucru care nu se schimba era că de fiecare dată când era lângă mine, nu mai gândeam şi mă purtam prosteşte încercând să îi atrag atenţia cumva. Eram încă prea ocupată cu fantomele mele, aşa că am început să nu îi mai acord atenţie, ba chiar să evit locurile unde ştiam că el merge. La început, se întâmpla exact contrariul, îl vedeam tot mai des, până când nu l-am mai văzut deloc şi am sperat că l-am uitat...

Corina încă era confuză în privinţa lui Octav şi a lui Mihai. Îmi spunea de multe ori, cu groază, că simte că îi iubeşte pe amândoi. Maria suferea în tăcere după Andrei.

Mă întrebam dacă fata asta va fi împlinită vreodată în dragoste. Sandra şi Ruslan o duceau cel mai bine, erau îndrăgostiţi lulea şi foarte fericiţi deci.

Primăvara a venit în forţă şi eu mă bucuram din plin de căldură. Deja atunci acceptasem cu totul noua mea viaţă şi chiar îmi plăcea. Nicio zi nu era banală pentru mine, în fiecare zi făceam câte ceva, fie că ieşeam cu prietenii la un suc, fie că ieşeam cu Vlad în căutare de fantome. Era ca o slujbă cu jumătate de normă să îndrum fantomele spre Poartă. Eram binecuvântată de băbuţe drăguţe sau de moşuleţi cu barbă albă, pe care eu îi vedeam ca pe nişte Moşi Crăciun. De obicei îndrumam spre Poartă persoane ce aveau vârsta cuprinsă între 50-80 de ani, dar mi s-a întâmplat să îndrum şi fetiţe de 5-10 ani care nu înţelegeau exact ce li se întâmpla. Atunci nu reuşeam să mă abţin şi plângeam de mila lor.

– Mami e acolo? Mă aşteaptă? Îmi e dor de ea! îmi spunea o fetiţă de 6 anişori. Sper să mă ierte că am traversat strada ca să îmi iau mingiuţa, dar voiam să mă mai joc...

– Mami e acolo şi bunica la fel. Te iartă, nu ai făcut nimic rău, nu poţi să mai greşeşti cu nimic de acum încolo. Du-te liniştită spre Poartă, te aşteaptă îngeraşii, şi Doamne-Doamne.

– Sunt şi ponei acolo? mă întreba ea râzând fericită.

– Da, ce vrei tu... i-am promis eu printre lacrimi.

– De ce plângi, Amy? Te-am supărat cu ceva?

– Nu, Ramona, nu m-ai supărat, sunt doar puţin emoţionată. Te aşteaptă toată lumea dincolo de Poartă, bunicii tăi.

– Amy, eu am murit? mă întreba ea tristă.

– Nu îţi face griji tu! Doar du-te!

– O să îmi fie dor de tine, Amy! Te iubesc să ştii...

– Şi eu, Ramona, voi veni şi eu, peste un timp...

– O să te aştept...Pa!

– Cu bine, micuţo!

Nu putusem să trec uşor peste acel episod, cu fetiţa. De ce Dumnezeu ia şi copilaşi nevinovaţi? De ce...?

Nu voi uita însă niciodată tânărul brunet, pletos cu ochii albaştri, la vreo 17 ani, care murise în urma unui accident de maşină. Prietenul lui de la volan a scăpat fără nicio zgârietură, iar el suferise un atac cardio-respirator

şi murise pe loc. Devenise o fantomă portocalie, o fantomă care alterna între a fi o fantomă roşie şi una galbenă. L-am convins că ceea ce i s-a întâmplat aşa a fost să fie. Mi-a dat de înțeles că a acceptat ceea ce i s-a întâmplat abia după ce am văzut cum aura portocalie devine galbenă. Mi-a fost greu să îmi iau rămas-bun de la el, a stat prin preajma mea cam o lună întreagă de la accident. Eu fusesem martoră la acel accident de aceea am fost prima la care a venit, pentru că observase că îl privesc fix.

Înainte să intre în Poartă îmi mulțumise şi nu voi uita câte zile voi avea ce mi-a zis:

– Până să mor, mă consideram ateu, dar se pare că există un Dumnezeu, pentru că el mi te-a trimis pe tine, chiar în acea zi fatidică. Îți mulțumesc că exişti, Amy, fără tine probabil aş fi bântuit printre pământeni pentru totdeauna. Cu ajutorul tău am înțeles multe... Apropo de înțelegerea anumitor lucruri... Niciodată nu e prea târziu... Adio!

– Adio, Dan! Ne vom revedea...

– Sper că nu prea curând! zise el zâmbind.

După ce a plecat, i-am simțit groaznic de mult lipsa. Mă ataşasem în acea întreagă lună de el, la fel şi Vlad, cu care se împrietenise.

Andrei în schimb, abia aştepta ca Dan să plece Dincolo, pentru că îi folosea energia de câte ori se afla în preajma lui, iar cum Andrei mă însoțea pretutindeni, era normal că voia ca Dan să plece mai repede.

– Slavă Cerului că a plecat, zise el uşurat. În sfârşit simt cum energia îmi rămâne în corp şi nu mai fuge din mine.

– Eu nu pot să cred că încă nu te-ai obişnuit, după atâtea luni.

– Te poți obişnui vreodată cu aşa ceva? întrebă el retoric.

– Adevărat, am spus eu privind în gol.

După atât de mult timp petrecut în preajma lui Vlad, am început să cred că am anumite sentimente față de el. Dacă înainte când mă aflam în preajma lui Andrei, aveam impresia că o atracție fizică între noi doi pulsează, acum nu mai exista. Îl vedeam ca pe un prieten foarte apropiat, cu care puteam vorbi de toate. Cu Vlad însă, petreceam şi mai mult timp decât cu Andrei, pentru că Vlad mă bântuia

pretutindeni. Vorbeam cu orele, seara până târziu la ora 1 noaptea. Mama continua să creadă că vorbesc la telefon. Încă nu o deranja, însă cu timpul aveam să am certuri urâte cu mama pe tema asta. Vlad mă vedea ca pe o soră, sau cel puțin așa credeam eu. Aș fi vrut să îl văd și eu tot la fel, ca pe un frate cu care îmi petreceam timpul, dar începusem să îl plac. Era exact sentimentul pe care îl aveam înainte să fiu împreună cu Andrei, exact același sentiment. Îmi aminteam constant că nu e bine și că dacă ajung să îl iubesc pe Vlad, atunci acea dragoste ar fi una imposibilă. Și eu care credeam că între mine și Radu era o dragoste imposibilă. Aiurea! Aș fi putut pur și simplu să îl caut și să îi spun:

„Idiotule! Te iubesc!"

Și apoi să îl sărut. Ce putea să îmi facă? Să mă simt penibil? Oricum nu puteam să mă simt mai penibil decât mă simțeam când îl vedeam. Dar, ceva ciudat s-a întâmplat, nu îl mai văzusem pe Radu de vreo 2 luni întregi. Deja simțeam că îl uitasem, dar nu voiam să îl mai văd pentru orice eventualitate... Dacă l-aș fi revăzut după atâta timp mi-ar fi făcut rău și iar aș fi crezut că îl iubesc, și tooot așa... Mă săturasem de iubirea asta du-te-vino. Asta e cu dragostea la prima vedere, trece până la urmă...

Sentimentele mele pentru Vlad deveneau din ce în ce mai puternice. Andrei era tot mai deznădăjduit din pricina asta:

– Mi-am dat seama, Amy, nu e cazul să te ascunzi, îmi spuse el într-o zi.

– Nu, Andrei. De fapt, nici eu nu știu ce simt pentru el, nu știu...

– Am petrecut mult timp cu tine, foarte mult, cred că îmi dau seama singur ce simți tu pentru el, chit că tu nu îți dai seama. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu.

– Deci... crezi că îl iubesc?

– Nu cred, sunt sigur.

În privința prietenelor, a întregii găști, lucrurile se răceau simțitor. Dat fiindcă îmi petreceam tot timpul liber cu Andrei, nu mai puteam să ies cu ceilalți. Corina era cea mai afectată. Maria cred că începuse să mă urască pentru că stăteam așa mult cu Andrei. Octav și Mihai niciodată nu fuseseră prea apropiați de noi, așa că lor nu le-am simțit lipsa. Sandra și Ruslan, erau pe zi ce trece mai fericiți împreună

şi părea că nimic ce se petrece în jurul lor nu îi afectează. Îmi părea rău că îmi pierdeam prietenii, dar ăsta e riscul pe care trebuie să ţi-l asumi cu responsabilitate când lumea de dincolo intră în contact cu tine zilnic. Era o „slujbă" de la care nu puteam pretinde un concediu, nici măcar unul medical. Regretam de multe ori că din cauza mea, Andrei ducea o viaţă la fel ca a mea. Dacă nu i-aş fi spus, ei bine, ar fi avut o viaţă normală. Însă lui îi plăcea doar pentru că îşi petrecea timpul cu mine. Şi el îşi asumase deci un risc...

Erau zile când îl menajam pe Andrei de aceasta „slujbă" şi îmi făceam timp cât să ies cu Vlad în locuri unde ştiam că nu prea există oameni. Deşi sună macabru, ne plimbam prin cimitire. Era un loc liniştit, foarte liniştit. Contrar aşteptărilor, nicio fantomă nu era pe acolo să bântuie. Cimitirele erau făcute pentru cei vii mai mult, nu pentru cei morți, pentru că lor nu le pasă ce se întâmplă cu corpurile lor după ce le-au părăsit, însă celor vii le pasă să le păstreze amintirea cât mai vie, cât mai mult timp. Era mai uşor aşa, dar era şi mai greu şi dureros pentru că ştiam că nu îi vor revedea pe cei dragi pentru mult mult timp... mai ales dacă aceia ajungeau Jos, în Iad, şi credeți-mă când vă spun, multe suflete se chinuie în Iad. De asta unele fantome aleg să bântuie veşnic Pământul, de teama Iadului.

Alteori, mergeam cu Vlad în Grădina Botanică. Nici acolo nu prea era multă lume. Primăvara ne pria amândurora. De multe ori încercam să îi ating părul, şi simțeam că ating ceva, ca un câmp de energie. Şi el încerca uneori să mă ia de mână, sau să mă sărute pe obraz şi mă bucuram că îi simțeam atingerea ca o adiere de vânt. Ştiam că există şi că nu e doar în imaginația mea. Deşi par nişte gesturi tandre, el le făcea fără să creadă că sunt tandre. Continua să mă vadă ca pe o soră mai mică, iar eu sufeream din cauza asta. Aş fi vrut ca şi el să simtă pentru mine ce simțeam eu pentru el...

Eram în mai. Nici nu simțisem cum trecuseră ultimele 3 luni. Nici Andrei nu înțelegea, darămite Vlad.

– Pentru mine e ca şi cum te-aş fi cunoscut ieri, zise Vlad dând din umeri.

– Cred că pentru tine ultimii ani par ca şi cum ar fi fost ieri, tot ce ţine de trecut pentru tine pare a fi fost ieri, îi ziceam eu zâmbind.

– Cam aşa, spuse Vlad privind pe fereastra camerei mele.

Era amiază. Nu se făceau primele 2 ore, deci trebuia să ajung la şcoală cam pe la ora 14. Andrei mă aştepta în faţa blocului, pentru a merge ca de obicei, împreună cu mine la şcoală... şi cu Vlad.

– Eu mă duc de unul singur, zise Vlad. Te las doar cu Andrei, vreau să citesc o carte la bibliotecă. Ieri au venit noi volume de cărţi şi sunt foarte curios.

– O să ajungi mai repede ca noi? l-am întrebat eu.

– Într-o secundă sunt în faţa liceului. Fantomele indigo pot călători şi cu puterea gândului.

– De ce nu mi-ai spus până acum asta?

– Nu m-ai întrebat, glumi Vlad. Plec acum, ai grijă de tine şi Andrei. Pa-pa!

– Pa, Vlad.

Dispăru într-o fracţiune de secundă din câmpul meu vizual. Ce rapid! Probabil era deja în biblioteca liceului acum. Ce n-aş fi dat şi eu să fac acelaşi lucru! Aşa nu aş mai fi pierdut o oră întreagă pe drum.

Deodată îmi sună telefonul mobil. Probabil era mama.

– Alo? am spus eu.

– Amy? Amy! era mama şi avea o voce care mă sperie. În sfârşit am putut să dau de tine. Ai plecat de acasă?

– Nu, încă nu, de ce?

– Slavă Cerului, a spus mama uşurată. Nu cumva să pleci azi de acasă. Am văzut chiar acum o viziune de-a ta cu un înger şi un demon lângă tine. Nu e bine deloc, Amy. Nu cumva să pleci de acasă, s-ar putea să se întâmple ceva groaznic.

M-am speriat când am auzit de demon, dar atâta timp cât văzuse un înger, însemna că nu e chiar atât de rău...

– Mamă, calmează-te şi gândeşte logic! Dacă ai văzut un înger, înseamnă că nimic rău nu mi se va întâmpla. Ai uitat ce s-a întâmplat când am fugit la mănăstire? Ai văzut un înger trist, dar m-am întors. Nu schimbă nimic faptul că ai văzut şi un demon.

– Nu, Amy, eşti în pericol de moarte! Nu pleca la şcoală.

– Mamă, dacă sunt în pericol de moarte înseamnă că pot păţi ceva şi cât sunt în casă! Dacă ia foc casa şi nu pot suna la pompieri? Sau dacă o vecină aruncă blocul în aer dând drumul la gaze? Se poate întâmpla orice şi cât timp sunt aici. Poate o să aibă loc un cutremur, sau ceva asemănător. Nu sunt în siguranţă nici acasă. Poate dacă merg la şcoală, unde e mai multă lume, nu voi păţi nimic.

– Ai dreptate, zise mama. Se pot întâmpla nenorociri şi dacă eşti în casă. Mai bine vino să mă iei de la serviciu, măcar ştiu că te am în grija mea.

– Merg la şcoală, mamă, în plus, serviciul tău e foarte aproape de liceul meu, la doi paşi. Aşa că, mai bine calmează-te. Uite, merg cu Andrei spre liceu, va avea şi el grijă de mine. Dacă e ceva, te sun.

– Cum adică dacă e ceva? mă întrebă mama speriată.

– Nu am spus-o în sensul rău, în caz că păţesc ceva, doar aşa, în caz de orice. Dacă nu am bani de buzunar sau dacă îmi e foame, chestii normale, să văd ce faci...bla bla.

– Pfiu, zise mama. Bine, te duci la şcoală, dar ai mare grijă. Vezi ce faci şi fii atentă pretutindeni! Te iubesc!

– Şi eu, mami. Te rog să te calmezi. Eu acum plec. Andrei e deja jos.

– Să aibă grijă de tine. Pa-pa!

– Pa, mama.

Am fugit repede să îmi fac ghiozdanul şi am luat liftul. Sper că nu avea să se întâmple ceva rău... Dar aveam un *tremur* în suflet. Doar mă ambalase mama, poate...

Andrei era în faţa blocului nerăbdător. De cum mă văzu mă luă în braţe.

– Ce mai faci? mă întrebă el vesel.

– Bine, am spus eu întorcându-i zâmbetul.

– Nu îi simt prezenţa, unde e?

– Vlad? A plecat înaintea noastră. Nu aveam idee că poate călători cu puterea gândului.

– Ce tare! Doar îşi imaginează că e într-un loc şi ajunge acolo, nu?

– Mda, avea cărţi noi de citit, am spus eu strâmbându-mă.

– Mai bine, suntem doar noi doi acum.

– Aşa, şi? l-am întrebat eu curioasă.

– Şi... nimic. Îmi place mai mult când suntem doar noi doi.

– Da, e ok, am zis zâmbind larg.

Am început să mergem uşor către stație. O pisică neagră ne-a tăiat calea. Apoi, o a doua a făcut acelaşi lucru la câțiva paşi. M-am uitat mirată la Andrei, iar el a dat din umeri:

– Coincidență... zise el calm.

Eu nu credeam în coincidențe, mai ales în acea zi...

De nicăieri a apărut şi o a treia pisică care ne-a tăiat calea.

– Mai zici că asta-i o coincidență? l-am întrebat eu pe Andrei speriată.

– O dată este, de două ori este, dar a treia oară e deja prea mult...

– E un semn. Mama avea dreptate când mi-a spus să nu plec azi la şcoală.

– E doar o superstiție cu pisicile, râse Andrei.

– Nu zic doar de pisici. Mama e vrăjitoare şi m-a atenționat să nu ies din casă. A văzut un înger şi un demon lângă mine, mai devreme. A avut o viziune cu mine, mă rog, am clarificat eu când Andrei se uită la mine de parcă aş fi vorbit în chineză. Ceva nu e bine, nu e bine deloc.

– Sunt aici cu tine, nu îți face griji. Nu voi permite să păţeşti ceva. Acum calmează-te. Poate doar i s-a părut mamei tale că vede acel demon... Şi oricum, era şi un înger.

– Demonul înseamnă moarte, iar îngerul înseamnă viață. Noi suntem doi...

Drace! Deodată mi-a picat fisa! Dacă interpretasem bine, însemna că unul dintre noi avea să moară. M-am uitat îngrozită la Andrei.

– Amy, eşti albă ca o coală de hârtie! zise el speriat.

– Să ne întoarcem acasă, acum! am țipat eu speriată.

– Ce s-a întâmplat? Ce naiba?

– Nu e bine, trebuie să ne întoarcem.

– Amy, nimic nu este în neregulă, e doar imaginația ta. Acum, linişteşte-te, şi hai la liceu. Nimic nu se va întâmpla. Nu lăsa fenomenele astea să îți afecteze viața. O să te ascunzi tot timpul când mama ta va vedea îngeri şi demoni? Sau când o pisică îți va tăia calea, mă rog, 3 pisici?

Avea dreptate, nu trebuia să renunţ. Orice ar fi fost, trebuia să merg mai departe. Puteam să înfrunt orice ar fi fost de înfruntat, însăşi soarta.

– Bine, am spus eu încă speriată. Să mergem mai departe.

Când m-am întors să privesc în urmă am văzut o umbră neagră cum ne urmăreşte pe mine şi Andrei. Aşa arătau demonii?!?

Am închis ochii şi am strâns din pumni cât de tare am putut. Un scut se puse între mine, Andrei şi umbra care ne urmărea.

Am înlemnit când am văzut cum silueta trece prin zid. În următoarea clipă dispăru la fel cum şi apăruse.

Nu era ceva uman, dar nu era nici un simplu spirit. Atunci, era cu putinţă să fie un demon?...

Am ezitat să trec strada, chiar dacă era stop şi maşinile erau toate aliniate şi aşteptau ca eu şi Andrei să trecem.

– Hai, Amy! Nu mai fii speriată, nu se va întâmpla nimic rău.

– Şi dacă porneşte vreuna exact când noi traversăm? l-am întrebat eu tremurând din toate încheieturile.

– Nu, Amy, e doar în imaginaţia ta asta. Dacă gândeşti negativ, vei atrage numai rău.

– Bine, să traversăm. Aleargă! am strigat eu.

Andrei alerga după mine toată trecerea de pietoni.

– Ai viteză, nu glumă, gâfâi el.

– Mda, când alerg pentru vieţile noastre.

Troleibuzul sosi la ţanc. M-am aşezat cu Andrei pe ultimele locuri din spate. El încă îşi trăgea sufletul după alergătură.

– Mi-am amintit că voiam să vorbesc ceva cu tine, zise Andrei după vreo 2-3 staţii în care fuseserăm tăcuţi.

– Ziceai că mama ta e vrăjitoare... De ce asociez acele pisici negre cu acest fapt? întrebă el afectat de ideea ce tocmai îi trecuse prin minte.

Bine punctat, Andrei! Uitasem complet că pisicile erau pentru vrăjitoare Îndrumători. Poate că mama, prin puterile sale pe care nu putea să le controleze, făcuse ca acele pisici să îmi taie calea. Inconştient, ea mi-a dat un semn care îmi spunea clar că ar fi trebuit să mă întorc acasă.

– Nu ți-am zis, dar pisicile sunt Îndrumători pentru vrăjitoare. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta până acum, am spus eu dându-mi cu palma în frunte de câteva ori.

– Deci era un semn de la mama ta...

– Da...

Am observat prea târziu că discuția noastră privea și alte persoane, cele care erau pe scaun lângă noi. Când am întors privirea spre ele, s-au ridicat de pe locuri și au plecat repede de lângă noi.

– Cred că ar trebui să vorbim mai încet, am spus eu uitându-mă urât la femeia grăsună care tocmai plecase de pe scaunul din fața mea. Se uita terifiată la mine. Ar fi trebuit să spun un „Bau!". Mă întreb dacă s-ar fi speriat. Cel mai probabil este că da, s-ar fi speriat de mine. Ce să îi fac? De ce trebuise să asculte discuția mea cu Andrei? Asta fiind valabil și pentru cealaltă femeie... Uneori băbuțele astea mă enervează tare rău...

– Mai voiam să te întreb ceva, de data asta legat de Vlad...

– Legat de Vlad? Ce e? am spus eu brusc alarmată.

– Uite cum ți s-a schimbat starea de spirit când îți vorbesc despre el.

Avea dreptate.

– Și ce vrei să demonstrezi cu asta? l-am întrebat eu cu prudență.

– Tu chiar te-ai îndrăgostit de fantomă, nu-i așa?

– Cred că e prea mult spus că m-am îndrăgostit de el, am mințit eu.

Știam că îl iubesc. Cel mai mult mi-aș fi dorit pe lume ca Vlad să fie viu, să pot să fiu cu el, să îl îmbrățișez... să îl sărut, dar era imposibil, asta doar dacă nu poseda din nou și promisese că nu o va mai face. Era imoral... Dar aș fi dat orice să îl mai strâng în brațe încă o dată.

Andrei mă privea trist.

– Cred că e prea puțin spus că ești îndrăgostită de el, zise el oftând.

– Și dacă ar fi așa, ce?

– Recunoști!

– Da, recunosc. Îl iubesc cu toată ființa mea. E un sentiment mai puternic decât a fost vreodată pentru Radu, sau pentru tine, de mii de ori!

Mi-am dat seama prea târziu că l-am jignit pe Andrei. Mai mult de atât, îl rănisem unde îl durea mai tare.

– Degeaba îl iubeşti. Chiar tu mi-ai spus că te vede ca pe o soră! Nu vei putea în veci să fii cu el, niciodată. Şi nu îmi spune că e doar o dragoste platonică, când ştiu că îți doreşti din toată inima să poți să îl iei în brațe sau să îl săruți, nici nu încerca să minți în privința acestui lucru!

– Nu am de ce să mint, e adevărat! Mi-aş da şi viața doar ca să fiu cu el. Aş prefera să mă ştiu moartă şi să fiu împreună cu el în lumea spiritelor decât să mă chinui pe lumea asta în căutarea iubirii adevărate care oricum nu există. Mi-am dorit să găsesc dragostea adevărată! Mi s-a îndeplinit dorința şi Vlad este cel pe care îl căutam de atâta timp încoace! Nu pot să cred că nu mi-am dat seama la început, când l-am întâlnit pentru prima oară, în bibliotecă! Ştiu doar că am fost fermecată de ochii lui, iar pe parcurs, din felul în care se purta cu mine, atât de grijuliu; mi-am dat seama că îl iubesc!

– Pe parcurs zici? zise Andrei cu tristețe. Cred că îl iubeşti de când m-a posedat pe mine, de atunci când l-ai simțit pentru prima oară! Atunci a fost momentul! Blestem acea clipă!!!

De atunci îl iubisem, de atunci simțisem ceva pentru el, iubirea! Dar mi-am dat seama că ceea ce simțisem pentru el era iubire...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Amy! Iubeşti o fantomă! E imposibil să fi fericită alături de el. Va veni o vreme când va trebui să treacă în Poartă. Nu va sta la nesfârşit pe lumea asta cu tine. Nu uita! zise Andrei furios.

Avea lacrimi în ochi.

– Nu îmi pasă ce zici. Îl iubesc, iar iubirea nu are limite, am țipat eu la el.

Tot troleibuzul se uita la noi şocat. Au urmat clipe de tăcere. Eu am început să plâng. Lacrimile nu se mai opreau, era ca o inundație cauzată de lacrimi, în ochii mei. Abia aşteptam să ajung la Piața Rosetti şi să cobor.

Imediat cum am ajuns am început să fug, să nu mai țin cont de nimic, nici de Andrei. Voiam să se termine odată totul...

– Amy! Așteaptă! strigă Andrei în urma mea.

Văzusem că era roșu pentru mașini și am alergat pe trecerea de pietoni. Ceea ce avea să se întâmple am surprins cu încetinitorul.

Am văzut o mașină cum se apropia în viteză de mine. Nu încetinea, iar eu mi-am simțit mușchii blocați. Eram blocată în propriul corp de propriile funcții motorii care nu mai funcționau. Am văzut doar cum mașina se apropie din ce în ce mai mult de mine.

Nu am simțit nicio durere, niciun impact, doar am văzut cum sunt cuprinsă de o lumină albă orbitoare.

Când am deschis ochii l-am văzut pe Andrei care era lângă mine, iar în corp simțeam o durere înfiorătoare care mă ucidea.

– Se trezește! zise o voce de bărbat, din stânga mea.

Probabil era un doctor. Auzeam în depărtare parcă, sirena de la ambulanță.

– Haide, Amy, reacționează! Nu mă părăsi, Amy!

– Iartă-mă, am spus eu o voce ce nu suna a fi a mea.

– AAAMY!!!

Am auzit cum Andrei îmi striga numele, din depărtare. Nu mai auzeam bine și nu am putut să îmi mai țin ochii deschiși. Când i-am închis eram deja într-un tunel violet. Nu îi zăream capătul.

Fusese un accident. Murisem. Trebuia doar să mă împac cu ideea. Eram moartă. Dorința mi se împlinise. Dacă eram moartă puteam fi cu Vlad, dar ce dracu'? Mă gândeam la dragoste? Nu mă gândeam la mama? Ce avea să se întâmple cu ea când avea să afle că am murit? Avusese dreptate, nu trebuia să plec de acasă. Cea care trebuia să moară eram eu, iar Andrei era cel care supraviețuia. Ce avea să se întâmple cu prietenii mei? Știam că vor plânge după mine. Voi avea parte de o înmormântare mare unde va veni tot liceul meu.

Vor veni persoane pe care nici nu le cunoscusem, profesori pe care nu îi știam. Vor veni vecini din bloc și îmi vor plânge la căpătâi spunând că eram prea tânără ca să mor. Mama va fi devastată și cine știe ce se va întâmpla când

puterile ei vor scăpa de sub control. Nero va fi trist pentru că i-a murit deja Stăpâna. Deja îmi era dor de cunoscuți, de Andrei, de mama, de Corina și ceilalți.

Întotdeauna mă temusem de moarte și mă întrebam cum va fi... Ar fi trebuit să nu mă tem, în fond mă „ocupam" cu asta, conduceam spirite către Poartă, dar pe mine cine avea să mă ducă acolo?

Acum, că murisem, îmi dădusem seama că nu trebuie să te temi de moarte. Nici nu mă duruse. M-a durut când am deschis ochii și l-am văzut pe Andrei și pe acel doctor. Probabil încerca să mă resusciteze, dar era prea târziu.

Unde eram acum? Oare trecusem prin Poartă? Era Raiul? Sau poate Iadul? Ce era?

Singurul gând care mă mai alina era că poate îmi voi revedea bunicii. Poate mă așteptau. Îmi era dor de ei. Probabil mă aștepta și Dan și micuța Ramona care înainte să o conduc spre Poarta îmi spusese că mă așteaptă și că mă iubește. Mi-aș fi dorit însă să îmi pot lua rămas-bun de la mama, de la toți. Dan îmi spusese că niciodată nu e prea târziu, dar eu cum puteam să îmi iau rămas-bun de la ei? Cum mai puteam să repar greșeala pe care o făcusem când traversasem ca o proastă strada fără să mă asigur? Ce moarte stupidă...

Deja se terminase... Pluteam în neantul violet fără să știu măcar unde mă duc, ce caut. Iertarea? Dragostea? Toate îmi păreau atât de îndepărtate de mine, de imposibil de atins.

Era o liniște apăsătoare în acel tunel bizar.

– VLAD! Unde ești? am strigat eu.

O siluetă se materializă la câțiva metri de mine. Era chiar Vlad. Am fugit spre el. M-am ciocnit de corpul lui. Acum aveam certitudinea că am murit de-adevăratelea.

– Amy, zise el trist, ce ai făcut? Ce ai făcut?

– Am murit, nu-i așa? Sunt moartă.

– Amy, nu e întocmai așa, zise el devastat.

– Măcar știu că te pot îmbrățișa, în sfârșit. Mi-am dorit să mor, dar regret, regret amarnic.

– Amy, spuse el cu o voce stinsă.

– Dar sunt moartă, te pot îmbrățișa, îți pot mărturisi, îți pot spune acum, că te iubesc! Din prima clipă de când te-am

văzut! Tu erai acela, tu erai Alesul! Tu, doar tu! Şi, când l-ai posedat pe Andrei, am simţit că te iubesc cu adevărat.

– Şi eu, Amy şi eu cred că te iubesc, dar...

– Nu, Vlad, nu înţelegi? Ai fost fantoma mea indigo, m-ai făcut să *înţeleg* ce e dragostea adevărată, tu! Asta era scopul tău şi acum, s-a împlinit totul. Am înţeles ce e dragostea, te iubesc, te iubesc! De asta nu ai trecut dincolo, ca să putem trece împreună acolo.

– Amy, nu eşti moartă! strigă el.

– Cum să nu fiu moartă, atunci de ce pot să te îmbrăţişez? De ce sunt aici cu tine? Unde suntem?

– Tunelul Violet. Locul unde spiritele celor care mai sunt încă vii sălăşluiesc. Eşti în comă, Amy, de ceva vreme. Nu eşti moartă, dar nici nu te poţi întoarce. Eşti menţinută în viaţă doar de aparate, de asta te afli aici.

– Nu, nu poate să fie adevărat, nu se poate, am spus eu îngrozită. De ce nu mă lasă liberă, de ce mă mai chinuie? De ce nu opresc afurisitele de aparate şi să mă lase să plec Dincolo?

– Mai e o şansă să îţi revii... una infimă ce-i drept, dar există. Nu ai spus tu că regreţi că ai murit?

– Ba da, Vlad, dar dacă aş fi putut să mă întorc, aş fi făcut-o, nu e logic? De ce sunt încă blocată aici. Şi, tu? Cum de ai venit când te-am strigat?

– Te-am auzit. Noi fantomele avem capacitatea asta, când alte spirite ne cheamă, iar eu când ţi-am auzit glasul, ţi l-am urmat şi am venit aici, după tine.

– Când l-ai auzit, unde erai?

– La spital.

– De când sunt acolo?

– De o vreme. Nu îţi pot spune exact.

– Dar parcă totul s-a întâmplat acum.... câteva minute.

– Acum înţelegi de ce pentru mine toate evenimentele legate de trecut par să fi fost ieri.

– Sunt o fantomă. Sunt o fantomă, îmi tot repetam eu cu voce tare.

– Oarecum, Amy...

– Şi dacă sunt o fantomă, pot face ceva ce demult vreau să fac! Te iubesc, Vlad, de acum putem fi în sfârşit împreună, te iubesc.

M-am apropiat de el şi l-am strâns puternic în braţe. Era o senzaţie foarte ciudată, mă făcea să mă simt atât de bine, încât aproape uitasem că sunt... moartă, într-un fel sau altul.

– Şi eu te iubesc, Amy. Degeaba am încercat să neg, să te văd ca pe o simplă soră, nu a fost aşa. Şi eu, ca şi tine, după ce l-am posedat pe Andrei şi te-am îmbrăţişat, am ştiut că te iubesc. Dar era şi este o dragoste imposibilă.

– Da, Vlad, dar acum nu mai este. Deşi suntem blocaţi în acest Tunel Violet, putem fi împreună.

– Nu aşa, Amy, trebuie să te întorci în corpul tău. Gândeşte-te la mama ta, la prietenii tăi, la toţi cei care ţin la tine, la Andrei, care te iubeşte cel mai mult, poate chiar mai mult decât mine...

– Nu, e momentul să fiu şi eu fericită, cu tine, chiar dacă sub forma asta.

– Amy...

M-am apropiat de el şi mi-am apropiat buzele de ale lui. Am simţit cum un curent trece de la el spre mine, în întreg corpul meu şi cum o energie de la mine trece spre el. Nu era un sărut, cum erau cele de pe vremea când eram umană, vie, era altfel, ca şi cum întreaga noastră materie s-ar fi amestecat şi ar fi devenit un corp, o singură entitate.

Ce am simţit ar fi imposibil de explicat, iar dacă aş putea vreodată să explic ar fi imposibil de crezut. A fost fabulos să simt cum materia corpului meu se amestecă cu a lui şi cum buzele noastre încă sunt împreunate în ceea ce ar fi trebuit să fie un sărut. Doar buzele ne despărţeau, ne făceau să fim două entităţi diferite. Nu ştiu cât a durat totul, nu mai eram conştientă de timp, la propriu de data asta. Ştiu doar că am simţit clar că toată materia mea, doar a mea, iese din acea entitate, din acel întreg care îl formaserăm eu şi Vlad mai devreme. Am deschis ochii şi am văzut cum mă îndepărtez de Vlad, care avea mâna întinsă spre mine. Am început să mă îndepărtez de el cu o viteză ameţitoare, până când Tunelul Violet deveni Alb. Nu mai vedeam nimic, nici propriul corp, mă trăgea ceva, o forţă spectaculos de puternică, dar unde?!? Am închis ochii şi am aşteptat ca totul să se termine.

Când am simțit cum mă izbesc de cineva am respirat adânc aerul, ca atunci când ieși de sub apă după ce ai stat mult timp ținându-ți respirația.

Am deschis ochii și m-am văzut într-o cameră de spital. Acolo era Andrei adormit. Era întuneric afară, dar el era încă acolo.

– Andrei? am spus eu cu o voce ciudată.

Parcă nu mi-o mai recunoșteam. Eram vie, eram vie! Ce se întâmplase cu Vlad? Ce fusese toată acea întâmplare bizară din acel tunel? Parcă totul se petrecuse atât de departe, demult.

– Amy! Te-ai trezit? Nu pot să cred! Amy! zise el apropiindu-se de mine și luându-mă în brațe.

– Începusem să cred că nu te vei mai trezi niciodată! Doctorii ziceau că dacă te vei mai trezi vreodată vei fi o legumă. Continuau să spună că nu mai ai nicio șansă, dar mama ta le-a făcut un scandal monstru! A zis ceva ciudat, că nu vrea să te piardă și pe tine ca pe el...

Biata de ea, îi era teamă că mă va pierde la fel cum l-a pierdut pe tata...

– Mă duc să anunț doctorii că te-ai trezit! Vor fi cu toții șocați. Nu pleca, vin repede.

Nici nu aș fi putut. Andrei plecă în culmea fericirii după un doctor. Vlad apăru de nicăieri lângă mine.

– E mai bine așa, zise el.

– De ce m-am întors? l-am întrebat eu încă șocată.

– Nu știu exact, poate era timpul să o faci...

– Nici nu mai știu dacă ce a fost am visat, noi doi chiar ...

– Da, a fost adevărat. Dar mă bucur mai mult știind că ești vie și nevătămată... aproape nevătămată. La accident ai avut o fractură urâtă la femur și 3 coaste rupte. Doctorilor le-a fost teamă. Ziceau că e posibil să îți fi străpuns vreo coastă plămânul și să ai nevoie de o operație, dar ai avut noroc. Cum îți simți piciorul?

Atunci am realizat că mă cam doare și că îl simt foarte greu.

– Mă cam deranjează... Nici nu știu ce să zic apropo de cele întâmplate...

– Eu știu. A fost o greșeală. Nu trebuie să iubești o fantomă, cum eu nu trebuie să mă îndrăgostesc de tine... Sunt

nişte legi nescrise, dar care există, ca legile naturii. Nu pot să îți explic, dar înțelegi. Nu vom putea fi niciodată împreună, nu vom putea niciodată să ...

– ...fim fericiți ca nişte oameni, am înțeles, am zis eu deznădăjduită. Treaba asta mă distruge. Când credeam că am înțeles cum e cu dragostea adevărată, tocmai atunci am înviat, revenit, pardon. Dar ai dreptate, trebuie să trăiesc pentru cei apropiați, pentru mama, Andrei. Voi muri la un moment dat, atunci vom putea fi împreună.

– Vei aştepta tu, oare o viață întreagă după mine? mă întrebă el trist.

– Dar tu, mă vei aştepta?

– Te-aş aştepta şi un veac, şi un mileniu dacă ai avea atâta de trăit.

– Te iubesc, Vlad...

– Eu te iubesc, Amy.

M-a mângâiat pe obraz încetişor apoi a plecat din cameră. La o secundă au apărut 3 persoane în cameră.

– Este incredibil! exclamă un doctor.

Era acelaşi care mă resuscita. Pe ceilalți doi nu îi recunoşteam.

– V-am spus că s-a trezit!

– Dar nu putea, nu avea cum! spuse un alt doctor.

– Se pare că nişte forțe superioare veghează asupra ta, zise doctorul care mă resuscitase.

– Da, cu siguranță. Ce s-a întâmplat? am vrut eu să ştiu.

– Ai traversat regulamentar, pe verde, dar cel care te-a izbit cu 60 de km la oră, nu a apăsat frâna la timp. Nu a ştiut ce să facă. Oricum, nu îți face griji, e pedepsit.

– Nu la asta mă refeream, vreau să ştiu de când sunt aici?

– Cam de o lună. Azi e joi, 28 mai...

– Poftim? am făcut eu mirată. O lună? Suntem aproape în iunie? Drace! Am ratat toate tezele!

Chiar mă gândeam la teze în acea clipă? Mi-a ieşit pe gură fără să vreau.

– Nu cred că ar trebui să te gândeşti la teze acum, zise unul din doctori. Eşti în viață, şi asta contează, dă-le încolo de teze, le dai tu.

– Ştiu, dar o să fie mai greu acum, am spus eu.

Andrei începu şi el să râdă.

– Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, zise Andrei.

– Şi eu la fel.

Şi doctorii zâmbeau.

– Să vedem, să vedem, zise unul din doctori scoţând din buzunar o lanternă micuţă. Fă ochii mari!

Lumina mă orbi.

– E în regulă, spuse el celorlalţi doctori.

– Sunt foarte bine acum. Vreau să vorbesc cu mama.

– O sun eu chiar acum, zise Andrei. Aşteaptă puţin.

Doctorii mă tot controlau, se uitau la mine şi mă studiau ca pe cine ştie ce. Probabil fusese o minune când m-am trezit. Mulţumesc, Dumnezeule, mulţumesc!

Mama a ajuns la spital repede.

– Amy! Fetiţa mea! Te-ai trezit! Dumnezeu e mare!

– Da, mamă, am spus eu veselă că am văzut-o.

– Mi-a fost dor de tine, zise mama.

– Şi mie, cred, am spus eu râzând. Nu prea a părut să fi trecut o lună întreagă, am spus eu privindu-l pe Andrei. Apropo, Andrei, cum se face că la ora asta eşti aici?

Mama se grăbi să îmi răspundă:

– De când s-a întâmplat accidentul, Andrei nu a lipsit aproape deloc de lângă tine. Se simte vinovat.

– Dar nu eşti vinovat, Andrei. Eu sunt, trebuia să mă asigur.

– Nu, Amy, eu sunt pentru că am insistat să mergem la şcoală. Trebuia să ne întoarcem după ce am văzut pisicile. I-am spus şi mamei tale de ele, a spus că a fost un semn divin.

– O, am făcut eu mirată.

Credeam că îi spusese mai mult de atât, dar eram uşurată că îi spusese doar atât.

– Şi cum, ai stat cu mine tot timpul? Nu ai fost la şcoală? l-am întrebat eu.

– Da, spuse el. Profele au înţeles. Nici eu nu am dat tezele, dacă asta te încălzeşte cu ceva, zise el zâmbind.

– Presimţeai că mă trezesc înainte să terminăm a IX-a? l-am întrebat eu râzând.

– Da, spuse el fericit. Ştiam că te vei trezi, eşti o luptătoare.

– Aşa e, Amy, zise mama. Eşti o adevărată luptătoare. Doctorii au zis că ai fost norocoasă că ai supravieţuit.

– Credeam că au zis că voi rămâne o legumă pentru tot restul vieţii.

Andrei şi mama schimbară priviri între ei.

– De unde ştii? mă întrebă şocat Andrei.

– Nu contează, am spus eu.

– Nu are de unde să ştie, zise mama, dar totuşi ştie. Aşa ziceau la început, acum 3 săptămâni, după au spus că e posibil să te trezeşti. Dar de unde naiba?

– Să zicem că ştiu. Nu contează de unde.

– Nu mai contează, zise mama luându-mă în braţe. Mă duc să vorbesc cu doctorii. Mâine vreau să te iau acasă.

– Aleluia! Deja îmi e foame.

– Cred şi eu, zise Andrei, ai fost hrănită numai prin perfuzii, logic că îţi e foame.

– O, da! Nu mai am răbdare.

– Poate mergem în curând la şcoală, zise Andrei.

– Mă simt în stare. Mâine vreau să merg la şcoală.

– Toţi te aşteaptă. Nu îţi imaginezi cât de îngrijoraţi am fost cu toţii.

– Îmi închipui...

– Să vedem ce zic domnii doctori, spuse mama. Ai un picior fracturat, o să îţi fie greu...

– Mă descurc. La ce-s bune cârjele? am zis eu râzând.

Deşi doctorul se opusese ca eu să merg la şcoală, eu m-am încăpăţânat să merg.

– Fie cum vrei tu, zise doctorul. Dar să nu dai vina pe mine dacă ţi se face rău! glumi doctorul care mă salvase.

Dacă m-aş fi aflat încă într-o stare precară, cu siguranţă s-ar fi opus prompt şi nu m-ar fi lăsat sub nicio formă să merg la şcoală, dar cum mă externase şi cum mă simţeam foarte bine...

– Super! am spus eu foarte veselă. Îmi e dor de toată lumea de la şcoală, şi de profi...

– Tuturor le e dor de tine, Amy, spuse Andrei.

A doua zi la şcoală, toată lumea a sărit pe mine, la propriu. M-am simţit foarte ciudat când până şi Radu a venit să mă viziteze şi să îmi spună că a fost foarte îngrijorat în

privința mea. Deși m-a luat în brațe, nu pot să spun că m-a emoționat atât de mult pe cât credeam eu, din contră, vedeam gestul acela fals și lipsit de sentimente. Probabil venise de ochii lumii, deh, fusese până la urmă colegul meu.

Următoarele două săptămâni au fost foarte încărcate pentru mine, încât aproape că am uitat că mai am vreo legătură cu lumea de dincolo. Am pus un zid între mine și tot ce ținea de spirite și îngerii păzitori ai persoanelor. Pentru acel scurt timp, nu am mai văzut nicio fantomă, cu excepția lui Vlad. M-am simțit prima oară după vreo 5-6 luni, normală.

Am tras mult cu învățatul ca să recuperez. Am dat toate cele 4 teze într-o săptămână, iar în cea de-a doua mi-am luat notele care îmi mai trebuiau la celelalte materii și chiar note foarte bune. Toți se întrebau cum fac față.

Trebuie să recunosc că notele la română și la istorie erau meritul lui Vlad. Nu îmi învățasem deloc pentru tezele la română și istorie, pentru că Vlad îmi spusese că îmi va zice el. Știu că pare că am trișat, dar era imposibil să îmi învăț pentru atâtea materii doar în câteva zile, așa că am acceptat ajutorul lui Vlad. La română am luat în teză 9.75, cea mai mare notă din clasă, iar la istorie 10 în cap. Vlad era as în această materie, era și lesne de înțeles.

La celelalte materii am învățat de una singură, dar tot a fost dificil. Am răsuflat ușurată în următoarele săptămâni de școală, adică ultimele două. Am venit la școală degeaba, toți aveam note, dar nu voiam să facem prea multe absențe, deja aveam destule, mai ales eu care fusesem în comă o lună întreagă.

Andrei însă, nu s-a descurcat așa de bine cu tezele. A împușcat cu greu note de trecere la matematică, fizică și chimie. Adevărul este că nu îi plăcea nimic ce ține de matematică, la fel cum nici mie nu îmi plăcea. La istorie luase în teză 8, iar la română 7. Nu se strofocase așa de mult cu învățatul ca și mine și nici nu avusese o fantomă care să îl ajute. Față de el mă simțisem cel mai prost pentru că trișasem, având în vedere că fusese la spital să mă vegheze aproape tot timpul. Acea lună fusese caracterizată de o depresie urâtă pentru el. Vlad mi-a spus că a fost o săptămâ-

nă internat la secția de psihiatrie după o cădere nervoasă și i se administraseră doze considerabile de antidepresive.

Terminasem clasa a IX-a. Trecuse prea repede, nedrept de repede. Abia dacă apucasem să mă bucur de acest an de liceu. Până în decembrie m-am simțit liceană, după, o liceană ciudată. Viața mi se schimbase pe parcursul primului an de liceu. Îmi părea rău însă că pierdusem Balul Primăverii, deh, fusesem în comă. Iar Balul Bobocilor, din noiembrie, fusese oricum un eşec total. Per total, fusese un an bun. Îmi făcusem în clasă prieteni, aveam grupul nostru... Mă bucuram că îi pot numi prieteni, mă puteam baza pe ei, dar nu puteam să le spun totul despre viața mea, aşa că mă depărtasem de ei. Bine că nu remarcaseră, oricum ştiau că sunt cea mai ciudată din grup, dar nu îi deranja. În zilele mele bune îi făceam să râdă cu lacrimi, iar în cele proaste... tot îi făceam să râdă. A fost un an bun şi în privința notelor, deşi nu am învățat aproape deloc. Am avut o medie mare, peste 9.70. Chiar şi eu mă întrebam cum reuşisem.

Prin liceu erau însă şi câteva fete care nu mă înghițeau. Mă vedeau tot timpul cu Andrei, şi cu ceilalți prieteni din grupul nostru. Adevărul este că erau cu toții drăguți şi de asta mă invidiau, fiindcă îmi pierdeam timpul cu băieți drăguți. Nu le băgam în seamă, să creadă ce vor ele. Eu eram fericită alături de amicii mei. Trecuse un an, urma clasa a X-a. Nu îmi venea să cred. Nu mai aveam să fiu strigată prin liceu de cei mari „boboacă".

Mă bucuram că totul trecuse... bine, aproape totul. Sentimentele mele pentru Vlad erau din ce în ce mai puternice. De multe ori mă gândeam ce s-ar fi întâmplat dacă eu nu m-aş fi întors în trupul meu. Aş fi rămas cu el în acel Tunel Violet pentru o veşnicie, sărutându-ne? Oare ce s-ar fi întâmplat...? Pentru o clipă, pe când încă eram prinsă în acel loc bizar, îmi dorisem să nu mă mai întorc niciodată în corpul meu, atât de mult îl iubeam.

Poate după felul în care povestesc, par o adolescentă care se îndrăgosteşte repede şi uită la fel de repede o iubire, care se aruncă cu capul înainte când vine vorba de pasiune şi tot ceea ce implică ea. Da, dar mă apăr spunând că trăiesc clipa! După ce trecusem prin moarte, pentru că fusesem – aproape – moartă un interval de timp, nu regre-

tam nimic din ce făcusem cu Andrei, acele săruturi lungi şi pasionale, nici chiar întâmplarea de la revelion, ce să mai zic de acel sărut din Tunelul Violet, cu Vlad, care fusese cel mai incredibil lucru din viaţa mea.

La naiba! Am crezut că iubesc cu adevărat de două ori, dar ştii cum se spune, a treia oară e cu noroc şi de asta şi credeam că îl iubesc pe Vlad cu adevărat, dar eram sigură că el nu îmi e sortit... încă, pentru că el era o fantomă, iar eu încă o fiinţă vie. Dar oare asta nu îmi spunea clar că nu e el alesul? Păi atunci cum rămâne cu „a treia oară e cu noroc"? Ei...?

Mă convinsesem. Prima oară, cu Andrei, fusese un fel de iubire. Mă îndrăgostisem de sentiment, am iubit doar iubirea, mai ales că era şi primul meu iubit iar eu eram dornică să experimentez, mai mult decât mi-aş fi închipuit. Atunci mi-am descoperit partea romantică, dar şi pe cea sălbatică.

La Radu, a fost ceva mai dramatic. A fost tipicul acela de iubire neîmplinită cu care se confruntă cam toate adolescentele, doar că eu la acel moment puteam să jur cu mâna pe Biblie că sunt singura de pe planetă care păţeşte asta! Chiar şi acum, când îl mai văd, ceva tresare în mine, dar ştiu că nu pentru că l-am iubit, ci pentru că mi-a rănit orgoliul meu de fată, respingându-mă... De fapt, nici nu m-a respins pentru că nu am apucat să îi propun ceva... datorită lui Vlad.

Vlad, de la început mă fascina cu fiinţa lui diafană, energia lui care o făcea pe a mea să pulseze... Tot de la el am învăţat şi cum e cu dragostea adevărată, am înţeles ce e ea. Dorinţa mi se împlinise, cea când am suflat în lumânări. Aflasem ce e dragostea adevărată, dar nu puteam să spun că o şi trăiesc la fel de adevărat.

Doar în vise îl simţeam, îi simţeam atingerile. Adoram când îmi mângâia părul, când mă săruta. Îmi bântuia visele, ştiam de asta şi era grozav, dar atunci juram că totul e adevărat. Simţeam totul. Mă înfioram de fiecare dată la sărutările lui, dar erau doar vise. Era destul de trist să trăiesc dragostea adevărată doar în vise, foarte trist. În curând aveam să nu mă mai mulţumesc doar cu atât, chiar dacă ce era între mine şi fantomă era ceva mai evoluat decât dragostea fizică, fiind ceva de natură spirituală.

Aş fi vrut totuşi mai mult de atât, aş fi vrut ca el să mă sărute fiind un om, şi deci simţind şi eu în formă umană acel fior... Dintre toţi băieţii care se aflau pe lume, eu eram îndrăgostită de o fantomă.

Râdeam de multe ori noaptea, fără să îi spun lui Vlad ce gândesc, când îmi imaginam dacă Vlad ar fi fost un personaj din cărţi, un vampir. Atunci am fi putut să fim împreună, dar ce naiba, nu eram personaje de cărţi, iar vampirii nu existau în realitate, fantomele însă da. Parcă mi-aş fi dorit mai mult ca vampirii să existe, astfel Vlad ar fi fost un vampir, însă atunci, povestea mea ar fi devenit identică cu cea a altor personaje, ca cele din cărţile acelea cu vampiri, şi aşa foarte numeroase.

Eu îmi vedeam viaţa ca pe o carte scrisă după fapte reale, dar dacă ar fi fost acea carte citită de cineva, ar fi văzut-o plină de fantastic, adică de imposibil, ireal, pe când totul era real pentru mine, eu chiar trăind totul pe pielea mea.

Ce mă nelinişte, mai bine zis, mă intriga, era că în povestea de dragoste cu Vlad, lucrurile se desfăşuraseră un pic cam alert faţă de Andrei. Cu Andrei avusesem timp să observ, să înţeleg şi să analizez ce simt pentru el, de ce, cât de intens, pe când la Vlad, fusese atât de... altfel. Imediat după ce l-am cunoscut „mi-a picat cu tronc". După ce l-a posedat pe Andrei am simţit cum mă îndrăgostesc de el, apoi pe parcurs, când mă ajuta să conduc suflete spre Poartă, sau când pur şi simplu stăteam la taclale ca doi prieteni până seara foarte târziu; am început să ţin la el, să îl iubesc în adevăratul sens al cuvântului. Nu pot să afirm că începusem să mă obişnuiesc cu el, nu te poţi obişnui cu aşa ceva, vorba lui Andrei, dar nu puteam trăi fără el, era elementul din viaţa mea care mă făcea să trăiesc... deşi, practic el era mort.

– Unde îţi este gândul, Amy? mă întrebă Vlad cu vocea lui suavă.

Ne plimbam prin Grădina Botanică. Era o zi foarte frumoasă de vineri.

– Departe... am spus eu zâmbindu-i dulce. Mă bucur că sunt aici, cu tine...

– Şi eu mă bucur că sunt aici cu tine... îmi răspunse el.

Deodată mi-a trecut prin minte să îl întreb mai multe despre el:

– Vlad, acum am realizat, dar eu nu prea ştiu nimic despre trecutul tău, pe când tu ştii totul despre mine.

– Păi... ce ai vrea să ştii? mă întrebă el mirat.

– Numele de familie, de exemplu.

– Ackner.

Auzisem bine?

– Ackner? Glumeşti? l-am întrebat eu făcând nişte ochi mari miraţi

– Nu, nu glumesc.

– Şi pe mine mă cheamă Ackner, i-am spus eu încă mirată.

– Nu am băgat de seamă.

– Poftim? Nu e un nume atât de comun, ca Popescu sau Ionescu încât să nu remarci o ciudată coincidenţă în faptul că avem acelaşi nume.

– Poate îmi eşti o urmaşă îndepărtată, râse Vlad. Să trecem peste. Altceva ce vrei să mai ştii?

Chipul lui însă clar îmi ascundea ceva. Nu, ceva nu se potrivea.

– Cum de ai numele ăsta?

– Tata era sas. Mama însă era româncă, aici la Bucureşti născută. Pentru că am fost crescut de mama, nu prea ştiu multe despre tata, doar că familia lui se mutase prin 1918, după Marea Unire, din Transilvania aici la Bucureşti... şi cam atât. Mama l-a cunoscut pe când avea doar 16 ani, iar el avea 17. A fost dragoste la prima vedere. S-au căsătorit, m-au avut pe mine. Când eu aveam nici un an, nu ştiu exact ce s-a întâmplat, părinţii lui au făcut tot posibilul pentru a îi despărţii. Mama îmi povestea, biata de ea, că l-au obligat să se căsătorească cu o altă fată, de „viţă nobilă" ca şi el după ce l-au pus să semneze actele de divorţ. Fata aceea provenea dintr-o familie respectabilă de burghezi din Transilvania.... şi deci tata a fost căsătorit cu o femeie tot de acolo care venise la Bucureşti special pentru căsătorie. Nici nu se cunoşteau...

– Vai, am spus eu şocată. Nu îmi vine să cred ce îmi spui. Ştii ceva legat de tatăl tău. Dar ce s-a întâmplat după...?

– Nu a mai ţinut legătura cu mama. Dar mama a ştiut tot ce se întâmpla în familia lui, dar cum, nu am aflat nici-

odată. Când eram ceva mai mare, mi-a spus că tata are un copil cu acea femeie. Copilul se născuse în 1938.

– Ca bunicul meu, am spus eu.

– Da, ar fi putut să îți fie bunic. Dacă aş fi fost născut cu 5 ani mai devreme, eu aş fi putut să îți fiu şi străbunic, râse Vlad.

– Nu te-aş putea vedea ca atare, am spus eu strâmbându-mă la acel gând.

– Nici nu aş vrea asta, zise el zâmbindu-mi cuceritor. În rest, nu am ce să îți mai povestesc de tata, iar viața mamei nu cred că aş putea să ți-o povestesc, am suferit mult în copilărie la fel cum şi ea a suferit, dar a muncit, a făcut tot ce a putut ca eu să am tot ce îmi trebuie...

– Te-a iubit mult...

– Da, enorm. Îmi e aşa dor de ea...

– Nu mai fii trist, mă ai pe mine, Vlad.

– Cred că dacă tu nu ai fi primit acel har, aş fi înnebunit din cauza singurătății. Nu mi-am închipuit că voi găsi dragostea după moarte.

– Nici eu nu credeam că dragostea vieții mele va fi o fantomă, am spus eu puțin fâstâcindu-mă.

Încercă să mă ia în brațe. Am simțit când m-a atins, ca şi cum o adiere de vânt m-ar fi înconjurat. Doar aşa puteam să îl simt, atunci când mă îmbrățişa, sau când mă săruta, nimic mai mult. Dar era ceva...

Acasă Nero tot timpul îmi reproşa relația mea cu fantoma:

– De când te-am văzut că intri pentru prima oară cu el pe uşa ştiam că aşa o să se întâmple. Voi, adolescenții, vă îndrăgostiți atât de repede. Ce naiba, Amy? De o fantomă? Şi tu, Vlad, în loc să te îndrăgosteşti de o fantomă de fată? Una indigo, aşa ca tine? Sau măcar galbenă?

– Scuteşte-mă, Nero, îi spuneam eu tot timpul când începea cu critica.

De multe ori îi aruncam un os să îl roadă, ca să mă lase în pace pe mine şi pe Vlad şi să avem intimitate... intimitate ca între o ființă vie şi o fantomă, desigur.

– Eu aş vrea să citesc ceva, Amy, dacă nu te deranjează, zise Vlad după ce eu gonisem câinele.

– Bine, mă duc şi eu să îmi iau o carte din biblioteca de pe hol. Nu am mai citit o carte din cele de acolo demult.

Acele cărţi erau ale mamei, dar erau foarte frumoase, deşi greoaie. M-am ridicat pe vârfuri pentru a lua una, dar mi-a căzut albumul de fotografii în cap.

– Drace! am spus eu tare.

Mă speriasem de-a binelea când mi-au căzut în cap acele poze vechi şi prăfuite.

– S-a întâmplat ceva, Amy? mă întrebă mama speriată.

Veni repede lângă mine şi mă văzu pe jos lângă grămada de fotografii căzută.

– Ce ai făcut? mă întrebă ea mirată.

– Am vrut să iau o carte şi mi-au căzut astea în cap. Nici nu ştiam că sunt acolo.

– Nici eu, spuse mama uitându-se printre fotografiile vechi. Am şi uitat că le mai am, le căutasem de multe ori. Zici că erau în bibliotecă, ce chestie!

Mda, ce chestie că îmi căzuseră mie în cap!

– Aaa, făcu mama, sunt cele ale bunicului din partea tatălui tău. Cele cu familia lui. Uite-o aici pe mama lui, pe tatăl lui, zise mama indicându-mi nişte persoane necunoscute pentru mine, dar care erau şi pentru ea.

Probabil bunicul îi spusese pe când încă mai trăia cine sunt persoanele din poze, ori mama intuia, nici nu era prea greu când în poză se afla bunicul şi lângă el o femeie şi un bărbat mai bătrâni.

Dar, mi-a atras atenţia poza unui tânăr blond, cu părul prins într-o coadă, cu ochelari şi foarte înalt. Ce dracu'? Vlad?!?

Capitolul 25
RUDE?!?

— Cine e acest băiat? am întrebat-o pe mama stupefiată. Cine e?

Mama se uita la mine speriată. Apoi se uită la poză şi ridică din sprâncene.

– Nu am idee, nu mai ţin minte cine e. Vreun prieten al bunicului, nu sunt sigură, zise mama. Dar ce importanţă are?

– Îl cunosc, adică, vreau să zic parcă îl ştiu de undeva.

– Hmm, înţeleg ce vrei să zici, spuse mama analizând o altă poză. Uite, aici e bunicul când era mai tânăr. Seamănă foarte mult cu tânărul din poza asta. Zici că-s fraţi! zise mama zâmbind.

– Bunicul avea fraţi? am întrebat eu mirată.

O, nu, deja ştiam răspunsul şi ştiam că Vlad era fratele bunicului meu...

– Nu mi-a zis niciodată, dar se pare că da, altfel nu îmi explic cum de seamănă aşa de bine.

– Cine ştie ce s-a întâmplat cu el, am spus eu gândindu-mă la Vlad.

– Chiar aşa, spuse mama încă uitându-se prin poze.

Am luat poza cu Vlad şi cu bunicul de pe vremea când era tânăr fără ca mama să observe şi m-am dus în cameră. Am lăsat-o pe mama să aranjeze pozele. Vlad citea dintr-o carte de-a mea foarte atent.

– Vlad, vreau să îmi confirmi ceva.

– Da, ce anume?

I-am arătat poza cu el, iar în clipa următoare cartea i-a trecut prin mână. Am înţeles că i-a dispărut concentrarea, deci că este stresat ori speriat.

– Eu sunt, dar, de unde ai făcut rost de poza asta?

– Era în biblioteca mea. Sunt pozele bunicului meu, care surpriză, seamănă izbitor de mult cu tine, priveşte!

– Amy, spuse el cu o voce speriată, asta înseamnă că bunicul tău este fratele meu mai mic!

– Şi deci, că suntem...

– ... rude, zise el făcând o faţă speriată. Cum e posibil, Dumnezeule?

– De asta amândoi avem numele de Ackner. Tatăl meu este nepotul tău, iar eu sunt o nepoată mai îndepărtată. Eşti... unchiul meu?!?

În următoarea clipă Vlad dispăru. Unde dracu' plecase? Şi tocmai atunci?

– Se va întoarce, îmi spuse Nero după ce intră în camera mea cu nonşalanţă. Are nevoie să stea singur acum, e o veste neaşteptată pentru el. Trebuie să se acomodeze cu asta...

– Dar eu, eu ce să mai zic? Şi pentru mine e la fel de imposibil de crezut şi nu cred că mă voi acomoda prea curând.

– Da, Amy, dar el tocmai a aflat că bunicul tău e fratele lui. Poate el a urât familia asta, nu te-ai gândit? Tatăl lui ar fi trebuit să rămână cu mama lui, nu să se recăsătorească, dar aşa a fost să fie, asta e. Nu poate accepta ideea ca tu să fii urmaşa fratelui lui, pe care l-a urât atâta timp. El a fost primul fiu, nu te gândeşti?

– Aşa e... hei, ia stai, tu de unde ştii toate astea?

– Nu uita că vorbesc cu îngerii tăi. Dacă tu ştii şi ei ştiu.

– Mda, uitasem că am şi eu nişte îngeri. În ultima vreme nu am mai văzut niciun înger. Mi-am dezvoltat prea bine capacitatea asta de a pune un zid între mine şi ei, unul care îi face invizibili.

– Mda, şi eu uitasem, zise Nero. Încă nu îmi vine să cred că ai reuşit deja să nu mai fi deranjată de ei. Eşti mai puternică decât ceilalţi de felul tău... cel puţin, de cei pe care îi ştiam eu acum nu ştiu câte secole.

– Mă bucur că trăiesc în vremuri moderne.

– Să te bucuri. Pe atunci cei ca tine erau arşi pe rug.

– Îmi închipui! Ei nu puteau băga scuza cu telefonul mobil sau cu handsfree-ul.

– Fireşte că nu! Bieții de ei, credeau că dacă vor spune asta preoților, ei îi vor înțelege, dar tocmai preoții îi judecau, ei îi condamnau la moarte...

– Încă o dată spun, mă bucur că trăiesc în vremuri moderne.

– Mda, făcu câinele. Pentru tine, în cel mai rău caz vei ajunge la spitalul 9.

– Nici acolo. Mă descurc cu harul meu. Nimeni nu a observat, până acum.

– Până acum...

– Sper că nu se va observa nici în viitorul apropiat.

– Trebuie să ai grijă, Amy, mare grijă.

– Voi avea.

Dintr-odată mi-a dat prin cap unde ar putea să fie Vlad. La cimitir... Şi dacă tot mergeam la cimitir, am întrebat-o pe mamă unde e înmormântat bunicul:

– Mamă, bunicul din partea tatălui e înmormântat la cimitirul din Giuleşti, parcă, nu?

– Da, zise mama surprinsă de acea întrebare macabră, dar de ce vrei să ştii?

– M-am gândit la el, acum cu pozele. Vreau să merg acolo, să îi aprind o lumânare, ştii că e bine.

– Bine, făcu mama nesigură, cum vrei...

Era foarte surprinsă de aceasta ciudată inițiativa a mea, de a merge la cimitir.

– Mă duc acum, am spus eu luându-mi rucsacul în spate.

– Stai, Amy, mai e o oră şi se întunecă, ce naiba, te duci acum în cimitir? Nu îți e frică?

– Calmează-te, mama, vin repede. Nu stau decât 5 minute acolo şi mă întorc. Fac o jumate de oră până acolo, e liber traficul şi o să plec încă pe lumină. Pa!

– Pa... zise mama mirată.

Probabil mă credea nebună. Şi eu mă credeam puțin țicnită. Nu prea înțelegeam de ce merg acolo. Pentru Vlad? Dacă nu era acolo? Oricum cred că în acea clipă bântuia toate cimitirele din Bucureşti. Poate nu aveam să dau doar de Vlad pe acolo, ci şi peste altcineva, de care, în adâncul sufletului, mă şi aşteptam să dau...

Am ajuns la cimitir în 35 de minute. Era cimitirul unde mă plimbam adesea cu Vlad. După cum mă aşteptam, l-am găsit acolo.

– Vlad, am spus eu cu o voce înceată.

S-a întors automat spre mine.

– Amy, te rog, lasă-mă, am nevoie să fiu singur.

– Atunci te las. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti... pe aici.

Nu mai ţineam exact mine unde era mormântul bunicului meu. Nu mai fusesem acolo de când eram o copilă de 8 ani.

Surprinzător, am găsit mormântul mai repede decât mă aşteptam. Era ca şi cum o forţă m-ar fi ghidat până acolo, ori aveam o memorie de elefant.

M-am aşezat pe pământ şi am privit cum apune soarele. Se auzeau în depărtare câţiva câini lătrând.

– Of, bunicule, dacă ai şti că prietenul meu fantomă, este fratele tău... Dacă ai şti. Îmi e dor de tine bunicule. Îmi e dor de acele vremuri, când eram un copil şi tu mergeai cu mine şi bunica în parc şi mă dădeaţi în leagăn. Îmi e dor de amândoi, atât de tare.

O lacrimă m-a surprins alunecând lin pe obrazul meu. Am simţit o atingere uşoară pe umăr, dar nu o atingere de om, adică nu una fizică.

– Vla... Bunicule?!?

Era bunicul, aşa cum îl ştiam eu. Era bătrân cu barbă albă, iar ochii lui albaştri scânteiau în lumina slabă pe care o mai dădea soarele apunând.

– Te-am auzit şi am venit, Amy. Şi mie mi-a fost dor de tine.

– Dar, cum, cum este posibil? Nu ai trecut Dincolo, spre Poartă? Şi, şi... eşti o fantomă indigo! Ca Vlad!

– Da, mai am treburi de rezolvat pe pământ. Cred că acum le voi rezolva, sper...

– Bunicule, dar de ce nu m-ai vizitat încă de când am început să văd fantome? De ce nu ai fost de la început alături de mine?

– Nu m-ai strigat. Nici nu ştiu unde am fost în tot acest timp. Nu am fost conştient de el, a fost ca un somn, de când am murit şi acum, când m-ai strigat tu, m-am trezit.

– Deci aşa s-a întâmplat... Ştiai că ai un frate? am spus eu entuziasmată.

– Tata mi-a spus pe patul de moarte că am un frate. Tot atunci mi-a spus şi unde ţine o poză cu el. După ce a murit, am căutat acea poză şi am încercat să îmi caut şi fratele, dar nu l-am găsit...

– Asta pentru că murise. A murit în 1944.

– O, eu aveam pe atunci doar 6 ani, zise bunicul confuz. Doar atât mi-a spus tata, că am un frate. Apoi şi-a dat duhul. Toată viaţa mi-am dorit să aflu ce s-a întâmplat cu el, dar ultima parte a vieţii mi-am dedicat-o găsirii tatălui tău... Mama ta cu siguranţă ţi-a spus povestea.

– Da, mi-a spus-o, am zis eu tristă.

– Nu am mai avut când să îl caut pe fratele meu, nici nu aveam de unde să ştiu unde e, mai ales dacă murise în '44.

– Tatăl tău a fost căsătorit cu o altă femeie înainte, nu cu mama ta. Părinţii lui i-au despărţit, deşi aveau un copil. Vlad s-a născut în 1925.

– Înţeleg acum de ce au aşteptat atât până să mă nasc eu. Erau destul de în vârstă când m-am născut eu. Tata a murit când eu aveam 20 de ani de o boală la plămâni, iar mama la un an după, de supărare. L-a iubit... nu pot să cred că bunicii mei au fost atât de nemernici încât să îl despartă pe tata de soţia lui.

– Mda, au fost destul de cruzi.

– Am înţeles acum de ce am rămas pe pământ...

– Nu ţi-ai găsit liniştea? Nu ai fost împăcat?

– Da, trebuia să îmi găsesc fratele. Se pare că tu ai făcut toată treaba, Amy, îmi zâmbi dulce bunicul.

– De fapt a fost o întâmplare, nici nu ştiam că Vlad e de fapt fratele tău. A învăţat în liceul meu, acolo l-am găsit pentru prima oară.

– Ce grozăvie! exclamă bunicul. Dar cum ai ştiut că dacă vii aici, voi veni şi eu?

– Nu ştiu, aşa am simţit. Nu eram sigură că vei veni. A fost ceva spontan.

Începea să se întunece din ce în ce, iar cimitirul devenea foarte înfricoşător. Nu e bine noaptea să te afli acolo. Exista o energie în acel loc, care mă făcea să îmi slăbească puterile, care mă seca de vlagă.

– Bunicule, nu mă simt bine. Vreau să ies din cimitir, sau măcar să stăm lângă ieşire. Ultima oară, fratele tău, Vlad era acolo. De când am primit harul de a vedea spiritele celor morţi, eu şi Vlad am vizitat câteva cimitire, spitale. De multe ori ne plimbam pe aceste alei, e multă linişte...

– Să mergem acolo, zise bunicul uitându-se îngrijorat la mine. Eşti albă toată!

Vlad era încă acolo, urcat pe o piatră de mormânt şi privea în zare. Cerul căpătase nuanţe de albastru închis. Greierii începuseră să cânte. Mama probabil era deja îngrijorată pentru mine, chiar şi eu eram îngrijorată pentru mine. Deşi nu erau decât două fantome în tot cimitirul, mă simţeam prost stând acolo, noaptea. Era lugubru...

– Vlad, am strigat eu. Te rog, vino puţin.

Aura celor două fantome scânteia întunericul.

– Ce, ce e asta? întrebă surprins Vlad văzându-l pe bunicul.

– E fratele tău, Vlad, fratele tău mai mic.

Pe chipul lui Vlad puteam citi ura, dispreţul. O privire a fost de-ajuns să îmi arunce şi m-am şi prăbuşit la pământ. Vlad era de vină deci, el îmi provoca ameţeala, ura lui era hrănită de energia mea.

– Opreşte-te, Vlad, nu vezi că o răneşti? spuse bunicul.

Eu eram la pământ, respirând din ce în ce mai greu. Mi-am căutat disperată în rucsac Ventolinul, dar nu îl mai găseam. Mi-am amintit că îl lăsasem acasă, pe birou, iar pe mine mă apucase o criză de astm.

– Nu vreau să îi fac rău, spuse Vlad cu o voce glacială. Nu e vina mea pentru că e ea prea slabă! Să plece, locul celor vii nu se găseşte într-un cimitir!

– Vlad, termină! spuse bunicul. Am aflat de la Amy ce au făcut părinţii tatălui nostru. Înţeleg dacă mă urăşti, dacă o urăşti şi pe Amy, dar înţelege te implor, nu e vina noastră, nu suntem răspunzători de păcatele părinţilor noştri, sau ale bunicilor. Ce a fost a fost, nu mai putem repara!

Îmi era din ce în ce mai greu să respir şi nimeni nu putea să mă ajute. Aveam impresia că fiecare înghiţitură de aer îmi sfredelea plămânii, ca şi cum mii de cuţite microscopice ar fi fost în aer. Deja nu mai era astmul de vină. Ce naiba păţeam?

– Nu... pot... respira, am spus eu cu o voce răguşită, stinsă.

Fantomele nu mă auziră. Trebuia să mă calmez. Intrând în panică îmi făceam şi mai mult rău.

– Nu! E vina lui tata pentru că s-a conformat cu acea nouă viaţă! De ce nu a luptat pentru cei care îl iubeau? Pentru mama şi pentru mine, care eram doar un bebeluş pe acea vreme. De ce?

– Vlad, stăpâneşte-ţi furia şi ura! Uite ce îi faci bietei fete! E nepoata ta, până la urmă, ce vină are ea? Eu ce vină am? Tata ce vină are? A fost obligat! Şi chiar şi mama mea, ce vină a avut? Nu ştia că tatăl tău fusese căsătorit înainte! A fost o căsătorie aranjată! Eu abia acum am aflat de tine, că ai murit când eu aveam doar 6 ani! Tata mi-a spus înainte să moară, Dumnezeu să-l odihnească, că am un frate! A murit fără să mai poată să îmi spună tot adevărul. Dacă nu ar fi fost Amy, nu am fi aflat niciodată toate astea!

– Ar fi fost mai bine să nu aflu niciodată, spuse Vlad.

După glas îmi dădeam seama că suferă la fel de mult ca şi mine, ca şi bunicul.

– Nu ai idee ce viaţă am dus! Fără un tată! Am fost doar eu şi mama, atât... Ştiam că am un frate, am aflat, mi-a spus mama, nu am idee de unde ştia tot ce se petrece acolo, în casa familiei tale, dar a ştiut. Te-am urât pentru că exişti, te-am urât! Toată dragostea tatei ţi-a fost oferită ţie şi acelei femei... dar ai dreptate, fir-ar! Ai dreptate, nu e vina voastră, e vina bunicilor mei. Îi blestem să ardă în focul Iadului pentru ce au făcut! Îi blestem!

– Vlad, totul se pedepseşte pe lumea aceasta. Sunt sigur că deja au fost pedepsiţi de Dumnezeu, spuse bunicul trist.

– Da... Eşti fratele meu, sânge din sângele meu... Sângele apă nu se face.

– Nu se face, spuse bunicul.

– Nici nu îţi ştiu numele.

– Dumitru mi-e numele.

– Of, fratele meu.

Am văzut cum cele două fantome indigo se îmbrăţişează. Atunci am putut să respir în sfârşit normal. Dispăruse toată ura, frustrările şi acum cele două fantome se regăseau, ca fraţii...

– Amy, spuse bunicul când văzu că mă ridic de pe jos și cum mă scutur de praf, ești mai bine acum?

Vlad se uita la mine zâmbind.

– Da, sunt mult mai bine... cred, am spus eu puțin zăpăcită.

– Bun. Apropo, Vlad, cred că mi-am dat seama de ceva. Mama ta probabil știa ce se petrece în casa familiei mele, pentru că încă ținea legătura cu tata. Poate au mai fost împreună după asta, de fapt sunt sigur că așa a fost. De ce crezi că mama a reușit să facă un copil atât de târziu? Pentru că tata nu a vrut, a vrut să rămână fidel mamei tale cât mai mult.

– Da, dar mă bucur că nu atât de fidel. Altfel tu nu ai mai fi existat, și nici Amy...

Felul în care Vlad mă privi, îl făcu pe bunicul să își dea seama ce e între mine și fantomă.

– O iubești și ea te iubește, spuse bunicul oftând amar. Nu e bine, e o dragoste imposibilă.

– Știm, bunicule, dar îl iubesc cum pe nimeni nu voi mai iubi vreodată. Așa s-a întâmplat, așa a fost să fie... Am avut de curând un accident. Am fost ținută în viață doar de aparate și atunci am ajuns în Tunelul Violet.

– Ai ajuns în Tunelul Violet, Amy? Asta înseamnă că ai murit pentru o scurtă perioadă de timp.

– Da, știu. Atunci am putut să îl simt pe Vlad și el să mă simtă pe mine. Am fost două fantome, amândoi.

– Da, spuse bunicul mirat, dar până la urmă, e unchiul tău! râse el.

– Piedica ar trebui să fie faptul că eu sunt o fantomă, nu că sunt unchiul ei, râse Vlad.

– Copii, voi faceți ce vreți. Sper să fiți fericiți. Eu unul, acum văd o lumină puternică dinspre acele două porți mari.

Vedea Poarta.

– E Poarta, bunicule, pășește liniștit în ea. Acolo îl vei găsi pe tatăl tău, pe mama ta, pe toți cei dragi ție.

– Îi văd. Vlad, tata spune că e adevărat ce am presupus. A ținut legătura cu mama ta. Spune că te iubește și că te așteptă și pe tine, când va veni vremea să ne reîntâlnim... cu toții.

– Adio, frate! spuse Vlad.

– Adio, Vlad, adio Amy. Să aveți grijă de voi, spune bunicul.

– Adio, bunicule!

– Să ai grijă de mama ta, te iubeşte atât de mult...

– Voi avea.

Îmi aruncă o ultimă privire. Se uita la mine cu drag. Atunci i-am observat şi culoarea ochilor. Îi avea la fel ca mine, turcoaz. Am înțeles atunci că ochii mei nu erau o combinație între ai mamei şi ai tatei, erau ochii bunicului de fapt, aceeaşi culoare. Bunicul păşi spre Poartă făcându-mi cu mâna. L-am văzut doar cum a dispărut.

– Abia ce l-am cunoscut şi deja a plecat, spuse Vlad necăjit.

– Lasă, e mai bine pentru el, şi-a găsit în sfârşit liniştea.

– Da, şi-a găsit în sfârşit liniştea. Pe mine încă mă mai ține ceva pe pământ...

– Normal, eu te țin.

– Da, probabil că da, dar ştiu că mai e ceva. Brusc mi-a venit în minte numele ei: Emi.

De ce am simțit cum devin geloasă când a pomenit de Emi?

– Emi? Ce e cu ea? am întrebat eu serioasă.

– Nu ştiu. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

– Dar, mă iubeşti pe mine acum. Ai uitat-o pe ea, nu-i aşa?

– Nu mă pune să răspund la întrebarea asta, Amy.

Da, eram clar geloasă, foarte geloasă încât îmi venea să pocnesc obrazul fantomatic al lui Vlad, dar dacă aş fi făcut-o oricum nu ar fi simțit nimic. Drace! Asta e dezavantajul când prietenul tău este o fantomă! Nu îl poți pocni când vrei!

– Ce ai vrea să afli despre ea? l-am întrebat eu cu o voce rece, foarte sobră.

– Vorbim acasă. E deja noapte şi trebuie să plecăm de aici. Mama ta e deja îngrijorată.

– Ah, mama, uitasem complet de ea...

Nici nu am intrat bine pe uşă că mama sări şi mă luă în brațe.

– Asta pentru ce a fost? am întrebat-o eu surprinsă.

– Mi-am făcut griji, prostuțo! De ce nu ai răspuns la telefon? Te-am sunat de 20 de ori!

– Uuups, cred că am avut telefonul pe silențios...

– M-am gândit şi la asta, recunoscu mama zâmbindu-mi. Nu ar fi prima oară când îți laşi telefonul pe silențios. Dar, te rog, fă-mi o favoare, nu îl mai pune pe modulul ăla, lasă-l normal, să sune, să sune tare, zise mama zâmbind.

– Bine, am spus eu derutată.

Ştiam că nu îmi pusese telefonul pe silenţios, dar cine ştie de ce nu îl auzisem? Poate fusese de vină energia celor două fantome. Se întâmplă de foarte multe ori să ți se defecteze telefonul mobil sau iPod-ul când ai de-a face cu spiritele celor morți.

– Îţi e foame? Ți-am pregătit ceva bun...

– Serios? Ce?

– Nu simţi mirosul? Amy, mă faci să cred că nu te simţi prea bine. Ți-am pregătit pizza.

– Aaa, am făcut eu.

Abia atunci am sesizat un miros vag de pizza.

– Am nasul înfundat, am minţit eu.

– Sper că nu ai răcit, ce naiba e vară!

– Mă cunoşti, mamă, eu răcesc vara, iar iarna sunt bine-mersi. Poate o alergie minoră de la polen şi nu-s răcită de fapt...

– Ai dreptate. Asta poate să fie. Să ai grijă să îți iei tot timpul după tine Ventolinul. Astmaticilor le face rău polenul florilor.

– Ştiu, ştiu. O să îl iau pretutindeni.

Aveam de gând să mă ţin de promisiune. Fantomele nervoase îmi „activau" astmul...

Am mâncat mai mult de jumătate de pizza. Mamei nu prea îi plăcea când mânca cu mine ceva ce trebuia împărțit, pentru că eu mâncam mai repede:

– Amy, ia-o mai uşor, o să te îneci! Mâncarea se degustă nu se aruncă ca în ghiozdan! O să faci indigestie!

– Neah, îi răspundeam eu cu gura plină.

– Îmi faci rău când te văd că mănânci aşa de repede!

– Asta-i viața!

După răspunsul meu, paharul de apă, neatins de nimeni mi s-a vărsat pe pantaloni. Mama nu a văzut, nici nu avea cum. O înțelegeam, era vrăjitoare, nu îşi putea însă

controla puterile, iar ele, afurisitele își cam făceau de cap când li se dădea ocazia.

– Ce ai făcut, Amy? mă întrebă mama râzând.

– Am vărsat apa pe mine, ahhh!

– Observ și eu asta, râse mama pe înfundate.

– Foarte hazliu, ce să spun, am spus eu scoțând limba la ea.

Nero schelălăia ca un apucat. Și lui îi plăcea pizza.

– Amy, să îmi păstrezi și mie o bucată, îmi zise el în minte.

– Îți păstrez, stai liniștit Nero, îl asigurasem eu.

– Ce telepatie interesantă s-a creat între tine și câine! râse mama.

Dacă ar fi știut că are mare dreptate... dar nu știa și nici nu trebuia să afle, nu era necesar.

– Mda, am spus eu înfulecând o altă felie de pizza.

Capitolul 26
Noapte magică

Lui Vlad nu îi venea să creadă că suntem rude, sinceră să fiu, nici mie. Nu îmi păsa că era un unchi, ce-i drept unul îndepărtat în timp... dar, totuşi...

– Eşti nepoata mea, nepoata mea, repeta el tot timpul.

– Poţi să încetezi, i-am spus eu încercând să zâmbesc, deja mă doare capul de când o ţii aşa...

– Îmi pare rău, dar e un şoc major pentru mine. Nimic nu e întâmplător, nimic nu e întâmplător...

– Acum ai de gând să repeţi asta pentru nu ştiu câte ori?

– Bine, încetez, dar... recunoaşte că e aşa.

– Recunosc, nimic nu e întâmplător. Fericit?

– Oarecum... Cine ar fi crezut în tot acest timp că noi suntem rude? Nici nu mi-a trecut prin cap, o clipă măcar.

– Fireşte că nu, Vlad. Eu însă de când am descoperit că te cheamă Ackner, ca pe mine, mi-am dat seama că ceva e la mijloc.

– Da, ceva era la mijloc. Bine că am aflat. Acum ştii ce aş vrea să mai aflu... legat de Emi. Ceva în legătură cu ea îmi spune că e aproape.

– Ok, gata, am înţeles. Vrei să afli ce s-a întâmplat cu ea, bine, bine... Poate ar trebui să începem căutările de mâine, ce zic mâine, de acum, nu vrei? am spus eu călcându-mi pe orgoliu.

– Splendid! exclamă Vlad.

– Care e tot numele ei?

– Emilia Ivan.

– Bun. Ce îi plăcea să facă? Poate a ajuns cineva în domeniu, eu ştiu.

– Cred că îi plăcea pictura, dar nu are relevanță. Numele ar trebui să fie de ajuns.

De ajuns pentru cine? Pentru un detectiv? Nu eram detectiv. Pentru Google? Nu eram un motor de căutare.

– O caut pe Google. Dacă nu găsesc nimic, nu pot face mai mult de atât. Trebuie tu să apelezi la puterile tale de fantomă super-puternică. Ai înțeles?

– Da, da. Tu acum caut-o pe Google.

– Bine, fie, am zis eu dându-mi ochii peste cap enervată.

Emilia Ivan, Emilia Ivan... Am găsit informații despre 3-4 femei cu acest nume. Dacă tot nu găsisem ceva care să mă convingă că una dintre ele era Emi, cea pe care o căutam eu, o lăsam baltă, dar am căutat și imagini. Am dat peste o poză care părea foarte veche și se potrivea de minune cu moda anilor '50. Femeia din fotografie semăna cu mine. Vlad avusese dreptate când îmi spusese că semăn izbitor de mult cu ea.

– Ea este Emi? l-am întrebat eu pe Vlad.

– Da, ea este, spuse Vlad exaltat. Ea este! Îți mulțumesc, ai găsit-o, ai găsit-o.

– Ușurel, am găsit doar o poză. Stai să arunc o privire și pe site-ul unde am găsit poza.

Erau câteva informații despre ea, doar foarte puține. Scria doar că s-a căsătorit cu un om de afaceri celebru la vârsta de 24 de ani. Se mai menționa că au avut o fetiță împreună, Eugenia. Mi s-a părut interesant că Emi își păstrase numele de fată. Pe fetița celor doi, născută în 1955, o chema Eugenia Ivan-Popescu. Emi decedase la data de 29 decembrie 2005. Avusese o viață lungă, 80 de ani nu e deloc puțin...

– Măcar am găsit câte ceva despre ea. Se pare că nu și-a împlinit visul. Își dorea să aibă o expoziție de artă...

– Dar a avut o viață frumoasă, i-am spus eu lui Vlad încurajator.

– Mă întreb dacă a fost fericită cu acel bărbat.

– Contează, Vlad?

– Pentru mine, da.

Eram furioasă la culme.

– Bine, dacă ți se pare atât de importantă, de ce nu faci tu de unul singur cercetări în privința asta? Cred că ție ți-ar

fi foarte uşor ca fantomă să o găseşti pe fată, dar, ohh, am uitat că nu poţi vorbi cu ea!

– Eşti geloasă, Amy şi nu ai de ce.

– Eu, geloasă? De ce aş fi geloasă pe cineva care a murit?

– Hai, că ştii de ce.

M-am enervat atât de tare încât am închis calculatorul şi am ieşit nervoasă pe uşă. Nero se sperie de apariţia mea în bucătărie.

– Hai, te scot afară la o plimbare. Mă enervează Vlad la culme, el şi Emi a lui. O să ajung să cred că... Ah, drace! Îl sun pe Andrei.

– Bine, Stăpână, cum doreşti.

Mi-am luat telefonul mobil, iar când m-am întors înspre uşă am dat nas în nas cu Vlad:

– Unde crezi că te duci la ora asta? mă întrebă el.

– Ce îți pasă? Plec şi să nu îți închipui că te las să vii după mine. Sunt în stare să pun iar zidul între mine şi tine.

– Ai promis că nu o vei mai face, ce naiba, Amy? Din atât de superi?

– Lasă-mă singură. Dacă vii după mine, îți jur că pun zidul între noi.

– Nu o să fie nevoie. Nu am de gând să vin cu tine. Nero, am încredere că vei avea grijă de ea.

– Normal că voi avea, Vlad.

În lift l-am sunat pe Andrei. Deşi era ora 11, a venit bucuros în parcarea din spatele blocului.

– Mersi că ai venit, i-am spus eu.

– Pentru nimic. Ce s-a întâmplat?

– Ce nu s-a întâmplat...

– Eu sunt aici şi te ascult.

– Am descoperit azi că Vlad îmi e rudă.

Andrei făcu o faţă care pe mine mă amuză.

– Mda, este fratele vitreg al bunicului meu. Poţi să crezi? Tatăl lui a fost căsătorit de două ori... Părinții tatălui lui au fost de vină pentru că l-au despărțit pe tatăl lor de prima soţie, pe care o iubea enorm. Vlad a fost fructul pasiunii lor, ca să spun aşa. Dar după ce au fost despărţiţi,

tatăl lui Vlad a mai avut un copil, după o vreme destul de lungă, ce-i drept...

– Ce grozăvie, zise Andrei mirat şi curios totodată.

– Stai că încă nu ai aflat totul. Am plecat la cimitirul unde era înmormântat bunicul şi l-am găsit chiar pe bunicul acolo. Şi Vlad era acolo, plecase de acasă pentru că fusese un şoc prea mare pentru el şi, coincidenţa a fost că tocmai în acel cimitir era şi el.

– Stai, mă ameţeşte ritmul ăsta al tău al povestirii! Care el? Unde, de ce şi când? Te rog ia-o de la început. Nu am înţeles nimic.

– Bine, dar e mult de povestit.

– Ia-o uşurel, altfel îmi explodează capul.

– Ok.

– Deci?

– Îmi puneam ordine în gânduri.

– Aştept...

– Să o luăm cu începutul. M-am dus la biblioteca din hol să îmi iau o carte, când, un album de poze îmi cade în cap. Nu am văzut că era ceva deasupra cărţii. Mama a venit să vadă ce s-a întâmplat. Tot ea mi-a spus că sunt pozele bunicului din partea tatei. Atunci am văzut o poză cu Vlad, printre ele. După ce am văzut o poză cu bunicul în tinereţe, mi-am dat seama că asemănarea nu e întâmplătoare şi că ei sunt fraţi. Aşa am aflat că sunt rude. Doar că, Vlad ura familia nouă pe care şi-o întemeiase tatăl lui. Nu ştia exact ce se întâmplase, de ce se despărţise de mama lui. Eu am elucidat cu ajutorul bunicului misterul, dar până să fac asta, Vlad a fugit de acasă când i-am spus ce am descoperit, a fugit în cimitir. Până aici ai înţeles?

– Să zicem că da. Continuă, sunt foarte curios.

Era foarte atent.

– Am ştiut că e posibil să îl găsesc la cimitirul din Giuleşti, acolo am mai fost cu Vlad. E cimitirul pe care l-am frecventat cel mai mult, şi am crezut că îl găsesc acolo pentru că poate, se ataşase de el.

– Cum să te ataşezi de un cimitir? râse Andrei.

– Nu mă întrerupe! Îmi pierd ideea, l-am mustrat eu.

– Bine, scuze...

– Încă un motiv pentru care eu am plecat la acel cimitir a fost unul de-a dreptul nebunesc, am sperat că îl voi găsi acolo pe bunicul.

– Normal, e doar un cimitir. E un loc plin de morți, doh!

Nu l-am luat în seamă și am continuat ca și cum nu m-ar fi întrerupt.

– Am sperat că îi găsesc acolo spiritul, am spus eu punând accent pe ultimul cuvânt. Surpriza a fost că bunicul a venit acolo, după ce l-am strigat, și surpriză, era tot o fantomă indigo, ca și Vlad. Mi-am văzut bunicul, îți dai seama?

– Oau, făcu Andrei serios. Cam „creepy"!

– Pentru mine nu a fost așa.

– Tu ești tu, zise el zâmbind.

– Exact. Și cum spuneam, cu ajutorul bunicului am lămurit o problemă. Părinții tatălui lui Vlad fuseseră cei vinovați pentru că îl despărțiseră pe el de mama lui. Înțelegi?

– Da, cred că da.

– Dar Vlad nu voia să înțeleagă asta și era foarte supărat pe noi, aproape ne ura. Eu am avut o criză de astm urâtă din cauza asta și nu am avut la mine Ventolinul.

La acea frază, expresia feței lui Andrei se modifică simțitor... în rău.

– Nu îți face griji, până la urmă s-au împăcat. Bunicul l-a făcut să înțeleagă că nu e vina noastră pentru faptele părinților noștri și că sângele apă nu se face. S-au regăsit ca niște buni frați, totul frumos, apoi bunicul a trecut spre Poartă. A, și-a dat seama că îl iubesc pe Vlad, și că și el pe mine. Trebuie să recunosc, e unchiul meu până la urmă.

– Mda, cam aiurea. Dar, nu poți porunci inimii, nu-i așa Amy?

– Așa-i, Andrei...

– Ai avut o zi plină... Dar cred că a fost drăguț să îți vezi bunicul...

– Da... Aproape că uitasem de ce venisem aici. Voiam să mă plâng de ceva.

– De altceva? mă întrebă el pufnind în râs. Ce s-a mai întâmplat?

– Vlad pe când era un om, era îndrăgostit nebunește de Emi. Și-a amintit de ea și m-a pus să o caut. Îți dai sea-

ma, cât tupeu? Să aflu informații, eu, despre aproape fosta lui???

Andrei începu să râdă în hohote.

– Hei, e ceva serios, m-am răstit eu la el.

– Scuze, nu mă pot abține. Ești geloasă pe o moartă? Hahaha!!!

– Știi, pentru mine e ceva serios...

– Ok, îmi pare rău.

– Mă bucur. Am căutat până la urmă câte ceva despre ea. E moartă oricum... Am aflat că s-a căsătorit cu un tip bogat, au avut un copil, și acum Vlad vrea să o caut pe fată-sa! De parcă pe mine mă interesează de fii-sa!

Andrei se chinuia din greu să își astâmpere râsul. Măcar încerca...

– Mda, ce urât! Dar, Amy, nu te-ai gândit că Emi aceea, fiind moartă, poate să fie o fantomă? Dacă o să te înșele cu ea? Vai, Amy, tztztz, ce urât, Vlad vrea să te înșele, cu o fantomă! Vai, ce urât, ce urât!

Începu iar să râdă. Nu puteam să îl condamn, dar mă enerva. Dacă avea dreptate și acum voia să o caute pe Emi? Dacă era sufletul ei încă undeva pe pământ, blocat? Nu, așa ceva era imposibil. Pe mine Vlad mă plăcea pentru că semănam cu Emi, nu din cauza personalității mele. De ce nu observasem mai devreme? Dar, dacă doar gelozia mă făcea să cred asta? Sau paranoia? Simțeam cum înnebunesc.

– Râzi încontinuu de 10 minute, cred, i-am spus eu lui Andrei.

– Nu știu ce m-a apucat, dar nu pot a mă opri!

– Bine, eu plec atunci, am spus eu încercând să îl amenint.

– Scuze, scuze. Mă opresc, gata...

În sfârșit se opri din râs. Mă călca pe nervi când se purta pueril.

– Aș vrea să te ajut cumva, dar nu știu cum. De fapt, știu cum...

Pe chipul lui vedeam că avea deja în minte un plan malefic.

– Sunt numai ochi și urechi.

– E posibil ca Vlad să te iubească, dar e posibil să nu țină deloc la tine. Poate pe Emi o iubește de fapt și nu pe tine. Cum poți afla dacă te iubește?

– Cum?

– Tu îl iubeşti. Cum ai auzit de Emi ai devenit geloasă.

– Ahaaa, vrei să îl fac gelos pe Vlad? Interesant. Mi-ar trebui o carte. Crezi că găsesc la librărie ceva de genul „Cum să faci o fantomă geloasă"?

– Nu, dar cred că ştiu eu cum îl poţi face gelos.

Eu am fost cea care a pufnit în râs de data aceasta.

– Ce? mă întreba Andrei nevinovat. Ce?

– De parcă ar merge...

– Sigur că o să meargă, trebuie doar să îl faci gelos cu un băiat. Dacă devine gelos, înseamnă că îi pasă, dacă nu... ei bine... ştii deja răspunsul.

– Ştii că ai dreptate? Dar cu cine să îl fac gelos, oare?

Chiar aşa, cu cine? Andrei dădea nervos din picioare. Abia atunci mi-a picat fisa...

– Cu tine vrei să îl fac pe Vlad gelos? Ştie că nu te mai plac.

– Poţi să încerci, zise Andrei încercând să nu pară prea entuziasmat, deşi era.

– Ce propui? Să vii cu mine acasă acum? Să intrăm în cameră înlănţuiţi într-un sărut, iar Vlad să surprindă această scenă? Asta?

– Tu ai spus-o! râse Andrei. Să zicem că ceva asemănător.

– Nu-i o idee bună, zise vocea lui Nero în mintea mea.

– Taci, Nero! Fac ce vreau!

Eram în lift şi puneam alături de Andrei, la punct toate detaliile, deşi nu prea erau multe lucruri de pus la punct în acel plan. Era foarte simplu. Pueril de simplu...

– Facem aşa cum am stabilit, zise Andrei. Intru în cameră foarte apropiat de tine, evident fără să ştiu că Vlad e în camera ta. Voi încerca să te sărut, iar Vlad va vedea asta şi îşi va ieşi din minţi, asta dacă e adevărat şi te iubeşte... Tu trebuie să pari foarte veselă. Asta e planul.

– O să creadă că îl înşel.

– Să creadă, ca să fie gelos.

– Mda, să-i dăm drumul! am spus eu fără prea mult elan.

– Încearcă să pari convingătoare, te rog.

– Nu întinde coarda! am spus eu tăios.

Am intrat în casă tiptil. Nu voiam să audă mama ceva. L-am lăsat pe Nero în bucătărie, unde dormea el de obicei şi am închis uşa. Ştiam că oricum o să audă tot ce se întâmpla în camera mea, dar parcă mă simţeam mai bine dacă îi închideam uşa, îmi crea sentimentul de intimitate.

– La trei dăm buzna pe uşă foarte apropiaţi unul de altul, da? mă întrebă Andrei în şoaptă.

– Bine, am răspuns eu tot în şoaptă.

– Unu...doi...trei! Acum!

Andrei mă luă în braţe şi era aproape lipit de mine când intrarăm în cameră. Eu încercam să par că trăiesc din plin ceea ce fac, dar mă chinuiam degeaba. Mă bucuram că Vlad nu îmi putea vedea faţa, pentru că intrasem cu spatele în cameră. Andrei trebuia să fie cel convingător, pe el se baza tot „spectacolul". Andrei îşi apropia chipul de al meu. Acum trebuia să urmeze aşa-zisul sărut.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Vlad nervos.

Da! Era gelos!

– Nimic, nimic, am spus eu încercând să îl împing pe Andrei de lângă mine. Nu ştiam că eşti aici.

– Ne-a prins fantoma, drace! Ţi-am zis, Amy, că ar trebui să vii la mine. Nu era nimeni acasă.

Nu ăsta era planul. Andrei deja exagera...

– Taci, Andrei. Vlad, nu e ceea ce pare! Serios...

– Nu pot să cred că mi-ai făcut asta, nu pot să cred. E din cauză că te-am rugat să cauţi informaţii despre Emi, aşa-i? Recunoaşte!

– Nu recunosc nimic, am spus eu rece. E vina ta oricum.

L-am văzut cum se înfurie şi se îndreaptă spre Andrei. Credeam că o să treacă pur şi simplu prin el şi o să iasă din cameră, dar făcu exact lucrul la care mă aşteptam cel mai puţin. Îl posedă pe Andrei.

– O, nu, nu din nou! am spus eu luându-mă de păr disperată.

– Zici că-i vina mea? spuse vocea lui Vlad din corpul lui Andrei.

O, nu...

– E vina mea, nu-i aşa, Amy? De ce? Pentru că sunt o fantomă? Pentru că nu îţi pot oferi afecţiune cum o poate

face Andrei? Credeam că mă iubeşti, când colo, tu mă înşelai cu el? Cu el?

– Nu te-am înşelat deloc cu el, a fost doar un pla...

– Nu vreau să aud nimic. Poate acum o să primeşti ceva afecțiune din partea mea... şi din partea lui Andrei.

A stins lumina în cameră. Nu mai vedeam nimic.

– Vlad, orice îți trece acum prin cap, nu o face! Mă sperii. Nu m-ai ascultat. Am vrut doar să văd dacă eşti gelos.

După câteva secunde am putut să disting câte ceva prin întuneric. L-am văzut pe Vlad lângă uşă. Nu voiam nici măcar să îmi închipui ce avea de gând să facă...

– Ai reuşit, perfect! Asta ai vrut, asta ai primit.

– Vlad, ai jurat că nu mai posezi pe nimeni...

– M-ai scos din minți, Amy, zise el furios.

– Dar mă iubeşti şi eu te iubesc...

– Tocmai de asta...spuse el apropiindu-se de mine.

Aoleu, Doamne, ce puteam să fac? Ce puteam? Ce voia el să îmi facă? Nu puteam să țip, să strig la mama, nu puteam... Andrei ar fi fost țapul ispăşitor. Proastă ideea cu planul, proastă idee, proastă idee!!!

– Nu, Vlad. Lasă-mă, ieşi din Andrei, m-am rugat eu de el.

Dar era prea târziu. M-am înghesuit într-un colț, pe pat. Mă țineam de genunchi şi îi simțeam cum îmi tremură sub brațe. Îmi era frică de el, nu ştiam de ce putea să fie în stare. S-a aşezat lângă mine şi a început să îmi mângâie părul.

– Nu pot să fiu supărat pe tine, zise el.

– Bun, atunci ieşi din Andrei.

– Nu vreau să pierd ocazia asta.

Dumnezeule... Nu îmi era teamă de ce avea el să facă, îmi era teamă că eu voi accepta... Îl iubeam ca fantomă, dar acum când poseda şi un corp, mai ales pe cel al lui Andrei, era irezistibil pentru mine.

– Te rog, Vlad. Lasă-mă. Nu e bine, nu e bine.

Pe cine încercam să păcălesc? Vocea mea suna atât de neconvingătoare. Mai mult de atât, părea să ceară exact opusul.

– Nu ştiu dacă e bine, dacă e rău, dar ştiu că amândoi ne-o dorim.

– Nu...

Acel „nu“ a fost cel mai neconvingător „nu“ din întreaga mea viață. S-a apropiat și mai mult de mine. Mi-a mângâiat obrazul. Era clar că atingerea nu aparținea lui Andrei. Era ca și cum Vlad ar fi avut propriul lui corp...

Respirația mi se accelera, inima îmi bubuia în piept. Nu puteam să mă opun, nu aveam forță... nu voiam să mă opun.

Mi-a sărutat obrazul, apoi buzele lui au coborât spre buze. Buzele-i erau atât de reci și așteptau de atât de mult timp atingerea mea.

Sărutul nu s-a comparat cu cel din Tunel, dar a fost superb. A implicat o mulțime de emoții, dar mai presus de ele, sentimentele. Nu aș fi vrut să se mai termine și să continue toată noaptea.

Un sărut nu poate ține însă o noapte întreagă... Buzele noastre s-au dezlipit la un moment dat. Era foarte tandru, îmi mângâia părul foarte drăgăstos, obrajii și brațele. Ținea la mine enorm. Și eu țineam la el la fel de mult.

M-am ridicat de pe pat și m-am dus spre fereastră. Era luna plină. Lumina cerul cu lumina ei puternică.

– Minunată noapte, îmi spuse Vlad la ureche.

– Da, minunată. Tu ești cel minunat... Aș vrea să ieși totuși din corpul lui Andrei.

– Nu în seara asta. Mă va ierta Andrei, sper... Deși stau cu tine în fiecare noapte veghindu-ți somnul, nu am dormit niciodată cu tine, e lesne de înțeles de ce...

– Nu pot să nu fiu de acord.

Vlad se duse și închise ușa. Nu voiam să îl compromitem pe Andrei, în caz că mama ar fi intrat în cameră și l-ar fi văzut lângă mine, în pat. Ar fi părut ceea ce nu era, așa că am vrut să fim siguri.

M-am așezat pe pat privind spre fereastră, cerul. Vlad s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână.

– E prima oară după mult timp când îmi e somn, spuse el.

Am pufnit amândoi de râs.

– Serios, spuse el zâmbindu-mi.

– O să ratezi ocazia de a-ți petrece o întreagă noapte cu mine în schimbul somnului?

– Oricum nu aveam altceva de gând în seara asta decât să te sărut și apoi să dorm. De ce, tu te așteptai la altceva?

– Doar nu m-ai întrebat asta, am spus eu râzând.
– Ba da...
– Nu ştiu, mă gândeam că poate nu vom dormi şi că vom face altceva, bine, acum nu te gândi la... vreau să zic, nu putem să petrecem toată noaptea sărutându-ne?
– Amy, eu ar fi trebuit să fiu cel care face presiuni asupra ta, nu invers. Se presupune că eu sunt băiatul.
– Hei, doar pentru că te iubesc atât de mult încât vreau să te sărut tot timpul, nu înseamnă că fac presiuni asupra ta!
– Of, hormonii ăştia.
– Heeeei! am spus eu profund jignită. Pentru asta nu o să te mai sărut...
– ...aleluia...
– ... dar nu te voi lăsa nici să dormi în seara asta.
– Bine. Măcar ştiu că vom vorbi. Nu vreau să profit de corpul lui Andrei prea mult.
– Oricum nici eu nu ți-aş permite asta, i-am răspuns eu cu aroganță.
– Hmm, serios? zise Vlad lipindu-şi buzele de gâtul meu. Mmm, miroşi bine... parfumul tău mă îmbată...
– Texte ieftine, nu mă mişcă cu nimic.
Atunci îşi înconjură mâinile în jurul corpului meu şi mă sărută. Ştia că nu mă voi opune sărutului, o ştia! Dar pe lângă acest fapt, el credea că nu mă voi opune nici unui alt lucru, dar avea să afle că eu aveam puterea de a mă opune vehement.
Când mi-am dat seama că sărutul devenea din ce în ce pasional, am încercat să îl împing de lângă mine, să îl trag de tricou, doar că el a înțeles din acel gest că vreau să îl dezbrac şi nu că vreau să termine.
– Opreşte-te! i-am spus eu.
Am încercat să i-o pot spune mai tare, dar vocea mea era redusă la o şoaptă care mai mult îi cerea să continue decât să se oprească. Dar eu voiam să termine! Nu aşa voiam să se întâmple.
Pentru mine sărutul era deja apogeul plăcerii, în clipa în care îşi lipise buzele de ale mele am simțit că am atins absolutul, că nimic nu poate fi mai bine decât asta, nici măcar sexul. Nu ştiu ce credea el, dar mie îmi era de ajuns. Dragostea dintre noi era una de factură spirituală,

de ce trebuia să ajungă şi carnală? Asta ar fi distrus toată frumuseţea...

Deşi mi-a fost greu, m-am descătuşat din îmbrăţişarea lui şi mi-am dezlipit buzele de ale lui. Abia când am deschis ochii am văzut că el între timp îşi scosese tricoul. Poate de asta îl simţeam atât de fierbinte când era lipit de mine.

– De ajuns, am zis serioasă. Andrei mă iubeşte şi mă va iubi întotdeauna. Nu e corect ceea ce îi facem. Asta e deja bătaie de joc.

– Posedarea e o bătaie de joc, râse Vlad.

– Credeam că dacă eşti o fantomă eşti diferit de ceilalţi băieţi, dar la un anumit punct, te asemeni atât de bine cu ei, vreţi acelaşi lucru.

– Păi şi eu credeam că voiai asta.

– Mda, şi toţi ziceţi acelaşi lucru când prietena voastră vă zice un răspicat „NU“.

– Credeam că de fapt înseamnă da, se apără el.

– Fii serios, i-am zis eu enervată. Pentru numele lui Dumnezeu, pune-ţi tricoul pe tine odată!

Când îşi lucrase Andrei atât de bine pectoralii?

– Te deranjează să îl vezi pe Andrei fără tricou?

– Desigur că nu, am zis eu fâstâcindu-mă, mă deranjează că pe tine nu te deranjează să abuzezi în halul ăsta de corpul lui! Eşti o fantomă rea, foarte rea! l-am certat eu.

– Poate, dar recunoaşte că ţi-a plăcut! zise el cu viclenie.

Până aici...

– Ieşi din corpul lui Andrei până nu mă enervez.

– Credeam că eşti deja nervoasă, glumi el.

Făcea pe isteţul.

– Nu ies până mâine dimineaţă.

– Bine, dar să nu îţi închipui că te mai apropii de mine!

– Şi ce vrei, să dorm pe podea? Crezi că sunt Nero sau cum?

– Ahhh, bine, dormi lângă mine, în pat, dar stăm spate în spate. Clar?

– Crezi că aşa nu o să mai existe atracţie între noi? mă întrebă pe un ton tandru.

– Nu îmi pasă, doar... lasă-mă în pace!

M-am aşezat chircită pe un colţ al patului. Vlad se aşeză şi el, pe cealaltă parte a patului.

– Mulţumită?

– Cam înghesuită, dar da, mulţumită.

– Bun.

Am stat un sfert de oră ascultându-i respiraţia. Ştiam că nu doarme, dar el ştia că eu dorm. Eu îmi reglasem respiraţia şi părea că sunt deja într-un somn profund. L-am simţit cum se întoarce cu faţa spre mine.

După o jumătate de oră a adormit. M-am întors şi eu cu faţa la el, nu puteam rezista acelui impuls, voiam să îl văd cum doarme. Mă întrebam ce visează.

Era tare dulce când dormea. I-am dat o şuviţă de păr de pe faţă şi a tresărit. A deschis ochii mari la mine. Îi vedeam cum scânteiază, erau ca nişte pietre de chihlimbar care mă fixau.

Nu am ştiut ce să fac, cum să reacţionez. Doar l-am privit, la fel şi el pe mine.

– Deşi sunt mort de somn, continui să cred că este inutil, mai ales în clipele astea.

– Mie una, nu mi-e somn. Nu pot să mă satur de a te privi. Deşi ăsta e corpul lui Andrei, ochii sunt ai tăi, vocea este a ta, la fel şi farmecul tău care este foarte diferit de al lui Andrei.

Îmi zâmbi şi îmi luă mâna dreaptă. Mi-o sărută lung, foarte galant.

– Despre asta vorbeam, am spus eu zâmbindu-i cuceritor.

– Îmi pare rău pentru mai devreme... Nu am putut să mă stăpânesc, nu ştiu ce a fost în capul meu.

– Eu cred că ştiu. Hormonii sunt de vină. Doar pentru că eşti fantomă de câteva decenii nu înseamnă că dorinţa a şi dispărut, corect?

– Corect, Amy, foarte corect.

Restul serii l-am petrecut doar privindu-ne unul pe celălalt. Nu aveam nevoie niciunul de cuvinte de dragoste, nu eram chiar atât de siropoşi. Scânteierile din privirile noastre erau de ajuns pentru a şti ce simţeam unul pentru altul. Era într-adevăr o dragoste ciudat de frumoasă între noi doi. Întotdeauna considerasem dragostea platonică cea mai frumoasă, cea mai pură. A noastră era un fel de dragoste pla-

tonică, ici-colo cu câteva scăpări de ordin fizic, ca sărutările şi ca atingerile. Ori, aşa îmi plăcea mie să cred că este...

Când zorii se iviră, eu încă îl priveam fermecată pe Vlad, şi el pe mine.

– Mai e puţin...i-am zis eu tristă.

– Asta nu schimbă nimic.

– Aşa-i.

– Mă întreb cum îi vei explica totul lui Andrei.

– Mă întreb cum va reacţiona după ce îi voi spune.

– Îi va părea rău că nu a fost conştient şi el.

– Îi sunt datoare vândută! am râs eu.

– Va înţelege.

– Ştiu, întotdeauna m-a înţeles şi m-a sprijinit.

– Eh, în cazul de faţă nu cred că te-ar fi sprijinit, râse Vlad.

Îmi luă o şuviţă de păr şi începu să se joace cu ea.

– Îmi place părul tău. E ca frunza de toamnă.

Am zâmbit timid la complimentul lui.

– Să citeşti Esenin, spuse Vlad. O să îţi placă.

– Voi citi.

Aş fi vrut de atunci să aud cum sună Esenin. Probabil era poet... Vlad parcă îmi auzise gândurile şi începu să îmi recite tandru poezia:

– Focul vânat e gonit de vânt,
Zorile-au uitat să mă mai doară...
De iubire-ntâia oară cânt,
La scandal renunţ întâia oară.
Am fost crâng părăginit pe loc...

Îl priveam vrăjită. Recita poezia într-un mod care îmi făcea pielea de pe braţe să mi se zbârlească. Îi gustam vocea din aer, mă fascina. Eram absolut prinsă de vocea lui, de farmecul lui bizar. Mă făcea să mă simt atât de bine. Fiori în tot trupul şi un foc care mocnea undeva în pieptul meu vibrau, se amestecau; mă simţeam mai în viaţă ca oricând. Trăiam cu o intensitate nemaipomenită, grozavă acele secunde, care se derulau încet şi totodată repede, dureros de repede...

– În dorinţi încep zgârcit să fiu,
Te-am trăit sau te-am visat doar, viaţă?
Parcă pe un cal trandafiriu
Vesel galopai de dimineaţă.

Toți suntem vremelnici pentru veci,
Rar ning fragii frunzele deşarte...
Binecuvântat să fie deci
Că trăiesc şi să mă duc spre moarte.

Îmi recitase o întreagă poezie. O lacrimă mi se prelinse pe obraz, şi o alta, până ce am început să plâng fără a mă mai putea opri. Esenin parcă scrisese acea poezie pentru noi doi, ni se potrivea atât de bine. Cum era posibil? L-am privit pe Vlad în ochi, am vrut să pătrund şi să încerc să-i văd sufletul. Plângea şi sufletul în el.

– Nu am vrut să te fac să plângi... spuse el ştergându-mi lacrimile.

– Poezia e mult prea superbă, e atât de adevărată. Nu pot să mă abțin, nu pot.

Mă sărută pe buze, un sărut de rămas-bun. Aş fi vrut să nu mai plece. O noapte trăise ca un om, iar acum se îndrepta spre moarte, cum spunea şi ultimul vers al poeziei.

– Nu e ca şi cum aş pleca. Nu uita, dragostea noastră e mai presus de moarte, de materie, de trup.

– Nu uit, am spus eu dând din cap.

Lacrimile nu se mai opreau. Curgeau încontinuu, le simțeam pe obraji, pe bărbie şi apoi mă părăseau şi ele mergând uşor spre gât unde apoi dispăreau în neant, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Dar eu le simțeam, țineam cont de toate.

Am văzut cum Vlad iese din Andrei şi părăseşte camera. Era în jur de ora 5 şi jumătate.

Andrei era confuz, se uita speriat în jur, apoi îmi întâlni privirea şi mă văzu că plâng.

– Nu îmi spune, cred că am ghicit. Iar m-a posedat Vlad.

Nu am răspuns.

– Dar, ce ai pățit? mă întrebă el îngrijorat. Ți-a făcut ceva? Ce s-a întâmplat?

– Nu contează, nu pot să îți spun acum, am zis eu printre lacrimi.

M-am aşezat pe pat, încercând să îmi astâmpăr lacrimile. În zadar însă. Andrei se aşeză lângă mine şi mă luă în brațe. Era a doua oară când plângeam, iar el era acolo pentru mine, pentru a mă consola.

– Of, Andrei...

– Nu e nevoie să vorbeşti, linişteşte-te, gata o să treacă.

Mă liniştea ca pe un copil care plânge după jucăria lui pierdută. Eu pierdusem ceva, dar nu o jucărie. Vlad avea dreptate, era încă acolo, undeva, chiar dacă nu era viu. Iubirea dintre noi doi era mai presus de orice, chiar mai presus de moarte şi de viaţă.

Când în sfârşit lacrimile s-au astâmpărat, i-am povestit lui Andrei totul:

– A fost o idee cam proastă să încercam să îl facem gelos, deci, zise el.

– Nu ştiu. A fost ceva. Nu regret nimic.

– Mda, mă bucur totuşi că nu aţi abuzat de corpul meu... prea rău, râse Andrei.

Se vedea că în ciuda zâmbetului, era abătut. Am încercat să spun repede ceva:

– Nici chiar aşa, doar mă cunoşti.

– Tocmai de asta, fiindcă te cunosc!

– Heeei! am spus eu enervată.

Am luat o pernă de pe pat şi i-am dat cu ea în cap.

– Asta pentru ce a mai fost? întrebă Andrei mirat.

– Mai şi întrebi.

Ce poate fi mai bun pentru a crea o atmosferă plăcută, pentru a ne destinde? O bătaie cu perne, fireşte. Am început să ne batem ca nişte copii prostuţi cu pernele. Frumos mod de a-ţi petrece dimineaţa de sâmbătă.

În câteva clipe toată camera era plină de fulgi.

– Ups... am făcut eu. Mamei nu o să îi prea placă.

– Ah, ar cam trebui să plec. După nu mai am cum să ies şi nu vreau ca mama ta să afle că eu am dormit aici şi nici mama mea. Îţi dai seama ce ar putea să creadă...

– Să creadă ce vor, nu îmi pasă. Noi suntem doar prieteni.

– Eh, dar totuşi. Cred că o să îi zic că am dormit la Marian, îi zic că a fost o petrecere sau ceva de genul...

– Şi nu o să te certe mama ta pentru că nu i-ai spus?

– Neeeah, nu mai am 13 ani ca să mă certe. Dacă era îngrijorată poate m-ar fi sunat, dar cum nu a făcut-o... o fi presupus că sunt cu vreo fată. Nu că ar fi presupus greşit, chiar am fost cu o fată, dar...

– Da, da, am înțeles, am spus eu scuturându-mă de fulgii din cap. Te conduc. Cred că îți e somn.

– Nu prea. Mă simt foarte bine, spuse el mirat. Ultima oară am leşinat, mai ştii? Acum mă simt perfect.

– Bine pentru tine. Eu sunt moartă de somn. Nu mă suna mai devreme de ora 1 după-amiază, am spus eu căscând. Sunt frântă.

L-am condus pe Andrei la ieşire în cea mai mare linişte. Nero dormea şi el în bucătărie. Mama dormea cu televizorul aprins. Îşi făcuse un obicei prost din asta.

Camera mea era devastată de fulgii albi din pernă. Nu am mai închis uşa, în caz că mama voia să vadă ce fac, chiar şi cu riscul de a vedea fulgii peste tot. Aveam de gând să dau vina pe Nero pentru asta, fie că îi plăcea, fie că nu. Eram Stăpâna lui, trebuia să mă asculte, şi oricum nu putea să îi spună mamei contrariul. Sâc!

M-am aşezat în pat şi am adormit în următoarea clipă. Nu am avut vise, nimic, ori nu mi le aminteam. Cert e că am dormit mai mult decât bine după o aşa zi plină...

Capitolul 27
Demonii și Semnul

Am deschis ochii după câteva ore de somn. Era ora 13:59. Vlad era lângă patul meu şi tot dădea târcoale prin cameră.

– ' Neața, Vlad, i-am spus eu frecându-mi ochii.

– Oho, s-a trezit prințesa, zise Vlad zâmbindu-mi. Ai dormit bine?

– Da...

M-am uitat prin cameră şi am văzut că era curat lună, niciun fulg alb nu era pe jos.

– A intrat mama?

– A intrat, îmi răspunse Vlad absent.

– E ordine, am zis eu uimită.

– A, da, am aranjat puțin pe aici. Am avut destulă energie pentru câțiva fulgi.

– Mersi...

– Nu ai pentru ce. A fost plăcut să ridic fulgii, păcat că nu ai văzut, era de parcă ningea în toată camera.

– Uuu, am pierdut un moment magic.

Am căscat. Aş mai fi putut să dorm...

– Să ştii că... Oricum noaptea a fost de mii de ori mai magică, zise Vlad privind spre fereastră.

Parcă nici nu fusese reală...

– A fost...

– Mi se pare mie, sau eşti cam posomorâtă?

– Cum ai ghicit?

– După voce. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, nimic... Nu ştiu. Sunt puțin tristă, atâta tot. Nu vreau să vorbesc despre asta, o să îmi treacă mai repede decât crezi. Probabil îmi e foame.

– Asta să fie...
– Acum tu eşti cel posomorât.
– Nu sunt. Doar mă gândeam...
– La...?
– La... multe.
– Bine, nu forţez nota, nu te mai întreb nimic.
– A, nu e vorba de asta.
– Mda, acum cred că amândoi suntem posomorâţi. Eu mă îmbrac şi îi zic mamei că vreau să ies puţin afară. Tu faci ce vrei, dar eu am nevoie de aer curat.

Mi-am căutat prin şifonier ceva comod. Mi-am găsit tricoul cu Nirvana. M-am gândit fără să vreau la Radu. Totuşi, am luat acel tricou, era mult prea comod, şi nu aveam chef să stau în faţa şifonierului ca şi în faţa frigiderului, adică prea mult. Mi-am găsit şi nişte blugi tăiaţi. Mi-am luat din cameră tot ce îmi trebuie şi m-am dus cu lucrurile la baie. Duşul rece m-a trezit pe deplin. A fost reconfortant.

În bucătărie am găsit-o pe mama care gătea ceva bun, după miros, probabil un sos.

– Bună dimineaţa, Amy, îmi zise ea zâmbindu-mi veselă.
– ' Neaţa. Ce găteşti? am întrebat-o eu plictisită.

– Nişte piept de pui cu sos. Mă gândeam că o să îţi placă. Acuşica îl termin.
– Bun, pentru că vreau să ies puţin afară după ce mănânc.
– E totul bine? mă întrebă ea cam îngrijorată.

Mimica mea deosebit de expresivă nu mă ajuta în orice fel de situaţie... acum doar mă dădea de gol! Fir-ar!

– Da, mama. Ştii cum sunt când îmi e foame, credeam că te-ai obişnuit cu faţa mea dimineaţa.
– Sau la prânz. Ai dormit cam mult.
– Am fost obosită. Trebuie să recunosc că am stat până târziu şi m-am jucat pe internet mahjong, am minţit eu mimând un căscat.
– Parcă nu îţi plăceau jocurile.
– Ăsta îmi place, e de strategie.

Mama se uită mirată la mine. Dacă mă credea era bine, dacă nu... ei, asta-i viaţa!

– Gata, am terminat. Dă-mi farfuria ta, Amy.

– Poftim.

Mirosea îmbietor. Am mâncat, ca de obicei foarte repede.

– Sărut-mâna pentru masă! Pa, mamă! Nu mă aştepta.

– Pa, Amy. Ai grijă de tine.

– O să am.

Nero se uita la mine cum plec.

– Unde te duci? mă întrebă el.

– Afară, am răspuns eu.

– Ai zis ceva, Amy? mă întrebă mama.

– Nu, nu am zis nimic. Pa-pa!

Am închis uşa în urma mea. La nici două secundă Vlad ieşi şi el după mine. Tocmai chemam liftul.

– Azi unde mergem? Cimitir? Spital?

– În parc. M-am săturat de spitale, tot timpul e acolo cineva care şi-a rupt ba mâna, ba piciorul, şi eu nu le mai suport durerea.

– Cum adică?

– Nu ți-am spus până acum?

– Am văzut că te tot vaiți că le simți durerea, dar nu mi-ai spus niciodată mai multe despre asta. Am presupus că eşti empatică, sau doar miloasă.

– Aş fi vrut eu. De fapt, eu simt durerea fizică a oamenilor, doar că la mine e o durere psihică, dar identică cu cea a lor. Odată Andrei şi-a scrântit piciorul chiar sub ochii mei, iar eu am simțit durerea la picior exact ca el. Mi se mai întâmplă, dar încerc să nu bag de seamă...

– Nu pot să cred că ai omis să îmi spui aşa ceva, spuse Vlad uimit. Sunt de-a dreptul... şocat.

– Eu sunt şi mai şocată, puteam să jur că ți-am spus. Oricum, nu e cine ştie ce. Din an în Paşte se află pe lângă mine o persoană care să fie în dureri teribile. De cele mai multe ori mă doare burta, ca atunci când îți e foame, sau capul. Nu există dată să nu fie lângă mine cineva pe care să nu îl doară ceva. De asta şi urăsc aşa mult să merg cu mijloacele de transport în comun...

– Sau în spitale.

– Da, de asta prefer cimitirele. Acolo nu e durere, doar pace şi linişte.

– Unde-s morți, e şi linişte.

– Ăsta a fost un fel de banc?
– Cam aşa, zâmbi Vlad.
Nu mi se părea amuzant.
– În fine...
Am mers în Moghioroş. Vremea nu era frumoasă, mie însă îmi plăcea. Era cald, zăpuşeală, dar cerul era înnorat. Se vedea că trebuie să plouă. M-am aşezat la umbra unui copac. Vlad s-a aşezat lângă mine.
Nu era nimeni prin preajmă, aşa că puteam să vorbesc cu el fără să îmi țin telefonul la ureche.
– Ce ciudată e viața, Vlad, i-am spus eu privind cerul gri.
– De ce spui asta?
– Nu ştiu. Pur şi simplu aşa e. Mă gândeam cât m-am schimbat în ultimii 2 ani. Înainte eram o... izolată, marginalizată... apoi am devenit nepăsătoare...
– Asta când? mă întrebă el curios.
– Când eram în clasa a VII-a, apoi a VIII-a. După am devenit veselă, prietenoasă chiar. Am avut pentru un scurt timp o perioadă mai proastă, când abia aflasem că am harul ăsta. Am fost deprimată, recunosc. Şi apoi, dintr-odată, am devenit... colerică?!? Nici nu mai ştiu cum sunt...
– Eşti tu, cea dintotdeauna. Dacă mai ai toane câteodată, nu înseamnă că eşti colerică sau... mai ştiu eu cum. Eşti o persoană foarte bună, cumsecade... iar cine nu crede asta e lăsat păcălit de masca ta.
– Şi care e masca mea? Descrie-o în 3 cuvinte.
– Hmm, arogantă, rece şi calmă.
– Arogantă? l-am întrebat eu mirată. Par arogantă?
– Da, cel puțin când încă nu puteam să vorbim... te priveam plimbându-te pe holuri. Încercam să îmi dau seama la ce te gândeşti, dar erai atât de impasibilă, imposibil de citit. Unii elevi, după ce treceai pe lângă ei ziceau că eşti „fițoasă" ori că suferi de excese de superioritate. Eu ştiam că eşti în lumea ta doar...
– Da, Vlad, întotdeauna cred că am avut propria mea lume. Care va să zică, nu sunt singura care observă lumea, comportamentul şi mimica lor facială, eu sunt cea observată de lume.
– Da, Amy. Ai ceva aparte, acel ceva neavând legătură cu harul tău. Ai nişte trăsături fine, diferite, misterioase.

– Mda, am fost întrebată până acum nu de puține ori dacă sunt româncă, am râs eu.

– Nu, nu la asta voiam să mă refer. Ești altfel și ca înfățișare, dar alura ta, felul de a fii... parcă ai fi o prințesă din Evul Mediu.

Am chicotit rușinată.

– Mama îmi mai spune asta din când în când. Eu nu cred însă ce îmi zice. Sunt banală, am spus eu fâstâcindu-mă.

– Cuvintele „banală" și „Amy" nu merg în aceeași propoziție, râse Vlad. Ai încredere în ce îți spun. Nu sunt singurul care observă. Nu ai observat până acum cum te privește lumea în autobuz? Sau pe stradă? Ori, chiar la liceu. Observă că ești diferită față de restul lumii, e cea mai pregnantă trăsătură a ta.

– Credeam că e ambiția, am glumit eu.

– Asta aș spune eu, dar cei care nu te cunosc...

– Am înțeles. De ceva timp observ că lumea se uită la mine...

– ...se holbează mai bine zis.

– ... în fine, dar e normal, oarecum... ăăă... să privești lumea. Pe cine păcălesc, și eu am remarcat că oamenii mă privesc puțin cam prea mult, mă studiază...

– ... fascinați.

– Da, da, cum zici tu. Să nu mai vorbim despre asta, vrei să mi se urce la cap?

– Mă chinui degeaba să îți explic, oricum tu nu vei deveni narcisistă, nu îți vei conștientiza propria valoare.

– Bla bla...am spus eu simulând o gură vorbăreață din mâna dreaptă.

– Dar nu mă pot abține. Ești ca o Zeiță a frumuseții, ca o zeiță egipteană.

– Isis e favorita mea.

– Da, și a mea. Ești uneori atât de inocentă, ai un chip angelic. Nu mă satur să îți privesc buclele de o culoare atât de rară, de frumoasă, acaju, să mă pierd în turcoazul privirii tale. Iar uneori, ești un drac împielițat pus pe șotii. Ești când pasională, atunci când mă faci să mă topesc la propriu, când copilăroasă, iar atunci mă faci să râd. Oricum ai fi, ești tu, îți cunosc toate laturile personalității tale și le iubesc pe fiecare pentru că te alcătuiesc pe tine, Amy, Amy a mea.

Declarații peste declarații...

– Bla bla... Sper că acum nu e rândul meu.
– Mda, te iubesc chiar şi când eşti ironică, zise el râzând şi privind spre cer.
Văzând că priveşte cerul atât de fermecat, mi-am îndreptat şi eu privirea spre înaltul văzduh. Cerul avea o culoare bizară, un roz halucinant şi se simţea în aer miros de ploaie.
– Vine furtuna, am spus eu înfrigurată şi frecându-mi braţele.
Se lăsase răcoarea. Îmi era cam frig doar cu un simplu tricou pe mine. Poate dacă aş fi avut o bluză cu mânecă nu aş fi simţit frigul.
– Vrei să mergem? mă întrebă Vlad mirat.
Ştiam că îşi mai dorea să stea afară. Nici eu nu aveam chef să merg acasă, deşi se apropia ploaia.
Cerul se întunecă însă într-o clipă, foarte mult. Se lasă un frig de nedescris. De unde şi până unde?!?...
M-am ridicat şi am privit cerul atentă. Am văzut cum discul solar era acoperit pe jumătate de lună. Era o eclipsă parţială de Soare, dar nu fusese aşa ceva anunţat la ştiri.
M-am speriat. Nu aveam de ce, dar totuşi m-am speriat al naibii de tare. Simţeam că ceva rău avea să se întâmple, intuiţia nu mi-ar fi dat acele semnale dacă nu ar fi fost aşa, iar eu aveam încredere oarbă în intuiţia mea.
– O eclipsă, spuse Vlad entuziasmat. Ce fenomen!
– Nu, nu e bine, nu trebuia să fie nicio eclipsă.
– E un fenomen perfect natural, zise Vlad dând din umeri.
– Nu, Vlad.
Pielea mi se zbârli pe mâini, pe tot corpul, dar nu de frig, ci de teamă. Am privit de jur-împrejurul parcului. Nu mai era nimeni pe lângă noi, era gol. Când dispăruse toată lumea şi de ce? Ce se întâmplase?
Deodată apăruseră de nicăieri nişte umbre înfricoşătoare ce ne înconjurară pe mine şi pe Vlad. M-am uitat înlemnită la Vlad. Şi el era înfricoşat ca şi mine.
– Aşa-i că nu te aşteptai?
O voce foarte groasă şi desprinsă din altă lume, parcă, veni dinspre una dintre creaturile întunecate.
– Ce sunteţi voi? am întrebat speriată.

Creaturile începuseră să râdă. Era un râs care făcea să îmi înghețe sângele în vene.

– Doar pentru că nu am apărut la început, de când ai primit harul, nu înseamnă că nu vom apărea, la un moment dat.

Erau... demonii?!? Apăruseră exact când mă așteptam mai puțin. Asta era stilul specific al demonilor? Cât de parșiv...

– Ce vreți de la mine? i-am întrebat eu încercând să par dură.

Mă simțeam prinsă într-o capcană, iar vorbele mele păreau niște replici ieftine. Nu știam ce să fac, ce să spun, cum să reacționez. Asta mă făcea acum vulnerabilă în fața lor. Iar dacă erai vulnerabil în fața demonilor, ei bine...

– Pe tine.

Am rămas încremenită locului. Nu puteam să mai gândesc, nu puteam să mai vorbesc.

– Lăsați-o în pace, plecați! țipă Vlad la ei.

Una dintre siluete făcu o mișcare din mâini, dacă acele membre lungi și urâte puteau fi numite astfel. O bulă mare și roșie de energie ieșită din ele se direcționa spre mine și Vlad. Energia aceea zbura cu viteză spre noi, fâsâind prin aer ca un glonț. Când era la un metru de noi, bula se îndreptă rapid spre Vlad.

– Ferește-te! am țipat eu la el.

Dar era prea târziu. Mi-am pierdut echilibrul sub suflul acelei energii, deși nu mă lovise. Bula îl ținti direct pe Vlad. Simți șocul din plin. Am văzut clar cum bula aceea l-a făcut să zboare în aer câțiva metri.

– Nuuu! am strigat eu disperată. Nu îi faceți rău! Lăsați-l în pace! Cu mine aveți ceva de rezolvat, nu cu el! Ce vreți? CE VREȚI?

Eram mai mult decât speriată, eram terifiată. Nu știam cum de rezistam unei astfel de situații. Probabil adrenalina își făcea efectul.

– Pe tine, repetă una dintre siluete.

Într-o fracțiune de secundă umbra de care erau înconjurați demonii dispăru. Acum își arătaseră adevărata înfățișare. Acum înțelegeam de ce demonii mai erau numiți îngeri decăzuți, erau ca niște îngeri urâți, scorojiți, cu ochii roșii, inflamați, în niște zdrențe murdare de noroi și sân-

ge, nişte zdrenţe ce cândva fuseseră albe. Erau murdari, reprezentau tot ce era mai rău pe lume: violenţa, lăcomia, mândria, minciuna... Un puternic miros de putreziciune persista în aer şi de ouă stricate, din momentul în care apăruseră creaturile. Se combina perfect cu izul de miros de canal. Groaznică duhoare.

Nu erau cum mă aşteptam eu, ca nişte fiinţe roşii cu coarne şi coadă, ca demonii înfăţişaţi în filme, nu, erau mai rău de atât.

– Vrem să treci de partea noastră, spuse unul dintre demoni.

– Nu voi face asta în veci.

– Nu te-am întrebat dacă vrei, sublinie un demon înalt, foarte masiv.

– Şi dacă nu vreau, ce se va întâmpla? Nu mă puteţi ucide, nu îmi puteţi face niciun rău. Vedeţi?

Le-am arătat crucifixul de la gât. Câţiva dintre demoni au tresărit speriaţi.

– Aşa e, zise unul rânjind la mine cu nişte dinţi galbeni cariaţi.

Cu siguranţă acel demon înfăţişa viciul: băutura, ţigările... drogurile. Stătea cocoşat, privindu-mă cu nişte ochi roşiatici. Zâmbetul lui degaja sarcasm, întreaga lui fiinţă dispreţuindu-mă. Deşi cocoşat, părea impunător într-un mod înfricoşător. Hainele zdrenţuite şi pătate de sânge îi întregeau imaginea dezgustătoare. Îl auzeam cum horcăie când respira, ca un monstru hâd ce era. Tot ce fusese uman la el dispăruse.. Mi se zbârlise pielea pe tot corpul sub privirea lui.

– Dar avem alte căi prin care vei trece de partea noastră, continuă el.

– Nu veţi reuşi nimic! m-am surprins eu răspunzând.

Oau... de unde curajul ăsta pe mine?

– Mai vedem. Am considerat că e vremea să ştii. Eşti în vizorul nostru. Mulţi dintre cei ca tine au trecut de partea Răului. Eşti încă o provocare pentru noi.

– Ne plac provocările, zise o demoniţă.

Arăta exact ca o prostituată. Mă speria chipul ei. Avea ochii roşii şi injectaţi, o barbă întoarsă, ascuţită şi buzele subţiri, o faţă ce trăda parşivenie şi o perversitate ieşită din comun. Machiaj excesiv, dres plasă rupt şi o fustă de piele

mulată. Părul blond îi era năclăit, iar şuviţele brunete i se vedeau lipite de scalp. Mă scârbea vulgaritatea ei.

– Şi mie, am spus eu încă oripilată de imaginea demoniţei. Dumnezeu e de partea mea. Nu veţi reuşi nimic, am încheiat eu ridicând fruntea.

Vlad era încă la pământ. Încerca să se ridice, dar bila de energie nu îl lăsă.

– Lăsaţi fantoma! le-am poruncit eu.

Bila dispăru.

– Oricum nu ne e de folos! zise demoniţa. Dar tu, tu o să devii a noastră.

– Ce aveţi de câştigat? Nimic! Eu sunt doar un simplu om, atât. Văd spirite şi atât. La ce vă ajută pe voi asta?

– Cât de naivă eşti, zise un demon mic de înălţime şi al naibii de urât.

– De ce credeţi că sunt naivă? Chiar nu aveţi nimic de câştigat...

– Încă un suflet atras de partea noastră, încă un om care să lucreze pentru noi.

– Nu voi lucra niciodată pentru voi, niciodată!

– Mai vedem, zise demoniţa.

Din mijlocul demonilor apăru un adolescent, de vârsta mea. Era om, dar privirea lui îmi spunea că e mai mult de atât. Mi-am dat seama că era om, fiindcă demonii erau înconjuraţi de o aură întunecată, pe când el nu avea o astfel de aură, de nicio culoare.

– Lucifer, zise extaziată demoniţa. Ai venit... ca om. Frumos corp, spuse ea umezindu-şi buzele cu o limbă umflată, dezgustătoare şi roşie.

Era chiar Lucifer? Băiatul se apropie de mine. Avea un mers elegant, şi împrăştia un mister de nepătruns. Era... Dracu', la propriu!

– Bună, Amy! Muream de nerăbdare să te cunosc, zise el luându-mi mâna, vrând să o sărute.

Mi-am smuls-o dintr-a lui. Vlad era acum lângă mine şi îl privea pe Lucifer ucigător.

– Voiam să mă prezint, sunt Luci... an, spuse el.

– Lucian? am pufnit eu pe nas. Parcă erai Lucifer.

Ochii lui verzi scânteiară în nuanţe rubinii. M-am înfricoşat. Văzând că m-a speriat, a zâmbit viclean şi mie, şi lui Vlad.

– Lucian e numele meu... uman. Nu îmi voi dezvălui adevăratul nume cât sunt pe pământ doar un... om, spuse el subliniind cu scârbă ultimul cuvânt şi privind în altă direcţie.

Dacă nu aş fi ştiut că e Diavolul însuşi şi doar l-aş fi văzut pe stradă aş fi zis că arată bine. Arăta bine, era cuceritor. Avea părul brunet, un brunet ca pana corbului, o piele nici foarte albă, dar nici închisă la culoare. Gropița din barbă îi oferea un aer irezistibil, însă ochii, nu erau umani, îl dădeau de gol, erau ca de pisică. Acum când mă uitam atentă la el, am observat că are pupila exact ca felinele, alungită pe verticală. Am tresărit pentru a doua oară.

Vlad îmi spuse în şoaptă să nu mă tem. Lucian păru că nu aude şi era foarte iritat din această cauză.

– Dacă nu aş fi fost un simplu om, aş fi auzit şi o muscă. De fapt, cred că te-aş fi zdrobit ca pe o muscă scârboasă, îi zise el lui Vlad.

– Eu am de câştigat în situaţia de faţă. Tu eşti om, eu sunt o fantomă. Te pot poseda.

– Nu poţi poseda Diavolul, spuse Lucian cu şiretenie. Până la urmă, întreaga mea forță se află în acest trup.

– Da, dar corpul îți limitează puterile, observă Vlad cu istețime.

Am zâmbit fără să vreau. Am văzut cum zâmbetul de pe fața lui Lucian dispare fiind înlocuit cu unul ironic, disprețuitor, lăsându-şi în jos colțurile buzelor cărnoase.

– Râzi acum, scumpa mea Amy, zise Lucian atingându-mi obrajii.

I-am prins mâna şi i-am dat-o jos cu brutalitate, şuierând ca un animal printre dinți.

– Te vei răzgândi până la urmă şi vei trece de partea noastră, spuse el neobişnuit de calm, de parcă nu observase gestul meu.

Începu să râdă răutăcios. Se uită apoi foarte serios la demoni şi aceştia începură să râdă şi ei. Cât de patetic! În formă umană nu mă speria atât de tare. Aveam impresia că îi pot face față, dar mă înşelam, avea în mânecă aşi, trucuri la care eu nici nu visam...

– Nu se va întâmpla, am spus eu imitându-i tonul disprețuitor.

– Mai vedem. Semnul te va convinge... da... Semnul, spuse el luminându-i-se chipul. Vei alege viața, ca toți ceilalți, încheie el, zâmbind ca unui copil naiv, aproape dulce.

Începu iar să râdă. Demonii deja începură să dispară, la fel cum și apăruseră, foarte repede, unul câte unul. Lucian rămase ultimul. Încă zâmbea.

– Ne mai vedem, dulceață. O să apar când nici nu te aștepți, până atunci, las fantoma să aibă grijă de tine, cât mai poate.

A plecat. Fiind om, nu a putut să dispară pur și simplu, ci pe jos. A luat-o spre o alee mai întunecată din parc. Ce voia oare să spună prin ultima remarcă pe care o făcuse „cât mai poate"?

– Vlad, ce a fost asta?

Genunchii începură să îmi tremure și m-am prăbușit la pământ ca secată de forțe.

– Nu știu, dar m-am speriat groaznic de mult. Trebuiau să apară odată și-odată, dar acum, aici... Au fost imprevizibili. Au lovit când ne așteptam cel mai puțin.

– Dar, cum? Îngerul meu păzitor ar fi trebuit să mă apere.

– Amy, au fost o mulțime de demoni și în plus de asta, îngerul tău nu te poate păzi de oameni. Lucifer e acum... Lucian. E om. Cine știe ce pune la cale, e mai viclean decât mintea noastră poate pricepe.

– Sunt sigură. Îmi e frică, Vlad, îmi e foarte frică. Tocmai când credeam că lucrurile se aranjaseră, au apărut ei.

– Și-au ales bine momentul netrebnicii, zise Vlad furios.

Soarele ieși dintre nori, ca după o ploaie. Eclipsa parțială de Soare fusese „opera" demonilor, eram sigură. Dar cum puteau ei manipula forțele naturii? Sau doar era o iluzie. Nici ce vezi nu știi ce vezi, știți cum se spune...

Păcat că soarele speranței mele era ascuns după nori groși, plumburii de teamă, de incertitudine.

I-am povestit lui Nero ce se întâmplase. Nu fusese deloc surprins.

– Ca întotdeauna, vor încerca să te câștige de partea lor. Mulți ca tine, Amy, mă tem că au căzut în capcană, mă

tem că prea mulţi. De acum, totul depinde de tine. Lucian are în minte un plan diabolic deja. Îmi e teamă de Semn.

– Dar au mai fost semne, acele cutremure şi... şi...

– Acelea au fost altceva. Semnul e mai puternic decât celelalte, el e posibil să te facă să alegi Raul, şi nu Binele.

– Dar cum e acest Semn? Ce e cu el? Ce pot să fac?

– Nu poţi face decât să aştepţi, nu ai ce să faci. Nu e ceva de care te poţi feri, ceva ce poţi evita. Mă tem că nu îţi pot spune exact despre ce e vorba.

– Am dat de Dracu'...

– La propriu, Amy, la propriu.

Andrei, spre deosebire de Nero, fusese mai mult decât surprins, i se tăie respiraţia când i-am povestit întâmplarea din parc.

– Nemernicii, nemernicii, repeta el nervos şi înspăimântat. De acum trebuie să fii cu ochii în patru, Amy, la fel şi eu. Trebuia neapărat să apară acum... de ce? De ce?...

– Nu ştiu, Andrei, dar nu e bine. Îmi e teamă de Semn.

– Şi mie, mai mult decât ţie. Îmi e teamă că ceva rău ar putea să ţi se întâmple.

– Nu, asta nu, am spus eu încrezătoare. Lucifer e acum Lucian, un om, ce poate să îmi facă?

– Dar dacă a pus la cale ceva de dinainte de a fi om?

Andrei puncta bine. Avea dreptate, nici nu îşi închipuia că spusese un mare adevăr.

– Nu ştiu, nici nu vreau să mă gândesc.

Afară începuse să plouă. Picăturile de ploaie se auzeau cum roiau pe pervaz. M-am dus la calculator să îl închid. Era deschis de aseară. Când am mişcat din mouse am văzut articolul de pe internet despre Emi şi fiica ei, Eugenia.

– Cred că vom lăsa pe altădată problema cu fiica lui Emi, îmi spuse Vlad. Acum avem probleme mai importante.

– Mai grave.

Chiar când am vrut să închid calculatorul, mama intră în cameră.

– Cina e gata în 10 minute. Vă aştept. Aaa, apropo, începu ea când mă văzu la calculator, vreau să caut o reţetă.

M-am ridicat de pe scaun şi am lăsat-o pe ea să caute. A deschis fereastra cu articolul despre Emi.

– Ciudat, zise mama.

– Ce e ciudat? am întrebat-o eu curioasă.

– Scrie aici de Eugenia Ivan-Popescu. Ce căutai despre ea?

– Nimic, am mințit eu. Căutam ceva pe un blog şi am citit mai multe. Aşa am ajuns aici.

– Hmm, ştii, o cunosc. E o colegă mai ciudată de la noi din serviciu.

Am rămas mască şi eu, şi Vlad şi Andrei. Mama căută rețeta şi îşi notă pe un carnețel câteva cuvinte, ieşind apoi liniştită din camera mea.

Abia atunci am putut să scot două cuvinte:

– Ce naiba?

– E colega mamei tale? întrebă Vlad uimit.

– Se pare că da. Ce mică e lumea, am spus eu surprinsă.

– Oare de ce a spus mama ta că e „mai ciudată“?

Andrei observă bine.

– Chiar aşa, de ce oare? m-am întrebat eu.

– Nu ştiu, Amy, aş vrea să ştiu, dar acum avem probleme mult mai importante.

– Ştiu, Vlad, dar ce pot să fac? Ce?

– Nimic, deocamdată, spuse Nero. Aşteptăm...

O săptămână a trecut fără ca nimic să se întâmple. Îmi reluasem viața. Conduceam suflete spre Poartă. Aş fi putut pur şi simplu să chem îngerii păzitori ale sufletelor, şi de acolo să nu îmi mai pese. Până la urmă, nu era treaba mea să le indic spiritelor Poarta, doar că deja mă obişnuisem cu asta. Se crea astfel o relație strânsă între mine şi spirit. Eram împăcată cu mine însămi. Aşa, dacă aş fi chemat îngerul bun, nu aş mai fi cunoscut spiritul, iar eu cum eram dornică de cunoaştere...

Începusem să uit întâlnirea cu demonii, cu Lucian.

Într-o zi, la sfârşitul lunii iunie, a trebuit să conduc o bătrână de 78 de ani spre Poartă. O altă sarcină de îndeplinit... aşa părea la început. Am vorbit cu femeia despre nepoții ei şi pisicile în număr de 7 pe care le îngrijise ani de-a rândul. A fost foarte simpatică şi o vedeam ca pe o bunică. Fiind ataşată de ea, am putut să văd şi Poarta, numai aşa puteam să o observ şi eu. Față de unele spirite nu mă ataşam, aşa că trebuia să ghicesc unde e Poarta. Avusesem

de-a face şi cu spirite ale unor oameni răi, care se căiseră după moarte. Mă întrebam de multe ori unde ajung aceste spirite... în Iad sau în Rai? Doar Dumnezeu ştia...

Ce e ciudat, e că la fiecare spirit Poarta arăta altfel. La aceasta băbuță Poarta era mare, din aur masiv foarte impunătoare. Păreau porțile Raiului, sau poate erau porțile din imaginația ei. Până la urmă, Raiul este cum şi-l imaginează fiecare persoană, nu la fel pentru fiecare. Văzusem Porți de fier, de argint, aurite, dar acestea erau gigantice. Femeia a păşit spre ele fericită şi mi-a urat toate cele bune. Parcă nu ar fi murit, aşa a păşit de încrezătoare spre Rai, parcă păşea într-o operă, sau la un teatru, înainte de începerea unui spectacol frumos. Asta era şi moartea, un nou început.

Poarta se afla în interiorul spitalului şi mai bine că a fost acolo, deşi mie nu îmi plăceau spitalele deloc.

Vlad era lângă mine, ne pregăteam să ieşim din spital.

– Încă un suflet ajuns cu bine la destinație.

– Da, am spus eu zâmbitoare.

Când am apucat mânerul, pentru a ieşi din spital, o moleşeală m-a cuprins. Am apucat doar să spun cu glas stins:

– Vlad, mă prăbuşesc...

Următorul lucru a fost o pătură neagră care mi-a acoperit vederea. M-am trezit pe un pat de spital. Îmi vâjâia capul şi auzeam un țiuit enervant în urechi. Mama era lângă mine, pe un scaun îngrijorată.

– Mamă?

– Te-ai trezit. Am primit un telefon de la spital şi mi s-a spus că ai leşinat. Noroc că era în tură doctorul care te-a resuscitat atunci, cu accidentul de maşină, pentru că nu aveai niciun act la tine. Ți-au luat nişte analize de urgență. Trebuie să primim rezultat cât mai curând.

– Ce am pățit?

– Ai leşinat, iar. Nu e normal, ți s-a mai întâmplat de multe ori, nu e bine. Presimt că e ceva grav la mijloc.

– Mamă, nu fi cobe! am spus eu încruntându-mă.

– Nu sunt, dar mă gândesc la orice. O simplă anemie nu te afectează în halul ăsta.

Dacă ar fi ştiut ea că de fapt astea erau „riscurile meseriei" mele...

– În fine...

Intră în cameră Andrei.

– Amy, ce ai păţit, eram atât de îngrijorat! Ce ai păţit?

– A leşinat, iar, îi răspunse mama serioasă. Fata asta nu mai are grijă de ea deloc, nu mai mănâncă, nimic...

– Mamăăă... am spus eu enervată. Nu e nimic. O să vezi că nu am nimic.

– Să sperăm.

Andrei se uita la mine sugestiv, făcând ochii mari pentru o secundă. Parcă mă întreba din priviri dacă are legătură leşinul cu fantomele. Am dat din cap a aprobare. Păru să se mai liniştească.

Doctorul intră în cameră foarte serios, suspect de serios. Îi arătă mamei o fişă, probabil cea cu analizele mele.

Mama scoase un mic ţipăt, îşi puse mâna la gură şi începu să plângă. Doctorul se uită la mine cu milă. Ce naiba se întâmpla?

– Aş vrea să discutăm afară rezultatele analizelor, spuse doctorul.

Mama nu băgă de seamă, dar lăsă pe o masă fişa. După ce ieşiră amândoi din cameră Andrei luă fişa şi veni spre mine. Vlad apăru şi el de nicăieri speriat. Se abţinea parcă să spună ceva.

– Să vedem, zise Andrei despachetând hârtia ce era îndoită pe din două.

Se uită pe fişă, se încruntă şi apoi disperarea i se văzu pe chip.

– Nu poate să fie adevărat, nu poate!

Vlad dădu din cap trist.

– Dă-o încoace! i-am spus lui Andrei nervoasă.

Deja îmi tremurau mâinile. Am citit rezultatul. Foaia mi-a căzut din mână automat.

– Nu, Amy, e o greşeală, zise Andrei. Nu se poate.

Cu greu îmi stăpâneam lacrimile.

– Nu, Andrei, am spus eu trăgând puternic aer în piept.

Am încercat să mă calmez, dar mai mult intrasem în panică.

– Andrei, Vlad, am spus eu privindu-i tristă când pe unul când pe altul. Aş vrea să cred că nu e adevărat, dar simt că este... Este Semnul.

Amândoi mă priviră înlăcrimaţi. Privirea mi se înceţoşa din pricina lacrimilor. Mama şi doctorul intrară în cameră.

Domnea o atmosferă apăsătoare. Abia mai puteam respira. Iar mirosul acela groaznic de spital, de iod, nu mă făcea să mă simt deloc mai bine, ba dimpotrivă, îmi accentua starea de nervozitate.

M-am uitat disperată la doctor. Acesta îşi lăsă privirea, de parcă ar fi încercat să şi-o ascundă.

Un ţipăt lung şi sfâşietor îmi ieşi din plămâni. Nu voiam să accept situaţia, dar aveam să lupt, chiar şi cu moartea însăşi.

Cuprins